

andreas eschbach

ȘECĂTUIT

ANDREAS ESCHBACH

SECĂTUIT

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ESCHBACH, ANDREAS
Secătuit / Andreas Eschbach; trad.: Cornel Stoenescu. -Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN (13) 978-973-103-673-1

Stoenescu, Cornel (trad.)

821.111-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ESCHBACH
Ausgebrannt

2008

ISBN 978-973-103-673-1

PRECIZARE

Toate cifrele prezentate în această carte referitoare la prospecțiunile, stocurile, rezervele și extracțiile de petrol provin din publicații oficiale, preponderent din „Oil & Gas Journal", „BP Statistical Review of World Energy" și din studiile „United States Geological Survey (USGS)".

Society of Petroleum Engineers există în realitate. Este o organizație internațională, cu 65 000 de membri din toate domeniile industriei petrolului, având sediul în Richardson, Texas.

Legea rezervelor de energie și instalațiile corespunzătoare există așa cum sunt ele descrise în această carte.

Este adevărat că, din anul 1982, OPEC nu a mai publicat nici o informație privind cantitatea extracțiilor de pe fiecare câmp petrolifer.

Corespunde, de asemenea, realității faptul că în Austria s-a descoperit și se exploatează petrol.

PROLOG

Se poate accelera chiar și cu ultimele picături de benzină. Oricum, Markus Westermann nu bănuia că era pe punctul de a face exact acest lucru. Se afla pe Highway 80, puțin după podul peste Susquehanna, și tot ceea ce voia era să depășească acest autocamion cu remorcă, care mergea constant cu 75 de kilometri pe oră, călcându-l pe nervi.

Așadar, trecu pe banda din stânga. Ploua. Iar el ținea la ureche telefonul mobil.

– Stați, stați, ascultați! strigă el. Nu închideți, credeți-mă, mister Taggard așteaptă apelul meu telefonic.

– Posibil, răspunse vocea de femeie, doar că, așa cum v-am spus, astăzi nu este aici.

Ștergătoarele de parbriz se luptau cu rafalele umede ridicate în vârtejuri de cauciucurile mari ale camionului. Privirea lui Markus căzu pe acul indicatorului de viteză. „Încet, se avertiză el. 80 de kilometri la oră este viteza permisă." Poliția îl căuta. Nu avea rost să atragă atenția asupra sa conducând prea repede.

– Ascultați, spuse el, știu că în realitate nu sunteți o firmă comercială cu profilul fructe și legume americane. Nici mister Taggard nu este sales manager. Dar garantez că are în buzunar un telefon...

– Numărul lui de telefon este confidențial și...

– Da, da, natural. Vă rog, doamnă. Pun rămășag că numele meu se află în agenda lui cu adrese. Cu o mențiune de genul „a se face oricând legătura".

Camionul părea că nu mai are sfârșit. Oare șoferul accelera pentru a nu fi depășit? Cum *așa?* Markus apăsă mai tare pe accelerație.

– Mai încercați o dată. Vă rog! Este cu adevărat, cu adevărat important.

Ea murmură ceva, apoi se auzi clămpănitul unei tastaturi. Din partea lui, nu avea decât. În oglinda retrovizoare văzu un nebun care gonea pe banda din stânga și îl orbea cu luminile încă de departe. Markus Westermann accelera.

Dar mașina nu reacționă. Nu simți apăsarea pe spătarul scaunului. Nu se întâmplă nimic nici când apăsă pedala de accelerație până la podea. Iar mașina nu scotea nici sunetul pe care ar fi trebuit să îl scoată...!

Constată cu spaimă că auzea doar zgomotul cauciucurilor ce rulau pe asfaltul ud, dar motorul nu se mai auzea.

– Domnule Westermann? se auzi în receptor. Vă fac legătura cu mister Taggard.

– Am să sun eu.

Markus lăsă telefonul pe scaunul de alături, puse mâna pe cheia de contact, o răsuci și auzi demarorul. Totuși, motorul nu porni.

Indicatorul de combustibil. Fir-ar să fie! Știa că acesta era stricat, că arăta aiurea. Un gunoi electronic. Dar arătase jumătate plin, jumătate plin – ce naiba! Nu putea să arate jumătate plin și apoi...

Oare pusese la zero contorul kilometrajului când alimentase ultima dată?

Nu. Fir-ar să fie! Pur și simplu nu mai era benzină în rezervor.

Genial moment. Autocamionul de lângă el, de un alb strălucitor, nesfârșit de lung și mare cât un munte rula imperturbabil mai departe, precum Luna pe orbita ei în jurul Pământului. Evident, șoferul acestuia habar nu avea că ceva nu era în ordine.

Iar automobilul din spate se tot apropia, o mașină de teren mare, roșie, cu o baterie de proiectoare pe bara de protecție suplimentară. Pe care șoferul știa să le manevreze, nu glumă.

– Mark, se auzi în telefon. Dumneavoastră sunteți?

Genial.

– *Yes, shit!* strigă Markus și frână.

Ar fi avut o mulțime de alte lucruri de spus, de exemplu că tocmai se afla într-o situație de-a dreptul căcăcioasă, că avea de lucru până peste cap, dar pentru nimic în lume nu îi venea în minte cum să formuleze asta în engleză.

Frâna! Strânse volanul cu putere, până îl durură mâinile. „Fără panică“, își spuse. Așa cum se face când intri în panică. Trebuia doar să încetinească, să reintre în spatele autocamionului, să ajungă folosind inerția la marginea șoselei și să oprească. Nici o problemă, frânele încă mai funcționau.

– Mark? Ce se întâmplă? Vă aud, unde sunteți?

Totuși, o problemă. Camionul trecu de el uruind, dar Markus pierdu din inerție atât de mult, încât se opri. De teamă, frânase prea puternic.

Iar cretinul din spate se părea că manevra mai mult luminile decât frânele.

Markus lovi cu pumnul în volan, strigând: „Shit, shit, shit!“ și își balansă corpul, ca și cum un vehicul ar fi putut fi pus în mișcare și în acest mod.

– Mark, ce s-a întâmplat?

Idiotul din mașina roșie de teren va frâna, în fine, ori...? Cerule, îi veni o idee! Exista o șmecherie pentru asemenea situații, care era aia... exact, cu demarorul! Să acționeze demarorul și să bage în viteză. Markus întinse mâna către cheia de contact.

În aceeași clipă, ceva îl lovi cu o forță mai mare decât orice trăise până atunci. Lumea se sparse în vârtejuri, în dureri, într-o cacofonie de metal care se rupea, scrâșnind. Percepu vag că se răsturna împreună cu mașina, după care totul se întunecă.

Ambele minarete ale Marii Moschei se ridicau către cer; umbrele lor erau scurte. „Ca niște degete dojenitoare“, gândi bătrânul.

Se aflau la fereastră și priveau în jos, către curtea largă, unde un bărbat stătea în genunchi, legat la ochi, cu mâinile legate la spate. Respira panicat. Chiar de acolo, de sus, se putea observa asta.

Rugăciunea de vineri se încheiase. Credincioșii părăseau pe rând Marea Moschee, plecând fiecare în drumul său. În afară de cei care rămăseseră ca să asiste la execuție.

Erau mai mulți decât de obicei. Se pare că bănuiau că astăzi nu urma să fie decapitat un asasin sau un violator obișnuit.

– Mi-ar plăcea să nu-i lase pe copii să privească, murmură bătrânul prinț. Nu este un spectacol pentru copii.

Bărbatul de lângă el, șeful poliției din Riad, își mângâie barba tușind.

– Există și învățați care sunt de altă părere.

– Vorbești despre Al-Shamari, cred. Al-Shamari este un bărbat bătrân.

– El spune că groaza pe care o trăiesc copiii la o execuție poate să îi determine să nu devină mai târziu ei înșiși criminali.

Era evident că șeful poliției împărtășea această părere.

– Se poate. Dar eu mă îndoiesc.

– Șeicule, acest bărbat a făcut comerț cu droguri! Doar nu îl compătimiți?

Preț de o clipă, prințul Abu Jabr Faruq Ibn Abdulaziz Al-Said avu senzația nedefinită că șeful poliției îl mințea. Ceea ce, desigur, era de neimaginat.

Dădu din cap nemulțumit.

– Mă preocupă sufletele copiilor, asta este tot. Copiii sunt viitorul nostru.

Jos, în piață, călăul apăru în spatele delincventului. Peste piept avea încrucișate curele. Lama spadei sale sclipea în lumina soarelui.

– De unde ziceai că este? Din Cipru?

– Da, răspunse morocănos șeful poliției. Un cipriot. Era student la Academia Regele Fahd. Se afla de suficient timp în țară ca să cunoască legile Domnului.

O lovitură cu spada, aproape mai rapidă decât mișcarea ochiului, apoi corpul condamnatului se aplecă în față, în timp ce capul se rostogoli și se opri într-un zid de beton. Se auzi un geamăt colectiv. Din gât țâșni sângele și se scurse în nisip câteva momente, până când inima încetă să bată.

Jet Rock din terminalul central al Aeroportului La Guardia avea ferestre mari, din sticlă maronie, care dădeau spre stradă. Mirosea a grăsime încinsă și a ceapă, iar la casă era aglomerație. Nimeni nu îi băga în seamă pe cei doi bărbați care, așezați pe scaune înalte de bar, stăteau unul lângă celălalt la tejghea, fiecare cu câte o tavă cu cheeseburgeri în față.

Unul dintre ei, un bărbat slab, bronzat, de vreo cincizeci de ani, își înfuleca hamburgerul și vorbea pe un ton scăzut și având o privire îndurerată. Vorbele sale erau acoperite de muzică, întrerupte de anunțuri și de Last Calls, iar până la masa alăturată discuția nu mai era inteligibilă.

Celălalt nu se atinsese de mâncarea de pe tavă, doar asculta. Arăta ca un fost jucător profesionist de fotbal. Doar gulerul de preot ce îi ieșea de sub canadiană nu corespundea aparențelor.

– Jocul acesta de-a v-ați ascunselea nu mai poate ține mult timp, spuse el când celălalt tăcu în sfârșit.

– Bineînțeles că nu. Este numai disperare.

– Cât va mai dura? Dumneavoastră ce credeți?

Individul cel slab apucă șervețelul de hârtie, se șterse la gură și pe degete.

– Două săptămâni, cel mult. Chiar mai puțin.

– Asta înseamnă că momentul pentru care ne-am pregătit a sosit. Tipul cu umerii lați dădu din cap. Bine că m-ați sunat. Chiar dacă a fost al naibii de dimineață.

– Nu s-a putut altfel.

– Nu este nevoie să vă scuzați.

– Nu m-am așteptat să vă întâlnesc. Nu știam că erați tocmai la New York.

– Voia Domnului, fiule. Ultima dintre conferințele turneului meu.

Cel slab își căuta cuvintele.

– Domnule reverend... ca să fiu sincer, atunci nu am vrut să cred. Dar ați avut dreptate. Scoase din buzunarul pardesiului un plic. Este demisia mea. Am să o iau cu mine la Washington și o voi depune. Pe urmă – bagajul. Vreau să plec chiar în seara aceasta.

– Vă așteptăm.

– De aceea voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Este riscant să mă primiți. Trebuie să vă fie clar.

– Nu se va ajunge să fiți căutat în mod serios, spuse bărbatul pe care celălalt îl numise reverend. Nu, nu când lumea stă să se sfârșească.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Trecut

New York! Era ca sosirea într-o altă lume, o lume care strălucea mai luminos, era mai largă și plină de o energie mult mai mare decât întunecata, strâmta și obosita Europă, de unde venea Markus.

Se trezi când cineva îl trase ușor de braț, spunând de mai multe ori:

– Markus! Am ajuns!

Se îndreptă, văzu pe fereastră lumina puternică a zilei, privi în jos la apa sclipind albastru și întrezări la orizont silueta unui oraș, a unui oraș extraordinar. New York.

– Nu chiar, exclamă zăpăcit de somn.

În următorul moment îl copleși o asemenea senzație de fericire, încât ar fi putut să jubileze cu voce tare.

– Dar este ca și cum am fi ajuns! exclamă el și îi zâmbi ocupantului locului alăturat.

Era italianul din echipa lui, un bărbat simpatic, suplu la vârsta lui, care vorbea engleza cu un accent italian amuzant, dar curgător.

Stewardesa împărțea niște bilețele înguste, verzi. Erau formulare pentru intrare, pe care, sub semnătură, trebuia dată asigurarea că nu traficai droguri, nu voiai să îl omori pe președinte și așa mai departe. Chestiuni pe care oricum nici un om nu le-ar recunoaște dacă într-adevăr i-ar trece prin cap să facă așa ceva.

Markus tocmai isprăvise să bifeze peste tot cu „nu“, când avionul execută aterizarea tot atât de ușor ca un cuțit bine ascuțit alunecând prin

unt. De jur împrejur numai figuri palide, somnoroase, pregătindu-se de coborâre. Markus, dimpotrivă, se simțea sătul de somn și plin de elan; de fapt, nu mai dormise așa de bine de mult timp.

Părăsiră aparatul pe o punte pentru pasageri ale cărei zile bune se epuizaseră demult, cu suturi ruginite și podele roase până la metal. Ce mai conta? Pe Aeroportul J.F.K., la fel ca pretutindeni în lume, asemenea instalații existau când în altă parte încă te plimbai cu autobuzul pe pistă.

La o articulație a punții era deschisă o ușă. Prin ea răzbăteau un puternic iz de benzină (kerosen, se corectă Markus în gând), fornăitul motoarelor mergând în gol și un aer fierbinte, greu și pătrunzător. După noaptea petrecută la bordul avionului, în atmosfera răcoroasă, odorizată artificial, i se păru că respirația țării îl izbește ca răsuflarea de foc a unui dragon!

Apoi, se așezară la rând, pentru control, privind cum personalul înarmat și în uniformă manipula detectoarele de metal. Se înainta încet, chiar chinuitor de încet. Trebuia să nu te mai uiți mereu la ceas. Cabinele din oțel și sticlă se apropiau pas cu pas. La un moment dat, trebuia să ajungi și acolo, era inevitabil. Era oare important să știi când?

Se întâmplă în aceste minute sau ore. Într-un moment magic, privirea lui Markus căzu pe pașaportul bordo din mâna sa, pe bilețelul îngust, verde, băgat în el și pe primul rând tipărit pe el.

UNITED STATES OF AMERICA.

Ceea ce văzu îl lovi ca un șoc electric. O clipă i se păru că avea dezvăluite în față toate secretele și misterele lumii, iar unul dintre aceste secrete era că nu exista o ordonare a literelor mai puternică, mai viguroasă decât aceasta. Apoi spatele aflat în fața sa făcu un pas înainte și momentul magic luă sfârșit.

Dar cuvintele se mai aflau încă pe filă și continuau să se vadă clar.

La ieșirea principală, patru bărbați în livrea țineau piept valului de oameni, ridicând în aer tăblițe pe care scria „Lakeside and Rowe". Trebuiau să aștepte până când treceau cu toții de control și echipa era completă. Într-o parcare din apropiere așteptau patru limuzine negre, lungi, iar cineva glumi, fără a crede el însuși în ce spunea, că vor fi duși în oraș cu ele. Bărbații în livrea auziră, nu avură nici o reacție, dar lucrurile se petrecură exact așa. Echipa se compunea din șaisprezece oameni.

Era ca într-un film. Se îndreptară către siluetele cenușii ale zgârie-norilor de la orizont, traversară un pod și, în cele din urmă, rulară prin

Manhattan, prin defileuri formate din case, care chiar erau atât de înalte cum își imaginase, prin fața unor oameni cu pielea de toate culorile din lume, care alergau înverșunați. Peste tot erau bicicliști și taxiuri galbene, așa cum știa din mii de filme. Și autobuze. Iar peste tot – o ceață ireală, sclipind argintiu. Poate gaze de eșapament sau simplu abur ce strălucea în lumina soarelui, neașteptat de luminos, fierbinte și intens. New York, cerule, reușise! Era aici, unde îi era locul: în capitala lumii, în centrul tuturor lucrurilor, acolo unde bătea pulsul civilizației umane.

Zgârie-norii deveniră mai înalți, străzile mai înguste: Upper Manhattan. Sediul firmei, o construcție cenușie, colțuroasă, din perioada dezvoltării industriale, era în realitate mai scund decât arăta în fotografiile din prospecte. Dar avea o cale proprie de acces: limuzinele opriră sub o copertină solidă și li se deschiseră portierele.

Americanii se pricepeau să facă show. Când era vorba de prezentare și efect scontat, nu îi întrecea nimeni.

Fură conduși sus într-o manieră care îi făcu să se simtă ca niște oaspeți de stat prețuiți. Sus, în fața liftului, îi salută Irving Young însuși, managerul de resurse umane. Alături de el se aflau câțiva dintre șefii de diverse regiuni și piețe, iar prin ușile deschise Markus apucă să arunce o privire: era ceva de vis. Va putea oare să lucreze cu o asemenea panoramă? Siluetele zgârie-norilor din Manhattan, un râu care în lumina soarelui strălucește ca mercurul... Abia aștepta!

„Mă aflu acolo unde îmi este locul!“, îi trecu prin cap. Era imposibil să asculte ceea ce le spunea Young tuturor, mai ales că vorbea pe un ton realmente plictisitor.

În sfârșit, se merse mai departe, într-o sală de primiri în care erau pregătite șampania și gustările. Pe pereți atârnau ilustrări din ultima dare de seamă. Era pregătit și un pupitru pentru cuvântări. Deci era de așteptat să urmeze și alte discursuri.

Spre surprinderea lui Markus, la scurt timp apăru bătrânul Simon Rowe, ultimul din generația întemeietorilor, trecut de nouăzeci de ani, dar încă președinte al consiliului de administrație. Nu pregetă să strângă mâna fiecăruia. Se povestea că dimineața venea atât de devreme la birou încât putea fi salutat de portarul de noapte. Munca îl ținea în viață, obișnuia el să spună. Făcută în public, rareori lipsea referirea la faptul că partenerul lui Rowe, Eric W. Lakeside, retras în viața privată la frageda vârstă de cincizeci și șapte de ani, ca să joace golf, să cultive

trandafiri și să navigheze pe coastele Floridei cu iahtul său cu vele, murise la șaizeci și trei de ani.

Dimpotrivă, Rowe, care scrisese personal în COBOL-ul vremurilor acelora primele module ale sistemului software care fericise lumea financiară, încă trăia. Cu un efort emoționant, urcă pe platforma înaltă până la gleznă, pe care se afla pupitrul. De sus, privi împrejur, despături o coală de hârtie ce arăta de parcă o purtase cu el decenii și ținu un discurs care în esență sublinia cât de fericiți trebuiau să se considere deoarece lucrau pentru cea mai bună firmă din lume. Patosul era cam îngroșat, ceva tipic american – Markus observă cum francezul din echipa sa strâmbă din nas –, dar gestul în sine impresionă.

Când toți credeau că se sfârșise – o presupunere scuzabilă, căci el împăturise cu îndemânare manuscrisul discursului său și îl introdusese în buzunarul sacoului –, bătrânul se aplecă deasupra microfonului și spuse:

– Doamnelor și domnilor, dumneavoastră credeți că banul guvernează lumea. Astăzi, această afirmație corespunde mai mult decât oricând realității. Instituțiile financiare, băncile, fondurile de investiții și așa mai departe – clienții noștri, cu alte cuvinte – au în mâinile lor o putere care nu suferă comparație. Nu este puterea țevilor de pușcă, este o putere nesângeroasă, subtilă, dar cu atât mai eficientă. Însă puterea aceasta înseamnă și răspundere. Deciziile luate de clienții noștri influențează viața a milioane de oameni. Multe dintre aceste decizii se bazează pe date furnizate de software-ul nostru. Răspunderea faptului că aceste date sunt precise și corespund adevărului pe cât este posibil omenește este a noastră. Iar în ce privește proiectul dumneavoastră, răspunderea este a dumneavoastră. Vă rog ca permanent să fiți conștienți de acest lucru. Salută cu o mișcare a capului său aproape pleșuv, pe care se mai aflau doar câteva fire de păr alb și încheie: Vă mulțumesc.

Președintele coborî însoțit de aplauze. După care atmosfera primirii dispăru rapid. Paharele de șampanie golite pe jumătate fură repuse pe masă, sendvișurile, brânzeturile și chifteluțele încetară să mai pară gustoase și, în cele din urmă, Markus nu mai avu răbdare. Fără înconjur, acesta întrebă care vor fi birourile lor.

– Oh, acestea nu sunt aici, spuse Young, cu ochi de culoarea levănțicii și cu un zâmbet care parcă se înșuruba.

Spre nemăsurata sa dezamăgire, Markus află că departamentul dezvoltare nu se mai afla în Lakeside and Rowe Building, ci în clădirea

serviciilor tehnice USA-Est, în Pennsylvania, într-o localitate cu neverosimila denumire de Paradise Valley. De o jumătate de an. Din motive de costuri. Dar acolo era frumos, cei de la dezvoltare erau absolut fericiți. Pocono Mountains, un vis. Și doar la o distanță de 150 de kilometri de New York.

– 150 de kilometri? se auzi Markus repetând.

– Aproximativ, confirmă managerul de resurse umane. S-ar putea să fie câțiva kilometri în plus.

Coborâră din nou cu liftul. Realitatea era că aproape lângă fiecare buton strălucea câte o plăcuță cu un alt nume de firmă. Asta îi scăpase lui Markus la urcare. Lakeside and Rowe ocupa doar ultimele două etaje.

Ajunși afară, limuzinele dispăruseră. În locul acestora, la intrare era un autobuz cenușiu. Câțiva salariați negri, în salopete albastre, tocmai le încărcau bagajele.

– Oricum, chiriile în New York sunt de neplătit, își dădu cu părerea la urcare italianul. Silvio era numele lui, Silvio Damiano. Se vedea că încerca să-și ascundă deziluzia. Am auzit că mulți plătesc chirie pentru o cameră cu closet pe coridor atât cât costă un apartament cu patru camere la Roma! La Roma!

– Da, confirmă Markus furios. Dar nici nu ați face-o dacă nu ați avea chef să trăiți la New York.

Silvio se prăbuși pe un scaun și păru să nu aibă nimic împotrivă ca Markus să ia loc lângă el.

– Paradise Valley, spuse italianul cel slab. Sună ca „la capătul lumii".

Proiectul consta pur și simplu în *localizarea* lui LR-8, noul sistem software care urma să fie lansat pe piață la sfârșitul anului.

Localizarea însemna adaptarea tuturor programelor astfel încât să poată fi aplicate în fiecare țară. De exemplu, asta însemna că în toate machetele de introducere a datelor, meniurile și rapoartele trebuiau inserate noțiunile corespunzătoare în germană, italiană, franceză și așa mai departe. Era de verificat dacă se utilizaseră formatele de date și reprezentările numerice corecte. Trebuiau traduse manualele de utilizare și funcțiile ajutătoare, pregătite manualele de curs și altele. Dar, înainte de toate, trebuia adaptat software-ul la normele legale în vigoare.

Deoarece în versiunea a opta se adăugau numeroase module, aceasta reprezenta cea mai mare parte a sarcinii. În acest sens, vor comunica regulat cu juriști și specialiști în impozite de acasă, ale căror informații le vor traduce în solicitări de modificare, vor discuta cu elaboratorii propriu-ziși și la urmă vor verifica munca programatorilor. Toate modificările trebuiau introduse în manuale și, evident, în documentația generală.

Localizarea unui soft era o activitate plină de responsabilitate, cu cheltuială mare de muncă, a cărei calitate decidea considerabil șansa de vânzare pe piață. Făcea parte din uzanța firmei Lakeside and Rowe Inc. ca aceste sarcini să nu fie încredințate unui programator, ci exclusiv angajaților de la vânzări care cunoșteau dorințele și nevoile clienților.

Pentru acest proiect erau prevăzute șase luni, timp care ajungea la limită. Vor trebui să muncească din greu, ca scoși din minți, pentru a fi gata când sosea termenul întoarcerii acasă cu avionul. Se știa prea bine că localizările decurgeau cu un intens efort de muncă. Totuşi, această muncă era râvnită: pentru că prin ea deveneai automat specialist de necontestat pentru respectiva versiune de limbă, de obicei cariera avea ulterior un curs ascensional rapid.

Dar Markus avea alte planuri. Ajunsese în țara visurilor sale și nu avea nici o intenție de a o mai părăsi. Nu după scurgerea celor șase luni și, mai ales, nu pentru a se întoarce în Germania.

Prezent

Își reveni, văzu lumină, auzi voci, recăzu în plăcutul întuneric. În cele din urmă, sosi însă și momentul în care putu să deschidă cu efort ochii și să privească în jur. Înregistră confuz că se afla într-un pat alb de spital și că în jur mirosea a dezinfectant. Apoi își aminti ce se întâmplase și de ce. Nu simțea nici o durere.

Ridică mâinile. Erau în regulă. Un antebraț îi era bandajat; un tub transparent dispărea printre benzile de tifon. Își atinse fața cu atenție. Bandaje, plasturi. Probabil arăta rău. Dar, după cum părea, toate erau la locul lor. Tot răul spre bine.

Intră o soră, zâmbi tăcută, controlă situația lichidului dintr-o perfuzie transparentă atârnată deasupra lui. O întrebă cu greutate de cât timp se afla aici și ea îi răspunse cu un accent rusesc sau polonez:

– *Sorry. I don't speak English.*

O privi și nu o înțelese. Ceva nu era în regulă.

Pe piept sora avea o tăbliță albastră. Pe ea scria „SCHWESTER MALGORZATA".

Schwester.

Își drese glasul și încercă în germană:

– De cât timp sunt aici?

Ea zâmbi în semn de scuză.

– Nu știu. Este prima mea săptămână aici.

– În ce zi suntem astăzi?

– Miercuri, îi explică femeia suplă îmbrăcată în alb și dispăru.

Privi în jur, căutând repere. Al doilea pat din încăpere era gol. Dincolo de fereastră, un pom se legăna în vânt. Avea frunzele maronii, iar unele dintre ele căzură în timp ce le privea. Markus înțelese.

Toamnă. Era toamnă. Nu numai că se afla iarăși în Germania, dar de la accident trebuie să fi trecut groaznic de mult timp.

CAPITOLUL 2

Trecut

Se părea că, în timp ce le arăta casa, agentul imobiliar intenționa să nu îi lase singuri nici o clipă. Tot făcea reclamă casei, ca și cum aceasta ar fi avut nevoie de așa ceva, până când îi sună telefonul; o convorbire importantă, după cum părea. Astfel că beneficiară de un moment numai pentru ei.

– Casa este demențială, șopti Werner. Și prețul! Suntem nebuni dacă nu o luăm.

Dorothea era amețită. Să fi fost de vină copleșitoarea panoramă care se putea admira de pe terasă? Sau perspectiva de a-și realiza atât de brusc și spectaculos visul legat de căminul propriu?

– De ce să vândă cineva o casă ca aceasta? Tare aș vrea să știu.

– Îl vom întreba pur și simplu. Werner zâmbea cu toată fața. Cu piscină, oh! Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-mi doresc așa ceva. Și primim totul aproape cadou! Privește – numai camera de zi. Cu cămin. Culoarul. Camerele de sus, parterul, pivnița... și terenul uriaș... Chiar fără piscină și prețul ar fi absolut OK.

– Nu ai senzația că toată chestia are un clenci?

Dorothea nu putea să nu aibă îndoieli. Dacă ceva arăta prea bine pentru a fi adevărat, de cele mai multe ori nici nu era. Cel puțin din experiența ei.

Werner deborda de entuziasm.

– Singurul clenci pe care îl văd eu este că, dacă vom locui aici, nu vom mai avea niciodată chef să călătorim. Își frecă bărbia. Și chiar nu este ieftin. Fără moștenirea primită de tine nu ne-am fi permis.

Da, moștenirea. Dorothea simți o înțepătură. Poate că acesta era clenciul. Mica durere care există alături de tot ce este frumos, ca spinul unui trandafir.

Dar casa era un vis. Se afla deasupra unei costișe stâncoase, în extremitatea nord-estică a văii Schwaebischen Alb, iar priveliștea de pe marea terasă cuprindea o câmpie aparent nesfârșită, ușor vălurită, păduri, gospodării țărănești și așezări aflate pe malurile cu meandre ale râului, pâraie și heleșteie cu pește. Sub terasă se afla bazinul acoperit, de unde ți se oferea exact aceeași priveliște. Casa însăși era generoasă, elegantă, construită cu gust, avea loc pentru cel puțin patru copii, pentru încăperea destinată hobby-ului lui Werner... Avea tot ce își putea dori cineva. Este adevărat, era cam singuratică și retrasă, dar zona nu era una în care să se petreacă lucruri rele. Werner ar fi fost mai departe de firma la care lucra decât își închipuiseră. Totuși, merita.

– Fostul proprietar, explică agentul imobiliar după ce revenise și fusese întrebat de Werner, a găsit prin agenția noastră o proprietate frumoasă, un gen de conac – o moșie cu istorie, o ocazie extrem de rară. Zâmbea cuprins de satisfacție profesională. Se pare că astfel și-a îndeplinit un vis din tinerețe.

Auzind acestea, Dorothea se simți ușurată. I-ar fi displăcut dacă motivul vânzării ar fi fost falimentul.

Werner spuse:

– Bine pentru el.

Avea în vedere că era bine pentru noi; se citea pe fața lui.

Dorothea nu își imaginase nici în cele mai cutezătoare vise că va locui în astfel de condiții. Chiar staruri de film și milionari ar păli de invidie dacă ar vedea casa. Și le fusese oferită lor! Era nevoie doar să spună da! Și toate acestea numai datorită faptului că Werner era membru al aceluiași club de posesori de mașini de teren ca proprietarul agenției imobiliare la care lucra agentul de aici.

Acesta tocmai scosese o foaie de hârtie cu notițe din mapa sa arhiplină.

– Fostul proprietar a notat câteva puncte asupra cărora noi trebuie să-i facem atenți pe cei interesați. Oarecum dezavantaje ale casei,

adăugă el pe un ton care voia să sugereze că era departe gândul că ofertele agenției sale ar avea și dezavantaje. Pentru el erau foarte importante.

Dorothea trase adânc aer în piept.

– Cinstit din partea lui, spuse ea.

Agentul zâmbi chinuit.

– Da. Fostul proprietar este un om deosebit de corect. Consultă lista. Din fericire, aceasta nu părea a fi lungă. Deci, cel mai important este să știți că încălzirea casei este costisitoare. Clădirea a fost construită prin anii '60, iar instalația de încălzire nu mai este la nivelul actual. Se adaugă aici multitudinea de spații mari, înălțimea mare a încăperilor și altele... Aveți în vedere o cantitate de combustibil de două ori mai mare decât la o casă normală de aceste dimensiuni.

Werner dădu din cap resemnat.

– Asta este din cauza piscinei.

– Da, și a faptului că această clădirea este expusă. Iarna, aici bate vântul rece dinspre nord, care ajunge la două sute de kilometri pe oră. Asta costă.

Werner și Dorothea avură un schimb de priviri. Ochii lor spuneau că își vor permite acest lux. Werner avea o slujbă bună, sigură, fusese de curând promovat.

– Bine, și mai departe? vru să știe Werner.

– Trebuie să vă gândiți că veți avea nevoie de două mașini dacă locuiți aici. Primul supermarket este la Duffendorf, la vreo douăzeci de kilometri. Flutură hârtia. Dar jos, în sat, este un mic magazin. Nu foarte mare și nici ieftin, dar, dacă odată este vorba despre un pachet de unt ori aveți nevoie repede de trei ouă, le puteți cumpăra oricând de aici.

– Nici o problemă. Avem două mașini.

Una dintre ele era mașina de teren a lui Werner, la care ținea ca la lumina ochilor. Cealaltă era mașina de la firmă. Una dintre ele va trebui să i-o lase ei, iar ea va trebui să se obișnuiască din nou să conducă.

Dar era bine. Cu toate te obișnuiești, dacă trebuie.

– Autobuzul școlii pleacă de asemenea doar de jos, din sat. Stația este în fața primăriei.

Dorothea dădu din cap. Fiul lor trecuse în clasa a patra, era o chestiune importantă. Și nu se vor limita la un copil. Nu cu o asemenea casă.

– O rezolvăm noi cumva. Se uită la Werner, pentru prima dată îngrijorată că s-ar putea răzgândi. Irene și Ruth trebuie să-și ducă copiii în fiecare dimineață la școală sau la stația autobuzului, iar ele locuiesc în Stuttgart.

Werner confirmă.

– Mai este ceva?

– Asta este totul, răspunse ușurat agentul.

Paradise Valley arăta exact cum sugera denumirea: un loc despărțit prin văi ca de vis, împădurite din belșug, din care se ridicau Munții Apalași, în care fără mașină proprie erai pierdut. Echipa de localizare era cazată într-un hotel situat chiar pe șoseaua federală 940. Cine nu voia să mănânce în restaurantul hotelului avea ca alternativă standul cu burgeri, ce inspira puțină încredere, de lângă benzinăria de pe cealaltă parte a străzii. În rest, de jur împrejur erau păduri și pajiști, fiecare cameră avea televiziune prin cablu cu o sută de canale, iar autobuzul îi lua dimineața și îi aducea seara.

Așa cum se dovedi, călătoria de câțiva kilometri le oferea din plin posibilitatea ca în fiecare dimineață să admire vilele mari și proprietățile distanțate ale localnicilor, răspândite peste tot în peisaj. În afară de asta, copiii acestora, în așteptarea autobuzului școlii, se strâmbau la cei care treceau cu mașina pe lângă ei sau aruncau cu pietricele după ei.

– O fac pentru că avem numere de înmatriculare de New York, spunea șoferul, de parcă asta ar explica totul.

Centrul pentru dezvoltare se afla într-o construcție modernă cu două etaje, care în principal adăpostea serviciile tehnice, compartimentul ce instala software-ul la clienți, realiza updatări și unde sunai când se iveau probleme. Costișa pe care era clădirea oferea o priveliște de care nu s-ar fi rușinat nici o clinică balneară exclusivistă și doar terenul împreună cu parcarea ar fi costat la New York mai mult decât întregul Paradise Valley.

Impresia de generozitate dispărea imediat ce intrai în clădire. Culoarele erau înguste și întunecoase și miroseau a stătut. Biroul de la primul etaj, în care lucrau ei, arăta exact ca în filmele americane: fiecare dispunea de o boxă împrejmuită cu pereți mobili, în care găseai un scaun, un fișet și un computer și care era exact atât de mare încât cu brațele întinse atingeai orice punct din ea. Totul se clătina, inclusiv

computerul, deși clădirea nu avea nici doi ani vechime. Arăta ca și cum angajații erau ținuți în cușcă.

Cel puțin cei din pozițiile inferioare. Chiar de la următoarea treaptă a ierarhiei în firmă, birourile arătau evident mai bine. Șeful proiectului de localizare se numea John Murray, un negru cu mâini înguste și ciolănoase, care nu zâmbea niciodată. Biroul său avea o ușă ce putea fi închisă și pe care el chiar o închidea, o fereastră mare de la care priveai impresionanții codri, iar mobilierul era solid.

Markus hotărî că un astfel de birou reprezenta țelul următoarei etape.

Munca începu a doua zi. Markus își propuse să se ocupe mai întâi de formularele de prezentare. Dimineață, deja rezolvase cu toate machetele de intrare și era floare la ureche să le treacă în germană. În câteva locuri, spațiul de pe monitor devenea prea îngust, dar asta era problema celor de la departamentul de elaborare programe, nu a lui. În primele ore ale după-amiezii, terminase toate machetele și jumătate din rapoarte și începu să se întrebe cam ce ar avea de făcut timp de șase luni.

Răspunsul îl primi când în dimineața următoare avu prima legătură telefonică cu Europa, respectiv cu o cancelarie financiară vieneză, cu care firma avea un contract de cooperare. Când la Paradise Valley era ora opt dimineața, la Viena era ora paisprezece, iar interlocutorul său, dr. Beisswenger, îi explică chiar de la început că obișnuită să termine programul fix la ora șaisprezece și treizeci de minute.

– Nu vom avea nevoie de atâta timp, spuse Markus agasat.

Răspunsul îi provocă bărbatului de la celălalt capăt al firului un râs condescendent.

– Tinere prieten, vom avea de-a face unul cu celălalt mult mai mult timp decât v-ați imagina în cele mai sumbre vise, credeți-mă.

– Cum așa? întrebă Markus naiv.

O jumătate de oră mai târziu, își dădea seama că ar fi fost mai bine să nu pună întrebarea.

Unul dintre noile module de software, achiziționate de Lakeside and Rowe împreună cu firma care le dezvoltase, era destinat analizării operațiunilor din conturile clienților bancari și obținerii de profituri care permiteau previzionarea cursului lichidităților în viitor, consumul, ca și tendința de a investi a unui client. Aceste analize trebuiau să fie

utilizate în scopul oferirii de produse financiare cu predilecție acelora care ar fi fost cu cea mai mare probabilitate interesați de acestea; totul se baza pe o nouă procedură de analiză patentată, care avea oarecum legătură cu rețelele neuronale. Markus citise mai multe articole pe acest subiect și la un moment dat renunțase să le aprofundeze.

În SUA, o țară care nu cunoștea ceva de genul secretului bancar, aplicarea unor asemenea instrumente nu era o problemă. Altfel stăteau lucrurile în Europa. Dr. Beisswenger îi ținu o prelegere de aproape două ore despre principiile și finețurile dreptului bancar austriac, esențiale în acest caz. Bineînțeles, nu fără a face referiri la prevederile în materie ale Comisiei UE. La sfârșit, pe Markus îl duru mâna din cauza mulțimii notițelor luate în fugă; un blocnotes complet.

Și asta fusese doar Austria. Germania și Elveția abia urmau.

– Cine vă consiliază în materie de drept financiar german? vru Beisswenger să afle.

Markus își masă încheietura.

– Un profesor, Müller, de la Universitatea din Köln. Dar revine din concediu abia la începutul lunii iunie.

– Poate sta liniștit. Fiți atent, tinere, cel mai bine vom proceda astfel: dumneavoastră luați textele, traduceți un fragment, mi-l trimiteți prin mail și discutăm pe marginea lui. Ce părere aveți? Este convenabil că stați în America, deoarece aveți după-amiaza la dispoziție pentru a lucra, iar eu am la dispoziție dimineața pentru a mă uita pe ce îmi trimiteți. Mai bine nici nu se poate.

– OK, fu de acord Markus. Așa procedăm.

– Atunci, pe mâine. La revedere.

În acest fel se stabili ritmul de lucru. După-amiaza Markus traducea cât mai mult și seara trimitea rezultatul prin mail la Viena. În dimineața următoare discutau telefonic ceea ce nu putea rămâne așa, cu urmarea că dr. Beisswenger îi dicta o listă lungă cu punctele pe care el trebuia să le discute cu echipa de la dezvoltare.

Markus nu se mai întreba de mult ce ar avea de făcut în următoarele șase luni. Se întreba cum să se încadreze în timp.

Pentru alții lucrurile erau mult mai simple. Suedezul din echipa lor citea în fiecare dimineață temeinic mai întâi ziarul sau bea în tihnă, împreună cu danezul, câte o cafeluță. Slovenul părea să nu înțeleagă ce putea fi dificil în reglementările bancare și în legile fiscale.

Markus îl pândi pe francezul Jean-Marc, care la fiecare câteva ore pregătea în bucătărie o cafea ce își merita numele și îi propuse să colaboreze în chestiunile legate de Elveția.

– *Bien sûr,* acceptă acesta clipind obosit. Dar eu voi fi ocupat un timp cu Belgia.

Părea să poarte și el aceeași luptă.

Seara mâncau împreună la hotel. La încheierea programului, autobuzul îi lăsa acolo, de obicei pe la ora șase și jumătate, și nu se mai ieșea. Atunci, la benzinărie parcau o mulțime dintre acele autocamioane monstruoase, iar șoferii lor, care ocupau standul cu burgeri, erau în majoritate tipi care le inspirau doar teamă tinerilor IT-iști europeni. Nu existau linii de autobuze, cel puțin care să circule pe această șosea, și nici taxiuri. Părerea proprietarului localului, care zilnic afișa același zâmbet radios, era că oricum nu merita să ieși pentru că în Paradise Valley nu exista ceva care să merite numele de centru al localității. Cinematograf? Ultimul fusese închis cu doi ani în urmă, astăzi pe acolo se mai fugăreau doar șobolanii. Și ce treabă aveau ei cu cinematograful când în camere existau televizoare bune, cu ecrane foarte mari, conectate la sistemul Pay-TV? Totul era plătit de firmă.

Deci pur și simplu rămâneau în hotel. La ora opt era servită cina: burgeri cu salată sau mâncare mexicană ori chinezească. În plus, se putea juca biliard la patru mese, în spate, în barul stil Texas, până când unuia i se termina mărunțișul, sau se discuta la un pahar. Mulți se retrăgeau devreme în camerele lor, ca de exemplu Jean-Marc. El afirmase că avea *Comedia umană* a lui Balzac pe eBook și intenționa să o citească până la plecare, în total nouăzeci și unu de volume.

Markus făcea parte dintre cei care doar discutau. De cele mai multe ori, despre muncă. Deoarece aveau destul de mult în comun, găseau cu ușurință teme de discuție, iar diferențele de mentalitate datorate diversității originii lor furnizau temeiuri pentru multe anecdote. Iată ceva interesant.

Dar, Markus nu se îndoia, nimic nu va rămâne interesant timp de o jumătate de an.

Cu alte cuvinte: trebuia să plece de aici.

Într-o dimineață, găsi pe birou lui un formular pe care scria cu litere mari și groase „URGENT". Provenea de la administrația birourilor și nu se referea la nimic dramatic, ci doar la dotarea lor cu cărți de vizită pentru perioada în care se aflau aici. În propoziții simple, calibrate se pare pentru capacitatea de înțelegere a unui idiot desăvârșit, era rugat să scrie numele, numărul de interior, adresa de e-mail și eventual numărul telefonului mobil în căsuțele special destinate și – urgent! – să termine totul până la ora zece, când un curier va strânge toate formularele.

Markus scoase un pix cu pastă din sertar. Ideea îi veni în momentul în care se pregătea să scrie. Copilărească, prostească, dar irezistibilă.

În căsuța „First Name" scrise: MARK.

În căsuța „ Last Name" scrise: WESTMAN.

În căsuța „Middle Initial" scrise: S.

Reciti totul încet, pentru sine.

– Mark S. Westman.

Nu suna corect, chiar minunat de *american?* Nu suna ca într-o engleză cu gumă lată de mestecat doar când citeai numele?

O copilărie. Probabil, cel târziu mâine dimineață va avea din nou formularul pe masă cu rugămintea de a-l corecta. Îi era indiferent. Completă și restul – nu prea ordonat, ca în caz de nevoie să poată pretexta nebăgarea de seamă –, puse formularul în coșul pentru ieșiri și se apucă de treabă.

Curierul, un tinerel bubos, cu iz de nespălat, veni abia pe la unsprezece. Numai după ce acesta plecă, Markus fu în stare să se concentreze din nou la finețurile bilanțurilor anuale pentru conturile pieței de capital.

Totuși, a doua zi dimineață, formularul nu se afla pe biroul lui, ci un teanc de cincizeci de cărți de vizită ale lui MARK S. WESTMAN, angajat al Lakeside and Rowe, Inc., New York, N.Y., USA, împreună cu un suport ce se fixa la piept, în care se introducea una dintre cărțile de vizită.

Părea o prostie, dar el îl luă ca pe un semn bun. Da, păreau să îi spună cartonașele albe, înguste. Acum ai sosit în țara tuturor posibilităților.

Mai nimeni nu remarcă eroarea. Jean-Marc îi spuse că ar trebui să facă reclamație.

– Nouă nu ne-ar ierta nici o greșeală.

Markus îl opri cu un semn.

– Ah, dar ce importanță au numele? Vorbe goale.

„Fii stăpân pe situație“! își spuse el. Și firește că nu credea câtuși de puțin că numele erau vorbe goale. Numele erau cuvinte magice. Oricine lucra cu clienți știa lucrul acesta.

Când, la sfârșitul săptămânii, se întâlni cu cei de la elaborare programe, se prezentă de la bun început „Mark“, ceea ce fu acceptat de toți cei din jurul mesei fără a clipi. Apoi discutară până la căderea serii despre modificările necesare. Totul se desfășură de la sine, prozaic, știind ce se vrea, într-un mod extrem de pragmatic. Seara, Markus era după toate regulile ***high***. Deci așa se lucra în națiunea asta, care trimisese oameni pe lună!

Dar adevărata victorie era că și alții din echipa de localizare începură să îl numească „Mark“. Magia funcționa. Și era convins că va face minuni.

Prezent

Se ridică speriat când intră cineva în încăpere. O doctoriță. Suplă, dar cu tâmple cărunte. Straniu. În buzunarul de la piept purta un stetoscop și pe nas avea niște ochelari cu ramă subțire și lentile mici. Fără să îl privească, se duse la capătul patului și luă un document cu coperte din carton verde, dintr-un raft ce părea fixat pe cealaltă parte a patului.

Îl citi. Timp îndelungat. Îl răsfoia mereu, zgomotos, cu un foșnet care părea bubuit în urechi și în cap.

„De fapt sunt aici?“ se întrebă el. Începu să se îndoiască.

Totuși, doctorița îl privi direct și spuse:

– A trebuit să vă ținem într-o comă artificială. Din cauza aceasta vă simțiți cam ciudat.

Răspunse cu privirea, înghiți, încuviință din cap.

– A fost necesar pentru a vă curăța corpul de toxine. Am să vă explic totul amănunțit cândva, acum nu este momentul. Oricum, nu trebuie să vă faceți griji. Sunteți pe cale de a vă însănătoși.

Bun. Asta era bine. Și el se gândise tot așa, avusese aceeași senzație, dar era bine să audă și pe cineva enunțând același lucru.

Doctorița închise dosarul, se apropie și îl privi cercetător.

– Domnule Pohl? Mă înțelegeți?

Pohl? Cum adică Pohl? Doar numele lui nu este Pohl. Era o încurcătură.

Dar acum putea să citească. Pe fața mapei scria cu litere mari, groase și negre MATTHIAS POHL.

Și ar fi putut să jure că se numea Mark. Mark S. Westman. Sau ceva asemănător.

Uite cum te poți înșela.

– Da, izbuti el să spună, vă înțeleg.

– Bine. Așa cum am spus, nu trebuie să fiți îngrijorat. Mâine deja vă veți simți mult, mult mai bine. Vom începe atunci imediat exercițiile de recuperare.

– Grozav.

Doctorița se întoarse, puse mapa cu documente la locul ei și plecă. Ușa se trânti și se făcu liniște deplină.

CAPITOLUL 3

Trecut

Fostul proprietar al casei se numea Achim Anstätter și era un bărbat voinic, bronzat, care mergea legănat, avea palme bătătorite și se exprima în propoziții scurte, simple. Soția sa și una din fiice veniseră cu el. Aveau patru copii, povesti soția, doi băieți și două fete. Fata în pantaloni de călărie mulați era fiica cea mare. Purta părul legat în coadă de cal poznașă și expresia feței era de pubertate incipientă.

Anstätter explica tot ce era necesar din punct de vedere tehnic pentru punerea în funcțiune a bazinului.

– Acesta este filtrul, spuse și el arătă către un cilindru albastru de mărimea unui coș de rufe. Întrerupeți circuitul de aici, apoi deplasați pârghia aceasta. Așa, vedeți? Acum închideți din nou circuitul. Arătă către un indicator de nivel. Aici vedeți câtă apă maronie urcă? Acum se curăță filtrul prin inversarea fluxului de apă. Trebuie să faceți asta o dată pe săptămână; e suficient. Cinci minute, maximum zece. Până când apa vine curată.

– Apoi trebuie decuplat din nou, nu-i așa? interveni agentul de vânzări, care nu se depărta un pas de ei.

Probabil că voia să evite ca ei să ajungă pe ascuns la o înțelegere care i-ar fi afectat comisionul.

– Exact, confirmă serios Anstätter. Altfel goliți jumătate de bazin fără să vă dați seama. Și apa este scumpă.

Werner era în elementul lui. Dorothea îl lăsă cu plăcere să se pună la punct cu pârghiile, vana, butoanele și tabloul de comandă; în definitiv, el era inginerul în casă. Ea se prefăcea că ascultă cu interes, dar de fapt le observa pe soție și pe fiică.

Soția avea un aer trist. Probabil că îi era greu să se despartă de această frumoasă casă. Dar nu era numai asta, își spuse Dorothea după ce o observă pentru a treia oară cu coada ochiului. Pe lângă tristețe mai era ceva. Frică. Avea privirea cuiva care nu știa cum trebuia mers mai departe.

Dorothea prinse din zbor privirea lui Werner, ridică semnificativ sprâncenele și oh, minune, Werner își aminti de discuția pe care o avuseseră când plecaseră încoace. El tuși ușor, își frecă jenat mâinile și în cele din urmă întrebă:

– Hm... acum o cu totul altă întrebare, domnule Anstätter, care pe mine mă preocupă în legătură cu...

– Da?

Bărbatul îi aruncă o privire limpede, dar ciudat de nesigură.

– De fapt, de ce vindeți casa aceasta?

Pe agent îl apucă brusc tusea. Anstätter se uită într-o parte, le examină rapid pe soție și pe fiică și apoi răspunse cu un zâmbet anemic, lipsit de bucurie:

– Poate ați auzit de domnul Oswald, de la care am cumpărat o gospodărie țărănească. O moșie frumoasă, veche, o investiție minunată. O astfel de moșie, știți, domnule... hm...?

– Utz, răspunse Werner.

– Domnule Utz. Scuzați-mă, am o memorie a numelor legendar de proastă. În orice caz, totdeauna am visat la o asemenea gospodărie, din copilărie. Iar acum mi-am realizat visul. Avem doi ponei. Copiii pot călări, sunt în mijlocul naturii... Asta este important, mă înțelegeți? Apropierea de natură.

– Înțeleg.

Werner dădu din cap cu un surâs mulțumit. Zâmbi și agentul imobiliar; la el păru mai curând un semn de ușurare.

Totuși, în ochii femeii se citea durerea. Soțul ei îi evită privirea, în loc de asta își privi ceasul și spuse:

– Îmi pare rău că trebuie să mă grăbesc puțin, dar mai avem o întâlnire.

– El ascunde ceva, spuse Dorothea pe drumul de întoarcere la Stuttgart.

– Cine? Anstätter? Werner o privi surprins. Ce ar ascunde de noi?

– Nu știu. Dar i-ai văzut ochii? Nu te privește două secunde în ochi. Omul are conștiința încărcată. Tare aș vrea să știu de ce.

Werner acceleră și depăși autocamionul unui lanț de supermarketuri.

– Nu trebuie să pui mult preț pe asta. La noi, în departamentul vecin, este unul ca acesta. Doctor în fizică, extrem de inteligent și așa mai departe, dar niciodată nu te privește în ochi. Enervant. Cu greu te obișnuiești cu asta.

– Cel de aici nu este doctor în fizică. Este o persoană care lucrează cu mâinile.

– Da, OK. Așa este, agentul a spus odată, la telefon, așa ceva. Acest Anstätter trebuie să fie unul dintre aceia care lucrează mult în străinătate, la montaje. Sau a lucrat; se pare că a încetat să o mai facă de scurt timp. Probabil că de aceea este atât de bronzat. Șantierele sub soarele din sud te marchează.

– Eu cred că soția este împotriva vânzării casei.

Werner rânji.

– Asta am observat până și eu. Dacă o să mă întrebi, acest Anstätter este un macho. Aduce patru copii pe lume și apoi toată familia ascultă comanda la el. Dacă el vrea să-și realizeze visul din tinerețe, nu suflă nimeni.

– Nu conduce atât de repede!

– Nu conduc repede, ripostă Werner, dar își luă piciorul de pe accelerație. Și fiica era cam împuțită. Auzi, apropiere de natură! Ca și cum casa de aici s-ar afla în centrul orașului. Eu cred că mai multă apropiere de natură nici nu există, nu?

Se apropiau de benzinăria de la intrarea în Duffendorf, după care trebuiau să cotească dacă voiau să intre pe autostradă – loc dificil; deja de două ori se încadraseră greșit aici. Dorothea clătină din cap.

– Am sentimentul că el a trecut sub tăcere ceva important și de aceea are conștiința încărcată.

Chiar Werner deveni acum gânditor, el, care uneori o înnebunea cu nepăsarea lui.

– Crezi? întrebă el. Dar ce ar putea fi?

– Nu am idee.

– Să aibă casa niște vicii? Dar a fost verificată de un expert; în asemenea chestiuni Volker nu m-ar trage pe sfoară. Părerea mea este că mi-ar fi spus dacă ar fi fost nevoie de reparații scumpe sau ar fi apărut vreo normă nouă, căreia casa să nu îi corespundă. Știi ce mi-a spus? Nemernicul de Volker? Că la început l-a sfătuit pe Anstätter să ceară mai mult pe casă; că prețul cerut se afla la limita de jos a unei asemenea oferte. Bineînțeles că se gândise la comisionul lui, dar și-a ținut gura imediat ce a aflat că noi suntem interesați... Dar Anstätter nu a vrut să mai ridice prețul.

– Și? Găsești că asta este normal?

Werner oftă din rărunchi.

– Mai curând nu.

– Deci, ți-o spun, ceva nu este în regulă aici.

Werner tăcu. Luă curba.

– Crezi că ar fi mai bine să nu o luăm? întrebă el în cele din urmă.

Coborau serpentinele de la Albtrauf, o priveliște ca de basm. Autostrada strălucea în depărtare ca o bandă de argint.

Era aproape tot atât de frumos ca priveliștea oferită de pe terasa casei pe care o puteau avea dacă voiau.

Nu se aștepta să se lucreze sâmbăta. Totuși Markus aflase din discuțiile cu angajații locali că majoritatea își petreceau cel puțin dimineața de sâmbătă în firmă. Duminica exista interdicția de a lucra: nimeni nu trebuia împiedicat să meargă la biserică.

După micul dejun din dimineața de sâmbătă, Markus traversă strada la benzinărie și vorbi cu lumea de acolo până când cineva îl luă cu el în zona mai populată din Paradise Valley. Acolo, unde cândva se intenționa să fie centrul orașului. Erau o mulțime de magazine goale și chiar tăblițele cu inscripția „De închiriat“ din vitrine erau acoperite cu praf de mai mulți ani. Filiala Western Union, a cărei adresă o luase din vechea carte de telefon din hotel, mai exista totuși și ridică fără probleme banii pe care și-i transferase din Germania. Se simțea bogat și în același timp amenințat când ieși pe stradă cu un teanc gros de dolari în buzunar și traversă piața pentru a intra la o filială a First Atlantic Bank.

Aici deschise un cont și depuse în el o parte a banilor. Cu restul porni în căutarea unui vânzător de mașini uzate.

Găsi în sfârșit unul, cu o ofertă nu foarte variată și, pentru că deja îl dureau picioarele, intră pe terenul acestuia. Mașinile străluceau abia spălate și, după ce Markus colindă o vreme printre ele, negustorul ieși din biroul său, din care îl observase până atunci mestecând gumă.

– Bănuiesc că dumneavoastră căutați ceva care să circule? întrebă el.

Era îndesat, cu cinci centimetri mai scund decât Markus, purta o cămașă Hawaii înfiorătoare și avea o mustață pleoștită care i-ar fi stat bine și unei morse.

Markus confirmă.

– Exact. Și poate să arate și elegant. Arătă către o Corvette albastră metalizată în fața căreia se afla. De exemplu, cât ar costa aceasta?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu vi-o recomand. Este o rablă. Sunt de acord că este frumos vopsită, dar amortizoarele sunt în găleată, scaunele sunt uzate, iar motorul oftează deja din greu. Ridică din umeri. Dar ce să fac? Este totuși o Corvette, ehei! De aceea este imposibil să cer mai puțin de două mii de dolari pentru ea; orice alt preț ar fi o jignire.

– Înțeleg. Ciudate metode de vânzare avea tipul. Atunci ce mașină îmi puteți recomanda?

– Hm... Comerciantul privi în jur cu o expresie încurcată. Dacă mă întrebați... de fapt nici una. Arătă către un monstru de mașină marțială, care semăna cu un vehicul militar vopsit civil. Acea imitație de Hummer, de exemplu. Este stabil ca un tanc, evident, dar suge combustibilul ca într-o gaură. Și este respingător! Spuneți dumneavoastră singur, cine și-ar dori așa ceva în culoare galben urină? Oftă. Dar este grozav să o conduci. Aici trebuie să fiu de acord. Cu asta m-a sedus tipul de la care îl am. Fir-ar să fie – dinăuntru nu se vede culoarea deloc. Acesta-i șpilul!

Markus trebui să rânjească fără voie. Tipul începea să-i placă. Reușea scamatoria de a-și vorbi de rău mașinile de așa manieră că te cuprindea o poftă irezistibilă de a cumpăra. Ca om de vânzări, avea de învățat aici.

– Mă gândisem la ceva mai sportiv, spuse el.

Omul făcu un balon din guma de mestecat și îl umflă până când îl sparse.

– Ce înțelegeți prin sportiv? O mașină care trebuie împinsă? Am acolo.

– M-ar mulțumi dacă ar fi doar frumos croită. Cam ca aceasta, de exemplu.

Arătă către un Ford Mustang roșu, cu capotă textilă. Trebuie să fi fost un model retro, cu care se încercase, cu puțin succes, reeditarea trecutului glorios al modelului inițial.

– Ah, da. La tipul sport vă referiți. OK, recunosc, cu râșnița asta probabil că veți colecționa mai multe fete decât cu orice altă rablă de pe-aici. A fost a unui flăcău care a fericit femeile de la Scranton până la Allentown, legendar era tipul. Până când una l-a târât la altar și a insistat să vândă mașina... Dar trebuie să vă spun că vă pricopsiți cu probleme. Lovi cu piciorul într-o roată. Anvelopele sunt rase ca o gumă de șters. Nu aș lăsa pe nimeni să-mi iasă din curte cu această mașină dacă nu mi-ar jura pe biblie că va cumpăra în primul rând cauciucuri noi. Motorul merge. Consumă puțin, indiferent cât costă benzina. Asta trebuie să apreciați la ea. De indicatorul de combustibil trebuie să faceți abstracție, căci indică ce vrea el, fazele Lunii, nivelul oceanului la Miami sau ce știu eu, în orice caz nu ceea ce vă interesează pe dumneavoastră. Dar, așa cum se întâmplă astăzi peste tot, reparația ar costa dublul valorii râșniței. Altceva? OK, toate suporturile pentru sticle care stau în drum când vrei să treci la treabă cu o fată sunt de mult distruse. Geamul din dreapta șoferului nu mai poate fi coborât, ceea ce arată ca dracu' când vreți să circulați cu mașina decapotată. Și, uitați-vă, vopseaua este total zgâriată. Probabil de către soții geloși. Sau tipul o folosea ca pe un fel de condică de prezență, ha, ha! În orice caz, scaunul o să vă ruginească sub fund, asta vă promit.

Markus zâmbi cuceritor.

– Mi-ați putea face o reducere de preț?

Bărbatul îi întoarse un zâmbet stil rechin.

– Tinere, așa ceva nu fac din principiu.

– Nici măcar cu titlu de excepție?

– Atunci nu ar mai fi vorba despre principiu. Își plimbă guma de mestecat dintr-o parte a gurii în cealaltă. În afară de asta, oricum nu vă sfătuiesc să cumpărați mașina. Este o rablă. Știți de ce suferă lumea în

ziua de astăzi? Pentru că nimeni nu-i mai spune adevărul celuilalt. Eu am hotărât să nu particip la așa ceva. Eu vă spun ceea ce este, pur și simplu. Dacă de la mine cumpărați o rablă, atunci trebuie să știți că este o rablă. Nu vreau să-mi asum răspunderea.

– Ah, da?

Markus nu știa ce trebuia să răspundă. Genul acesta de discuție la o vânzare nu fusese abordat în seminariile la care luase parte.

Dar avea nevoie de o mașină. Iar Mustangul nu era un început rău, cu toate lipsurile lui.

Omul îl privi dintr-o parte și oftă din rărunchi.

– Mă uit la dumneavoastră. Vreți mașina, nu este așa?

– Da, confirmă Markus.

– Bine. Veniți cu mine și facem contractul înainte de a mă copleși mustrările de conștiință.

În ziua următoare, Markus întreprinse o excursie cu noua sa mașină la New York. Jean-Marc, pe care îl invitase mai întâi, arătase puțin interes:

– New York? De bunăvoie?

După care i se adresă lui Silvio, care acceptă entuziasmat să vină cu el.

Pe drum descoperiră că amândoi erau fani SUA de când se știau.

– Mama se abonase la Reader's Digest, povesti Silvio, iar eu eram totdeauna primul din familie care o citea. Cunoști revista? Cred că există și în limba germană.

– Cred că există aproape în toate limbile.

Își povestiră reciproc călătoriile efectuate în SUA. Silvio fusese în copilărie de mai multe ori în SUA, la un unchi din Boston, care acum nu mai trăia. Înainte de a-și începe studiile, colindase întreaga țară, traversând-o vreme de patru săptămâni.

– De atunci particip în fiecare an la loteria vizelor, zise el. Degeaba, desigur.

– Eu particip de la douăzeci de ani, mărturisi Markus. Atunci se întorsese din prima sa călătorie în SUA – California și Arizona! Am senzația uneori că este o escrocherie. În orice caz, nu cunosc pe nimeni care să fi primit viză pe această cale.

Silvio clătină din cap într-un mod foarte italian.

– Pur și simplu este greu. Au regulile lor și le respectă strict.

– Regulile lor? Markus izbucni în râs pentru că văzu că indicatorul de combustibil arăta că rezervorul se umple permanent, oricât de mult ar rula. Se poate, dar atunci ei înșiși nu le cunosc. Cei de la consulat m-au plimbat cu viza practic până în preziua zborului.

Ajunseră în oraș. Puțin înainte de Newark Bay, lăsară mașina într-un parcaj extrem de scump și plecară cu metroul către Manhattan, prin tunelul plin de graffiti. Un lift puternic îi urcă în Empire State Building, după care stătură sus, pe platformă, sub un cer ce părea un clopot din sticlă albastră, și priviră pe deasupra mării nesfârșite de clădiri, până când ochii le lăcrimară din cauza vântului.

Apoi colindară pe la poalele defileurilor formate din zgârie-nori, pe unde mirosea a prăjituri dulci, mâncară covrigei de la stand și hoinăriră prin Central Park, care era luminos, însorit și nevinovat, populat doar de amatori de jogging, mame cu copii și alți plimbăreți.

În timp ce stăteau pe marginea unui heleșteu și hrăneau rațele cu resturi de covrigei, Silvio își expuse planul: el avea să caute o americancă dornică de căsătorie.

– Americancele îmi plac, afirmă el cu tărie. Știi, tipul acesta de femeie la care totul este puțin mai mare, ochii, gura, zâmbetul...

– Sânii, completă Markus.

Silvio rânji.

– Știi despre ce vorbesc.

– Asta nu este nițel cam... superficial? întrebă Markus privind zgârie-norii ce se înălțau ca un zid în depărtare, dincolo de tufișuri și arbori. Sau te interesează numai cetățenia și ca ulterior să divorțați?

– Ascultă, eu sunt catolic. Nu! Caut serios femeia pentru o viață, îl asigură Silvio. Și, dacă ea este americancă, de ce nu? Ce este greșit aici? Există peste o sută de milioane de americance, una dintre ele poate să mi se potrivească, nu?

– Da, clar. Este absolut OK. Nu am nimic împotrivă.

La un cappuccino veritabil italian, în Little Italy, Silvio îi mărturisi că avea deja pe cineva în vedere.

– Micuța din biroul de lângă loja portarului ar putea fi exact genul meu. Părerea mea, evident, este că mai întâi ar trebui să o cunosc puțin. Dar, în orice caz, mi-a tras atenția.

Markus cugetă.

– Blonda? Cea care a apărut mai nou cu bluza verde-neon?

– Exact. Kathy Blane o cheamă, asta deja am aflat. Face decontările pentru deplasări.

– Ghinion. Este puțin probabil ca pe noi să ne trimită în deplasări în perioada în care vom fi aici, spuse Markus sorbind cu plăcere din cappuccino.

Lăsă capul pe spate, închise ochii și pentru un moment se lăsă pradă sunetelor supraomenești ale orașului, care nu încetau niciodată, izvorâte din mii de surse.

– Da, recunoscu Silvio, este puțin probabil.

Deciseră să și cineze în New York și conveniră cu ușurință asupra spaghetelor, care la hotel nu existau. Silvio se angajă să aleagă restaurantul și se dovedi inspirat. Proprietarul acestuia înjură guvernul, impozitele și poliția și le servi în încheiere două Ramazotti din partea casei. Și pe urmă le mai aduse încă două, pentru că îi erau atât de simpatici.

– Eu trebuie să conduc, se apără Markus, dar cei doi italieni protestară.

Era plăcut. Pe străzi cobora înserarea, ei stăteau și discutau, iar Markus nu putu la un moment dat să nu își dezvăluie și visul lui.

– Într-o zi voi avea firma mea. Aici, în America. Este foarte ciudat, dar port în mine ceva ca o imagine. Văd un turn rotund ca un cilindru, îmbrăcat de jur-împrejur în sticlă. Se înalță către cer și văd cum soarele care se ridică se oglindește în el. Iar deasupra scrie Westman Tower, cu litere mari, negre. Poate că ai să râzi, dar văd totul atât de clar în fața mea, ca și cum aș putea să-mi amintesc din viitor.

Silvio nu râse, făcu doar ochii mari.

– Și ce fel de turn este acesta?

– Ei, ce să fie? Centrul concernului meu multinațional, sper, răspunse Markus.

Silvio șovăi cu răspunsul, așa cum faci când îți este teamă că va trebui să spui ceva care nu îi va face plăcere celuilalt.

– Dacă acesta este țelul tău, zise el în cele din urmă, atunci ai nimerit cu totul greșit la Lakeside and Rowe. Cred că, indiferent de cariera pe care o vei face, firma nu îți va aparține niciodată. Va trebui să iei totul pe cont propriu, cu o idee nouă, genială. În vestitul garaj. Ca Hewlett și Packard. Sau ca Steven Jobs. Sau ca Bill Gates.

Markus dădu din cap zâmbind. Ramazotti îl stimula.

– Cale greşită. Mai întâi: o idee genială nouă este complet inutilă. Idei sunt ca nisipul în mare. Iar cel care are o idee nouă oricum nu o să se îmbogăţească din ea. În al doilea rând: truda de bou nu este prevăzută în planul meu. Nimic de genul început în garaj şi dezvoltat cu greutate. Ceea ce intenţionez este să cumpăr o firmă de-a gata.

– Şi cum vrei să faci asta?

– Să găsesc o firmă cu potenţial, spuse simplu Markus, şi să o preiau. Cu OPM, bineînţeles.

– OPM?

– *Other people's money.* Capital de risc. Tot ceea ce trebuie să fac este să-l conving pe cel care dă capitalul că pot să conduc firma mai bine decât întemeietorii ei.

Ceea ce nu trebuia să reprezinte o problemă. În timpul studiilor îl bătuse la cap pe profesorul de economie politică, până când acesta îi dăduse un „Bine“, după un examen pe care îl ratase cu surle şi trâmbiţe. Profesorul Oswald. Dacă fusese el în stare să îl învârtă pe degete pe acesta, putea convinge pe oricine de pe planetă.

– Dar mai întâi trebuie să găseşti o asemenea firmă.

Figura lui Silvio era imaginea îndoielii absolute.

Markus rânji.

– Şi unde este problema? Dacă noi lucrăm la Lakeside and Rowe, ne aflăm în cea mai bună poziţie imaginabilă pentru aşa ceva. Trebuia să înceteze treptat să mai vorbească. Divulga în întregime frumosul său plan. Te-ai uitat pe noul program de analize? Modulul-Datamining? Aici este cheia. Este un aparat Röntgen pentru întreprinderi.

Destul. Nu o să-i ofere pe tavă modul în care voia să procedeze. Era evident. Trebuia să se mute la departamentul de service tehnic. Service-ul tehnic însemna instalarea de software, iar instalarea însemna executarea de teste. În ce bază de date? Natural că în evidenţele clienţilor de până acum ai băncii ori societăţii de investiţii respective. Cu alte cuvinte, dacă nu făcea pe prostul, putea ca de la fiecare firmă la care actualiza softul să plece acasă cu câte un dosar al celor mai promiţători candidaţi.

Dar Silvio nu luase aminte la el. Pe el Ramazotti îl făcuse mai curând certăreţ.

– Oricum, nu cred asta, declară el. Există oameni care descoperă ceva şi devin putrezi de bogaţi.

Markus se aplecă peste masă și îl privi.

– Da? Cunoști pe cineva în situația asta?

– Citești mereu despre ei, ripostă Silvio.

Afară, o mașină voluminoasă claxona insistent pentru că nu putea trece de un camion cu marfă. Oamenii se înghesuiau pe trotuar. Pentru a treia oară răsuna aceeași muzică ambientală original italiană. Markus se lăsă din nou pe spate.

– Tatăl meu a fost un astfel de om, spuse el, deși niciodată nu intenționase să-i povestească cuiva vreun cuvânt despre asta. Era un descoperitor. În fiecare zi era în atelier, bătându-și capul cu fleacuri, fără să îl intereseze nimic și nimeni altcineva. Toată copilăria am trăit din banii pe care îi câștiga mama întâmplător. Pe care deseori el îi cheltuia pe aparate ori pe chimicale, țevărie și alte de-astea.

– Ah, da? Scuze, spuse încet Silvio.

– Niciodată nu a câștigat ceva, continuă Markus. Abia pe la sfârșitul vieții lui a descoperit ceva care ne-a făcut bogați. Dar abia la capătul vieții lui; nu s-a mai bucurat de nimic.

Silvio oftă posomorât.

– Ce poveste tristă. Și șovăind continuă: Și ce... Vreau să spun, ce a descoperit?

Markus privi în gol, marcat de amintiri pe care le credea uitate.

– Asta este ciudat aici. Nu știm ce a descoperit.

– Poftim?

– Și-a vândut descoperirea unei firme și la scurt timp după asta a murit într-un accident de mașină. În laboratorul lui nu s-au găsit nici un fel de documente, nimic. Dar în cont avea două milioane de euro.

Dădu la o parte paharul cu lichior, privi pe fereastră, îl privi pe interlocutor. Silvio receptă privirea și păru să înțeleagă că acesta nu dorea să spună mai multe.

Pe drumul de întoarcere, Silvio vorbi iarăși despre ce îl ardea pe el.

– Cred că nu este căsătorită. În orice caz, nu poartă nici un inel. Nu vine nimeni să o ia, iar în rama de pe biroul ei este poza unui câine.

– Dar tu ai spionat de-a binelea, spuse uimit Markus.

– Ei, da, acceptă încurcat Silvio, eu cred... nici nu știu.

Markus îl măsură cu o scurtă privire laterală.

– Trebuie să îi vorbești. Trebuie să trezești *papagallo* din tine. Cu cât descoperi mai devreme că este disponibilă, cu atât mai bine.

– Și dacă nu este?

– Ghinionul tău. Atunci vei ști că trebuie să mai cauți. Cum ai spus tu: există o sută de milioane de americance.

Luni dimineață, în autobuz, Silvio spuse:

– Astăzi îi vorbesc.

Seara, la întoarcere, oftă.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. În mod normal nu sunt atât de timid.

– Înseamnă că este altceva decât de obicei, spuse Markus.

Silvio privea visător pe fereastră.

– Știi, are ochi minunați. Astăzi am observat asta.

– Ah, da? Cred, bănuiesc că este altceva decât de obicei.

– Mâine, explică Silvio, mâine o fac.

Marți dimineață, la intrarea în clădire, Silvio dispăru. La scurt timp, veni lângă biroul lui Markus cu toată fața luminată.

– Am făcut-o! M-am făcut că o întâlnesc întâmplător pe coridor și i-am făcut un compliment.

Markus zâmbi.

– Și? Ea cum a reacționat?

– Nu știu, spuse Silvio ridicând din umeri. Cred că a fost puțin iritată. De fapt este ciudat; aș fi pariat că nu poate scăpa de admiratori.

– Să fii fericit dacă nu este așa.

Silvio dădu din cap radiind și spuse:

– OK. Înapoi la treabă. Deși nu știu dacă astăzi sunt în stare să fac ceva.

Două ore mai târziu, Markus luă act de venirea unui bărbat voinic, în uniformă cenușie, pe care nu îl mai văzuse în clădire și întrebă de Silvio Damiano. Se recomandă mister Murray și spuse că vrea să vorbească cu Silvio. Nu, nu era nevoie să ia la el documentația pentru proiect.

După o jumătate de oră cei doi se întoarseră, Silvio alb ca varul, cu figura marcată de oroare, bărbatul cu uniformă cenușie un pas în spatele lui, având și misiunea de a-l sprijini pe italian dacă leșina.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Markus, convins că murise cineva foarte apropiat de Silvio.

– Hărțuire sexuală, izbucni Silvio.

– Ce?

– Ea a reclamat. Murray spune că aș fi hărțuit-o sexual. Cu un compliment! Nu înțeleg.

Markus văzu cum pe figura bărbatului în uniformă cenușie apărură inconfundabile semne de nerăbdare.

– Și acum? întrebă el brusc animat de bănuiala că tot ce era mai rău încă nu se întâmplase.

– Sunt pe dinafară, continuă fără nici o intonație Silvio. Trebuie să-mi eliberez biroul, să-mi fac bagajele la hotel și pe urmă acesta mă duce la aeroport. Am deja bilet rezervat la avionul care pleacă în seara asta la Roma.

Markus simțea că cineva îl strângea de gât.

– Nu este adevărat.

– Mister Damiano, se făcu auzit bărbatul în uniformă. Abia acum observă Markus că pe ecusonul de pe mâneca lui scria „Serviciul de securitate“. Trebuie să vă rog să nu mai zăboviți.

Silvio încuviință din cap și îi aruncă lui Markus o ultimă privire.

– Sper că acesta este doar un vis urât.

Adunați cu toții la ferestre, priveau cum Silvio, în parcare, urca în mașina tot atât de cenușie ca și uniforma celor de la securitate. Îl însoțeau doi agenți. El ținea în mâini o cutie aproape goală. Unii îi făceau semne cu mâna, dar Silvio nu observă, nici măcar nu privi în sus. Portierele se închiseră, țeava de eșapament elimină un nor de gaze, apoi mașina plecă.

Prezent

Îl trezi sora. De data aceasta nu îi mai aduse micul dejun, ci insistă ca el să se ridice. Când, în sfârșit, cu mult efort se ridică în capul oaselor, îi ceru să stea în picioare și să meargă cu ea la lavoar.

– De ce? se apără el.

– Trebuie să vă spălați. Și să vă bărbieriți.

– De ce?

– Primiți o vizită.

Clipi.

– O vizită?

Creierul lui se simțea ca împachetat în stiropor și având undeva lipită instrucțiunea: „Pentru punerea în funcțiune se acționează întrerupătorul“.

Bun. Se ridică în picioare și, clătinându-se cumplit, reuși să ajungă la lavoar. Sora îl sprijinea, ceea ce, fără îndoială, îi era de ajutor. Se recunoscu doar cu greutate în oglindă. O barbă neîngrijită îi urâțea jumătatea de jos a capului, iar o cicatrice lată care începea deasupra urechii și continua deasupra unui ochi până pe frunte îi urâțea partea de sus.

Ah, da, corect. Accidentul.

– Nu e tocmai ceea ce toate fetele ar numi șarm, nu? murmură el către imaginea din oglindă.

Sora vârî sub el un scaun ciudat modelat; un fel de scaun de bar, cu centură de siguranță.

– Cicatricea o să fie reparată mai târziu, îi promise ea. Nu este atât de rău pe cât arată. Veniți aici și spălați-vă.

Ea dădu drumul la apă și îi întinse o mănușă de spălat și un săpun.

Le luă pe amândouă și se minună cât de obositor era totul. S-ar fi culcat pe loc și ar fi putut să doarmă încă o jumătate de an.

CAPITOLUL 4

Trecut

Party-ul dat cu ocazia inaugurării a fost un succes deplin. Pe invitaţii tipăriseră o fotografie care reda perspectiva de pe terasă – în măsura în care o fotografie putea să o redea – şi veniseră toţi, dar absolut toţi. Ceea ce nu le reuşise nici măcar la nuntă.

– Oameni buni, de ce nu aţi organizat un pool-party? strigă Hannes, unul dintre prietenii lui Werner din perioada studiilor, când în cadrul prezentării obligatorii a casei trecură pe lângă piscină. Ce ar mai fi fost!

Soţia lui, o mignonă roşcată, îi dădu un ghiont.

– Tu vorbeşti, cu burta ta!

– Ce dacă am burtă? Este semn de bunăstare şi bucătărie bună...

Werner făcu nonşalant un semn negativ.

– Pool-party va fi data viitoare. Am vrut să ne rezervăm o posibilitate de a plusa, ca să reveniţi, în ciuda distanţei mari.

Numai Dorothea îl privea cum se împăuna de mândrie.

Julian suportase mutarea mai bine decât sperase Dorothea. Poate că aici jucase un rol şi faptul că piscina proprie îi conferise poziţia unui star în noua lui clasă. Practic, zilnic venea cu colegi la bazin; deşi înainte de mutare Dorothea îşi dublase rezerva de prosoape, trebuiră să mai cumpere. Nu ar fi stricat nici o jumătate de duzină de halate de baie pentru copii.

Cel puţin se putea spune că bazinul fusese bine utilizat. În fiecare dimineaţă, implacabil, Werner înota lungimile lui de bazin, în timp ce

ea îl ducea cu mașina pe Julian la stația de autobuz. Pentru asta el trebuia să pregătească micul dejun până când se întorcea ea.

– Te simți cu totul altfel, îi explica Werner oricui voia ori nu să îl asculte. Ca într-un concediu. Chiar când îți petreci ziua la birou.

Dar, cu timpul, deveni clar că acea clădire de pe munte, așa minunată cum era, avea și dezavantajele ei.

Problema încălzirii era într-adevăr neliniștitoare. Avertizarea făcută de fostul proprietar se dovedea justificată. Da, Dorothea ajunsese între timp să bănuiască faptul că în realitate facturile pentru combustibilul necesar încălzirii fuseseră cele care determinaseră familia Anstätter să vândă casa.

Rezervorul avea trei mii de litri. Era mult când îl umpleai și vedeai pe urmă cât costă, dar puțin când urmăreai consumul zilnic. În prima perioadă de vreme rea trăită de ei, indicatorul rezervorului cobora atât de rapid încât aproape că puteai să-l urmărești – și asta în aprilie! Nici nu îndrăzneau să-și imagineze cum era iarna.

Werner fusese mult timp convins că rezervorul avea pe undeva o gaură. Un specialist adus de el făcu măsurători și ajunse la concluzia că nu era nici o gaură.

– Ce am putea să facem? întrebă Werner. Să izolăm casa?

– Să vedem, spuse specialistul și examină imediat pereții, ferestrele și acoperișul.

Ceea ce propusese el însemna practic reconstrucția casei: dotarea pereților exteriori cu o izolație de doisprezece centimetri, schimbarea tuturor ferestrelor, dezgolirea acoperișului, reizolarea lui și reacoperirea, introducerea unor pereți despărțitori și coborârea tavanului în camera de zi.

– Cum se poate construi așa? se enervă Werner.

– Casa a fost construită prin anii ’60. Pe atunci petrolul costa mai puțin decât apa.

După aceasta Werner fu de părere că aveau nevoie cel puțin de un rezervor mai mare. Dacă rezervorul era suficient de mare pentru consumul anual, și-ar permite să cumpere petrol când ar fi cel mai convenabil. Făcu rost de prospecte de rezervoare moderne, care se îngropau în grădină și consultă și internetul. Dar ar mai dura unu, doi ani până când situația contului le-ar permite această măsură.

Ce-i drept, combustibilul pentru încălzire se ieftini și se spunea că se va mai ieftini în continuare. Era posibil ca în curând investiția să nu mai merite.

Al doilea mare dezavantaj al casei era identic cu unul dintre marile ei avantaje, și anume izolarea ei. Natural, liniștea era cerească. Dar, pentru prima dată în viață, Dorothea se simțea izolată, despărțită de restul lumii. Nici radioul și televizorul nu schimbau nimic, și nici internetul sau e-mailul. Doar telefonul mai aducea o ușurare. Facturile pentru convorbirile telefonice deveniră în curând de trei ori mai mari decât până atunci. Werner se interesă de conectarea Flatrate, pentru care se făcea reclamă peste tot, dar i se răspundea că nu este posibilă din punct de vedere tehnic, casa fiind prea izolată.

Până atunci, Dorothea își petrecuse întreaga viață la oraș. Casa ei părintească din Bad Cannstatt, o clădire de modă veche, îmbâcsită, era situată pe o stradă foarte circulată. Copil fiind, când nu putea să adoarmă noaptea, număra autocamioanele care treceau pe drum. Când Werner îi ceruse mâna, ea acceptase cu condiția că într-o zi se vor muta la țară, într-o casă proprie, în mijlocul naturii.

Pentru că altfel nu se putea, se mutaseră mai întâi într-o locuință închiriată. Aici era liniște, în măsura în care putea fi într-o casă împărțită la trei familii, învecinată cu alte asemenea case. De la balcoane vecinii se priveau reciproc, se putea auzi ce program urmărea vecinul la televizor și în fiecare săptămână te enervai că pubele cu gunoi se umpleau atât de repede și fiecare dădea vina pe celălalt.

În sat, a te împrieteni cu cineva era mai dificil decât se așteptase. Majoritatea femeilor mergeau la serviciu, iar altele nici nu erau interesate în a face cunoștință. Majoritatea celor care locuiau în localitate, fără să fi fost născuți aici, avea prieteni și cunoștințe în alte părți, în alte sate tot atât de izolate în natură. Dacă doreau să se întâlnească cu cineva sau să întreprindă ceva asemănător, se urcau în mașină și plecau. Nu era ceva neobișnuit să fii membru al unui club de squash aflat la patruzeci de kilometri, în timp ce asociația sportivă locală ducea lipsă de membri.

Singurul contact mai apropiat era cu doamna Birnbauer, care conducea micuța prăvălie. Tocmai cu ea. Pentru că atunci când Dorothea cumpărase ceva de acolo – un pachețel de sare – bătrâna o tratase taciturn și morocănos, nu ca pe cineva cu care puteai să schimbi o vorbă măcar despre vreme.

Totuși, în săptămânile care urmaseră se întâmplase ca Dorothea să mai aibă nevoie de câte ceva, pentru că încă nu stăpânea perfect arta aprovizionării pe termen lung. Ba avea nevoie de o salată, ba de lapte pentru cafea sau de câteva mere pentru o prăjitură. La un moment dat își dădu seama că îi făcea plăcere să facă cumpărături în această prăvălioară. Și anume tocmai *pentru că* era micuță. Avea rafturi vechi și înguste, dar ușor de cuprins cu privirea. Dorothea nu se afla niciodată în fața a cincisprezece metri de tăiței de toate sorturile, mărcile și genurile, ci trebuia doar să se hotărască dacă dorea găluști ori tăiței spiralați, macaroane sau spaghete. Nici vorbă de patruzeci și două de sortimente de muștar, ci doar iute sau mediu-iute. Și sare simplă, nu două duzini de pachete de mărimi, culori și sorturi diverse.

Produsele erau toate cu câțiva cenți mai scumpe, dar totdeauna de bună calitate. Făcea bine la nervi să cumperi de aici. Dădeai o raită și, în principiu, găseai cam tot ce aveai nevoie.

Bătrâna zâmbi când Dorothea îi spuse simplu:

– Aici găsesc din toate câte două sortimente – cele mai ieftine pentru cei care vor să facă economie și cele mai bune pentru ceilalți. Nimănui nu îi trebuie un sortiment mai bogat.

De atunci vorbeau tot mai mult una cu alta. În cele din urmă, femeia întrebă dacă ea era aceea care locuia acum în casa de pe munte.

– Da, răspunsese Dorothea, și astfel află istoria casei ei.

Fusese ridicată prin anii '20, ca local pentru excursii, pe atunci bine cunoscut și îndrăgit. După război rămăsese goală mult timp; două încercări de a reînnoda tradiția eșuaseră. Pe la mijlocul anilor '60, casa fusese cumpărată de către un vestit și foarte bogat arhitect, care o transformase radical. Din clădirea inițială se păstraseră practic numai pivnița boltită și câțiva pereți de rezistență, restul fusese refăcut.

– Doamna Anstätter era fiica lui, explică bătrâna. Ea moștenise casa. Pe atunci avea deja douăzeci de ani, nu crescuse aici.

– M-a mirat că o vând, mărturisi Dorothea.

– Da, ciudat. S-a spus că rămăseseră fără bani. Dar soțul ei era inginer, câștiga bine, foarte bine. Și se mai vorbește că au cumpărat din nou o astfel de proprietate. Deci, de ce? Începu să aranjeze cutiile de pe rafturi. Foarte ciudat, într-adevăr.

Înainte, Werner pleca seara pentru a se întâlni cu prietenii. Acum nu mai pleca, ci îi invita pe ei. La început, Dorothea crezu că o face pentru ea, dar o părăsi această bănuială când văzu cum gusta el aceste seri și cât de mândru era că putea face pe „castelanul", cum își spunea. Werner era mult mai sociabil; ea se bucura că el reușea să mențină contacte și să creeze altele noi. Făcuse cunoștință în acest mod cu câțiva dintre colegii lui.

Așa că devenise un lucru obișnuit ca, din când în când, Werner să își dreagă glasul și să spună:

– Știi, dacă nu ai nimic împotrivă, aș invita pe cineva...

În acest fel făcuse cunoștință cu Siegmund Müller și cu soția lui, Margit, după ce Siegmund și Werner intraseră în vorbă la serviciu.

Ambii erau vizibil impresionați de casă, de poziția ei, de priveliște și mai ales de liniște.

– Doamne, dar ce liniște este aici, exclamase de mai multe ori Siegmund. Nici nu știu dacă eu aș putea suporta atâta liniște.

Apăruse Julian, care dăduse ascultător mâna cu fiecare dintre ei și apoi dispăruse.

– Lucrăm pe bază de mită, explică Werner zâmbind. Pentru asta primește numai pentru el un pachet mare de crochete de pește. Cu maioneză.

Siegmund dădu din cap:

– Ca la noi, la vânzări.

Mâncaseră la masa aranjată direct lângă fereastră, cu perspectivă asupra platoului nesfârșit scăldat într-o lumină de basm de către soarele ce apunea.

– Ca în comitat, spuse Margit mișcată.

– Unde? întrebă soțul ei.

– Comitat. Tolkien. „Stăpânul inelelor".

El dădu înțelegător din cap.

– Nu sunt un cititor de cărți, le spuse Dorotheei și lui Werner.

– Dar nu ți-ar strica, spuse Margit. Ai avea timp destul cât stai în avion.

După servirea felului principal de mâncare, ca de obicei, se discuta despre serviciu. Siegmund lucra la departamentul Orientul Apropiat/Emirate, unde răspundea de „clienții speciali".

– Închipuiţi-vă că trebuie să zbor cam de o duzină de ori la Abu Dhabi sau în Kuweit şi să îl pup în fund pe câte un şeic, până când acesta semnează, spuse el luând o gură zdravănă din paharul cu vin şi sprijinindu-se de spătarul scaunului cu o mişcare bruscă. Asta însărcinare, cei care se ocupă de clienţii speciali în alte departamente nu văd aşa ceva în viaţa lor. Unul din ăştia cumpără câte o flotă întreagă, calitate lux din clasa superioară. Şi solicitări speciale. Întrerupătoare de lumini din aur, bord din cel mai preţios lemn şi aşa mai departe sunt obligatorii şi asupra lor nu se discută. Dar o limuzină cu ecartament mărit şi cu colivie încorporată pentru şoim? Arabii sunt înnebuniţi după şoimi, nici nu vă imaginaţi. În apropiere de Abu Dhabi există chiar o clinică în care sunt trataţi exclusiv şoimii de vânătoare. Sau o banchetă spate, care la o apăsare de buton se transformă în studio? Chestii de-astea. Banii nu au nici o importanţă. Practic, putem trece la preţ cât vrem. Limita tupeului nostru este singura stavilă şi la ea lucrăm permanent.

Râse zgomotos.

Dorothea observă că genunchiul lui se bâţâia fără nici un moment de pauză.

– Găsesc că totul este obositor, zborurile şi celelalte, spuse ea.

Margit încuviinţă imediat, fermă.

– Este epuizat când ajunge în sfârşit acasă.

Soţul ei apucă din nou paharul de vin.

– Evident că e stresant, dar o astfel de slujbă o poţi face numai aşa cum trebuie făcută sau pleci. Cu jumătate de măsură nu merge.

– Ai putea să o abordezi cu ceva mai mult calm. Este părerea mea.

Siegmund le zâmbi lui Werner şi Dorotheei, dar cam silit.

– Margit citeşte acum numai cărţi de-astea... *Deceleraţia, Lasă truda* şi aşa mai departe. Sună foarte frumos şi pe undeva au dreptate, dar realitatea e că trebuie să ţii pasul cu ceilalţi. Trebuie să te angajezi cu toate forţele, altfel cariera ţi se încheie fulgerător. Şi pe urmă, hm...? Părerea mea este că ne-am cam obişnuit cu toate primele şi cu toate sporurile speciale, nu?

Margit îşi examina încruntată paharul.

– Da. Totuşi. Cumva totul se face mai repede şi tot mai repede. Tot mai mulţi şomeri şi, totodată, pe cei care au o slujbă munca aproape că îi omoară. Ceva nu este în regulă aici. Îi aruncă soţului o privire ce trăda

faptul că între proprii patru pereți avuseseră loc numeroase astfel de discuții. Pe lângă asta, nici nu mai ești cel mai tânăr.

Dorothea trebuia să găsească neapărat o altă temă de discuție. Se ridică.

– Acum va trebui să luați rapid o hotărâre. Ca desert avem ștrudel de mere cu înghețată de vanilie. Ceea ce înseamnă că fiecare trebuie să-mi spună: cu frișcă sau fără? Un espresso pe urmă? Sau odată cu desertul? Ori deloc? Sau doriți altceva?

Tentativa reuși. După o lungă discuție în care un rol îl jucară și dimensiunile burții bărbaților, și amintirile doamnelor privind admiratorii supli, nimeni nu a vrut frișcă, dar fiecare dori un espresso. Siegmund, chiar unul dublu.

– Este combustibilul meu, declară el.

După plecarea fulgerătoare a lui Silvio, Markus se simți ca lovit în cap. Mai târziu, nu putu să-și amintească cum petrecuse restul zilei; abia spre seară își mai reveni, după ce îndesă în el un burrito cu salată și observă că nu îi fusese foame.

Planul sunase promițător. Și Markus se gândise la așa ceva. Când aflase de proiectul pentru localizare și concurase pentru el, era singur, iar pe urmă nu mai avusese întâlniri cu femei. Nu voia să aibă obligații când sosea în SUA. Pentru orice eventualitate.

Dar planul nu funcționa. Că în SUA raporturile dintre sexe, de decenii, reprezentau un adevărat câmp minat auzise, desigur, dar nu putuse să își imagineze cât de dese erau minele.

Se pregătise bine. Absolvise cursurile de engleză cele mai pretențioase. Își șlefuise cu devoțiune, în laboratorul lingvistic, accentul german până la eliminare. Citise cărți și urmărise prelegeri despre regulile de comportament în SUA – ce-i drept, numai în ce privea activitatea de afaceri. Știa că americanii prețuiau punctualitatea mai mult decât majoritatea europenilor. Că trebuia să evite pe cât posibil discuțiile despre religie ori despre politică. Că era mai bine să laude prea mult, decât prea puțin când era vorba de chestiuni de specialitate și să nu critice, indiferent cât de constructiv i-ar fi părut asta unui european. Că *Dress Code* era de nezdruncinat – motiv pentru care, în afară de două perechi de jeans și de câteva tricouri pentru seară, nu luase cu el decât costume de culoare închisă, cămăși de nuanță deschisă și cravate. În comparație cu colegii lui, el stătea în fiecare

dimineață *overdressed* în fața ușii hotelului; îndeosebi Jean-Marc, cu puloverul lui uzat de intelectual, părea că se amuza copios în sinea lui.

– Aș vrea să știu ce i-a spus femeii, zise cineva.

Dar nu asta era problema, recunoscu Markus. Simplul fapt că tocmai în țara care producea pornografie mai multă și mai dură decât tot restul lumii la un loc un compliment formulat neîndemânatic putea fi temei pentru o concediere imediată spunea destul: și anume că era prea riscant să speculeze asupra a ceea el ar fi făcut mai bine decât Silvio. Pentru asta regulile erau prea impenetrabile.

Pentru un plan B existau puține alternative. Și anume Markus avea în contul său cei o jumătate de milion de euro din moștenirea părintească, dar reprezentau doar jumătate din suma necesară pentru a putea solicita aprobare de ședere permanentă în SUA ca investitor.

Dacă nu voia ca la terminarea perioadei să fie trimis înapoi, îi rămânea să facă ceea ce părea imposibil: și anume să înceapă o carieră la firma-mamă în afara echipei de localizare.

Markus nu mai auzise de un caz asemănător. Dar America nu era țara tuturor posibilităților? Se va vedea dacă e așa.

Totuși, trebuia să se procedeze rapid. Din cele șase luni de care dispusese, cinci și jumătate deja trecuseră.

Privi în jur. Îl văzu pe Pavel, plăcutul ceh, făcând o glumă bună. O văzu pe Lourdes, spaniola ca o valkirie, râzând cu atâta poftă că i se cutremurau sânii impunători. Îl văzu pe Constantin, grecul liniștit, întinzându-se după sare și zâmbind pe sub mustață. Îl văzu pe Jean-Marc, spiritualul francez, cu care discuta solidul Bengt din Suedia.

O gașcă simpatică. Oameni adevărați care erau OK și cu care te înțelegeai bine.

Trebuia să se distanțeze de ei cât de repede se putea.

Găsi o locuință. Nu fusese simplu, pentru că nu aveau timp liber. Cum-necum subtiliza dimineața ziarul local din încăperea pentru servirea micului dejun, din care nota seara numerele de telefon ale agenților imobiliari care dădeau anunțuri. Peste zi, folosea pauzele ocazionale pentru ca prin telefonul său mobil german, a cărui utilizare în SUA era teribil de costisitoare, să fixeze întâlniri pentru sâmbăta următoare.

Prima locuință care i se oferi semăna mai curând cu un șantier decât cu ceva în care se putea locui. A doua era ceva de genul unui șifonier demontat. Abia a treia ofertă se dovedi a fi o căsuță drăguță, din lemn, cu două camere, bucătărie, baie și verandă, complet mobilată, până la televizor, frigider cu dispozitiv pentru cuburi de gheață și cu instalație de aer condiționat. Foarte plăcut, foarte american. Exista până și tipica ușă batantă, cu sită contra muștelor. Ca în filme.

– Cât costă? întrebă Markus.

– O sută de dolari pe săptămână, răspunse agenta imobiliară. Curentul și apa se plătesc separat.

– OK. Față de prețul pe metru pătrat al șifonierului era cadou. Unde iscălesc?

Normal că mutarea nu rămase o taină pentru ceilalți și bineînțeles că i se puseră întrebări.

– Ești nebun? vru să știe Leon de Rijk, olandezul. Aici ai zilnic patul făcut, camera aspirată, firma plătește totul și tu îți cauți o locuință proprie?

– Am nevoie de ea, răspunse Markus. Știi, așa sunt eu, după o săptămână la hotel pur și simplu mă satur.

Marina, micuța poloneză, cu bucle șaten, întrebă:

– Te-ai plictisit deja de compania noastră?

– Nu, e o prostie, o asigură Markus cu cel mai convingător ton de care fu în stare. Bineînțeles că seara vin aici, ca de obicei. Să fie clar: pentru ce mă duc în acea casă? Vreau doar să dorm într-un pat pe care trebuie să mi-l fac singur, asta este tot.

– Va dăuna spiritului de echipă, fu de părere Jean-Marc. Discutau din nou pe tema dreptului bancar elvețian. Mi-ar face într-adevăr plăcere să știu de ce o faci.

Markus se aplecă în față.

– Rămâne între noi? De fapt, motivul este copilăresc. Vreau să trăiesc ca un american. Să cumpăr din supermarketuri americane, să pregătesc alimente americane într-o bucătărie americană și așa mai departe. Altfel nu ar fi ca o aventură pentru mine. Și am la dispoziție numai o jumătate de an; nu este mult. Dar nu trebuie să le povestești și altora, adăugă el, fiind sigur că Jean-Marc îi va ignora rugămintea.

Francezul ridică mustrător o sprânceană.

– Eu personal consider această țară ca pe o pretenție exagerată. Abia aștept să treacă cele șase luni. Dar, și ridică din umeri, *chacun à son goût.*

Țelul următor era să nu își facă din nimeni un dușman dacă nu era necesar. Ar fi fost o strategie proastă. Dar viitorul era unul singur, ceilalți din echipă, oricât ar fi fost ei de simpatici, după șase luni petrecute aici se vor întoarce la firmele din țările lor. După care își vor scrie unul altuia în esență numai e-mailuri, în care cu preponderență va fi vorba despre software. Și la fiecare câțiva ani, la vreun congres, la vreun seminar sau pe vreun aeroport, se vor vedea în fugă și își vor spune:

– Mai știi...?

Markus nu intenționa să facă parte din acest viitor.

În primele două seri după mutare apărea la hotel, cu ceilalți, ca și cum nimic nu se întâmplase. În orice caz, avea mare grijă să apară la momentul potrivit: când toți stăteau la masă. Nimeni nu putea trece cu vederea că venea din afară, dar că el prețuia faptul că era parte a echipei. Făcea turul mesei, bătea pe umeri, făcea glume și emana bucurie de a trăi și entuziasm, deși, după toate orele petrecute cu dreptul fiscal german, era prost dispus și mai curând s-ar fi băgat sub masă ca să plângă în somn. Apoi se înghesuia undeva și cerea un meniu, pentru ca restul serii să fie ca până atunci prezent.

Doar că pleca puțin mai devreme. Și făcea câte o remarcă din care rezulta că avea de lucru.

– Șaizeci la sută din literatura tipărită în lume pe tema impozitelor privește dreptul financiar german, vă este clar? Era un argument pentru cei lezați. În lume!

Cifra era adevărată. Dar ea – iar el ținea asta pentru sine – nu avea nici cea mai mică relevanță pentru profesia lui.

În a treia seară, erau din nou tacâmuri la masă pentru el, de aceea veni abia *după* cină. Întrerupse partida de biliard la mijlocul ei și se scuză: trebuia să se ducă la culcare.

În realitate, se duse la unul dintre cele mai mari supermarketuri din afara orașului, deschis nonstop, de unde locuitorii din Paradise Valley preferau să se aprovizioneze și cumpără tot ce îi lipsea. Cu excepția, poate, a avioanelor și a iahturilor oceanice, aici găseai practic orice: alimente și

aparatură casnică, mobilă și accesorii pentru computer, îmbrăcăminte și oferte de călătorie, asigurări și electronică distractivă de orice gen. Chiar cel care după ora unu noaptea simțea nestăvilita nevoie să achiziționeze un ferăstrău cu lanț, o pușcă de vânătoare sau o instalație de telefonie le găsea. Cărucioarele pentru cumpărături aveau dimensiunile unui automobil mic și plimbatul lor pe parcursul efectuării cumpărăturilor înlocuia un antrenament la Fitness-Center. Normal că și așa ceva exista acolo, deschis tot nonstop. Iar femeile de la casele de marcat erau atât de amabile, de parcă nici nu-și imaginau că ar putea exista la aceste ore târzii un loc de zăbavă mai frumos.

America! Cât de mult iubea această țară cu o hotărâre de neclintit de a face imposibilul posibil și cu dragostea sa pentru colosal! Ar fi vrut să chiuie când scoase cartea de credit.

Puse ceasul deșteptător să sune cu o dureroasă oră mai devreme, pentru a ajunge la firmă cu o oră înaintea echipei de localizare. O jumătate din această oră o folosi pentru a se face remarcat de către angajații permanenți. Strânse mâini, făcu remarci stimulatoare, îi salută pe nume pe toți pe care îi întâlni. Nu fusese o problemă să le afle numele. Pe intranet se găsea organigrama completă, cu fotografia alăturată numelui. O copiase și, înainte de a se culca, învățase numele după figuri, cum făcuse odată cu cuvintele englezești. Bineînțeles că avusese grijă să poarte permanent ecusonul cu cartea de vizită pe piept, într-o poziție în care interlocutorul să o poată citi fără nici un efort. În felul acesta nu dură mult până când pentru prima oară să i se răspundă la salut cu: „Hi, Mark!“

Ceea ce în urechile lui suna ca o muzică.

S-a mai dus o dată la cină cu ceilalți. Dar se amestecă în fiecare discuție și îi asaltă pe toți cu vorbăria lui neîntreruptă pe teme de specialitate, până când cineva – Pavel – îi strigă:

– Mark, tu ești obsedat de jobul ăsta!

La care el îl privi fix și ripostă:

– Vreau să îl fac bine. Asta este tot.

În ochii celorlalți, voia să le apară ca cineva care „muncea ca un animal“, nu ca unul care le-ar fi întors pur și simplu spatele. Asta era tot ce voia. De atunci nu li se mai alătură, ci își petrecea serile la firmă.

Dar secretul pe care cei care pleacă punctual la încheierea programului nu îl află niciodată este următorul: seara, când secretarele, personalul administrativ și ceilalți cu slujbe mărunte părăsesc clădirea, atmosfera se schimbă. Se instalează liniștea. Cei care rămân sunt conspiratorii, adevărații eroi, luptătorii pentru interesele firmei, care se extenuează în bătălia cu concurența. În sfârșit, gustă plăcerea de a fi printre ei. Se lărgesc nodurile la cravate, se dezleagă șireturile la pantofi, vocile sună mai gutural, se râde mai mult. Deși afară se lasă noaptea, ai la dispoziție tot timpul din lume.

Când autobuzul cu ceilalți din echipă demara din parcare, Markus mai era la locul său. Lucra în continuare, mânca în plus câteva sendvișuri și se organiza în așa fel încât e-mailurile lui pentru Germania, Austria sau Elveția să plece până pe la ora zece seara. După care își aducea o cafea proaspătă și umbla cu ea pe coridoare. Unde găsea o ușă în spatele căreia lumina era aprinsă, bătea, băga capul înăuntru și întreba:

– Ha, ochii au început să mă lase și m-am gândit să-mi fac o cafea și să văd ce nebuni mai sunt pe la ora asta pe-aici. Aveți cinci minute libere? Eu mă numesc Mark Westman.

Și astfel intra în vorbă cu cineva, pe care în condiții normale nu l-ar fi cunoscut niciodată și care de cele mai multe ori îi era chiar recunoscător pentru pauză.

Strategie pură. Mergea pe ideea de a atrage cât mai multor oameni atenția asupra sa. Să găsească aliați. Să pătrundă în rețeaua din interiorul firmei. Carieră făcea acela care acționa. Și, contrar celor susținute mereu, nici o firmă nu își apreciază angajații care își planifică munca atât de inteligent, încât și-o fac în limita orelor de program.

Făcea parte din aceeași strategie să bagi capul pe ușa șefilor mari ai filialei din Paradise Valley, la ora zece jumătate seara, și să întrebi dacă întâmplător nu le-a mai rămas ceva cafea.

Normal, Markus știa că bărbatul cu fața roz și început de chelie, care își pusese picioarele pe birou adâncit în lectura unui raport, se numea Richard Nolan. Știa chiar că acesta era căsătorit și avea două fiice, dintre care una încă studia – istorie –, în timp ce cealaltă îi pregătea întâiul nepot. Și mai știa că al lui era Lincolnul cel alb cu dotările interioare din piele roșie.

Nolan nu își coborî picioarele, ci doar făcu un semn cu capul către termosul aflat pe frigider.

– Trebuie să mai fie ceva în el.

– Mulțumesc.

Exact când Markus tocmai se servise și punea termosul la loc, Nolan întrebă:

– Mai ești aici atât de târziu? Ești dintre cei de la localizare, nu-i așa? Din Germania, cred.

– Da. Numele meu este Mark. Mark Westman.

Markus își făcu de lucru cu ceașca, ca să-și stăpânească nervozitatea; se prefăcu că trebuia să sufle în cafea înainte de a sorbi din ea.

– Îmi place atmosfera din timpul serii. Concentrarea. Mă ajută să îmi îndeplinesc mai bine sarcinile.

Nolan dădu din cap.

– Înțeleg. Da, și mie mi se întâmplă la fel.

Din tonul lu răzbătea și un „OK, și acum aș vrea să fiu lăsat în pace", așa că Markus se mulțumi de data aceasta cu un salut scurt și ieși.

Câteva zile mai târziu, se întâlniră din nou, la toaletă, puțin după miezul nopții. Și nu absolut întâmplător, cum trebuia să i se pară lui Nolan.

– Ei, tot la treabă? întrebă el când se aflau alături, la chiuvete.

Markus făcu un semn cu capul imaginii care îl privea din oglindă, care arăta exact cum trebuia să arate: palidă, obosită, cu cearcăne sub ochi. Un luptător care jertfea totul pentru a-și îndeplini sarcinile de serviciu.

– Da, sir. De fapt nimeni nu a afirmat că ar fi ușor. Și nici că ar fi inclus un tur al monumentelor. Dădu din umeri. Totul poate fi recuperat.

Nolan zâmbi. Și el părea cam obosit.

– Unde ați merge dacă ați avea timp?

– Pe Coasta de Vest, răspunse ca din pușcă Markus. Înainte de toate aș merge în California, la Los Angeles. Hollywood, Sunset Strip. Și pe urmă să văd dacă mai există Whiskey-a-Go-Go.

Nolan tresări devenind deodată foarte atent.

– Whiskey-a-Go-Go? Cum așa?

– The Doors, sir. Nu știu dacă dumneavoastră vă spune ceva. Pe la sfârșitul anilor '60, era o formație rock vestită. Au compus câteva dintre cele mai grozave cântece ale tuturor vremurilor, în orice caz, după părerea mea. Markus își dădu cu mâinile ude pe față. Da, cândva voi merge pe urmele lor, cum s-ar zice. Acolo, unde a început totul.

Când deschise din nou ochii, văzu că Nolan îl privea emoționat.

– The Doors. Nu am știut că mai sunt și astăzi atât de cunoscuți. Sunt o parte a tinereții mele, să știți, poate cea mai bună... Veniți din Europa, nu-i așa? Jim Morrison este îngropat la Paris. Bărbatul care o dată pe săptămână lua prânzul cu Simon Rowe se opri. Dar ce spun eu? Desigur că dumneavoastră știți astea. Totdeauna am vrut să merg acolo în pelerinaj, dar, așa cum se întâmplă, mereu apare ceva mai important. Iar soției mele îi este teamă de călătoriile în străinătate...

– Înțeleg, spuse Markus.

Până aici. Nu trebuia să întindă coarda.

– *This is the end, beautiful friend,* cită Nolan visător. *This is the end, my only friend, the end. Of our elaborate plans, the end.*[1] Și așa mai departe. Da, ce vremuri! Probabil cele mai bune care au existat vreodată.

Markus părăsi toaleta cu sentimentul sigur că meritase să aștepte trei ore pe coridor. Și interpretase corect și abțibildul din mașina, altfel ireproșabil de curată, a lui Nolan. *Noone here gets out alive.* Numai această propoziție. O introdusese în diverse motoare de căutare, iar internetul fusese în măsură copleșitoare de părere că era vorba despre un rând dintr-un cântec al lui Jim Morrison. Titlul era „Five to One", iar albumul se numea „Waiting for the Sun". Existau o mulțime de site-uri care puneau la dispoziție într-o formă sistematică tot ce trebuia să știi pentru a trece drept fan Doors.

Pentru început, nu se întâmplă nimic. Trecură săptămâni. Markus pleca de acasă în fiecare dimineață înainte de răsăritul soarelui și se întorcea noaptea târziu; duminicile, de cele mai multe ori dormea toată ziua. Așa se face că aproape nici nu își vedea vecinii, ceea ce nu îi împiedica pe aceștia să îi pună mereu bilețele în cutia poștală, invitându-l într-o zi sau alta la un grill. Ospitalitate americană. Dar, bineînțeles, trebuia să îi refuze pentru că nu avea timp de așa ceva.

Începu să facă propuneri de îmbunătățiri. În scris, pe scurt – nu trebuia să pară că nu are altceva mai bun de făcut – și cât se poate de pozitiv. Hârtia pentru multiplicator era neconvenabil depozitată în nișa

---

[1] Acesta este sfârșitul,/ prieten minunat./ Acesta este sfârșitul,/ singurul meu prieten, sfârșitul. Al planurilor elaborate, sfârșitul. (în lb. engleză, în original)

dinaintea bucătăriei: Markus propuse să fie pusă în antreu, unde era mai ușor de umblat la ea și nu stătea în drum. Câteva jaluzele nu se închideau, așa că la câteva monitoare nu se putea lucra când strălucea soarele din cauza luminii puternice: propuse ca ele să fie înlocuite cu rulouri moderne. Și așa mai departe.

Cineva îi spusese că pare palid, este cumva bolnav? Un semnal de alarmă. Trebuie să pară că muncește prea mult, dar niciodată că ar fi pe ducă. În aceeași seară, Markus cumpără o lampă cu ultraviolete și de atunci în fiecare dimineață petrecea câte douăzeci de minute în fața ei. Putea să-și bea cafeaua și cu bustul gol și cu ochelari de protecție. În afară de asta, își completă garderoba; mașina americană de spălat îi tratase prea dur lucrurile aduse de acasă. Cu atât mai mult cu cât practic se ocupa permanent de spălat, pentru că acum, după o zi de muncă la birou, trebuia să schimbe toată lenjeria din cauza transpirației. Și descoperi și un frizer mai bun.

Timpul zbura. Manualul se îngroșa, primi primele variante de probă ale versiunii germane a programului, iar dr. Beisswenger era primul dintre partenerii de discuții care aproba modificările. Markus începu să se întrebe dacă nu cumva trebuia să ia totul mai ușurel și, într-un final, să descopere cum arăta strada pe care locuia, într-o zi de lucru, pe lumină.

Fu difuzată o circulară ce prevedea ca hârtia pentru multiplicator să fie depozitată pe viitor într-un alt loc. Era vorba despre dulapul din antreu, propus de Markus. În ziua următoare, apărură meseriașii și începură să înlocuiască jaluzelele care nu se mai închideau cu altele noi.

Și, în cele din urmă, într-o vineri, pe la ora nouă și jumătate dimineața, i se telefonă de la cabinetul lui Richard Nolan că „bossul" voia să îl vadă. Imediat. Nu, nu era nevoie să ia cu el nici un document.

În fața ușii biroului lui Nolan, Markus trase adânc aer în piept. Cu o nonșalanță jucată cu mare greutate, intră în birou, preocupat, emanând simultan zel profund și serioasă disponibilitate pentru discuție. Când văzu că acolo era și John Murray, cu un dosar în mână, cu o mină inexpresivă, îndrăzni să spere că strategia sa dăduse rezultate.

– Mark, spuse Richard Nolan aruncând o privire pe ecranul laptopului, ca și cum acolo s-ar fi aflat notat totul despre tânărul din Germania, nu vreau să folosesc cuvinte mari. M-ai surprins. Ai făcut câteva propuneri bune de când ești aici. Te-ai integrat bine în echipă și ai dovedit o angajare neobișnuită.

– Asta, hm... Markus înghiți în sec. Deși tot timpul acționase în acest sens, îi pierise glasul, acum că sosise momentul. Mă bucură să aud acest lucru, Richard, adăugă el în grabă.

„Acum mai lipsește doar muzica din film“, îi trecu prin cap, în timp ce Nolan continuă:

– Voiam să te întreb, Markus, dacă ți-ai fi putut închipui ca după încheierea activităților de localizare să rămâi la sediul central, în loc să te întorci în Europa. Cred că vorbesc în numele tuturor dacă spun că ne-ar bucura și am aprecia acest lucru.

Prezent

Vizita se dovedi a fi a fratelui său, Frieder.

– Cum te simți? întrebă de la capătul patului, cu un buchețel de flori arătând neobișnuit de nepotrivit la el în mână.

Markus strâmbă din nas, ceea ce îi produse dureri în zona cicatricei.

– Nu am idee. În orice caz, mi-a fost și mai bine.

– Ai avut noroc. Ai fi putut muri.

– Nu mă plâng.

– Îmi dădeam și eu cu părerea. Frieder se duse la chiuvetă și puse florile într-o vază. Poți să îți amintești ce ți s-a întâmplat?

– Neclar. Ba da: motorul mi s-a oprit. Și m-a lovit cineva din spate. Markus își drese glasul cu greutate. Eram în America. Dar m-am trezit aici.

Frieder clătină gânditor din cap, trase lângă pat unul din cele două scaune și se așeză. Trecuse mult timp de când Markus nu îl mai văzuse pe fratele său mai mare; peste un an. Trăsăturile lui de ascet deveneau tot mai pregnante pe măsură ce înainta în vârstă. Acum mai era și tuns extrem de scurt, ceea ce lăsa impresia că ar fi călugăr. Un călugăr din Munții Pădurea Neagră.

– Ai stat o săptămână într-o clinică din Pennsylvania, la Bloomsbury. Acolo ai fost operat. Apoi te-am adus aici.

Frieder își examină unghiile degetelor de la mâini.

Lui Markus îi era încă greu să gândească; parcă ar fi avut sirop în creier.

– De ce doctorii mi se adresează aici cu „domnule Pohl“?

Frieder se îmbufnă.

– Eu am considerat că este mai bine așa. Numai medicul-șef știe cine ești în realitate. Pentru toți ceilalți ești Matthias Pohl.

– Mă mir că este atât de simplu să internezi pe cineva într-un spital sub nume fals.

– Nici nu este simplu.

Markus îl examină cu privirea pe fratele său. Normal, Frieder apelase la legăturile lui, era evident. Se pricepea la asemenea chestiuni. Și, ca totdeauna, era greu de citit.

– Dacă nu a fost simplu, spuse el, trebuie să fi existat un motiv temeinic care să justifice acest efort.

– A existat, dar pentru moment nu trebuie să te preocupe, explică Frieder cu o mină inexpresivă. Vei afla cu timpul. Fă-ți gimnastica, mănâncă să te faci bine, lasă să ți se vindece cicatricea asta și așa mai departe. Nu te interesa de nimic altceva. În următoarele trei luni gândește-te numai la tine și la sănătatea ta. Să te refaci; deocamdată, orice altceva este complet neimportant.

Markus închise un moment ochii, inspiră aerul de spital mirosind a dezinfectant, îl privi din nou pe fratele său și spuse încet:

– Asta nu ține la mine. Ar trebui să știi.

O clipă Frieder strânse din buze.

– Bine, eu am organizat totul, pentru ca tu să poți ieși de aici abia după ce vei fi în deplinătatea puterilor. Vei avea nevoie de ele.

– Cum așa?

– Pentru că firma ta te-a dat în judecată. Fără milă. Imediat ce te vei face bine, te vor căuta mai mulți avocați decât poți tu să numeri.

CAPITOLUL 5

Trecut

Murray nu se clinti când Mark intră în birou. Nici măcar un milimetru. Doar îl privi și spuse:

– Luați loc.

Dar nu arătă măcar către scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

Aha, ceva nu era în regulă.

Markus se așeză circumspect.

– Sir?

O scurtă examinare cu colțul ochiului. Pe birou se afla o fotografie mare a familiei. În prim-plan, un câine lățos, de genul celor cu atâta păr peste ochi, încât nu îi poți desluși. Soția lui Murray avea pielea mult mai deschisă la culoare decât el – OK, nu era o frumusețe –, mai scundă decât două dintre cele trei fiice; cea mai mare părea deja matură. Deci Murray nu putea fi atât de tânăr pe cât părea.

În fișetul din spatele lui Murray era o minge de basseball atât de uzată încât nu putea fi decât o amintire; alături de ea, o carte groasă legată în piele neagră. Biblia? Cu siguranță.

Markus avea o presimțire rea.

Murray trase un sertar, scoase din el ceva și îl aruncă direct spre Markus.

Era o carte de vizită, cartea de vizită a lui Markus.

– Am verificat, spuse Murray, nu vă numiți Mark S. Westman.

Markus înghiți în sec. Cel mai bine încerca să pareze loviturile.

– Așa este.

Era mai bine să se gândească cum să îi taie avântul.

– Cum se face că acest nume se află pe cartea dumneavoastră de vizită?

Cam meschin, nu? Oricum, până acum nu folosise nici una dintre aceste cărți de vizită. Și era foarte probabil ca la sfârșitul celor șase luni să mai aibă încă cele o sută de bucăți.

– A fost... cum să spun? Un fel de glumă.

De curând îi trecuse un argument bun prin cap. „Cum suna...? Ah, da. Exact."

– Vedeți dumneavoastră, Sir, atunci când acest formular era pe biroul meu, m-am mirat. Cu adevărat. M-am întrebat cum Dumnezeu este necesar să completezi un asemenea formular. Mă refer la faptul că firma cunoaște toate datele mele. Și nu numai atât, are ca obiect de lucru prelucrarea datelor. Pe o poziție fruntașă în lume. M-am gândit că așa ceva nu se poate.

Suna bine. Mai bine decât se gândise el. Suna chiar foarte plauzibil.

– Am vrut să testez ce se petrece, adăugă el ridicând din umeri. M-a dezamăgit puțin faptul că nimeni nu a observat nimic, trebuie să recunosc.

– Dar nu ați reclamat.

– Nu. Nu mi s-a părut așa de important, spuse Markus cu toată indiferența de care era în stare. Și pentru că nu putea să dăuneze, adăugă: Mă aflu aici în primul rând pentru a-mi îndeplini sarcinile care mi s-au dat.

Murray se lăsă pe spetează, își sprijini vârfurile degetelor de la o mână de vârfurile degetelor de la cealaltă și păru că se gândește profund la cele spuse. Markus aștepta și între timp își permise și un ușor oftat.

– Cunoașteți cea de-a șaptea poruncă? întrebă Murray și, când văzu figura lui Markus, se explică: Vorbesc de Biblie.

Suna ca și cum ar fi renunțat să mai adauge „băi, european prost și păgân!".

Markus se grăbi să confirme.

– Da, clar. Cea de-a șaptea poruncă.

Pentru Dumnezeu, care era cea de-a șaptea poruncă? Să nu omori era a cincea, dacă își amintea bine. A șasea, în orice caz, făcută ca pentru o viitoare punte a măgarului, aia cu adulterul, deci a șaptea trebuia să fie... că nu trebuie să minți.

– Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău, cită Murray. Avea în el ceva dintr-un predicator. În felul acesta sună puțin altfel, nu este așa? Nu vă gândiți că există un motiv pentru această formulare?

– Ba da. Da. Probabil.

– Credeți că este o poruncă bună? Profundă?

– Fără îndoială.

– Credeți că este valabilă pentru orice domeniu al vieții? Sau credeți că domeniul afacerilor este exclus?

· Să fi fost sudoare ceea ce brusc i se scurgea pe spinare?

– Nu. În nici un caz. Nu îmi pot închipui așa ceva.

Murray dădu din cap.

– Este vorba de încredere. Dacă nu ne putem încrede unul în altul, se prăbușește conviețuirea umană. Pentru că baza ei este încrederea. Iar minciunile distrug această bază. Se apleacă în față cu mișcarea rapidă a unui sportiv și apucă din nou cartea de vizită. Aceasta, mister *Westermann,* este o „mărturie falsă".

Markus se surprinse trăgându-și involuntar capul. Nu putea fi adevărat! Lecție de religie în biroul șefului!

– Sir, după cum am spus, nu a fost gândit așa...

– În faptele voastre trebuie să vă recunoașteți, spune Domnul, îl întrerupse Murray. Puse *corpus delicti* din nou în sertarul biroului. Am să fiu cu ochii pe dumneavoastră, Markus, pentru a-mi face o părere. Cu privire la ce faceți dumneavoastră. Asta a fost ceea ce am vrut să vă spun.

Markus părăsi biroul cu senzația că tocmai își făcuse un dușman.

În ziua următoare, când se întorcea de la toaletă, îl aștepta pe coridor cineva pe care nu îl mai văzuse niciodată, nici măcar pe organigramă. Era un bărbat palid, corpolent, cu o consistență ca de aluat, cu păr roșcat, care îl opri cu mâna întinsă și îl întrebă:

– Tu ești Mark din Germania?

– Da, confirmă Markus mirat.

Să fi fost cineva din personalul casei? Cel responsabil cu cărțile de vizită?

– Eu sunt Keith. Vino cu mine.

Nu mai avu timp să se intereseze de temeiul unei astfel de dispoziții, deoarece Keith se întoarse pur și simplu și o luă din loc. Dacă Markus

dorea să știe ce însemnau toate acestea, nu îi rămânea altceva de făcut decât să îl urmeze.

Spre consternarea lui, se duseră direct în sectorul unde se aflau programatorii, un spațiu tabu. În fața acestei uși, ce părea că rezistă și la un atac cu bombe, lui Markus i se încheia orice excursie nocturnă. Era nevoie de o legitimație magnetică specială pentru a o deschide, iar Keith poseda o astfel de legitimație.

În spatele ușii lucrurile arătau altfel decât în restul clădirii: fiecare elaborator avea un birou propriu, doar puțin mai mare decât un șifonier, plin până la ultimul colțișor cu computere, manuale și anexe tehnice, dar evident un imperiu propriu, organizat după propria dorință. Câteva uși erau deschise; unul dintre birouri avea tavanul acoperit cu baloane colorate, în altul aveai de-a face cu, probabil, cea mai importantă colecție de cutii de bere din întreaga Pennsylvania, iar în al treilea cineva stătea ghemuit, înconjurat de gunoi – pungi de chipsuri, cutii de burgeri, sticle goale – și lovea o tastatură într-un tempo impresionant.

Numele de lângă ușa prin care fusese condus Markus era „Keith R. Pepper". Pe ușă era un poster care cu litere împodobite cu floricele anunța: *Life as you know it is only a beta version. Would it be the real thing, you would have got a user's manual.*[1]

– Ia loc, îl invită Keith și închise ușa după ei.

Markus privi în jur. Câteva computere fără carcase și aparent în curs de reconstrucție. Singura posibilitate de a se așeza era un scaun pliant uzat, aflat în fața mesei, cu spătarul atârnând lejer. La el se referise oare?

– Ah, da, spuse gazda. Așteaptă. Smulse dintr-un colț ceva ce se dovedi a fi fostul picior al scaunului. Pentru a face loc pe podea, dădu deoparte, cu piciorul, un teanc de manuale pe care trona o cutie pentru unelte ruginită. Sunt puțin cam leneș ca să fac mereu ordine, știi?

– Nici o problemă, spuse Markus și se așeză cu grijă pe scăunel.

Obiectul părea că rezistă.

Keith se prăbuși pe scaunul său.

– Te întrebi, desigur, ce este asta. Deci, eu, printre altele, am în competență versiunile în limba germană ale tuturor programelor noastre. Eu sunt tipul la care ajung toate funcțiunile suplimentare pe care ți le imaginezi tu.

---

[1] Viața cum o cunoști este doar o versiune β. Dacă ar fi cea adevărată, ai fi primit un ghid al utilizatorului. (în lb. engleză, în original)

– Nu mi le imaginez eu. Și le imaginează Ministerul Finanțelor german.

– Evident. Ei dispun acolo de oameni creativi, lucru pe care îl remarc mereu. Keith trase tastatura de pe birou în poală și continuă: Am înțeles că ieri Murray te-a chemat la el în birou. Ce voia?

Aha! Dacă era ceva de care să se ferească Markus, acel lucru era să nu se implice în vreo intrigă de birou.

– A fost mai curând o chestiune personală, spuse el șovăitor.

– Într-adevăr? Keith ridică din sprâncene. Bine. Mă gândeam că te-o fi scuturat bine. O face de cele mai multe ori. Pune ochii pe câte unul din echipa L, dintr-un motiv oarecare, și îl pândește. Îi critică fiecare virgulă pe care o pune și așa mai departe. Poți să îți închipui...

Da, Markus putea să își închipuie.

– Sună neplăcut.

– Poți pune rămășag. În orice caz, și acesta este motivul pentru m-am adresat ție, mi se pare că ai uitat să traduci ceva și m-am gândit că este mai bine să îți spun eu înainte ca tu să ajungi la tocat. Privește.

Bătu câteva comenzi pe tastatură și pe ecran apăru interfața inițială a modulului Datamining. Mai departe nu mai mergea.

– Se blochează programul? întrebă Markus.

Keith îl privi surprins, apoi izbucni în râs.

– Nu. Este ceea ce nu ai tradus tu. *Splash Screen-ul*[1].

– Ce este de tradus aici?

– *Datamining,* de exemplu. Keith luă un dicționar ce părea din epoca de piatră și scoase din el un bilețel. M-am uitat cam cum s-ar fi tradus. *Datenbergbau,* spuse el în germană. Are vreun sens așa?

Markus zâmbi.

– Nu, cu certitudine. Clienții ar râde de noi. Nu, *Datamining* este o noțiune cu sens de sine stătător; o expresie de specialitate, care face accesibile raporturi ascunse între datele existente. Privi ecranul de start de pe monitor. Și celelalte pot rămâne așa. „Copyright“ este în regulă. Și *version.* Cel mult s-ar putea scrie *Alle Rechte vorbehalten* în loc de *All rights reserved.*

– Bine, atunci așa scriu. Degetele îi alunecară pe taste, cele trei cuvinte fură șterse și scrise altele. Ceilalți traduc tot. Cel de dincolo,

[1] Ecranul de start.

John, face versiunile franceză și spaniolă; în ele nu vei mai găsi pe ecran nici un cuvânt englezesc. Iar celelalte module germane au primit de asemenea alte denumiri – de exemplu, *Customer Care Module* se numește, stai puțin... *Kundenbindungsmodul.*

Markus ridică din umeri.

– Știu. Cu observația că nu le-am tradus. Sau, în orice caz, nu așa. Îl examină cu privirea pe americanul foarte destins. Vorbești bine germana.

– *Ein bisschen*[1], răspunse cu prune în gură Keith și continuă râzând: Exact atât cât să reexaminez tot ce are legătură cu limba germană. Și cred că nu am să scap de sarcina asta atât timp cât lucrez la Lakeside and Rowe. Ridică dicționarul. Este o moștenire. L-a adus în Statele Unite străstrăbunicul meu. A întins-o din Germania exact la timp, înainte de primul război mondial.

Markus dădu din cap:

– Atunci nu mă mir că nu conține un termen ca *Datamining.*

Puține familii își cultivă istoria proprie. Se cunoaște o rubedenie în viață și cu asta gata. Imediat ce bunicii mor, amintirile lor pier odată cu ei. De regulă, oamenii nu cunosc nici măcar numele străbunilor lor mai îndepărtați.

Așa că nici Markus Westermann și nici Keith Pepper nu bănuiau ca străstrăbunicii lor se cunoscuseră, mai mult, că împreună lucraseră la un proiect uluitor – calea ferată Bagdad, acea porțiune de cale ferată lungă de două mii cinci sute de kilometri, prin care Reichul german dorea odată să unească Berlinul cu orașul de pe Tigru.

Trecut
1903

În timp ce călărea în spatele tânărului indigen care le era ghid, Friedrich Westermann încerca să stabilească ce avea prioritate în a-i face să-și piardă viața: arșița de neîndurat ce domnea aici, în deșertul din nordul

[1] Puțin (în lb. germană, în original)

Mesopotamiei, sau scorpionii veninoși, care, în ciuda tuturor măsurilor preventive, găseau cumva o cale de a-i intra noaptea în cort.

În acest moment dădea cele mai mari șanse soarelui. Cu ochii mijiți dureros, consultă încă o dată harta și busola, își șterse sudoarea de pe sprâncene și apoi strigă:

– Kif! Kif!

Era unul din cele vreo zece cuvinte în limba arabă pe care le știa, iar tânărul al cărui prenume era Abdul și al cărui nume nimeni nu îl putea memora îi făcu plăcerea de a-l înțelege drept „Stai!".

Inginerul coborî de pe cal, își îndreptă pălăria de soare și examină cursul Tigrului și câmpia stearpă ce se întindea de-a lungul malurilor acestuia. Avea nevoie de fantezie. Trebuia să fie în stare să își imagineze că pe aici va trece peste un timp o linie de cale ferată. O linie care în viitor va duce de la Berlin până în îndepărtatul Bagdad. Aceasta se construia din 1888 și după șapte ani fusese pus în circulație tronsonul ce trecea prin Constantinopol și ajungea la Konya, în Anatolia. Când se va termina construcția, calea ferată nu va fi atât de lungă precum Transsiberianul la care rușii lucrau de mai mult de zece ani, dar din punct de vedere tehnic era pe departe mai pretențioasă. Ceea ce îl făcea să depășească munca istovitoare era mai ales conștiința participării la un proiect atât de îndrăzneț, de *a-i da contur.*

– Savurați deja priveliștea pe care o vor avea odată călătorii? îi strigă tehnicianul topograf cu care lucra Westermann.

Acesta se numea Hans Pfeffer, un om veșnic bine dispus, cu obrajii roșii, corpolent, din Köln, care considera că Mosul ar fi înainte de toate un „oraș interesant".

– Doar vă aștept. Westermann agită harta. Hărțile acestea sunt mai mult decât imprecise, dacă mă întrebați. De fapt, aici totul ar trebui cartografiat din nou.

– Fiecare lucru la timpul lui, opină calm Pfeffer în timp ce cobora de pe cal.

Începu ceremonios să desfacă toate curelele cu care era fixat teodolitul de șa.

Ei, dar asta putea să dureze. Bărbatul din Köln era în regulă, dar nu era unul dintre cei mai rapizi. Westermann se îndreptă spre fluviul care unduia leneș în fața lui. De-a lungul lui era puțină verdeață, dar, în rest, cât de pustiu și lipsit de viață era totul! Bolovani, întinderi de nisip, ici

și colo câte un tufiș amărât ronțăit de caprele pe care localnicii le lăsau la păscut.

Se opri din mers, privi bănuitor solul nisipos, ridică apoi un picior și se uită la talpă.

Oh, nu!

Inginerul se lăsă pe vine și își trecu degetul peste suprafața închisă la culoare, ușor strălucitoare. Îl mirosi. Avea în bagaje tot felul de unelte de săpat, dar nu avea nevoie de ele: putea să sape cu ușurință pământul cu mâna goală.

– Vă puteți împacheta aparatura la loc, îi spuse tehnicianului când reveni la cai cu o mână plină de pământ. Avem o problemă.

Pfeffer ridică doar din sprâncenele stufoase.

– De-astea avem permanent.

Westermann îi vârî celuilalt sub nas amestecul negru, unsuros.

– Mirosiți!

Pfeffer se strâmbă.

– Pfui! Ce este acesta? Petrol brut?

– Da. I se mai spune și țiței, petrol sau țiței grecesc. Mă tem că acesta face ca toată zona să fie lipsită de valoare. Se șterse de nisipul uleios și scoase o batistă ca să se curețe mai bine. Înainte de a continua măsurătorile, trebuie să avem o certitudine asupra structurii solului. Acolo unde solul este îmbibat cu petrol, și mai sunt asemenea locuri, nu se poate construi. În orice caz, nu o cale ferată. Westermann răsfoi hărțile și extrase dintre ele harta sinoptică. Sper ca până la sfârșit să nu trebuiască să stabilim tronsonul altfel.

Pentru că în această regiune slab populată nu prea aveai alternativă. Traseul stabilit până acum trecea prin câmpia nord-siriană, până când aceasta ajungea la Mosul, pe Tigru, apoi urma fluviul către sud. Nimrud se afla deja în spatele lor, următorul oraș mai mare fiind Kalaat Shergat, urmat de Kalaat Jabaar, Tekrit, Samarra și, în fine, Bagdad. Cu alte cuvinte, ei trebuiau să determine cu precădere cât de mare era regiunea afectată și să anunțe departamentul de proiectare al Societății Anatoliene de Căi Ferate. Apoi se vor gândi cum să poată ocoli zona...

– Lipsit de valoare? repetă Pfeffer. Nu aș fi atât de sigur. În America și în Rusia se forează după petrol după toate regulile. Din el se obține kerosen; știți, pentru lămpi. Din câte știu, poate pune în mișcare și automobile.

Westermann lăsă jos hărțile.

– Automobilele sunt jucării pentru oamenii bogați, nimic altceva.

– Se poate, dar totuși, un zăcământ de petrol trebuie să aibă o valoare de piață, nu?

Inginerul de la căile ferate privi gânditor în gol.

– Aici aveți dreptate pe undeva. Bine. Vom folosi ziua de astăzi ca să ne facem o impresie generală asupra întinderii solului îmbibat cu țiței. Mâine ne întoarcem la Mosul și telegrafiem la Berlin despre descoperirea noastră.

Nu așteptară mult răspunsul, dar telegrama de la Berlin îi surprinse. Trebuiau să plece neîntârziat la Constantinopol și să se prezinte la ambasada germană pentru a primi instrucțiuni detaliate. Înălțimea Sa, sultanul Abdul Hamid II, conducătorul Imperiului Otoman, dorea să se informeze personal cu privire la chestiunea zăcământului de petrol.

– Ce? exclamă indignat Hans Pfeffer. Să facem tot drumul înapoi pentru o flecăreală cu purtătorul suprem de turban?

– Poartă fes, îl corectă Westermann. Și de la Konya putem călători cu trenul.

În privința obligativității efectuării anevoioasei călătorii, nu puteau schimba nimic: dispoziția era semnată de către Karl Helfferich personal, șeful Deutsche Bank, care era în același timp și conducătorul oficial al Societății Anatoliene de Căi Ferate.

Dar cu audiența nu merse repede. După sosirea la Constantinopol, stătură zile întregi în hotel așteptând ca sultanul să binevoiască să îi primească. Dar, în locul unui trimis de la palat, venea zilnic doar ambasadorul, un bărbat cu buze subțiri, țăpănos, într-un costum ceremonios a cărui purtare pe asemenea temperatură trebuie să fi fost un chin, care încerca să le mențină bună dispoziția.

Și pe deasupra, nu exista nici o picătură de alcool, nici măcar o bere. Beau cafea turcească atât cât putea să le cuprindă stomacul. Unul dintre pereții barului hotelului avea zugrăvită pe el o hartă, chiar dacă nu tocmai exactă, care reprezenta Europa, Orientul Apropiat și Mijlociu și o bucată din Africa de Nord, cu Constantinopolul în centru, și majoritatea timpului se distrau discutând pe marginea hărții despre proiectul căii ferate. Când aveau noroc, găseau un ziar german vechi de

săptămâni, pe care de fiecare dată îl citeau de la prima până la ultima pagină. Așa aflară că regele Alexandru al Serbiei și familia lui fuseseră omorâți de ofițerii răsculați și că social-democrații, după alegerile din Reichstag, reprezentau în Germania a doua fracțiune politică în stat și, de asemenea, că starea sănătății bătrânului papă Leo al XIII-lea se înrăutățise vizibil. Pfeffer descoperi triumfător că un industriaș american cu numele de Henry Ford se gândise să pună pe piață un automobil ce urma să coste mai puțin de o mie de dolari.

– Nu va avea nici un viitor, afirmă neîncrezător Friedrich. Ce își închipuie acest Ford? Că fiecare va deveni propriul șofer și mecanic? Când ar fi nevoie doar să se așeze într-un tren?

– Dar cu automobilul poți călători când vrei și încotro vrei, obiectă Pfeffer. Îmi închipui că multă lume va prețui asta.

– O prostie. Vă dați seama câte străzi noi vor trebui construite? De neimaginat. Dacă am lua numai costurile!

Argumentul păru să îl convingă pe Pfeffer; în orice caz, nu ripostă.

După câteva zile, în barul hotelului intră un bărbat cam de treizeci și cinci de ani, cu o față netedă, rotundă, la care atrăgeau atenția sprâncenele neobișnuit de stufoase. Purta un costum elegant, aproape ca de dandy, cum era ultimul strigăt la Londra, și întrebă de domnii din Germania.

– Numele meu este Calouste Sarkis Gulbenkian, spuse el cu amabilitate și le strânse mâna fiecăruia. Deoarece am avut ocazia unor experiențe în domeniul afacerilor cu petrol, Majestatea Sa sultanul a binevoit să mă însărcineze cu această chestiune.

– Deci sunteți osmanlâu? întrebă Hans Pfeffer, după părerea lui Westermann complet de prisos.

Totuși, Gulbenkian schiță o plecăciune și spuse serios:

– După naștere sunt armean; totuși, de anul trecut am onoarea de a fi supus al Majestății Sale Regele Eduard al VII-lea.

– Noi am fost convocați aici pentru că sultanul voia să vorbească cu noi, explică suspicios Friedrich Westermann. Cel puțin așa ni s-a telegrafiat. Din Berlin.

Gulbenkian făcu un gest de scuză.

– Sultanul are probleme urgente, bănuiesc. Arătă către scaunul din lemn împletit. Nu vreți să ne așezăm? Avem, cred eu, multe de discutat.

– Ce fel de probleme are sultanul? întrebă direct Pfeffer când se așezară și pe masă apăru următorul rând de cafele.

– De exemplu, răscoala din Macedonia, explică vizitatorul. Neliniștesc și bandele wahhabite de tâlhari care au ocupat anul trecut Riadul. Se pare că acest Abdulaziz Ibn Saud intenționează să alunge din țară dinastia Rashid, aliați fideli ai conducătorului turc în Peninsula Arabă. Este greu de spus la ce va duce asta.

Hans Pfeffer își mângâie mustața cu mâna.

– Vă rog, ce înseamnă „wahhabit"?

– Ceva de genul unor puritani ai islamului. O sută cincizeci la sută. Mă înțelegeți? Oricum, în regiune se află Mecca și Medina, cele mai importante sanctuare ale musulmanilor. De la așa ceva se ajunge ușor la răbufniri pătimașe de sentimente.

– Prin urmare, dumneavoastră nu sunteți musulman? vru să se asigure Pfeffer.

Gulbenkian ridică mâna într-un semn de apărare.

– Noi, armenii, suntem creștin-ortodocși.

– Să trecem la chestiune, interveni nerăbdător Friedrich Westermann. Fără îndoială că va trebui să comunic telegrafic la Berlin numele dumneavoastră; fără o confirmare de acolo a legitimității dumneavoastră, nu pot face nimic. Dar, pornind de la premisa că tot ce spuneți dumneavoastră este în regulă, cum vedeți următorii pași?

Modul direct în care fusese abordat nu păru să îl fi lezat pe armean.

– Pașii următori se vor concretiza în aceea că vom cerceta împreună locurile în discuție cu zăcământ de petrol, spuse calm Gulbenkian. Deoarece mi s-a permis să beneficiez de ceva experiență la Baku, sper să ajung la o decizie în ce privește măsura în care la Mosul se pot realiza exploatări petroliere asemănătoare. După care îi voi prezenta sultanului propunerile mele, dacă și cum voi putea să ajut la exploatarea și negocierea petrolului.

Westermann îl opri cu un semn al mâinii.

– Ca să fiu sincer, îmi este absolut indiferent ce faceți cu petrolul. Pe mine mă interesează să găsesc cât mai repede posibil un traseu potrivit. Dar, între timp, am rămas atât de mult în urma planului, încât nu îmi pot închipui cum am putea recupera întârzierea.

Gulbenkian se așeză picior peste picior și scoase din buzunar un etui din argint.

– În locul dumneavoastră eu nu mi-aș face griji. Oricum nu veți construi această cale ferată niciodată.

– Poftim? îi scăpă lui Friedrich.

Armeanul le oferi țigări de foi, pe care cei doi le refuzară mulțumind. Își luă singur una și începu cu ritualul de aprindere.

– Nu vă este clar? întrebă el în cele din urmă degajat și arătă cu capul către harta cea mare de pe perete, în fața căreia se aflau. Examinați-o din punct de vedere geografic. O linie de cale ferată Berlin-Bagdad va pune sub control german un teritoriu uriaș plin de bogății, care pentru o putere maritimă nu este accesibil. Calea ferată ar putea fi utilizată pentru a aduce trupe germane și turcești până la o bătaie de armă de zona de interese britanice din Egipt. Din Golful Persic ați putea amenința imperiul indian. Prin această cale ferată, Germania ar dobândi controlul asupra Dardanelelor și a portului Alexandropoulos și astfel dintr-un foc devine o putere maritimă importantă în Mediterană. Trase din țigara de foi și clătină din cap. Domnii mei, nu vă amăgiți singuri. Guvernul meu nu va permite niciodată așa ceva.

Hans Pfeffer se rezemă de speteaza scaunului cu o expresie de repulsie pe față.

– Aș vrea să știu ce veți face. Veți începe un război? Din cauza câtorva locomotive?

Gulbenkian pufăia cu plăcere, cu fața către harta de pe perete.

– De fapt, este o întrebare interesantă. Se întoarse către grăsuțul din Köln. Aveți amabilitatea să-mi arătați pe această hartă traseul precis al căii ferate? Poate că după aceasta v-aș putea răspunde la întrebare.

Pfeffer nu îl lăsă să îi mai spună încă o dată. Într-o clipă fu lângă perete și urmă cu degetul ruta aproximativă care pleca din Berlin, trecea prin Austro-Ungaria, prin Bulgaria, prin...

– Serbia, exclamă Gulbenkian. Natural. Asta este. Un veșnic focar de conflicte. Se întoarse către Friedrich. Orice lanț este tot atât de rezistent precum cea mai slabă verigă a sa. Cea mai slabă verigă a lanțului dumneavoastră este Serbia.

– Concret ce înseamnă asta?

– Concret? Nu sunt în situația de a vă putea spune ceva concret. Sunt doar un bărbat capabil să citească o hartă. Nu veți duce niciodată această linie până la Bagdad, veți eșua cândva, cumva, în Serbia. Gândiți-vă la vorbele mele.

Friedrich Westermann trebui de fapt să se gândească deseori la cuvintele lui Gulbenkian.

După discuția cu armeanul și după ce mandatul acestuia fu confirmat telegrafic de Berlin, Westermann și Pfeffer se întoarseră la Mosul, la muncitorii care îi așteptau și elaborară un traseu alternativ ce ducea la Samarra, foarte departe de zona cu infiltrații. La întâlnirea stabilită, Gulbenkian aduse o trupă de specialiști; majoritatea proveneau din Anglia, dar erau și câțiva ruși printre ei, cu care te înțelegeai cu greu. Ce făcură aceștia cu petrolul care izbucnea din pământ și murdărea solul, în scurt timp, pe Westermann nu îl mai interesă. Avea alte griji.

Lucrările la calea ferată către Bagdad continuau. Krupp AG furniza șinele, firma Philipp Holzmann construia minunate gări și inginerii căii ferate săpau prin munții Anatoliei, împreună cu o armată de muncitori, care în curând număra mii de oameni, și întindeau poduri peste văile dintre ei. Fură străpunse peste patruzeci de tuneluri pe o distanță de numai șaizeci și patru de kilometri. În cele mai înalte locuri șinele fură montate la o înălțime de aproape o mie cinci sute de metri, pe terenuri de nestrăbătut, inaccesibile. Totuși, în ciuda tuturor greutăților, a tuturor provocărilor tehnice, a tuturor incidentelor, fie ele calamități ori sabotaje, linia de pe hartă reprezentând progresul lucrărilor se prelungea permanent.

De la discuția avută cu Gulbenkian, Westermann citea cu alți ochi știrile și dispozițiile venite de la Berlin. Cum putuse să fie atât de naiv? Normal, erau avantaje economice pentru toți participanții și despre ele era vorba. Totuși, printre rânduri se puteau cu ușurință citi și interesele militare și strategice. Nu doar Germania tindea să-și întărească influența în regiune, și sultanul voia să transforme preferențial calea ferată într-o coloană vertebrală de oțel pentru imperiul său pe cale să se prăbușească. Garanțiile financiare acordate proiectului – un aspect cu care Friedrich Westermann nu își bătuse capul înainte nici măcar timp de o secundă – fuseseră avute în vedere laolaltă cu posibilitatea de a putea trimite trupe cu trenul rapid și simplu.

Înainte ca traseul să fie măsurat în întregime, o febră de durată și o recuperare dificilă îl siliră pe Friedrich Westermann să ceară mutarea. Dintr-o funcție liniștită, la birou, mai întâi la Berlin, apoi după ce se căsătorise și soția dorise să plece din marele oraș înainte de a se fi gândit la copii, din apropiere de Chemnitz, urmărea în continuare evoluția

proiectului. În fiecare ziar căuta mai întâi știrile despre progresele făcute de construcție, primea rapoartele Societății Anatoliene de Cale Ferată și întreținea contactele cu foștii colegi.

Multe din cele aflate îl umpleau de oroare. Nu numai că în toamnă febra Dengue făcuse ravagii și în timpul iernii gripa și bandele de tâlhari îngreunaseră lucrările, dar se spunea că guvernul turc folosea în măsură crescândă pușcăriași, obligați să trăiască în cele mai jalnice condiții, numai cu apă și pâine, și care când se prăbușeau din cauza muncii și mureau erau îngropați imediat alături de linie. Cei care îi povestiseră lucrurile acestea o făcuseră sub pecetea discreției și cu oroare în privire, acesta fiind momentul în care Westermann fu pentru prima oară bucuros că nu mai era acolo.

Totuși, se mergea mai departe, chiar dacă abia în 1912, de Crăciun, se inaugurară primii două sute de kilometri ai noului tronson și trenurile începură să circule regulat.

Pe urmă fu într-adevăr Serbia.

Spre deosebire de concetățenii lui, Friedrich Westermann declară încă de la început că se face prea mult caz de asasinarea prințului austriac. Tot respectul necesar vieții și autorității publice, dar moartea unui succesor la tron putea justifica un război, mai ales între toate marile puteri europene? Și cum de nimeni altcineva în afară de el nu se întreba asta?

Trebuia să recunoască, firește, cu mâna pe inimă că nici el nu și-ar fi pus această întrebare fără acea remarcabilă discuție cu Gulbenkian. După cum și faptul că atentatul avusese loc chiar la Sarajevo, un oraș aflat pe traseul liniei de cale ferată încă neterminate către Bagdad, îi părea deosebit de suspect și în nici un caz un detaliu nesemnificativ.

Fostului său colaborator, Hans Pfeffer, se părea că îi mergea tot așa. În orice caz, Westermann primi de la el încă o carte poștală puțin înainte de război, expediată din Statele Unite, unde colegul din Köln emigrase cu un an în urmă. „Cred că am dreptate în ceea ce privește automobilul!“, adăuga el.

În timpul războiului lucrările continuară. Se zvonea că acea chestiune cu munca forțată devenise și mai acută: armenii ar fi fost deportați în Anatolia din teritoriile populate de ei și exploatați până la moarte la construcția căii ferate. În același timp, avură loc atacuri asupra liniei. Un agent al serviciului secret englez, T.E. Lawrence, supranumit Lawrence al Arabiei, conducea triburile arabe în revolta lor împotriva

Imperiului Otoman. Ei atacară o porțiune a căii ferate „Hedshas“, construită pentru pelerinajul credincioșilor musulmani pe drumul lor către Mecca, pe care o distruseseră în mare parte.

După război, Imperiul Otoman se destrămă și Westermann auzi tot mai des numele Gulbenkian. Între timp, acesta era numit Mister Five Percent. O autoritate în afacerile cu petrol. Devenise legendar de bogat, se spunea chiar că era miliardar.

Prin anii '30, se putea deja călători cu așa-numitul Orient-Express; pentru străbaterea tronsoanelor încă neterminate se făcea transbordarea în autobuze. Printre cei mai vestiți pasageri care utilizaseră această rută se numărau scriitoarea engleză de romane polițiste Agatha Christie, care își prelucră experiențele într-un roman, și acel Calouste Sarkis Gulbenkian, care prezisese că acest tronson nu va fi construit niciodată. Cu această ocazie, el o cunoscu pe viitoarea soție, o prințesă, a cărei cenușă, după moarte, Gulbenkian o risipi de la fereastra aceluiași tren, într-o călătorie ulterioară.

În anul 1940 era terminat întregul traseu, de la Constantinopol, care acum se numea Istanbul, până la Bagdad, devenit între timp fără importanță economică sau militară. În anii următori se degradară, astăzi resturile trezind mai mult interes muzeal decât ca valoare din punctul de vedere al tehnicii circulației.

Friedrich Westermann nu parcurse niciodată tronsonul stabilit de el. Muri la șaptezeci de ani, în ianuarie 1943, în urma unei congestii pulmonare, printr-o coincidență extraordinară, în aceeași zi cu fiul său, Erich, căpitan în Armata 17, a cărei misiune fusese să preia câmpurile petrolifere caucaziene de la Baku, Groznâi și Maikop.

Prezent

Sora tocmai îi lua tensiunea lui Markus, când intră avocatul. O salută cu o mișcare a capului, se așeză pe un scaun care sub constituția lui masivă părea o piesă de mobilă de grădiniță și așteptă cu diplomatul pe genunchi. Abia după ce sora părăsi încăperea își drese glasul și spuse:

– Bună ziua, Markus.

Markus îl examină pe bărbat cu sentimente diverse. Se numea dr. Herbert Bär și din vremuri imemorabile era avocatul familiei Westermann. Mai demult, asta însemnase că îl reprezentase pe tatăl său în numeroase procese și Markus își amintea de multe discuții ale celor doi, lungi, aprinse, desfășurate seara, în camera de zi, pe care el le percepea din patul lui ca pe un murmur neliniștitor, ce creștea și descreștea. I se părea că acel costum pe care avocatul îl purta acum era același cu cel de atunci.

– Fratele tău m-a sunat și m-a rugat să mă ocup de tine.

Deschise cu băgare de seamă închizătorile diplomatului, întâi pe una, apoi pe cealaltă.

– Înțeleg, răspunse Markus.

– Ti-a spus cu siguranță că există acuzații grave împotriva ta?

Mâinile late deschiseră geanta și scoaseră un dosar. Un dosar îngrijorător de gros.

– Da.

– Bine. Cel mai bine este dacă mai întâi îți explic conținutul lor.

Nu mai era așa tânăr. Markus nu se așteptase ca el să mai practice avocatura; să fi avut aproape șaptezeci de ani.

– Avem de-a face cu învinuiri din două direcții. Prima, din partea firmei tale, a fostei tale firme, trebuie să spun, pentru a fi mai precis, deoarece te-au concediat fără preaviz. Ești acuzat de delapidare din banii firmei, în sumă de trei sute de mii de dolari, deci, cu alte cuvinte, cunoscutul „a băga mâna în casă"; mai departe, furt și divulgare a secretelor de firmă, a căror valoare se cifrează la ... ăă... – trebui să dea pagina și să mai citească o dată suma – ... la o sută de miliarde de dolari. Tuși. E adevărat, aici scrie miliarde. De toate. Aș vrea să știu cum au ajuns ei la o asemenea cifră.

– Altceva? întrebă Markus.

Răsfoit de documente.

– Mai este o cerere de extrădare în SUA. Mai întâi, pentru consum de droguri; examenele medicale efectuate la spitalul din Bloomburg au reliefat suspiciunile respective, care au fost comunicate autorităților federale. În al doilea rând, este vorba de o crimă. Avocatul ridică privirea și îl măsură pe Markus cu ochii lui șterși, de culoarea merelor verzi. Este surprinzător că fratele tău te-a putut scoate din acea țară.

Conform normelor de drept, acum ar fi trebuit să te afli într-un spital de închisoare din Statele Unite.

Markus își pipăi cicatricea de pe față.

– Concret, ce înseamnă astea? Ar trebui să admit că în orice moment poate să apară poliția, să mă aresteze și...?

Avocatul negă cu o mișcare a capului.

– Nu. Datorită măsurilor întreprinse de fratele tău, autoritățile de la domiciliul lui Markus Westermann nu cunosc nimic. Dar această situație nu va putea fi menținută mult timp, fără a te obliga la a trăi în ilegalitate.

– Bun, răspunse Markus.

Avocatul scoase o batistă, se șterse la gură ceremonios și îl privi provocator.

– Ai ceva de spus referitor la aceste învinuiri? Ceva ce ar trebui să știu?

Markus își privi mâinile, își examină unghiile și ridică iarăși capul.

– Pentru moment, nu.

– Deci acuzațiile ți se aduc pe drept?

– Da, spuse Markus.

CAPITOLUL 6

Trecut

Al-Ishrin se afla exact pe colț cu hotelul Marriott și oferea o bună bucătărie, la prețuri convenabile. Myers îi explicase pe drum că localul era totdeauna plin și că fără o rezervare nu aveai de ce să te mai duci acolo.

– Bine de știut, fu de părere Charles W. Taggard și se strădui să se comporte de parcă pentru el nu ar fi nimic mai normal decât să umble pe străzile unui oraș saudit.

Doar fugitiv îi mai măsura cu privirea pe purtătorii de burnus care populau străzile și cel mult din coada ochiului mai privea câte una din puținele femei care circulau totdeauna însoțite de bărbați și cu fața complet acoperită de voaluri. *Chador,* își aminti el cuvântul. Așa se numea acest veșmânt negru caracteristic, ce îi conferea femeii aspectul unei creaturi mitologice.

Nici în cea de-a treia zi de la sosirea în Arabia Saudită, Taggard nu o scotea la capăt cu noul său loc de acțiune. Mai repede se obișnuise cu autostrăzile cu opt benzi care străbăteau Riadul fără să se întretaie și giganticele centre comerciale, dintre care multe erau deschise nonstop. Totuși, ca și până acum, îl irita faptul că acest oraș din mijlocul deșertului arăta pretutindeni atât de nou de parcă ar fi fost construit anul trecut. Peste tot se ridicau zgârie-nori din oțel și sticlă sub cerul scânteietor, clădiri din marmură incredibil de luxoase tronau deasupra piețelor vaste și majoritatea cartierelor rezidențiale arătau de parcă ar locui acolo oameni bogați.

Îmbătrânise, asta era. În anii petrecuţi în serviciul CIA ar fi trebuit să-i fi intrat în sânge capacitatea de a nu bate la ochi şi de a se adapta, însă, cu cât înainta în vârstă, cu atât îi venea mai greu. Probabil că încă mai reuşea să se mişte sub pragul de atenţie – asta fusese învăţat, că exerciţiul face maestrul şi aşa mai departe –, dar de la un timp simţea că ceva în el începea să se opună veşnicului joc de-a v-aţi ascunselea. Şi, cu fiecare an, senzaţia era tot mai puternică.

Şeful localului îl primi pe Myers ca pe un client al casei, cu salutări respectuoase, gândi Taggard, pe care Myers îl prezentase ca un nou coleg, după care îi conduse la o masă liniştită, poziţionată plăcut. Vorbea o engleză cam guturală, dar se exprima curgător. Oficial, ei erau angajaţi ai American Agrofood Trading Company, o firmă importatoare de produse agricole din America de Nord şi de Sud.

Myers era nervos. Taggard avu brusc bănuiala că el ar putea avea o problemă cu faptul că, deşi era cu cincisprezece ani mai tânăr, îi era şef.

– Da, confirmă Myers când i se puse întrebarea respectivă. Ştiu, nu este rezonabil, dar... cumva nu mi se pare corect pentru mine.

Taggard ţinu privirea aţintită asupra listei de bucate.

– Dar aici dumneavoastră sunteţi profesionistul. Dumnezeule, eu nici măcar nu cunosc limba arabă! Ridică meniul puţin. Şi traducerile englezeşti de aici nu-mi folosesc la nimic.

Myers se aplecă spre el.

– Mechui este carne de miel la grătar, este delicioasă. Şaorma este carne pe ţepuşă, aici o fac extraordinar.

– Am să comand acelaşi lucru ca dumneavoastră.

– În general, puteţi comanda orice vreţi. Aici nu se poate da greş.

– Aş vrea să existe multe locuri pe această lume despre care să se spună aşa.

În acest moment le atrase atenţia un schimb mai dur de cuvinte undeva mai departe, în sală. Un bărbat corpolent, cam de cincizeci de ani, intrase în restaurant împreună cu alţi bărbaţi, care se adunaseră în jurul lui ca o curte domnească. Avea un comportament poruncitor, care îi displăcu lui Taggard.

– Cine este? Un boss din mafie? întrebă el încet.

Myers trase aer în piept.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Este Zayd Ibn Faruq Abdulaziz, un prinț saudit.

– Nu am auzit de el.

– M-ar fi mirat. Sunt vreo douăzeci de mii dintr-aceștia.

Taggard îl privea perplex pe șeful său.

– Douăzeci de mii de prinți? Nu vorbiți serios.

– Toți urmașii pe linie bărbătească ai lui Abdulaziz Ibn Saud, fondatorul statului și primul rege, sunt prinți. În cartea de telefoane a Riadului umplu pagini întregi, explică întunecat Myers. Fiecare dintre ei are pretenții de pensie viageră din tezaurul statului și o jumătate de duzină de soții, cu care procreează pe parcursul vieții alți patruzeci-cincizeci de prinți, fără a se gândi măcar o secundă ce va însemna asta.

Taggard șuieră ușor printre dinți.

– Interesant.

Doi dintre chelneri începură să complimenteze câțiva clienți, evident pentru a elibera cea mai bună masă pentru prinț și suita lui. Ceea ce, cel puțin pentru urechile lui Taggard, se petrecu nu fără cuvinte dure, pe care prințul impasibil nu le băgă în seamă; totuși, toți se supuseră solicitării.

Deci așa mergea aici. Probabil că proprietarul restaurantului, gândi Taggard, în ciuda inflației de sânge regesc, considera prezența unui prinț drept o onoare. Cam cum se împăunează un local din New York cu vizita unui star de cinema.

Myers își plecă din nou privirea asupra meniului.

– Cred că eu am să comand miel, spuse el. Ca aperitiv, un mezeh cu humus și la asta... hm...

Suna de parcă Myers nu prea voia să ia aminte la ce se petrecea în jurul lui.

Făcură comanda, după care Myers spuse cu voce scăzută:

– Știu că nu se întreabă... dar mă mir că cineva care nu vorbește araba deloc are de lucru în Arabia Saudită.

– Ajutor în birou, răspunse Taggard. Mi se asigură pâinea cea de toate zilele până la pensionare. Misiunea oficială era de a elabora o apreciere asupra situației economiei saudite.

– Ca să fiu sincer, nu așa cunosc eu compania.

Taggard privi în jur și aprecie probabilitatea ca discuția lor să fie ascultată. În urmă cu zece, ani l-ar fi mustrat aspru pe Myers; într-un

loc public, discuțiile de serviciu nu aveau ce să caute. Astăzi își spunea: ducă-se dracului!

– Am lucrat înainte la departamentul economic.

– Ah, da?

– Economia în afară.

În sfârșit, Myers înțelese.

– Deci așa. *Acest* gen de misiune...?

– Da, exact acesta.

Sosiră aperitivele, două farfurii mari cu murături, ardei, vinete, roșii, ceapă și un terci gros, maroniu-deschis. Tacâmuri nu existau. Taggard se luă după Myers și rupse o bucată de lipie pentru a duce cu ea mâncarea la gură.

– Îmi închipui că este agreabil, spuse Myers mestecând. Dacă te pricepi la economie. Nu există nici un risc ca această chestiune să se termine sângeros, nu?

– Mai demult, da. Dar în ultimul timp... Acesta a fost motivul pentru care am cerut transferul. Taggard arătă către terciul al cărui aspect nu spunea nimic și care avea un gust neobișnuit. Ce este acesta?

– Humus. Un terci din năut.

– Deci, pe bune: arabii ar putea să-și poleiască imaginea într-o modalitate extrem de eficientă prin simplul export al bucătăriei lor. Are un gust incredibil de bun.

Myers zâmbi pentru prima dată de când îl primise pe Taggard la aeroport.

– Marele avantaj al staționării aici.

– Tare mi-ar fi plăcut acum o bere rece!

– Ceea ce ne face să ajungem la cel mai mare dezavantaj al opririi noastre aici.

– Aici chiar țin la asta? Fără alcool?

– Închisoare, bătaia cu bastonul în piața din fața Marii Moschei și expulzarea din țară dacă bei alcool în public.

– OK, oftă Taggard și apucă paharul cu apă.

La masa la care stătea prințul era iarăși gălăgie, chelnerii începură să alerge și după puțin timp proprietarul veni la iluștrii oaspeți cu o mutră de parcă mergea la execuție. Prințul îi spuse ceva, își însoți vorbele cu gesturi ample, care îi creară lui Taggard impresia că vorbea despre restaurant și, când proprietarul dădu din cap cu o figură

schimonosită de durere și se înclină, prințul scoase brusc ceva ce putea fi numai un carnet de cecuri.

– Ce se întâmplă acum? vru să știe Taggard.

Myers oftă.

– Prințul a lăudat restaurantul și declară că vrea să îl cumpere. Scrie un cec.

– Corectați-mă dacă greșesc, dar cred că actualul proprietar nu pare tocmai fericit de acest lucru.

– Fără îndoială că nici nu va fi. Dar nu poate refuza oferta; prințul l-ar putea arunca în temniță pentru jignire.

– I se face o ofertă pe care el nu o poate respinge? Taggard ridică din sprâncene. Am mai auzit asta undeva.

Myers privea amărât în farfurie.

– Prințul plătește cât consideră el că este rezonabil. Apoi fie va încerca să administreze el însuși restaurantul mai departe, fie îl va revinde la un preț de câteva ori mai mare. Ceea ce înseamnă că Al Ishrin va înceta curând să mai fie un restaurant recomandabil. Oftă. Taggard, gustați-vă prânzul!

Taggard clătină consternat din cap.

– Povestiți asta de parcă aici ar fi ceva banal.

– Și este.

– Dar cu asemenea practici familia regală ruinează clasa de mijloc a țării.

– Prinții suferă de lipsă cronică de bani.

– Cum? Casa Saud este cea mai bogată familie din lume.

– Fără îndoială. Dar și una dintre cele mai mari și mai răsfățate. Avioane private, iahturi mari și locuințe în cele mai bune cartiere din Londra sau Nisa și toate costisitoare. Ca să nu mai vorbim despre hobby-uri precum creșterea șoimilor sau cursele de cai, de șampanie, caviar și altele.

Proprietarul acceptase cecul și făcuse mai multe plecăciuni, de o sută de ori, cum i se păru lui Taggard. Când plecă, arăta ca unul care merge să se încuie în birou și să-și tragă un glonț în cap.

– Nu are să o facă. Myers dădu din cap a tăgadă. Coranul interzice sinuciderea.

– Cu excepția situației în care duci un război sfânt și odată cu el mor și câțiva necredincioși.

Myers îi aruncă o privire scurtă, dar suficient de lungă. „Știe“, își spuse Taggard.

Trecut
2001

Pe la ora unsprezece seara, din a doua zi de luni a lunii septembrie a anului 2001, în mica localitate canadiană Franktown, Theresa Miller, în vârstă de patru ani, căzu de pe scara casei părintești. Părinții ei, aflați în dormitor, auziră o chemare somnoroasă de la etajul superior, iar mama Theresei tocmai voia să se ridice pentru a se duce la fiica ei, când din coridor se auziră hurducături înspăimântătoare. Ambii părinți se grăbiră să iasă și o găsiră pe fiica lor zăcând fără cunoștință la capătul inferior al scării. Mai târziu, se stabili că grilajul de protecție al palierului superior al scării nu fusese consolidat corect.

Mașina salvării ajunse la Spitalul Municipal din Ottawa cam la douăzeci de minute după miezul nopții și după mai puțin de zece minute Theresa fu dusă în sala de operație. Acolo decedă la ora cinci și zece, în ciuda tuturor eforturilor medicilor, din cauza traumelor cerebrale suferite la cădere.

Medicul care trebui să le dea groaznica veste părinților ce așteptau îi întrebă în final dacă ar fi de acord cu preluarea de organe de la fiica lor. Exista o lungă listă de copii cărora viața le-ar putea fi salvată numai ca urmare a transplantului unei inimi donate.

Multe rude ale decedaților gândesc că moartea unui om apropiat lor ar putea în același timp să însemne o șansă de viață pentru altcineva, ceea ce reprezintă într-o anumită măsură o consolare, și își dau acordul din acest motiv. Părinții micuței Theresa acceptară în primul rând deoarece Catherine Miller își datora văzul unui transplant de cornee efectuat cu puțini ani în urmă și de aceea se simțeau obligați moral.

Anexate la semnăturile celor doi pe formularul corespunzător se găseau datele medicale necesare, care fură introduse în rețeaua nord-americană de transplanturi. Pentru inima Theresei, computerul găsi în câteva secunde ca

primitor optim o fată aflată de ceva timp într-un spital din Washington, D.C., cu cardiomiopatie acută dilatativă.

Numele ei era Alice Taggard.

Telefonul sună devreme în această dimineață în locuința lui Lynn și Charles Taggard. Se treziră din somnul și așa neliniștit și la al treilea apel erau deja la aparat. De când boala de inimă a fetei lor se agravase în așa măsură încât ei nu puteau decât să aștepte fie un donator, fie moartea, mama lui Alice își petrecea zilele jumătate la spital și cealaltă jumătate purtând o corespondență tot mai amplă cu asigurările de sănătate. Tatăl ei, care la sediul principal al Central Intelligence Agency din Langley desfășura o activitate despre care nu avea voie să relateze amănunte nimănui, nici chiar soției, nu se mai putea concentra asupra acestei activități și își lua liber cât de des putea. Colegii manifestau față el o înțelegere care îl surprinsese, iar șeful lui îi spusese de mai multe ori să nu își facă griji cu privire la slujbă și că i se va aproba orice aranjament pe care și l-ar dori.

Când Charles W. Taggard ridică receptorul în această dimineață, își spuse doar numele, după care trase aer în piept. Era vestea salvatoare: medicul de serviciu îl anunța că găsiseră un donator de inimă, valorile țesuturilor corespundeau optim și organul era pe drum.

La transplanturi contează, înainte de toate, rapiditatea. Când este protejată contra infecțiilor și este bine răcită, o inimă supraviețuiește în afara unui corp cel mult opt ore. În timp ce medicii din Otawa încă mai lucrau la extragerea inimii micuței Theresa, pe aeroportul local deja se încălzeau motoarele unui avion închiriat rapid, iar o mașină cu șofer cu experiență în materie se oprea la intrarea centrului de transplant. Puțin după ora opt, doi tineri medici care transportau inima într-o cutie frigorifică umplută cu o soluție salină specială urcau într-un avion ce primise aprobare de decolare cu prioritate și care se ridica de la sol la ora opt și treizeci de minute.

La această oră, părinții micuței Alice Taggard erau de mult la clinică. Sosiseră la timp pentru a-i da fiicei lor un ultim sărut înainte să fie dusă în sala de operație. După care le rămânea doar să aștepte.

Până acum, totul decursese normal. Dar, exact când avionul parcursese jumătatea drumului dintre Ottawa și Washington D.C., acesta primi dispoziție de la autoritatea de supraveghere a zborului să se îndrepte

către cel mai apropiat aeroport și să aterizeze. Pilotul răspunse că era probabil o eroare, deoarece transporta un organ viu. Totuși, în timp ce vorbea, deasupra lui apăru un avion de luptă al aviației militare a SUA, care preluă legătura radio și nu acceptă nici un fel de argument. Avionul cu cei doi medici la bord și cu inima fu obligat să aterizeze pe un aeroport destinat doar avioanelor folosite în agricultură.

Era 11 septembrie. Teroriștii tocmai dirijaseră două avioane de pasageri către cele două turnuri ale World Trade Center.

În orele ce au urmat, în clinică se răspândi un sentiment paralizant de spaimă. Se deschideau tot mai multe televizoare. Activitatea tindea să înceteze, pentru că oamenii stăteau ca hipnotizați în fața ecranelor televizoarelor, așteptând noi vești. Și, între timp, din nou și din nou imagini. Turnul arzând. Impactul celui de-al doilea avion. Și, în final, prăbușirea.

Dar în secția transplanturi nimeni nu avea timp să privească la televizor. Micuța Alice Taggard se afla deja sub narcoză. Inciziile pe care intenționa să le efectueze chirurgul erau marcate cu culoare albastră pe torace.

În timp ce echipa aștepta în sala de operație, responsabilii telefonau în exterior.

Orele treceau. În sfârșit, puțin înainte de ora unsprezece sosi aprobarea specială. Avionul putu să plece din nou. Peste o oră urma să fie pe aeroportul din Washington. Mașina cu lumini albastre se puse în mișcare și chirurgul deschise toracele lui Alice Taggard.

Charles W. Taggard o ținea de mână pe soție, privea o pictură de pe perete, care îl reprezenta pe Christos înviat din morți, și începu să se roage. Dar i se păru necinstit ca exact la nevoie să-și amintească de un Dumnezeu către care în viața de zi cu zi nu se îndrepta cu nici un gând și renunță.

Avionul cu inima Theresei Miller ajunse la trei sute de kilometri de Washington, când apărură alte două avioane de luptă ai căror piloți nu știau nimic de aprobarea specială. Aceștia încadrară avionul din Ottawa fără să mai stea la discuții și îl siliră să aterizeze din nou.

Când deveni clar că inima nu va sosi la timp, medicii îi reînchiseră toracele lui Allice Taggard. Cu excepția faptului că fusese inutilă, operația decurse fără probleme. Totuși, fata nu se trezi din narcoză așa cum fusese planificat, ci timp de o săptămână nu își mai recăpătă cunoștința și muri pe 19 septembrie 2001.

2002

În aprilie, Lynn Taggard, care de la moartea singurului său copil își reluase activitatea de agent imobiliar, avu un grav accident de mașină. Într-o seară, pe la ora nouă și jumătate, întorcându-se de la o întâlnire avută în zona rurală a Virginiei, într-un loc cunoscut de localnici ca fiind periculos, ieși de pe șosea, rupse balustrada de protecție și se prăbuși cu mașina zece metri. Medicul poliției declară mai târziu că murise pe loc.

După cum se părea, un tragic accident.

Totuși, când Charles W. Taggard sosi acasă în acea seară, găsi locuința neobișnuit de dereticată. Fiecare articol de îmbrăcăminte fusese spălat, călcat și așezat cu grijă în șifonier. Frigiderul era plin cu alimentele care îi plăceau lui. Mai târziu, a stabilit că soția sa anulase în săptămânile dinaintea accidentului toate abonamentele personale la reviste și la AOL.

Nu găsi niciodată o scrisoare de adio sau așa ceva. Totuși, pentru el era clar că Lynn își luase viața.

2003

În ianuarie, Charles W. Taggard obținu pe parcursul unor cercetări asupra unei teme complet diferite, o informație considerată confidențială, care avu asupra lui efectul unui trăsnet.

După moartea lui Lynn, se dedicase cu o energie oarbă muncii sale, petrecând multe sâmbete și duminici în Langley. În locuința care odată fusese căminul familiei sale, mai folosea numai bucătăria, baia și camera de zi, în care dormea pe o sofa. Nu reușiseră pe atunci să renunțe la lucrurile fiicei lor; nu era nici în stare să mai folosească fostul dormitor comun. În fiecare săptămână își propunea să caute o locuință nouă, mai mică, mai aproape de Langley, unde să ia numai ceea ce avea nevoie, iar restul să îl lase celor care se ocupau de evacuarea caselor. Dar niciodată nu făcea nici cel mai mic pas în această direcție, deși asta l-ar fi costat doar un simplu apel la firma la care lucrase Lynn.

Acum se afla într-una din nenumăratele arhive ale CIA, ținând în mână un dosar din care rezulta că în zilele de după atacurile din

11 septembrie 2001 tot traficul aerian comercial și civil din SUA fusese paralizat. În dispoziția autorității de supraveghere a zborurilor FAA, trimisă către toate aeroporturile după doar câteva minute de la atacurile teroriste, se spunea că toate avioanele de pe teritoriul SUA trebuiau să aterizeze neîntârziat pe cele mai apropiate aeroporturi și nici un avion nu mai avea voie să decoleze. Excepții prevăzute: nici una. Ceea ce însemna că până și fostul președinte al SUA Bill Clinton, care se afla în vizită în Australia, nu se putea întoarce în America, pentru că toate zborurile din SUA fuseseră interzise fără excepție. Fostul vicepreședinte Al Gore rămânea din aceleași motive blocat în Austria mai multe zile. Se anulaseră mai multe meciuri de baseball. Reducerea circulației aeriene fusese atât de radicală încât climatologii constatară modificări ale vremii.

Dar existase totuși o excepție.

Un Boeing 747 primise autorizație de zbor de pe Aeroportul Blue Grass din Lexington. La bordul lui se aflau cetățeni saudiți de rang înalt, care părăsiseră țara îndreptându-se către Arabia: unii erau membri ai familiei Saud, deci ai Casei Regale, ceilalți erau membri ai familiei Bin Laden.

Permisiunea nu fusese înregistrată la FAA, ci doar în documentele aeroportului. Și acolo scria doar că aceasta venise de la cel mai înalt nivel.

Lui Taggard nu îi venea să creadă ceea ce citea. Avea senzația că încremenește, citea din nou și din nou. Stupid! Șaptesprezece din nouăsprezece atentatori, care cu patru avioane deturnate săvârșiseră cel mai mare atac terorist din istorie, erau cetățeni saudiți. Totuși, în timp ce toți trebuiseră să rămână la sol, saudiților li se permisese să părăsească țara! Mai mult, se putea de atunci pleca de la premisa că paternitatea acțiunii îi aparținea lui Osama Bin Laden, cunoscut la CIA intern sub prescurtarea UBL după o altă transcriere din arabă, dar, în loc de a-i interoga sau măcar de a-i întreba pe membrii familiei sale aflați în SUA, aceștia fură lăsați să plece nestingheriți din țară!

Și, toate acestea, în timp ce avionul cu inima destinată micuței sale fiice nu avusese voie să-și continue zborul.

Charles W. Taggard începu să se intereseze de Arabia Saudită.

Prezent

În primele zile, la Markus venise fiziologul, care îl masase cu grijă, îi mișcase brațele și picioarele în toate direcțiile, întrebându-l mereu:

– Mai merge?

Era bine; gimnastica o resimțea ca pe cea mai plăcută schimbare.

Dar, la scurt timp, i se spuse că era apt să participe la gimnastica medicală generală, jos, la sala de reabilitare 1. Chiar și așa, un angajat cu coșuri pe față îl purtă în scaunul cu rotile pe culoarele ale căror ferestre dădeau către peisajul împădurit.

O săptămână mai târziu, se încheiase și etapa aceasta, iar el trebui să facă acest drum pe propriile picioare. Ceea ce era mai obositor decât ora de gimnastică însăși și îi reuși numai mulțumită cârjelor care se aflau de la început lângă patul lui, pentru a merge la toaletă sau ca să ia o cană cu ceai.

După prima zi era atât de KO, încât restul zilei dormi.

A doua zi era tot atât de epuizat, dar putu să se mai uite câteva ore la televizor.

A treia zi, când se întoarse în cameră, îl aștepta o femeie înaltă și suplă, într-un pardesiu roșu-închis. Stătea în dreptul ferestrei și se întoarse spre el ezitantă, cu buzele strânse. Avea o privire nehotărâtă; îngrijorarea pe care o emana aproape că se simțea fizic.

– Bună, spuse ea.

Markus înaintă șchiopătând către pat, dădu drumul cârjelor și se lăsă pe saltea.

– Bună, Dorothea, gemu el. Îmi pare bine că te văd.

CAPITOLUL 7

Câteva săptămâni în urmă

Ușa magazinului era închisă. Dorothea se uită involuntar la ceas. Zece jumătate. Și era luni. O zi foarte normală de luni.

Iată că standul cu legume nu era afară. Nici cel cu ziare. Să fie închis? Cum așa?

Mai încercă o dată clanța. Ușa nu se clinti. Odată, într-un alt secol, fusese vopsită în albastru; între timp vopseaua se cojise. Dorothea încercă să privească în interior prin minusculele gemulețe lăptoase. Înăuntru parcă ardea lumina.

Sesiză o mișcare, apoi cineva deschise. Era un bărbat cam de cincizeci de ani, cu obrajii atârnând și cu un desiș de păr în nas.

– Dumneavoastră sunteți prima astăzi, spuse el morocănos, în zăngănitul străvechiului clopoțel de la ușă. La zece jumătate. Asta se poate vedea.

– Poftim? întrebă Dorothea uimită.

– Pentru cei care vor să intre în magazin.

El se întoarse și luă o bucată de carton de pe masa pe care se afla casa de marcat. În spate se aflau cutii de carton, iar rafturile erau goale pe jumătate.

– Am scris pe o tăbliță, dar am uitat să o afișez. Acum observ.

– Ce tăbliță?

– Că magazinul rămâne închis. O examină scurt cu privirea. Mama a murit sâmbătă.

– Oh! Oh, îmi pare rău.

Dorothea era surprinsă de durerea pe care o simțea. Bătrâna și ea tocmai începuseră să se împrietenească, și acum...

– Nu trebuie să vă pară rău. Avea optzeci și trei de ani. Și a murit așa cum a vrut, muncind. Tocmai terminase de făcut contabilitatea. A făcut bilanțul lunar, s-a întins pe sofa și gata.

Nu părea să fie trist, ci mai curând supărat.

– Da, înțeleg. Dorothea nu știa ce să mai spună. Și, hm... magazinul?

Bărbatul dădu din cap.

– Nu câștiga nimic cu el. A trăit din pensie. Mă scuzați?

El fixă tăblița pe care scria: „Magazin închis temporar din cauză de deces", se întoarse fără să mai salute și încuie ușa din nou.

Dorothea îl auzi umblând în interior. Fără băgare de seamă, în silă.

Se întoarse, privi piața satului, ciudat de calmă, ca și cum acest moment ar fi desprins din circuitul normal al timpului. Acolo – primăria, unde astăzi lucra doar un angajat, și acesta doar două zile pe săptămână. Birtul Zum Krug, o speluncă cenușie, scăpătată. Clădirea de alături fusese odată magazin, poate un magazin de modă judecând după vitrina goală din spatele geamului prăfuit. Biserica arăta atât de șubredă, că ezitase să intre.

De fapt, ce fel de sat era acesta? Totul arăta atât de... mort. Ca un depozit prăfuit, plin de lucruri vechi. Nu era un spațiu în care se trăia, era un loc pentru plasat case.

Dorothea se întoarse acasă ca în transă, cuprinsă de o tristețe ciudată, datorată nu numai bătrânei doamne Birnbauer, ci stării generale în care se afla lumea. Stătea perplexă în fața ușii deschise a frigiderului, gândindu-se la ce ar putea să facă la prânz. În sat nu mai era nici un magazin. Nu, pentru șase ouă nu va conduce acum treizeci de kilometri.

Va prelua altcineva magazinul? Unul dintre marile lanțuri de magazine. Nu va fi tot atât de romantic, dar va fi mai bine decât nimic.

Și acum telefonul. Nici să gândești în liniște nu mai poți!

– Utz.

O voce necunoscută. Un bărbat. Vorbea o germană guturală, sacadată.

– Alo? Aici este... Spuse un nume pe care Dorothea nu îl înțelese și întrebă: Achim este acolo?

– Achim?

Evident, formase numărul greșit.

– Da, Achim.

– Aici nu există nici un Achim.

– Oh, nu este familia Achim Anstätter?

Acum Dorothea înțelese.

– Ah, așa... Nu. Nu mai este aici. Aceasta e fosta proprietară a casei. Numărul este corect, dar familia Anstätter nu mai locuiește aici.

O pauză lungă.

– Înțeleg, spuse bărbatul în cele din urmă. El v-a vândut casa.

– Da.

– Înseamnă că a reacționat repede.

Dintr-un foc se redeșteptă în Dorothea suspiciunea pe care o credea uitată, ca un animal care pândise din umbră. Simți un fior alunecându-i pe spinare.

– Poftim? Ce vreți să spuneți cu asta?

Nu răspunse la întrebare.

– Îi puteți transmite ceva?

– Ce vreți să spuneți cu „a reacționat repede"? insistă Dorothea. Ce este cu casa?

– Nimic. M-am exprimat greșit. Germana nu este limba mea maternă, o stăpânesc relativ. Bărbatul respiră adânc, apoi zise: Vă rog să îi comunicați domnului Anstätter următoarele...

În timp ce îi relata lui Werner discuția telefonică, Dorothea se plimba prin bucătărie.

– Nu a vrut să îmi spună la ce s-a referit. A negat că ar fi spus așa ceva. Dar eu nu aiurez; am auzit foarte bine. „A reacționat repede", exact așa a spus.

– Totuși, nu înseamnă nimic. Poate că a fost o greșeală. Când telefonez de la birou în limba engleză, mi se întâmplă și mie să fac astfel de greșeli. Uneori este mai mult decât penibil.

– Și dacă nu este așa? Dacă aici este ceva putred? Dacă locuința este... otrăvită sau așa ceva?

Werner se încruntă.

– Am cercetat fiecare colț. Totul este așa cum trebuie.

– Și dacă este ceva ce nu se vede? De exemplu, mercur. Poate că undeva a fost îngropat mercur și noi inspirăm de luni de zile vaporii? Poți să fii sigur?

– Nu. Dar, dacă vrei, să chemăm pe cineva de la știu eu ce institut pentru cercetări chimice sau materiale dăunătoare spațiului locuibil sau așa ceva. Werner își frământa mâinile. Ce ți-a spus să îi transmiți lui Anstätter?

Dorothea făcu un gest de dispreț cu mâna.

– Ah, asta nu am înțeles exact. Că cineva este pe moarte. Un anume Ramar ori Rabar, nu am idee la cine se referea. Îmi este indiferent. Am senzația că de fapt toată lumea este pe moarte.

În acel moment, telefonul sună din nou. Amândoi încremeniră.

– Du-te tu.

Fără să vrea, Dorothea vorbea în șoaptă.

Werner se ridică.

– Bine. Răspund eu.

Se duse pe coridor și ridică telefonul.

– Utz. Da.

Un timp, nimic. Apoi:

– Oh, înțeleg. Da, totul este clar. Și tu...? Bine. O să îi spun. Pa!

Se întoarse în bucătărie cu o față atât de serioasă încât Dorotheei i se opri răsuflarea.

– Era Frieder. El... Werner înghiți în sec. Fratele tău, Markus. A avut un accident de mașină, în America. Frieder zice că se află într-un spital, grav rănit, situația lui este critică.

Dhahran se află în Golful Persic, la cincisprezece kilometri sud de Damman, cel mai important port de containere al regatului și la numai trei kilometri de Al Khobar, cea mai căutată zonă rezidențială din Golf. Dhahran este sediul cartierului general al ARAMCO, cea mai mare societate petrolieră din lume și, în același timp, un oraș care nu se poate compara cu altul din Arabia Saudită. În imediata lui apropiere, se află King Fahd University of Petroleum and Mineral, marea universitate a petrolului, la care sunt înscriși mai mult de zece mii de studenți, exclusiv băieți, și, cu excepția materiilor care privesc islamul, corpul profesoral este preponderent străin, iar instruirea se face în limba engleză. Deși oarecum aici bate inima industriei petroliere saudite, baza bogăției țării, în Dhahran poți să crezi că te afli într-un mic oraș american.

Toată zona orașului este înconjurată de un gard și la intrări se efectuează un sever control al documentelor. Dhahran este rezervat anga-

jaților străini ai ARAMCO și membrilor lor de familie, care în majoritate provin din SUA, dar și din Europa și Canada. Străzile sunt late, în cea mai bună stare, mărginite de pomi, casele sunt construite din piatră și înconjurate de spații verzi. Totul este deosebit de generos, aici spațiul pe care acum cincizeci de ani era încă pustiu nu joacă nici un rol. Cei aproximativ douăsprezece mii de locuitori au la dispoziție un teren de golf cu douăzeci și șapte de găuri, un bazin de înot, terenuri de squash și de tenis, școli, ca și facilități pentru cumpărături de toate genurile. Serviciile de comunicații la distanță sunt gratuite, de la telefon până la accesul la internet. Securitatea este absolută: deși în Arabia Saudită au loc mereu atacuri teroriste împotriva occidentalilor, la Dhahran nu s-a petrecut nici un atac de acest gen.

Cel mai important este totuși că în Dhahran nu sunt valabile asprele legi din Arabia Saudită. Dhahran are jurisdicție proprie, dispune de forțe polițienești, pompieri și servicii de sănătate proprii, toate puse la dispoziție de ARAMCO. Astfel, locuitorii Dhahranului au voie să posede alcool, iar femeile nu sunt supuse prevederilor privind îmbrăcămintea. În interiorul orașului ele pot chiar să conducă mașina.

„O atât de mare libertate te poate duce la nechibzuință“, îi trecu prin cap unui bărbat în această seară. Tocmai purtase o discuție telefonică lipsită de succes, se gândise o vreme la ce îi rămânea de făcut și, în cele din urmă, se ridicase pentru a se duce la toaletă. Atunci privirile îi căzură pe fereastră și îi văzu venind.

Erau saudiți. Purtau uniforma forțelor de securitate, iar doi dintre ei erau înarmați.

Situația era neliniștitoare.

Deoarece nu îi rămânea altceva de făcut – nu se putea fugi din orașul împrejmuit Dhahran –, se duse la ușă și o deschise înainte de a suna soneria.

Ei îl măsurară cu fețe impasibile. Unul dintre bărbați îl întrebă cum se numește și, după ce se recomandă, întinse mâna.

– Documentele dumneavoastră.

Scoase legitimația, le-o înmână și îi privi cum o frunzăresc.

– Veniți din Cipru? întrebă cel care avea acum legitimația.

– Da.

– Și ați fost astăzi în Abqaiq?

– Da. Acolo lucrez.

– Ați făcut parte din echipa care a însoțit inspecția ministerului petrolului?

– Da.

– Vi s-a spus că trebuie să păstrați tăcerea asupra a ceea ce ați văzut și ați aflat?

Înghiți în sec.

– Da.

Mâna care ținea legitimația începu să bată cu aceasta articulația celeilalte mâini; un zgomot redus, dar enervant.

– Cu cine ați vorbit la telefon mai înainte?

Știau! De unde? Utilizase telefonul mobil și...

– Am vrut să sun un prieten. Dar nu l-am găsit.

– În Germania?

– Da.

Bărbații schimbară priviri între ei. Unul dintre ei, care până atunci nu intervenise, spuse:

– Veniți cu noi.

După câteva zile de îngrijorare, era cert că Markus va supraviețui. Mai mult, medicii îl declarară curând transportabil și Frieder organiză aducerea lui în Germania și internarea într-o clinică potrivită.

Când Dorothea îl vizită pentru prima oară pe Markus acolo – el se afla într-o comă artificială, în care, spuneau medicii, va trebui să rămână încă o vreme – Frieder o luă deoparte și îi spuse că doar printr-o minune îl scosese pe Markus din America, pentru că împotriva lui erau o mulțime de acuzații grave. Îi mai explică și care erau acuzațiile. Priveliștea oferită de fratele ei grav rănit, cicatricele și aparatele... Era prea mult.

Prezent

– A trebuit să plec. Arătai atât de... *groaznic.* Abia reușeam să te privesc. Toate acele bandaje, tuburile... Dorothea trase scaunul lângă patul lui și se așeză. Sunt așa de bucuroasă că te simți din nou mai bine!

Markus zâmbi strâmb, o mișcare la care încă îl mai dureau cicatricele. Le pipăi.

– Ei, da. Nu o să mai primesc vreun premiu de frumusețe.

Ea îl măsură cu privirea.

– Nu se poate face nimic? Mă refer la cicatrice.

– Ba da. Vor să le mai opereze o dată. Cred că poimâine. Dar nu vor dispărea complet, se spune. Amintiri ce rămân.

Dorothea dădu din cap gânditoare, pe urmă ridică din umeri.

– La bărbați mai merge. Îi face interesanți, nu respingători.

Markus simți că obosește. Eforturile cu gimnastica medicală, drumul înapoi, plus căldura de aici, din cameră...

– Fratele nostru mai mare mi-a povestit despre noua voastră casă. Trebuie să fie un vis, cum zice el. Cu piscină, vedere încântătoare și altele.

Ei i se aprinseră ochii.

– Oh, da, trebuie neapărat să vii odată imediat ce ieși de aici. Este cu adevărat minunat. O scurtă reținere, apoi ea se recunoscu: Normal că nu totul este minunat. Are și dezavantaje, ca oriunde în viață. Werner trebuie să parcurgă zilnic până la serviciu un drum groaznic de lung și știi că nu îi place să se scoale de dimineață. Ceea ce înseamnă și că seara vine târziu. Iar casa este construită puțin cam neinspirat în ce privește încălzirea – tavane înalte, multe spații legate între ele, uși puține pe care să le poți închide și altele.

Pe Markus îl cuprinse o senzație caldă de intimitate. Era legată de tonul vocii ei. Se gândi la vremea când erau încă copii și dormeau în aceeași cameră; doar Frieder, fiind cel mai mare, avusese camera lui. Pe atunci, seara, vorbeau totdeauna până când adormeau.

– Asta înseamnă că locuința este puțin cam veche, spuse Markus străduindu-se să-și ascundă epuizarea față de ea. Astăzi nu se mai construiește așa.

– Da, a fost construită acum o sută de ani. Adică prima casă; din ea a rămas doar pivnița. Astăzi nu s-ar mai elibera o autorizație de construcție pe acel loc.

Și se apucă să vorbească, povesti despre o bătrână și un magazin din sat, despre faptul că satul era lipsit de viață și nu te puteai împrieteni cu nimeni, iar femeia murise, dar îi spusese multe din istoria casei și așa mai departe. Markus nu înțelegea tot, dar nici nu era atât de important.

– Înțeleg, spunea el din când în când.

Nu voia să îi spună că era obosit. Dar nici nu voia să adoarmă.

– După cum se vede, nimeni nu va prelua magazinul. Moștenitorii nu se interesează de el și nu este interesată nici vreuna dintre marile rețele de magazine. Au venit experți de la acestea, dar toți au spus că satul nu are nevoie de magazin.

– De unde știi toate astea dacă nu cunoști pe nimeni în sat?

Ea râse jenată.

– Am fost la cel mai mare din sat și l-am întrebat. Știi, oamenii de fapt sunt prietenoși, trebuie doar să te duci către ei. Își privi mâinile, apoi ridică din nou privirea. M-am gândit... este doar o idee difuză, dar... dacă aș prelua eu magazinul? Cel puțin temporar. De exemplu, dimineața, când Julian este la școală.

– Nu are să-ți meargă altfel decât bătrânei. Oamenii vor veni tot ca să cumpere doar unt sau o lămâie.

– Mă interesează mai mult să pot lua parte la viața din sat. În afară de asta, aș putea primi de la câțiva țărani din zonă fructe și legume cultivate biologic, direct, la prețuri avantajoase, fără a face drumuri lungi.

– Astăzi există așa ceva și la supermarket. Oamenii vor să facă cumpărături nonstop. Fac toate cumpărăturile o dată pe săptămână. Și tu procedezi așa.

– Dar în așa fel nu am putea face economie la impozite?

– Atât timp cât nu câștigi, da. Nu știu dacă pe urmă mai economisiți ceva. Trebuie mai întâi să calculezi.

Nu mai putu să-și stăpânească un căscat, care îl apucă exact în mijlocul frazei și îi strivi vorbele în gură.

– Ești obosit. Dorothea se ridică, ceea ce în parte regreta, în parte privea cu ușurare. Oricum, e timpul să plec spre casă. Este o distanță bunicică. Altfel aș fi venit mai des.

– Bine, este în regulă.

Markus avea doar o idee vagă asupra locului unde se afla clinica. Pe undeva prin apropiere de Frankfurt, atât aflase din harta extrem de schematică dintr-un prospect al clinicii. În pliant se făcea referire la mucoviscidoză, pentru tratarea căreia aici se dezvoltase o terapie unică în lume, pe bază de proceduri naturiste și așa mai departe. Ciudat cum lui Frieder îi trecuse prin cap să îl interneze tocmai aici.

– Să-ți aduc data viitoare ceva?

– Nu, am de toate. Mulțumesc. Îi veni o idee, care îl mai ținu treaz. Totuși, mi-ai putea aduce ceva.

– Da, spune.

Markus duse mâna la ceafă, o masă, în timp ce se gândea cum să-i explice mai bine.

– Este puțin complicat. Și este important ca tu să o faci într-un anumit mod.

CAPITOLUL 8

Trecut

Nici unul dintre colegii săi de la CIA nu știa că Charles W. Taggard vorbea foarte bine araba. Nici Myers nu bănuia.

Nu ar fi fost o problemă să urmeze un curs corespunzător de limbă la agenție. Ajungea un clic de mouse ca să obții bunăvoința organizației care avea permanent nevoie de colaboratori cunoscători de limbi străine. Pe lângă aceasta, cursurile de limbi străine ale CIA treceau drept cele mai bune. Erau ținute de profesori de excepție, beneficiau de cea mai modernă tehnică și de cele mai noi metode ale psihologiei învățământului.

În loc de asta, într-o zi, Taggard, condus parcă de o putere superioară, nimeri într-un magazin universal, la un stand cu cursuri ieftine de limbi străine pe CD. Ofertă specială, zece dolari bucata, cu headset inclus. Mai toate erau cursuri de spaniolă, dar ici și acolo pachetele aveau altă culoare. Când lui Taggard îi căzu în mână un curs de arabă, îl luă și se duse cu el la casă.

După care încetă să mai facă la birou ore suplimentare fără sens. Pleca odată cu ceilalți, petrecându-și serile lungi acasă, tocind araba.

Fu de mai multe ori pe punctul de a renunța. Își simțea creierul ruginit. Era groaznic. Odată fusese considerat ca foarte dotat pentru limbi străine, dar capacitatea de a învăța părea să-i fi dispărut cu desăvârșire.

Apoi brusc apărură progresele. Curba verde de pe monitor făcu salturi încurajatoare în sus. Charles W. Taggard începu să se obișnuiască, timid, cu gândul că încă îi mai funcționa creierul.

Într-un mod original, efortul spiritual îi alungă atât de mult din tristețe, încât viața lui putu să se pună din nou în mișcare. Dintr-o dată abandonarea vechii locuințe nu mai fu o problemă dificilă. Se mută într-o suburbie a Washingtonului, având, așa cum întâmplarea a vrut, ca vecin un medic de origine arabă. Se împrieteniră. Hamid Al-Shamri era originar din Riad, unde încă mai locuia familia lui. Acesta fu entuziasmat când află de studiile lui Taggard, îi corecta amuzat cele mai grave greșeli de exprimare și îl învăța o mulțime de lucruri privind araba vorbită cotidian.

Având-l ca exemplu, Taggard văzu cum își practica un musulman normal credința: ca pe un lucru de la sine înțeles, calm, fără a face caz de ea și complet eliberat de concepția că ar fi mâna dreaptă a lui Dumnezeu în lupta contra răului. Era... da, demn de invidiat. La scurt timp, Taggard luă de pe etajeră Biblia și citi câteva fragmente de care își amintea din copilărie. Și atunci când trecu prin fața bisericii se opri ca să-și noteze orele de desfășurare a serviciilor religioase.

În fine, pentru prima dată după mulți ani, participă la o comuniune. Ceva mai târziu, începu să ia parte și la prelegerile ce aveau loc în sala de conferințe a comunității.

Printre ele era una care îl puse pe gânduri. Aceasta îl determină să își fixeze prioritățile, să ia pe neobservate niște măsuri și, în cele din urmă, să îl roage pe șeful său ca, dacă era posibil, să îl trimită în Arabia Saudită.

Jim Rizzio, un bărbat cu umerii largi, cu piele brună-aurie, îl examină cu privirea.

– În Arabia Saudită? repetă el, în loc să întrebe ceea ce i se citea pe față: Ce dracului cauți tu acolo, Charles?

Era ceva ce nici Charles W. Taggard însuși nu știa. De fapt, voia să plece în Arabia Saudită tocmai pentru a găsi un răspuns la această întrebare.

Acum se afla aici. Trecea drept cineva care putea să citească doar cifre și rapoartele făcute de alții. Misiunea lui oficială era cea a unui analist ce trebuia să se ocupe la fața locului de evaluarea evoluției economice a țării. Neoficial era un om care în urma unei crunte lovituri a

sorții avea nevoie de un an de schimbare pentru a-și reveni la forma anterioară. Raportul său va fi îngropat la compartimentul prelucrării electronice a datelor din Langley, clasificat în așa fel încât să nu mai fie găsit la nici o căutare. Era un concediu plătit sub soarele fierbinte, iar dacă voia să lucreze în loc să se ducă la piscina hotelului, vina era a lui.

Taggard primi un mic birou la sediul CIA din Riad, dar deja, după modul în care fu introdus acolo și după cum i se explică numai strictul necesar, era clar că nimeni nu credea că își va petrece mult timp la birou. Oricum, nu era mult de lucru. Sediul CIA din Riad era un post lipsit de spectaculos, iar munca aici nu avea nimic comun cu ceea ce își imaginează lumea că ar fi activitatea unui agent secret. Arabia Saudită era un aliat al Statelor Unite, cele două țări cooperau militar, iar ministrul de externe saudit petrecea regulat sfârșituri de săptămână destinse la ranch-ul președintelui american. Guvernul saudit făcea parte din familie.

CIA avea sarcina de a strânge informații despre grupurile radicale din populația Arabiei Saudite, mai ales despre Frații Musulmani și al-Qaeda, rețea vestită de luptători ai Domnului, care își câștigase o proastă faimă. Firma de acoperire importa într-adevăr și ceva alimente, pentru ca agenții să aibă un pretext să se ducă în depozitele aeroporturilor sau în portul din Dammam, unde aveau loc întâlniri conspirative cu informatori autohtoni.

Fără îndoială, informațiile respective ajungeau și la guvernul saudit, dar asta nu o hotărau agenții de la fața locului. Aceștia știau însă că, din contra, în ce privește forțele saudite de securitate păstrau cu strictețe pentru ele ceea ce aflau, ceea ce angajații CIA din Riad nu găseau tocmai motivant. Sau, cum se exprima Myers: dacă cineva ar intenționa să arunce în aer palatul regal, nu ne privește pe noi. Decât ca să evităm zona la momentul respectiv.

Primul lucru pe care Taggard îl făcu pe cont propriu fu să îndeplinească o promisiune.

După ce se informă temeinic din ghidurile turistice și din hărțile pe care le avea la dispoziție la cartierul general, luă un taxi către Muzeul Național. Colindă palatul Murabbe construit din piatră roșie, până în 1953 sediul guvernului primului rege Abdulaziz Ibn Saud, hoinări în umbra numeroșilor și bătrânilor arbori din scuarurile parcului Al-Fontah

până la ieșirea acestuia dinspre sud și se urcă în alt taxi. Ceru să fie dus în cartierul Al Nasiriyah.

– Unde, mai exact? vru să știe șoferul taxiului, un tânăr indian.

– Am să vă spun acolo, răspunse Taggard.

Îl dirijă pe șofer prin câteva străzi, ceru să i se spună numele acestora, până când avu sentimentul că știa unde se afla. Coborî la un colț cu circulație intensă și plecă mai departe pe jos.

Fu mai simplu decât se gândise să găsească, întrebând, casa lui Musaed Al-Shamri, tatăl lui Hamid. Dar Taggard nu se așteptase în viața lui ca, sunând la ușă și aceasta deschizându-se după scurt timp, să se afle în fața unui bărbat care îl măsura cu neîncredere, pe care îl *știa*.

Era proprietarul restaurantului Al-Ishrin. Fostul proprietar, mai exact.

– Ce doriți? întrebă ursuz bărbatul. Apoi îl recunoscu și el și ridică sprâncenele. Ați fost recent... în...

– La restaurantul dumneavoastră, spuse Taggard.

Bărbatul scoase un sunet disprețuitor.

– L-am vândut.

Deoarece se comporta de parcă ar vrea să reînchidă ușa în orice moment, Taggard continuă grăbit:

– Am venit pentru a vă aduce salutări de la fiul dumneavoastră, Hamid, din Washington, și totodată să vă dau o scrisoare de la el, pe care mi-a dat-o pentru dumneavoastră.

Scoase plicul din buzunar și îl întinse bărbatului.

– Hamid? Al-Shamri întinse mâna după scrisoare de parcă s-ar fi așteptat ca hârtia să se dovedească a fi o fata morgana. O pipăi, o întoarse în mâini și recunoscu, vizibil marcat, scrisul de pe ea. Deschise larg ușa: Intrați! Vă rog, intrați! Sunteți oaspetele meu.

Strigă ceva în spate, ce Taggard nu înțelese. Două siluete, ca niște umbre, femei după cum păreau, lunecară afară fără zgomot.

– De unde îl cunoașteți pe Hamid? vru să știe Al-Shamri, în timp ce îl conducea pe Taggard prin încăperea lejer mobilată în care televizorul se stingea pâlpâind.

– Este vecinul meu, explică Taggard și luă loc.

Hamid nu știa că el lucra pentru CIA. Taggard îi povestise că era angajat al unui concern multinațional pentru produse alimentare, iar mutarea la o filială din străinătate ar fi fost unica posibilitate de a mai

face puțină carieră la vârsta lui. Vecinul și profesorul lui nu lăsase impresia că s-ar fi îndoit de cele auzite.

La rândul lui, Hamid îi explicase detaliat de ce trebuise să evite contactele cu familia sa: poliția religioasă saudită găsise la el o carte a teologului islamist sirian Muhammad Shahrour, ale cărui lucrări erau interzise în Arabia Saudită. Din fericire, fusese prevenit și putuse să părăsească țara la timp, printr-un concurs de împrejurări favorabile.

– Să fii biciuit este o sancțiune dură, credeți-mă, spusese el.

– Ce susține acest teolog, dacă îi sunt interzise cărțile? a vrut să știe Taggard.

– Shahrour? Blasfemii, ca aceea că de fapt Coranul tratează despre libertate. Mai spune ceva inacceptabil, că islamul și democrația se îmbină. Dar, înainte de toate, le demonstrează preoților islamici că ei slujesc numai stăpânii, și nu oamenii. I se citea pe față o amărăciune pe care Taggard nu o mai văzuse la el. Cultura noastră, așa cum este ea, se bazează pe reprimarea libertății și a vieții. Tot ceea ce ne învață este cum să murim. Se bătu pe piept. Eu iubesc viața pe care Allah mi-a dat-o prin părinții mei. Pentru asta sunt un musulman rău? Mă fac prin asta vinovat? Nu se poate. Dar la noi stă câte un mullah la fiecare colț care te învață exact asta.

Tatăl lui Hamid îi relată lui Taggard aceeași poveste, dar cu mai multe detalii. Astfel află el abia acum că un rol îl jucaseră un SMS, ca și împrejurarea că fratele lui Hamid, Wadid, lucra la ARAMCO și că acesta cunoștea pe cineva la compartimentul deplasări care putea emite bilete de avion ai căror posesori nu erau controlați atât de amănunțit.

Soția lui Al-Shamri, înfășurată până peste ochi, le servi un ceai îndulcit. Apoi îi șopti soțului să întrebe cum îi merge lui Hamid.

– *Dshaijid,* spuse Taggard. Bine.

Amândoi erau surprinși că el vorbea araba și încă mai surprinși când aflară că Hamid fusese acela care îl învățase esențialul. Femeia suspină ușor; scuzându-se, se retraseră amândoi pe coridor, pentru a citi împreună scrisoarea lui Hamid. O citiră de mai multe ori, atrăgându-și unul altuia atenția în șoaptă asupra unor pasaje. Mama lui Hamid dispăru cu scrisoarea în spate, în timp ce Al-Shamri se întoarse în camera de zi și întrebă:

– Cum vă pot mulțumi?

– Nu trebuie să îmi mulțumiți. Hamid este un bun prieten de-al meu. Am făcut-o cu plăcere. Avea sentimentul că era timpul să plece. Dacă vreți să-i scrieți, pot să vin să iau scrisoarea, adăugă Taggard.

Al-Shamri dădu emoționat din cap, luă mâinile lui Taggard și le strânse. Avea lacrimi în ochi.

– A trebuit să ne lepădăm de el. Dar nu merge. Nu se poate. Nu te poți lepăda de un fiu!

Se așternu o clipă de tăcere, aceasta se prelungi și deveni de nesuportat. Părea că bătrânul nu mai voia să dea drumul mâinilor lui Taggard.

Taggard tuși.

– Mi-a părut rău să văd că v-ați pierdut restaurantul.

– Este a doua oară. Al-Shamri făcu un gest de dispreț. Ultima oară. În această țară nu are rost să trudești. Am să-mi caut o slujbă liniștită, în administrație. Una dintre acele slujbe în care trebuie să muncești numai o oră pe zi. Strânse pumnii. Așa vor ei. Atunci să mă hrănească.

– Aș vrea să vă pot ajuta, spuse Taggard.

Al-Shamri îl privi întunecat.

– Sunteți american. Îi ajutați pe *ei*.

Trecutul îndepărtat
Februarie 1945

La începutul lunii februarie 1945 trupele aliate se aflau deja la granița Reichului german. Armata sovietică pregătea atacul asupra Sileziei, Prusiei Orientale și Berlinului. O ultimă ofensivă germană în Ardeni eșuase în decembrie, după câteva zile. Sfârșitul războiului în Europa era doar o problemă de timp.

În acest context, Franklin Delano Roosevelt, Winston Churchill și Stalin s-au întâlnit la Yalta, pe coasta de sud a Crimeii. Urma să se stabilească modul cum va arăta lumea după război. În primul rând, s-a discutat despre Germania; s-a decis împărțirea ei în zone de ocupație, iar Stalin a propus linia Oder-Neisse ca graniță de vest a Poloniei. Dar și restul lumii era temă de discuție: astfel, s-a convenit asupra pregătirilor aflate în curs de ceva timp pentru întemeierea unei organizații

internaționale pentru pace, viitoarea Organizație a Națiunilor Unite, care să aibă un consiliu propriu de securitate, în care marile puteri să dețină drept de veto.

Istoricii consideră conferința de la Yalta ca punctul în care s-au fixat macazurile perioadei de după război. Dar, peste doar trei zile, a avut loc o altă întâlnire, mai puțin cunoscută, care avea să influențeze tot atât de mult viitorul.

Când Roosevelt, singurul președinte din istoria SUA care a rămas în funcție mai mult de două mandate, părăsea Yalta, o făcea cu un scop pe care partenerii de alianță nici nu îl bănuiau. A zburat în secret în Egipt și a urcat la bordul navei de război *USS-Quincy,* care s-a îndreptat către lacul Buheiret el-Murrat el-Kubra din Canalul de Suez. Acolo președintele american s-a întâlnit cu regele Faruk I al Egiptului și în ziua următoare cu împăratul Haile Selassie al Etiopiei. Pe 14 februarie a urcat la bord regele Ibn Saud al Arabiei.

Bărbatul înalt, mândru, la o vârstă înaintată, războinic din cap până-n picioare, purta numele întreg Abd al-Asis Ibn Abd ar-Rahman Ibn Saud. Conducându-se după învățătura wahhabită a islamului pur și cu pretenția de a fi urmașul legitim al suveranului anterior, recucerise în 1902 Riadul de la Rashid, guvernator din partea Imperiului Otoman, puțin iubit în popor. După ce își consolidase poziția la Nedjd, supusese emiratul Hail, cucerise în 1925 orașul sfânt Mecca și regatul Hidjas și în 1927 anexase emiratul Asir. În 1932 unise toate teritoriile în regatul Arabiei Saudite, de atunci fiind și suveranul acestuia.

Echipajul de pe *USS-Quincy* montase pentru primirea acestuia un mare cort la prora vasului. În el se aflau două fotolii, pentru rege și pentru președinte, înconjurate de numeroase covoare și perne pentru însoțitori. În bucătăria vasului a fost sacrificată o oaie după ritualul musulman, pentru ca din carnea ei să se pregătească masa pentru oaspeți.

Față în față se aflau doi bărbați bolnavi și bătrâni. Roosevelt era de ani de zile, în urma unei paralizii din copilărie, dependent de scaunul cu rotile; în acea zi nimeni nu bănuia că mai avea de trăit mai puțin de opt săptămâni. Ibn Saud suferea de o rană la picior de pe vremea războaielor purtate, care îl măcina odată cu vârsta; a trebuit să fie ridicat la bordul lui *USS-Quincy.* Poate că acesta a fost motivul pentru care toți interpreții folosiți atunci au fost unitar de părere că cei doi bărbați,

de altfel atât de diferiți, pe parcursul discuției lor de mai multe ore s-au împrietenit de-a binelea.

Întâlnirea a început cu o gafă. Roosevelt a deschis discuția vorbind plin de emfază despre cum progresul tehnic și economic va duce la înflorirea și înverzirea deșerturilor Arabiei Saudite. Regele l-a întrerupt cu mult respect și i-a explicat că nu este interesat de problema aprovizionării cu apă. În rest, el iubește deșertul; el este beduin și, chiar dacă ideea desțelenirii unor regiuni pustii înseamnă ceva pentru el, pe lume ar trebui să existe totdeauna și loc suficient pentru deșerturi.

Ibn Saud venise la această întâlnire cu speranța de a afla în SUA un aliat care să îl ajute să mențină imperiul pe care îl crease pe parcursul vieții sale. Partenerii politici tradiționali ai Arabiei Saudite erau britanicii, care furnizau și majoritatea produselor alimentare importate. Totuși, Marea Britanie avea o lungă și întunecată istorie ca putere colonială și manifesta tendința de a se amesteca în interesele regionale; Ibn Saud se temea că, în cazul unui tratat cu britanicii, imperiul său va fi curând condus de la Londra. Regele saudit mai știa și că, invers, americanii în trecut, după războaie, deseori se retrăseseră în sine: puteai avea încredere într-un asemenea aliat sau după încheierea războiului își va pierde el interesul pentru o țară atât de îndepărtată?

În ce îl privea, Roosevelt era perfect conștient că sub solul pustiului arab se ascundeau enorme rezerve de petrol și că acestea, într-un timp previzibil, vor dobândi o mare importanță strategică. În nici un caz SUA nu își vor pierde interesul după război față de așa ceva. Ceea ce avea el de oferit erau cooperarea economică și asistența militară a Statelor Unite ale Americii. În afară de acestea, el îi putea da regelui saudit asigurări credibile – și, așa cum timpul avea să arate, acestea erau adevărate – că SUA nu urmăreau nici un fel de interese teritoriale. Ceea ce a fost hotărâtor. Aici, petrolul, acolo, puterea militară – se profila o alianță utilă ambelor părți.

Astfel, în această zi, Roosevelt și Ibn Saud au hotărât câteva acorduri, dintre care două trebuiau să aibă vaste consecințe: mai întâi, SUA au primit drept de acces la porturile saudite și dreptul de a amplasa baze militare pe teritoriul saudit. Respectiva licență era inițial pe cinci ani; aceste baze militare există totuși și în zilele noastre. Apoi, ARAMCO, adică Arab American Oil Company, care în principal se afla în posesia Standard Oil of California, a primit acordul pentru a monta conducta

petrolieră transarabică până la Mediterană și astfel să facă accesibile rezervele de petrol ale țării, despre care pe atunci nici nu se bănuia că ar fi cele mai mari din lume.

La o zi după discuția cu Roosevelt, regele Ibn Saud s-a întâlnit la Cairo cu primul ministru britanic. Despre această întâlnire se povestește că lui Winston Churchill nu îi era prea clar cu cine avea de-a face; credea că Ibn Saud era membru al familiei regale iraniene. Regele saudit a plecat de la întâlnire prea puțin amuzat. Cu aceasta, zarurile fuseseră aruncate.

În primii ani de după război, comerțul cu Orientul Apropiat era dominat pe mai departe de British Petroleum Corporation și de firma britanico-olandeză Shell, ambele investind sume enorme în Iran. Totuși, în măsura în care producția de petrol saudit creștea și, odată cu ea, setea de petrol a economiei mondiale, raporturile de forțe se modificau permanent, fiind de neoprit. Cu SUA ca partener și aliat, Arabia Saudită era asigurată față de inamicii tradiționali și de pretendenții din Egipt, Iordania și Iran. Regatul nu mai trebuia să se teamă nici chiar de răzbunarea șiiților, care îi considerau pe wahhabiți necredincioși și pe care în secolele anterioare îi urmăriseră fără milă. Arabia Saudită furniza SUA petrol ieftin, ceea ce a ajutat economia americană să înregistreze în anii postbelici un boom fără precedent în istorie și putea să asiste liniștită la apariția unei relații bazate pe interdependența bilaterală crescândă. Oricum, hegemonia europeană de până acum în Orientul Apropiat se prăbușise.

La încheierea festivă a întâlnirii de pe *USS-Quincy*, cei doi șefi de stat au schimbat daruri. Ibn Saud i-a dat lui Roosevelt un veșmânt de șeic și un stilet din aur masiv, iar la rândul lui, președintele american i-a făcut cadou regelui saudit un avion cu două motoare și o replică exactă a propriului scaun cu rotile.

Ibn Saud fusese fascinat din primul moment de acest scaun. S-a așezat imediat în el și a declarat că nu se va mai scula de acolo.

Ceea ce a și făcut. Până la sfârșitul vieții sale, opt ani mai târziu, a părăsit scaunul numai seara, spre a se duce la culcare. Lipsa de mișcare a făcut din bărbatul plin de forță și suplu un rotofei șubrezit, pentru ca în final toată țara să-i aștepte cu nerăbdare sfârșitul.

CAPITOLUL 9

Trecut

Sosi septembrie. Se simțea că anotimpul călduros trecuse; frunzele arborilor începură să pălească. Dimineața, mașina lui Markus sclipea de rouă. Lucrul la versiunea germană era ca și terminat; profesorul Schiltknecht din Zürich, care îl consiliase în problemele elvețiene financiare și bancare, se arătase mulțumit, iar profesorul Müller de la Universitatea din Köln chiar îl lăudase pentru munca sa.

Între timp, pentru Markus totul era ca și rezolvat. Așa cum se discutase deja, urma să treacă mai întâi în departamentul de service tehnic și, deoarece pe lângă ultimele corecturi la documentația pentru școlarizare avea foarte puțină treabă, începu treptat să se pună la curent cu instalarea sistemului și cu diversitatea de probleme ce puteau să apară ulterior.

Într-o zi de pe la sfârșitul lunii septembrie, în sediu domnea o agitație deosebită. Dimineața, când Markus sosi la lucru – soarele tocmai se ridica peste linia orizontului, dar încă se mai ascundea în spatele pomilor, cărora le colora vârfurile în roșu-gălbui – o mare coloană de la curățenie părăsea clădirea. Bărbații și femeile erau atât de epuizați, de parcă ar fi lucrat toată noaptea și, după cum arăta totul, chiar fusese cazul. Puțin după aceasta sosi mașina cu livrări de la o firmă de catering și femei cu uniforme îngrijite cărară în interior platouri la vederea cărora îți lăsa gura apă și tot felul de băuturi. Apoi câțiva oameni de la administrație aduseră un ghiveci mare de flori, pe care îl așezară în

dreptul intrării, pentru ca nimeni să nu parcheze acolo. Ce se întâmplase? Nimeni nu știa despre ce era vorba și curând jumătate din personal urmărea de la ferestre desfășurarea evenimentelor.

Pe la ora zece apărură în dreptul intrării cei trei șefi. Păreau că așteaptă. Nolan și Murray se întrețineau reciproc, în timp ce Howard Means, șeful service-ului tehnic nord-est, un bărbat gras, aproape de șaizeci de ani, stătea apatic la câțiva pași de cei doi, ținându-și mâinile cărnoase la spate, cu privirea în gol.

– S-ar părea că vine șeful cel mare personal, i se adresă Markus cuiva.

Interlocutorul dădu din cap și răspunse:

– Niciodată. Rowe urăște să se facă asemenea cheltuieli pentru el. De aceea, de cele mai multe ori vine neanunțat.

Puțin înainte de zece și jumătate, spre terenul firmei cotiră trei BMW-uri negre, cu geamurile fumurii. Opriră unul lângă celălalt pe locurile proaspăt pregătite; făcând manevre identice, măsurate cu compasul, bine învățate. Coborâră doi bărbați tineri și o femeie, toți îmbrăcați în negru și semănând în mod ciudat între ei. Arătau... bogați? Puternici? Dar, oricum, aveau ceva extraterestru în ei. Ca niște staruri de film. Agenți secreți. Zei. Nolan, Murray și Means îi salutară, cu multe gesturi și cuvinte, fără a trezi din partea acestora vreo reacție vizibilă, și îi însoțiră în interior pe oaspeții atât de distanți.

Cu asta primirea luă sfârșit, dar tensiunea continua, umplând întreaga clădire, făcând să se răspundă mai încet decât de obicei atunci când sunau telefoanele. Se mai destinse abia după ce cele trei mașini negre dispărură. Dar nici acum nimeni nu știa cine erau cei sosiți.

– Erau de la triplu P, explică Keith. De la Peak Performance Pool.

Era duminică după-amiază. Ședeau din nou în garajul lui Keith; Markus bea o bere, în timp ce Keith meșterea ceva la un motor. Mirosea puternic a cartofi prăjiți. Keith avea degetele unsuroase și lângă el era un pachet cu hârtie, din care lua câte o filă pentru a o pune sub ceva sau pentru a șterge ceva cu ea.

– Prescurtat PPP? se asigură Markus.

– Exact. Îți spune ceva?

– Da.

PPP era o societate *private-equity* care de câțiva ani devenise legendară. Investea capital de risc în întreprinderi mici, necunoscute, promițătoare, pe care îl recuperau cu câștiguri aproape obscene, când respectivele întreprinderi își respectau promisiunile, deveneau mari și renumite și înainte de toate profitabile, iar bursa le căuta cu ardoare acțiunile. O afacere lucrativă, dar în același timp deosebit de riscantă, care în scurt timp a depășit multe firme bine instalate, precum KKR – Kohlberg Kravis Roberts, APAX, Candover sau Blackstone. PPP a câștigase o asemenea faimă că nu mai puteai să îți dai seama dacă doar profita de succesul unei întreprinderi start-up sau dacă ea chiar îl *făcea*. Mulți oameni din lumea finanțelor considerau participarea firmei PPP ca o garanție de succes, o punere la adăpost ce la bursă devenea un *self fulfilling prophecy:* o firmă despre care toți cred că are succes și tocmai din acest motiv chiar are succes.

– Asta înseamnă că PPP este clienta noastră?

– Exact. Bătrânul Rowe îi cunoaște pe fondatori și el însuși a investit în ea câteva dintre miliardele sale.

– Ca să vezi, spuse Markus și mai luă o gură de bere.

Keith lăsă cheia deoparte, mai examină o dată cu mâna liberă poziția tuturor șuruburilor, își șterse superficial degetele cu hârtie și spuse:

– Așa, acum să facem proba.

Ridică o canistră metalică, îi deșurubă capacul și îi goli conținutul – ulei folosit, înnegrit, mirosind urât – în rezervor. Apoi porni motorul și constată că funcționa.

Markus dădu din cap și spuse:

– Dintre toate hobby-urile bizare văzute de mine vreodată, cu certitudine că al tău este cel mai bizar.

Keith se uita la motorul care duduia, ca o mamă la copilul ei.

– Nu spune asta. Jim de la asistență clienți crește lilieci, asta cred eu...

– A crește nu este bizar.

– Dar eu ce fac? Cresc motoare-mutant.

Un tremurat abia sesizabil în mersul motorului făcu să apară o cută pe fruntea lui Keith. Aceasta dispăru abia după ce nu se mai repetă timp de câteva minute bune de funcționare.

Ușa garajului era deschisă și furtunul prelungitor din material plastic galben emana gazul de eșapament afară. Totuși mirosea tot mai intens a dugheană cu cartofi prăjiți.

– Asta trebuie să o îndure vecinii.

– În schimb, eu le repar mașinile.

– Te lasă să umbli la *mașinile* lor? Asta este și mai surprinzător.

Motorul tuși din nou și de data aceasta nu numai că tușitul nu încetă, ci se accentuă. Keith opri motorul.

– Aproape, spuse el. Dar încă nu complet.

Markus văzuse în viața lui mulți programatori, dar până acum nici unul atât de pasionat de meșterit cum era Keith.

– Mi se trage de la faptul că sunt Vărsător, fu explicația acestuia. Fii atent, un Vărsător care are de-a face cu calculatorul îl deșurubează cel puțin o dată pe lună. Dacă nu cumva nici măcar nu îi mai montează capacul la loc. Este zodia celui care deșurubează, crede-mă.

Acestea erau cele două hobby-uri ale lui Keith Pepper: la birou meșterea cu orice prilej la hardware-ul celor cinci computere și jumătate, iar acasă se mulțumea cu activitatea lipsită de sens de a transforma motoare de toate felurile în așa fel încât să funcționeze cu alt carburant decât benzina sau motorina.

– Grăsimea arsă este grozavă, pentru că o primești degeaba, explica Keith în timp ce desfăcea iarăși motorul. Mac din oraș este fericit să scape de ea. Dacă nu i-o iau eu, plătește ca să scape de ea. Iar din punct de vedere tehnic, problema este să găsești filtrul potrivit.

Markus, sătul, râgâi.

– Dar mirosul infect...

– Da, mirosul... Trebuie să îmi vină mie vreo idee.

La început, Markus nu se obișnui ușor să vadă cum cineva băga simplu ulei de salată în rezervorul unui motor. Învăță totuși că orice lichid combustibil era în stare și să pună în mișcare un motor.

– Alcoolul este grozav. Și scump. Dar un automobil al cărui eșapament duhnește a whisky este o chestie.

– Da, o să fie oprit de poliție la fiecare colț.

– Știai că în Brazilia sunt mașini cu motoare ce pot fi comutate de pe benzină pe alcool? Din ce știu eu, acolo patruzeci la sută din automobile circulă cu alcool. Este ceva normal acolo.

– Tocmai ai spus că alcoolul este prea scump.

– Da, dacă iei votcă ori whisky, este evident. Normal că alcoolul industrial este mai ieftin. În ce privește conținutul de bioxid de carbon, alcoolul stă super; pentru că este produs din materie primă regenerabilă, elimină în atmosferă tot atât bioxid de carbon cât au reținut plantele. Deci este neutru. Dar din punct de vedere energetic, din păcate, nu rentează.

– Cum așa?

– Alcoolul trebuie distilat. Ceea ce consumă mai multă energie decât dă apoi spirtul. Keith ridică în lumină o piesă ca o țeavă și privi prin ea. Uită-te și tu. Normal că așa nu merge. Se duse la bancul de lucru și scotoci prin cutia de scule. Știi ce este fain? Benzina de avion, tinere, face din cel mai mic căruț o rachetă.

Markus îl măsură sceptic.

– Dar nu este periculos?

– Ba da, evident. Ca iadul. Și, pe lângă asta, mai este și extrem de greu de obținut. Făcu semn cu capul către o fotografie înrămată, atârnată de perete. Bruce are un VW broscuță, care funcționează cu kerosen. Este a doua mașină; prima i-a explodat.

Markus se ridică de pe scaun, se apropie de Keith și privi fotografia. Reprezenta o trupă cu aspect sălbatic, cu niște vehicule cu aspect și mai sălbatic, având ca fundal un peisaj de deșert. În spate se ridicau vârfuri muntoase abrupte.

– Bruce este la mijloc, explică Keith în timp ce zgândărea bucata de țeavă.

– Unde este făcută fotografia?

– Arizona. Aquarius Mountains. Keith izbucni în râs. Glumeață chestie, acolo există un oraș care se numește Bagdad.

– Acolo vă întâlniți voi mereu? Și vă întreceți cu mașinile voastre cu kerosen și ulei folosit?

Keith suflă de mai multe ori cu putere prin țeavă și privi din nou prin ea.

– Uneori aici, alteori acolo. Cei de la vânzări nu se murdăresc pe degete niciodată, râse Keith. Uneori nu o primim decât o dată.

Markus ridică o mână.

– La naiba!

Se sprijinise de bancul de lucru, nimerind cu mâna într-o pată de ulei.

– Şi se zice că cei de la vânzări nu-şi murdăresc niciodată mâinile, se hlizi Keith.

Băgă mâna în pachetul cu hârtie şi îi întinse o filă lui Markus.

Era hârtie de copiator, cum crezuse Markus de la prima vedere, prea puţin potrivită pentru curăţat. Se uită cu jind după un şervet de hârtie de bucătărie sau ceva asemănător, dar Keith Pepper, amatorul de modificare a scopului, nu avea aşa ceva în atelier.

– Sus, lângă scara spre pivniţă, sunt un lavoar şi săpun, îi dădu el pontul.

– Atunci când am să îndrăznesc să pun mâna pe clanţă, ripostă Markus.

Privi foaia de hârtie din mâna sa. Era tipărită şi cu tot felul de adnotări mâzgălite de coduri de programe.

– Eşti sigur că nu mai ai nevoie de aşa ceva?

– Se printează, se notează modificările, se trec în coduri şi se aruncă. Keith se afla din nou în faţa motorului său şi monta piesele pe care tocmai le desfăcuse. Dacă nu îţi devine a doua natură, te îneacă hârtiile într-o clipă.

– Înţeleg. Markus se uită la rândurile de titlu. Ele erau: „PPP MainEntry()“. Şi dedesubt: „Author: Keith Pepper“. Ia spune-mi, e o idee nebunească, dar s-ar putea ca voi să dezvoltaţi pentru PPP un modul propriu?

Keith se întoarse rapid.

– Cum ţi-a venit ideea? Da, facem, dar este strict secret.

Markus îi întinse foaia.

– Atunci ar trebui să bagi astea mai bine într-un tocător de hârtii, decât să le arunci la coş.

– *Fuck!* exclamă Keith. Este ceva scris pe ele? *Oh my God!*

Începu să răscolească pachetul, să scoată hârtiile şi să le pună teanc alături. Părea extrem de neliniştit.

– Chiar atât de secret? întrebă Markus curios.

– Ei, alo! oftă Keith. Dacă cei de la triplu P ar şti de asta, mâine m-ar lega de cel mai înalt catarg. Procedează cu modulul lor de parcă ar fi sfânt; nici nu poţi să-ţi imaginezi. Îşi vine să vomiţi.

– Dar ce fel de modul este acesta?

Era o curiozitate pe care Markus nu şi-o putu stăpâni.

Keith era extrem de preocupat cu răsfoitul şi cu datul din cap.

– *Fuck!* Chiar documentația!

Grămada de hârtii se înălța. Îi aruncă lui Markus o privire din coada ochiului, în care se citea o îngrijorare considerabilă.

– Au dat spre elaborare o metodă proprie de prognoză și apreciere a riscului. De la un matematician destul de cunoscut, nu îmi amintesc acum numele. Mandelbaum sau așa ceva. În nici un caz un savant din domeniul economiei.

Markus se încruntă.

– Dar noi avem în modelele noastre de business toate procedurile recunoscute. Black-Scholes, Markowitz, CAPM, APT, Value-at-risk și așa mai departe.

Markus cunoștea denumirile, dar avea o idee foarte vagă asupra a ceea ce se ascundea în spatele lor. El era un agent de vânzări. Cuvântul potrivit la locul potrivit și totdeauna să facă în așa fel încât să pară că nu era nici o problemă, la asta se pricepea. Detaliile erau pentru alții.

Keith dădu din cap.

– Astea sunt modelele de bursă. Triplu P au și ceva propriu, dar cu asta nu am nici în clin, nici în mânecă. Eu fac procedura pentru Seed-Investment, și anume așa cum mi s-a explicat. Era atent la grămada de hârtii. În orice caz, totul este strict confidențial, secret comercial.

Markus spuse circumspect:

– Totul pare *grozav* de interesant.

Keith îl privi cu hârtiile în mână și clătină cu hotărâre din cap.

– Nu, spuse el. Mark, nu! Uită.

– OK. Înțeleg. Luă o mină cât mai tragică posibil și privi cu jind în gol. Atunci când, în viitor, voi fonda firma mea și voi eșua pentru că nu am să fiu în stare să apreciez riscurile după cele mai bune metode disponibile, poți să îmi trimiți din când în când câte o canistră de ulei utilizat ca să nu înghet iarna sub pod.

– Ești un ticălos, ți-a mai spus asta cineva? spuse Keith și rânji. Apoi ridică o hârtie și adăugă serios: Măcar bănuiești la cât se ridică sancțiunea contractuală dacă răsuflă ceva afară?

Markus dădu din cap.

– Deloc.

– Multe zerouri. *Foarte* multe zerouri.

– Nu răsuflă nimic afară. Totul rămâne aici. Markus arătă către capul său. Și am să te și ajut să controlezi alea. Arătă spre hârtiile pe

care Keith le pusese sub blocul motor și spre cele care erau deja în coșul de hârtii.

Keith își duse mâna liberă peste ochi, lăsând pe frunte pete de un maro-închis.

– *Fuck!* Uitasem, poți să îți închipui?

– Cel puțin unul dintre noi ar trebui să rămână în afacere.

Keith privi dus pe gânduri delicatele documente.

– Știi, oftă el, ar trebui să ard pe loc tot ce vezi aici. Și aș fi făcut-o dacă nu aș fi atât de mânjit cu ulei. Dar așa... hm...

Markus îi căută prietenului său privirea și găsi în ea acordul glumeț al acestuia.

– Adică m-ai împovăra pe mine cu această treabă?

– În căminul de sus este cel mai bine, propuse Keith și îi întinse teancul de hârtii. Și ai putea... să mai tragi de timp.

Prezent

Fața îi dispăru sub un pansament nou, mai gros decât primul. I se spusese să nu pună mâna pe față, dar nu se putu abține în unele momente, după care vârfurile degetelor avură o ușoară colorație roșie când le lua de pe chip. I se mai spusese că operația decursese bine, chiar foarte bine. Cicatricele vor deveni mai târziu invizibile. Ca și cum nu ar fi fost.

Dar el le mai simțea. De fapt erau două. Una cobora oblic pe frunte și-i despica sprânceana dreaptă; bucata de metal cu muchie ascuțită care o provocase ratase de puțin ochiul. Cealaltă cicatrice se întindea de la rădăcina nasului pe obrazul drept. Avusese din nou noroc, într-un fel.

Simțea o zvâcnitură înfundată în craniu și își imagina că odată cu trecerea timpului va deveni tot mai puternică. Abia acum aflase că medicii care îl cârpiseră în SUA îi fixaseră oasele capului în zece locuri cu șuruburi.

Frieder venise din nou. Stătea lângă patul lui și părea să nu îl deranjeze că el din când în când mai moțăia. Deși nu ar fi vrut.

– Nu îmi fac griji, spuse Markus.

– Bine.

Poc! Poc! Poc! Putea să cheme sora să o roage să-i dea ceva împotriva durerii. De furca aflată deasupra lui atârna un... cum se chema de fapt obiectul? Arăta ca un gen de telecomandă, dar nu găsea cuvântul. În afară de asta, voia să rămână treaz, să gândească, să fie conștient. Medicamentele pe care le-ar primi l-ar adormi și atunci Frieder ar pleca. Ah, da, asta voia să îl întrebe pe Frieder.

– Ia spune-mi, fratele meu mai mare, știi ce voiam să te întreb...

– Da?

– Ce a descoperit tata?

Frieder ridică sprâncenele, ceea ce la el însemna că era complet surprins. Nu era de mirare, căci aceasta era o temă tabu între cei doi. Frieder era primul născut, fiul cel mare, care totdeauna îl apărase pe tată pentru înaltele lui idealuri. Iar el, Markus, copil târziu, îl criticase mereu pentru că și-ar fi neglijat familia. În săptămânile lungi și liniștite petrecute aici, Markus începuse să se întrebe dacă poziția hotărât antiamericană a tatălui său și convingerea lui că de fapt concernele americane ar fi rădăcina a tot ce este rău pe lume nu duseseră cumva la o contrareacție care să-l fi determinat să dorească să ajungă în SUA și *să se realizeze* acolo.

Frieder își drese glasul și își schimbă poziția pe scaun.

– Nu știu, spuse el apoi. Nici nu cred că vom afla vreodată. Oricum, nu a mai apărut nimic în această direcție. De ce întrebi?

Da, de ce întreba?

– A trebuit să mă gândesc la asta. Încă îi era greu să vorbească; maxilarul inferior nu îl asculta așa cum era obișnuit. Acum am mult timp și au apărut amintirile. Cum era când eram eu copil. Cum ascultam la ușa laboratorului său când lucra înăuntru. Îl aud și acum ocărând; știi cum se mai enerva...

Frieder confirmă.

– Mi-am adus aminte ce aer greu era deseori când ieșea din laborator. Îl furnica buza inferioară. Spera că nu se bâlbâie. Și apoi accidentul...

– Accidentul? Nu a fost accident. Asta spune totdeauna. Cu același ton. Un accident de mașină care *întâmplător* a avut loc în aceeași seară în care cineva a pătruns în laborator și i-a furat toate documentele? Nu a luat nici un aparat, unele dintre ele erau foarte scumpe.

Doar documentele. Garantat nu a fost accident. A fost crimă. A fost omorât pentru că a contactat pe cine nu trebuia.

– Poate că acolo nici nu au fost documente? Sau poate le-a ars el?

– Tata? Frieder scoase un sunet bizar, jumătate suspin, jumătate râs înăbușit. Tata nu a aruncat *niciodată* nici măcar o foaie de hârtie. Chiar dacă voia să țină minte două lucruri, făcea o listă. De fapt nu putea *gândi* fără să scrie.

Markus trebui să tușească. Îl durea în jurul gurii.

– A avut și depresii. Destule. Fir-ar să fie, odată mi-a aruncat bicicleta la gunoi pentru că fusese produsă de un concern multinațional.

Frieder încuviință din cap. Părea că nici nu ascultase, ci se adâncise în amintiri.

– Da, el a luptat întotdeauna. S-a epuizat într-o luptă în care de la început nu a avut nici o șansă. Clipi și făcu o mișcare scurtă cu capul, de parcă și-ar fi revenit. De ce ar fi trebuit să distrugă documentele contractului? Licența era ceva pentru care s-a luat la ceartă!

– Ce este cu dr. Bär? Nu ar fi trebuit să aibă o copie?

– Asta s-a făcut deja demult. Frieder își trecu mâna peste scăfârlia de ascet tunsă scurt. Voi, tu și Dorothea, nu ați fost de față. Erați prea mici. Mama a fost aceea care după moartea tatei l-a sunat din nou pe Bär ca să o ajute cu toate chestiunile legate de autorități și la început el nu a vrut deloc.

Totuși, Markus își amintea. Amintiri întunecate, triste. Mama vorbind încet cu avocatul, în camera de zi, spunând mereu: „Nu știu asta“ și: „Despre asta Alfred nu a discutat niciodată cu mine“ și suna de parcă s-ar fi rușinat, având senzația că ea ar fi trebuit să știe și că era vina ei că nu știa. Dar afurisita de vină fusese *a lui!*

Amintiri... La căminul studențesc, cu receptorul telefonului în mână, și Frieder care spune: „Apoplexie“. Pe patul de suferință, ea șoptind: „De ce trebuie să fiu atât de singură?“. Înmormântarea, toți oamenii care le prezentau condoleanțe.

Frieder a fost acela dintre ei care își urmă tatăl. Preluase valorile acestuia, ducând mai departe lupta tatălui. Energii alternative. Firma lui valorifica una dintre descoperirile tatălui, o mică inovație tehnică, aceasta permițând ca instalațiile solare să funcționeze ceva mai ieftin și cu un grad de eficacitate mai mare. O descoperire gândită pentru a fi aplicată în țările sudice, nu în Germania noroasă și întunecată, dar

Frieder scoase din ea tot ce se putea. Voia să salveze omenirea, la fel ca și tatăl său. Doar că el era mai stăpânit, mai rațional. Frieder nu găsea o satisfacție în a se jertfi. Nu era înflăcărat, era tenace. Tatăl lor ar fi fost mândru de el.

Markus își propusese, dar nu fusese capabil să-i relateze lui Frieder o altă amintire: cum se întorsese odată dintr-o excursie școlară și își dăduse brusc seama ce fel de iz era acela ce ieșea adesea pe ușa laboratorului tatălui său. Era mirosul de cidru. În cursul zilei vizitaseră un teasc de mere, unde sesizase același miros, mirosul sucului de fructe care fermenta.

Nu credea în teoria conspirației susținută de Frieder, deoarece era convins că spre sfârșit tatăl lor fabrica doar țuică. Era decepționat de lume și își îneca disperarea. Și accidentul se produsese din cauză că băuse prea mult.

Nu. Asta nu i-o va spune niciodată lui Frieder.

CAPITOLUL 10

Trecut

Pe măsură ce se apropia octombrie, peisajul se colora minunat și Markus gusta priveliștea, chiar dacă totul părea să îi spună că departe, în nord-est, era și mai frumos. Pentru început, se mulțumea cu cât de frumos era aici.

Restul echipei de localizare se pregătea treptat de întoarcere. Acum, când munca era încheiată, fețele erau mai relaxate, iar starea de spirit aducea uneori cu cea de la o petrecere sau de la o excursie cu clasa. Între timp, echipei i se integrase și femeia venită în locul lui Silvio, o napolitană mondenă, înaltă, care se numea Maria și care părea că își făcea treaba cu ușurință. Singurul stresat pe ultimii metri era Bengt, căci versiunea suedeză era singura ce nu fusese încă aprobată de consilierii de acasă și el tărăgănase atât de mult traducerea documentației de școlarizare încât acum nu mai prididea.

– Nu are importanță, asta pot să o fac și acasă, spunea el arogant, până când Lourdes îi spuse direct că nu ar fi trebuit să citească atât de mult ziarele în loc să lucreze.

– Vrei într-adevăr să rămâi? întrebă Jean-Marc.

Îl mai întrebase asta cel puțin de o duzină de ori, dar de data asta Markus îi puse mâna pe umăr și îi zise:

– Nu ai să pricepi niciodată, *mon ami.* Renunță.

Ceilalți îl felicitară, îl invitară la petrecerea de plecare pe care voiau să o organizeze la hotel înaintea plecării avionului, iar Lourdes îi spuse:

– Îți doresc ca tu să fi luat o hotărâre corectă.

Totuși, în prima zi lucrătoare din octombrie primiră cu toții dimineață o circulară pe e-mail. În ea se spunea că, începând de la 1 octombrie, Richard Nolan era promovat în conducere. Noul șef al filialei Paradise Valley era numit John Murray.

Markus citi mailul cu sentimentul că îi fugea pământul de sub picioare.

Și, într-adevăr, nici douăzeci de minute mai târziu îi sună telefonul. Era secretara ce până atunci fusese a lui Richard Nolan, aceeași femeie care în acea încântătoare după-amiază de vineri îl chemase în biroul șefului. Numai că de data aceasta spuse:

– Trebuie să veniți urgent în biroul domnului Murray.

Nu, nu era nevoie să ia cu el documentele proiectului.

Când Markus intră, Murray ședea cu mâinile împreunate înapoia vechiului birou al lui Nolan. Mingea de baseball, fotografia de familie și Biblia și le pusese deja în spatele său; restul încăperii arăta gol și nelocuit.

Murray abia îl salută, politicos și rece, exact în acel mod din care nu puteai să deduci nimic.

– Care este stadiul proiectului dumneavoastră? vru el să știe.

– Este gata, sir.

– Ce versiune?

– Versiunea LR-8.1.23 Build 5 DE.

– Cu documentația cum stați?

Markus îndrăzni din nou să respire. Să-și fi făcut griji degeaba?

– Documentația este complet tradusă, verificată și aprobată de consilierii noștri din Germania, Austria și Elveția. Manualul este sub tipar, documentația de școlarizare, dacă nu mă înșel, va pleca la tipar săptămâna viitoare.

Murray dădu din cap. Nu spuse „Bine“ ori ceva asemănător, luă doar la cunoștință. Apoi se opri un moment – ori poate o oră sau o sută de ani, Markus nu va putea spune cu exactitate mai târziu – pentru ca în final să-și dreagă glasul și să spună:

– Mister *Westermann* – se simțea sublinierea –, mister Nolan v-a făcut oferta ca după încheierea proiectului de localizare să rămâneți aici, în firmă.

Acum. Acum se intra în subiect.

– Da, spuse Markus.

„Chiar a spus? Ori numai se gândise să spună?“

– Eu retrag această ofertă, continuă rece Murray. Din două motive: primul, deoarece chimia dintre noi doi nu corespunde. Nu am încredere în dumneavoastră, știți de ce. Al doilea, deoarece cred că interesul firmei este cel mai bine susținut dacă specialistul în versiunea unei țări ne stă la dispoziție de-acum încolo în țara respectivă. Aceasta a fost dintotdeauna politica firmei noastre, ce s-a dovedit corespunzătoare, consider eu.

Markus dădu doar din cap. Brusc îi fu clar că din conținutul mailului nu se așteptase la nimic altceva. Spre propria sa mirare, nu simțea nimic, nici măcar dezamăgire.

Murray deschise un sertar.

– Eu apreciez comportarea corectă, după cum știți. Din asta face parte și încheierea socotelilor de ambele părți. Scoase la iveală o foaie de hârtie plină de cifre și o privi. În lunile ce au trecut ați făcut un număr uluitor de ore suplimentare. Aș dori să le diminuați oportun, înainte de a vă întoarce în Europa.

Markus îl privi fix.

– Sir? se auzi el spunând.

Habar nu avea ce voia să spună cu asta Murray. Nu avea habar nici de câte ore suplimentare era vorba; nu le ținuse socoteala.

Murray îi întinse hârtia cu socoteala orelor suplimentare, luate din sistemul de pontare.

– Ajunge. Vă puteți lua liber următoarele două săptămâni și pe urmă mai este nevoie doar să împachetați.

Abia în ziua în care Taggard se mută de la hotelul Marriott în complexul rezidențial Twelve Palms descoperi ce semnificație avea misterioasa și micuța săgeată aurie de pe tavanul camerei sale: arăta direcția în care se afla Mecca. Într-unul dintre dulapuri se afla un covoraș pentru rugăciune, împăturit cu grijă. Orele de rugăciune erau afișate cu caractere mari, aurite, pe o tablă, la recepție; deoarece marea majoritate a celor cazați la hotel erau străini necredincioși, se renunțase la anunțarea lor prin sistemul audio.

Deci Twelve Palms. Complexul se compunea din vreo două sute de vile moderne, chiar luxoase, aflate la zece kilometri de centrul orașului,

dispuse în vestul acestuia și înconjurate de un zid. Zidul era nou; motivele pentru ridicarea lui și pentru dispunerea în exterior a mai multor oameni înarmați, de la serviciul de securitate, erau atacurile împotriva străinilor.

Aici locuiau în principal libieni, egipteni și sirieni, dar și câțiva francezi și britanici. Arabii nu vorbeau cu el, pe când europenii, dimpotrivă, nu mai conteneau să îi explice cât de plictisitoare era viața în Riad.

– Fără teatru, fără cinematograf, fără concerte, îi enumera un englez care lucra la o bancă. Totul este interzis. Singurul avantaj este că poți face cumpărături fără să fii asurzit de muzică.

Myers îl avertizase să nu se ducă în oraș singur, deoarece mereu erau săvârșite atentate asupra străinilor, în special asupra americanilor. Totuși Taggard plecă și renunță să îl mai informeze pe Myers.

Ciudat era că hulita Americă, în ciuda scrierii arabe și a portului străin, era prezentă pretutindeni. Tinerii purtau jeanși americani, pantofi sport americani, T-shirts americane. La fiecare colț găseai un alt local american fast-food – McDonald's, Pizza Hut, Kentucky Fried Chicken, Burger King și altele –, toate reprezentate aici. Și ceea ce nu se poate trece cu vederea, ca peste tot în lume, avea trecere entuziastă la copii și la tineret.

Când găsi a doua filială, sub marele M aurit, intră curios, se așeză la coadă și comandă un meniu big-mac. Costa cincisprezece riali și, în timp ce îl degusta, făcu socoteala că suma corespundea cu patru dolari. „Mândru preț", consideră el mușcând și urmărind vânzoleala. Câteva femei acoperite cu voal erau însoțite de copii pofticioși la culme după diversele figurine din plastic ce se dădeau odată cu unele meniuri. Duceau tăvile direct în compartimentele delimitate pentru câte o familie. Taggard se întreba cum mâncau femeile: își ridicau voalul pentru fiecare cartof prăjit? Și ce făceau cu cheeseburgerii? Era imposibil să găsească un răspuns, căci, bineînțeles, separeurile familiale erau ferite de priviri curioase.

Taggard cutreiera orașul, observa, căuta, fără a putea spune ce anume. Uneori i se făcea rău din cauza căldurii; atunci lua un taxi până la Twelve Palms, se întindea pe pat în încăperea sa climatizată și își spunea că nu mai era tinerel, ci era prea bătrân pentru asemenea aventuri. Totuși, curând pornea din nou, mai pe la umbră, dar cămașa i se

lipea iar de corp și soarele îi ardea nasul și țeasta, pe care mai creștea prea puțin păr pentru a o proteja și prea mult pentru a folosi mijloace de protecție solară.

Dădea peste școli ale Coranului și simțea cum tinerii ce ieșeau de acolo îi aruncau priviri întunecate. Se oprise în fața uneia, cu o hartă a orașului în mâini, făcu pe turistul și întrebă în engleză de Dirah Souk, celebra piață de antichități. Știa că aceasta era imediat după colț, lucru pe care îl știau cu certitudine și bărbații pe care îi întreba. Totuși ei dădeau din cap și spuneau:

– *No. We do not know.*[1]

Mulțumea așa cum orice turist ar fi făcut-o, se adâncea din nou în studiul hărții și auzea cum ceilalți râdeau pe seama lui într-o modalitate josnică, plină de ură. Unul propuse să i se taie ouăle lui *amrikani,* la care un altul fu de părere: „De ce nu chiar capul?“ Dar nu făcură nici una, nici alta, ci își continuară drumul.

Lui Taggard nu îi era frică. Frica îi dispăruse odată cu familia. Voia doar să înțeleagă.

Dar nu înțelegea nimic. De ce ura aceasta? Arabia Saudită îi datora Americii bogăția sa și independența de stat. Cetățenilor saudiți le plăceau evident lucrurile pe care economia americană le furniza lumii întregi. Ce motiv aveau să îi urască atât de cumplit pe americani?

Nu înțelegea. Stând în acest moment în arșița din centrul Riadului avea senzația că răspunsul era aproape. Dar nu reușea să ajungă la el.

Markus nu era în stare să le spună celorlalți ceva despre ce i se întâmpla. Petrecu restul zilei într-o stare ciudată de șoc atemporal, stătea la birou și juca absent, la infinit, jocuri pe computer. Seara, după ce ceilalți din echipă plecaseră, își făcu curățenie pe birou și plecă acasă. Amorțeala dispărea; începea să doară.

Dar nu, nu se va da bătut. Două săptămâni de concediu? Era ceva grozav. O șansă. Totdeauna trebuia să crezi în șanse. Va folosi această șansă pentru ca măcar să vadă o mică parte a țării visurilor sale. Bun, va da o mică tură.

Conduse imediat până la un supermarket și cumpără un atlas pe care îl studie tot restul serii. Aduna distanțe, încercând să gândească *nu* în

---

[1] Nu. Nu știm. (în lb. engleză, în original)

kilometri, ci să se obişnuiască cu milele şi redescoperi că încă nu îşi dădea seama cât de *mare* era ţara aceasta, ce întinderi uriaşe avea în faţă, ce sens avea cu adevărat noţiunea de *întindere*. Se pierdu pe hartă, parcurse cu degetul distanţele corespunzătoare zilelor de călătorie, citi denumiri de localităţi ce păreau să conţină în ele un farmec anume şi uită ce i se întâmplase. Nu, nu putea să îşi ia gândul de la această colosală ţară. Când târziu, mult după miezul nopţii, se duse la culcare, ardea. Într-o zi, da, într-o zi va locui aici. Era doar o retragere, nu o înfrângere. Atât timp cât nu se preda, nu putea să existe o înfrângere.

În dimineaţa următoare îşi făcu bagajul şi plecă la drum mai mult sau mai puţin la întâmplare către vest şi la jumătatea drumului dintre Bloomsburg şi Milton se decise să meargă la Marile Lacuri. Vă rog, fără obiective turistice! Nu era turist. Era un viitor locuitor al acestei ţări care promitea posibilităţi nemărginite.

Dar, înainte de toate, voia să conducă. Făcea bine să fii pe drum, pur şi simplu să rulezi ore de-a rândul pe şosea. Posturile de radio se schimbau, dar muzica rămânea în mare măsură aceeaşi. Denumirile şi cifrele de pe tăbliţele indicatoare se schimbau, dar peisajul se modifica doar pe neobservate. Ba se trezea în blocaje, ba rula singur pe distanţe lungi. Vedea instalaţii industriale respingătoare, din care se ridica spre cer un fum gros, uleios, apoi venea din nou rândul satelor idilice, aşezate paşnic pe coline blânde, al vitelor care păşteau, al copiilor care se jucau. Văzu o combină secerătoare-treierătoare monstruoasă care ataca de una singură un ultim câmp uitat de porumb, smulgând tulpina plantei, înghiţind-o şi eliminând părţile inutilizabile în mănunchiuri. „Ce risipă! îi trecu prin cap. Dacă te gândeşti cât de puţin se poate mânca dintr-o plantă-porumb – fiecare plantă poartă doar o mână de ştiuleţi şi de pe un ştiulete se mănâncă doar boabele –, atunci este de-a dreptul un miracol că o cutie din aceste boabe se poate cumpăra în magazin cu mai puţin de cincizeci de cenţi."

Lumea era plină de minuni, trebuia doar să te uiţi cu atenţie.

Conduse până la capătul vestic al celui mai vestic dintre Marile Lacuri, Lacul Superior, găsi un hotel drăguţ în apropiere de Washburn, la Chequamegon Bay, şi petrecu acolo câteva zile minunate şi, pentru că sezonul se încheiase demult, beneficie de o ofertă specială la preţ. Era răcoare şi bătea vântul, iar aerul mirosea a fum de foc de tabără.

Arborii lepădau frunze galbene și maronii, care foșneau sub pantofi. Odată, seara, se dezlănțui furtuna, iar el urmări de la o fereastră a restaurantului plăcut încălzit al hotelului cum se îngrămădeau norii gigantici, negri-albăstrui, străpunși de fulgere de neauzit, înainte ca furtuna să fi atins coasta și ploaia să ascundă priveliștea.

Liniștea îi făcea bine. Simți cum îi revenea încrederea, spiritul de luptă. Ceea ce arsese în el în noaptea dinaintea plecării se transformase în jar. Și, deși nu avea idee cum se va angaja și ce va face, era stăpânit de un optimism ciudat, lipsit de temei.

Pe lângă aceasta, îl cuprinse nostalgia după un oraș mare, după zgârie-nori și tumult pe străzi, după zgomot și animație. Se hotărî să se întoarcă, să contemple mai de aproape Chicago și poate să mai petreacă acolo câteva zile.

Avea timp pentru toate. Îl ademeni o tăbliță indicatoare către o rezervație indiană, unde poposi într-o zonă de lacuri fermecătoare, ca să stea, pradă gândurilor, pe malul unui lac neted ca oglinda, ca să viziteze un mic muzeu supravegheat de o indiancă bătrână, zbârcită, cu ochii ca două crăpături. Rămase într-un hotel, aflat lângă un câmp de varză deluros, de pe care un bărbat recolta de unul singur varza până seara târziu, scoțând cu un satâr mare căpățâna de varză din mijlocul plantei și lăsând restul să putrezească. Puțin înainte de apusul soarelui, își duse recolta, cam o duzină de lăzi, la un centru de recoltare, porni mașina și plecă.

În acea noapte Markus dormi prost. De la lac năvăliseră țânțarii, care îl chinuiră necontenit. Dimineața era ciuruit de împunsături, mai obosit decât cu o seară înainte, și în toată încăperea trăsnea a varză.

Problema cu oboseala era deosebit de supărătoare. Se regăsi cândva, în timp ce conducea, și remarcă o tăbliță care anunța localitatea Green Bay. Cum adică Green Bay? Dumnezeule, era obosit, mult prea obosit pentru a conduce! Avea nevoie de o cafea acum, imediat și neapărat. De mai multe, pentru că americanii, cu tot regretul, nu erau în stare să facă o cafea tare. Și, iată, la orizont apăreau primii zgârie-nori! Era imposibil să intri în starea asta într-un mare oraș. Ieși pe primul drum secundar, care, fatalitate, ducea numai către un aeroport, Austin Straubel International Airport. Cel mai ieftin loc de parcare pe care îl găsi costa un dolar ora, dar merita. Parcă mașina într-un colț liniștit, lăsă înapoi speteaza scaunului și închise ochii.

Doi dolari mai târziu se trezi și deja se simțea mai bine. Aproape bine. Până acum nu mai dormise niciodată atât timp în mașină; fusese absolut necesar. Acum, încă o cafea, și putea să plece. Și într-un aeroport precis găsești o cafea.

Cafeneaua era luminoasă, spațioasă și mirosea a proaspăt. Se servea espresso, dar mai luă și un donut. Tocmai când era pe cale să muște din el, urechile îi receptară sunete care îl electrizară.

Cineva, în spatele lui, vorbea în germană.

Adică mai curând în austriacă.

Markus întoarse capul cu băgare de seamă. Nu voia să fie remarcat. Era un bărbat osos, cu barbă căruntă, la două mese distanță de el, care ținea la ureche un telefon mobil și cu o expresie vicleană pe față încerca să convingă pe cineva:

– ... în al treilea sertar. Evident, de sus! Da. Acolo trebuie să fie o listă, chiar deasupra. Da, da. Pe a doua pagină. Robert Kurtzman, cu t-z, de câte ori să vă mai... Da, dictați-mi-l!

Ținea în mână un creion, cu care nota cifre într-un carnețel.

– Ei, servus, strigă. Acesta este numărul pe care îl am deja. Dar nu este bun. Da, am încercat deja, normal. Clătină din cap. Ce fac acum? Dar de ce credeți că mă străduiesc să dau de ei? Pentru că se află pe aeroportul din Chicago! Iar eu stau aici cu cei câțiva dolari ai mei și cu un Eurocard care nu este acceptat. De aia îi și spune Eurocard. Altfel i-ar spune Worldcard... Alo? Doamna Jatzek? Luă telefonul de la ureche și privi display-ul. S-a întrerupt? Tocmai acum? Se țin lanț ghinioanele...

Markus se simți pe undeva obligat să nu îl lase acolo. Se ridică, se duse la el, se prezentă și îi spuse:

– Eu sunt în drum spre Chicago. Vă pot lua cu mine și vă pot lăsa acolo, dacă vă ajută asta.

Bărbatul îl privi mai întâi neîncrezător, apoi făcu un gest ce putea să însemne: „Ce altceva mi-ar rămâne de făcut?“ și zise că se numește Karl Walter Block, este din apropiere de Steyr, Austria de Sus, și fusese invitat de Universitatea Chicago pentru o prelegere.

– Și am dat-o în bară cu compania aeriană. Ruta era Viena–Chicago, dar pilotul nu a decolat de pe aeroportul din Viena, ci de la o depărtare de două sute de kilometri și aici mi s-a întâmplat același lucru. Asta este cu zborurile din ziua de azi dacă nu ești cu ochii-n patru...

Continuară drumul în doi. Normal, nu se putea evita ca amândoi să nu își povestească viața și, pentru că bărbatul din Steyr avea mai mult de șaizeci de ani, deci era cam cu patruzeci de ani mai în vârstă decât Markus, majoritatea timpului el fu acela care vorbi.

CAPITOLUL 11

Patruzeci și cinci de ani în urmă

Karl Walter Block era unicul fiu al lui Irmgard Block, născută Mucek, și al lui Heinrich Maria Block, care în timpul războiului fusese căpitan și lucrase la Berlin într-un serviciu secret important, până când, la ordinul lui Hitler și din motive pe care nu le aflase nimeni, fusese concediat în mod dezonorant și trimis înapoi în Austria de Sus, unde nu îi rămăsese altceva de făcut decât să trudească din greu tot restul vieții, de dimineața devreme până seara târziu, pe proprietatea țărănească moștenită de la părinți, al cărei teren pietros nu aducea un venit îndestulător traiului. Mânia lui față de această soartă și-o vărsa la fiecare ocazie pe fiul său. Îl lovea când acesta nu asculta, sau când nu asculta suficient de rapid, sau dacă greșea ceva, sau pentru că pur și simplu se afla acolo. Îi reproșa că este prost și incapabil să se descurce în viață, îl făcea slab, ceea ce în curând se dovedi neadevărat, deoarece Karl Walter crescu surprinzător de repede și deveni un tânăr vânjos, suplu, ce putea să riposteze și suficient de puternic pentru ca de la un timp tatăl să renunțe la jigniri.

Karl Walter îl asculta pe tatăl său, dar îl ura și jură să se răzbune. Pe mama sa, care nu îi luase niciodată apărarea în fața tatălui, o disprețuia doar. Era nemulțumită de propria soartă de a fi legată de acest bărbat oribil și, deși nu spunea nimic în acest sens, Karl Walter era convins că existenței lui îi atribuia cel puțin în parte vina pentru soarta ei.

La școală, lui Karl Walter Block i-ar fi plăcut să atingă performanțele pretinse de profesori, dar dintr-o serie de motive nu reușea. Unul dintre aceste motive era că nu avea înclinația de a învăța din cărți; dar putea să privească la un meseriaș și ulterior să facă lucrul respectiv la fel de bine, dacă nu chiar mai bine și ceea ce cineva îi arăta practic cum se face nu uita niciodată, dar hârtia și cărțile nu făceau parte din lumea lui.

Un alt motiv era că trebuia să se ocupe din răsputeri de gospodărie și deseori nici nu apuca să își facă lecțiile; da, de multe ori dimineața, la școală, era atât de obosit că se străduia să nu adoarmă. Dintre toți colegii era cel mai sărăcăcios îmbrăcat, ceea ce pe majoritatea profesorilor îi făcea să nu își prea dea silința cu el. Faptul că batjocurii și hărțuielii din partea colegilor deseori răspundea numai cu pumnul îi aducea suplimentar note proaste și sancțiuni, ceea ce însemna iarăși bătăi din partea tatălui.

Într-o zi, la scurt timp după ce împlinise cincisprezece ani, hotărî că era de-ajuns. Dimineața, devreme, decise scurt ca în loc de manuale școlare să pună în ghiozdan câteva lucruri, plus banii pe care îi strânsese cu mari eforturi, și părăsi casa părintească pentru a nu mai reveni aproape trei decenii, nici măcar la înmormântarea mamei lui. Nici chiar o dată nu i se umeziră ochii la plecare și nu-și întoarse niciodată privirea.

Departe de casă, Karl Walter Block se descurcă mai bine decât se așteptase. Pentru a nu se întoarce, era gata să presteze orice muncă și să suporte orice pedeapsă, dar pentru că era destul de înalt ca să se dea drept mai vârstnic, dacă cineva nu se uita prea bine la el – și cine să se uite bine la el? – și pentru că era puțin pretențios, i se părea că lumea largă îl primea cu brațele deschise. Și cât de largă era lumea! Singurul oraș pe care îl cunoscuse până atunci fusese Kremsmünster. Steyr i se păru impunător, Linz – o metropolă ce nu putea fi depășită nici măcar de miticele Paris sau New York. Pe măsură ce călătorea, creștea în el dorința de neînfrânt de a cunoaște lumea. Să călătorească în țări îndepărtate; cu cât erau mai îndepărtate, cu atât era mai bine!

Așa ajunse în cele din urmă la Hamburg, cu nimic altceva decât cu sine însuși și cu planul vag de a se îmbarca pe un vas care străbătea mările lumii. Într-o revistă veche citise odată că cineva așa începuse și

că pe parcursul vieții lui cunoscuse întreaga lume. Poate că ar fi trebuit să mai aibă puțină răbdare, mai ales pentru că la călătorii transoceanice aveai nevoie de documente personale; dar poate că reușea să ajungă la bord ca pasager clandestin. În acest caz, avea de gând să arunce peste bord documentul personal și să declare un nume fals, în așa fel încât nimeni să nu fie în stare să descopere de unde era.

Dar, abia sosit în Hamburg, cunoscu pe cineva care îi oferi un loc de muncă, un post de tehnician de foraj la o firmă petrolieră, și care îi spuse:

– Pur și simplu vii cu mine.

Ceea ce și făcu, iar în seara aceleiași zile deținea un contract de muncă în care era trecută o dată de naștere falsă și un bilet de călătorie pentru Venezuela.

Meseria de sondor se învață de la sine. Mergea cu ceilalți, făcea ce făceau și ei și mânuia dălțile cu diamant și cu role, elevatoarele și furtunurile pentru spălare mai groase decât coapsa lui. Punea mâna când trebuia să se manevreze cârligul palanului, care, împreună cu capul de spălare, avea pe puțin opt tone, dacă nu mai mult. Împreună ridicau cu greu barele de foraj sau țevile de alimentare când trebuia căptușit un foraj de producție. Iar când prăjinile de foraj se rupeau, nimeni nu era mai priceput decât el să scoată fish-ul cu dornul de prindere și cu clopotul. Răscolea cu mâinile goale spălătura de foraj și învăță să recunoască ceea ce venea din adâncuri, ceea ce se petrecea sub ei, după miros și din pipăit. Totodată învăță engleza și spaniola, învăță cum să se poarte cu alcoolul și cu fetele, care acolo, în Maracaibo, aveau un iz tulburător și se obțineau ușor.

În Venezuela lucrau cât puteau duce uneltele, extrăgeau petrol într-o nebunie. Naționalizarea firmelor petroliere era o chestiune de timp și de aceea voiau să extragă cât mai mult petrol posibil înainte de acest eveniment. De fapt, firma de stat Petroleos de Venezuela fu înființată câțiva ani mai târziu, când Karl Walter Block plecase de mult de acolo.

Exact când în Venezuela începuse să devină plictisitor, cineva de la companie îl întrebă dacă își imagina cum ar fi să lucreze în Indonezia. Karl Walter Block nu știa nimic despre Indonezia și nici nu își putea imagina nimic despre ea, dar spuse:

– Sigur.

Câteva zile mai târziu, se despărțea de camarazii săi, fetei cu care vorbea îi dădu un sărut de adio și se urcă în avionul care îl ducea în Sumatra. Acolo lucră la început câteva săptămâni la câmpul petrolifer Duri, unde învăță noi metode, căci acest câmp furniza numai petrol greu și trebuia să se pompeze abur în pământ pentru a-l scoate. Apoi fu repartizat unei trupe ce trebuia să deschidă alte zăcăminte din Marea Java, cu platforme de foraj construite în apele de coastă. *Offshore* erau denumite și se spunea că acest gen de exploatare din mare avea un mare viitor. Erau încă acei ani '60 când americanii erau în drum spre Lună și nimeni nu credea serios că zăcămintele de petrol ar fi limitate.

Apoi ajunse în Africa, unde Shell exploata deja petrol în Nigeria de mai bine de un deceniu. Se ataca delta Nigerului, o platformă de peste cincizeci de kilometri lățime, cu o adâncime a apei de până la două sute de metri, și Karl Walter Block intra prima dată într-o echipă de explorare.

Era o nouă experiență. Pe de o parte frustrantă, pentru că, din zece foraje, nouă rămâneau fără rezultate, provocatoare pe de altă parte, deoarece, cu toate cercetările preliminare, seismice, fotografii aeriene și măsurători magnetice, în cele din urmă era o vânătoare, era o luptă cu natura și cu necunoscutul, o luptă a unor oameni hotărâți cu forțele naturii. Furtuni tropicale treceau peste ei în timp ce înșurubau prăjinile, iar motoarele diesel care acționau mesele rotative porneau mereu și mereu; erau uzi leoarcă și la limita extenuării. Apoi soarele neîndurător al ecuatorului le ardea din nou pielea, abia mai respirau și după puțin timp erau tot atât de bronzați ca indigenii, care aveau puțin de spus în toată afacerea și cu care aveau prea puțin de-a face. Pierdură un om care pentru a-și face nevoile se așezase pe vine deasupra unei balustrade a insulei de foraj, prea aproape de nivelul apei, și un pește răpitor îl apucă și îl trase după el, lăsând în urmă o dâră de sânge; nu aflară niciodată ce fel de animal fusese.

Și totuși nu avură succes. Geologii meditară asupra hărților lor, asupra evaluărilor cercetărilor seismice, asupra carotelor, se sfătuiră, discutară telefonic, făcură calcule – totul doar ca să constate că locurile stabilite de ei în acest mod nu produceau nimic, ca și până acum. Veni din Europa un vas care remorca aparatură mai nouă pentru examinarea solului sub apă, un gen de tunuri cu aer comprimat telecomandate, care produceau șocuri în apă, ale căror ecouri la sol erau recepționate de microfoane submarine. Rezulta o nouă hartă, calculată și tipărită de un

calculator de mare putere din Olanda, căruia îi erau transmise datele, și un alt foraj, „wildcat“ în piatră seacă.

– Nici o speranță, declară în sfârșit geologul-șef în fața echipei.

Era la începutul lunii aprilie a anului 1968, pe peretele barăcii atârnau toate hărțile pe care forajele de deschidere de până acum erau notate cu roșu și arătau pe larg și în același timp de neînțeles locurile în care pe baza structurii geologice trebuia să fi existat petrol, iar cele rămase de forat erau atât de mici încât nu merita să fie exploatate nici dacă de acum încolo s-ar fi găsit în toate petrol.

Acolo, alături de ceilalți, stând pe un scaun, în mână cu o bere rece ca gheața, Karl Walter Block simți ceea ce mai târziu avea să numească „mirosul“.

Privi una din hărți, prima, cea mai veche dintre hărțile seismice, și ceea ce spunea savantul se transformă într-un zgomot înfundat, neinteligibil. Un loc de pe hârtia uzată, decolorată, sfâșiată în multe locuri părea să clipească. Îi făcea cu ochiul? Karl Walter Block nu știa. Primul lucru pe care și-l amintea ulterior era că se ridicase, se dusese în fața hărții, arătase locul respectiv și spusese:

– Aici. Aici trebuie să forăm.

Era instinctul. Dă-o încolo de tehnică, ducă-se dracului toată știința, dacă ele nu pot găsi petrolul! Instinctul de vânător, asta era. Cea mai veche aptitudine a omului.

Geologii nu râseră. Doar îl priveau penibil impresionați.

– Karl, spuse unul, acolo nu este nimic. Nici măcar o umbră de șansă.

Block, care pe atunci avea 22 de ani, deși toți îl credeau mai în vârstă, scutură cu încăpățânare scăfârlia lui de originar din Steyr.

– Aici este petrol. Ridică puțin sticla de bere. Îl am în urină.

– Karl, ești beat.

– Dacă dumneavoastră ziceți așa...

Și se așeză la loc.

În ziua următoare echipa de geologi fixă ultimul loc în care se va mai fora. Se afla aproape exact în punctul arătat de Karl Walter Block. Forară și găsiră petrol. Câmpul fu evaluat mai târziu la circa un miliard de barili și i se dădu denumirea de Forcados Yokri.

Trecut

Priveliștea oferită de lacul Michigan era extraordinară. Judecând după hartă, aceasta nu se va modifica până în Milwaukee.

– Nigeria? repetă Markus. Ca să fiu sincer, nu știam că acolo se extrage petrol.

– Este cel mai important producător african de petrol, explică Block.

Amintiri. Informații. De unele țări te leagă doar unul–două evenimente, ca și cum acolo nu s-ar întâmpla nimic.

– Nigeria... Îmi amintesc, ceva politic. Trebuie să fi fost tare demult, peste zece ani. Eram încă elev. Da, acum își amintea. Henner se numea tipul acela lălâu din clasa paralelă. Un coleg de școală împărțea mereu fluturași de la Amnesty International. Atunci era vorba despre Nigeria. Un critic al regimului urma să fie executat și se protesta împotriva execuției.

Block se uita pe fereastră.

– Ken Saro-Wiwa. Era un scriitor.

Apoi, la scurt timp, Henner se dusese cu blonda aceea cu sânii mari din clasa de sub ei. Vera sau Verena; după el se duseseră toți.

– Cinstit spus, politica nu m-a interesat în mod special, explică Markus. Toți care vor puterea. Pentru mine este prea complicat să rețin și numai toate numele lor.

Block scoase un mormăit de nemulțumire.

– Politica nu este complicată. Vi se pare doar dacă priviți lucrurile dintr-un unghi greșit. Dacă unghiul este bun, totul devine la fel de simplu ca doi ori doi fac patru.

Markus îi aruncă o privire scurtă, pentru că șofatul nu îi permitea mai mult.

– Și care este unghiul corect?

– Petrolul, spuse Block.

Markus încercă să nu ofteze. Cumva era de așteptat așa un răspuns.

– Asta nu este puțin... unilateral? Eu cred că, desigur, petrolul are un anumit rol în politică, dar...

– Am să vă dau un exemplu, pe urmă puteți judeca singur. Block privi un moment, gânditor, la peisajul din Wisconsin ce defila prin fața ferestrei. Țara asta frumoasă, de exemplu. Cu președinții ei înțelepți, inteligenți, măreți. Vă mai spune ceva numele de Ronald Reagan?

– Cel care a murit de boala Alzheimer? Evident. Cel de-al patruzecilea președinte al SUA, din 1980 până în 1988. Prin politica sa a contribuit în mod esențial la destrămarea Uniunii Sovietice.

– Îl considerați unul dintre marii președinți?

Markus căută un timp răspunsul.

– Hm... În orice caz, unul nu fără importanță, nu? Din câte știu, prin politica sa de scădere a impozitelor și de liber schimb, a scos SUA din recesiune. Iar în ce privește banii, i-a antrenat pe sovietici într-o cursă a înarmării care i-a terminat.

– Știați că există o inițiativă serioasă de a i se sculpta chipul pe Mount Rushmore, alături de celelalte patru figuri?

Markus îl privi scurt.

– Este o glumă?

– Este posibil să existe și unii care năzuiesc la asta, dar, din câte știu, Reagan era protestant. Acum am să vă spun cum arată guvernarea sa din perspectiva petrolului. Block își încrucișă brațele. Astăzi se știe că atunci când Reagan a venit la putere Uniunea Sovietică se afla în pragul colapsului. Regimul sovietic era pe atunci, mai mult decât înainte, orientat spre devize forte, de aceea producea și vindea cât de mult petrol putea. Ceea ce a și funcționat cu adevărat, mai ales după ce în 1978 a căzut șahul Persiei, când a preluat puterea ayatollahul Khomeini, iar Republica Islamică a Iranului a oprit exportul de petrol. În 1981, când a început guvernarea Reagan, barilul de petrol costa peste 70 de dolari, la paritatea de astăzi. Uniunea Sovietică a profitat de faptul că în SUA era o atmosferă de criză. Dar, între timp, în Marea Nordului, unde după criza petrolieră din 1973 începuseră forajele, s-a trecut la exploatarea în forță a zăcămintelor petrolifere. Prețul era chiar rentabil. Mai era rentabil să deschizi zăcăminte din Alaska și din Golful Mexic. Și, în afară de această abundență, țări ca Nigeria și Venezuela, de fapt membre OPEC, aveau nevoie urgent de bani, așa că ele au decis să ignore cotele convenite. Care a fost urmarea? Cam pe la mijlocul perioadei administrației Reagan, piața petrolieră s-a prăbușit și prețul petrolului a luat-o la vale, tendință ce avea să dureze peste cincisprezece ani. Uniunea Sovietică, pentru care exportul de petrol era una dintre sursele principale de venituri, a început să aibă dificultăți economice – începutul sfârșitului. Din punctul de vedere al SUA, dimpotrivă, aceasta însemna că energia devenea brusc din nou ieftină, transporturile în întreaga lume costau mai nimic – de aceea, economia

americană a luat-o în sus. Politica fiscală nu a avut nici în clin, nici în mânecă cu asta. Absolut nimic. Succesul lui Reagan a fost rezultatul prețului petrolului.

Markus rumegă un timp acestea, în timp ce mașina rula lin și o parte minusculă a substanței despre care tocmai fusese vorba era pompată din rezervor în carburator, unde era vaporizată, pentru ca în cele din urmă să fie arsă în cilindrii motorului.

– Nu este o gândire puțin cam simplistă?

Block clătină din cap.

– Mă pricep la asta. Atunci când cineva crede o lungă perioadă de timp că ceva este dificil și complicat, îi vine greu să accepte contrariul.

– Doar nu puteți pretinde că politica fiscală a unei guvernări nu are influență asupra economiei.

– Are, dar cel mult una negativă. Înțelegeți, energia este baza tuturor. Energia tehnică. Totul se construiește pe ea. În măsura în care dumneavoastră dispuneți de energie, puteți extrage materii prime, puteți să le prelucrați și să le reprelucrați și ceea ce produceți puteți transporta în lume. Economia globală este o mașină de dimensiuni și complexități inimaginabile și ea funcționează cu atât mai rapid cu cât dispune de mai multă energie. Cu statul, asta nu are mai nimic de-a face. Block făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi vrut să șteargă de pe masă tot ce spusese. Un alt exemplu. Margaret Thatcher. Ce vă vine în minte în privința ei?

– Că la școală a trebuit să scriu o compunere referitoare la guvernarea ei.

– Minunat. Atunci ar trebui să aveți câteva fapte la îndemână.

– Thatcher a guvernat mai mult decât Reagan, dar a urmat o politică identică și a obținut rezultate identice. Înainte de ea, economia Angliei era o glumă – învechită, inflexibilă, gâtuită de sindicate. Apoi ea a combătut inflația, a redus deficitul de stat, a limitat sectorul public, a redus subvențiile și sistemele sociale și astfel a eliberat din nou atât de multe forțe productive încât nu numai că a repus pe picioare economia Angliei, dar a și făcut-o cea mai viguroasă din întreaga Europă.

– Bravo! Zece, stați jos.

– Am primit atunci numai nota șase. Profesorul nostru era din fracțiunea de stânga și punea preț pe receptarea lui Thatcher într-o lumină negativă. Markus privi kilometrajul pentru a vedea dacă era momentul pentru o alimentare cu carburant. Dar cred că dumneavoastră îmi veți explica imediat că asta, într-un fel, este legată de prețul petrolului.

– Desigur. Mereu sunt surprins de modul în care se trece cu vederea acest lucru. Cumva tuturor politicienilor, indiferent de orientare, le este caracteristică următoarea: să se plaseze în centrul atenției, astfel încât nimeni să nu bage în seamă nimic în afară de ceea ce ei spun ori fac. Chiar dacă ceea ce se întâmplă într-un final nu are nimic de-a face cu asta.

– Când prețul petrolului a căzut, pe la mijlocul anilor '80, acesta a fost valabil pentru întreaga lume. Deci urmările binefăcătoare ale acestui fenomen ar fi trebuit să fie resimțite în mod egal.

Block ridică nasul de pasăre răpitoare.

– Corect, tinere. Dar dumneavoastră treceți cu vederea că Marea Britanie, în perioada guvernării Thatcher, a devenit exportatoare de petrol pentru prima oară în istoria ei. Vă amintiți de petrolul din Marea Nordului, de care tocmai vorbeam? Brusc, un flux fierbinte de bani se scurgea către administrația britanică și spre cea a Norvegiei, care însă a preferat să devină bogată în tăcere și modestie.

Markus privea consternat șoseaua ce se întindea dreaptă în fața lui. Fir-ar să fie, așa era! Nici nu se gândise la așa ceva.

– OK, recunoscu în cele din urmă. Poate că prețul petrolului nu este chiar atât de neimportant.

– Aud cum cad fisele, spuse Block cu o satisfacție vizibilă. Plescăi din limbă și întrebă: Ce pregătire aveți? Ce ați studiat?

– Puțină informatică, puțin marketing, răspunse Markus și adăugă reținut: doar învățământ superior de specialitate.

La școlile prestigioase de management fusese respins. Note prea proaste.

– Bun. Învățământ de specialitate? Puteți fi fericit. La universități oamenii se strică. Li se sucesc mințile până când nu mai pot să gândească. Constat asta mereu. Este groaznic.

Trecutul îndepărtat

Urmând sfatul lui, societatea găsise un câmp petrolifer, din care în anii ce urmau va scoate un miliard de barili și va câștiga mai multe miliarde de dolari. Totuși Karl Walter Block nu primi nici măcar un cuvânt de mulțumire, ca să nu mai vorbim de vreo primă. Ceea ce îl deranjă.

Totuși, era de nescuzat faptul că nici unuia dintre ingineri nu îi trecuse prin cap să îl întrebe cum făcuse asta, de unde știuse. Din acest moment, zilele lui Block la această societate erau numărate.

Oh, a mai rămas! Și a și muncit. Și mai mult, cât era posibil. Era trimis la cele mai grele treburi, cu cele mai murdare și dure sarcini, pentru care se plăteau sporuri. Se transferă la o altă firmă, foră în Marea Nordului, munci din greu pe platforme de foraj, pe uragane cu o viteză a vântului de peste 140 de kilometri pe oră, pe o mare care urla cu atâta furie de abia te puteai înțelege strigând. Se duse în Alaska, unde la sfârșitul anilor '60 se descoperise cel mai mare câmp petrolifer al Americii de Nord, la Prudhoe Bay, pe un frig cumplit și pe viscole cărora le căzură multe victime. Trăia făcând economii, banii nu și-i pierdea prin bordeluri, ci îi depunea în bănci.

Odată cu scurgerea anilor, devenea certitudine ceea ce se petrecuse pentru prima dată în Nigeria: el putea să găsească petrol acolo unde alții nu găseau nimic. Avea un al șaselea simț pentru ceea ce era ascuns sub pământ.

De câte ori se ivea ocazia, lucra cu echipele de explorare, doar că acum își ținea gura. Tot ceea ce făcea era să privească hărțile, datele seismice, cercetările mineralogice, fotografiile aeriene, imaginile furnizate de sateliți și tot ce se aduna pe parcursul anilor. Privea toate aceste date ore întregi, din nou și din nou când se putea și aștepta ca intuiția să-și spună cuvântul. În secret fixa cu privirea puncte pe hartă și își spunea:

– Aici va fi găsit petrol... și aici... și aici.

Aștepta până când forajele se terminau și se stabilea unde se afla petrol. Și mai totdeauna previziunile se adevereau.

Dar nu spunea nimănui nici un cuvânt. Niciodată nu va mai profita vreo societate petrolieră de pe urma talentului său, ci doar el însuși. Va veni și ziua în care va găsi el însuși petrol, pe cont propriu. Va veni ziua în care le va arăta tuturor de ce e în stare.

Ziua sosi mai repede decât se așteptase.

Într-o zi – Block lucra la un proiect *offshore* în Golful Mexic – sosi un plic cu numeroase ștampile și vize, cu un timbru austriac pe el. Avea aspect foarte oficial, și chiar așa era. Judecătoria Steyr îi comunica faptul că tatăl său, căpitan în retragere Heinrich Maria Block, născut pe 13 august 1925, decedase și că el era unicul moștenitor al gospodăriei și al

proprietății funciare. Era rugat să se prezinte imediat, în scopul rezolvării formalităților necesare.

Karl Walter Block plecă pe continent cu primul elicopter și de acolo zbură cu avionul în Austria. Două zile mai târziu, era proprietarul gospodăriei Block. Nu mai pierdu timpul să treacă și pe la mormântul tatălui său.

Zilele următoare le petrecu cercetând casa și gospodăria, trăgând fiecare sertar, deschizând fiecare dulap, inspectând fiecare etajeră. Renunță la ceea ce nu mai avea valoare, aruncând obiectele pe fereastră direct în curte, unde în scurt timp se strânse o grămadă considerabilă, pe care o încărcă într-o remorcă și o duse la groapa de gunoi cu tractorul.

Apoi, cu pași înceți, prudenți, străbătu câmpurile și fânețele aparținătoare proprietății, cu privirea îndreptată mereu în jos, de parcă ar fi căutat ceva. Refăcu aceste parcursuri la diferite ore ale zilei, pe ploaie și pe soare, și – după cum spuneau vecinii curioși la cârciuma satului – câteodată se lăsa pe miriște, de parcă ar fi tras cu urechea la pământ.

– Ce vreți să faceți acum cu gospodăria? vru să știe un bărbat care tocmai trecea pe acolo cu mașina. Purta un costum cu dungi maro și nu putea fi decât un agent imobiliar care vâna o afacere bună. Dumneavoastră vă simțiți acasă pe câmpurile petrolifere ale lumii, nu în agricultură.

– Am să caut aici petrol, răspunse calm Karl Walter Block.

Firește că fu luat drept țicnit, și încă bine de tot. Autoritățile îi restituiră primele cereri cu mențiunea că puteau și singure să se ia peste picior. Băncile refuzară chiar și să discute despre credite cu el. În sat i se spunea „șeicul petrolului“ și se râdea de el.

Dar, dacă aceștia gândeau că pot să îl oprească pe un Karl Walter Block, se înșelau. Își angajă un avocat, față de care un doberman flămând părea un biet cățeluș, și acesta obligă autoritățile să se pronunțe asupra cererilor de obținere a unei aprobări de forare. Normal că acestea fură respinse, dar avocatul demontă motivația respingerii, până când din aceasta nu mai rămase nimic și, în final, fură eliberate primele aprobări – bineînțeles, însoțite de cele mai severe obligații pe linie de mediu, unde nici chiar avocatul nu mai avu nimic de obiectat.

Karl Walter Block avea voie să foreze, dar, deși până hăt, departe, nu mai locuia nimeni, era obligat să respecte limitele de zgomot legale

de până la 45 decibeli în timpul nopții și 55 decibeli ziua. Trebuia să doteze toate instalațiile și agregatele cu capsule antizgomot costisitoare și, pe lângă asta, să instaleze ziduri antifonice înalte de cinci metri în jurul locului de foraj. Gunoiul rezultat în urma forajului trebuia depozitat separat, în containere speciale, și putea fi preluat exclusiv de firme specializate; întreg gunoiul trebuia inventariat detaliat.

Indiferent dacă forajele dădeau rezultate pozitive sau negative, Karl Walter Block era obligat ca la sfârșitul lucrărilor să le umple până la suprafață cu beton, să dezafecteze și să recultive terenurile. Era chiar obligat ca la amenajarea unui loc de forare să decoperteze brazdele de iarbă, să le depoziteze într-un loc adecvat și după încheierea lucrărilor să le replanteze.

Toate aceste măsuri vor fi supravegheate îndeaproape, prin verificări neanunțate de către inspectori de stat angajați, bineînțeles, pe cheltuiala lui Block.

– Ce contează este că pot, în sfârșit, să forez, spuse Block când avocatul îi comunicase cu o mină sceptică aprobarea și condițiile ei.

Asociați nu găsi, în ciuda celor mai generoase condiții. O bancă mică din celălalt capăt al Austriei, pe care o găsise după luni de căutări, îi acordă în cele din urmă un credit și astfel ipotecă toată proprietatea și casa și, pe deasupra, investi fiecare șiling și fiecare dolar pe care îi strânsese în ani de economii. Tot ceea ce poseda fu băgat în planul de a smulge petrol terenului muntos din Austria de Sus.

Totuși, banii erau insuficienți. Pentru că nu își putea permite să angajeze muncitori, lucra singur. Nu putea să plătească nici mașini moderne, mașini de forat oblic. În loc de asta, Block telefonă în toată lumea căutând agregate uzate, prăjini de foraj tocite și scoase din uz, capete de foraj crăpate și manșoane de protecție pentru căptușirea găurilor de sondă, la care trebuiau efectuate reparații dificile ale erorilor de producție și care, de aceea, erau înregistrate la deșeuri.

Lumea din sat privea de la distanță, cu îngrijorare, cum treptat se ridică un turn de foraj înalt în final cam de cincizeci de metri. Cinci motoare Diesel, fiecare de câte 400 cai-putere, acționau frezele care în sfârșit forau în pământ austriac. Patru pompe de foraj, fiecare cu o capacitate de o mie de litri de lichid cu suspensii pe minut, spălau pietrișul măcinat din foraj. Se înainta centimetru cu centimetru, într-o cursă a nervilor cu banii pe sfârșite.

Block făcea totul singur. El monta prăjinile, acționa palanul, monta capul de spălare, asigura întreținerea motoarelor. Și asta era doar partea cea mai ușoară. Când nu se mergea mai departe pentru că sfredelul percutant ceda definitiv, însemna că trebuiau scoase toate prăjinile, deșurubată țeavă după țeavă și pusă deoparte, până când capul de forare ajungea sus și putea fi schimbat. Apoi totul se relua: prăjinile trebuiau fixate în masa de forare, trebuia prinsă în palan următoarea țeavă, pusă în poziție, înșurubată și pe urmă totul trebuia coborât cu mare atenție câțiva metri în gaură, ceea ce se făcea cu duzini și spre sfârșit cu sute de țevi.

Oamenii din sat dădeau din cap la vederea smintitului care de la răsăritul soarelui până târziu în noapte se spetea de parcă îl mânau toți dracii de la spate. Mânca ăsta ceva? De fapt dormea? O soră medicală, care locuia în sat, obișnuia ca în drum spre locul de muncă să treacă prin fața gospodăriei lui Block și să vadă dacă omul mai trăia ori dăduse ortul popii.

Într-o zi, toate prăjinile erau în foraj, însă nici urmă de petrol.

– Acum totul s-a sfârșit, spuneau oamenii.

Totuși, Karl Walter Block zise:

– Îmi trebuie mai multe prăjini.

Nu mai avea bani. Câțiva șilingi prin buzunarele pantalonilor, care nu ar fi ajuns nici pentru un prânz cald, asta era tot ce mai avea. Ultimele săptămâni trăise numai cu cartofi, pe care îi scosese din vechiul teren al tatălui său și pe care îi cocea pe foc.

O lăsă pe sora medicală să îl ducă la spital și se oferi să dea sânge dacă pentru asta i se dădeau bani. Mai întâi medicul refuză, apoi însă se lăsă convins ca mai întâi să îl consulte și, spre surprinderea lui, constată că rareori avusese în față pe cineva atât de sănătos și, în plus, cu rara grupă de sânge AB negativ. Block donă sânge, primi bani pentru el și un prânz consistent, iar sora veni cu el înapoi în sat.

Dar banii nu îi ajungeau nici măcar pentru o singură prăjină.

Block se interesă în sat de o muncă pe care să o poată face și care să îi aducă rapid bani. În cele din urmă, îl angajă hangiul ca să îngrijească vitele din gospodărie. Dar nu vru să îi dea un avans. Block comandă totuși prăjina; se duse la poștă cu banii pe care îi avea și telegrafie până găsi un furnizor ce vindea pe credit.

După două săptămâni sosi prăjina. Transportul era mai scump decât prăjina comandată. În aceeași seară, Block o înșurubă la turnul de foraj și porni motoarele Diesel pentru a săpa încă douăzeci de metri. Era o manevră periculoasă să oprești o forare săptămâni întregi și apoi să o reiei, pentru că totul se putea rupe cu ușurință.

Totuși, mergea bine, prăjina dispărea în pământ ca și cele dinaintea ei, dar tot nu se întâmplă nimic. Block opri din nou motoarele și rămase acolo tăcut mult timp, privind gaura de foraj care în lumina reflectoarelor părea o rană urâtă cicatrizată. Apoi stinse luminile și se duse la culcare. A doua zi dimineață se duse din nou în sat, ca să muncească la staulul hangiului.

Reuși să achite factura pentru prăjină și transport înainte de a primi o somație și comandă imediat alta. Și aceasta dispăru în pământ fără vreo defecțiune și fără a apărea ceva în țeava de scurgere.

Block repetă totul pentru a treia oară, cu același rezultat. Doar că treptat se făcea toamnă, motorina din rezervor se consuma și sfârșitul burghiului de foraj părea că este aproape.

– Recunoaște că s-a sfârșit, spuse hangiul.

– Nu, răspunse Block.

Cu timpul, omul începu să îi pară hangiului ciudat. Profită de o mică greșeală și îl concedie; Block trebui să își caute altceva de lucru: încărca niște containere din curte la o fabrică din vecinătate, care producea șuruburi speciale pe care le livra în toată lumea. Distanța până la locul de muncă era mare. Block scotoci prin magazie și scoase străvechea bicicletă a tatălui său pe care o puse la punct. Totuși, cel puțin o dată la un drum îi sărea lanțul.

Sosi un control neanunțat, nu îl găsi la locul de foraj, dar îi lăsă totuși un aviz scris că ori continuă imediat forajul, ori renunță și începe recultivarea terenului. Valoarea facturii l-ar fi întârziat cu câteva săptămâni, așa că o ignoră și, în schimb, comandă următoarea prăjină. Pe care o plăti în avans.

Somația de la autoritățile locale sosi la scurt timp. Nu și prăjina.

Veni a doua somație. Când Block sună la furnizor, o fabrică din Anglia, îi răspunse un lichidator pentru insolvență explicându-i că fabrica se afla în lichidare și nu mai furniza nici o prăjină de foraj.

– Dar am plătit-o deja, strigă Block.

– Ghinionul dumneavoastră, răspunse calm interlocutorul.

Sosi a treia somaţie. Block se duse la poştă şi expedie un singur şiling. La care mecanismul administrativ răspunse cu o nouă somaţie pentru restul sumei. Cu banii rămași, Block comandă o prăjină la o altă firmă, de data aceasta din Olanda.

Căzură primele frunze. Când se ducea dimineața la fabrica de șuruburi cu bicicleta, o ceață rece acoperea muntele. Șeful personalului îl anunță că mai putea lucra acolo doar până la sfârșitul lunii.

– Nu o să mor din cauza asta, spuse Block.

Seara următoare găsi în cutia poștală o înștiințare de impozit. Fără a ține cont de faptul că până acum Block Ölförderungsgesellschaft înregistrase doar pierderi, organul financiar dorea bani, și anume nu numai pentru anul în curs, ci și plata cu anticipație pentru anul viitor. Sumele depășeau de departe posibilitățile lui Block, așa că acesta folosi avizul pentru a aprinde focul în sobă cu el. Își încălzi supa de cartofi, singura lui hrană de câteva săptămâni, și se duse la culcare.

Sosi în sfârșit prăjina din Olanda, cu patru metri mai scurtă decât o comandase. Totuși, Block o montă, porni motoarele, în atmosferă se împrăștiară norișorii de eșapament cenușii și începu forarea în forță.

Și dădu de petrol.

CAPITOLUL 12

Trecut

Block avea o hartă a orașului Chicago. Una mică, din acelea care sunt distribuite gratuit la agențiile turistice, dar oricum era mai bună decât cea din atlasul rutier de care dispunea Markus.

– Mi-au trimis-o organizatorii congresului, explică austriacul și adăugă încet: Ar fi trebuit să-mi mai dea câteva numere de telefon.

Devenea tot mai nervos pe măsură ce se apropia ora la care era programată prelegerea lui.

Markus căuta încordat un hotel mare ori un centru de conferințe, în orice caz, o clădire masivă. La adresa respectivă era însă o construcție joasă, dărăpănată, din piatră de culoare închisă, ai cărei pereți erau acoperiți de iederă. Între coloanele roase de vreme care sprijineau portalul de la intrare, atârna o pânză cu motto-ul congresului: IMPOSSIBLE POSSIBILITIES – THE FUTURE OF MANKIND IS ABOUT TO BEGIN[1].

Existau și o mulțime de locuri de parcare, chiar libere.

Nu părea ceva impresionant. Decorarea trăda fler studențesc și bani puțini. Când au coborât din mașină și s-au apropiat de intrare au văzut că în clădire se afla Muzeul de Istoria Tehnicii, după cum informa o placă de bronz; sub aceasta se afla o simplă foaie de hârtie din care aflai că organizatorul se numea Societatea Transhumanistă Chicago. Aveau un logo simpatic, dar cu siguranță și un aparat de tipărit color care funcționa prost.

---

[1] Posibilități imposibile – viitorul umanității e pe cale să înceapă. (în lb. engleză, în original)

La masa amenajată ca recepție la intrarea în sala de marmură de la intrare, se aflau două fete drăguțe, dar vizibil plictisite. Când Block se recomandă, începu agitația – se mânuiră telefoane, se gesticulă din belșug, una din cele două plecă în fugă, toc-toc-toc, și se mai ivi și un bărbat înalt, corpolent, care, în ciuda dimensiunilor pântecului, putea fi abia puțin mai în vârstă decât Markus. Avea părul blond buclat și ochi strălucitori, purta un costum de un roșu strident, cămașă albă fără cravată, ceea ce la prima privire îi dădea aspectul unui interpret de muzică ușoară concediat și, când îl zări pe Block, pe fața lui se citi o ușurare nemărginită.

– Mister Block, mister Block! strigă el și îl asigură cât de fericit era că îl vedea teafăr și nevătămat. Noi am fost la aeroport. Am fost punctuali. Dar nu exista nici un zbor cu numărul comunicat de dumneavoastră. Nimeni nu cunoștea acest număr, vă închipuiți? Eu mă simțeam ca într-un alt univers... și, acum, iată-vă!

– Da, am dat de belea în urma unei escrocherii a unei linii aeriene ieftine, explică furios Block. Vorbea o engleză cu accent, dar curgător. Tânărul acesta a avut amabilitatea de a mă salva din situația mea delicată...

– Excepțional! se repezi uriașul blond și buclat și îi apucă mâna lui Markus pentru a i-o scutura zdravăn. Cum vă numiți dumneavoastră? Mark? Minunat. Eu sunt Bob. Bineînțeles că sunteți invitat, din acest moment sunteți oaspetele nostru de onoare.

Îi dădu fetei de la recepție o dispoziție și imediat Markus putu să-și agațe de piept un ecuson pe care scria „Mark S. Westman, *Special Guest*"[1], evidențiat de o bandă lila lată, care nu exista pe ecusoanele cu celelalte nume.

Apoi totul se desfășură în pas alergător.

– Îmi făceam deja griji că va trebui să contramandăm prelegerea dumneavoastră, spunea Bob în timp ce traversau o sală de muzeu în care erau expuse tot felul de dispozitive de forare – macheta unei sonde, percutoare de foraj din metal masiv, pârghii diferite. Tocmai prelegerea dumneavoastră, punctul culminant al congresului nostru!

---

[1] Invitat special (în lb. engleză, în original)

La modul în care o spunea, suna ca și când așa i se adresa fiecărui vorbitor, dar Markus îl văzu pe Block zâmbind și era greu de spus dacă doar se simțea bine printre ustensilele de forat.

Era evident că sosiseră la momentul potrivit. O voce tocmai anunța prin instalația de sonorizare prelegerea, după care lumea se puse în mișcare într-o singură direcție. Bob se opri un moment și spuse că trebuie să îl conducă pe Block în *backstage*[1], iar lui Mark îi explică pe unde ajunge în aulă.

– Nu este nici o problemă, spuse Markus și îi lăsă pe cei doi să își continue drumul.

Drept înainte, apoi la dreapta și încă o dată la dreapta. Chiar că nu era nici o problemă cu numeroasele tăblițe indicatoare care marcau drumul. Într-o nișă a coridorului se afla un costum de astronaut, original după cum părea; ca o armură de cavaler al secolului douăzeci. Nu era rău. Un pasaj prin dreptul căruia trecu oferea priveliștea unui gen de hală pentru expoziții; Markus remarcă tăblițe cu inscripții precum COLD FUSION și ETERNAL LIFE. Într-o altă nișă, un stand pentru informații cu privire la călătorii spațiale private era neocupat. În fața ușilor aulei fu întâmpinat de doi bărbați, dintre care unul purta o cască cu două camere video și cu o antenă deasupra; totuși, discutau de parcă ar fi fost cel mai normal lucru de pe lume.

La ușă, o fată îi făcu semn lui Markus să se grăbească, așa că amână momentul reflectării asupra apariției anterioare atât de ciudate, se strecură înăuntru și căută un loc cât mai în față. Sala era ocupată cam două treimi.

Bob își făcu vijelios intrarea, atrăgând privirile și prin costumul său roșu, și îl anunță pe Karl Walter Block cu o emfază care i-ar fi stat bine și unui predicator de la televizor. Bărbatul *from Austria,* care a realizat *mission impossible* de a găsi petrol în Alpi. Block fu primit cu aplauze entuziaste, ceea ce îi smulse un nou zâmbet silit. Evident, nu prea avea exercițiu în materie de zâmbit.

– *Ladies and gentlemen,* începu el în engleza lui dură, sunând cam din topor, dați-mi voie ca mai întâi să vă spun o poveste.

Markus aruncă încă o privire rapidă în jur. Practic, ladies nu erau prezente; cu excepția uneia, două siluete de care nu era sigur, publicul părea a fi format exclusiv din bărbați.

[1] În culise (în lb. engleză, în original)

– Într-o seară, un polițist dă peste un bețiv care se învârtea în jurul unui felinar, părând a căuta ceva. Îl întreabă ce caută și bețivul îi răspunde: „Cheia de la locuință". „Așteptați, vă ajut eu", spune polițistul și o vreme caută împreună. Nici unul dintre ei nu găsește nimic. Polițistul intră la bănuieli: „Spuneți-mi, unde ați pierdut cheia?" Bețivul arată pe undeva prin întuneric și spune: „Pe-acolo pe undeva". Polițistul exclamă: „Omule, atunci de ce o cauți tocmai aici, sub felinar?" „Pentru că aici este lumină, acolo nu se vede nimic", răspunde bețivul.

Râsete politicoase. Markus își bătea capul întrebându-se ce a fost *asta.*

Block se îndepărtă puțin de pupitrul de la care vorbea și privi în jur, ca și cum ar cântări dacă nu cumva ar trebui să întrerupă prelegerea din cauza reacției lipsite de entuziasm a publicului. Secundele se scurgeau în tăcere și treptat în sală se acumulă o tensiune funestă. Fără îndoială că peste câteva clipe primii auditori se vor ridica și vor pleca.

Markus auzi târșâit de picioare și pe cineva care șopti:

– Hai să plecăm, devine plictisitor.

Exact în acest moment, Block continuă cu o voce ce îi făcu pe unii să tresară:

– Academicienii de astăzi se comportă exact ca acest bețiv. Caută petrolul acolo unde le este plăcut să îl caute. Nu acolo unde este de fapt. Ridică bărbia. Se vorbește mult despre faptul că într-o zi petrolul se va termina și că trebuie să ne pregătim pentru acea zi. Se mai discută mult despre energiile alternative. Se cheltuiesc bani mulți pentru centrale eoliene, pe instalații de biogaz, cu panouri solare pe acoperișuri. Prostii. Eu vă spun un lucru: nu există alternativă la petrol. Asta este vestea proastă. Cea bună este că acesta nu se va termina. Toți cei care fac astfel de profeții se înșală amarnic. Încă există petrol în cantități atât de incredibil de mari, încât este absolut exclus ca noi, micuții oameni, să fim în stare să le epuizăm. Dar trebuie să știi unde să le cauți. Astăzi, aici, despre aceasta am să vă vorbesc.

Acum se bucura de atenția tuturor. Chiar și de atenția lui Markus, care îl privea consternat pe bătrânul slab de la catedră, care în ultimele ore stătuse alături de el în mașină: părea că dintr-odată devenise mai înalt, chiar uriaș, răspândind o lumină interioară.

– Când spun că nu există alternativă la petrol, nu vreau să înțelegeți că atunci când este posibil nu trebuie exploatate și centralele eoliene, cele acționate de maree sau alte tipuri. De ce nu? Totul este în regulă atât timp cât nu ne închipuim că astfel petrolul va deveni de prisos. Nu se poate așa ceva. Întreaga noastră civilizație tehnică este legată inseparabil de petrol. Să încerci să renunți la el ar fi același lucru ca a încerca să trăiești fără sânge.

Block apăsă un buton și pe perete se proiectă prima imagine a prezentării sale. Era fotografia veche, cu nuanță maronie a unui străvechi automobil.

– Vreau să vă ilustrez cele spuse cu un exemplu. Se discută astăzi mult despre automobilul electric, despre motoare-hibrid, celule de combustibil și așa mai departe. Se vorbește despre acestea de parcă omul de pe stradă trebuie să creadă că ar fi vorba despre noutatea cea mai nouă, progresul. De fapt, toate acestea sunt o Mărie cu altă pălărie. Automobilele electrice au fost experimentate încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Prima mașină cu propulsie hibridă a fost construită încă din 1903! O vedeți în această fotografie. În ce privește celulele de combustibil... Ei, da. Vreau să vă pun doar o întrebare: credeți că un avion va fi vreodată acționat de celule de combustibil? Există în această sală cineva care crede așa ceva? Cineva care își poate imagina un avion cu electromotor și cu baterii? Nimeni, foarte bine. Pentru că este imposibil. Toți acești teoreticieni fini, fără sânge în ei, care propovăduiesc propulsia alternativă uită în teoriile lor fine, lipsite de vigoare, o valoare numerică importantă – densitatea energetică. Dar despre densitatea energetică este vorba într-un mod esențial. Densitatea energetică a unei propulsii electrice – motor și baterie, luate la un loc, nota bene sau, treacă de la mine, o celulă de combustibil în loc de baterie, asta nu schimbă esențialul – este suficientă pentru mișcarea unui Golf mai bunicel, dar cu asta gata! Și aceasta este determinată fizic; toată arta inovatoare a descoperirilor din lume poate modifica atât de puțin starea lucrurilor încât mai bine o lași baltă. Ridică mâna savant. Realitatea este că, dacă vreți performanță înaltă, nu trebuie să neglijați propulsia chimică. Există o singură substanță care depășește în densitate energetică derivatele petrolului, benzina, kerosenul și celelalte: hidrogenul. Reacția hidrogen-oxigen este reacția chimică cea mai bogată în energie. De aceea rachetele sunt propulsate astfel. Dar, întrebare: este cineva în

această sală care s-ar urca într-un avion acționat cu hidrogen pur? Aha! Mi se pare că aici sunt prezenți o mulțime de oameni rezonabili. Nici eu nu m-aș urca. Hidrogenul o fi el plin de energie, dar este incomparabil mai riscant.

Block apăsă un buton și apăru o altă imagine istorică. Un murmur sau un oftat se auzi în sală. Era imaginea dirijabilului Hindenburg, care arsese pe Aeroportul Lakehurst.

– Aceasta este tehnologia hidrogenului, doamnelor și domnilor! strigă Block. Aceasta se vrea să vă fie vândută ca viitor al omenirii. Dădu din cap. Indiferent cum o sucești, cum o învârtești, în ce privește raportul manevrabilitate/randament energetic, nimic nu este superior benzinei și derivaților petrolului. Excludeți petrolul și lumea noastră încetează să mai fie lumea pe care o cunoaștem. Excludeți petrolul și lumea noastră încetează să mai fie o lume în care să putem supraviețui.

Anulă imaginea și se sprijini de pupitru de parcă ar fi vrut să se cațere pe el.

– Dar, veți spune dumneavoastră, este o realitate faptul că se descoperă tot mai puțin petrol! Este de asemenea un fapt că ultimul mare câmp petrolifer găsit a fost Statfjord de sub Marea Nordului! Adică în anul 1974! Dacă există atât de mult petrol, de ce nu se mai descoperă? Arătătorul lui se îndreptă către auditori. Pentru că nu este căutat unde trebuie! Pentru că, exact ca bețivul din glumă, oamenii caută acolo unde este lumină în loc să caute acolo unde este de fapt!

Pe perete apăru o imagine complicată, preluată evident dintr-un manual actual sau din ceva asemănător.

– Eu pot doar să vă recomand să citiți o carte bună despre istoria științei, spuse Block și chicoti amuzat. Vi se vor deschide ochii. Ceea ce cândva trecea drept nivel al științei întrece orice închipuire. Domnii academicieni și luptele lor pentru rang – în jurul acestora se învârte totul. Adevărul este absolut secundar. Pierdere colaterală. O teorie nouă, mai bună vrea să apară, totuși greșeala predominantă acum, adevărul din manualele școlare, dogma recunoscută sunt apărate cu înverșunare până la ultima picătură de cerneală. O generație de savanți trebuie să moară și o alta să îi ia locul, înainte ca noua teorie să aibă o brumă de șansă.

Block se întoarse către imaginea de pe perete.

– Realitatea, doamnelor și domnilor, este că nu se știe cum se formează petrolul. Dar există o teorie. Asupra acestei teorii s-au purtat discuții aprinse de mult timp și pe parcursul acestor controverse teoria s-a complicat tot mai mult, până când a ajuns la stadiul de astăzi, când este atât de complicată încât se dorește să se lucreze cu ceva mai simplu. De exemplu, cu dreptul fiscal.

Râsete.

– Am să încerc totuși să vă explic. Conform opiniei predominante, petrolul este un material organic străvechi, încălzit sub o enormă presiune și din această cauză transformat chimic în acea mixtură de hidrocarburi diverse, din care se obțin prin distilare metan și propan de exemplu, cele mai ușoare molecule ale acestei familii; benzenuri de diferite densități, pe care le cunoaștem ca benzină, motorină ori uleiuri; și, în sfârșit, hidrocarburi grele, ca gudronul sau parafina. Până aici, sună simplu. Atât de simplu încât te și întrebi de ce să nu faci singur asta, în propria curte din dos, din tot ce până acum se arunca drept compost. Oare? Ar fi practic.

Apăru o altă imagine, reprezentând într-o lumină dură, fără nuanțe, un peisaj preistoric.

– Dintr-un motiv pe care eu nu l-am înțeles, teoria oficială pretinde că materialul de la care pleacă acest proces nu a fost unul organic oarecare, ci anumite alge care trebuie să fi trăit în oceanele preistorice puțin adânci și care într-o anumită perioadă neobișnuit de caldă a istoriei Pământului s-au dezvoltat în cantități neobișnuit de mari, începând cam acum vreo trei sute de milioane de ani până acum treizeci de milioane de ani. Se crede că aceste alge au pierit, s-au depus pe fundul oceanelor, formând sedimente, care, pe parcursul unor perioade uriașe de timp, datorită mișcărilor scoarței terestre au fost înghițite și au ajuns în profunzimi, unde presiunea și temperaturile înalte amintite au transformat materialul organic în așa-numitul kerogen. Presiunea și temperatura trebuiau să fie nici prea mari, nici prea mici, să se mențină între anumite limite și, dacă ținem cont de aceste elemente, condițiile necesare transformării sedimentelor kerogene în rocă având un conținut de petrol ar fi fost îndeplinite la o adâncime de 3 000–5 000 de metri.

Câteva persoane din sală dădură aprobator din cap; aceste chestiuni erau evident general cunoscute. Pentru Markus ele erau absolut noi. De fapt, nu se întrebase în viața lui cum a apărut petrolul. Într-o carte

ilustrată, pe care o citise în copilărie, se spunea că petrolul s-ar fi format din saurienii ajunși pe fundul mărilor.

Block se întoarse din nou către public și se sprijini de pupitru cu un gest trădând oboseala.

– Doamnelor și domnilor, eu am lucrat la mai multe exploatări decât pot să enumăr, și anume jos de tot din punct de vedere ierarhic. Eram unul dintre cei cărora li se spune: „Forează acolo!“ și care își fac apoi treaba. Dar aveam ochi. Am priceput cum stăteau lucrurile. Se întâmpla mereu la fel. Domnii geologi, cu studii, cu titluri academice și mai știu eu cu ce, își priveau hărțile, reflectau asupra locului și perioadei când un strat geologic ar fi putut să se cuteze și apoi stabileau punctele de foraj. Totdeauna aveau în cap teoria lor, înțelegeți? Nu puteau proceda altfel decât să privească lumea prin grila teoriei lor. Iar această teorie, asta este problema, limitează întreaga chestiune. Se știe când și unde s-a întâmplat ceva în stratul geologic – cel puțin se crede că se știe – și, ca urmare, rămân doar puține zone ce pot fi avute în vedere. Doar câteva locuri pe hartă. Și în majoritatea dintre ele deja a forat cineva. Cu alte cuvinte, teoria dispune unde este „lumină“ și numai acolo se caută. Și, să fim cinstiți, dacă dumneavoastră ați fi un angajat foarte bine plătit al unei mari societăți petroliere, nu veți îndrăzni să efectuați un foraj într-un loc ce nu are acoperire prin teorie. Poate că o dată o veți face, dacă ați fi foarte curajos. Poate chiar de două ori. Dar un asemenea sondaj este scump. Dacă nu găsiți nimic, este de rău și, când vi se va demonstra că nu ați respectat cunoscuta teorie, se va spune: „Sondarea nici nu putea găsi ceva!“. Vi se va reproșa că v-ați înșelat, că nu vă stăpâniți meseria, după care veți renunța să vă mai asumați riscuri. Dacă sunteți un prospector cu studii, veți căuta cheia doar acolo unde va fi lumină, indiferent de locul în care ați pierdut-o de fapt. Sunteți într-o capcană.

Block făcu o pauză voită, de efect, apoi continuă:

– Dar, din fericire, nu sunt un prospector de petrol cu studii.

Se râse din nou. De data asta mai ușurel, sunând meditativ.

Bărbatul cărunt privi întregul auditoriu.

– Vreau să vă spun deschis: nici eu nu știu cum a apărut de fapt petrolul. Știu doar că am avut parte de o mulțime de lucruri care nu se încadrează în această teorie. Găuri de foraj ce par să se fi golit, dar după un timp se umplu iarăși – cum explicați asta? Nu puteți găsi o explicație. Mai de mult, când teoria nu era atât de elevată, se mai fora uneori la noroc, după fler și se

descoperea petrol în locuri unde nu ar fi trebuit să existe. Atunci fie se mai pălăvrăgea câte ceva în sensul teoriei, fie totul era ignorat. Nici unul dintre domnii academicieni nu ar cuteza să pună în discuție teoria recunoscută, niciodată în viața lui! Așa ceva poate să facă numai cineva ca mine, care nu face parte dintre ei și deci nu are ce renume să piardă. Și, sunt convins că, așa cum mă aflu acum aici, copiii copiilor noștri vor râde de teoria recunoscută a apariției petrolului la fel cum astăzi noi râdem de ideea că din foc s-au desprins celelalte elemente, de teoria eterului sau de opinia că Soarele se învârte în jurul Pământului. După ce făcu să dispară ultima diagramă proiectată, el spuse: Cunoașteți din prezentarea acestei prelegeri sau din mass-media că în urmă cu ani am găsit petrol în Austria, patria mea, și extrag petrol și astăzi. Când am început să forez, toți m-au considerat nebun și nimeni nu mi-a dat credit măcar un șiling sau un cent. Când am găsit petrol, știința s-a aflat în fața unei enigme. Pentru mine este sugestiv că niciodată nu a venit cineva de la universități sau academii la mine, în Steyr, ca să clarifice această enigmă. Făcu o pauză, apoi continuă: Ceea ce dumneavoastră nu știți este că această descoperire nu a fost o întâmplare. Aici norocul nu a jucat nici un rol. Am știut de la început că voi găsi petrol și am găsit. Nu pentru că m-am folosit de o teorie, ci pentru că în căutarea petrolului eu aplic o altă metodă, principial deosebită, care nu are nici o legătură cu ceea ce s-a știut până acum. Veți înțelege că aici, astăzi, nu doresc să intru în amănunte, vă spun doar atât: cu ajutorul acestei metode, voi fi în stare să descopăr suficient petrol pentru ca omenirea să nu își mai facă nici un fel de griji în următorii o mie de ani.

În sală se dezlănțui zarva.

Prezent

La fața locului erau și camerele televiziunilor. Abu Jabr Faruq Ibn Abdulaziz clătină din cap.

– Consider că este o exagerare.

Verifică poziția năframei de pe cap și îndreptă *agal*[1]-ul.

---

[1] Accesoriu vestimentar, susține năframa (în lb. arabă, în original)

Mașina opri exact în fața intrării principale a spitalului Abd al-Asis, în mijlocul unei mulțimi considerabile, și cineva deschise prompt portiera. Când Abu Jabr coborî, lumea jubilă și o făcu și mai zgomotos când acesta ridică mâinile, deși el le ridicase cu intenția de a liniști oamenii. I se întinse un microfon.

– Toate aplauzele, spuse Abu Jabr, se cuvin chirurgului-șef și colaboratorilor lui. Allah – fie lăudat! – a vrut ca prin mâinile lor să se înfăptuiască o minune.

Operația durase optsprezece ore. Cele două gemene din Africa de Sud, care veniseră pe lume unite în regiunea spinării, fuseseră separate în primele ore ale dimineții și se părea că vor supraviețui amândouă. În spital era a paisprezecea operație de acest fel, dar exista un motiv pentru care televiziunea mediatiza deosebit de intens evenimentul. Fuseseră prezentate ambele fetițe, brune precum cafeaua, Joana și Winnie, în vârstă de trei ani, și o jumătate de țară se pare că se îndrăgostise de ele. Brusc se făcuse mare caz pentru că prințul Abu Jabr preluase toate costurile pentru operație și tratament și, bineînțeles, pentru deplasarea mamei și a copiilor, cam 1,2 milioane de riali. Această vâlvă nu fusese în intenția lui Abu Jabr; la cele șase situații anterioare, când procedase la fel pentru asemenea operații, acțiunea lui nu devenise publică.

Ei bine, dacă ei jubilau în loc de a considera ceea ce făcuse el ca *zakat*[1], ca îndeplinirea unei obligații religioase pe care un om bogat o are față de cel sărman, atunci nu se mai putea schimba nimic. Abu Jabr făcu un ultim gest de salut cu mâna și intră în interiorul răcoros al clădirii.

Abdullah al-Rabia, chirurgul-șef, îl aștepta. Era palid și epuizat, dar nu ezită să explice detaliat amănuntele operației, cu ajutorul imaginilor Röntgen și a altor materiale, când Abu Jabr manifestă interes pentru problemele medicale. Apoi o întâlni pe mamă. Aceasta veni cu vălul cam deranjat și chiar îl atinse pe Abu Jabr, ceea ce era de-a dreptul lipsit de tact: cu lacrimi în ochi, îi apucă mâna, i-o puse pe fruntea ei și îl potopi cu un torent de cuvinte, din care el nu înțelese mai nimic. Își retrase mâna cu grijă; ea era o străină și era extrem de răscolită, astăzi trebuia să i se treacă totul cu vederea.

În sfârșit, fură conduși la un geam prin care se putea vedea secția de terapie intensivă; Abu Jabr și mama celor doi copii stăteau alături,

[1] Pomană (în lb. arabă, în original)

privind lung și în tăcere fetițele care pentru prima oară dormeau în paturi separate, mici fărâme de viață între atâtea aparate ce clipeau, de care erau legate printr-un hățiș de cabluri și tuburi. Stătură mult timp acolo și inima lui Abu Jabr se umplu de bucurie. ●

Trecut

Ceea ce urmă părea ieșit dintr-un film prost. Primul care se ridică când Block se oferi să răspundă la întrebări nu întrebă de fapt nimic, dar spuse că totul fusese drăguț, dar superfluu, pentru că tehnologia fuziunii nucleare era pe cale de a fi implementată, ceea ce ar însemna energie în cantitate nelimitată.

Block clipi iritat, după cum i se păru lui Markus.

– Fuziunea nucleară? De patruzeci de ani tot aud că e pe cale de a fi implementată.

– Fuziunea la rece funcționează de mult! strigă un bărbat slab, cu nasul precum ciocul unei păsări răpitoare. Tehnologia este marginalizată de lobby-ul concernelor energetice pentru că le pune monopolul în pericol! Fuziunea la rece înseamnă un reactor de fuziune în buzunarul de la vestă. Un aparat care nu este mai mare decât un termos, dar care furnizează mai mult curent decât o centrală nucleară. Energie nelimitată pentru toți!

Mai înainte ca Block să fi apucat să spună ceva, un bărbat bronzat, cu chelie, în haine albe care fâlfâiau pe el, puse stăpânire pe microfonul sălii și declară solemn:

– Viitorul, prieteni, aparține energiei vacuumului. Energie din nimic, în cantitate nelimitată – datorită ei vom avea posibilitatea să mutăm planete pe orbite mai convenabile...

După aceasta se încinse o discuție atât de deplasată încât lui Markus nu îi rămase altceva de făcut decât să se ridice și să plece. În fața ușilor aulei se înghesuiau de asemenea oameni care discutau; îl auzi pe unul dintre ei spunând: „Ceea ce povestea el este o vechitură; este clar că plăcile continentale plutesc pe petrol, altfel cum s-ar putea mișca aceste mase în lipsa unui lubrifiant? Acolo, jos, sunt oceane de petrol.

Acesta trebuie doar scos. Evident că peste tot dai de petrol dacă forezi destul de adânc".

– De exemplu Israelul, aprobă altul. Ăștia ar trebui doar să foreze destul de adânc și ar avea și petrol. Țara este așezată pe un uriaș dop de sare subteran – dovadă Marea Moartă. Este complet sărată și atunci te întreb de unde atâta sare? Trebuie străpuns dopul de sare, asta este tot.

Hotărât lucru, era un film prost. Markus făcu o tură prin sala expozițională pe care o văzuse înainte. O firmă făcea reclamă propriei tehnologii prin care în urma morții capul era despărțit de corp și era păstrat în heliu lichid până când moartea putea fi în viitor învinsă și va fi posibilă reconstituirea corpului, după care s-ar fi putut trăi o veșnicie. La standul următor, o inițiativă solicita drepturi cetățenești depline pentru roboții inteligenți și pentru cimpanzeii dotați genetic; preventiv, pentru că deocamdată nu existau nici unii, nici ceilalți. Un alt stand făcea cunoscut faptul că cel puțin acea chestiune cu computerele inteligente era doar o problemă de timp: diagrame cu niște curbe gros desenate prevedeau când oamenii vor fi întrecuți de mașini, care vor prelua și puterea, un eveniment denumit „singularitate", despre care se pretindea că ar fi inevitabil.

Ceva mai încolo, într-un gen de cort, era expus un șoarece, care, golaș și îngrozit în cutia lui de sticlă, fugea încoace și încolo și lumina în întuneric, ceea ce expozantul considera a fi succesul tehnicii manipulării genetice. Pe panouri era prezentat următorul proiect: dotarea genetică a ochiului uman ca aparat de vedere nocturnă prin implantarea unei gene de pisică în moștenirea genetică umană. Alte imagini vizionare arătau oameni cu branhii și membrane interdigitale pentru înot, care, inimoși, inaugurau un nou spațiu vital în adâncimile oceanelor.

Alți expozanți fixau acest nou spațiu vital mai curând în cosmos, expuneau imagini de stații spațiale, uriașe orașe spațiale, chiar de lumi artificiale, care, locuite de milioane de oameni, trebuiau să ia calea adâncurilor galaxiei.

– Abia când își va prelungi radical speranța de viață, își exprimă un bărbat convingerea către Markus, omul va avea destul timp să profite

de noile tehnici și va dispune și de suficient timp pentru a ajunge la stele îndepărtate.

Markus fu în principiu de acord cu el și se apropie de standul următor, care propaga „budismul farmaceutic" și susținea că iluminarea și pacea interioară s-ar obține pe cale medicamentoasă.

– Trebuie, susură un tinerel cu fața moale și cu barbă franjurată, stimulat lobul temporal stâng. Cercetările efectuate cu tomograful cu rezonanță magnetică au relevat că acesta este sediul simțirii religioase, „modulul lui Dumnezeu" ca să zicem așa...

– Viitorul va fi minunat! tună cineva în urechea lui Markus și încercă să îi vâre în mână o foaie de hârtie multicoloră. Grandios! Totul va fi posibil!

În cele din urmă, îl reîntâlni pe Block, care stătea furios într-un colț.

– Organizatorul mi-a promis că este vorba despre un congres cu adevărat științific. Dar ăștia sunt cu toții duși cu pluta! Uitați-vă la ei! Sunt complet țicniți! Ce câștig dacă mă aplaudă asemenea oameni? Eu caut oameni care vor să investească în firma mea. Le-am și spus asta. De-asta am venit. A fost o prostie din partea mea. O greșeală.

Markus privi în jur, se uită la oamenii care vorbeau și gesticulau, văzu plăcuțele, panourile și obiectele bizare expuse și avu ciudatul sentiment că se afla în centrul liniștit al unui uragan.

– Poate că nu, se auzi el spunând, poate că nu a fost o greșeală.

– Am fost tras pe sfoară.

– Am înțeles corect, întrebă Markus, că vreți să faceți o firmă care să valorifice metoda dumneavoastră de a descoperi petrol?

– Da, dar pentru asta am nevoie de bani. Bani mulți. Ceea ce câștig eu cu sursele mele petroliere nu este suficient. Pentru că sunt o firmă mică, iar concernele energetice mă escrochează. Sursele mele de petrol îmi sunt suficiente doar pentru a supraviețui. Block le aruncă priviri ucigașe celor care se uitau către el. Vreau să intru la bursă. Am nevoie de investitori cu capital serios...

Markus se întrebă dacă de vină era țara în care se găsea pentru ceea ce i se întâmpla sau asta i s-ar fi putut întâmpla oriunde. Asta era, nu? Recunoaște șansa când ți se oferă. Și beneficiază de ea. Este tocmai visul american. Pe care îl trăia acum.

– Ar trebui să colaborăm, spuse el. Dumneavoastră veniți cu metoda, eu procur banii.

Block îl măsură sceptic din cap până în picioare.

– Dumneavoastră? Dumneavoastră puteți procura bani?

– Mai mulți decât v-ați putea închipui.

CAPITOLUL 13

Trecut

Vara, temperatura exterioară la Riad nu scade sub 45 grade Celsius și are nefasta proprietate de a deveni temperatură interioară dacă nu se iau măsurile corespunzătoare. Deci instalațiile de aer condiționat funcționează din plin, jaluzelele de la ferestre sunt coborâte, birourile fiind cufundate într-o ciudată lumină ireală de amurg.

Totuși, toți transpirau. Glen Myers ședea în scaunul de la biroul lui, în semiîntuneric, iar ceea ce se vedea din el, mai mult sau mai puțin, erau picăturile de sudoare de pe fruntea sa.

– Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă și aruncă mapa din fața lui pe masă. Nu era groasă, de aceea nu făcu nici un zgomot impresionant. Îmi pare rău, dar nu pot transmite mai departe acest raport.

Taggard ridică din sprâncene.

– Semnătura dumneavoastră nu înseamnă că îmi împărtășiți opinia.

– Da, da. Teoretic. Practic, cel mai târziu mâine se va primi un telefon de la Langley.

– Pentru ce?

Fața lui Myers se ivi din umbra spătarului scaunului.

– De când sunteți aici? De trei luni? De patru?

– De patru.

– Ce trece timpul... Totuși, sunteți un nou-venit în imperiul lui Allah, preamilostivul. Tocmai ați încetat să mai fiți turist.

– Cu alte cuvinte, ripostă Charles Taggard, imaginea mea asupra țării este încă proaspătă și neprefăcută. Liberă de orice orbire provocată de rutină.

Ochii șefului se îngustară.

– Îmi reproșați asta? Orbire provocată de rutină?

– Desigur că nu, îl asigură Taggard, și aceasta era chiar convingerea lui. Nu v-ați fi agitat atât dacă nu ați fi știut cu precizie câtă dreptate am prin cele exprimate în raport.

– Ah, da?

– Și încă am fost reținut.

– Nu am remarcat.

Taggard se lăsă pe rezemătoarea scaunului. Cămașa jilavă i se lipi de piele.

– Dacă pe parcursul unor ani lungi și obositori nu mi-aș fi însușit nobila artă a exprimării diplomatice, explică el, aș fi scris simplu: Arabia Saudită este un coșmar și, dacă ea trebuie să fie imperiul lui Allah preamilostivul, atunci el a încheiat un joint-venture cu însuși Șeitan. Singura dificultate pe care am întâmpinat-o în raport a fost că nu știam de unde să încep. Nu am reușit să descopăr prin ce se deosebește Arabia Saudită de Coreea de Nord sau de orice altă dictatură, cu excepția faptului că noi le îndesăm bani în buzunare saudiților cât de rapid putem, pentru că avem nevoie de afurisitul lor de petrol.

Myers mormăi ceva:

– Măcar asta ați înțeles-o.

Taggard începu să enumere pe degete argumentele:

– Oamenii aceștia nu au o constituție, nu au parlament, nu au partide. Nici nu știu ce este acela un sindicat, iar presa scrie numai ceea ce regimul vrea să fie scris. Glen, de fapt țara asta este proprietatea privată a familiei Saud. Iar familia Saud, cea mai bogată familie de pe glob, își jefuiește propriii oameni. Am văzut asta amândoi, la trei zile de la sosirea mea. Ei distrug clasa mijlocie. Au făcut întreaga țară dependentă de pomana lor, iar banii pentru asta i-am dat *noi*.

– Charles, în schimb ei ne-au vândut petrolul lor. Nu ne privește absolut deloc ce fac ei cu banii lor.

– Se poate, dar ceva ne privește din ce fac saudiții cu această țară. Căldura era de vină; gura i-o lua înainte, fără ca mintea să fie în stare

să intervină. După atâtea decenii, cu excepția petrolului, aici nu există nimic ce s-ar putea numi economie. Și, cerule, a trebuit să citesc de trei ori ca să pot să cred că țara este înglodată în datorii până la gât! Mai mult de două sute de miliarde de dolari! Dacă raportăm cifra la populație, datoria pe cap de locuitor este mai mare decât a Argentinei, când aceasta a dat faliment. Chiar produsul intern brut, raportat la numărul de locuitori, în ciuda petrolului și a tuturor celorlalte, nu ajunge nici la jumătatea celor mai sărace state OECD.

– Ceea ce evident se datorează faptului că aici există al naibii de multe capete, răspunse Myers. Cândva se va normaliza și asta.

Taggard nu intenționase să se înfurie. Nu era de mirare că Myers refuza să semneze materialul lui. Myers era unul dintre cei care țineau la scaunul lor și nu îl interesa decât ca pe tarlaua lui să fie liniște.

– Nu. Nu se va normaliza. Arabia Saudită este un butoi cu pulbere. Jumătate din populația ei este mai tânără de 18 ani și practic nu există slujbe. Și, chiar dacă ar exista, oamenii nu ar fi pregătiți pentru ele. Aici, în țară, din trei absolvenți de universitate, doi sunt în teologie islamică. Taggard se aplecă și împinse din nou către Myers mapa cu raportul. Nici măcar nu ne putem dori ca Arabia Saudită să treacă brusc la democrație, pentru că primele alegeri vor aduce la putere, cu o majoritate covârșitoare, un regim islamic în comparație cu care Ayatollah Khomeini ar putea fi considerat un prieten al Washingtonului. La dracu', și probabil că primul președinte ales ar fi Osama Bin Laden! După care fiecare baril de petrol ar costa 140 de dolari. Acesta este motivul pentru care noi ținem la putere familia Saud: pentru ca țara să *nu* devină o democrație. Ceea ce, Glen, este o rușine pentru America.

Myers dispăru din nou în umbră. Întinse mâna după mapă, o ridică, o cântări un moment, după care o aruncă în coșul de hârtii, în care ateriză cu un sunet metalic.

– Nimeni din Statele Unite nu vrea să știe asta, Taggard. Nimeni, crede-mă.

După discuția cu Myers, Charles W. Taggard stătea în biroul său, se uita fix pe fereastră, iar restul zilei nu mai făcu nimic.

Cel puțin nimic ce putea fi văzut.

Timpul părea că stă pe loc, totuşi mintea lui lucra. Era ceva ce pierduse din vedere până acum. O legătură pe care nu o sesiza. În discuţia cu Myers fusese atinsă o coardă ce îl conducea către aceasta şi ea mai vibra încă.

Islamismul. Cheia era pe aici pe undeva.

Afară aerul tremura deasupra acoperişurilor Riadului. De-a lungul străzilor largi automobilele alunecau ca nişte jucării mici. Cerul era de un albastru incredibil de pur.

În riscantele sale expediţii prin oraş, Charles W. Taggard văzuse *mutawaiin*[1], poliţişti religioşi, trecând pe străzile comerciale, făpturi inspirând teamă, cu bărbi lungi, vopsite în roşu, care loveau vitrinele sau grilajele magazinelor cu bastoanele lor de trestie, pentru a-l determina pe proprietar să închidă şi să se ducă la cea mai apropiată moschee, la rugăciune. Mai văzuse cum *mutawaiin* vânaseră şi loviseră cu bastoanele femei pe care ei le considerau insuficient de înfăşurate în voaluri.

În ochii lui – un coşmar. Totuşi, *mutawaiin* se bucurau de recunoaştere şi chiar de respect în rândul populaţiei.

Se oprise, uşor de recunoscut ca american, în apropierea unor şcoli ale Coranului, care păreau a fi nenumărate. Afişase o mină nevinovată şi auzise cum era batjocorit şi înjurat. Îi fusese greu să se comporte ca şi cum nu ar înţelege araba. Şcolile Coranului îi lăsaseră impresia unor clocitori ale urii. Acolo se părea că nu se preda iubirea întru Domnul, ci ura faţă de America.

Charles W. Taggard se întrebase de multe ori la ce se aştepta de la aceste opriri.

El *nu* venise pentru a-i descoperi pe cont propriu pe cei vinovaţi de atacul de la New York, pe cei aflaţi în spatele acestuia, care trăseseră sforile. Era clar. Nu era el tipul cu idei atât de smintite. Nici măcar nu era mânat de dorinţa răzbunării. Îşi spusese între timp că fiica sa oricum ar fi murit, doar că ceva mai târziu. Nu, nu răzbunare voia.

Dar ce?

Gândurile reveniră la şcolile Coranului. Se vedea stând acolo şi întrebând: „Scuzaţi-mă, vorbeşte cineva dintre dumneavoastră engleza?". Cei mai mulţi saudiţi vorbesc limba engleză, nu poţi deveni cineva fără cunoştinţe de engleză, totuşi tinerii care ieşeau vibrând de putere şi energie

[1] În lb. arabă, în original

din școli se comportau de parcă nu ar fi înțeles nici un cuvânt. Îl numeau necredincios, fiu de cățea. Până cu câteva minute înainte studiaseră scrierile lor sfinte și acum discutau modalitatea în care să îl omoare. Cât îl mai urau! Doar pentru că era american.

Aceste școli ale Coranului erau finanțate de aliații americanilor, de familia Saud.

Ce nu funcționase aici?

De pe vremea fondatorului statului și a primului rege Ibn Saud, asta Taggard o știa din cărțile de istorie, Casa Regală exista numai mulțumită consimțământului conducătorilor wahhabiți, care se considerau reprezentanții islamismului adevărat, pur. Nu putea să priceapă cum acești învățați puteau să țină ochii închiși față de modificarea modului de viață al familiei regale, care, raportat la orice etalon, inclusiv la America decadentă, era imoral, corupt și alterat. Citise rapoarte secrete referitoare la intrigi de palat, invidii și chiar asasinate în interiorul familiei, din care familia Al Saud apărea ca un clan mafiot. Prinții sunt peste orice măsură de avizi de bani, de răzbunători și de violenți. Sunt potentații numai buni să fie măturați de o revoltă a poporului.

Totuși, poporul stă liniștit. Datorită banilor numeroși. Mulțumită petrolului abundent.

Familia Saud finanțează școlile Coranului, întărind astfel poziția wahhabiților în lumea islamică. În contrapartidă, clerul wahhabit asigură poziția familiei Saud. Acesta este târgul.

Cel care pierde este poporul saudit, ținut sub tutelă, privat de drepturi, îndoctrinat.

Iar SUA nu vor să afle ce se întâmplă. Pentru că situația existentă este cea mai comodă pentru America.

Când Charles W. Taggard intrase în CIA, o făcuse sub semnul Războiului Rece. Voia să apere libertatea, libertatea țării sale, dar și a celorlalți oameni. Încă mai ținea la acestea, în ciuda multor chestiuni discutabile din punct de vedere moral pe care le făcuse în meseria sa. Pe atunci nu ar fi vrut să fie un tânăr cubanez, un tânăr rus – astăzi nu voia să fie tânăr saudit...

Brusc îl străfulgeră o amintire. Colindând într-o seară prin Riad, îi atrăsese încă o dată atenția numărul mare de mașini ce circulau având în parbriz un bilet mare, pe care erau numere de telefoane mobile.

Crezuse că mașinile erau de vânzare, de ce altceva să fie scrise cifrele atât de mare, încât să poată fi văzute de la o distanță de la care nu puteai să îți dai seama nici măcar de marca mașinii? Și de ce mașinile circulau atât de încet, de ce erau manevrate prin fața anumitor clădiri? Cei care le șofau erau cu toții tineri, iar în mod normal tinerii au tendința mai curând de a conduce prea repede.

În cele din urmă, înțelesese. Mașinile nu erau de vânzare. Bărbații își plimbau numerele de telefon prin fața caselor în care se găseau femei, cu speranța că o femeie își va nota numărul și va îndrăzni să sune.

Taggard își aminti că o vreme rămăsese buimac. Desigur că citise. Scria în toate broșurile și ghidurile de călătorie din această țară. Femeile trebuie să meargă acoperite de voal, au voie să părăsească locuința doar acompaniate de soț, de frate, de tată sau de un văr de gradul întâi și pot vizita numai locuri unde sunt admise femei. În Arabia Saudită femeile și bărbații trăiesc strict separat, și de aici consecința: tinerii bărbați nu au nici o șansă de a face cunoștință cu femei. Și, în disperare de cauză, încearcă acest truc, atât de lipsit de speranță că îți vine să urli.

Taggard se îndreptă, puse mâinile în fața sa, pe masă, dădu din cap cu înțelegere. Asta era. Saudiții își exportă problemele. Țara geme de bărbați tineri, frustrați sexual, care nu au nici o perspectivă. De fapt, acești oameni ar trebui să se ridice împotriva celor care îi reprimă, ar trebui să simtă ură pentru Casa Regală, ar trebui să se revolte. Totuși, clanul Saud realizează acrobația de a devia această ură de la ea către Occident, către SUA, ceea ce este cu atât mai surprinzător cu cât reușește în același timp să facă Vestul să creadă că sunt aliați.

De aceea tinerii, care de fapt ar avea totul pentru a duce o viață lungă și bună, se înrolează într-un război împotriva Americii.

Charles W. Taggard luă carnețelul său cu adrese, ros, și îl frunzări. Găsi un nume. Donald R. Hartfield. Un fost coleg de studii, despre care se spunea că dispune de contacte în rândul membrilor guvernului și al șefilor marilor firme.

Va găsi o cale pentru a trimite raportul său acestui bărbat.

Prezent

Abu Jabr Faruq mergea mereu în deșert. După o perioadă mai lungă petrecută în oraș, simțea dorința covârșitoare de a se legăna în spinarea unei cămile, de a călări în depărtările fierbinți, în liniște desăvârșită, sub cerul complet liber. Doar acolo, afară, se simțea cu adevărat aproape de creator; considera că vânzoleala gălăgioasă a orașului macula sufletul. Poate că de vină era sângele de beduin al strămoșilor lui, care își făcea simțită în acest fel prezența.

Între timp, devenise destul de vârstnic pentru a găsi călăritul cămilei obositor. Totuși, prefera călăritul unei deplasări cu jeepul, însoțite de zgomotul orașului. Într-o oază aflată la cam 150 de kilometri de Riad îl aștepta un cort simplu, la a cărui intrare se putea așeza pentru a privi cei câțiva palmieri pipernicíți și dunele de la orizont, ca să mănânce curmale și să se lase pradă gândurilor.

Și existau multe la care trebuia să se gândească. De la un timp, îl chinuia o vagă senzație, pe care nu reușea să o deslușească, deși îi rodea sufletul precum un șoarece sacul cu merinde. Senzația că lucrurile scăpaseră de sub control, și încă de mult timp.

De exemplu, agitația oamenilor din fața spitalului. Se simțea penibil când atrăgea atenția. Ideea că s-ar putea gândi despre el că finanțase operația pentru a atrage atenția asupra lui îi era extrem de neplăcută.

Dar, dacă își cerceta adâncul sufletului, constata că îl bucurase simpatia cu care îl întâmpinaseră cei adunați. Chiar dacă frații lui își băteau joc de acțiunile lui.

Frații săi...

Da. Aici îl durea.

Abu Jabr era cel mai mic fiu al regelui Ibn Saud. Totuși, mama lui fusese doar o sclavă; îl îngrijise pe suveran în ultimii săi ani de viață marcați de boală. După nașterea lui, fusese eliberată și despăgubită, dar nu se mulțumise cu asta: toată viața luptase ca fiul ei să fie recunoscut ca prinț. Nu trecuse nici o zi din copilăria sa în care ea să nu îi fi amintit să fie conștient de originea lui regală și să se poarte corespunzător. Iar pretențiile ei privind purtarea unui prinț erau riguroase, extrem de riguroase.

Ea supraviețuise momentului acceptării lui ca prinț, chiar dacă nici în ziua de astăzi nu era amintit de toate genealogiile. Dar putea purta

numele de Ibn Abdulaziz Al-Saud, primise apanajele unui prinț de gradul unu, avea acces la palatul regelui.

Numai că prima lui întâlnire cu familia regală nu o apucase, din fericire.

Ce enormă dezamăgire! Cunoscuse bărbați de șaptesprezece ani care se căsătoriseră cu fete de cincisprezece ani. Bărbați care își construiseră palate pe Coasta de Azur, pentru a se desfăta cu femei ușoare. Bărbați care destupau în avion sticle cu whisky, imediat ce se ridicau de pe pământul saudit. Bărbați care seară de seară pierdeau milioane în cazinourile din Monte Carlo și Nisa. Care se lăsau mituiți pentru a-și ameliora apanajele și făceau contrabandă cu droguri sau traficau arme.

Modalitatea lui anterioară de a trăi nu exista de fapt. Autodisciplina, înclinația către virtute, excelența caracteristică unui prinț deveniseră inutile, asumarea unor responsabilități era lipsită de sens.

I se făcea greață la ideea de a se amesteca în jocul intrigilor de la palat. Trebuia să își cheltuiască banii pe diamante, șoimi de vânătoare, iahturi, mașini scumpe și avioane particulare? Nimic nu i se părea mai lipsit de sens decât o astfel de viață.

Deci se retrăsese. O reacție aprobată de ceilalți.

Lui îi era clar că de fapt ceea ce alterase în asemenea hal familia sa – mulțimea banilor și ispitele oferite de apus în decadența lui – era contactul cu Vestul. Pentru alcool și pentru clanțe de aur la uși, ei renunțaseră la adevărata moștenire: cuvântul Domnului și viața în limpezimea de cristal a deșertului.

Petrolul nu era o binecuvântare primită de la Allah, cum mulți credeau, ci o încercare. Pe care mai nimeni nu era în stare să o treacă. Asta era amar.

Un nor de praf apăru la orizont. Venea cineva, cu un automobil greu, mare, care gonea prea tare pentru o pistă de nisip.

Abu Jabr așteptă. Recunoscu mașina de la distanță. Când aceasta se apropie, văzu că nu se înșelase. Era jucăria preferată în acest moment a celui de-al doilea fiu al său, Zayd, un colos de mașină-rulotă de un negru strălucitor, care opri, odihnindu-se pe pneurile uriașe, cu o instalație de climatizare care cu uruitul ei alunga toată liniștea ce domnise până atunci în oază.

Zayd. Și pentru el își făcea griji Abu Jabr. Nu reușise să trezească în sufletul lui aceeași dragoste pentru deșert care îl anima pe el. Zayd

devenise om de afaceri și din când în când se mai auzea că afacerile sale nu se derulau totdeauna legal. Abu Jabr putea doar să spere că zvonurile proveneau de la oameni care îl invidiau pe Zayd pentru succesul lui. Regele îl numise în consiliu, ceea ce reprezenta o avansare rapidă în carieră pentru un bărbat atât de tânăr. Chiar dacă, după gustul lui Abu Jabr, el avea relații prea apropiate cu consilierii americani ai regelui.

Se salutară. Abu Jabr îi oferi locul de lângă el și vasul lui cu curmale. Se așezară, mâncară și acum tăceau, de parcă pufăitul și gâlgâitul instalației de climatizare reprezenta un concert, pentru care își däduseră întâlnire ca să îl asculte.

Se simțea însă că Zayd era tensionat, nerăbdător. Nu venise pentru a fi împreună, ci pentru că voia de la el ceva. Ceva urgent, pentru că altfel ar mai fi așteptat câteva zile până când Abu Jabr s-ar fi întors la Riad.

– Ai mult de lucru? rupse tăcerea în sfârșit Abu Jabr.

– Așa este.

– Prea ocupat pentru a sta mult cu bătrânul tău tată într-un cort vechi.

Zayd înclină capul într-un gest de respect, neobișnuit la el.

– Am venit ca să te rog ceva, tată.

– Poți totdeauna să contezi pe mine, știi doar.

Zayd dădu din cap, băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie de ziar pe care i-o întinse tatălui. Era o pagină dintr-un ziar englezesc, remarcă Abu Jabr după ce o despături. Un anunț pe o pagină întreagă, care arăta o femeie într-o ținută indecentă.

– Este pe verso, îi atrase atenția Zayd.

Abu Jabr întoarse pagina și citi titlul. Era o știre din domeniul medical.

– O clinică din Germania a dezvoltat o nouă terapie, continuă Zayd, care ar putea fi o speranță pentru Mandhur. Am vorbit la telefon cu medicul. Spune că sunt șanse ca boala să fie complet vindecată.

– *In sha'allah*[1], murmură impresionat Abu Jabr. Micuțul Mandhur suferea de la naștere de o deficiență respiratorie care se accentua, iar medicii prognozaseră doar o moarte timpurie. Atunci nu mai șovăi. Ia-ți fiul și du-te cu el acolo!

---

[1] Salut arab însemnând: „Fie voia Domnului" (în lb. arabă, în original)

Zayd confirmă cu o mișcare ușoară a capului.

– Asta intenționez. Totul este aranjat. Dar unchiul Salman – mă refer la rege – m-a însărcinat cu o misiune care nu suferă amânare. Nu pot să mă duc. Este exclus.

Bătrânul știa că, dacă Zayd nu dezvăluia din proprie inițiativă amănunte, nu avea nici un sens să îi mai pună întrebări. Fără îndoială că era vorba despre ceva care impunea confidențialitate și era de cea mai mare importanță politică.

– Poate nu este necesar ca tu să fii acela care îl însoțește pe băiat, spuse el.

Zayd confirmă cu un gest.

– Așa m-am gândit și eu. Am să o trimit pe Wasimah și aș vrea să te rog ca tu să mergi cu ei.

Abu Jabr ridică din sprâncene.

– Ai fii suficient de mari care o pot însoți pe mama lui Mandhur. Abdullah, de exemplu.

– Teoretic așa este, spuse Zayd. În timp ce își căuta cuvintele, maxilarul lui parcă măcina ceva. În cele din urmă vorbi: Lui Wasimah îi place viața din Vest. Îi place o idee prea mult. Abdullah nu o va scoate la capăt cu ea. Și nici vreunul din ceilalți. Tu ești singurul pe care ea îl respectă.

Abu Jabr se întrebă cum ajunsese fiul său la această concluzie, dar în privirea celuilalt era o rugăminte atât de intensă, încât nu avea de ales, putea doar să dea curs rugăminții.

– Când trebuie să plece?

Ușurarea lui Zayd aproape că putea fi atinsă cu mâna.

– Avionul pleacă mâine la prânz.

Exact în acest moment se decuplă ventilatorul mașinii și se făcu liniște din nou. Se mai auzea doar pocnetul motorului care se răcea.

– O fac pentru fiul tău, spuse Abu Jabr.

CAPITOLUL 14

Trecut

Block se gândi o vreme, încrețindu-și sprâncenele groase și în final spuse:

– Bine.

După care părăsiră congresul pe loc, fără a-și mai lua la revedere de la cineva, și plecară spre New York.

– De ce New York? vru să știe Block atunci când se aflau în mașină, iarăși suspicios.

„Încă nu era câștigat", observă Markus și începu să explice. Să vorbească. Discuție specifică vânzărilor, pe capitolul „amețește-l pe client cu vorba", în timp ce traversau statul Indiana. Până când oboseala drumului îl învinse și pe Karl Walter Block, iar austriacul deveni tăcut și somnoros.

La căderea întunericului oboseala îl cuprinse și pe Markus. Puțin după Toledo, opriră la un motel mic, în care totul era în galben țipător și verde-cactus. Doar lenjeria de pat roșie-violetă din camera lui Markus nu se asorta prea bine cu restul.

După cină – bucătăria era mexicană, tortilla, enchilada și o bere acceptabilă – ședeau la barul slab frecventat și nu grozav de comod, privind circulația sesizabilă afară după luminile farurilor, și Markus simțea o greutate plăcută pătrunzând în el. Atunci Block spuse deodată:

– Ar trebui să punem pe hârtie alișverișul.

– Alișverișul?

Markus își frământă obosit creierii ca să priceapă sensul acestui cuvânt nou.

Block își întinse nemulțumit gâtul.

– Așa se spune pe la noi când... ai convenit ceva. Negociat. Stabilit. Lovi masa cu palma. Totdeauna este mai bine să ai ceva scris.

– Da. Evident. Procedăm așa la New York, cu ajutorul unui avocat.

– Aș prefera să o facem imediat. Putem să o facem și scriind de mână. Să fie ceva, acolo.

Markus își învinse oboseala.

– OK, nu este nici o problemă. Se ridică. Să văd dacă găsesc hârtie și ceva de scris.

Bărbatul cu aspect de urs, care se plictisea în spatele tejghelei, încetă să mai lustruiască paharele când îl văzu pe Markus apropiindu-se și păru dezamăgit de ceea ce dorea acesta.

– Am așa ceva aici, mormăi el și scoase de sub tejghea un pix cu bilă în design de cactus și câteva foi de hârtie gălbuie pentru scrisori.

Markus rânji când văzu topul de hârtie. Filele aveau tipărite de jur-împrejur denumirile unor distilerii.

– Ce spuneți de asta? întrebă când îi dădu filele lui Block. Ideal pentru a reține chestia cu alișverișul, nu?

Block păru sincer consternat.

– Cum ați reușit?

– Tocmai ați dat peste partenerul potrivit, spuse Markus în treacăt, după care se așeză și începu să scrie. „Următorul contract, care este valabil și față de succesorii de drept, încheiat astăzi între Karl Walter Block și Markus Westermann...“

– Credeam că vă numiți Mark, spuse Block.

Markus tuși.

– Știți că americanii au o percepție proprie a numelor străine. În loc de Mercedes, ei spun Moersedies, în loc de Porsche spun Porș și așa mai departe.

– Dar Markus este acum numele dumneavoastră corect?

– Da.

Block scoase pașaportul din haină și îl deschise.

– Mai scrieți la amândoi data și locul nașterii.

Markus scoase și el pașaportul pentru ca Block să fie mulțumit. Ceea ce a urmă fu simplu; pe drum discutaseră deja cea mai mare parte.

Conveniră să înființeze o firmă comună, cu numele de Block Explorations, la care Block să fie director tehnic, iar Markus director comercial. Cota-parte de participare, conform propunerii făcute categoric de Block, fu fixată la două treimi pentru Block și o treime pentru Markus. În timp ce scria, Markus se simțea infinit de ușurat, pentru că pe drum se întreba dacă va avea curajul să ceară zece procente.

Block mai insistă asupra aliniatului conform căruia Markus avea la dispoziție o lună pentru a procura capitalul necesar pentru pornire, în caz contrar, contractul fiind lovit de nulitate.

– Nici o problemă, spuse Markus, nici nu o să dureze atât.

– Atunci o așternem așa pe hârtie, răspunse Block.

Se remarca din nou cât îi era de frică să nu fie înșelat.

– Clar, spuse Markus. Este clar că așa o punem pe hârtie.

Cu omul acesta trebuia să te porți cu mănuși de mătase.

Când în dimineața următoare plecară mai departe, Block își exprimă totuși îndoieli serioase. „Cum voia Markus să procedeze?“, întreba el mereu. Pentru că, în definitiv, nu era vorba despre câteva mii, firma avea nevoie de milioane, și încă nu puține.

– Nu pot să îmi imaginez de unde vreți să le obțineți, mârâia el încovoiat pe locul său și ținând mapa de piele uzată în poală. Cu toată bunăvoința, nu pot să îmi imaginez. Mereu se întâmplă același lucru. Permanent mi se promite ceva. Exact cum s-a întâmplat și cu congresul acesta. Chiar că nu trebuia să fiu atât de credul.

Când ajunseră la Cleveland, Block îi ceru lui Markus să intre în oraș; trebuia să rezolve neapărat ceva.

– La Cleveland? Markus era prea puțin dispus să părăsească autostrada.

Până la New York mai era încă mult și ar fi preferat să treacă de oraș fără oprire.

Tonul lui Block deveni înalt.

– Ar trebui să mă tratați cu puțină considerație dacă vreți să conlucrez.

„Cu mănuși de mătase!“ își spuse Markus și răspunse:

– Bine. Clar, o putem face.

Fără îndurare, Block voia să meargă chiar în centrul orașului, unde ceru să fie lăsat la Tourist Office.

– Mă așteptați aici? vru să se asigure când coborî cu mapa sub braț. Dinspre lacul Erie bătea un vânt rece, ceea ce nu părea să îl afecteze cu ceva.

Markus confirmă cu o mișcare a capului.

– Nu mă clintesc din locul acesta, chiar dacă aveți nevoie de toată ziua.

– Bine, spuse Block.

Markus îl privi cum intra la Tourist Office, îl văzu dincolo de afișele ce acopereau vitrinele, tratând cu o femeie care mai întâi scutură din cap, dar după ce Block insistă puse mâna pe un telefon și purtă câteva convorbiri.

În sfârșit, austriacul se întoarse cu un mic plan al Clevelandului în mână.

– Acum știu unde trebuie să merg, spuse cu o satisfacție vizibilă, dar nu îi dădu alte explicații lui Markus, ci îl dirijă prin oraș până la o altă parcare.

– Mai am nevoie de bani, spuse când se opriră. Mi-ați putea împrumuta? Cam două sute de dolari ajung.

Markus trebuise deja să plătească motelul, pentru că Block părăsise Europa cu numai douăzeci de dolari în buzunar, și înțelesese că austriacul va apela și pe mai departe la buzunarul lui, așa că nu avea ce face. Avea destui bani lichizi ca să îi poată da două sute de dolari lui Block, pe care acesta îi luă cu un scurt „mulțumesc".

– Poate să dureze puțin, adăugă Block.

– Bine. Dar gândiți-vă că până la New York mai avem de mers încă cel puțin nouă ore.

Block îl privi consternat.

– Nouă ore? Nu o putem lua pe autostradă?

– O *luăm* pe autostradă.

Evident că și Karl Walter Block, care umblase mult prin lume, avea o imagine greșită în privința distanțelor din SUA.

– Bine, am reținut.

Se duse și, într-adevăr, dură mult. Markus trecu prin toate posturile de radio, își dezmorți picioarele până când i se făcu frig și se retrase în mașină când un grup de protestatari ai străzii începură să îi arunce

priviri de parcă li se făcuse de o mică păruială. Apoi, în sfârșit, apăru Block ținând mapa de piele strâns lipită de corp și plecară mai departe.

Markus era terminat când ajunseră seara târziu la New Jersey și găsiră la marginea orașului un hotel la care merita în oarecare măsură să îți lași banii. Block era nemulțumit că hotelul ar fi o dărăpănătură și o luă de la început cu îndoielile.

– Pe de o parte, spuneți că o să faceți rost de milioane, pe de altă parte, nu aveți destui bani să plătiți un hotel ca lumea? Cum se potrivesc astea?

– Am bani, ripostă Markus, pe care îl durea spatele și simțea că îi pocnește capul, dar sunt în marea lor majoritate în Germania. Depuși. Trebuie mai întâi să îi transfer. Asta durează, costă – și pot să încep cel mai devreme mâine.

Block strâmbă din nas.

– Da. Ceva de felul acesta am folosit și eu ca pretext.

– Haideți să mergem la culcare, îl rugă Markus. Mâine-dimineață totul va arăta altfel. Problema este doar de câteva discuții telefonice care să pună lucrurile în mișcare.

– De asta sunt tensionat, spuse Block.

În dimineața următoare, austriacul nu se clinti de lângă el, insistând să fie de față când Markus purta cele „câteva discuții telefonice". Așa că se așeză pe marginea patului nefăcut al lui Markus, cu priviri de vultur bănuitoare, în timp ce acesta suna la Lakeside and Rowe, la sediul central din New York, pentru a i se fixa o întâlnire de afaceri importantă cu mr. Rowe.

– Îmi pare rău, îl informă secretara, dar mr. Rowe nu se va afla în perioada următoare în sediu.

Nu putea fi adevărat. Simon Rowe, omul-maraton? Care în fiecare dimineață strânge mâna portarului de noapte? Pentru care munca era elixirul vieții?

– Și când revine? întrebă el.

– Nu este o dată fixă, dar cu siguranță nu revine înainte de data de douăzeci.

Peste o săptămână. Trei zile după data la care echipa de localizare trebuia să zboare înapoi în Europa.

– Fraieri, spuse Block și se ridică după ce Markus îi explică situația fără vreo reținere. Nu face nimic. Mă duc să văd cum pot să îmi rezerv locul pentru zborul de întoarcere. De la New York mă duc acasă. Făcu o mișcare furioasă, dar în același timp comic-copilărească, lovind în aer oblic cu pumnul strâns. Îmi este perfect indiferent. Să vadă și lumea cum o scoate la capăt fără petrol.

– Așteptați, spuse Markus. Cerule, dar sensibil era tipul! Vă rog să așteptați. Nu este un motiv ca să cedați. Voi obține ceea ce vreau, aveți încredere în mine!

Block clătină din cap, de parcă era un copil îmbufnat.

– Nu cred. S-a terminat.

Markus inspiră... expiră. Fără panică. Să inspire încredere.

– Dacă dumneavoastră ați fi renunțat pe loc, spuse el și îl privi pe bătrân fix în ochi, nu ați mai fi găsit petrol. Așa este?

Block rezistă privirii minute lungi. Apoi umerii îi căzură și se așeză din nou pe pat.

– Bine. Iar aveți dreptate.

Markus zâmbi, deși nu îi ardea de zâmbit, și puse din nou mâna pe telefon. Cugetă febril, dar habar nu avea ce ar fi trebuit să facă acum.

Prezent

La Londra vor trebui să schimbe avionul, dar până acolo zburau cu un avion al companiei Saudi Air. Aveau rezervări în partea din față de la clasa întâi, erau despărțiți de restul pasagerilor printr-o draperie grea, iar pilotul îi salutase personal.

Mandhur adormise în sfârșit, după ce urmărise emoționat decolarea și ceea ce urmase. Wasimah părea liniștită; dacă și ea dormea, nu se putea vedea prin voal. Abu Jabr îi ceru stewardului să îi aducă ultima ediție din *Al Riad*. În ziar se spunea că regele discuta o chestiune importantă într-o ședință cu câțiva consilieri ai Shura, totuși nu se sufla nici un cuvânt despre ce era vorba. Eh, poate că Zayd îi va povesti cândva.

La Heathrow coborâră de la bordul avionului; Mandhur, pe jumătate adormit, o ținea de mână pe mama lui. Aterizaseră exact la ora fixată și

părea că totul mergea strună. Totuși, când intrară în zona de tranzit, Wasimah duse mâna la cap, își scoase vălul și îl înghesui în geanta de voiaj.

Deci la așa ceva se referise Zayd.

– Vrei să îmi explici ce faci? întrebă calm Abu Jabr.

– Dar vedeți foarte bine. Ea scutură părul, care îi căzu liber pe umeri. Îmi scot vălul.

– Asta văd. Prin întrebare mă interesam ce te îndeamnă să faci asta.

– Nu mai suntem pe pământ saudit. Mă adaptez obiceiurilor de aici.

O privi. Nu știuse prea bine cât de frumoasă îi era nora, mândră și drăguță cu ochii ei verzi, scânteietori, cu nasul drept și cu părul bogat și strălucitor. Era fiica unui diplomat sirian și umblase mult prin lume; cu siguranță că ea cunoștea mai bine decât el obiceiurile de peste tot. Totuși, nu se putea așa.

– Wasimah, soțul tău dorește să te îmbraci ca o musulmană cu frica lui Dumnezeu.

Ea îi aruncă o privire plină de mânie.

– Niciunde în Coran nu scrie că femeia trebuie să poarte văl. Nici un cuvânt nu se referă la așa ceva. L-am citit. Îl știu *pe dinafară.* Spre deosebire de soțul meu, dacă vă interesează. Vălul, șuieră ea, nu este nimic altceva decât *un obicei* saudit. Și, dacă vreți să știți părerea mea: un obicei *rău.*

Vigoarea revoltei, lipsa șocantă de tact a purtării ei îl loviră pe Abu Jabr aproape ca un corp dur. Trebui să respire de mai multe ori pentru a nu-și pierde firea.

– Wasimah, spune-mi ceva, o rugă el în cele din urmă, cu voce reținută, cunoșteai obiceiurile din Arabia Saudită înainte de a te mărita cu Zayd?

Nu își luă privirea de la ea până când aceasta răspunse:

– Da.

– Ai fost în vreun fel silită să închei această căsătorie?

Ea șovăi. Privirea îi rătăci precum a unei fiare prinse în cursă, care caută o cale de scăpare.

– Nu, recunoscu ea în cele din urmă.

El dădu calm din cap.

– Bine. Ei, bărbatul cu care te-ai căsătorit ar dori să nu îl faci de râs. Te rog să te decizi cum vrei să faci.

Wasimah îl măsură neîncrezătoare, fără să spună ceva. Să se fi așteptat ca el să o oblige?

El îi făcu semn lui Jalilah, una dintre servitoare, să se apropie.

– Stăpâne? șopti ea.

Pe deasupra vălului ochii ei păreau înspăimântați, ca urmare a disputei.

Abu Jabr îi arătă un magazin din zona de tranzit, care oferea spre vânzare cravate, baticuri și alte lucruri asemănătoare.

– Du-te cu Wasimah, dacă ea va decide așa, și cumpărați un batic.

Trecut

„Keith!“ Da, exact. De ce nu se gândise la asta mai devreme? Dacă cineva îl putea ajuta, dacă mai exista încă o cale de a rămâne în joc, atunci... Markus se uită rapid la ceas. Era aproape zece. La ora asta putea fi la locul lui și unul precum Keith Pepper. Formă numărul și chiar îi răspunse cel căutat.

– Eu sunt, oh, tu maestru atotștiutor în ale informaticii, dresor al tuturor datelor relevante! Mark. Și am nevoie de o informație.

Keith părea să fie într-o bună dispoziție de excepție și se bucură de telefon.

– Ca să vezi, celui obligat să plece în concediu i se face dor de firmă. Pe unde mai colinzi acum?

– Sunt la New York. Trebuie să vorbesc neapărat cu Rowe, dar se zice că nu este acolo. Știi pe unde umblă?

– Este vorba de treaba cu Murray?

Markus dădu din cap.

– În sens larg, da. Dar mi-ar lua prea mult timp ca să-ți explic la telefon, îți povestesc altă dată. Îl străbătu un gând neliniștitor. S-ar putea afla dacă Rowe este bolnav?

– Poate că nu ar afla *oricine,* însă eu pot, spuse Keith arogant. Am, ca să zic așa, legătură directă la radio-șanț. Nu îți face probleme, Rowe este pur și simplu acasă. Poate cugetă asupra unor noi strategii, cine știe? Poate se mai odihnește și el.

Markus ridică privirea clipind. Pe partea cu ferestre a clădirii de vizavi tocmai cobora un ștergător de geamuri în gondola sa metalică.

– Eu știam că Rowe este zilnic primul la birou.

– Când vine, este primul. Dar nu vine în fiecare zi. Este doar propagandă. Dă bine în mass-media, zic eu. Dar tipul are nouăzeci și șase de ani; altcumva nu merge. Când și când, mai rămâne un timp acasă și își reîncarcă bateriile.

Markus trase spre el o hârtie pentru notițe cu însemnele hotelului.

– OK. Și unde este el acasă?

– Are o vilă, afară, în Long Island. Locul se cheamă Cedar Springs. Dacă vrei să te duci la el... Chiar vrei să mergi la el?

– Bineînțeles.

– Atunci mergi în direcția East Hampton și acolo mai întrebi. Am auzit că este greu de găsit.

Era greu de găsit, dar ei îl găsiră. Bogătașii locuiau în Cedar Springs atât de izolați și doar ei între ei, încât porțile și alte baraje de acest fel deveniseră inutile: gardul viu din cerceluș înceta pur și simplu, apoi o alee de acces lată, din pietriș alb, ducea la proprietatea lui Rowe. Se trecea prin dreptul unor suprafețe cu gazon din care s-ar fi putut amenaja mai multe terenuri de fotbal, până când din spatele arborilor deși, colorați în nuanțele toamnei, se ivea o uriașă casă albă, unde aleea se termina în fața intrării sprijinite de coloane.

Întreaga fațadă respingea. Block tăcuse de la New York și doar privea sceptic. Acum nu trebuia să se dea bătut. Cu toată siguranța demonstrativă pe care era în stare să o afișeze, Markus se îndreptă spre portal și apăsă butonul soneriei, mic și strălucind imaculat auriu.

Un tânăr asiatic, în uniformă de valet, le deschise și cu o mimică impenetrabilă află că ei doreau să îi vorbească domnului Rowe într-o chestiune de afaceri urgentă.

– Dar dumneavoastră nu aveți stabilită o întâlnire.

Nu era o întrebare, ci o constatare lucidă.

– Nu, de fapt nu, recunoscu Markus, luptând cu impulsul de a nu mai respira.

Tânărul dădu din cap și spuse:

– Vă rog să aveți un moment răbdare.

Dispăru, dar lăsă ușa întredeschisă.

Dură mult. Cu fiecare minut ce trecea, mina lui Block se întuneca. Se uita din când în când la ceas și examina cerul de parcă estima prognoza meteo a zborului.

Totuși valetul reapăru, deschise ușa larg și spuse:

– Mister Rowe vă așteaptă, domnilor.

Holul de la intrare era mare cât un hangar pentru avioane, placat în marmură albă, contrastând cu mobilierul din lemn de culoare închisă, format în cea mai mare parte din antichități după cum se părea. În ciuda spațiului abundent, totul arăta peste măsură de încărcat.

Valetul mergea în fața lor, printr-un coridor în al cărui capăt se deschidea o ușă din lemn negru, cu sculpturi grosolane. În spatele ei se afla o încăpere cu fronturi înalte de sticlă pe trei părți, care ofereau o priveliște asupra golfului ce îți tăia respirația: pe apa de un albastru închis, scânteietoare, alunecau veliere, la orizont se ridicau păduri liniștite, stânci abrupte și plaje mărgineau țărmul.

În fața acestei panorame se găseau mese lungi, așezate în formă de U, iar pe ele se aflau computere. Nu erau PC-uri normale, își dădu seama Markus, era ceva mai deosebit. Iar în fața unui monitor stătea Simon Rowe și privea codul unui program.

– Nici o grijă, de mult nu mai programez eu însumi, explică bătrânul mustăcind ca salut. Îmi place doar estetica limbajelor de programare de orice gen. Una din puținele pasiuni care mi-au mai rămas la vârsta mea. Îi invită cu un gest să ia loc pe două scaune din piele și țevi de oțel. Vă rog, domnii mei, luați loc!

Valetul făcu să apară ca prin farmec o tavă cu cești, cafea și prăjiturele și roia în jurul lor, până când Rowe îl îndepărtă cu un ușor semn. Apoi, mestecând în cafea, spuse:

– Dumneavoastră trebuie să fiți Mark Westman. Îl examină cu atenție pe Markus. Știu că veniți din Germania, că mister Nolan – a cărui decizie eu o apreciez foarte mult – a vrut să vă preia în service-ul nostru tehnic de aici, dar mister Murray – a cărui decizie o apreciez de asemenea foarte mult – a hotărât să vă trimită înapoi în Germania. Acesta este motivul pentru care ați venit?

„În cele din urmă, da“, gândi Markus, dar spuse:

– Nu. Se întreba cum putuse Rowe să aibă toate aceste informații gata pregătite pentru exploatare. Era evident că se putea învăța ceva de la el în materie de management informațional. Nu am să fac nici una,

nici alta. Împreună cu partenerul meu, Karl Walter Block, am să înființez o firmă chiar aici, în SUA. Am venit pentru că aș dori să vă expun ideea afacerii noastre, cu speranța că o veți găsi interesantă și ne veți aranja un contact la Peak Performance Pool.

Rowe îi privi ridicând din sprâncene și, cum i se păru lui Markus, cu un interes binevoitor.

– Înţeleg, spuse el. Oricum, am să vă rog să înțelegeți că timpul unui bătrân este prețios. Apreciez că aţi fost foarte exact. Se rezemă de speteaza scaunului. Aveţi o jumătate de oră pentru a mă convinge.

Block se ridică, făcu câțiva pași încoace și încolo și își fixă privirea în gol, ca și cum ar fi uitat complet de ce era aici. Markus îl privea și cu fiecare secundă ce se pierdea în tăcere pierdea din curaj. Doar nu va rata Block totul acum?

Dar Block nu rată nimic. Începu să vorbească mai întâi încet, insistent, apoi mai agitat, mai viu, chiar tăios. Ca și cum cineva ar fi întors un întrerupător, acesta redobândi charisma prin care strălucise la Chicago. Aproape că se simțea în el un fel de energie profetică, punându-l în mișcare.

În timp ce Block vorbea, Markus uită complet de prezența lui Rowe; abia când partenerul său își termină prelegerea își reaminti de președintele consiliului de administrație și investitor. Se uită la el. În ochii lui Rowe scânteia ceva și Markus avu nevoie de un moment ca să își dea seama despre ce era vorba.

Lăcomie. Simon Rowe adulmeca o afacere.

În acel moment soarele ieși din nori cu o intensitate nebănuită, iar podelele din lemn începură să strălucească într-un galben ca mierea. „Această clipă trebuie să îmi rămână întipărită în memorie", își spuse Markus. Gata. Reușise!

CAPITOLUL 15

Pregătirea prezentării pentru cei de la Peak Performance Pool dură mai mult de două săptămâni.

Unul dintre motive era că Markus avea concepții perfecționiste asupra cadrului în care voia să îl prezinte pe Block și metodele sale. Tinerii de la PPP erau, fără îndoială, obișnuiți cu standarde înalte în ce privește prezentarea, iar el avea ambiția să ofere ceva care să-i facă să cadă pe spate. Ceea ce dura și costa – chiar și nervi, pentru că Block nu voia să înțeleagă faptul că toată cheltuiala pe care voia să o facă Markus era justificată.

– Îi invităm pe șefii lor și eu le explic ce avem de gând, spunea el. Ce este dificil aici?

Markus îi explica pentru a nu știu câta oară de ce nu mergea așa. Începea prin a aminti că la PPP nu existau șefi în sensul clasic al noțiunii. Structurile interne ale acestei societăți de investiții nu puteau fi înțelese pe de-a întregul de către cei din afara ei, dar, în orice caz, din firmă făceau parte doar cincisprezece oameni care se considerau *parteneri* și fiecare dintre ei administra un buget propriu de mai multe miliarde de dolari. Era necesar să fie invitați toți și să fie convinși majoritatea lor.

Ceea ce nu era simplu, căci oamenii de la PPP erau cronic de circumspecți. În cadrul convorbirii telefonice în care Rowe îi comunicase lui Markus că PPP acceptase să i se expună chestiunea, îi mai relatase că în sala internă de ședințe a PPP exista pe perete o tăbliță pe care scria: „Întrebarea nu este: Suntem paranoici? Întrebarea este: Suntem *suficient* de paranoici?"

Acesta era cel de-al doilea motiv pentru care prezentarea nu putea să aibă loc imediat. PPP insistase ca la prezentare să participe o serie de experți din domeniul energiei și nici unul dintre ei nu își putea face timp dintr-un foc.

Markus nici nu voia să se gândească la ce ar fi spus tatăl său despre faptul că moștenirea sa va fi investită într-o astfel de aventură. Transferă o parte considerabilă a banilor în SUA, iar el și Block se mutară într-un hotel mai mare și mai bun. Nu unul dintre acelea mari de tot, inimaginabil de scump, dar era unul prezentabil. Aici, Markus își transformă camera într-o centrală de comando. Solicită montarea unui al doilea telefon.

Cel mai simplu era de rezervat sala de conferințe și de făcut comanda la firma de catering, după ce data era fixată definitiv. Mai greu era de găsit avocați competenți care să îi susțină în confruntarea cu PPP. În plus, Markus avea idei exigente în ce privește prezentarea, iar punerea lor în practică era costisitoare, cerea convorbiri telefonice nenumărate și nesfârșite și un război continuu al hârtiilor. Erau necesare o mulțime de materiale justificative, în care trebuia să corespundă până și ultima cifră de după virgulă.

La toate acestea Block nu îi era de nici un folos. Acesta lucra tot timpul la prelegerea sa, ceea ce Markus considera că era în ordine; în definitiv, acesta era cel mai important lucru dintre toate. Din când în când, asista la convorbirile telefonice pe care Block le purta în dialectul austriac parțial de neînțeles, cu o doamnă Jatzeck, secretara lui, angajată cu jumătate de normă, care în lipsa lui asigura funcționarea micii firme din Steyr. Ceea ce, dacă era să îi dea crezare lui Block, nu reprezenta o treabă dificilă.

– Ea trebuie, în principal, să controleze doar deconturile. Dacă apare ceva la pompă, trebuie să dea cuiva telefon, care poate să o repare. Dar pompa funcționează de ani de zile fără probleme, așa că nu se întâmplă nimic.

Între timp, Block începuse să-și plătească singur camera de hotel. Frau Jatzeck, care îi trimitea la câteva zile diferite documente, îi transferase și bani. Nu era vorba de o sumă mare, pentru că partea leului în ce privește costurile trebuia finanțată de Markus. Cel puțin PPP se declarase de acord – ceea ce se datora intervenției lui Rowe – să plătească jumătate din costurile călătoriei experților în energie, totuși

erau cheltuieli, cheltuieli, cheltuieli... Pe la cincizeci de mii de euro Markus încetă să mai țină socoteala.

„Era o șansă, își spunea el. *Era* șansa. Se cerea curaj, nu nimicuri contabile."

Într-o seară, tocmai discuta cu managerul hotelului, când privirea îi căzu pe o dată din calendarul său cu întâlniri: era ziua întoarcerii cu avionul în Europa. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Block, în acest moment s-ar fi aflat într-un avion, deasupra Atlanticului.

Preț de o clipă, Markus regretă că nu își luase la revedere de la ceilalți. Dar pe de altă parte... Asta însemna că reușise ceea ce intenționase să facă: să rămână în SUA.

O mică scăpare din vedere era că odată cu asta îi expirase și viza. Iar Block avea o simplă viză turistică. Era foarte problematic ca în aceste condiții să poată înființa o firmă în SUA.

Dar problemele acestea vor fi rezolvate mai târziu. Pentru moment, important era numai să îi convingă pe oamenii de la PPP.

În mod surprinzător, buna dispoziție a lui Block creștea de la o zi la alta; între timp, acesta dobândise o încredere care pe Markus îl năucea. Oare înțelesese Block cât de sceptici erau oamenii de la Peak Performance Pool? Îi vorbise de mai multe ori în mod direct despre aceasta, dar de fiecare dată Block răspundea fără a fi impresionat:

– Nu vă faceți nici o grijă!

Nu explica ce îi dădea atâta siguranță, dar această permanentă repetare acționa liniștitor. Markus decise pur și simplu să nu își mai facă nici o grijă.

În sfârșit veni ziua cea mare! Era o dimineață de noiembrie foarte frumoasă, deși rece, în care Markus se trezi mult prea devreme. „Astăzi soarta mea capătă un nou sens", își spuse aruncând o privire pe fereastră asupra orașului tuturor orașelor, care părea că vibrează în lumina intensă.

Primii care sosiră fură doi avocați de la Campbell & Simmons. Fiecare era însoțit de câte doi asistenți, care duceau mape negre, mari, cu documente, despre care Markus își punea întrebarea ce naiba or fi conținând de fapt. Probabil nimic. Simple trucuri avocățești care impuneau.

Apoi sosiră cei de la PPP. Precum odinioară la Paradise Valley, fiecare dintre ei veni pe cont propriu, în câte o mașină neagră, scumpă, din care coborâră distanți, eleganți, inspirând superioritate.

Specialiştii în tehnica forajului petrolier, în geologie, energetică şi aşa mai departe, sosiţi în majoritate în seara anterioară, apăreau unul după altul în foaier şi erau, dimpotrivă, o mulţime pestriţă, amuzantă. Unul scund şi gras, altul îndoit de spate şi purtând ochelari, aici o gură strâmbă, acolo o chelie, când păr cărunt şi riduri şi nici unul care să nu arate vizibil ciudat în această companie, foarte departe de catedrele sau de biotopul cu care erau obişnuiţi.

În afară de aceştia, mai veniră o mână de oameni invitaţi de PPP; în majoritate, specialişti de la bancă. Ulterior, aceştia vor efectua demersurile necesare la bursă.

Markus găsi ca fiind o întâmplare excitantă faptul că era vorba tocmai de First Atlantic Bank, la care odată el îşi deschisese primul său cont pe pământ american. Găsi de asemenea agreabil că printre cei de la bancă se afla şi o femeie gingaşă, cu trăsături asiatice; singurul om din încăpere mai scund decât el, cu excepţia a doi oameni de ştiinţă, care lui îi erau totuşi suspecţi. Decise să caute să stea în apropierea ei; îi displăcea să se aşeze lângă oameni pe lângă care să fie mai scund.

Reuşise să aducă de la Muzeul pentru Istoria Tehnologiei din Chicago câteva exponate din tematica extracţiei petrolului care aici, în foaierul din faţa sălii de conferinţe, arătau impresionant, chiar mult mai bine decât îi rămăseseră în amintire. Aducerea şi expunerea lor aici reprezentaseră o muncă istovitoare şi nici nu voise să ştie cât costase asta exact în cele din urmă, dar când dispozitivele de forare, machetele de sonde şi celelalte fuseseră aşezate la locurile lor, se simţi copleşit şi nu se îndoi că rezultatul meritase toată osteneala.

Acum urmărea cum doi dintre oamenii triplului P stăteau acolo cu farfurioarele cu gustări în mână şi măsurau machetele de sonde cu priviri nefavorabile, dacă nu chiar dispreţuitoare.

– Ei, da, îl auzi pe unul dintre ei spunând, nu tocmai High Tech.

La care celălalt dădu din cap şi răspunse:

– Ce obiecte triviale! Dar în afacerile cu petrol totul este provocator.

Markus se întoarse cu senzaţia că cineva îi plasase o laterală brutală la stomac. Brusc fu sigur că totul se va duce de râpă. Că se înşelase, se înşelase teribil. Abia îl cunoştea pe acest Block. Exact de două săptămâni! Tot ceea ce făcuse fusese să se asigure că exista în realitate în Austria un anume Karl Walter Block, care exploata acolo o sursă singulară de petrol şi că acela era Karl Walter Block cu care el avea de-a face...

– Scuze, i se adresă în acest moment micuța femeie cu ochi oblici. Dumneavoastră sunteți unul din cei doi întreprinzători, am înțeles eu bine?

– Da, mă numesc Mark Westman. Sunt directorul comercial.

Ea zâmbi și îi întinse mâna.

– Amy-Lee Wang. First Atlantic Bank, serviciul asistența întreprinderilor.

Astăzi Markus strânsese multe mâini, dar în această strângere de mână era ceva ce îl străbătu din cap până în picioare. Se auzi spunând lucrurile obișnuite, ce plăcere îi face să o cunoască și așa mai departe, în timp ce în sine se întreba dacă nu cumva tocmai trecuse printr-un preinfarct.

– Spuneți-mi, și ea arătă către un dispozitiv masiv de forare, acesta este un aparat care chiar a fost folosit ori... ori este o machetă, sau cum îi spune?

Calm. Conversație, da, asta acum nu putea să îi dăuneze.

– Nu, este original. Cel puțin așa am fost asigurat.

Ea se uita la obiectul din oțel masiv.

– Pare... impresionant, spuse ea apoi.

Făcu cu mâinile o scurtă mișcare, ca și cum ar fi trecut cu ele peste un model mai mic, invizibil. În vocea ei și în acest gest era ceva ce îl făcea tocmai în acest moment să înțeleagă ce consternantă asemănare exista între o daltă cu diamant și capul unui penis în erecție.

Trebui să înghită în sec.

– Suprafața este din carbură de wolfram. Benzile sunt diamante. Desigur, diamante industriale. Acest gen de daltă se utilizează la rocile foarte dure.

Ea dădu din cap impresionată de cunoștințele lui. Ceea ce nu era cazul. Petrecuse doar două săptămâni cu Karl Walter Block, care la fiecare masă îi povestise farse din viața lui. Acesta fusese ca un curs rapid de tehnica forării.

– Încerc să îmi imaginez, continuă ea, măsurând cu privirea dalta dură de oțel așezată perpendicular. Pur și simplu se fixează acest perforator și se pătrunde cu el în pământ?

Poate că nu era rău ca ea aibă o reprezentare înainte de a asculta prelegerea lui Block. Oricum, acest lucru se discuta astăzi.

– Nu este chiar atât de simplu, explică Markus. Mai întâi trebuie să știi unde merită să forezi.

– Da, clar, dar presupunând că știți că vă aflați la locul potrivit, ce se petrece în continuare? Privi către modelul de sondă de alături. Se instalează apoi un astfel de turn? Apoi se coboară dalta de forare în adâncime, nu? Se duse la opritor și puse mâna pe furtunul de spălare atârnat de el, care era gros ca o coapsă. Și acesta, la ce folosește acesta?

– Prin el se pompează lichid de spălare în gaura de foraj. Pentru a săpa mai adânc cu dispozitivul de forat, trebuie răcit și uns continuu.

Își imagina el ori în privirea ei apăruse brusc o strălucire ciudată? Limba îi umezi buzele – asta nu mai era imaginația lui.

– Deci gaura de foraj este mereu umedă?

– Da.

„Cerule, despre ce discutăm? Doar ea nu mai vorbește despre forajele pentru petrol, nu?“, își spuse el.

– Și apoi? Asta coboară tot mai adânc și mai adânc, corect? Deci prăjina de foraj se tot lungește.

– Exact. Până când se tocește dalta. Atunci ea se scoate. În acest scop prăjinile sunt scoase una după alta din gaură... Vedeți macaraua de sus, din turn? Ea este folosită pentru a depozita lateral prăjinile. Cârligul ei poate să tragă greutăți enorme. Când dalta este schimbată, este împinsă în jos, se prelungesc când și când prăjinile, până se ajunge jos de tot și se reîncepe forajul. Întregul proces se cheamă pasul dălții.

Ea îi aruncă o privire voalată.

– Îmi închipui că este enorm de extenuant. Desigur, necesită întreaga forță a participanților.

– Fără îndoială.

„Era un joc sau...“

– Cu siguranță că asta trebuie făcută de mai multe ori. Tot mereu se introduce, se scoate, iar se introduce, iar se scoate...

Se părea că îi făcea plăcere să vorbească cu dublu înțeles pe această temă.

Dar asta putea și el să facă.

– Exact, spuse el. Mereu înăuntru, afară.

Și lui îi făcea plăcere.

– În pântecele pământului.

– Până când dă de petrol.

– Care țâșnește într-un șuvoi puternic afară, nu?

– Este punctul culminant.

Ea trase adânc aer în piept, cu o plăcere senzuală.

– Îmi este ușor să-mi închipui, da. Bucuria de a ajunge acolo. Strigi ca un nebun. Și te ungi cu ceea ce țâșnește atunci.

Markus simți că i se usucă gura. Că i se face cald. Gata cu asta! Ea nu vorbește despre sex; asta își imagina doar el pentru că de mai bine de o jumătate de an nu mai făcuse așa ceva. Trebuia să tempereze discuția, înainte de a deveni penibilă. Și, pe lângă asta, era și timpul pentru expunere.

Dădu din cap a încuviințare și îi zâmbi.

– Poate că vom putea să adâncim tema după prezentare. „Stop! se avertiză singur. Încetează să mai folosești cuvinte tendențioase!“ Vreau să spun că dacă noi... după prezentare... Înțelegeți?

Ea zâmbi cu impenetrabilitate asiatică.

– Da.

Atât.

OK. Orice ar urma, trebuia să aștepte. Era timpul, era chiar momentul. Cu un ultim salut cu o mișcare a capului și un ultim zâmbet se întoarse și se duse către Block ca să vadă dacă acesta era pregătit. Când îi făcu semn cu o degajare liniștitoare, Markus bătu din palme și se adresă mulțimii de oaspeți:

– Doamnelor și domnilor, îmi permiteți?

Block părea că de fiecare dată ținea o altă expunere, deși spunea aceleași lucruri. În săptămânile care trecuseră, Markus fusese îngrijorat că prezența specialiștilor l-ar irita pe Block, l-ar face să devină nervos sau nesigur. Nici vorbă de așa ceva în acest caz. Vrăji din nou sala, păru din nou altul, din nou vorbi cu voce abia auzită, cu o energie fierbinte, cu conștiința de sine suverană a unui profet. Markus se smulse cu greutate urmăririi prelegerii, pentru a se uita cum reacționa publicul: toată lumea îl asculta fascinată.

Spre uimirea lui, Block mai făcu o figură la încheierea expunerii. Proiectă o hartă a lumii, având numeroase zone marcate, în care nu se găsise încă petrol, dar în care, după Block, exista petrol. Dar s-ar impune dezvoltarea de noi tehnologii de forare care solicitau mari investiții de început.

– Eu aş începe, spuse Block ridicând laserpointerul, aici.

Indică o regiune haşurată din Atlantic, în faţa coastelor Braziliei.

Ca de obicei, oamenii de la Peak Performance Pool nu lăsară să le scape nici o reacţie. Oamenii de ştiinţă priveau sceptici. Femeia geolog cu păr cărunt vru să ştie cum funcţiona de fapt metoda lui.

– De aceea sunt aici, explică ea, ca să apreciem dacă este posibil ceea ce pretindeţi dumneavoastră.

Block dădu uşor din cap, făcu câţiva paşi încoace şi încolo şi păru că gustă tensiunea care creştea în sală.

– Metodele mele, spuse în sfârşit, se bazează pe un principiu care este atât de simplu încât ne putem doar minuna cum de nu i-a venit nimănui ideea până acum. Ideea este atât de simplă, de la-ndemână, că ar putea ţipa. Zâmbi auditorilor, din rândul cărora numeroase capete se aplecară în faţă cu atenţie. Bineînţeles că acum vă întrebaţi la ce mă refer. Dar, tocmai pentru că ideea de bază este atât de simplă, nu pot spune nimic mai mult despre ea.

Cineva murmură, apoi altcineva făcu acelaşi lucru.

– Pentru a vă înlătura scepticismul, continuă Block şi apăsă pe butonul telecomenzii spre a proiecta o nouă imagine, voi face ceva mult mai convingător: voi proba eficienţa metodei mele.

Pe ecran se ivi o hartă mare, plină cu pete, a SUA. Block arătă către ea şi spuse:

– Nici o zonă de pe această planetă nu este atât de cercetată de către geologi în privinţa zăcămintelor de petrol ca teritoriul Statelor Unite ale Americii. Literalmente fiecare metru pătrat a fost cartografiat, examinat şi evaluat. Geologia clasică este sigură că ştie dacă există sau nu există petrol pe fiecare metru al pământului american. Făcu un gest către geologă. Sunteţi de acord cu mine?

Ea confirmă:

– Aşa este.

Block zâmbi, se aşeză şi anunţă:

– Voi dovedi că vă înşelaţi. Cu ajutorul metodei mele voi descoperi pe teritoriul SUA un câmp petrolifer necunoscut până acum. Lăsă deoparte laserpointerul cu un gest care arăta că prelegerea se încheiase şi adăugă: Apreciaţi-mă în funcţie de rezultatul acestei promisiuni.

Markus privi în jur şi văzu doar ochi care sclipeau.

Oamenii de la Peak Performance Pool se retraseră împreună cu bancherii și cu experții în marea sală pentru discuții. Markus și Block rămaseră cu avocații în foaier și așteptau. Cu avocații care costau cinci sute de dolari pe oră de persoană.

– Ce credeți, întrebă Block, i-am convins?

Ușa sălii de conferințe se mai deschise o dată și lăsă să iasă cei doi tehnicieni care, din însărcinarea PPP, veniseră dimineața devreme ca să verifice dacă în încăpere erau dispozitive de ascultare și pe care o supravegheaseră până acum. Prin ușa deschisă, Markus aruncă o privire asupra persoanelor reci, elegante și superioare de la PPP, care tocmai își deschideau laptopurile argintii strălucitoare. Apoi ușa se închise din nou și cei doi tehnicieni, siluete impozante, în salopete albastre, luară poziție în fața lor.

– Da, confirmă Markus. Sunt aproape sigur.

În aceste minute, ei vor introduce în software pentru analize cifrele din conceptul de afaceri pe care Markus îl înmânase fiecăruia. Frumusețea era că Markus, mulțumită lungii ore de studiu din fața căminului lui Keith Pepper, știa exact la ce rezultat va ajunge acest software. Își petrecuse mai multe nopți punând de acord toate cifrele relevante în așa fel încât metoda de analiză a PPP să dea rezultatul optim.

Discuțiile durară doar patruzeci de minute. După care fură invitați politicos înăuntru. După ce se așezară, luă cuvântul un bărbat de la PPP, care părea a fi un fel de purtător de cuvânt al firmei. Avea o figură îngustă, ușor blazată, și părul îi era deja argintiu, deși putea să aibă cel mult treizeci de ani, ceea ce făcea din el o apariție cam iritantă. Își permise un zâmbet anemic, în care nu era nici o urmă de cordialitate, ci era curat business. Spuse apoi că Peak Performance Pool va participa la proiect cu capital venture. Investiția se va realiza în două etape, mai întâi se vor pune la dispoziție câteva milioane de dolari pentru finanțarea căutării câmpului petrolifer promis de Block pe teritoriul american, pentru ca în a doua etapă, căutarea fiind încununată de succes, să se vină „cu banii corespunzători“, cum se exprimase el. Pe lângă aceasta, PPP își rezerva dreptul de a decide când se va putea face totul public; îndeosebi pentru prima fază, respectiv căutarea sursei petrolifere, se cerea o absolută confidențialitate.

Markus și Block se priviră reciproc, Block clătină din cap afirmativ și în momentul următor avocații și oamenii de la PPP își scoaseră

organizerele și începură să stabilească planul pentru elaborarea contractelor corespunzătoare. Markus se sprijini de speteaza scaunului, lăsând lucrurile să meargă în voia lor. Reușise. El reușise. Parcă simțea un curent cald în tot corpul, o senzație aproape sexuală. Intrase în mediul big business. Pentru că existase șansa și el o folosise. Pentru că aceasta era America. Acum nu mai era nici o problemă. Nici viza, dreptul de ședere, Green Cardul, toate acestea erau ca și cum le-ar fi avut în buzunar. Din cât își amintea Markus, dacă ei, ca întreprinzători, angajau cel puțin zece cetățeni americani – ceea ce puteau să facă dacă era necesar –, puteau să solicite un Green Card și, conform „Immigration Act“ din 1990, puteau avea pretenții la primirea lui.

Imediat ce se stabiliră următoarele întâlniri, adunarea se încheie cu bine. Își strânseră mâinile cu toții și, după ce ceilalți plecară, Markus îi spuse partenerului său de afaceri:

– Ar trebui să sărbătorim, nu credeți?

– Să sărbătorim? repetă Block.

Acest gând părea a fi cu totul străin de el. Se comporta de parcă ar fi vrut să se apuce imediat de treabă.

– Am rezervat o masă pentru noi, la San Domenico. Este un restaurant vestit în New York. Bucătărie italiană.

Block acceptă șovăind.

– Da, bine. De ce nu?

Un sfânt ciudat partenerul lui de afaceri.

– Așteptați, voi cere să ne cheme un taxi, zâmbi Markus.

Se duse la recepție și tocmai făcuse solicitarea, când lângă el apăru cineva. Femeia de mai înainte. Cu aspect aparte, asiatic.

– Hallo, mister Westman, zise ea și zâmbi.

Markus tresări.

– Oh, hallo, miss Wang. Mai sunteți aici? Am crezut că au plecat toți.

Un iz ajunse la el, creându-i confuzie. Nu era parfum, era altceva, dar nu putea să spună ce anume.

– Mai sunt încă aici. Cum aș fi putut să plec? Noi voiam să adâncim ceea ce începusem, nu este așa?

– Acum?

Fir-ar să fie! Asta se chema timing greșit.

– Miss Wang, trebuie să mă scuzați, dar este un moment nefavorabil... Tocmai voiam să plec cu partenerul meu la un restaurant unde avem rezervată o masă.

– Și dacă partenerul dumneavoastră va pleca înainte singur, iar dumneavoastră mi-ați acorda încă o jumătate de oră?

Avea o voce adâncă. Până acum nu remarcase asta.

– Ei, deci...

– First Atlantic Bank și întreprinderea dumneavoastră vor avea în viitor mult de-a face una cu alta, iar dumneavoastră sunteți directorul comercial... Se întoarse într-o parte, ca să poată privi în foaier. Privirea îi alunecă pe dalta de foraj, limba îi umezi buzele. Am senzația că acesta ar fi exact momentul în care să intensificăm... relația noastră.

Markus o fixă cu privirea, minute întregi, cum i se păru. Unde bătea? Brusc se decise să afle ce urmărea.

– OK, spuse el. Am să-i spun partenerului meu să o ia înainte. O jumătate de oră?

– Ar fi frumos.

Se duse la Block, care aștepta la intrarea în hotel, și îi explică situația. Taxiul tocmai sosea.

– Am senzația că ar putea fi important pentru noi, își dădu cu părerea în încheiere Markus.

Block era vizibil indispus.

– Dacă așa credeți...

Markus îi dădu biletul pe care notase adresa restaurantului.

– Masa este rezervată pe numele Block Explorations.

Block încuviință din cap. Păru că asta îl mai împăca și urcă în taxi.

Mark privi în urma mașinii până când aceasta se pierdu în circulație, apoi reveni la femeia de la First Atlantic Bank, care aștepta încă la recepție.

– Unde doriți să ne așezăm? întrebă el. Poate la bar?

Exact în acel moment, de acolo se auziră acordurile melancolice ale unui pian. Hotelul angajase un cântăreț care interpreta bluesuri la cel mai nepotrivit moment al zilei, ce trebuiau considerate mai curând tulburări ale liniștii decât muzică.

Ea dădu negativ din cap zâmbind.

– Mai bine nu. Să mergem sus.

– Sus?

– Cred că aveți aici o cameră.

Lui i se făcu cald. „Asta nu înseamnă lucrul acela la care te gândești! se preveni el singur. Gândește-te la Silvio! Nu risca acum nimic!" Își drese glasul și spuse:

– Da. Clar. Dacă vă aranjează...

– Chiar aș prefera.

Se duseră la lift, Markus stăpânit de senzația că se mișcă printr-un câmp minat. Poftim de înțelege noile obiceiuri americane! În orice caz, era oportun fără nici o îndoială să respecte convenientele, deci le respecta. Ceasul de deasupra recepției arăta ora unsprezece jumătate; da, la ora aceasta camerele erau deja dereticate, cel puțin așa ar fi trebuit în mod normal.

Sosi liftul și ușile de sticlă alunecară, deschizându-se fără zgomot. Markus se strădui să susțină o conversație decentă.

– Locuiți la New York?

Ea confirmă:

– Da.

Parfumul ei umplu cabina. Spera ca ea să nu îi observe nervozitatea. Se întoarse într-o parte și privi cifrele luminoase care indicau etajele.

– Sunteți nervos din cauza mea? întrebă ea.

Cerule, ce o fi însemnând asta acum?

– Nervos? Nu, eu cred... Așa s-a întâmplat, astăzi sunt oricum nervos. Agitat, mai bine spus. Nici nu este de mirare într-o zi atât de decisivă.

– Dar pentru dumneavoastră a decurs bine, sau ceva nu este în regulă?

– Ba nu, este în regulă.

– Sunt sigură că nu trebuie să vă faceți griji.

Lui Markus îi pieri cheful.

– Aveți cu siguranță dreptate. Hm, spuneți-mi... Ce vreți, mai exact, să discutați cu mine?

Liftul se opri, ușa se deschise.

– Imediat, răspunse ea zâmbind și ieși din lift.

Markus o urmă. „Nu a fost o privire provocatoare, omule! își spuse el. Uită. UITĂ! Ceea ce tu și micuțul tău amic din pantaloni luați drept provocator este pur și simplu... ce știu eu, probabil că modalitatea asiatică de a purta o conversație prietenoasă. Deci acum uiți că ești bărbat

și că ea este femeie; aici este vorba doar de business. Este vorba despre TOT!“

Merseră unul lângă celălalt pe coridor, pe covorul gros, care amortiza orice zgomot, prin fața a nenumărate uși identice și tablouri înrămate asemănătoare. Cu coada ochiului Markus observă că ea mergea legănat; șoldurile i se mișcau ispititor; își ordonă să se uite în altă parte. Ea se purta ca cineva aflat în concediu și care se îndrepta agale către saună. Trebuie că avea o slujbă demnă de invidiat.

Markus deschise ușa. Da, camera fusese dereticată, patul făcut și nici o piesă din rufăria intimă nu era aruncată pe undeva.

– Am ajuns. Arătă către colțul cu măsuță și fotolii, pe care el le considera prea înguste. Asta vă pot oferi ca să luați loc. Nu este deosebit de comod, dar garantez că nimeni nu va cânta la pian. Se duse la minibar. Ce ați dori să beți?

Ea împinse ușa în urma ei, închizând-o, și spuse:

– Mulțumesc, nimic.

Traversă încăperea cu pași repezi, se lipi de el și începu să îi descheie nasturii cămășii.

– Nimic, dacă dispunem doar de o jumătate de oră.

Prezent

Încăperea în care se făcea gimnastica medicală avea pereți albi, goi și două ferestre panoramice cu vedere spre una dintre parcări și către pădurea care se profila în spatele lui. De câte ori era aici, lui Markus i se făcea frig, deși spațiul era bine încălzit.

Fără a o socoti pe kinetoterapeută, care le arăta exercițiile și îi ținea apoi sub observație, erau cinci. Erau simple exerciții de întindere și extensie, cu brațele sus, la spate, picioarele așa, apoi din nou așa, joacă de copil, era uluitor în câte locuri din corp îl ustura, îl pișca și cât de țepene îi erau articulațiile, cât de repede începeau mușchii să îi tremure. De parcă ar suferi de tuberculoză.

Toți ceilalți erau mai în vârstă decât el, trei femei, dintre care două prea grase, una groaznic de slabă, și un bărbat cu cicatrice de pe urma unor arsuri teribile.

– Domnul Pohl! strigă kinetoterapeuta. Nu forțați. *Ușor* și cu măsură, vedeți? Așa...

Markus trebuia de fiecare dată să se străduiască să nu tresară când era strigat cu acest nume. Încerca să nu lase să se observe nimic și făcea ce i se cerea. Fir-ar să fie, se simțea ca și cum părțile corpului său erau *lipite!* Ca și cum, dacă ar trage doar o dată mai tare de locurile de lipire, ar deveni liber în mișcări. Dar cu siguranță nu era așa, deci *ușor...*

Kinetoterapeuta era micuță și cu părul negru și, când rotea trunchiul lateral, Markus își amintea de Amy-Lee, cum se întorsese ea atunci, la hotel, către ceasul de pe noptieră – *după.* O mai auzea încă spunând amuzată:

– Ei, deci exact douăzeci de minute. Apoi, goală și sclipind de transpirație, se întinsese după notesul de lângă telefon și scrisese un număr: În seara aceasta ajung acasă la șapte. Sună-mă dacă vrei să continuăm.

– Cu siguranță, se repezise Markus, a cărui inimă încă se mai zbătea cu putere.

Ea se sculase și se dusese la baie. Când se întorsese, culegându-și slipul de pe podea, spusese:

– Ce este? Cred că te așteaptă partenerul.

Markus citise odată că cel mai tâmpit lucru pe care putea să îl facă un bărbat după un asemenea moment era să întrebe: „Faci asta des?“ Acum chiar trebuia să se stăpânească să nu întrebe.

– ... și cu multă grijă, Herr Pohl! îi strigă dojenitor kinetoterapeuta. Unde sunteți cu gândul? Mâinile așa, vedeți? Și lin! Trebuie să aveți grijă de dumneavoastră. Nu ajungeți nicăieri dacă forțați.

Markus dădu din cap și repetă mișcarea cu mai multă atenție.

– Lin, repetă el. Înțeleg.

Prin ferestrele mari din spatele ei se vedea parcarea. Tocmai intrau câteva automobile mari, o adevărată coloană, și din ele coborâră niște arabi. Printre ei erau și câteva femei, toate cu văl, cu excepția uneia înalte, emanând încredere în sine, a cărei revărsare de bucle negre era cu greu ținută în frâu de o năframă. Aceasta ducea de mână un băiețel.

Markus mai remarcă un bărbat cu halat alb, care o întâmpină și o salută. Îi recunoscu figura după materialele de reclamă ale clinicii; până acum el nu îl întâlnise personal.

Era dr. Ernst Rugland, medicul-șef al clinicii. Omul care cunoștea adevăratul nume al lui Markus.

CAPITOLUL 16

Trecut

Negocierile cu Peak Performance Pool se desfăşurară mai dur decât se aşteptase Markus.

Prima întâlnire avu loc în încăperile cancelariei de la Campbell & Simmons, într-o bibliotecă cu nesfârşite şiruri de cărţi în piele roşie sau verde, aşezate în rafturi solide, ajungând până la tavan. Prin ferestrele dintre rafturi se vedeau numai faţadele sclipind într-un verde-închis ale zgârie-norului învecinat.

Prima pretenţie fu ca Block să-şi dezvăluie metoda, imediat ce PPP intră în afacere.

Înainte ca vreunul dintre avocaţi să poată spune ceva, Block se ridică ţinând în mâna întinsă ceea ce, după o secundă de groază, Markus recunoscu că era un tichet de zbor.

– Dacă aceasta este condiţia dumneavoastră, spuneţi acum, strigă Block pe un ton ridicat. Înseamnă că pot să plec chiar astăzi acasă. Nu este nici o problemă.

Purtătorul de cuvânt al PPP ridică indignat sprâncenele.

– Vă rog să înţelegeţi punctul nostru de vedere, spuse el calm. Dumneavoastră ne pretindeţi să investim într-o afacere care atârnă de un singur om. Care, dacă îmi permiteţi remarca, nu mai este tânăr. Nu putem face aşa ceva.

– Atunci renunţaţi. Mai există şi alte firme de investiţii.

– Şi acestea vă vor spune acelaşi lucru.

– Și eu am să le spun același lucru: acceptați ori nu. Block fierbea de indignare. După cum foarte corect ați remarcat, sunt un om bătrân. Dar nu am nici cea mai mică problemă dacă îmi iau cu mine secretul în mormânt, dacă dumneavoastră sunteți prea prost ca să pricepeți ce pierdeți.

Interveni o pauză penibilă. Markus îl apucă de braț pe Block și îl trase înapoi în scaun. Apoi unul dintre avocați își drese glasul și propuse ca acest punct să fie pentru moment lăsat de o parte.

– Ați fi dispus să vindeți metoda? întrebă un alt reprezentant al PPP, un tânăr cu ochi albaștri inexpresivi și strălucitori.

Block scoase un sunet asemănător cu un mârâit și spuse:

– Da, cinci sute de miliarde de dolari.

Tânărul mustăci.

– Nu credeți că prețul este puțin exagerat?

Block îi aruncă tânărului o privire care ar fi putut străpunge plăci de oțel.

– Metoda mea este mai valoroasă decât oferta, și asta o știți prea bine. Întreaga economie mondială este dependentă de petrol, iar prin metodele existente nu veți mai găsi petrol în câțiva ani. Este simplu. Opusul a ceea ce spuneți dumneavoastră este corect: nu există pe lume bani suficienți care să acopere valoarea metodei mele.

Oamenii PPP-ului schimbară priviri neliniștite și pentru câteva momente unele dintre fețele de obicei atât de impenetrabile se cam schimonosiră. Apoi purtătorul de cuvânt spuse:

– Bine, deocamdată să trecem peste acest punct.

Markus fu fericit că stătea jos. Își simțea intestinele hotărâte să reconstituie nodul gordian. În afară de asta, nu se putea spune despre el că era grozav de odihnit; ultimele nopți și le petrecuse cu Amy-Lee și stabilise și niște recorduri sexuale personale.

Oamenii de la PPP răsfoiau documentele și studiau ecranele laptopurilor lor.

– Deci, noi privim lucrurile astfel, continuă purtătorul de cuvânt. Fiind vorba despre un Seed-Financing, prin investiția noastră dobândim optzeci de procente din întreprinderea înființată.

Block vru din nou să se ridice, dar Markus reuși să-l prindă și să îl rețină.

– Ăștia sunt câini! îi șuieră Block încet și în germană. Nu accept!

– Calm, ripostă Markus tot în limba germană. Încearcă și ei, este normal. Ține de de negociere...

Unul dintre avocați se aplecă spre ei.

– Să ieșim puțin afară.

Se duseră în încăperea învecinată, tot o bibliotecă, doar că aici cărțile erau în piele roșie și neagră.

– Punctul nostru de vedere va fi, spuse febril avocatul când încă ușa se închidea în spatele lor, că aici nu avem de-a face cu un Seed-Financing, ci cel puțin cu o situație de Start-Up, imediat ce se face dovada că metoda funcționează. Dar Start-Up înseamnă că este vorba încă doar de fundarea întreprinderii și de introducerea pe piață a unei metode de deschidere de noi zăcăminte de petrol, nu de un risc real.

Markus dădu afirmativ din cap. În timpul studiului pentru planurile sale, Markus se ocupase din plin de teoria finanțării Private-Equity, adică de finanțarea unei întreprinderi cu capital de risc privat. Ceea ce spunea avocatul corespundea cu ceea ce știa el. În faza de Start-Up a întemeierii unei întreprinderi riscurile unui furnizor de capital constau în principal în posibilitatea unui deficit de produs sau în faptul că produsul nu pătrunde pe piață așa cum era de așteptat. Conform punctului său de vedere, ambele riscuri erau minime în cazul lor: riscul unui deficit de produs – ceea ce însemna că metoda lui Block nu furniza rezultatele dorite – va deveni estimabil în prima fază; concret spus, imediat după ce Block va fi găsit un câmp petrolifer pe teritoriul american, vor exista dovezi că metoda lui funcționa. Al doilea risc era pură teorie: era exclus ca o asemenea metodă să nu suscite interes.

– Putem chiar să argumentăm, continuă avocatul, că vom intra foarte rapid în faza de Early-Stage, pe care o vom depăși foarte repede. În cazul nostru, practic expansiunea va interveni imediat; eu văd chiar ca problemă principală controlarea ei. Cred că deja la anul putem lucra la un curs la bursă, în așa fel încât PPP să își realizeze câștigul din investiție într-un timp neobișnuit de scurt. Ceea ce pentru noi înseamnă o situație bună, așa că nu vă faceți griji.

Block îl ascultase cu ochii larg deschiși. Fără îndoială, nici nu înțelesese mare lucru.

– Dar nu pot pretinde optzeci de procente cote-părți, izbucni el în cele din urmă. Asta înseamnă că practic, în propria mea firmă, eu nu mai pot spune nimic.

Avocatul, un bărbat bondoc, cu ceafă de taur și cu o culoare nesănătos de roșie a feței, dădu din cap.

– O anumită participare la o întreprindere este, natural, un principiu al afacerii unei societăți Private-Equity, este clar. Dar optzeci de procente, aici aveți dreptate, este indiscutabil. Un balon de încercare, dacă vreți, sau un mic joc al puterii. Nu trebuie să o luați prea în serios. Pentru moment, suntem în faza de negocieri și nimeni nu se așteaptă ca prima ofertă să fie acceptată. Șovăi, făcu un gest cu mâna, ca și cum ar frământa o substanță invizibilă, apoi continuă: Eu... vă rog să nu o înțelegeți greșit. V-aș propune ca dumneavoastră, amândoi, să nu mai participați personal la negocieri, ci să așteptați aici.

Block ridică repede capul.

– Cum adică?

– Ne-ar consolida poziția, explică avocatul. Nu este tocmai ușor de înțeles, dar, vedeți dumneavoastră, eu pot să tratez dintr-o poziție mai bună, dacă atunci când doresc pot să spun: stați, trebuie să vă consult întâi pe dumneavoastră. Astfel, câștigăm nu numai timp de gândire, dar și psihologic suntem avantajați, pentru că în acest mod putem oricând întrerupe dinamica pe care o iau deseori asemenea negocieri.

Markus îi făcu un semn aprobator lui Block.

– Are dreptate. Cunosc asta din perioada când lucram la vânzări. Zâmbi și continuă: Numai că eram de cealaltă parte.

Asta însemna să aștepte. Să nu facă nimic și să aibă senzația că minutele se dilată în ore. Să privească fix la ușa capitonată cu piele și să se întrebe ce se întâmplă în spatele ei. Avocatul lor, care acum dispunea de posibilitatea de a întrerupe în orice moment dorit negocierea, nu făcu deloc uz de ea.

La un moment dat, neliniștit, Block începu să se plimbe încoace și încolo.

– Nu știu, ăștia mă lasă să fierb. Simt asta. Toți mă pun la fiert. Ei chiar cred că au dreptul să procedeze așa, pentru că ei au studiat și eu nu am studiat.

Markus se uita pe fereastră, pierdut în priveliștea fațadelor de sticlă ale zgârie-norilor, în care se oglindeau fațadele de sticlă ale altor zgârie-nori. Totuși, când Block își ținu pentru a treia oară litania, se întoarse către el și îi spuse:

– Karl, vă faceți griji degeaba. Doar dumneavoastră cunoașteți metodologia. Fără dumneavoastră nu merge nimic. Este o poziție inatacabilă.

Block se opri uitându-se meditativ în podea, legănând ușor capul. După un timp spuse încet:

– Markus, în ce privește metoda... trebuie să-ți explic ceva.

Markus simți că i usucă gura. Îi reveni și senzația de nod în stomac.

– Ce anume?

– Metoda... nu este definitivată. Nu total. Știți, în principiu, nu am nimic împotrivă să o fac publică; numai că am nevoie de posibilitatea de a o definitiva.

Oh, fir-ar să fie! Nu putea fi adevărat.

– Ce înseamnă asta, nu este *definitivată?*

Markus se străduia să nu urle, deși simțea nevoia.

Block făcu o mișcare disprețuitoare cu mâna.

– Eu pot să găsesc petrol, nu asta este problema. Am dovedit-o. Eu găsesc petrol acolo unde alții nu găsesc, și asta am dovedit-o. Și am să o mai dovedesc. Dar este încă prea multă intuiție în ceea ce fac eu, pricepeți? Bazele științifice nu sunt încă suficient de clare. Formulele pe care le-am găsit sunt prea imprecise pentru a fi la îndemâna oricui. Mai rămâne mult de lucru. Veni în fața lui Markus, îl privi în ochi, iar privirea lui era din nou cea a învingătorului, cea pe care o avea în fața publicului, cea profetică. Markus, am să îți încredințez secretul dacă în sfârșit ne vom putea pune pe treabă, dar trebuie să îmi promiteți că mă veți ajuta să definitivez metoda.

În timp ce încerca să țină sub control panica pe cale să îl cuprindă, Markus îl măsura din priviri pe bătrân. Să nu dea acum frâu liber fanteziei. Se hotărâse să nu își facă griji, nu? Grijile nu rezolvau nimic. Trebuia să acționeze. Aceasta era America, aici așa mergeau lucrurile și nu altfel. Curaj – asta era. Curaj și încredere, și lumea era a ta.

Temerile dispărură. Brusc văzu totul clar. Aceasta era marea lui șansă, iar el o folosise.

– Promit, răspunse Markus.

După puțin timp, ușa tapițată se deschise și apăru avocatul, cu propunerea asupra căreia le obținuse acordul: patruzeci și nouă de procente pentru PPP, cincizeci și unu pentru ei.

– Se adaugă două condiții, continuă avocatul. Mai întâi, metoda trebuie dezvăluită în următorii trei ani, iar dacă nu se respectă condiția, PPP vrea să aibă dreptul special, prevăzut contractual, de a lichida întreprinderea oricând și fără prezentarea motivației. Apoi, PPP numește un al treilea manager, care va trebui să conducă organizarea și înființarea întreprinderii. Din punctul nostru de vedere, aceasta nu ridică probleme; în astfel de chestiuni, firma Peak Performance Pool are o vastă experiență, de care vom profita în acest fel.

– Ce înseamnă exact cincizeci și unu de procente pentru noi? vru să știe Block.

Avocatul emana cu mulțumire siguranța victoriei.

– Aceasta înseamnă că dumneavoastră veți avea împreună majoritatea participației în firma ce se va înființa și, odată cu ea, dreptul de decizie. Acest procent de cincizeci și unu va trebui să îl împărțiți între dumneavoastră. Mister Westman îmi spusese că ați încheiat un precontract.

Markus confirmă.

– Da. Mister Block dispune de trei pătrimi din acestea, iar eu de una.

– Nu, nu procedăm așa, interveni Block. Îi puse părintește lui Markus mâna pe umăr și îi spuse avocatului: Facem jumătate-jumătate. Sau, pentru ca cifrele să fie rotunde, douăzeci și șase de procente pentru mine, douăzeci și cinci pentru acest tânăr. Adresându-se lui Markus, adăugă în germană: Nu mă interesează banii. Vom câștiga miliarde, ce să facă un bătrân ca mine cu ele? Vreau să las moștenire lumii metoda Block. Asta mă interesează.

Avocatul clipi încurcat, apoi dădu din cap și vru să se asigure.

– Aceasta înseamnă că sunteți de acord cu reglementările negociate?

– Da, răspunse Block.

Markus nu mai era în stare să scoată un cuvânt. Buimăcit, dădu doar din cap afirmativ.

Contractele, astfel negociate, fură semnate la întâlnirea următoare. Era vorba de un munte de hârtii și te durea încheietura mâinii de mulțimea semnăturilor necesare.

Pe parcursul acestei întâlniri se făcu și propunerea ca, modificând ideea inițială, firma înființată să se numească Block & Westman.

– Sună bine, spuse unul dintre oamenii de la PPP. Dinamic. Pregnant. Ca Hewlett-Packard. Sau ca Daimler-Benz.

Markus refuză pe loc. Argumentă că acela care va trebui să dea numele firmei era descoperitorul metodei, fără de care firma nu ar fi putut să existe.

– Deci rămânem la numele inițial de Block Explorations, rezumă avocatul și glumi: ceea ce ne scutește de a printa totul din nou și de a o lua de la capăt cu semnăturile.

În mod surprinzător, Block urmărise discuția aceasta în tăcere și, după ce punctul respectiv fu clarificat, îi zâmbi mulțumit lui Markus. Apoi, fără să scoată un cuvânt, continuă cu semnarea contractelor.

Markus cugeta în sine, în timp ce și el întorcea foaie după foaie și își punea parafa pe locul indicat. Era mulțumit de decizia sa, pe care, ca să fie cinstit până la capăt, nu o luase de dragul lui Block. Nu, motivul care jucase un rol aici fusese altul: senzația că aceasta nu reprezenta stația lui finală. Încă mai purta în el imaginea turnului de sticlă. Turnul pe care era scris Westman Tower. Nu Block & Westman, ci numai Westman. O voce din interior îi șoptea că Block Explorations, oricât de mare ar fi devenit firma, era doar o etapă în drumul său.

Așa că făcea bine să mai lase deoparte numele său.

Unul dintre contractele iscălite la această întâlnire fu contractul său de angajare. În el era convenit un salariu de 100 000 dolari pe an și se mai preciza că acesta va fi renegociat imediat ce se va găsi primul zăcământ de petrol. Ceea ce însemna bineînțeles o sumă mai mare. Simțitor mai mare.

Era un început. Markus părăsi locuința din Paradise Valley și închirie un mic apartament în Brooklyn, care se compunea de fapt numai dintr-o cameră amărâtă cu duș, toaletă și nișă pentru bucătărie, dar care era totuși fantastic de scump. Nu avea importanță, era doar un loc de tranzit; desigur că își va oferi ceva cu adevărat luxos, imediat ce banii vor începe să curgă din belșug. În afară de asta, aproape fiecare noapte și-o petrecea la Amy-Lee, recupera mai mult de o jumătate de an fără sex și aduna un uriaș deficit de somn. Totuși, ce trebuia trebuia. Și pentru ce mai existau cafeaua și celelalte? Dimineața, devreme, bea multe cești de cafea tare în minunata locuință cu trei camere a lui Amy-Lee, din Upper Eastside, de unde vedea soarele răsărind deasupra Atlanticului și apunând în auriul curgător din Queens.

Dimpotrivă, Block preferase să rămână la hotel. Lucru de care avocații erau foarte mulțumiți, pentru că, după cum spuneau ei, era diminuat pericolul de a se ridica probleme cu INS privind viza depășită. Faptul că Block locuia la hotel susținea „intenția de plecare din America", ceea ce făcea totul mai ușor.

Lui Markus îi era indiferent. El refuza să demonstreze „intenții de plecare", nu o făcea nici măcar de ochii lumii. Nu avea intenția să plece și gata.

Acum totul mergea strună. Fu închiriat un birou, se angajară primii oameni – secretare și contabili, care începură imediat organizarea firmei, apoi geologi și tehnicieni de foraj, care să își înceapă munca ceva mai târziu. Declanșatorul și diriguitorul acestei tornade era managerul venit de la PPP, un bărbat înalt, cu obrajii bucălați, aproape de patruzeci de ani, care purta sonorul nume de James Whitney Thurber jr. III. Avea păr lung, ondulat și, la prima vedere, făcea impresia unei femei întâmplător ajunse bărbat, dar era căsătorit, chiar cu o actriță destul de cunoscută, cu care avea trei copii. Și, pe deasupra, mai avea ceva, ceva incontestabil. James Whitney Thurber și așa mai departe se pricepea să facă firme din pământ, din iarbă verde. Știa ce formulare trebuiau completate, știa ce trebuia respectat și ce putea fi trecut cu vederea, știa unde aveai nevoie de oameni și unde îi găsești pe cei potriviți. Poate că nu era simpatic – răceala pe care o emana uneori era de-a dreptul supărătoare –, dar era ca un cadou căzut din cer.

Lui Markus nu-i rămăsese mare lucru de făcut decât să își ocupe biroul. Noile cărți de vizită se aflau deja pe mapa de birou: Mark S. Westman, *Vice President.* Nu se mai sătura să le privească.

Totuși, atunci când îi arătă lui Amy-Lee una dintre ele, ea râse și gânguri:

– Știi ce m-a fascinat la tine?

– Ei, știai că mi se deschidea o carieră amețitoare.

Ea îi apucă lobul urechii între dinți, scutură capul și îi dădu drumul când el protestă energic. Durea!

– Eu sunt o femeie care uneori gândește numai cu pântecul, îi șopti în urechea torturată. Te-am văzut și te-am vrut. Așa a fost. Simplu.

– Sunt șocat, răspunse Markus flatat la culme.

Doar dreptul de ședere rămase o problemă nerezolvată, ca un ghimpe în carne. Iar doritul Green Card, cum îi explicară avocații, era departe.

– Dumneavoastră intrați în categoria EB-5, ca *Permanent Resident Investor*. Dar pentru acest lucru trebuie să investiți *propriii* bani, cel puțin un milion de dolari de regulă, după care mai durează trei ani până când vi se dă un Green Card.

Deci primi din nou doar o viză cu termen limitat, cu un permis de muncă condiționat de angajarea lui la propria firmă!

– Trăiască birocrația! fu comentariul lui.

Pentru Block războiul hârtiilor se anunța și mai dificil, deoarece pentru acest gen de viză – ceea ce pe austriac îl înfurie tare – era important să dovedești că ai anumite studii. În cele din urmă, se găsi o soluție provizorie, datorită căreia cel puțin perioada următoare putea fi depășită.

Markus studie mai îndeaproape prevederile respective și descoperi că pentru a primi un Green Card prin investment trebuia nu numai să investești, ci trebuia și ca firma înființată să fie nouă.

Cu alte cuvinte, dacă dorea să trăiască pentru multă vreme în SUA, Block Explorations putea reprezenta doar o etapă a parcursului său.

Într-una din discuțiile purtate noaptea, goi printre cearșafurile mototolite, Amy-Lee îl întrebase:

– Tu nu știi chiar deloc cum procedează partenerul tău ca să găsească petrol?

Markus clătină din cap.

– Este pedant. A promis că îmi va explica. Dar, cinstit spus, trebuie să trăiesc asta înainte de a o crede.

– Și nu te neliniștește asta?

Ea își lăsă capul pe pieptul lui și, îngândurată, își plimbă degetul peste mamelon.

– Dacă mă neliniștește? Trase cu urechea la zgomotul circulației, noaptea mai redus, dar totuși destul de intens, fără a pieri de tot vreodată. Nu, de la început intenționam să întemeiez o firmă cu OPI și OPM. Și asta am făcut. Ceea ce îmi spune că stau chiar bine.

– Ce înseamnă OPI, OPM?

– *Other people's ideas*[1] și *other people's money*[2]. O nebunie, dacă stătea să reflecteze. Metoda îi aparținea lui Block, capitalul venea de la PPP și totuși lui îi aparținea o pătrime din firmă! Oh, minune a capitalismului! Doar că autoritatea de emigrare nu participă la joc cum era planificat. Nu avea importanță. Este doar o chestiune de timp până când voi avea un milion, și atunci îmi voi înființa o altă firmă cu ei. Spune-mi, de fapt tu cu ce te ocupi?

Ea nu se opri din lucru la mamelon.

– Nu depinzi de Block Explorations? întrebă ea și se comportă ca și cum nu observa excitația produsă astfel în altă parte a corpului lui.

Așa că îi arătă el.

În următoarea pauză, el spuse:

– Sunt *Vice President*. Cu alte cuvinte, mai există o treaptă deasupra. Nu am reușit pe deplin, nu este așa?

Prezent

Când ajunse acasă, Dorothea găsi pe robotul telefonic un mesaj de la Werner, prin care spunea că întârzie și că nu trebuie să îl aștepte cu masa. Vocea îi era încordată. Mâncă cu Julian, care tot vorbea despre un meci de fotbal al echipei VfB Stuttgart, transmis în această seară la televizor.

– Papa mi-a permis să îl urmăresc! repeta mereu, deși de fiecare dată ea îl asigura că nu are nimic împotrivă.

El îi explică și finețurile așezării în teren a echipei și antecalculă și șansele rezultate de aici, dar, cu toată bunăvoința, ea nu mai putu să îl urmărească. Fapt pentru care îi dădu o pungă de chipsuri, cu care Julian se retrase fericit în camera de zi.

Punea masa pentru Werner, în timp ce se gândea la Markus și la ciudata lui rugăminte. Va trebui să aștepte până când Werner va fi dispus să o ajute.

El sosi puțin după ora nouă, cu un aer morocănos. Părea cu gândul în altă parte când o sărută, își scoase pardesiul, o urmă la bucătărie și

[1] Ideile altora
[2] Banii altora

când – ceea ce nu mai făcuse niciodată – luă un pahar din dulap, îl umplu cu apă de la robinet și îl bău pe nerăsuflate.

– Ai fost astăzi la fratele tău?

– Da, răspunse Dorothea.

– Și? Cum se simte?

– Bine. Mai are încă cicatricea aceea, dar va fi operat zilele următoare.

– Frumos, spuse Werner, deși părea că nu înțelesese nici o vorbă.

Ea îl luă de braț.

– Werner, ce este cu tine?

O privi cu ochi ce exprimau spaima, puse cu grijă paharul deoparte și spuse încet, aproape în șoaptă:

– Siegmund este mort.

– Poftim?

– Infarct. Astăzi la prânz, în Dhubai. S-a făcut anunțul pentru zborul lui, toți s-au ridicat, doar el a rămas șezând. Untermeyer fusese cu el, stătuse alături. Era terminat. Începu să își întoarcă capul încoace și încolo, ca și cum i-l manevra altcineva, apoi continuă: Simplu, mort brusc. Și era mai tânăr decât mine cu un an.

În amintirea Dorotheei apăru o figură rotundă, cam neclară. Ea îl văzuse pe Siegmund o singură dată, în acea seară când împreună cu soția le fuseseră oaspeți. Le promiseseră că îi vor vizita și ei, dar nu mai ajunseseră – întâlnirile, obligațiile, stresul.

Își mai aminti ceva.

– Tot timpul piciorul i se mișca nervos. Ai observat? Parcă era pus în priză.

Werner începu să se plimbe neliniștit încoace și încolo prin bucătărie.

– Ei, da. Dacă ții cont de ceea ce făcea, era liniștea personificată. Ar fi trebuit să îl vezi la cantină.

– Dar este nesănătos. Ar fi trebuit să o asculte pe soția lui.

– Clar. Dar ce să faci, când slujba îți cere să te porți așa? izbucni Werner. Respira cu greutate. Adăugă: Peste puțin mă pândește și pe mine o asemenea viață petrecută în călătorii dacă se pune în aplicare proiectul de dezvoltare cu Brazilia. Poate și mai rău. Îți dai seama cât durează zborul până în America de Sud? Este de groază.

Dorothea înghiți în sec. În sfârșit, îl ajunseseră și pe el grijile care o chinuiau pe ea de când auzise de acest proiect.

– Stai jos și mănâncă ceva.

– Nu pot să mănânc acum.

– Chestiunea asta cu Brazilia este stabilită deja?

– Nu, dar...

El amuți și o privi. Ea îl luă în brațe și rămaseră așa.

Până când Julian intră târșâind picioarele, luă o cola din frigider și, cât se poate de liniștit – le aruncase doar o privire dezinteresată cu coada ochiului –, își umplu paharul până sus. Părea că dispune de tot timpul din lume, spre deosebire de comportamentul lui obișnuit din serile cu meciuri de fotbal, când zbura prin casă ca un turboreactor.

Dorothea își drese glasul.

– Nu îți este teamă că pierzi un gol sau așa ceva?

– Nuu... rumegă el încet. Acum sunt știrile alea idioate.

– Cu siguranță că s-au terminat.

– Au anunțat că toate programele se amână cu o jumătate de oră. Julian măsură din ochi paharul și ajunse la concluzia că acesta nu era transportabil dacă nu bea ceva din conținutul lui. La fel se petrec lucrurile și la celelalte posturi.

Dorothea, pe care Werner încă o ținea îmbrățișată, simți cum acesta se încordă.

– Ce fel de știri sunt acelea?

– Ceva cu Arabia.

Ea schimbă o privire cu Werner, apoi se duseră amândoi în grabă în camera de zi. Pe ecranul televizorului vorbea un bătrân îmbrăcat ca arabii, înconjurat de fulgerele blițurilor și de o pădure de microfoane.

– ... Situația este sub control, se auzea o voce în stilul șovăielnic al traducerilor simultane, pompierii au stins incendiile... cu excepția unuia, care... va fi și el stins curând... Nu mai reprezintă un pericol; situația este sub control... Armata apără de atacuri eventuale alte ținte... Încă din această noapte – Ministerul saudit de Interne subliniază acest lucru – *încă din această noapte* vor începe lucrările de reparații.

Imaginea se schimbă și apăru un studio, așa cum se obișnuia în asemenea emisiuni speciale. În spatele pupitrului, un crainic răsfoia hârtiile. Mai era acolo un invitat, care aștepta scorțos. Tema abordată,

așa cum se putea citi pe un monitor, era: explozie în portul petrolier saudit.

– Deci, ăă... declarația ministrului saudit de interne, spuse crainicul când sesiză că se află în emisie. Se întoarse către invitat. Domnule profesor Schulz, dumneavoastră sunteți expert în problemele aprovizionării cu petrol. Ce înseamnă căderea porturilor? Ne aflăm în fața unei crize a petrolului?

Interlocutorul zâmbi cu indulgență.

– Nu. Arabia Saudită este cel mai mare producător de petrol, dar nu singurul. Europa își procură doar circa douăzeci de procente din necesar, din Arabia Saudită, iar SUA abia opt procente. Și, așa cum s-a spus, petrolul se află acolo, este vorba doar despre faptul că în această clipă nu poate fi încărcat în navele petroliere. În orice caz, îmi închipui că piețele vor reacționa. Până acum, Arabia Saudită deținea rolul unui așa-zis *swing producer,* rol pe care țara nu va mai putea să îl susțină până la repararea porturilor. Ceea ce înseamnă...

– Ce este un *swing producer?*

– Pur și simplu, înseamnă că Arabia Saudită crește sau micșorează producția, în funcție de cererea de petrol. Celelalte țări producătoare de petrol produc atât cât pot, pe când saudiții produc numai cât este necesar peste producția celorlalți. Ceea ce practic înseamnă că ei decid prețul petrolului.

Moderatorul făcu ochii mari; evident că nu mai auzise despre așa ceva.

– Ăă... o frumoasă poziție de forță, nu?

Invitatul studioului, căruia moderatorul i se adresase cu titlul de profesor, își îndreptă ochelarii.

– Da, dar trebuie spus că, în principiu, nu au făcut uz de ea niciodată. Totdeauna s-au străduit să țină prețul petrolului la un nivel suportabil pentru economia mondială.

– Și criza petrolului din anii '70? Îmi amintesc de interdicțiile de a circula cu mașina duminica, de benzinăriile vândute și așa mai departe, când toată lumea îi înjura pe șeicii petrolului. Saudiții erau aceștia, nu?

Profesorul confirmă.

– Arabia Saudită sub regele Faisal a jucat rolul principal; OPEC a decis o reducere a producției de petrol cu cinci la sută. Ceea ce avea la

bază motivații politice și, din perspectiva de astăzi, trebuie spus că reacția țărilor occidentale a fost puțin exagerată.

Moderatorul duse mâna la ureche, la pastila albă ce o purta acolo.

– Tocmai aflu că avem o transmisiune live din Ras Tanura. Regia, vă rog.

Trosnituri în difuzor și o imagine nestabilizată, plină de umbre. Se filma evident din elicopter și doar treptat se putu recunoaște ce se vedea: cilindri uriași, plați, nenumărați, ce păreau că se întind până la orizont.

– Acestea sunt tancurile petroliere despre care este vorba, cred, se auzi vocea moderatorului.

– Exact. Sunt tancurile din Ras Tanura. Aici este depozitat mai mult petrol decât oriunde în lume.

Ceva care pâlpâia neliniștit, roșu-gălbui, apăru în imagine.

– Aici avem incendiul care nu a putut fi încă stins. Se spune că tancurile nu ar fi în pericol, este și părerea dumneavoastră?

– Da, distanța dintre cheiuri și tancuri este de mai mulți kilometri. Nu au fost nici un moment în pericol.

Filmarea se întrerupse și pe ecran apărură din nou cei doi bărbați.

– Ministrul de interne saudit a spus că lucrările de reparații vor începe imediat, a subliniat că vor începe chiar în această noapte. După aprecierea dumneavoastră, cât va dura până când petrolul va curge din nou?

Bărbatul în costum gri clătină din cap.

– De aici este dificil de spus pe moment. Câteva săptămâni în orice caz, poate chiar câteva luni. Depinde de natura distrugerilor.

Moderatorul șovăi, ca și cum era conștient că întrebarea pe care ar vrea să o pună ar putea fi penibilă.

– Și după ce petrolul va curge din nou, cât va mai curge? Când se vor epuiza resursele?

Profesorul zâmbi precum cineva căruia i se pune o întrebare la care se aștepta și pentru care avea pregătit răspunsul.

– În anul 2004, societatea petrolieră de stat saudită ARAMCO și-a estimat rezervele la 259,4 miliarde de barili. Zilnic se exploatează în medie între opt și nouă milioane barili. Puteți deci calcula ușor că în acest ritm rezervele vor fi suficiente pentru încă cel puțin optzeci de ani.

– Deci nu avem motive de îngrijorare? rezumă situația moderatorul, cu o vizibilă ușurare.

– Eu consider că prețul va crește momentan, dar se va normaliza curând.

– Multe mulțumiri, domnule profesor Schulz, spuse crainicul și, întors de data asta aceasta către telespectatori, continuă: Pentru moment, atât despre culisele atacului asupra porturilor petroliere saudite. Vă vom ține la curent cu următoarele evoluții. Acum ne vom continua programul. Pentru fanii fotbalului avem știrea că cea de-a doua repriză a meciului din Cupa UEFA dintre VfB Stuttgart și Manchester United, care se află în curs de desfășurare, o vom transmite integral. Așa că nu pierdeți nimic.

Pe ecran apăru terenul cu gazonul inundat de lumini, din difuzoare se împrăștia larma făcută de mii de fani și se începu repriza a doua. Julian spuse:

– În sfârșit! și se așeză comod pe sofa.

Werner se întoarse clătinând din cap.

– Ce porcărie! Zilele acestea voiam să comand combustibilul pentru încălzire. Acum pot să îmi iau gândul.

– Cât mai avem? întrebă Dorothea.

– Eh, mai ajunge câteva săptămâni. Dar nu mai multe luni. Mai ales că iarna bate la ușă.

– Vă rog, nu ați putea să discutați la bucătărie? îi rugă Julian la modul obraznic pe care Dorothea nu îl putea suferi la el. Aici se joacă un meci important.

CAPITOLUL 17

La sfârşit de săptămână în clinică era mereu agitaţie, aceasta zumzăia ca un stup de albine. Începea sâmbăta; dacă vremea era favorabilă, după-amiaza tot parcul era plin de convalescenţi în halate de baie înconjuraţi de vizitatori.

Toate acestea însemnau pentru Markus că cel târziu vineri seară se aproviziona cu cărţi de la biblioteca clinicii, îşi făcea rost de un program TV şi nu se mai arăta din camera lui sâmbătă şi duminică.

Totuşi, astăzi stătea la fereastră şi privea încordat afară. Camera lui se afla la etajul întâi şi oferea o vedere bună asupra perimetrului. Chiar prea bună: trebuia să stea la unu-doi metri de fereastră, căci prin dreptul ei trecea una dintre cele mai frecventate alei pentru plimbări, printre tufele dese ce abia lăsau să intre lumina zilei în cameră. Probabil că nici nu era o cameră pentru pacienţi, dacă el interpretase bine planul clădirii.

Ah, da, în sfârşit, veneau. Dorothea şi Julian, care crescuse incredibil de când îl văzuse ultima dată. Pe Werner încă nu îl zărea, probabil cumnatul său era în căutarea unui loc de parcare. Ceea ce, din câte auzise, era un lucru dificil aici, la sfârşit de săptămână.

Se duse la pat, aşa cum socotea el că era nimerit pentru o vizită la un bolnav, aşteptă până când se bătu la uşă şi, după ce el zise: „Intră!", apărură timide capetele, întâi al lui Julian.

– Hallo, nepoate! îl întâmpină Markus.

Julian veni cam de nevoie, ca un tânăr de unsprezece ani silit ca din preţiosul lui timp liber să procedeze la ceva atât de degradant ca o vizită la o rudă bolnavă.

– Salut, unchiule Markus, spuse acesta. Să nu îmi spui că m-am făcut mare!

– Nu aş risca. Deşi aşa mi se pare. Dar probabil înseamnă ceva că eu stau întins şi tu stai în picioare, ce crezi?

Julian îl privi meditativ.

– Da, spuse cu seriozitate, este o chestiune de perspectivă.

Markus trebui să zâmbească.

– Exact. O chestiune de perspectivă. Ia spune-mi, mai eşti aşa de bun la matematică?

Privirea lui nu mai ştia pe ce să se oprească.

– Eh, da. Merge OK.

– Ceea ce se traduce prin faptul că obţine numai note de zece, explică Dorothea.

Ea îl scuză pe Werner; acesta ar fi vrut să vină, dar fusese chemat la firmă, pentru nişte discuţii urgente, din cauza exploziei din Arabia Saudită şi a posibilelor efecte economice asupra companiei.

– La sfârşit de săptămână? se miră Markus.

Dorothea încuviinţă abătută din cap.

– Puţin cam neliniştitor, nu?

– Da. Am văzut la televizor. Părea impresionant. Precis că de luni vor creşte preţurile la benzină; o asemenea ocazie nu le va scăpa concernelor energetice.

– Da, aşa spune şi Werner. Ea deschise poşeta, scoase un telefon mobil şi i-l întinse. Uite mobilul pe care l-ai cerut.

Markus îl luă.

– Ai procedat aşa cum ţi-am spus?

– Da. Am cumpărat un telefon mobil pe numele lui Julian, care l-a schimbat cu al unui băiat de la o clasă paralelă.

Markus îl privi pe nepot.

– Şi? A fost greu să găsească pe cineva care să accepte schimbul?

Julian clătină din cap.

– Nu, toţi sunt înnebuniţi să aibă cel mai nou model, dar pe care nu şi-l poate permite oricine.

– Tu ce ai spus, de ce preferi un model vechi?

– Pentru că pe cel nou nu îl pot conecta la PC-ul meu, pentru fotografii şi altele.

Markus ridică recunoscător din sprâncene.

– Dar se poate conecta, nu?

– Evident. Dar cei mai mulți nu remarcă. Examină cu privirea telefonul din mâna lui Markus. Este de la Timo. Acesta habar nu are. Nu știa nici măcar că trebuia să schimbăm cartelele SIM pentru a ne păstra fiecare vechiul număr.

– Păi nu asta voiam, spuse Markus îngrijorat.

– Sigur. Nici nu am făcut-o. Julian ridică din umeri. Nu are importanță, nici nu are mulți prieteni cărora să le spună noul număr.

– Bine, spuse mulțumit Markus. Mulțumesc. O privi pe sora sa. Îți mulțumesc și ție. Gluma pe tine te-a costat.

– Pentru ce *îți* trebuie? vru să știe Julian.

Markus privi aparatul mic și ușor din mâna sa și se mai gândi încă o dată dacă prevăzuse totul.

– Trebuie să sun pe cineva al cărui telefon este posibil să fie interceptat. De aceea voiam un aparat care să nu conducă chiar atât de ușor la mine.

Julian făcu ochii mari.

– Da? Cool!

– Dar asta rămâne între noi, da?

– Logic.

Puse telefonul în sertarul noptierei, unde, prevăzător, pregătise și câteva comicsuri pentru Julian. Așa că discuția putu fi orientată fără greutate către magazinul Dorotheei.

Consilierul financiar venise la fața locului și analizase totul amănunțit împreună cu Werner, îi relată ea cu plăcere. Birocrația cu autoritățile era depășită și se semnase contractul de închiriere pentru căsuța în care se afla magazinul.

– Trebuie să văd, poate voi utiliza camerele ca spații de depozitare sau așa ceva. În orice caz, ieri am aranjat cutii, fidea și altele, care pot fi păstrate, și împart tot timpul prin sat fluturași cu reclame. Luni, la ora șapte și jumătate, un țăran îmi aduce legume garantate biologic și la ora nouă deschid. Pe ultimul fluturaș de reclamă este și un bon în baza căruia cel care vine cu el în prima săptămână primește gratis un sfert de kilogram de tăiței dintr-un sortiment foarte bun. Ei, ce zici?

Lui Markus îi plăcu râvna întreprinzătoare pe care o emana ea. Îi stătea bine așa.

– Îți țin pumnii. Ai să vezi, va fi grozav.

Ea respiră ușurată.

– Sunt atât de emoționată...

– Fără asta, n-ar avea același farmec.

Mai vorbiră de una, de alta, apoi veni timpul de plecare. Dorothea îl trimise pe Julian înainte și, după ce acest ieși, se întoarse către fratele ei și îi puse o întrebare care după cum suna îi stătuse de mult pe suflet:

– Markus, ce a spus avocatul... Mi se pare ca dintr-un film cu agenți secreți. Trebuie să îmi fac griji în privința ta?

– Frieder ți-a povestit totul, nu? De ce mă aflu aici. Sub nume fals.

– Dar nu este totul așa, da? Tu nu ai luat... cocaină! Nu tu.

– Asta depinde de cum definești cuvântul a lua.

Trecut

Era deasupra lui, așa cum dorea ea, se legăna, îl împingea și gâfâia în extaz, când își ridică bazinul atât de brusc, încât Markus alunecă din ea.

– Așteaptă! strigă ea cu respirația tăiată, se arcui pe deasupra lui către noptieră, goală, strălucitoare în semiîntuneric, cu sânii legănându-se ca niște fructe coapte.

Scoase ceva din sertar, ceva care foşnea, o pungă de plastic, din care extrase cu degetele o pulbere cu care îi frecă capătul umed al membrului, ceea ce îl făcu să geamă, apoi îl reprimi înăuntru.

Și apoi... se întâmpla ceva cu el. Aparent, calota craniană îi zbură cât colo. Corpul i se modifică. Terminațiile nervoase începură să îl frigă. Îl mistuia un extaz care nu era de pe această lume, îl ardea, îl arunca în univers.

Milioane de ani mai târziu, când gândurile i se repuseră în mișcare și când stabili că încă mai exista, simți deasupra lui greutatea lui Amy-Lee, îi mirosi transpirația, izul ei de mosc.

– Uau! pronunță el cu greutate.

Era incapabil să miște, se simțea ca o cârpă stoarsă.

Ea încă mai trăia. O auzi murmurând ceva de genul:

– Mă gândesc mereu să rămân într-o zi acolo. Nu mai vin înapoi.

Nu înțelegea ce voia să spună; nu înțelegea ce se întâmplase de fapt. Credea pe undeva că trebuie să fi avut legătură cu pulberea aceea...

– Ce a fost aceea?

Ea îi spuse.

– Dar este... ilegal..., nu?

Amy-Lee ridică privirea și își scutură părul supărată.

– De-aia nu mai pot. Nu am decât o viață și vreau să descopăr ce este în ea.

Ruta o stabilise Block, iar Thurber organizase totul – omul părea să aibă legături pretutindeni. Așa că, după puțin timp, zburau în Louisiana: Markus, Block și un geolog bondoc, cu barbă, cu un aspect plăcut, Michael Quinton, pe care Block, așa cum într-un moment în care nu erau observați îi șoptise lui Markus, îl suspecta că era pus de către PPP să îi supravegheze metoda.

– Trebuie să mă ajutați să preîntâmpinăm să ne spioneze, îi ceruse el.

– Mă ocup eu, promise Markus și în restul zborului încercă să afle dacă Block suferea de mania persecuției sau avea pur și simplu dreptate.

Când aterizară era frig și umezeală; urcară într-un elicopter cu care se îndreptară mai departe, către sud, pe deasupra unor smârcuri acoperite de ceață, cu arbori de o formă extrem de bizară, cu aspect ireal.

– Sezonul uraganelor a trecut, îi informă pilotul. Din fericire!

Markus stătea pe locul de la fereastră, din spate. Nu mai zburase cu elicopterul și privea totul ca pe o aventură. De fapt, viața lui se transformase într-o aventură unică, dacă se gândea mai bine.

Ajunseră pe coastă. Plafonul de nori se sparse și de sus se vedeau platforme petroliere ca niște jucării înghesuite una în alta în apa cu sclipiri verzui a Golfului Mexic.

– Instalațiile acestea au între treizeci și patruzeci de ani vechime, se auzi glasul pilotului. Forajele sunt în scădere, primele platforme deja au fost demontate, pentru că nu mai rentează.

Se îndepărtau tot mai mult de coastă. Zburau deja de peste o oră. Platformele deveneau tot mai rare, marea părea tot mai albastră, ceea ce însemna că era tot mai adâncă. Deasupra apei plutea o ceață subțire,

alburie și, la un moment dat, din ceață apăru o altă platformă, mult mai mare decât cele de până acum. Era uriașă, un oraș din oțel, care plutea pe pontoane mari, portocalii. Pe o construcție ce ieșea în relief ardea o flacără de gaz, deschisă la culoare și uniformă.

– Ne aflăm deasupra câmpului Marlin, explică pilotul. Câmpul se află la trei kilometri sub fundul mării. A fost descoperit în 1993, maximum exploatat a ajuns la 48 000 barili pe zi.

– Astăzi cât se scoate? vru să știe Block.

– 39 000 barili pe zi, dar informația mea este mai veche.

– Platforma are propriile separatoare?

– Da, acolo jos. Pilotul arătă către o instalație uriașă, complicată, aflată imediat deasupra mării. Separă gazul, apa și nisipul, apoi se merge prin conducte până pe coastă.

Pe măsură ce se apropiau de platformă, aceasta devenea tot mai mare. Markus își dădu seama că în realitate era mai mare decât li se păruse din aer: un colos.

Era de-a dreptul zguduit de giganticele eforturi care se făceau pentru aprovizionarea cu benzină și cu păcură. Nici prin cap nu îi trecuse când, la benzinărie, introducea capătul furtunului de alimentare în rezervorul automobilului. Și, chiar de s-ar fi gândit la așa ceva, nu ar fi fost în stare nici pe departe să-și imagineze imensa mașinărie necesară pentru ca de la robinet să curgă benzină când el apăsa pe manetă și pe contorul pompei se afișau cifre tot mai mari.

Dar asta nu trebuia, desigur, să lase să se observe. Nu făcea impresie bună dacă vicepreședintele unei firme de exploatare petrolieră punea întrebări de ageamiu. Trebuia urgent să citească niște cărți pe această temă, își spuse, și simultan își dădu seama că nu o va face, pentru că fiecare minut liber și-l petrecea cu Amy-Lee, de cele mai multe ori făcând sex. Din când în când, mai ieșea prin orașul orașelor. Amy-Lee părea să cunoască pe oricine era important în New York, era invitată la toate party-urile, lua parte la toate acțiunile. În ultimele săptămâni, Markus stătuse la masă cu rechini vestiți de pe Wall Street, se ciocnise de politicieni, se înghesuise pe ringul de dans cu artiste și staruri pop și vizitase expoziții ale unor artiști recunoscuți, pentru a admira tablouri ciudat de neartistice și a se comporta de parcă ar fi priceput ceva din ele. A trebuit să constate, uimit, că în aceste cercuri era practic ca de la sine înțeles să te stimulezi cu cocaină, în timp ce erai

privit chiorâș dacă trăgeai dintr-o țigară. Ți se putea întâmpla să fii povățuit asupra pericolului reprezentat de tutun pentru sănătate de către cineva care tocmai trăsese pe nas o doză de drog.

Odată urinase alături de Robert Baldwin, cunoscutul prezentator de știri. Baldwin îi oferise din lateral celebra figură roșcovan-buhăită, pe care oricine din SUA o recunoștea și se exprimase cu greutate:

– Prietene, dacă îmi permiți să îți dau un sfat bun, gustă din plin timpul alături de ea. Nu mai găsești o astfel de femeie. Și o să te lase baltă la fel de repede cum te-a pescuit, crede-mă.

După care se încheiase la șliț și plecase.

Elicopterul se apropia de un vas mare, care în mijlocul punții avea un turn de sondă enorm. GULF ENDEAVOUR IV, citi Markus când îl ocoliră și se îndreptară către locul de aterizare de la pupă.

Când coborâră, adia un vânt rece, pătrunzător. Vasul se legăna neliniștit în valuri. Pentru Markus era inexplicabil cum în aceste condiții se putea fora pe fundul mării, la cine știe câți metri adâncime.

Îi întâmpină un bărbat suplu, cu aspect lălâu, strângând în dreptul pieptului scurta violent galbenă pentru vreme rea.

– Jim Mackintosh, se prezentă el în timp ce le strângea mâna. Bine ați venit la bord.

Markus își aminti numele. Se afla scris în planul de călătorie. Geofizician, lucra pentru British Petroleum.

Mirosea de trăsnea a gaz de eșapament. La fiecare câteva minute vasul se cutremura când motoarele urlau pentru a-l menține pe poziție, împotriva curentului marin – știa asta din relatările lui Block.

– Să intrăm, propuse Mackintosh. Este mai plăcut.

Înăuntru era cumplit de cald. Podeaua ce se legăna parcă îl lovea în stomac pe Markus; fu fericit când putu să se așeze, deși nu îi făcea cu mult mai bine.

– Deci dumneavoastră sunteți cei cărora trebuie să le dezvălui cele mai bine păzite secrete ale noastre, spuse Mackintosh vizibil indecis asupra modului în care să continue. Este neobișnuit, dar dacă șeful meu mi-a ordonat asta expres...

– Ce câmp deschideți aici? întrebă Block. Thunder Horse?

Mackintosh păru fericit că se trecea la concret.

– Da, exact. Câmpul are o sută patru kilometri pătrați și tocmai lucrăm la cea de-a douăzeci și patra și ultima forare de deschidere.

Costul total al lucrării, inclusiv conducta până la coastă, este de patru miliarde de dolari. Trecu la o masă cu hărţi şi scoase din sertare documente provenite din computer, tipărite pe coli mari. Thunder Horse este posibil să fie ultimul mare câmp petrolifer de aici, din Golf. Are o presiune mare, ceea ce îl face aproape tot atât de confortabil ca sursele din Arabia Saudită.

Desfăşură hărţile. Acestea reprezentau coasta Golfului, cu cotele adâncimilor. Pe ea erau desenate în nuanţe diferite de roşu suprafeţe mai mari sau mai mici. Lui Markus îi aminteau de o versiune supradimensională a jocului de „Vaporaşe".

– Este harta actuală a zăcămintelor petrolifere cunoscute din Golf. În prezent sunt active aproape opt mii de foraje. Zăcămintele sunt apreciate la douăzeci şi cinci de miliarde de barili, dintre care o parte aparţin, bineînţeles, Mexicului.

Block, Quinton şi Mackintosh începură o discuţie de specialitate pe care Markus nu o mai putu urmări. Privea pe ferestre, pierdut în priveliştea mării înspumate, în veşnică mişcare. Ploaia măruntă izbea în geamuri. Vasul se ridica şi cobora cu mişcări ce lui Markus îi aminteau de sex, de momentul în care el o întrebase pe Amy-Lee dacă îl iubeşte de fapt. Fusese după întâlnirea cu Baldwin, de care el nu îi spusese nimic, pentru că nu dădea doi bani pe comportamentul unui cretin gelos. Şi atunci ploua; vântul zvârlea picăturile de ploaie pe ferestrele apartamentului ei, ca şi acum.

– De ce întrebi? vru ea să ştie, cu acea expresie visătoare în priviri, pe care o avea deseori imediat după ce făcea sex.

– Mi-ar face plăcere să ştiu, spusese Markus.

– Clar.

– Şi dacă aş eşua? Dacă aş da faliment? M-ai mai iubi?

Îl măsurase cu privirea ei căzută în extaz, mult timp îl privise, aşa cum face o prezicătoare cu globul ei de cristal şi, în final, spusese:

– Tu nu vei da greş.

Această propoziţie o reţinuse, deşi ea nu reprezenta de fapt un răspuns la întrebarea lui. Nu va da greş, aşa este. Era inutil să îşi facă griji. Era coproprietar al celei mai promiţătoare firme de pe această planetă; se afla pe drumul cel mai bun de a deveni al naibii de bogat şi avea o prietenă care părea insaţiabilă sexual. Se afla în centrul vieţii adevărate şi adevărata viaţă era o beţie unică.

– Markus! Block îl smulse din gândurile sale, pentru a discuta cu el ceva, scurt, între patru ochi. Nu are sens să căutăm aici, în Golf, continuă el când se aflau afară, sprijiniți de balustradă, ținându-se strâns de metalul rece, cu vântul care le ducea toate vorbele departe, pe mare. Mai târziu va trebui să forăm în ocean, nu există alternativă, dar pentru proiectul nostru nu are sens în acest moment.

– De ce? întrebă Markus.

Avea senzația că îi înghețase maxilarul inferior; la gândul că va trebui să facă întregul drum înapoi cu elicopterul, pe o vreme ce părea că se deteriorează neîncetat, îl lua cu greață.

– De pe vremea mea s-a mai schimbat câte ceva, spuse Block. Cu toate nou descoperitele câmpuri petrolifere hărțile arată ca un covor cârpit. Dacă găsim petrol aici, nu va impresiona pe nimeni. Trebuie să o facem pe uscat. Pe uscat nu se va mai extrage nici jumătate din cantitatea de petrol care a fost extrasă în anul 1970. Va fi mai greu acolo, dar vom face senzație când vom găsi o sursă acolo.

– Dar vom găsi?

Block făcu un gest nonșalant cu mâna.

– Cu certitudine.

Prezent

În continuarea prezentării știrilor, fu organizată o emisiune specială, o discuție la masa rotundă a experților pe tema „Sfârșitul petrolului?". În fundalul studioului apărea în toată splendoarea fotografia portului petrolier Ras Tanura arzând, care de la explozie era prezentată la toate emisiunile de știri, semnalând că erau prezentate informații pe această temă.

– Din capul locului vreau să fac observația că trebuie să discutăm aici o chestiune pusă complet greșit, izbucni încă de la început unul dintre experți. Ce s-a întâmplat? A devenit inutilizabil un port. Accept, cel mai mare de pe glob – mai mult de cinci procente din necesarul de petrol al lumii s-a încărcat până acum la Ras Tanura, asta am aflat cu toții în ultimele zile –, dar este vorba doar de un *port*. În ce privește

petrolul, nu s-a schimbat nimic. Acesta se scurge acum în rezervoarele locale în loc să fie preluat de vasele petroliere, altceva nimic.

Moderatorul dădu aprobator din cap la acest discurs, după care întrebă:

– Dar veți fi totuși de acord când spun că avem de-a face cu un eveniment care demonstrează cât de vulnerabilă este economia mondială și care ne face să ne gândim că rezervele de petrol sunt pe terminate. Sau dumneavoastră vedeți altfel problema?

– Amestecați aici două lucruri diferite. Accidentul arată că economia mondială este vulnerabilă, da. Normal. Dar de aici până la epuizarea petrolului este cale lungă. Eventual, am consumat abia jumătate din petrolul existent și o spun cu convingere „eventual".

Un al doilea expert, un bărbat cu barbă, cu o privire extrem de îngrijorată, ridică arătătorul amenințător.

– A doua jumătate va fi consumată mai rapid decât prima jumătate. Gândiți-vă la India, la China, două națiuni industriale în curs de dezvoltare, al căror necesar de petrol crește zi de zi. Ceea ce va duce la creșterea pe mai departe a prețului petrolului, este inevitabil. Vorbea tărăgănat, apăsat parcă de greutatea sărăciei întregii lumi. În afară de aceasta, rezervele nu sunt în nici un caz atât de sigure cum se crede. Gândiți-vă la Shell. Concernul a trebuit ca în ianuarie 2004 să reducă rezervele la nivelul de la sfârșitul anului 2002, la 3,9 miliarde de barili. Erau douăzeci de procente din rezervele de petrol considerate sigure ale firmei. Este doar o problemă de timp, până când alte concerne petroliere vor fi silite să facă declarații asemănătoare.

Al treilea expert, care purta cel mai scump costum dintre cei aflați la emisiune și avea ochelari cu design în colțuri, avu doar un zâmbet condescendent pentru cele spuse, când moderatorul îi oferi cuvântul cu un gest.

– Această reevaluare menționată de dumneavoastră a rezultat în urma expertizei la mare adâncime și trebuie luată sub rezervă, din cauza unor motive a căror detaliere ar depăși cadrul acestei emisiuni. Dar oricum vă înșelați. Noi am efectuat o analiză pentru fiecare câmp în parte, care arată foarte clar tendința, și anume că pe parcursul următorilor cinci-șase ani va avea loc o creștere a capacităților de producție cum până acum nu s-a mai întâlnit; cu douăzeci de procente sau mai mult.

Pe ecran apăru numele acestuia și faptul că era conducătorul unui World Energy Research Institute.

– O analiză a fiecărui câmp? interveni bărbatul cu barbă. Cum ați făcut asta? OPEC nu mai publică de peste douăzeci de ani nici un fel de date despre câmpurile petrolifere. În Arabia Saudită aceste date trec drept secrete de stat.

Intervenția nu îl deranjă pe bărbatul cu costumul scump.

– Desigur că previziunile presupun în principiu o marjă de eroare, se înțelege de la sine. Dar, în materie de petrol, principalii factori de risc se află nu sub, ci deasupra pământului. Instabilitatea politică, terorismul, conflictele, sau pur și simplu deciziile luate aiurea. Afacerile în domeniul petrolului necesită perioade pregătitoare lungi. Nu se poate decide astăzi construirea unei rafinării și mâine aceasta să fie gata.

– Ceea ce ați spus este curată prostie, strigă bărbosul. Consumăm douăzeci și cinci de miliarde de barili de petrol pe an, cu tendință de creștere, și găsim doar șapte miliarde de barili pe an, așadar mai puțin. Gândiți-vă la Mexic. La începutul anului 2005, guvernul a declarat că câmpul Cantarell, cel mai mare câmp al țării și al doilea ca mărime din lume în ce privește cantitățile de producție, nu mai furnizează cât se aștepta. Ca să se stimuleze producția până la nivelul dorit, trebuie acum să se injecteze azot...

– Este o procedură tehnică absolut normală. Pe parcursul timpului, presiunea în fiecare câmp scade. Printr-o asemenea măsură, ea este foarte simplu ridicată.

Un moment se păru că bărbosul va sări la gâtul bărbatului în costum scump.

– Știți foarte bine că prin asemenea măsuri producția se poate menține încă o perioadă la un nivel constant, dar când acesta nu mai este atins – și când se petrece asta nu știți – urmează brusc sfârșitul. Spre deosebire de situația normală, când scăderea se face treptat și, mai ales, *calculabil*.

– Faceți aceeași greșeală pe care o fac toți profeții epuizării, și anume aveți în vedere numai tehnologiile actuale. Însă se dezvoltă permanent noi proceduri, pe care le face posibile progresul tehnic...

– Faceți cumva aluzie la metoda Block?

– Aceasta poate avea o presă proastă, dar a dat rezultate senzaționale.

– Care au micul cusur că nimeni nu știe cum au fost obținute.

Moderatorul, care urmărise un timp disputa neutru, ridică bilețelul său cu notițe, ca un arbitru cartonașul galben.

– Aș dori să revenim la tema emisiunii, nenorocirea din portul Ras Tanura. Ce reprezintă ea?

Expertul care luase primul cuvântul declară fără să șovăie:

– Că petrolul de care dispunem rămâne redus cu cinci procente, până când instalațiile portuare vor fi reparate. Altceva nimic.

– O reducere a aprovizionării cu petrol de cinci procente, interveni bărbosul cu priviri scânteietoare, a declanșat în 1973 prima criză a petrolului.

Primul expert făcu semn că nu este așa.

– Da, dar de atunci s-a învățat din asta și s-au creat rezerve strategice de petrol. Acestea trebuie doar eliberate de către guverne, pentru a depăși perioada efectuării reparațiilor.

– Deci nu există motiv de îngrijorare? întrebă moderatorul.

– Nu. Cel puțin depozitele din Rotterdam, cel mai mare port european, sunt în acest sezon, ca întotdeauna, pline-ochi, pentru că iarna ne bate la ușă și necesarul de combustibil pentru încălzire crește.

– Trebuie să avem în vedere creșteri de prețuri?

Expertul confirmă întunecat.

– Da, în mod sigur. Ca întotdeauna, concernele se vor folosi de această situație. Dar, obiectiv vorbind, majorările de preț nu sunt justificate sau sunt în mică măsură.

Moderatorul se întoarse spre cameră cu un zâmbet conciliant și spuse:

– Cu aceasta, dragi telespectatori, emisiunea noastră s-a terminat. Concluzia pentru acest moment este: fiți liniștiți! Își consultă notițele și spuse: Dăm acum legătura reporterilor noștri Bärbel Müller și Thorsten Rebus, care relatează de la inaugurarea expoziției auto de la Beijing. Se opri, ca și cum și-ar fi dat seama de ce spusese, și adăugă: Ei, se potrivește. Vizionare plăcută!

Pe ecran se derulau în scris numele realizatorilor emisiunii, pe fond muzical de harpă. În fundal, se vedeau bărbații din studio zâmbindu-și pașnic înainte de a se schimba imaginea.

Cea mai importantă știre a zilei fu nesocotită în importanța ei și de aceea nici nu apăru în majoritatea ziarelor. Acolo unde apăru, figura pe un loc marginal, la știrile economice.

Agenția Internațională pentru Energie, AIE, anunță eliberarea rezervelor pentru cazuri de nevoie.

Paris. Așa cum a făcut cunoscut directorul executiv al AIE, Claude Mandil, cele douăzeci și șase de state membre ale AIE vor reacționa printr-o acțiune comună la întreruperea aprovizionării cu petrol din Orientul Apropiat prin distrugerea portului Ras Tanura. Distrugerile provocate de explozie reprezintă o serioasă întrerupere a aprovizionării, conform statutelor AIE. Țările AIE, ca și Comisia UE recomandă fără reținere punerea la dispoziția piețelor, pentru o perioadă inițială de zece zile, a echivalentului a două milioane barili țiței pe zi.

Din nou nimeni nu era de găsit. Abu Jabr își închise telefonul. Pe ecranul televizorului fixat pe postul CNN te călcau pe nervi informații scrise derulate rapid și succesiunea imaginilor.

Găsea că este obositor să stai toată ziua în clinică. Pe de altă, parte nu îl atrăgea nimic în exterior. Ceea ce văzuse în timpul venirii îi era îndeajuns. La fiecare stație de tramvai din Frankfurt erau atârnate pancarte uriașe cu femei tolănite, îmbrăcate doar în lenjerie intimă. Și, în fața lor, copiii de vârstă școlară așteptau tramvaiul! Se părea că nimeni nu se gândea la asta.

Văzuse de mai multe ori la marginea străzii oameni evident beți, întinși pe bănci ori pur și simplu pe pământ. O priveliște ce provoca scârbă. Și, oriunde întorceai capul, vedeai magazine care ofereau la vânzare alcool în stive.

Nu, prefera să rămână aici. Chiar dacă spațiile puse la dispoziție erau mai curând înghesuite. Era vorba despre două camere alăturate, dotate confortabil, dar fiecare mare de doar câțiva pași.

Wasimah nu se clintea de lângă copilul ei. Mandhur, între tratamente, se uita mult la televizor, iar Wasimah îi traducea. Abu Jabr nu știuse că ea vorbea germana. Ceea ce îl impresionă. Era mai instruită decât își închipuise el. Poate că ea ascunsese acest lucru. Existau mulți clerici care afirmau că prea multă instruire dăunează sufletului femeii. Abu Jabr, care trebuise să lupte din greu pentru a studia, găsea această

concepție demnă de dispreț, dar știa că ea era mai răspândită decât i-ar fi plăcut lui.

Tot Wasimah îi atrăsese atenția asupra nenorocirii întâmplate la Ras Tanura. Vinerea seara, în timpul rugăciunii de seară, din fericire, s-ar putea spune, pentru că altfel ar fi murit mulți oameni. Așa că fuseseră răniți doar o mână de muncitori străini, care nu respectau pauza pentru rugăciune.

Dar era totuși o catastrofă. Și nu se afla nimic. Televiziunile arătau imagini în care nu se vedea nimic, iar reporterii relatau mereu aceleași lucruri. De aceea încercase să dea de fiul său. Pentru că Zayd făcea parte din comisia care îl consilia pe rege în toate problemele privind exploatarea petrolului, deci știa cu certitudine amănunte. Dar, de câte ori îl suna, Zayd nu era de găsit.

– Nu înțeleg, murmura el după fiecare încercare. Mai ales într-o astfel de situație nu poate să țină telefonul închis.

Din nou o înregistrare făcută din elicopter. Ce fum! Chiar și după două zile! Ce se petrecuse acolo?

O auzi pe Wasimah venind. Se așeză la picioarele lui, privi în sus, spre el, și zise:

– Abu, trebuie să vă spun ceva. Cred că Zayd nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

O privi uimit.

– Ce spui tu?

Ea privi în pământ.

– S-ar putea să fi închis telefonul al cărui număr îl cunoașteți și să își fi luat altul. O face deseori. Are o mulțime de telefoane pe care nu le mai utilizează.

Abu Jabr dădu din cap.

– De ce ar face-o? De ce să nu vrea să vorbească cu mine, tatăl lui?

– Asta nu știu. Este posibil ca eu să mă înșel. Dar nu v-a sunat de atâtea ori ca să vă spună că are un nou număr de telefon?

Abu Jabr o privi consternat pe nora sa. Era adevărat. Chiar se întreba el însuși câteodată cum de se putea. Cum se făcea că lui Zayd i se stricau mereu telefoanele.

– Are o listă. Dacă nu vrea să vorbească cu cineva, cumpără un nou telefon și îi sună pe toți ceilalți, cărora le dă noul număr.

De dincolo se auzi micuțul tușind. Wasimah se ridică.

– Nu sunt sigură. Am vrut doar... doar ca dumneavoastră să știți.

Se duse în cealaltă încăpere.

Abu Jabr luă telefonul și verifică numerele pe care le avea în memorie. Sunase la toate, dar nimeni dintre cei pe care îi găsise nu cunoștea amănunte.

Puse degetul pe tasta pentru repetarea apelului. Ce prostii mai spune și femeia asta!

Pe de altă parte...

Renunță. Închise telefonul și îl puse deoparte. Imaginile de la televizor arătau muncitori care se străduiau să înlăture ruine carbonizate, în timp ce în fundal încă mai ardea cu fum. Camerele de pe elicopter luau acum imagini ale vaselor petroliere care așteptau în Golful Persic, o flotă întreagă. Accidentul costa regatul milioane în fiecare zi.

CAPITOLUL 18

Trecut

Câmpul South Belridge din California era un teritoriu distrus cât vedeai cu ochii. Deșertul cenușiu era plin până la orizont de pompe, una lângă alta, asemănătoare unor saurieni ce dădeau din cap, care neîncetat își plecau gâturile către băutura lor. O cireadă uriașă, în mișcare neîntreruptă. Solul era crăpat, marcat de nenumărate urme de camioane, murdar, uleios, lipsit de viață. Doar pe ici, pe colo, prin colțuri, în jurul casetelor cu dispozitive de conectare ori al conductelor, creștea o iarbă rară, pricăjită, câte un tufiș uscat, atrofiat. Iar pompele dădeau din cap, dădeau din cap...

– În total sunt 10 200 surse de petrol, explică femeia grasă, care conducea jeepul printre ele. Câmpul a fost descoperit în 1911 și de atunci a produs mai mult de un miliard de barili. Între timp, se apropie de final, dar va mai produce câteva decenii.

Markus nu se simțea bine în această călătorie. Ca să vadă cum arată pământul aici, pentru a ajunge la petrolul de dedesubt... Dar probabil că altfel nu merge.

Ajunseră la o clădire părăginită. În fața intrării atârna un grilaj masiv, pe care femeia trebui să îl deschidă pentru ei. Înăuntru mirosea a praf și a încins.

– Pe aici nu a mai fost nimeni de mult, spuse ea și introduse codul care decupla alarma.

Un coridor scurt, la capătul lui o uşă deschisă, iar în spatele ei o sală de discuţii cu podeaua acoperită cu linoleum verde ca muşchiul şi cu ferestre opace din cauza prafului. Trebui să fie aprinsă lumina. Unul dintre tuburile de neon pâlpâia. Femeia deschise nişte dulapuri din lemn pentru arhivă şi scoase nişte hărţi ce păreau a fi parţial desenate de mână; erau aproape nişte antichităţi.

– Iată... ultimele cercetări seismice făcute. Cred că... pfui, trebuie să fie pe aici, pe undeva. Da, 1957, astea or fi?!

Pe Block nu părea să îl intereseze data. Trecu mâinile peste ele şi examină liniile.

– Mai aveţi procesele-verbale originale?

– La ce anume vă referiţi?

– Înregistrările geofoanelor.

– Mâzgăliturile? Nu.

– Păcat.

Block studie harta băgându-şi nasul în ea.

Markus încercă să îşi dea seama ce căuta acesta. Ştia teoretic cum se proceda la cercetările seismice: se provocau artificial şocuri ale scoarţei, de regulă prin explozii, şi se notau reflectările acestora în subteran, la limitele dintre straturile geologice. Era metoda cea mai importantă folosită în explorare; un gen de radiografie a solului.

– S-au realizat cercetări magnetice sau gravimetrice? se interesă Block.

Femeia îşi prinse o şuviţă din părul castaniu şters în bentiţa elastică.

– Se poate, dar, dacă da, ele nu au relevat nimic. Tot ce a apărut ca rezultat se află aici. Şi, natural, pe copiile de la noi din arhivă.

– Prefer totdeauna originalele, spuse Block.

Concentrat, tăcut, studie încă o vreme venerabilele hărţi. Quinton, geologul angajat de Thurber, privea peste umărul lui fără să spună nimic.

În sfârşit, Block se îndreptă şi îi făcu semn femeii.

– Mulţumesc. Am văzut destul.

Ea strânse documentele. Era evident că pentru ea întreaga călătorie reprezenta o simplă pierdere de timp.

În timp ce ieşeau, Block îi şopti la ureche lui Markus:

– Îmi trebuie o mașină. Mai trebuie să mă scăpați tot restul zilei de acest Quinton.

Markus confirmă:

– Rezolv.

Când ajunseră la hotel, în timp ce Block și Quinton se duseră înainte la restaurant, Markus făcu la recepție aranjamentele pentru o mașină închiriată. Apoi, cu cheia mașinii în buzunar, îi urmă pe cei doi. Când Quinton se duse la toaletă, îi dădu cheile lui Block:

– Honda Civic roșie, ultima în dreapta.

Block încuviință din cap.

– În ordine.

Dispăru puțin înainte de a apărea chelnerul pentru a se interesa de desertul pe care îl doreau domnii.

– Eu iau o cremă de ciocolată, spuse Markus.

Quinton, cu lista de meniuri în mână, șovăia.

– Nu ar trebui să așteptăm să se întoarcă mister Block?

Markus privea pe fereastra din spatele geologului mașina roșie care tocmai dispărea.

– Nu se va întoarce. Trebuie să rezolve ceva urgent.

În timp ce vorbea, urmărea expresia feței lui Quinton. Bondocul ridică din sprâncene și păru mirat, dar nu ca cineva care s-ar fi simțit tras pe sfoară.

– Atunci iau înghețată, i se adresă el chelnerului și, după ce acesta plecă, îi spuse lui Markus: Mă surprinde cât de cald poate fi aici, în California, în decembrie.

Block se întoarse seara târziu. Cu pantofii murdari și cu pete de colb pe pantaloni, veni la bar, unde Markus și Quinton stăteau încă la o bere, și spuse:

– Aici nu are nici un sens. Cu tehnologiile existente nu găsim nimic. Câmpul South Belridge este clar delimitat.

Markus simți că se îngroașă gluma. Din nou nimic. Va continua astfel? Nu aveau la dispoziție o veșnicie pentru a obține un rezultat concret.

Block scoase un suport de hârtie, pe care îl luase de pe drum, din vreun restaurant cu servire rapidă. Pe el era tipărită o hartă a SUA, cu toate statele federale și cu toate filialele din rețea.

– Vom proceda cu totul altfel, spuse el. Mergem în centru. Bătu cu degetul aproximativ în mijlocul hărții. South Dakota. Mister Quinton, din ce știți dumneavoastră, există petrol în South Dakota?

Geologul dădu negativ din cap.

– Nu.

– Bine, spuse mulțumit Block. Atunci căutăm acolo.

Când sosiră în Rapid City era un frig cumplit. Hotelul era o clădire mare, din cărămidă maronie. Și podeaua lobby-ului era din cărămidă, pe care erau urme lăsate de tot felul de simboluri, inclusiv unul suspect a fi al unei zvastici. Când rămaseră locului surprinși, un angajat al hotelului se grăbi să vină în întâmpinarea lor.

– Este un simbol indian din vremuri preistorice, începu el într-un mod care trăda că trebuise să dea explicația respectivă de nenumărate ori până acum. El se numește „Cele patru direcții sfinte ale cerului“ și provine de la tribul Sioux-Lakota. Cel care a pus bazele hotelului nostru era bun prieten cu indienii, era chiar căpetenie de onoare a lor. Arătă către căminul masiv, deasupra căruia atârna tabloul unui bărbat în vârstă, alb, purtând ornamentul de pene al indienilor. Din acest motiv și pentru că, așa cum am spus, semnul este mai vechi cu milenii decât Hitler, după cel de-al Doilea Război Mondial, casa noastră a decis să îl păstreze, preferând ca circumstanțele să fie explicate fiecărui nou venit.

Markus rămase consternat, chiar neplăcut surprins. Quinton dădu doar din cap dezinteresat. Block, dimpotrivă, se înroși și fulgera din priviri semnul de pe podea, abia stăpânindu-și mânia. Părea că nici nu auzise ce spusese angajatul.

– Porcul ăsta de câine, îl auzi Markus șoptind în dialectul matern, peste tot urmărește pe cineva, porcul de câine.

Trecutul îndepărtat

Karl Walter Block nu mai știa care era motivul mâniei lui. El nu întrebuința niciodată expresia insultătoare „porc de câine“. Tatăl său o folosise deseori, pentru a vorbi când se înfuria despre nedreptatea pe care, după părerea lui, i-o făcuse Hitler. De regulă, aceasta reprezenta

prologul unui acces de furie, care lua sfârșit când lovea pe cineva până când îl părăseau puterile – uneori cea lovită era soția, dar de obicei era fiul. În acest mod cele două noțiuni, Hitler și porc de câine, se legaseră inseparabil în mintea lui Block.

Inițial, tatăl lui fusese un adept înfocat al național-socialismului. După o carieră fulgerătoare în armată, culminând cu promovarea lui Heinrich Maria Block la gradul de căpitan, fu mutat la departamentul istoric secret al arhivelor Wehrmachtului. Sarcina acestui departament era să strângă și să prelucreze toate documentele relevante și în special ordinele Führerului, în perspectiva scrierii ulterioare a istoriei Reichului milenar. Era o activitate extrem de sensibilă, pentru îndeplinirea căreia se cereau oameni absolut fideli liniei și deasupra oricărui dubiu. Un spion în această structură ar fi putut furniza dușmanilor Reichului informații valoroase privind strategia și planurile acestuia.

Cariera strălucită de până atunci a lui Heinrich Maria Block fu pusă în pericol când pe biroul lui ajunse o copie a directivei secrete nr. 21 semnate pe 18 decembrie 1940 de Hitler, în care era conturat planul Operațiunii Barbarossa privind atacarea Rusiei. Heinrich Maria Block reciti de mai multe ori indicațiile, încercând cu o exasperare tot mai mare să înțeleagă înțelepciunea ei. Nopți de-a rândul, în biroul său de la subsol, stătu aplecat asupra hărților și lexicoanelor și, în cele din urmă, ajunse la concluzia că, în ciuda venerației fierbinți pentru Führer, planul acesta nu era cel mai bun posibil.

Acest gând absolut de neimaginat îl ținu la început, cu înțelepciune, doar pentru el. Dar urmări evenimentele ulterioare cu o altă privire, critică.

În februarie 1941, Hitler se văzu nevoit să trimită trupe în Libia ca să îl salveze pe aliatul său Mussolini de la o grea înfrângere, trupe care mai târziu trebuiau să formeze nucleul vestitului Afrika-Korps al lui Erwin Rommel. În martie 1941 guvernul grec îndrăzni să accepte staționarea a patru divizii britanice, motiv pentru care Hitler pregăti Operațiunea Marita. Apoi, pe 6 aprilie 1941, fu atacată Iugoslavia din cinci direcții simultan: de către trupele italiene din Albania, de către armata ungară și de trupele germane staționate în Austria, România și Ungaria. Armata iugoslavă fu învinsă imediat, iar trupele germane și italiene își continuară marșul spre Grecia. Grecii opuseră o îndelungată rezistență, dar inutilă. Pe 27 aprilie britanicii fură siliți să se retragă prin porturile

din sudul Greciei, ceea ce le reuși în ultimul moment, lăsând în urmă armament greu prețios.

Pentru Hitler era un triumf. În acest fel cucerise tot continentul european în așa măsură încât, cu excepția Suediei, Elveției și a Peninsulei Iberice, acesta era complet controlat de el sau de aliații lui. Îi mai rămăsese să înfrângă Anglia și Uniunea Sovietică.

Aici se punea nu numai problema victoriei militare, ci și cea a accesului la marile bogății naturale, mai ales la petrol. În afară de câmpurile petrolifere românești, insuficiente, Reichul nu mai dispunea de alte surse de petrol. Era indicat să cucerească petrolul rusesc pentru a continua războiul și, în final, să poată înfrânge Marea Britanie.

Heinrich Maria Block, în al cărui birou se strângeau toate informațiile, sesiză această problemă de principiu. Și, mai mult, văzu și rezolvarea ei. Pe hărțile asupra cărora stătea aplecat nopți de-a rândul, avea dispuși în fața sa marii exportatori de petrol: Irak, Iran și Arabia Saudită. De la cucerirea Greciei, toți aceștia se aflau în apropiere.

Când Hitler fixă pe 22 iunie 1941 începerea Operațiunii Barbarossa, căpitanul Heinrich Maria Block îndrăzni o monstruozitate: îi scrise Führerului o scrisoare prin care – cu manifestarea celui mai înalt respect și cu adânca supușenie de care era în stare – îi propunea o strategie alternativă și promițătoare de succes.

Planul lui presupunea ca, plecând din Bulgaria și din Tracia greacă, să cucerească partea europeană a Turciei, să ia Istanbulul și să treacă Bosforul pentru a înainta mai departe în Anatolia. Știa că în acest război Turcia păstrase până acum o strictă neutralitate, dar dacă era în slujba unui scop înalt, acesta nu era un motiv să nu fie atacată. Era conștient și de faptul că turcii erau luptători viteji și trebuia avută în vedere o rezistență aprigă, dar, lipsindu-le dotările militare moderne, argumenta căpitanul Block, orice rezistență era sortită eșecului. El lua în considerare și faptul că Podișul Anatoliei reprezenta un teren dificil și motiva de ce, în concepția lui, Wehrmachtul trebuia să fie în stare să îl străbată rapid (de fapt, tocmai asta trebuia să dovedească mai târziu în stepa rusă). O înaintare rapidă spre Caucaz va asigura mai întâi flancul Uniunii Sovietice și va da posibilitatea pătrunderii facile în Irak, Iran și până în Arabia. În acest fel, poziția Marii Britanii în Orientul Apropiat va fi subminată masiv, va fi amenințată stăpânirea regatului asupra Indiei, enormele rezerve de energie din regiune ar fi accesibile

Reichului german, iar poziţionarea trupelor va crea premisa ideală de a prinde Uniunea Sovietică într-un cleşte, manevră care ar izola-o de propriile rezerve de energie din Baku.

Această scrisoare se dovedi fatală pentru căpitanul Heinrich Maria Block. Nu se cunoaşte dacă ea a ajuns la Hitler; ce-i drept, mai multe ziare amintesc de o îndârjită cuvântare a GröFaZ[1], în care acesta, aproape cu spume la gură, urla că „inamicul trebuie privit în ochi" şi „bolşevismul trebuie zdrobit cu pumnul de fier" şi tot aşa, până când în cele din urmă se mai potolise în oarecare măsură şi ceru cuiva să îl îndepărteze „fă-ră nici un me-na-ja-ment pe individ din post, pentru că nu este demn de uniforma germană".

În orice caz, printre documentele lui Heinrich Maria Block, se afla o scrisoare prin care acesta era informat cu privire la iminenta concediere dezonorantă şi la pierderea oricăror drepturi de pensie şi prin care i se mai amintea, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, că era obligat să păstreze secretul absolut asupra tuturor chestiunilor pe care le aflase în timpul serviciului. Din acest motiv, îi era interzis să părăsească teritoriul Reichului german şi îi mai erau interzise o serie de profesiuni, de exemplu, toate acelea care l-ar fi pus în contact cu cetăţeni străini. Aşa că nu îi rămânea decât să se întoarcă la amărâta lui de gospodărie din Austria de Sus şi se putea spune că avusese cu asta chiar noroc; alţii, pentru motive mult mai neînsemnate, dispăruseră în lagăre, fuseseră uitaţi prin puşcării ori executaţi pe loc.

Fiul său, Karl Walter, arsese biblioraftul în care se afla şi scrisoarea respectivă, fără a o mai citi. Despre Hitler se ştie că nu regretase nici în ultimul moment atacul direct asupra Uniunii Sovietice.

După sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, scrierea istorică susţinu o jumătate de secol concepţia că, după bătălia pierdută cu Anglia, războiul devenise fără nici o perspectivă pentru Hitler, iar victoria aliaţilor era inevitabilă. Abia istoricul militar britanic John Keegan puse sub semnul întrebării această concepţie, dezvoltând câteva scenarii alternative, dintre care unul era identic cu propunerea făcută de Heinrich Maria Block, despre care însă britanicul nu ştiuse nimic. Redactorul-şef al prestigioasei reviste *Quarterly Journal of Military*

---

[1] Acronim de la „cel mai mare mareşal al tuturor timpurilor" (în germ.: „größter Feldherr aller Zeiten") îl desemnează pe Adolf Hitler (n.tr.)

History, Robert Crowley, comenta că Hitler se aflase mai aproape de țelul său de a supune lumea decât am crezut noi toți. El scria că „petrolul din Orientul Apropiat ar fi putut apleca talgerul cântarului în cu totul alt sens".

CAPITOLUL 19

Trecut

Block petrecu mai multe zile în biblioteca de la South Dakota of Mines and Technology, răsfoi cărți, hărți și bibliorafturi și vorbi și cu câțiva profesori, dintre care unul îl întrebă pe Quinton:

– De fapt ce *caută* acest om?

Block îi spusese lui Markus să facă rost de o autorulotă; trebuiau să călătorească o vreme prin țară. Markus să aibă grijă ca mașina să dispună de un sistem bun de încălzire. Și de cauciucuri de iarnă. Și lanțuri pentru zăpadă.

În timp ce Markus umbla pe la firmele de închiriat mașini, Block procura materialele selecționate după criterii extrem de misterioase. Aduse sticle mari, cu lichide colorate, din care făcu un mare secret. Cumpără tot felul de ciocane și perforatoare și alte asemenea lucruri, dar și obiecte ce și-ar fi găsit locul mai curând în bagajele unui colecționar de fluturi decât în cele ale unui geolog: plase mari de câțiva metri pătrați. Role de lână. Recipiente pentru culturi bacteriene. Adezivi. Un microscop și un incubator.

Quinton nu mai contenea să dea din cap.

– Pentru mine reprezintă un mister total ce înseamnă astea, îi declară el lui Markus.

Doar cu chiu, cu vai, reuși Markus să revină la New York cu ceilalți doi, de Crăciun. De la aeroport îl luă Amy-Lee, care era atât de excitată încât ajunseră cu greu la apartamentul ei. Ea luase un brad de Crăciun

mult prea mare, pe care îl împodobise mai mult decât abundent, sub care făcură sex atât de sălbatic încât în cele din urmă pomul se răsturnă și îi acoperi. Deși cu ocazia aceasta jumătate dintre globuri se făcură praf și ei se tăiară în cioburi, Amy-Lee nu se mai putea opri din râs.

Ninse exact în noaptea de Crăciun și ninse așa de îmbelșugat, că New York-ul fu acoperit de o mantie de zăpadă. Ieșiră să se plimbe într-un oraş a cărui circulație pe roți încetase brusc. Văzură oameni pe schiuri, care traversau Manhattan Bridge, văzură intersecții goale, în care stopurile executau un joc al culorilor inutil. Întregul oraș părea vrăjit.

În noaptea de Ajun își făcură reciproc cadouri, în sunetele pompoase ale corurilor de pe CD-uri. Amy-Lee îi dărui un ceas, a cărui marcă nu îi spuse nimic lui Markus, dar care arăta a fi al naibii de scump. Darul lui consta dintr-un neglijeu în orice caz foarte costisitor, deși se compunea din mai nimic.

– L-ai cumpărat pentru tine, nemernicule! îi spusese Amy-Lee.

– Hai să zicem că pentru noi amândoi.

– Trebuie să îl probez imediat.

Ea dispăru în dormitor, iar când se întoarse arăta atât de exploziv, încât lui îi pieri glasul.

Se privi de sus, plăcut impresionată.

– Aș fi pus pariu că nu se potrivește. De unde îmi știi măsurile?

Markus ridică din sprâncene.

– Acestea, în mod normal, se află pe etichetele cusute pe piesele de îmbrăcăminte.

Amy-Lee se uită mișcată la el.

– Te-ai uitat tu la ele?

– Cu o ocazie sau alta.

– Până acum nimeni nu și-a dat atâta osteneală. Fiecare se mulțumea să îmi smulgă doar hainele de pe mine. Se aplecă asupra lui și îl sărută lung și apăsat. Apoi îi luă capul în mâini, îl privi și spuse: Mark Westman, tu ești un bărbat de-a dreptul periculos.

Se dezlipi de el și ieși din nou. Markus nu cedă impulsului de-a dreptul copleșitor care se trezise în el de a-i smulge pur și simplu neglijeul de pe corp.

Amy-Lee preparase un curcan și nu voia să fie nimeni alături de ea în bucătărie când făcea ultimele finisaje.

– Te ajut cu plăcere, spuse Markus. Nu fac parte dintre bărbații care se lasă doar serviți.

– Da, dar nu de Crăciun. Ea îi plasă în mână un pahar cu sherry. Stai în camera de zi, pune un CD și așteaptă până când te chem eu.

– OK, se predă Markus. Nu fac parte nici dintre acei bărbați care caută scandal de Crăciun.

Se duse deci în camera de zi și se așeză în fața raftului cu CD-uri. Lui Amy îi plăceau șlagărele generațiilor mai vechi; cu cât erau mai vechi, cu atât îi plăceau mai mult. Beatles, Elvis, Buddy Holly – chestii de-astea. Jerry Lee Lewis? Acesta nu fusese un actor? Markus alese în cele din urmă un CD al unei formații, Golden Earring, una dintre preferințele lui Amy-Lee.

– Dă-l mai tare! strigă ea din bucătărie când răsunară primele măsuri din „Eight Miles High".

Markus îi îndeplini cuminte dorința, se lăsă într-un fotoliu și luă o gură din pahar. Sherry-ul era dulce și producea o căldură plăcută pe gât.

Lângă fotoliu era o măsuță, pe care se aflau telefonul, un vas cu ursuleți din jeleu... și agenda cu adrese a lui Amy-Lee. Pe aceasta o vedea pentru prima oară. Era deschisă la literele L. L. Interesant, Amy-Lee ordonase adresele după prenume.

– Sunt un bărbat de-a dreptul periculos, spuse pentru el, încet, Markus și împinse cu degetul la litera M din agendă.

Acolo figurau numărul său de mobil și adresa de la locuința din Brooklyn, unde practic nu stătea deloc.

Șovăi scurt, apoi căută la litera R. Robert Baldwin. Ia uite, telefonul lui particular. Adresa de e-mail. Pe 7 ianuarie era ziua lui de naștere.

Simți un imbold, dar renunță. „Nu te gândi la asta", își impuse el și mai luă o înghițitură de sherry. Era Crăciunul. Sărbătoarea iubirii. Iar ea era împreună cu el. Cu el, care nu ar da greș.

Apoi, în seara de Crăciun, sună telefonul lui Markus; era Block.

– Am vrut doar să vă spun că sunt pe o urmă fierbinte.

– O urmă fierbinte? repetă Markus uluit. Dar unde sunteți, pentru Dumnezeu?

– Tocmai traversez Rosebud Indian Reservation. Este aici un muzeu al indienilor Sioux, știați?

– Asta înseamnă că v-ați întors în South Dakota?

– Nu mai pot suporta toată prostia cu Crăciunul, explică Block.

Deci Markus reveni și el după Crăciun în South Dakota și își petrecu Revelionul ajutându-l pe Block să dezgroape pietre și să le categorisească după criterii impenetrabile. Anul Nou și-l petrecură epuizați de muncă, în aer liber.

În toate astea, o consolare o reprezenta întinderea copleșitoare a peisajului, pustiul prin care se mișcau. South Dakota era cât jumătate din Germania, dar populația statului era numai cât a unui oraș ca Stuttgart. Totul era neînchipuit de amplu, măreț, minunat. Markus se simțea ca pe o altă planetă, ca într-o nouă lume plină de posibilități inimaginabile.

Își spuse că nu ar putea niciodată să se mai întoarcă în Germania. S-ar fi simțit ca într-o colivie.

Prezent

Frieder veni marți. Puse geanta de voiaj pe pat și îi scoase conținutul: pantaloni, pulover, bluze, lenjerie de corp.

– Lucrurile mucegăiesc, spuse el în vârful buzelor. Dacă îți mai ții mult boarfele în depozit, poți să le arunci.

Markus confirmă obosit:

– Nici nu am avut în vedere o perioadă atât de lungă.

– Asta cu procura nu a mers ușor. Mai întâi am nimerit la un tinerel, un ageamiu. Acesta a făcut o mutră lungă. L-a întrebat pe un altul și în final a venit șeful. Și el a șovăit, m-a pus să îi arăt documentul de identitate și așa mai departe.

– Probabil că a considerat straniu că nu trebuia să mă sune.

– Da. Dar nu puteam risca asta. Frieder ridică din umeri. În fond este un semn bun. O firmă de expediții căreia îi poți încredința lucrurile.

Markus dădu afirmativ din cap.

– Și jurnalul zilnic? L-ai găsit?

– Acesta, nu?

Frieder scoase o cărțulie cu coperte din oțel, prevăzută pe o parte cu o încuietoare cu cifru rezistentă. Într-un suport se afla și un pix cu pastă de asemenea de culoarea oțelului.

– Exact.

I-l întinse.

– Nu știam că ții un jurnal zilnic.

– Așa ceva nu îi fluturi fiecăruia pe sub nas. Nici măcar fratelui mai mare.

Frieder înghesui celelalte lucruri înapoi în geantă.

– De ce nu l-ai luat cu tine? La toate prin câte ai trecut, ar fi fost plin.

– Probabil că nu aș fi ajuns să scriu. Markus îl ridică ușor. Mi-a fost teamă că la aeroport mi-l iau din cauza legăturii metalice.

Frieder puse geanta în dulapul din perete, se așeză picior peste picior și pipăi ceva în buzunarul pantalonilor.

– Este ceva ce trebuie să te întreb.

Markus îl măsură cu privirea.

– Și anume?

– Anul trecut mi-a mers cam prost cu firma. Ca la toată lumea care a avut de-a face cu energia alternativă; o parte dintre ei au dat faliment. Și eu eram pe punctul să o fac. Știi doar.

Markus confirmă inexpresiv.

– Atunci s-a făcut într-o zi o plată care nu îmi aparținea. De către cineva pe care nu îl cunoșteam. O factură care privea o sumă considerabilă.

Markus tuși ușor.

– Se mai întâmplă.

– Era o sumă ciudată, cu 91 de cenți în coadă. Ieri mi-a venit ideea să o calculez la cursul dolarului de atunci. Și am văzut că erau exact 300 000 dolari. Tocmai suma care ți se reproșează că ai sustras-o. Normal, se pune întrebarea dacă este o coincidență.

Markus privi în gol și brusc resimți pereții camerei sale de spital ca pe ai unei închisori.

– Te-au ajutat?

– M-au salvat.

– Bine.

Frieder se apleacă în față.

– Dar de ce a trebuit să sustragi banii?

– Voiam să îi pun la loc. I-aș fi restituit. Eram implicat într-o afacere, cea mai mare afacere din lume. Era doar o problemă de timp până când aș fi înotat în bani. Atunci în orice caz.

– Dar dispuneai de moștenirea ta.

Markus dădu negativ din cap.

– Nu. Nu mai dispuneam de ea.

Lui Frieder aproape că îi ieșiră ochii din orbite.

– Ce? Cum așa?

– Îi cheltuisem pe toți. Mai bine spus îi *arsesem*. Dacă acum mă gândesc la asta, impresia este că i-am vârât în sobă. Zboruri cu avionul, cadouri, îmbrăcăminte, restaurante. Nici nu bănuiești ce bani poți să lași la New York la restaurant.

„Sau cât costă cocaina."

– Ți-ai epuizat toată moștenirea?

Markus se lăsă pe spate. Se simțea greu și consumat.

– Pentru o scurtă viață în extaz. Pentru o viață în beție. Pe banda pentru depășiri. Privi fix în față, vânând senzația ce o provoca spunând asta. Și știi ce este cel mai ciudat? Că nu știu dacă trebuie de fapt să regret.

CAPITOLUL 20

Trecut

La o săptămână după Anul Nou, Michael Quinton nu se întâlnise încă cu ei. De Crăciun se alesese cu o problemă la stomac, telefona zilnic și promitea că nu va mai dura mult.

Pentru Markus era în regulă că geologul nu era cu ei, iar pentru Block la fel. În doi și viața în rulotă era mai suportabilă.

Se găsea și prilejul de a pune în sfârșit anumite întrebări, ca de exemplu:

– Sunteți cu adevărat sigur că vom găsi aici petrol?

La care Block răspundea simplu:

– Da.

Tocmai erau la micul dejun. Prin fereastra cu colțurile rotunjite se vedea peisajul nins, lipsit de oameni, de o frumusețe ireală. Ca în fiecare dimineață, Block mânca nenumărate felii de pâine cu marmeladă, la care bea cafea din cereale, în timp ce Markus, care dimineața nu mânca nimic solid, își bea doar cafeaua, dar a lui era veritabilă; măcinată manual, proaspăt fiartă și cât se putea de tare.

– Mi-ar face plăcere să înțeleg cum de puteți fi atât de sigur. Cum puteți fi atât de convins că aici este încă atât de mult petrol, încât să ajungă până la sfârșitul mileniului trei, cum spuneți dumneavoastră?

Block îl privi în timp ce mesteca, apoi înghiți și spuse:

– Nu întrebați asta doar așa, pur și simplu, nu?

– Întreb pentru că restul lumii este convins de contrariul. Markus luă o revistă pe care o cumpărase în ziua anterioară. Iată, de exemplu *Time Magazine*. Își fixă privirea pe un articol pe care îl marcase cu un colț îndoit. Iată un articol despre concernul Shell – *Concernul Shell!* –, acum cel mai mare proprietar de păduri private din lume. Ciudat, nu? Ce intenții au? Să treacă la gazeificarea lemnului? Să vândă în viitor lemne de ars în loc de păcură? Îmi pun aceste întrebări, dau pagina și găsesc *asta*. Pe întreaga pagină următoare era un singur anunț al BP. Totdeauna BP a fost prescurtarea de la British Petroleum, nu? Și acum priviți aici. Sigla asta galbenă-verzuie, ca floarea-soarelui, este nouă. Și tot ceea ce face această reclamă este să ne spună că în viitor BP răspunde de *beyond petroleum*. Cred că este o declarație oficială clară că înseși marile concerne petroliere au în vedere o epuizare în scurt timp a petrolului. Și aceștia sunt specialiști, cei direct implicați, care au acces la toate informațiile!

– Și specialiștii se mai înșală câteodată.

– Dar, în cazul nostru, cei care s-ar înșela ar fi al naibii de mulți.

– Întreaga istorie a științei este o istorie a situațiilor în care unul are dreptate, iar restul lumii se înșală. Adevărul nu este democratic.

Markus îl măsură pe partenerul său cu un ciudat sentiment de gol. Era deziluzie și, în spatele ei, o ușoară spaimă.

– Aș fi vrut ca, pentru a mă convinge, să dispuneți de ceva mai solid decât astfel de expresii comune.

Block tăcea. Markus își ținu involuntar respirația. În acest moment totul era pe muchie de cuțit. Acum totul se putea prăbuși și, odată cu asta, o parte considerabilă a moștenirii sale – poate decisivă – era pierdută.

– Dumneavoastră vreți să știți, repetă prudent Block, ce mă face atât de sigur încât să afirm că așa-numiții specialiști apreciază la prea puține rezervele de petrol?

Markus confirmă cu gura uscată.

– Mi-ar face plăcere, da.

– Am să vă explic.

Block făcu din nou o pauză, în timp ce își ungea o nouă felie de pâine cu marmeladă. Markus nu va pricepe niciodată cum un om putea să mănânce atâta marmeladă de căpșuni.

– Dar, vă spun, este extrem de simplu. Este atât de la îndemână, încât nu veți înțelege cum de nu ați ajuns singur la această idee.

– Nu am încotro.

– Deci, mai întâi, principiile. Atunci când ardeți petrol, se eliberează bioxid de carbon, nu este așa? Celebrul CO_2. Acest lucru se petrece, natural, și la arderea lemnului, dar, pentru că arborele din care provine lemnul l-a preluat din atmosferă, efectul este în mare măsură neutru. La arderea petrolului sau a cărbunelui, nu este așa. Deoarece carbonul din acestea provine din rezerve fosile, bioxidul de carbon eliberat îmbogățește mediul ambiant. Lucru ce se poate măsura. De când omul folosește industrial cărbunele și petrolul, procentul de bioxid de carbon din atmosferă a crescut permanent. Înainte de 1850, în atmosferă era cam 2,9% bioxid de carbon, astăzi procentul este de 3,7%.

– Ceea ce este problematic, spuse Markus.

– Credeți?

Markus ridică din umeri.

– Ei, da. Despre asta citim mereu. Încălzire globală, efect de seră, clima mondială și altele.

– Vorbe. Clima mondială a trecut mereu prin fenomenul de încălzire, de milioane de ani, de când nici nu putea fi vorba despre om. Și tot mereu s-a și răcit. Block mușcă cu poftă din pâine și continuă mestecând: Când vom merge în Austria, am să vă prezint o cunoștință de-a mea, un agronom, Konrad Haslinger. Obține fructe tropicale în sere uriașe, fructe care în mod normal nu ar crește în Austria de Sus nici măcar în vis. Tocmai acestea m-au făcut să îmi dau seama ce nu este în regulă cu teoria oficială.

– Serele?

– Exact. Știi ce face Haslinger? Introduce în ele bioxid de carbon. În serele lui procentul de bioxid de carbon este de trei ori mai mare decât în mod normal. Mi-a spus că ar fi vrut să crească și acest procent, dar ar încălca niște norme de siguranță. Sau ar trebui să monteze niște instalații suplimentare, ceea ce l-ar costa prea mult; nu am idee.

Markus clipi uimit.

– Bioxid de carbon? În ce scop?

– Mi-a explicat. Bioxidul de carbon, acest gaz simplu, dar hulit, este de fapt un îngrășământ, și anume unul dintre cele mai bune. Haslinger spune – și asta este științific de necontestat, am verificat – că astăzi majoritatea plantelor suferă de lipsă de bioxid de carbon. Plantele iau bioxid de carbon și eliberează oxigen, exact invers decât facem noi.

Dar, în mare parte a istoriei pământului, conținutul de bioxid de carbon din atmosferă a fost sensibil mai mare decât astăzi, până la de cinci ori mai mare. Ceea ce înseamnă că plantele s-au adaptat la un procent mare de bioxid de carbon și astăzi respiră oarecum cu greutate. Dacă procentul de bioxid de carbon ar scădea în loc să crească, multe specii de plante ar muri.

– Atunci conținutul crescut de CO_2 ar trebui să stimuleze recoltele.

Block dădu din cap și luă o altă felie de pâine.

– Chiar așa stau lucrurile, dar vreau să ajungem la altceva. Gândiți-vă: dacă în vremuri străvechi în atmosferă era de cinci ori mai mult bioxid de carbon, unde a dispărut acest carbon?

Era o întrebare din acelea ce ar aprinde brusc un întreg policandru. Markus îl privi pe bătrân, pe acest tip ațos, slab, încăpățânat și începu să înțeleagă.

– Credeți că...

– L-au depozitat plantele. Asta fac ele. Inspiră bioxid de carbon, păstrează carbonul și expiră oxigenul. Iar atunci când se fosilizează, carbonul conținut în ele este redat circuitului natural. Lucrul acesta s-a întâmplat milioane de ani la rând. Până când noi, oamenii, am început să dezgropăm aceste resturi fosile – pe care le denumim cărbune, petrol sau gaze – și să repunem în circuit carbonul conținut de ele. Block îndreptă spre el cuțitul mânjit de marmeladă. Acum faceți o socoteală. Bioxidul de carbon era odată de cinci ori mai mult decât acum, deci aproape 15%. De când sunt folosite petrolul și cărbunele, conținutul de bioxid de carbon a crescut cu 0,8%. Nu știu cum vedeți dumneavoastră asta, dar mie unul îmi spune că abia am ajuns să zgâriem din depozitele fosile de combustibil existent acolo, jos.

Markus se simți năucit. Într-adevăr, la mintea cocoșului.

Block lăsă deoparte cuțitul și se rezemă de speteaza scaunului:

– Ei, asta a fost ceva mai convingător?

Markus confirmă:

– Da. Asta a fost mai convingător.

Câteva zile mai târziu, erau din nou într-o bibliotecă, de această dată în Huron. Block răsfoia cărți, dar nu din domeniul geologiei sau al petrolului, ci de silvicultură. Ciuperci. Microbi. Un bibliotecar care administra și arhiva orașului fu trimis de Block să caute însemnări cu

privire la epidemiile cu dăunători din ultima sută de ani. Markus găsi lucrul acesta cam ciudat, dar de mult încetase să se mai mire.

Esențial era că în fiecare zi ce trecea Block părea tot mai încrezător.

Afară domnea un ger siberian, care îți îngheța fața și făcea insensibil interiorul nasului. Zăpada era în cantități uriașe și cerul arăta că încă va mai ninge. Bine că aveau lanțuri pentru zăpadă, mai ales că Block îi direcționa în cele mai izolate zone.

Între rafturile cu cărți domnea o liniște plăcută. Nici pe stradă nu era larmă; Huron părea că se află în aceeași stare de hibernare ca și celelalte orașe în care fuseseră până acum.

Nelalocul ei dacă te gândeai ce revoluție se pregătea aici.

Markus se așeză în fața unui PC cu internet și accesă câteva ziare. Nimic, peste tot aceeași plictiseală. Căscă, se îndreptă și se uită la Block. Bibliotecarul se întorsese cu un vraf de documente, care de aici se vedeau cât erau de prăfuite. Cei doi discutau pe un ton coborât. Markus îl văzu pe Block răsfoind materialele, dând din cap, îl auzi spunând:

– *Very good! That's what I was looking for.*

Markus își plimba domol degetele pe tastatură și se gândea la vechea problemă dacă un arbore care cade în pădure face zgomot dacă nimeni nu este acolo ca să îl audă.

Se întoarse către monitor, intră pe pagina unui ofertant freemail și stabili un nou account. Ca nume alese „whistleblower", dar acesta exista deja; sistemul îi propuse să adauge un număr, și anume 101. OK, de ce nu? Apoi scrise un scurt mail despre Block Explorations și intenția de a găsi petrol în South Dakota, pentru a dovedi că metoda lui Block funcționa.

Ca adresă dădu true_robert@gmx.com. Astăzi era ziua de naștere a lui Robert. Va vedea ce va face cu acest cadou.

Markus deplasă săgeata mouse-ului pe ecran, ezită o clipă, apoi făcu clic pe „send". După care se delogă, șterse cache-ul browserului și privi în jur. Totul părea neschimbat.

Seara, târziu, telefonă Thurber; îi întrebă dacă au urmărit astăzi emisiunile TV.

– Nu, răspunse Block. De ce?

– Deschideți televizorul.

– Pe ce post?

– Acum pe oricare, spuse Thurber.

Vocea îi tremura de o agitație controlată cu greutate.

Deschiseră micul aparat TV cu care era dotat automobilul-locuință și schimbară canalele până când pe ecran apărură imagini ale clădirii din New York în care se aflau birourile lor. Un reporter explica în fața tăbliței cu numele firmei Block Explorations că „guru petrolului" Karl Walter Block din Austria se apucase să le arate căutătorilor profesioniști de petrol că habar nu aveau.

Block era entuziasmat.

– Pe-asta au prins-o bine.

Urmă un interviu cu un expert, un bărbat cu fața marcată de vânt și intemperii și cu mustață pleoștită. Acestuia i se puse întrebarea:

– Dr. Bell, de decenii lucrați pentru toate marile concerne petroliere americane și cunoașteți direct fiecare câmp petrolifer de pe uscat. Acum am aflat că mister Block din Austria intenționează să găsească petrol în South Dakota. Cum îi apreciați șansele?

– Nule, răspunse arogant bărbatul. Absolut nule.

– Nu ar fi posibil ca un câmp mic să fi fost trecut până acum cu vederea?

Bărbatul scutură capul negând. Mustața i se zbârli.

– Nu există nici măcar un metru pătrat de pământ american care să nu fi fost cercetat amănunțit.

Pentru prima oară Markus îl auzi pe Block râzând zgomotos.

– Da, dar cu metode greșite! strigă acesta către ecranul televizorului.

În ziua următoare apăru presa. Nu era clar de unde știau ziariștii locul în care se aflau Block și Markus, dar aflaseră. Și, unde apar mașini cu însemnele posturilor de emisie și cu farfuriile mari ale antenelor pentru satelit, se adună și o grămadă de gură-cască. Pe parcursul unei singure zile în jurul lor se aflase atâta lume, că nici nu se puteau măcar gândi la o activitate normală.

– Nu face nimic, îi spuse Block lui Markus. Știu deja tot ceea ce trebuie să știu. Pe de altă parte, chiar îmi convine.

– Atunci este bine, fu de părere Markus, jenat, care nu era sigur dacă e-mailul trimis lui Robert Baldwin nu fusese din partea lui o imensă prostie dictată de hormoni.

Block le dădu generos interviuri tuturor celor care veniseră. La fiecare microfon care i se întindea, spunea cu o răbdare imperturbabilă același lucru: că el poate găsi petrol acolo unde alții nici nu ar fi bănuit existența lui; că exista petrol pentru o mie de ani; că era destul pentru toți și că nu vedea nici un motiv de îngrijorare.

– Oamenii de știință sunt unanim de părere că explorările dumneavoastră aici sunt lipsite de orice perspectivă, insistă o reporteră. Dumneavoastră ce părere aveți?

Spre surprinderea lui Markus, Block doar zâmbi ușor și spuse:

– Aveți răbdare.

Thurber sună din nou, de data aceasta cu un entuziasm care din punct de vedere acustic abia se putea deosebi de o excitație sexuală. Trimișii tuturor firmelor petroliere, mari și mici, care mișunau pe piață, stăteau la coadă. Voiau să știe mai multe despre metodă, despre Block și despre ce se afla în spatele lui. Făceau oferte. Cereau informații. Exxon-Mobil, Chevron-Texaco, BP-Amoco-Arco, Tosco, Valero, Ultramar-Shamrock, enumera el cu voce stridentă.

– Iar acum așteaptă afară oamenii de la Elf-Aquitaine, continuă el.

– Dar asta trebuie să rămână confidențial, strigă Thurber. O mai spusese cel puțin de o duzină de ori. Am susținut cu tărie. Despre asta nici un cuvânt în vreun interviu, mă auziți?

– Și ce credeți că ar face? S-ar retrage jigniți și ar lăsa afacerea altora?

– Te rog, Karl, trebuie să insist...

– Bine. Am să îmi țin gura.

După această discuție, Markus privi cu alți ochi lumea, mașina lor și câmpul pe care făcuseră cercetări. Era sigur că nu erau toți niște gură-cască. Unii dintre cei care îi urmăreau prin binocluri erau prea liniștiți, prea concentrați, prea perseverenți. Aceștia nu erau oameni care căutau să se amuze, erau oameni aflați la lucru. Ar fi pariat că erau spioni ai concernelor petroliere.

În sfârșit, Block fixă câteva locuri pentru primele foraje Wildcat. Erau la sud de un orășel, Winner, lângă râul Keya Paha, la marginea

unui peisaj ce îţi tăia răsuflarea prin frumuseţea lui, care în plus mai era şi biotopul mai multor păsări rare.

Cei care protejau natura ieşiră la luptă. La mai puţin de 48 de ore după ce firma Block Explorations făcuse solicitarea necesară, un judecător interzise lucrările până la clarificarea situaţiei.

– Forajele nu se efectuează în zona de protecţie naturală, declară Block presei.

– Dar este la abia o sută de metri de limita ei, ripostă un reporter.

– Limitele sunt fixate tocmai în acest scop, răspunse la rândul lui Block. Pentru a putea spune ce se află în interiorul şi în exteriorul lor. Iar forajele sunt planificate în exteriorul lor.

Deci chestiunea ajunse în faţa instanţei, cu alte cuvinte totul se amâna. Întrerupseră lucrările, restituiră autorulota şi restul lunii ianuarie, ca şi luna februarie le petrecură zburând între New York şi South Dakota de fiecare dată când avocaţii considerau necesar. Cu cât se prelungeau deliberările, cu atât mai des apela Markus la calmante, pentru a putea să doarmă; sexul singur nu mai era suficient.

În fine, se pronunţă hotărârea. Judecătorul dădu aprobare, dar numai pentru un singur foraj!

– Trebuie să ajungă, declară Block mohorât.

Lucrările reîncepură imediat. Pe Block nu îl impresiona că iarna devenise şi mai aspră, oferind forajului cu totul alte condiţii decât cele ideale pentru a găuri adânc pământul.

– Am forat în Alaska, acolo vremea nu este niciodată mai bună, declară el şi îi ceru lui Thurber să procure tehnica de foraj şi specialiştii corespunzători.

În acest timp, clocea zile de-a rândul deasupra hărţilor şi documentelor lui, pentru a lua decizia asupra locului în care se va fora.

În timp ce se înălţa sonda, oameni duri, cu puteri de urs, ridicau ţevi de oţel, iar tractoarele puneau în poziţie de lucru agregate cu aspect ameninţător, fără să se lase impresionaţi de pichetele şi lozincile câtorva protestatari, în majoritate tineri, aflaţi la marginea terenului împrejmuit. Markus văzu la televizor o emisiune mai lungă privind proiectul lor. Un expert explica faptul că mult timp se crezuse că la sud de South Dakota, la limita cu Nebraska, s-ar găsi petrol, pentru că această regiune s-ar situa pe o linie geologică unind zăcămintele din Texas şi Oklahoma cu cele din Canada şi Alaska.

– Dar, continuă el, lucrurile nu se prezintă atât de simplu. Ridică niște lucrări tipărite voluminoase. În acest caz, dispunem de cercetări deosebit de temeinice, efectuate de un geolog, Ford Raymond Jasper. Acesta a murit în anul 2000, era originar exact din regiunea în chestiune și literalmente toată viața a căutat petrol, dar nu a găsit nimic. Dacă acest Mister Block vrea acum să fie mai perspicace decât un om care cunoștea regiunea ca pe propriile buzunare, pentru mine este mai mult decât un temerar. Este jalnic.

Începură forajele. Un fum gros se ridica din motoarele Diesel către cerul de iarnă rece și clar, iar prăjină după prăjină dispărea în oribila gaură.

Mass-media colporta cu mare plăcere că la bookmakerii britanici se paria din gros pe deznodământul lucrărilor de foraj; cota era de 50:1 contra lui Block. Între timp, el și Markus erau denumiți „profeți ai petrolului“ și nu trecea o zi în care figurile lor să nu apară pe ecranele televizoarelor sau în paginile ziarelor.

Totuși, înainte ca luna martie să se sfârșească, dădură de petrol.

De *mult* petrol.

De această dată Myers fu cel care veni în biroul lui Taggard.

– Se pare că ar exista o soluție pentru toate problemele noastre, spuse el și îi aruncă pagina-titlu a unui ziar sosită pe fax, pe care se putea citi mare: „Viitorul nostru se numește petrol!“ Ați citit?

– Bineînțeles, răspunse Taggard.

– Faxul a venit din Langley, împreună cu indicații care vă privesc, continuă Myers. Veți primi o echipă și vă veți ocupa de băieți.

Îi întinse și restul filelor.

Taggard le ignoră, luă fila cu pagina de ziar și contemplă fotografia ce îi înfățișa pe cei doi bărbați atât de diferiți unul de altul, care erau pe punctul de a redefini regulile jocului în politica mondială.

– Nu păreți tocmai entuziasmat, spuse Myers. Te obișnuiești atât de repede cu lipsa de activitate?

Taggard lăsă să cadă hârtia.

– Nu există scăpare, Glen, răspunse el gânditor. Orice faci într-o viață te ajunge din urmă cândva.

Asta nu înțelegea Myers. Nici nu putea să înțeleagă. Învârti doar ochii în cap și plecă, iar Taggard nu i-o putu lua în nume de rău.

Agitația stârnită era incredibilă. Mai lipsea doar o paradă pe străzile Manhattanului, cu muzică de fanfară și ploaie de confeti. Oamenii de la PPP erau complet scoşi din minţi de un peşte atât de mare pe care îl prinseseră în năvod şi declarară că îl vor introduce la bursă cât de repede posibil. Din primele evaluări rezulta că valoarea întreprinderii era catapultată astfel la o sumă în care miliardele se reprezentau prin două cifre și estimarea era făcută cu reținere. Acum totul era posibil. Viitorul strălucea în aur curat.

Markus se decise să o ceară în căsătorie pe Amy-Lee.

Prezent

– Nu am putut să vorbesc cu nimeni, își aminti Frieder. Numărul pe care mi l-ai dat nu mai există. Am sunat apoi la „Informații" și ei mi-au spus că nu găsesc nici o Amy-Lee Wang în New York.

Markus privi în gol, ca și cum nu ar fi auzit ceea ce îi spusese fratele său. Apoi șopti:

– Ciudat.

– Îmi pare rău.

Markus îl privi și spuse:

– Nu ai de ce.

CAPITOLUL 21

Trecut

De la descoperirea petrolului, presa se ținea după ei ca după starurile pop. Devenise greu, de fapt devenise imposibil să ieși din casă, ca să cumperi, de exemplu, un inel de logodnă. Markus îl sună în cele din urmă pe un bijutier de pe Fifth Avenue și îi expuse problema.

– Nu este o problemă, răspunse imediat bărbatul de la celălalt capăt al firului, ne face plăcere să venim la dumneavoastră acasă cu o colecție.

Markus privi în jur, la ceea ce nu devenise nicicând casa lui și, acum că-și putea permite mai mult, nici nu va deveni: o locuință sărăcăcioasă, cu două camere mobilate, cu instalația de climatizare care picura, montată la ferestrele prin care se vedea zidul de cărămidă al clădirii vecine și la care puțea gunoiul de pe străduța de dedesubt. O bucătărie cu dotări vechi de cel puțin douăzeci de ani, o plită cu gaz alimentată de la butelie și un frigider care horcăia. Amy-Lee nu rămăsese niciodată aici peste noapte.

– Aș prefera să vin eu la dumneavoastră, spuse el. Poate că am putea-o face discret.

Nici asta nu reprezenta o problemă. Exista o intrare secundară, ce dădea într-o încăpere separată, răcoroasă, mobilată în stil vechi, cu lambriuri din lemn de teak, în care domneau liniștea și mirosul soluțiilor de curățenie. Inelele prezentate arătau în ochii lui Markus mai mult ori mai puțin asemănător și toate erau incredibil de scumpe. Probabil că nu

putea să-și permită nici unul dintre ele. Renunțase să mai urmărească situația contului său; tot ce știa era că de când îl întâlnise pe Block – și pe Amy-Lee – cheltuia mai mulți bani decât îi intrau în cont. Mult mai mulți bani. Viața pe care o ducea era posibilă doar datorită moștenirii lăsate de părinți; cât mai rămăsese din ea nici nu voia să știe. Viața se desfășura acum, doar *acum!* Alt timp nu exista.

Se apleca asupra cutiuțelor elegante, admira diamante, monturi, tăieturi, simțind cum educația îi spunea neîncetat, panicată: „Economisește! Nu știi ce te așteaptă!" Această parte a existenței sale nu putea concepe că se afla în centrul unei schimbări uriașe în viața sa. În acest sens era marcat de sărăcia în care părinții lui trăiseră cea mai mare parte a vieții. Ceea ce îi imprimaseră lui era să se cramponeze cu deznădejde de ceea ce avea.

Dar el reușise! Peste câteva luni, asemenea sume, cum sunt numite în declarațiile oficiale decente, i-ar provoca doar un ridicat din umeri. Pregătirile pentru bursă erau în toi, peste cel mult un an va fi miliardar. Cel puțin pe hârtie, pentru că o clauză contractuală îi permitea să vândă acțiuni abia după trei ani. Până atunci trebuia să se mulțumească doar cu un salariu, care normal că după puțin timp va fi majorat masiv.

El voia să se căsătorească cu Amy-Lee. De ce nu? Erau nebuni unul după altul și parcă erau făcuți unul pentru celălalt. Erau aliați în proiectul de a scoate din viață maximul – plăcere maximă, fericire maximă, succes maxim.

Pe lângă aceasta, va beneficia de plăcutul efect secundar de a-și rezolva o dată pentru totdeauna problema dreptului de ședere în SUA. Într-un mod supărător, INS[1] părea complet neimpresionat de tărăboiul în desfășurare: vestit ori nu, nu avea nici o importanță. Aveau regulile lor și le respectau ad literam.

Una dintre aceste reguli prevedea că, imediat după căsătoria cu o cetățeană americană, Markus putea să facă cerere pentru un Green Card. Și, cinci ani mai târziu, o altă cerere pentru obținerea cetățeniei.

Ce-i drept, Amy-Lee nu reacționă așa cum își imaginase el.

O invitase la La Grenouille. Alesese acest restaurant pentru că ambele saloane erau decorate foarte romantic, cu abajururi de mătase la

[1] Immigration and Naturalization Service – Serviciul de Imigrare și Naturalizare al SUA (n.tr.)

lămpi și scaune tapițate cu mătase roșie, iar ornamentele florale urcau până spre tavan. Mâncaseră homar, ravioli, spate de miel și ca desert tort cald de ciocolată amăruie, celebru ca specialitatea casei, iar când aveau în față cafeaua espresso, el condusese discuția într-un mod atât de inteligent, găsea el, încât venise momentul potrivit să-i ofere cutiuța Cartier cu inelul, cu rugămintea de a se căsători cu el.

Dar ea se uita doar la inel, consternată. Aproape zdruncinată. Ca și cum ar fi primit ceva ca vestea morții unui bun prieten.

– Ce este? întrebă Markus, care se gândise că ea ar fi putut să fie căsătorită și lui nu îi spusese nimic până acum.

– Asta vine... spuse Amy-Lee încet, puțin cam surprinzător.

– Asta și vreau.

Ea luă cutia în mână, o răsuci între degete, privi un moment inelul și lăsă apoi capacul să se închidă cu un zgomot înfundat, care pe Markus îl făcu să se gândească la o lovitură de topor.

– Acum nu pot să spun nimic despre asta, continuă ea. Nu este atât de simplu. Mai întâi trebuie să îl cunoști pe tatăl meu.

– OK, spuse Markus. Nu este nici o problemă.

Mama ei nu mai trăia, îi spusese ea cândva. Murise când Amy-Lee avea șase ani, de una din acele boli ciudate, care o făcuse să apară în literatura medicală de specialitate.

– El este cam... chinez, explică ea.

– Spune simplu: când și unde?

– Trebuie mai întâi să telefonez.

Deschise cutia, scoase inelul și îl probă. Se potrivea. Normal. Markus măsurase un mic inel de argint pe care ea îl purta uneori, aflat odată la ea în baie.

Își ridică privirea, se uită la el și, în sfârșit, zâmbi din nou.

– Ești un bărbat periculos, Mark.

Markus își aminti că odată Amy-Lee îi spusese în trecere că tatăl ei ar locui undeva în vestul SUA. Nu își făcu deci gânduri când, câteva zile mai târziu, își aranjară gențile de voiaj în portbagajul mașinii și plecară la aeroport. Grija lui viza numai linia ireproșabilă a costumului său, cel mai bun pe care îl avea, și frizura sa. Mersese la un frizer scump. Nu avea ce să strice dacă oferea o apariție ireproșabilă pentru a

face impresie; virtualii socri, indiferent de originea lor, prețuiesc asemenea chestii.

– Ai putea să îți cumperi o mașină nouă, propuse Amy-Lee când ieșiră din garajul subteran și așteptau să găsească un loc pentru a intra în circulație.

– Imediat ce îmi voi permite, răspunse Markus.

Adevărul era că se gândise la asta, dar nu simțise un imbold deosebit. Pe undeva își privea mașina ca pe un obiect ce îi adusese noroc: de când o avea îi mersese din bine în mai bine. De ce să riște? Doar mașina, făcând abstracție de câteva vicii cunoscute, cu care se obișnuise să conviețuiască, funcționa ireproșabil.

– Mergem în altă direcție, spuse Amy-Lee când el vru să cotească spre Queens.

– Cum așa? Arătă spre o plăcuță care indica direcția către aeroportul La Guardia. Cunosc locul, crede-mă.

– Nu pe acesta. Condu prin Lincoln Tunnel. Trebuie să o luăm spre New Jersey, spre Teterboro Airport.

– Nu am auzit de el, răspunse Markus, dar coti cum i se spusese.

Teterboro era un mic aeroport, care se putea numi la New York mic. Nici nu apucară să intre bine în sala de așteptare, când spre ei se îndreptă un asiatic într-o uniformă pompoasă cenușie, care spuse:

– Bună ziua, miss Wang.

Amy-Lee îl privi radioasă.

– Hallo, Xiao. Ce mai faci? El este Mark.

Bărbatul schiță o înclinare cu care nu părea obișnuit.

– Îmi face plăcere, mister Mark. Numele meu este Lung Xiao. Sunt pilotul dumneavoastră.

Markus se uită la el ca la o fantomă.

– Pilotul nostru?

Află că Teterboro Airport era de fapt un aeroport pentru avioane particulare. Înainte de a se fi dumirit de-a binelea ce legătură avea asta cu călătoria lor, Xiao le luă bagajul și îi conduse către un mic și ciudat electromobil, cu multă sticlă de jur-împrejur, un gen de papamobil, cu care deja treceau zumzăind pe lângă duzini de mici avioane cu reacție: LearJet, Falcon, Challenger, Hawker, Citation, Gulfstream. Ce aparat era cel în care se urcară îi scăpa lui Markus, dar în orice caz mirosea a piele, a bani, a *mulți* bani. Fotoliile, rezemătoarele pentru cap și marginile

măsuței erau îmbrăcate în piele maro-deschis și galbenă. Fiecare șalter, fiecare mâner și fiecare lampă erau aurite. Pe peretele din față era un enorm ecran plat de televizor. Existau o instalație telefonică hightech cu recepție pe satelit, fax și conexiune internet. Mai erau un bar și o bucătărie de bord. Și neînchipuit de mult loc.

– Dumnezeule! exclamă Markus. Cât *costă* o asemenea chestie?

– Patruzeci și cinci de milioane de dolari, răspunse Amy-Lee.

– Și este a tatălui tău?

– Are șase. Cel de aici este cel mai mic.

Markus simți cum i se urcă sângele la cap. Dumnezeule mare! Și el care gândise că avea să o impresioneze cu firma lui, cu succesul lui, cu evoluția lui. Pe tânăra drăguță de la departamentul de investiții al First Atlantic Bank. Ceva i se puse în gât; trebuia să tușească.

– Asta înseamnă că tatăl tău nu este tocmai sărac.

– Pe lista celor mai bogați oameni din SUA pendulează mereu între locurile 30 și 35.

Markus ridică din sprâncene.

– Wang? Nu cumva este acel Wang care construia computere?

– Nu, nu este acel Wang care construia computere.

Suna ca și cum ea răspunsese de mii de ori la această întrebare.

„În orice caz, ea este singurul copil“, îi trecu prin cap. Ea va moșteni odată totul, cele șase avioane cu reacție private și tot restul. Nu este de mirare că devenise suspicioasă când cineva îi făcuse o propunere de căsătorie.

Markus se prăbuși într-unul dintre fotoliile încăpătoare, împăcat cu lumea.

– Nu știam. Cinstit, habar nu am avut.

Amy-Lee se aplecă deasupra lui cu un zâmbet enigmatic, îl sărută pe gură și spuse:

– Știu.

Când porniră motoarele, sub sau în spatele lor se produse un duduit înfundat. Vocea pilotului îi anunță dintr-un difuzor nevăzut că peste zece minute aveau aprobare de decolare. După care se aprinse semnalul pentru interdicție de fumat și pentru fixarea centurilor.

– Mai lipsesc stewardesele, încercă o glumă Markus.

– În mod normal este prezentă una, dar eu prefer să zbor fără, îi răspunse cu toată seriozitatea Amy-Lee. Ea se ridică. Ce ai vrea să bei?

Markus clipi des.

– Ce aş vrea să beau? Nu am idee. O cola.

Avionul se puse în mişcare. El preferă să rămână în fotoliu.

Dar Amy-Lee se mişca cu toată naturaleţea. Dispăru în cabina micuţă aflată în spatele cockpitului şi reveni cu o cola şi cu o apă minerală. Prin fereastra rotundă, Markus văzu că stăteau deja la rând în dreptul pistei de decolare, un rând foarte scurt, şi se linişti când Amy-Lee se aşeză şi ea şi îşi puse centura de siguranţă.

O sorbitură, pentru ca paharul să nu fie atât de plin, apoi îl puse într-un suport. Motoarele intrară în sarcină, aparatul goni pe pistă, se ridică şi câştigă rapid înălţime. Afară norii zdrenţuiţi treceau pe lângă ei, lumina deveni mai clară, mai strălucitoare. În fine, semnalul pentru centurile de siguranţă se stinse şi avionul trecu la zborul orizontal.

Markus luă din nou paharul şi mai sorbi o dată din el.

– Uau!

Privi în jur, încercând să se convingă de faptul că trăia cu adevărat aceste momente. Privirea îi rămase pe marele ecran TV.

– Şi acum? Putem să vedem acum un film, nu?

Amy-Lee se ridică.

– Vino.

Îl luă de mână, îl trase în partea din spate, într-un culoar despre care crezuse că duce la toaletă. Dar avionul era mai lung decât îşi imaginase el. O uşă glisantă dădea într-un dormitor cu pat oval, tapiţat de jur împrejur cu piele gri. Un pat gata făcut, cu aşternuturi proaspete, frumos mirositoare.

Amy-Lee trase uşa după ea şi o asigură. În timp ce îi desfăcea nasturii cămăşii, ea îi spuse:

– Vreau să mă ai acum. Aici. În acest pat. La opt mile înălţime.

Eight Miles High. Şlagărul ei preferat.

Markus îşi spunea că visează, în timp ce se dezbrăcau. „Visez“, îşi spunea, în timp ce devenea tot mai surescitat, o surescitare imensă, necunoscută, incredibilă, ce nu avea legătură cu Amy-Lee, ci doar cu situaţia în care se găseau ei. Agregatele avionului pompau prin conducte kerosen cu cifră octanică înaltă; acelaşi lucru îl făcea inima lui, în vene, cu sângele plin de adrenalină. Aparatul era propulsat deasupra cerului, el deasupra corpului ei. Kerosenul era ars în motoare şi se pierdea în atmosferă; el ardea la sânul ei şi se pierdea în îmbrăţişarea

ei. „Visez“, își mai spuse Markus, înainte de a renunța să mai gândească.

– Privește afară! strigă brusc Amy-Lee, exact în momentul în care el era pe punctul de a se elibera. Pe fereastră! Uită-te pe fereastră!

Ea îi apucă capul, i-l ridică în așa fel încât să poată privi din pat prin hublou afară, la un spațiu fără de sfârșit, la norii sclipitori, la lumina de intensitate ireală.

La o lume care îi aparținea. Se eliberă, tresărind la gândul ca un strigăt de triumf: „Acum! Acum am reușit!“

Prezent

În halat de baie, Markus mergea agale prin foaierul spitalului, apoi prin fața gheretei portarului, afară. Portarul nici nu îl privi. Urmărea un serial la micul televizor alb-negru din fața lui.

Afara începuse deja să se întunece și aerul care îl întâmpină pe Markus era geros. De o săptămână făcea același lucru: seara, când orele oficiale pentru vizite se încheiau și se reinstaura liniștea, mai ieșea încă o dată în parcul spitalului, la o plimbare.

Astăzi o luă pe aleea care ducea pe sub fereastra camerei sale. Exact sub fereastra lui, în fața tufișului care umbrea spațiile de la parter – erau doar spații de depozitare – se opri. Își privi ceasul. Era conform orarului.

Se vedea cineva pe aici? Nu, cât cuprinde nu era nimeni. Markus se ghemui și ridică geanta de voiaj pe care anterior o lăsase că cadă de sus în tufiș. Totul era conform planului. Acum trebuia doar să păstreze liniștea.

Câțiva metri mai departe era un colț unde se putea sta, vara un frunzar plăcut. Acum, toamna, aici nu era nimeni, dar exista un zid de cărămidă care îi ferea pe cei din interior de priviri indiscrete. Markus scoase halatul de baie, sub care – ceea ce portarul nu ar fi putut să vadă – purta haine de stradă și vârî halatul în dosul unei bănci. Oricum nu putuse niciodată să sufere obiectul de culoare verde-cenușie.

Era ora șapte când ajunse la locul stabilit pentru întâlnire. Taxiul deja aștepta; șoferul păru ușurat că apăruse într-adevăr cineva. Avea mustață pleoștită, ceea ce îi dădea un aer anatolic, dar întrebă în cel mai original dialect din Hessen:

– Unde mergem?
– La *S-Bahn*[1], răspunse Markus.
– În regulă.

„Deci acesta era acel vânt rece din nord-vest, despre care se vorbise mereu", gândi Dorothea. Lovea din nou și din nou în casă, și de fiecare dată parcă un titan izbea în pereți cu un imens sac cu ovăz. Vântul șuiera și urla în toate ferestrele și coșurile clădirii, ca și cum ar fi regretat că nu putea să o măture de pe munte.

Și tocmai acum trebuia să reducă încălzirea cât mai mult posibil. Poate că în acest fel le va ajunge carburantul rămas până când trecea criza și prețul petrolului scădea la valori mai umane. Opriseră încălzirea bazinului și a sălii în care se afla acesta; apa deja arăta de parcă era pe punctul de a îngheța. Julian și prietenii lui acceptau faptul cu resemnare; cu creativitatea tipică unui copil, descoperiseră ca nou loc de joacă vechea pivniță boltită. În măsura în care Dorothea înțelegea asta, se jucau de-a „banda de contrabandiști", stimulați de o carte pe care ea i-o dăruise lui Julian de ziua lui.

Dar ce frig se putea face când încercau să reducă doar puțin consumul! Dorothea purta deja puloverele ei cele mai groase și totuși tremura toată ziua; dar ce va fi când va sosi cu adevărat iarna? Salvarea ei erau diminețile petrecute în magazin. Casa veche era situată într-un loc mai protejat și sobița cu cărbuni ce arăta ca o piesă de muzeu făcea totuși față, menținând o temperatură plăcută în întreg spațiul de vânzare. Aici putea să se încălzească destul pentru a se înarma pentru ceea ce o aștepta în restul zilei sus, în propria casă.

Din păcate, acesta era cam singurul avantaj oferit de afacere. Când, precum astăzi, ședea la masa din bucătărie, în față cu caietul în care ținea contabilitatea prăvăliei, era greu să scape de senzația că făcuse o imensă prostie.

Afacerea cu prăvălia mergea prost. Chiar când o spunea așa de direct, era o exprimare eufemistică. Chiar luni, în ziua în care deschisese magazinul, veniseră doar o mână de oameni doar ca să arunce o privire și să ia pachetul cu fidea – 125 de grame de fire de fidea, cu mult ou – pentru

[1] Metrou și tren regional (în lb. germană, în original)

fiecare tichet tipărit pe fluturași. Marți venise o singură femeie, care cumpărase șase ouă: prima vânzare înregistrată de Dorothea.

Astăzi nu venise *chiar nimeni.* Dorothea trebui să arunce salata ofilită, roșiile stricate și pâinea uscată.

Prăvălia era o afacere în pierdere, asta era. Specialiștii lipsiți de inimă de la marile lanțuri de magazine avuseseră perfectă dreptate: satul nu avea nevoie de magazin. Era amar să accepte asta. Vor pierde bani, chiar dacă Dorothea va renunța cât de repede posibil la afacere. Avusese noroc că la încheierea contractului de închiriere pentru magazin insistase ca acesta să poată înceta în orice moment; cineva îi povestise că la imobilele folosite drept spații comerciale nu se proceda așa de obicei.

Închise caietul când îl auzi venind pe Werner. Odată cu caietul băgă în sertarul din bucătărie și gândurile negre. Werner avea și așa destule pe cap, iar o zi în plus sau în minus oricum nu mai conta.

– I-aș strânge de gât! strigă Werner intrând intempestiv. Pe toți i-aș strânge de gât!

– Pe cine? întrebă Dorothea.

Niciodată nu înțelegea prea bine diversele crize și intrigi despre care Werner relata din când în când.

– Pe cei din comisia de buget. Toți câștigă de la o sută de mii de euro în sus, se țin cu nasul *pe sus* și știi tu ce au ei de spus în privința creșterii prețurilor la carburanți? Este grozav, circulația va fi mai redusă și avem astfel cale liberă. Și ăștia trebuie să ia decizii într-un concern mondial, poți înțelege așa ceva? Scoase telefonul mobil din buzunar și îl decuplă cu o mișcare nervoasă. Nu mai sunt disponibil. Astăzi nu mai răspund. Iar la ziua de mâine nici nu vreau să mă mai gândesc.

Ca și cum l-ar fi auzit, exact în acea clipă sună telefonul fix de pe coridor.

Lui Werner îi căzură umerii și o privi cu acea căutătură de om buimac, pe care o avea numai când într-adevăr nu îi mergea bine.

– Te rog, Doro, răspunzi tu? Dacă este cineva de la birou, nu sunt aici. Nu mi-aș putea stăpâni nervii.

Dar nu fu nimeni de la birou, ci Frieder. Voia să știe dacă primiseră vreo veste de la Markus.

– De la Markus? repetă Dorothea. Nu, de ce?

– Nu mai este în spital. Cei de acolo cred că a șters-o.

– A șters-o?

Tonul lui Frieder era îngrijorat.

– Îți pot spune doar ce mi s-a spus și mie. Deci, sora de serviciu noaptea nu l-a găsit pe Markus în cameră. Nu și-ar fi făcut probleme din asta, doar putea din nou umbla, dar, vrând să ia ceva din dulap, a dat de un bilet pe care scria: „Multe mulțumiri pentru tot“, alături de care era o bancnotă de o sută de euro. După care l-a anunțat pe medicul-șef, iar el m-a anunțat pe mine.

Dorothea clătină din cap pentru că Werner punea întrebări printr-un soi de pantomimă pe care ea nu o înțelegea și nici nu ținea să o înțeleagă acum.

– Dar din ce motiv ar fi șters-o Markus?

– Nu am idee, răspunse Frieder. Nu va ajunge departe fără pașaport, care este la procuratură. Nu ți-a spus nimic despre asta? Un indiciu? Ce a spus, pentru ce avea nevoie de bani?

– Care bani?

– Ei, cei o sută de euro, de exemplu. Nu îi avea de la tine?

– Nu. Nu mi-a cerut bani.

Dorothea se gândi la telefonul mobil pe care i-l procurase lui Markus. Avea acesta vreo legătură cu povestea? Sau doar ar complica lucrurile dacă i-ar spune lui Frieder despre telefon? Nu știa ce să facă. Era prea mult; totul era prea mult.

– Interesant, comentă Frieder. Tipic pentru el. Ca întotdeauna, am aranjat ca vineri să mă duc acolo; oricum o făceam. Poate că până atunci vom ști mai multe. Dacă ia legătura cu tine, mă anunți, da?

– Da. Așa voi face.

Dorothea avu un presentiment neplăcut când puse telefonul în furcă. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Puțin după ora unsprezece, Markus era în trenul de Rotterdam. Biletul îl cumpărase de la conductorul din trenul anterior, care poate că își va aminti de el sau poate nu. Mai curând nu își va aminti, așa cum se întâmplaseră lucrurile.

Plecase la Frankfurt cu *S-Bahn*-ul, de acolo plecase la Dortmund și mai departe la Venlo, la granița cu Olanda. Probabil trecuseră deja de graniță, căci limba în care erau scrise panourile care se vedeau din tren era olandeza.

Ușa de legătură cu următorul vagon se deschise. Funcționarii de frontieră. Doi olandezi și doi germani care se întrețineau încet în engleză, în timp ce treceau măsurându-i cu privirea pe pasageri.

Markus căută în geanta de voiaj și scoase un jurnal zilnic asigurat cu o bandă de metal. În lumina sărăcăcioasă din vagon nu se puteau distinge cifrele încuietorii și făcu mai multe încercări până când le nimeri. Producătorul obiectului îl gândise ca jurnal zilnic, dar acum, în mijlocul blocului de file ușor liniate, se căsca o gaură dreptunghiulară, pe care Markus o realizase cu grijă, folosind o lamă de ras. În ea erau bancnote de o sută de euro, în total opt mii de euro: ultimul rest din banii moșteniți de la tatăl său. În afară de acestea se mai aflau acolo un pașaport și un permis de conducere. Ambele în dublu exemplar.

Obținerea unui al doilea permis de conducere nu reprezenta o problemă; trebuise doar să îl declare pierdut pe cel vechi. Cu pașapoartele fusese mai dificil. Cineva îi povestise odată că poți obține două pașapoarte dacă ofereai asigurări credibile că vrei să călătorești în Israel și pe lângă acesta și într-o țară arabă: pentru că ți se refuză cu ușurință intrarea într-o țară arabă dacă ai o viză israeliană în pașaport, autoritatea pentru pașapoarte îți eliberează la cerere și un al doilea pașaport.

Încercase și văzuse că mergea. Fusese atât de entuziasmat încât își crease un așa-numit pachet pentru caz de pericol. Aproape că uitase că poseda așa ceva. Se întrebă în treacăt unde se afla celălalt pașaport al lui. În orice caz, în el erau o mulțime de vize arabe. Cel de aici era nefolosit, dar mai era valabil șapte luni. Suficient pentru ceea ce intenționa să facă.

Funcționarii nu se interesară de el sau de pașaportul lui. Controlară o femeie mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare și un bărbat slab, cu aspect decăzut, cu o barbă neîngrijită, care după puțin timp coborî.

Puțin după miezul nopții ajunse în gara Rotterdam Centraal. Hotelul gării mai avea camere libere; din fericire, pentru că era obosit și se simțea sfârșit. Ultimele săptămâni stătuse prea mult întins în pat, era oricum, numai în bună formă nu.

Renunță la gândul de a pleca devreme.

Nici aici nu îi ceru nimeni pașaportul. Completă un formular. Și, dintr-un impuls, la rubrica „Numele" scrise CHARLES TAGGARD. Intenție. Un semnal. Deși probabil că nimeni nu îl băgase în seamă.

În cameră scoase telefonul mobil pentru ultima convorbire și cea mai dificilă posibil. Întreaga călătorie își planificase cuvintele și argumentele și purtase această discuție în gând de o duzină de ori.

Dar la acest număr nu mai răspunse nimeni. La așa ceva nu se așteptase. Nu știa ce însemna asta, dar garantat nu era ceva de bine.

CAPITOLUL 22

Trecut

Markus se trezi la anunțul pilotului, conform căruia urmau să aterizeze peste douăzeci de minute. Dezorientat, înregistră că era gol, într-un pat răvășit, împletit cu Amy-Lee, de asemenea goală, mirosind a sex. Încet-încet începea să revadă amănunte. Probabil ceva asemănător se trăia la ieșirea dintr-o comă.

Un avion? Era într-o cameră de hotel zburătoare, și încă una de lux. Aruncă o privire pe fereastră, pe care o simți rece, și văzu nori și munți, fără a avea nici o idee asupra locului unde se afla.

– Vino, trebuie să ne îmbrăcăm! Amy-Lee sări în picioare și râse. Altfel devine penibil...

Exista și un duş. Şi prosoape încălzite. Totul cam strâmt și mai trebuiau să se și grăbească, dar, când avionul începu să coboare, erau curați și îmbrăcați și ședeau regulamentar pe fotoliile lor, cu centura fixată. Se părea că pe Amy-Lee nu o interesa cine avea să facă mai târziu patul răvășit și ce va gândi.

După una dintre cele mai line aterizări trăite vreodată de Markus, rulară pe o pistă îngustă, într-o zonă necunoscută. De jur-împrejur era numai iarbă, cu excepția câtorva clădiri de la marginea pistei. Oricum, rulară prin fața unui hangar în care se afla un Boeing autentic ieșit din revizie.

– De fapt unde suntem? îi trecu prin minte lui Markus să întrebe.

– În Blue Mountains, răspunse Amy-Lee.

– Ah!

Denumirea nu îi spunea absolut nimic lui Markus.

Avionul se opri. Pilotul ieși din cockpit cu un impenetrabil zâmbet asiatic pe figură. Să fi știut ce făcuseră ei?

Și un alt gând neplăcut: dacă Amy-Lee trăise asemenea momente și cu alții? Markus respinse această imagine. Nu se va gândi acum la așa ceva.

Xiao deschise ușa, dădu drumul micuței scări către sol și îi asigură balustrada. De afară pătrunse aerul proaspăt, rece.

– Este mai cald decât mă așteptam, îi spuse Amy-Lee lui Xiao.

Pilotul confirmă:

– Da. Se spune că ar fi cel mai călduros aprilie din ultima sută de ani.

– Încălzirea climei, se auzi Markus spunând aproape automat. Din ușă văzu panorama incredibilă și uită de tot ce îi stătuse pe limbă să întrebe. În depărtare se înălțau munții maiestuoși, acoperiți de zăpadă, un lanț întreg. De jur-împrejur se întindeau povârnișuri domoale, înverzite, deasupra lor se înălța cerul clar ca de cristal, de un albastru profund, punctat cu norișori albi și plin de o lumină ireală.

– Visez? murmură Markus. Știu, visez. Asta se cheamă un vis lucid. Dacă nu mă trezește acum cineva...

Se apropie de ei o mașină mare, de teren. Din ea coborâră doi bărbați, care se dedicară îndeplinirii sarcinii pline de răspundere de a le transborda cele două mici genți de voiaj din jet în portbagajul mașinii și apoi de a le ține deschise portierele de la locurile din spate.

– Și cât de departe este până la proprietatea tatălui tău? întrebă Markus când mașina se puse în mișcare.

Amy-Lee îl privi cu o expresie de nepătruns.

– Aici *este* proprietatea tatălui meu.

– Poftim?

Ea făcu un gest scurt, circular.

– Tot ceea ce vezi. Cu excepția vârfurilor munților.

El nu găsi nici o replică. Tot ceea ce vedea? Vedea o mulțime de lucruri. Rulau printre pășuni pe care pășteau cirezi enorme de vite, pe lângă cabane, pâraie, lacuri. Se apropiau de mai multe case, un mic sat, care se dovedi a fi destinația lor. În centru ieșea în evidență o clădire rezidențială imensă cum Markus nu mai văzuse nici în emisiunile de

televiziune și în reportajele din reviste. Reședința lui Rowe din Hampton părea o dărăpănătură pe lângă *aceasta.*

Mașina opri în dreptul a cincisprezece servitori care stăteau înșirați; unii dintre ei tremurau în aerul rece. Erau cameriste, îmbrăcate cum Markus văzuse numai în filmele vechi. Mai erau servitori în livrele, ca și un tip distins, la costum, care arăta ca un majordom și cu siguranță chiar era majordom. Când Amy-Lee și Markus coborâră, fură salutați în cor, înconjurați – Amy-Lee le strânse mâinile, le cunoștea tuturor numele –, conduși în casă, în hol, unde îi întâmpină cu brațele întinse un bărbat într-un costum cafeniu, tatăl lui Amy-Lee.

Hung Wang era ceva mai scund decât Markus și oferea imaginea iritantă a unui zâmbet american larg, sub ochii chinezești oblici și îngustați viclean. Tenul lui era ca pielea scumpă. Bărbatul emana o energie aproape palpabilă, spirit de acțiune, voință și putere. Nu încăpea nici o îndoială că era centrul de putere al acestei văi.

– Deci dumneavoastră sunteți Mark? spuse el după ce își îmbrățișă și sărută scurt fiica.

Îi întinse mâna lui Markus și îl examină cu o intensitate care neliniștea. Strângerea lui de mână fu caldă și normală, nici exagerat de puternică, nici moale. Totuși, Markus avu senzația că Wang ar fi fost în stare în clipa următoare să-l azvârle cât colo. Îi ură „bun venit".

În casa Wang se respectau buna-cuviință și manierele. Markus primi o cameră de oaspeți aflată la mare distanță de cea a lui Amy-Lee, chiar în altă aripă a clădirii, dacă sesizase bine. Tocmai își aranja lucrurile scoase din geanta de voiaj, când Amy-Lee se strecură la el. Se purta de parcă făcea ceva interzis și știa acest lucru. Cu o îngrijorare pe care Markus o găsea înduioșătoare, ea îi spuse:

– Mark, trebuie să înțelegi ceva. Eu nu sunt doar americană. Port în mine și o moștenire chinezească, conform căreia nici nu mă pot căsători fără binecuvântarea tatălui meu. Nu se poate altfel, înțelegi? Niciodată nu aș putea... să o iau razna sau așa ceva. Aș avea sentimentul că ceea ce ar urma nu ar fi *valabil.*

Markus mustăci.

– Nu am impresia că va fi necesar să o iei razna. Tatăl tău nu pare să aibă ceva împotriva mea. Cel puțin la prima vedere.

Amy-Lee încuviință din cap, dar se comportă ca și cum nu ar fi auzit ceea ce îi spusese el.

– Da, am vrut doar... Se opri în fața lui și îl privi în ochi. Markus, dacă tata te va ruga ceva, fă ce te roagă. Te rog eu.

Markus o privi. Nu avea nici cea mai mică idee ce voia ea să spună cu asta. Probabil că era vorba despre o problemă veche dintre ea și tatăl ei.

– Clar. Așa am să fac.

– Bine.

Îl sărută pe obraz și dispăru tot atât de tainic precum venise.

Și, conform regulilor dintotdeauna ale jocului, toate acestea nu o împiedicară pe Amy-Lee să revină noaptea la el.

Petrecură zile minunate. Într-o aripă a casei era un bazin de înot lung de cincizeci de metri, dotat cu o trambulină de trei metri pentru sărituri, unde dimineața se puteau face câteva lungimi de bazin, pentru ca apoi, după un duș bun, să te așezi la micul dejun. Într-o clădire înconjurată de o grădină cu vegetație deasă se afla un whirlpool, iar la parter mai erau o saună și o sală de forță.

Sub supravegherea unei Amy-Lee care nu mai putea de râs, Markus trebui să aibă parte de primele lecții de călărie. Dar merse mai bine decât crezuse: primi un animal extrem de blând, care suporta binevoitor stângăciile sale, așa că în scurt timp călărea împreună cu Amy-Lee pe pajiștile din jurul fermei. Aerul era proaspăt și tare, mirosea a pădure și anunța zile călduroase.

Pentru fiecare masă a zilei erau încăperi diferite. Micul dejun se servea într-o seră dotată modern și în culori vesele, prânzul îl luau într-o mică sufragerie în alb și albastru, iar seara mâncau împreună cu tatăl lui Amy-Lee și, din când în când, cu câte un oaspete, venit cu afaceri, într-un decor somptuos, cu mult aur și cu antichități. În incursiunile sale prin clădire, Markus mai descoperi o sufragerie mare, cu o masă lungă de cel puțin douăzeci de metri, rezervată festivităților cu mulți oaspeți, ca și sala de dans alăturată.

Aici, îi trecu prin cap lui Markus, vor face nunta.

Era aproape de necrezut. Clădirea părea un palat cu aspect de casă normală, proprietatea aceasta împreună cu celelalte posesiuni, un regat al lui Wang...

Iar el, Markus Westermann, era principele moștenitor. Pentru că fiica regelui îl iubea pe el.

Era greu să te gândești la toate acestea fără să ai senzația de absolută irealitate. Markus crezuse totdeauna despre sine că este ambițios, dar asta depășea tot ce ar fi fost în stare să își dorească sau măcar să își închipuie.

Pe timpul zilei Wang era nevăzut. Acesta obișnuia, după cum spunea Amy-Lee, să își conducă firmele din imensul său birou, unde dispunea de un sistem de videoconferință. Pe lângă aceasta, lui Markus nu îi scăpa faptul că permanent veneau oameni și plecau. Unii dintre ei păreau după înfățișare curieri, alții directori. În orice caz, aeroportul și flotila aeriană a lui Wang erau solicitate intens.

Totuși, la un prânz la care în mod surprinzător luă parte și Wang, se petrecură următoarele: posibilul viitor socru hotărâse să îl încerce pe viitorul posibil ginere. Wang îl întrebă tangențial, în timpul desertului, ce părere are despre o mică plimbare în doi.

– Cu plăcere, răspunsese Markus.

„Oh, acu-i acu!"

Afară terenul era moale, mocirlos. Markus nu avea încălțămintea potrivită pentru genul acesta de plimbare, dar nu era nici o problemă; aveau la dispoziție cizme de cauciuc în toate măsurile. Așa că porniră pășind greoi, pe lângă grajdurile cailor, pe un drum care ducea către un lac și un debarcader, unde mai multe ambarcații cu pânze așteptau vara.

– Fiica mea este pentru mine totul, deschise discuția Wang. Mama ei a murit de timpuriu. A fost foarte tragic.

Markus încuviință cu compătimire din cap.

– Cred.

Ce altceva să fi spus?

– Astea, continuă chinezul și cu un gest arătă valea, le-am cumpărat odată încercând să îi salvez viața soției mele. În urmă cu mult timp. Din păcate, a fost degeaba. De atunci sunt aici.

Markus clipi.

– Aha, spuse el ezitând.

Ce voia de fapt Wang? Și ce legătură avea valea asta cu sănătatea soției lui? Mister.

Wang urmări cu privirea o pasăre care își luă zborul din fața lor și pluti apoi pe suprafața lacului.

– Ei, este o poveste lungă. Să lăsăm asta. Îl privi pe Markus. Amy-Lee mi-a povestit câte ceva despre dumneavoastră. Sunteți un copil răsfățat al norocului, mi se pare.

Markus confirmă șovăielnic:

– Cred că putem spune și așa.

– Partenerul dumneavoastră... l-ați întâlnit cu adevărat întâmplător?

– Dacă credeți în întâmplare, da.

– Iar dumneavoastră ați recunoscut șansa și ați apucat-o cu ambele mâini?

– Am auzit că așa se procedează aici, în SUA.

– Așa este.

Wang râse. În râsul lui vibră ceva ce nu îi plăcu lui Markus. Probabil era doar diferența de culturi; asiaticii, după cum se știe, nu prea le au cu râsul.

– V-ați exprimat bine, continuă Wang. Da, așa se face aici. Vechiul, bunul vis american. Dar, dacă vreți să trăiți în el, trebuie să fiți în stare să recunoașteți când aveți în față o șansă. Puteți face asta, Mark?

– Eu așa cred, confirmă Markus.

Ajunseră la debarcader. Deasupra lacului ca oglinda plutea o ceață albă, rece. Împrejur totul părea rece și părăsit, la orizont se ițea ceva ce putea prevesti o furtună; nori negri, grei.

Wang rămase sprijinit de balustradă și spuse privind apa:

– Șanse. Am să vă povestesc ceva despre șanse, Mark. Când am venit în America, eram un nimeni. Un tinerel chinez, slab, care n-avea decât straiele de pe el. La început, a fost vorba de pură supraviețuire. Nimeni nu mi-a dat nimic degeaba. Dar am folosit fiecare șansă ce mi s-a oferit; am alergat după orice *părea,* de la distanță, o șansă! A fost greu, credeți-mă. Cu adevărat greu. Dar asta m-a învățat să muncesc din greu. Am învățat să iau decizii dure. Și am mai învățat să mă păzesc de oamenii care vor să mă păcălească. Tuși. Când îți faci averea din afaceri cu Asia, ca mine, întâlnești o mulțime de astfel de oameni.

O pauză. Cu siguranță că nu întâmplătoare.

– Eu cred, spuse prudent Markus, că nu pot să îmi închipui nici aproximativ cum trebuie să fi fost. Eu nu știam toate astea, trebuie să

mă credeți. Am aflat când am urcat cu Amy-Lee în avion. Ea nu a povestit niciodată despre... Făcu un gest indicând valea, pășunile, câmpurile, clădirile, lacurile și pâraiele. Mă aflu aici în primul rând pentru că o iubesc pe fiica dumneavoastră și aș dori să ne căsătorim.

Wang se întorsese și el către Markus și îl măsura cu o privire pătrunzătoare.

– Înțelegeți că aici nu este vorba, simplu, de a aduce pe lume copii și de a răzbi cumva? Că nu aceasta este problema?

Markus confirmă:

– Da, înțeleg.

– A câștiga o avere este una. A o primi este cu totul altceva. Aici este vorba de a conduce pe viitor un concern în valoare de miliarde. Acest lucru nu îl poate face nimeni singur; pentru asta trebuie ca ambii parteneri să se înhame la același jug. Problema este dacă dumneavoastră sunteți bărbatul potrivit pentru Amy-Lee. Dacă sunteți pregătit să faceți ceea ce trebuie făcut. Sunteți pregătit, Mark?

Markus ținu piept privirii sfredelitoare. Răspunse acum fără să șovăie:

– Da.

– Bine. Wang își încrucișă mâinile. Să discutăm pe față. Vreau metoda prin care partenerul dumneavoastră găsește petrol acolo unde alții nici măcar nu bănuiesc că ar exista.

Hopa! Ce se petrece? Markus înghiți în sec:

– Hm... mă tem...

– Înainte ca dumneavoastră să îmi răspundeți, vă spun eu ceva. Nu aveți nevoie de firma al cărei vicepreședinte sunteți. Firme care caută petrol sunt numeroase precum nisipul mării. Singurul lucru interesant este metoda. Ca să înființezi încă o firmă pentru asta, este pierdere de timp. Hung Wang se aplecă ușor. Dacă vă căsătoriți cu Amy-Lee, puteți avea orice post doriți în compania mea. Primiți cetățenia americană, primiți... tot. Amy-Lee este unica mea succesoare. Când, odată, voi da în primire, tot ce este aici vă pică în poală. Întinse mâna și cu arătătorul îl împunse pe Markus în piept. Dar vreau metoda asta. Aduceți-mi metoda Block și sunt de acord cu căsătoria. Acesta este târgul. Scrie pe eticheta marii șanse cu care vă veți întâlni în viața dumneavoastră.

Prezent

Markus se trezi dintr-un somn neliniștit, epuizant, fără a se fi odihnit aproape deloc. Poate că un rol îl jucase și salteaua mizerabilă din patul hotelului, dar nu unul hotărâtor. Trebui să se forțeze să facă un duș și fiecare pas făcut în salonul în care se servea micul dejun reprezenta un efort pentru el.

Nimeni nu intră în vorbă cu el, nimeni nu vru ceva de la el, nimeni nu îi lăsase vreo veste. Plăti fără să îl supere cineva și plecă mai departe, spre Amsterdam, având drept destinație Aeroportul Schipol. La ghișeul KLM cumpără un bilet pentru Montreal. Costa 1900 de euro și decolarea era la ora 14.20. Pentru un zbor mai ieftin ar fi trebuit să aștepte o zi, ceea ce era exclus.

Urmă un moment tensionat, când prezentă pentru prima dată pașaportul unui grănicer. Era vorba despre un tânăr cu gândul în altă parte și care se mulțumi să verifice autenticitatea pașaportului și dacă îi corespundea chipul cu fotografia din pașaport, după care îi făcu semn să treacă.

Markus era sigur că pe aeroportul din Frankfurt nu ar fi trecut. Fiind căutat de poliție, fără îndoială că numele lui se afla în computer și la asta nu îl ajuta cu nimic cel de-al doilea pașaport: desigur că autoritățile germane știau de existența acestuia. Dar, așa cum sperase, autoritățile polițienești ale țărilor europene nu conlucrau nici pe departe atât de perfect cum se pretindea mereu.

Totuși, pe măsură ce timpul de așteptare se scurgea, devenea tot mai nervos. Se uita împrejur, așteptând să apară polițiști în orice moment, care să îl caute. Dar nu se întâmplă nimic de acest gen. Salonul de așteptare din fața porții pentru zborul respectiv se umplu de călători cu probleme de serviciu, de familii, toți plictisiți și agitați. Totul decurgea în mod obișnuit.

Puțin înainte de boarding, veni un bărbat care înlocui ziarele de la standuri cu ultimele ediții. Markus luă un exemplar dintr-un ziar german înainte de a trece de poartă.

Știrea-titlu era că explozia care deteriorase grav portul Ras Tanura fusese provocată de o bombă. Poliția saudită dorise să țină secret acest rezultat al anchetei, totuși informația răzbătuse afară și confirma suspi-

ciunea unor experţi americani. Se bănuia că în spatele acţiunii s-ar afla temuta reţea teroristă al-Qaeda.

Atentat al-Qaeda asupra economiei mondiale scria comentatorul, care cerea o intervenţie hotărâtă şi avertiza asupra începerii unui război care s-ar extinde pe un vast teritoriu.

Când îşi ocupă locul, Markus puse ziarul deoparte, închise ochii şi aşteptă până când se ridicară în aer.

Putea doar să spere că nu va ajunge prea târziu.

CAPITOLUL 23

Trecut

Markus își simți corpul de parcă cineva l-ar fi aruncat de pe o stâncă. Sau de parcă îl amenința cineva cu cuțitul scos. Inima i-o luă razna. Brusc, pe spinare începu să îi curgă sudoarea, pe piept, pe întregul corp; neplăcut pe vremea friguroasă.

Deci așa se juca la acest nivel al societății! Da, acolo unde el voia să ajungă.

Simți reflexul de a refuza dezarmat. Pentru a-și păstra onoarea, independența. De a nu se supune nimănui. Și așa mai departe. În toate cărțile și filmele eroii procedează așa, de aceea întâmpină greutăți, dar în final reușesc. Onoarea este răsplătită. În poveștile născocite.

Dar ce se întâmplă când ești în lumea reală? Este mai bine să fii rezonabil. Realist.

Ah, și un alt gând: era posibil ca acesta să fie un test prin care să i se verifice tăria de caracter? Trebuia *să refuze*, ca să învingă?

Era timpul să spună ceva.

Markus își drese glasul.

– Nu este metoda mea. A dezvoltat-o partenerul meu...

– Asta știu, spuse Wang sec. În privirea sa apăru brusc suspiciunea: Mark, nu îmi veniți acum cu un rahat moralizator...

Nu era un test, decise Markus. Wang voia scurt doar metoda Block.

– Am vrut doar să spun că eu nu cunosc metoda. Licărul din ochii bărbatului ce va deveni socrul său – sau nu va deveni, după această

discuție – îl făcu pe Markus să adauge iute: Dar am convenit să mi-o prezinte. Am convenit prin contract. Deci, cu alte cuvinte, este doar o problemă de timp...

Wang îl privi cercetător:

– Acesta este un „da", Mark?

Ce ar avea de câștigat dacă ar face pe băiatul onorabil? Căci de „a face" era vorba. În fapt, nu dorea altceva decât să urce în sferele în care trăia Wang.

– Da, răspunse Markus.

Wang îi întinse mâna.

– Pe cuvânt de onoare între bărbați?

– Da. Pe cuvânt de onoare, răspunse Markus și strânse mâna întinsă.

Așa era când încheiai un pact cu diavolul? Tocmai își pusese zălog sufletul? Ori tocmai luase o decizie extrem de isteață?

Nu avea idee. În filme, lucrul acesta se știa întotdeauna, grație fondului muzical. Dar în lumea reală lipsea fondul muzical.

„Prostii", își spuse. Acceptase simțind că așa trebuia. Poate că nu era drăguț, dar scopul lui nu era să fie drăguț, ci să fie bogat. Planul prevedea să aibă succes cu OPI și OPM, *other people's ideas* și *other people's money,* și din acest punct de vedere acum se afla pe drumul cel bun.

– Bine, spuse Wang. Părea mulțumit. Dădu scurt din cap și îi puse mâna pe umăr: Deci, Mark, fă presiuni. Descoperă cum procedează Block, anunță-mă, și eu organizez nunta.

– OK. S-a făcut.

– Și, Mark... Nici un cuvânt despre asta lui Amy-Lee. Genul acesta de negociere se face numai între noi, bărbații, OK?

Markus încuviință cu un sentiment straniu de ușurare.

– OK.

Înapoi la New York. Înapoi la o firmă care era formal în tensiune.

Pornise! Sosise următoarea tranșă din banii investitorului, cinci sute de milioane de dolari. Se fixaseră discuții cu guvernul brazilian privind forări de probă în Atlantic. PPP aprobase o mărire a salariilor managerilor: un milion dolari pe an, plus prime, începând din iulie.

– Plecăm marțea viitoare cu avionul, îl anunță Block pe Markus când acesta intră în birou.

Nici un „Cum a fost?“, sau „Cum te simți?“, sau ceva asemănător; Block nu ținea la nimicuri de-astea. Continuă:

– La ora 14.00 – discuții cu ministrul energiei, seara – recepție la președinte.

Markus dădu afirmativ din cap, luă dosarul pe care i-l întinse Block. Totul despre oamenii cu care vor avea de-a face.

– Ar fi bine dacă aș ști mai multe despre metodă.

– Te voi pune la curent. Am promis.

– Nu am putea începe imediat instruirea?

Austriacul ridică privirea nemulțumit.

– Toate la timpul lor, mormăi el întinzând mâna după o bucățică de hârtie și notând pe ea ceva.

Apoi îi întinse biletul lui Markus. „Nu aici!“, scria în el.

Markus făcu ochii mari.

Block mai scrise ceva. „Ieșim la plimbare la ora 12.00?“

– Bine, spuse Markus. Toate la timpul lor.

– Este mai bine așa, spuse și Block și introduse hârtiuța în tocătorul de documente.

– Trebuie să fim cu ochii-n patru, fu de părere Block, când puțin după ora douăsprezece străbăteau labirintul de străzi, pe care primăvara își făcea intrarea solemnă. Între timp, întreaga lume îmi vânează metoda.

Markus se străduia să țină pasul cu el.

– Cred că aici aveți dreptate.

– Și, înainte de toți, cinstiții noștri investitori. Pereții birourilor au urechi, nu credeți și dumneavoastră? Și vă spun un lucru: din momentul în care vor avea metoda, ne vor arunca ca pe niște cepe degerate.

Nici un loc nu i părea suficient de sigur. Strada deschisă nu era sigură, restaurantele nici atât, băncile din parcuri... nu, nici ele. În cele din urmă ajunseră într-un bâlci de la marginea Central Park, iar Block propuse să se dea în roata mare.

– Nu știu dacă acolo, sus, ne pot asculta, însă cred că ar fi mai dificil.

Cumpărară deci două bilete. Gondolele erau atât de mici și afluxul de amatori atât de redus, încât imediat se treziră ridicați, singuri, spre cerul albastru.

– La Viena există o vestită roată mare, relată Block. Desigur, mult mai mare decât aceasta; gigantică. În Prater. Utilizează cabine din vechile vagoane de cale ferată, așa că vă puteți da seama de dimensiunile ei. Dar nu am fost niciodată cu ea. Totdeauna mi-am dorit, toată viața, dar nu am ajuns să o fac. O prostie, nu? Sunt austriac, dar cunosc roata mare din Prater numai din povestirile altora.

Markus încuviință din cap, îngrijorat că Block părea să evite tema.

– Nu vreți să începem cu prelegerea privind introducerea în metoda Block? Prima lecție?

– Da, răspunse Block cu privirea ațintită asupra vânzolelii de jos, dintre gherete. Părea să nu fi receptat ceea ce spusese Markus. Ce vă spune cuvântul „bacterii"?

– Bacterii? Hm... OK, va intra în joc. O fi o manevră de păcălire a eventualilor ascultători. Purtătoare de boli.

– Mai mult, nu?

– Pneumonie. Diaree. Igienă. Spălat pe mâini. Dezinfecție...

– Vedeți? Total greșit. Vă puteți spăla pe mâini ca un chirurg, vor rămâne totuși miliarde de bacterii pe pielea corpului dumneavoastră. Acestea sunt peste tot, în păr, în genele ochilor, pe globul ocular, pe smalțul dinților. În intestinele dumneavoastră trăiesc sute de miliarde de microorganisme din peste patru sute de specii, dintre care o mulțime sunt atât de importante pentru viață, încât ați muri dacă ele ar dispărea. Bacteriile sunt vitale, înțelegeți? Despre ele s-a format o imagine complet greșită. Dar asta este. Toată lumea intelectuală este contaminată de concepții false.

Se ambalase tot mai mult și, după acest acces, tăcu din nou.

– Cu siguranță că toate acestea sunt corecte, spuse Markus, dar nu înțeleg ce legătură au cu petrolul.

Block reîncepu să vorbească încet:

– Vă explic pas cu pas, luând-o de la început. Vreau să vă fie clar că dumneavoastră înșivă vă compuneți din vreo zece miliarde de celule, dar conțineți peste o sută de miliarde de bacterii. Cam acesta este raportul, zece la unu. Mai vreau să vă fie clar că fără aceste bacterii nu puteți trăi. Este exclus. Bacteriile există de miliarde de ani, cu mult înainte de a ne fi putut măcar gândi la apariția noastră, a oamenilor. Bacteriile nu au nevoie de noi. Pământul este planeta lor. Noi trăim doar pentru că ele ne procură tot ceea ce avem nevoie. Ele produc oxigenul pe care îl

respirăm. Ele purifică apa pe care o bem. Ele fac solul fertil și descompun în substanțele de care avem nevoie – zahăr, aminoacizi și așa mai departe –, plantele pe care le cultivăm, le culegem și le mâncăm. Fără bacterii nu putem face nimic cu ceea ce considerăm a fi alimente.

Markus încă nu pricepea ce însemna asta, dar era totuși impresionat.

– Hm... până acum nu îmi era atât de clar.

– Lăsați asta să acționeze asupra dumneavoastră, să pătrundă în dumneavoastră. Noi, oamenii, datorăm totul lumii bacteriilor. Întreaga noastră existență. Block îl privi pe Markus. Așteptă până când gondola ajunse la cel mai jos punct al traiectoriei și, când aceasta reîncepu să urce, adăugă: V-a dus ideea până acolo încât să vă gândiți că poate tot lor le datorăm și petrolul?

Markus deschise gura involuntar, dar nu scoase nici un cuvânt. Avea senzația că îl lovise un sac cu nisip ud.

– Nu v-ați gândit la asta niciodată, nu?

– Nu, reuși cu greu să spună Markus. De fapt nu.

– Vedeți? Spălarea creierelor realizată de sistemul nostru de instruire academică. Așa limitează el oamenii, le îngrădește orizontul. Gondola se ridica din nou și el privi în depărtare. Vocea lui luă un ton aproape exaltat. Bacterii există pretutindeni. În adâncul vulcanilor, în gheața veșnică, în acidul sulfuric, în apele reziduale ale reactoarelor nucleare, în interiorul stâncilor, în adâncimile oceanelor, chiar și pe suprafețele exterioare ale sateliților cosmici. În interiorul Pământului, la mii de metri adâncime. Lucru relevat mereu de foraje. Ele devorează rocile, fierul, sulful, manganul din ele. Mulți oameni de știință bănuiesc că numeroase zăcăminte de astfel de materiale au apărut datorită bacteriilor, este vorba despre zăcăminte de fier, crom, cobalt şi chiar uraniu, ele ar fi un produs al bacteriilor. În mod ciudat, savanţilor nu le-a venit ideea că și petrolul și gazele ar fi produse tot de bacterii. Nu, lucrul acesta ar contrazice teorii complicate, mai complicate decât modelul planetar antic. De acesta se agățaseră cu disperare, deoarece Pământul trebuia să fie neapărat centrul universului. Mai bine epicicluri şi mai știu eu ce altceva – chiar dacă astea nu corespund întotdeauna –, numai să nu se predea. Dacă îmi veți pune întrebarea, veți afla că și astăzi retrăim așa ceva cu teoriile care se referă la apariția petrolului. Numai pentru a nu admite ideea că noi, oamenii, nu ne aflăm în centrul

universului. Ci, pentru numele lui Dumnezeu, bacteriile. Generațiile viitoare vor râde de îndărătnicia noastră.

Markus era buimăcit.

– Bacteriile?

– În adâncul scoarței terestre. Devorează dracul știe ce și elimină petrol. Tot ceea ce aveți de făcut este să găsiți aceste bacterii și veți dispune de petrol până când se va stinge Soarele. Acum aveți principiul de bază al metodei mele.

Amorțeala ceda. Markus simți ridicându-se în el un entuziasm de neînfrânt.

– Bacterii! Genial! Cu adevărat genial!

Block zâmbi.

– Și atât de simplu, nu-i așa? Înțelegeți acum de ce nu puteam niciodată să intru adânc în detalii?

Markus abia mai stătea pe scaun. Se stăpânea cu greu să nu sară în sus și să jubileze:

– Asta este... ceea ce ați descoperit dumneavoastră este cel mai important lucru din secolul douăzeci și unu!

Gondola se opri în punctul final. Călătoria luase sfârșit. Acum reîncepea un nou ciclu de urcări și coborâri. Block privi în jos și spuse:

– În ultimul timp am început să mă întreb cum de nu m-am căsătorit. Ocazii au existat. Acum aș fi avut poate un fiu de vârsta dumneavoastră. Dădu din cap gânditor. Ciudată idee.

Entuziasmul îl purtă pe Markus ca un imbold prin zilele ce urmară. Zburară în Brazilia și, în discuțiile cu ministrul și cu colaboratorii acestuia, Markus argumentă, formulă cerințe și vorbi cu atâta elocvență și pasiune, încât nu numai el fu surprins de sine, ci chiar Jim Thurber îl complimentă.

Este adevărat că acești guvernamentali se dovediră o pradă ușoară. Ca angajat la Lakeside and Rowe, Markus avusese de-a face cu parteneri de negocieri de un cu totul alt calibru. Pe lângă ei, acești bravi reprezentanți ai poporului erau amatori.

Convenția încheiată fu pe măsură. Primiră nu numai aprobarea pentru foraje de probă, ci obținură și drept de participare la tot ce va urma, de decizie și de a obține profit. Mai ales ultimul punct. Din cele câteva calcule făcute seara, în camera sa de la hotel de către Markus, rezultară

sume care îl ameţiră. Banii se vor prăvăli cu zgomot şi asupra lui. În curând va gândi numai în milioane.

Asta presupunând că vor găsi petrol. Până când se va afla, vor petrece câteva luni în ţară, pentru că era necesară construirea de dotări noi, speciale. Block schiţase în mare un nou dispozitiv de foraj; acasă, la New York, deja căutau cu sârg o firmă căreia i se putea încredinţa comanda.

Ah, da, mai exista şi Wang.

Markus decisese să nu se mai gândească un timp la tema aceasta.

Zborul de întoarcere avea întârziere. Markus folosi timpul pentru a se plimba prin aeroport şi la un chioşc descoperi o ediţie germană din *Spiegel,* şi nu una oarecare, ci una intitulată „Profeţii petrolului" şi cu fotografia lui şi a lui Block pe copertă.

Ce coincidenţă! Markus luă în mână revista. Unde fusese făcută fotografia? Se părea că în faţa instalaţiei de foraj din South Dakota. Da, îşi amintea; cineva îi povestise că *Spiegel* scrisese pe larg despre ei, dar în vârtejul evenimentelor nu avusese timp să vadă despre ce era vorba... Deci asta era. Impozant. Nu era ultimul număr al revistei, cum era uzual în străinătate, dar o cumpără.

Avea răgaz în timpul zborului să citească temeinic revista. Erau mai multe articole care se ocupau de Block, de metoda lui, de activitatea lor şi de consecinţele pentru economia mondială a descoperirii de către ei a petrolului. Pentru prima oară în ultimii treizeci de ani, SUA plănuiau construirea unei rafinării. Concernele petroliere, care până acum erau ocupate să se cumpere unul pe altul şi să fuzioneze – deci un proces de sclerozare, anunţând consolidarea unei pieţe sau sfârşitul ei apropiat –, adulmecau aer proaspăt. Resursele financiare de război, conform textului, erau completate pentru a înhăţa o bucată cât mai mare din prăjitura care i se pregătea la intrarea pe bursă a firmei Block Explorations.

Cu alte cuvinte, cursul acţiunilor va creşte ameţitor. Chiar şi Markus simţi că ameţeşte numai la încercarea de a-şi imagina ce însemna asta în dolari.

Markus lăsă revista jos şi privi afară oceanul întunecat, înspumat, deasupra căruia zbura. Aşa cum stăteau lucrurile, nu avea deloc nevoie de miliardele lui Wang. Va deveni mai bogat decât ar fi îndrăznit cineva să îşi imagineze.

Mai rămânea Amy-Lee. O primea doar la schimb cu metoda. Numai ca urmare a trădării.

Fir-ar să fie!

Tocmai voia să pună bine revista, ca să doarmă puţin, dar răsfoind-o rapid privirea îi căzu pe un alt articol cu titlul „Sfârşitul ecologiei“ şi cu subtitlul „Ecologiştii prezic de peste treizeci de ani sfârşitul erei petrolului“, dar în loc de acesta a venit sfârşitul ecologilor.

Textul anunţa „victoria finală“ a *American Way of Life*. De acum, viitorul ar aparţine consumului irevocabil şi nelimitat al energiei şi materiei prime, consumului fără limite şi globalizării totale.

Găsirea petrolului la Keya Paha, South Dakota, se scria, nu ar fi doar o simplă descoperire printre multe altele; „metoda Block“ ar reprezenta mult mai mult o schimbare de paradigmă, chiar o schimbare coperniciană în evaluarea resurselor planetare. Bursele, anticipând evoluţiile viitoare, deja pedepseau sever pretutindeni în lume conceptele energetice bazate pe alternative costisitoare. Shell, sub presiunea cursului acţiunilor, desfiinţase compartimentul de cercetare a energiei alternative. În universităţi şi în industria producătoare de automobile, resursele financiare destinate dezvoltării de noi propulsii erau anulate. Un concern producător de telefoane anunţase o nouă generaţie de mobile bazate pe celule energetice acţionate de benzină şi astfel îşi ridicase cursul la bursă. Tranzacţiile producătorilor de rotoare eoliene, biodiesel, pompe de căldură, centrale geotermice şi instalaţii solare erau în cădere liberă; mulţi dăduseră deja faliment, urmau şi mai mulţi.

Pe pagina a doua era o fotografie cu Frieder Westermann, care privea abătut în faţa intrării principale a firmei sale. Subtitlul anunţa: „Fratele profetului petrolului: reducere de personal de la 70 la 5 angajaţi“.

Markus ridică privirea şi simţi un gust amar. Murmură:

– Ce porcărie!

Exclamaţia fu acoperită de zgomotul motoarelor care consumau neîncetat kerosen.

În acea seară, deşi era mort de oboseală din cauza zborului şi a negocierilor extenuante, rămase mai mult timp. Primul care cedă fu Thurber, apoi Block, de obicei neobosit.

– Eu mă retrag, anunţă el pe la ora unu noaptea, vizibil încercănat. Ar trebui să o faceţi şi dumneavoastră. Cu voia dumneavoastră, nu mai arătaţi deloc înfloritor.

Markus încuviinţă din cap şi răspunse intenţionat ca într-o doară ca să nu dea amploare chestiunii:

– Plec şi eu imediat. Mai trebuie să rezolv câteva chestiuni, care oricum nu m-ar fi lăsat să dorm.

Imediat ce rămase singur, dădu deoparte toate documentele şi se aşeză la computer. El era – ceea ce alţii nu ştiau – omul cu cele mai complete cunoştinţe în materie de computere. Administratorul de sistem cunoştea computerele pe dinăuntru şi pe dinafară, dar software-ul cu care se lucra – la drept vorbind, era de la Lakeside and Rowe –, doar în linii generale. Cu prima ocazie, Markus fusese cu ochii pe el, când acesta bătuse parola master[1]. Cu ea putea acum să şteargă toate urmele pe care le-ar fi lăsat făcând ceea ce intenţiona.

Avu nevoie de trei ore până reuşi să schimbe destinaţia unei sume mai mari din capitalul firmei, fără ca aceasta să se observe. Ca banii, trei sute de mii de dolari, să ajungă în mod anonim la fratele său fu simplu în comparaţie cu asta. Economia mondială era un organism uriaş, cuprinzând întreaga lume, iar sistemul financiar – circuitul sanguin al acestuia. Vasele lui capilare ajungeau, ramificate tot mai fin, pretutindeni şi, la fel cum din circuitul sanguin al corpului nu se pierde nici o picătură de sânge, din sistemul financiar nu se pierde nici măcar un cent. Desigur că manevrele lui nu creaseră bani din nimic, dar ceea ce făcuse nu va bate la ochi cel puţin şase luni de acum înainte. Şi, până atunci, va putea să transfere suma lipsă la fel de lejer şi nebăgat de seamă, din veniturile sale personale, care fără îndoială vor spori rapid.

Prezent

Abu Jabr simţi o nelinişte crescândă, pe care o găsea nepotrivită cu vârsta şi rangul său. În asemenea vremuri tensionate, să te afli printre străini! Telefonul era doar un înlocuitor insuficient al prezenţei lui acasă.

---

[1] Parola de administrator, care oferă acces la toate datele (n.tr.)

Între timp, luase legătura cu câțiva oameni, dar fiecare avea propria variantă. În concluzie, nu știa ce se întâmplase. Și de ce nu putea lua legătura cu Zayd? Asta nu înțelegea. Tot atât de puțin înțelegea cum de ajunsese Wasimah să spună despre soțul ei asemenea lucruri lipsite de respect.

Pe lângă acestea, Mandhur tușea și începuse să plângă. Abu Jabr deschise ușa. Una dintre servitoare încerca să îl liniștească pe băiat vorbindu-i.

– Unde este Wasimah?

– A plecat, răspunse femeia.

Era din Malaezia și araba ei abia se înțelegea.

– Când?

– O jumătate oră.

Abu Jabr nu știa nimic despre asta. Se pare că femeia asta făcea ce voia.

În acel moment se deschise ușa care dădea către coridor. Wasimah intră cu un pachet lung sub braț. Fără îndoială era ceva ce își cumpărase. Se pare că femeile trăiau doar pentru cumpărături.

– Unde ai fost? întrebă sever Abu Jabr.

Wasimah făcu ochii mari.

– Să mă rog. Era ora rugăciunii de după-amiază.

Îi arătă ceasul de mână. Era unul din acele modele noi, care îți amintesc exact ora de rugăciune.

– Te-ai rugat? repetă Abu Jabr. Unde?

– La parter există o încăpere pentru rugăciune.

Acum își dădu seama că ceea ce ținea sub braț ea nu era un pachet, ci un covor de rugăciune rulat, din cele fine, care se iau în călătorii.

– Așa, zise el și își drese glasul. Ai auzit ceva despre Zayd?

Wasimah clătină din cap.

– El știe că Mandhur este bolnav. Asta îi ajunge.

Mandhur tuși din nou și ea se duse la el fără alte cuvinte. Abu Jabr se retrase în cealaltă cameră și de acolo auzi cum ea îi vorbea băiatului, căutând să îl liniștească, aproape că îi cânta să adoarmă.

Oftă și se uită pe fereastră la parcul în care erau lumină și ger. Aici pierdea simțul timpului. Să se roage totuși, deși trecuse ora? Nu, decise el după ce se uită la propriul ceas, era prea târziu. Va ține mai târziu

maghrib-ul[1]. Înainte de toate trebuia să-și găsească liniștea. Incertitudinea îl sufoca și mai era și femeia asta încăpățânată...

De alături se auzeau fragmente de discuție.

– Am să mă însănătoșesc? întreba Mandhur încet.

La care Wasimah răspunse:

– Nu știu, copilul meu. Totul depinde de voința lui Allah. Ca totul pe acest pământ.

– Atunci de ce mai facem aceste tratamente?

Abu Jabr zâmbi. O întrebare bună. Era curios să afle ce îi va răspunde Wasimah.

Un timp nu se auzi nimic. Apoi:

– Faptul că totul este la voia lui Allah nu înseamnă că noi nu mai trebuie să facem nimic. Facem acest tratament pentru că sperăm că te va ajuta. Poate că datorită lui te vei simți mai bine, poate că nu. Nu de noi depinde asta, ci de Allah. Dar, pentru că așa stau lucrurile, nu trebuie să ne facem griji. Allah vrea ca noi să ne dăm toată silința, dar nu vrea să ne facem griji din asta. Înțelegi? Căci, dacă îți faci griji în timp ce faci ceva, nu poți să îți dai toată silința.

Abu Jabr privi încremenit telefonul mobil din mâna sa. Abia acum își dădu seama că în tot acest timp îi deschisese și îi închisese clapa permanent. Era impresionat. Nu era o prostie. Era chiar deosebit de inteligent din partea acestei femei.

Lăsă telefonul deoparte și expiră tot aerul din piept. Apoi își luă covorul de rugăciuni, îl rulă, îl vârî sub braț, băgă capul în cealaltă cameră și întrebă:

– Wasimah, încăperea aceea pentru rugăciune... poți să îmi explici cum ajung acolo?

Markus ateriză la ora 16.10 pe Montreal International Airport. Era printre puținii pasageri care aveau doar bagaj de mână, ceea ce îl scutea de așteptatul la banda rulantă pentru bagaje și îi permitea să fie primul la ghișeul firmei cu mașini de închiriat.

În timp ce angajata introducea în computer datele din permisul său de conducere, ea îl întrebă:

– Veți returna mașina tot aici sau la altă filială?

---

[1] În lb. arabă, în original

În ultimul caz, era prevăzut un cost mai mare.

– Aici, răspunse Markus. Mâine la prânz, cel târziu la ora 12.00.

Câteva semnături pe diverse contracte și un formular pe care apăreau kilometrajul și valoarea indicatorului de benzină, îi explică ea cu o rutină ce trăda că spunea aceste lucruri de sute de ori pe zi.

– Urmați aceste indicatoare până la parcarea noastră. Într-un mic birou, chiar la intrare, veți găsi un tânăr. Este Will. El vă va conduce la mașină și vă va înmâna cheia. Drum bun!

Will se mulțumi cu o privire aruncată fugar pe hârtii, apoi îi întinse cheia și mârâi:

– A treia din stânga.

După care reveni la romanul polițist pe care îl citea.

Zece minute mai târziu, Markus se afla pe șoseaua 10, cu patru benzi de circulație, care mai întâi mergea către est, apoi cotea spre sud. Se obișnuise cu tipul de mașină și găsise câteva posturi de radio utilizabile. Până la graniță mai erau cincizeci de mile.

Programul muzical se termină și începură știrile. Prima știre fu că serviciul secret american avea informații că, după atacul asupra portului Ras Tanura, al-Qaeda plănuia încă un atac asupra rezervoarelor de petrol. În acest moment, președintele american discuta cu statul său major de criză despre acțiunile viitoare și îndeosebi dacă SUA trebuiau să preia paza militară a industriei petroliere saudite. Se ridicase și nivelul alarmei generale. Peste tot în SUA se întărise paza clădirilor publice și se înăsprise controlul la graniță.

CAPITOLUL 24

Trecut

La scurt timp, se prezentă un client la care nimeni nu se aşteptase. Tocmai terminaseră primele discuţii cu oamenii care vor produce aparatura pentru forajele de probă din faţa coastelor braziliene. Ore de-a rândul stătuseră aplecaţi deasupra primelor planuri, Block făcuse o mulţime de modificări cu creionul roşu, care le provocară inginerilor celeilalte părţi încruntări, mirare sau clătinări de cap, după care fuseseră trimişi acasă. Imediat după aceasta, intrase Thurber cu un fax şi le spusese.

– Arabia Saudită? repetă Block încruntându-se sceptic. Credeam că au destul petrol.

– Este un angajament lucrativ, spuse Thurber. Ideal să ocupăm timpul până când sunt gata aparatele.

Block se scărpină în barbă.

– Ca să fiu sincer, nu prea am chef. Şi nu este adevărat că nu am mai avea ce face aici. Trebuia să-i fi văzut pe tipi. Nu poţi să le ceri ceva care nu corespunde schemei lor de gândire, că devin căpoşi. Tipii trebuie supravegheaţi îndeaproape, vă zic eu!

Thurber încuviinţă din cap.

– Desigur. Dar în ziua de astăzi asta se poate face foarte bine prin internet sau prin videoconferinţe. Flutură faxul. Oferta saudiţilor este în mod real foarte lucrativă şi sunt sigur că pot să rediscut condiţiile.

Block se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele.

– Nu am absolut nici un chef. În afară de asta, am prea puțină experiență în forajele în deșert. Tocmai acum, când întreaga lume este cu ochii pe noi, nu vreau să încep așa ceva.

Markus remarcă faptul că modul în care evoluase discuția îl jena pe Thurber. În cele din urmă, acesta luă fața lui „de acum vorbim pe bune" și spuse:

– Karl, oferta ne-a parvenit prin Washington. Oamenii aceștia vorbesc cu Casa Albă și ea vorbește cu noi.

Block îl privi încurcat.

– Și ce înseamnă asta?

– Că regele saudit l-a întrebat pe președinte și acesta i-a promis că vă trimite pe dumneavoastră. Asta înseamnă politică la nivel înalt, Karl.

Block dădu încet din cap.

– Ca să fiu sincer, nu mai pot eu de ce președintele vostru îi promite cuiva, Jim. El nu îmi poate ordona mie nimic, aș zice.

Markus îi puse mâna pe braț și îi spuse în germană:

– Trebuie să avem o scurtă discuție între patru ochi înainte de a mai spune ceva.

Block avea dreptate. Fără îndoială că nu erau obligați să trateze Casa Albă altfel decât pe un client oarecare. Președintele american nu le putea da ordine.

Dar, dacă îl supărau, el putea vorbi cu cei de la INS. Ceea ce ar avea consecințe pe care Markus nu și le dorea deloc.

Discuția între patru ochi nu dură mult. Un sfert de oră, poate douăzeci de minute. Căzură de acord să accepte oferta saudită.

Nopțile dinaintea plecării în Arabia Saudită fură scurte. Amy-Lee aproape că îl devora, ceea ce lui îi făcea plăcere. Iar când dormeau, ea dormea neliniștită.

– Am visat, îi spusese odată, când se trezise în miez de noapte. Parcă chiar am trăit asta... am văzut numele tău pe o fișă de cartotecă.

– Pe o fișă de cartotecă? se miră pe jumătate adormit Markus.

– O fișă mare, gălbuie, cu linii roșii subțiri. Unde era asta? căuta ea să își amintească în lumina cu nuanțe violete a zorilor de zi. Eram cu mama într-o casă, pe care tata tocmai o cumpărase. Exact. Deci trebuie să fi fost în Seattle. Mama și cu mine cercetam toată casa, iar în pivniță

am dat de un dulap mare, cu sertare din lemn. Le-am deschis, erau în ele fișe. Mă jucam cu ele. Pe una dintre ele se afla numele tău.

Markus scutură capul zâmbind.

– Ai visat.

– Nu. Îmi amintesc că... Se opri. Nu, nu era numele tău, pe ea scria „Westermann Alfred".

– Așa se numea tatăl meu, spuse Marcus contrariat.

Să-i fi spus asta vreodată? Nu își amintea. Poate că i-a spus.

Amy-Lee se lăsă din nou între perne și vârî un picior între pulpele lui.

– Cum de visez despre tatăl tău? Ciudat...

Sosind la Dhahran, parcă nici nu ar fi părăsit SUA. Partea împrejmuită a orașului, rezervată străinilor, ar fi putut fi oriunde în America; acolo erau magazine de toate genurile, amenajări pentru timpul liber ca terenuri de tenis, un bazin de înot și chiar un teren de golf care corespundea tuturor dorințelor. Practic, împrejmuirea nu se vedea.

Doar că aici domneau temperaturi de plină vară, iar soarele strălucea cu o intensitate care făcea să pătrundă arșița în fiecare celulă a corpului. O arșiță infernală, de care nu scăpai decât refugiindu-te într-o cameră cu instalație de climatizare.

Erau cinci – Block, Markus, doi tehnicieni care trebuiau să se ocupe de aparatură și un bărbat pe post de „om bun la toate". Cei trei angajați fură cazați într-un apartament, iar Block și Markus primiră fiecare câte un apartament, chiar dacă nu alăturate.

„Impresionant", remarcă Markus după ce făcu primul tur. Casa era mare, complet climatizată, nu ducea lipsă de nimic. O suită de oameni de serviciu, în majoritate indigene micuțe, aproape invizibile, întrețineau o curățenie și o ordine perfectă și își făceau apariția doar ca să-i îndeplinească dorințele. Indiferent despre ce era vorba – o baie, un prânz, un pat făcut –, era nevoie doar să spună și totul era îndeplinit. O experiență cu totul nouă, cu care Markus se obișnui imediat.

Se felicita pentru că îl convinsese pe Block. Saudiții! Stăpânii prețului petrolului le cereau sfatul! Dacă nici asta nu reprezenta înnobilarea perfectă, nu mai știa ce altceva putea fi.

Prezent

La sud de Montreal, Markus părăsi autostrada și o luă pe un drum diferit, din care ieși într-un anumit loc – exact la doi kilometri de un centru comercial cu un cap albastru de elan pe acoperiș, de unde își cumpără câteva lucruri – și se înscrise pe o pistă nebetonată, îngustă, care se pierdea într-o pădure.

Drumul se termina într-un loc nemarcat, frământat de nenumărate urme de cauciucuri, între arbori și tufișuri. Singurul semn de civilizație era o tăbliță al cărei conținut scris te ruga să nu arunci gunoiul în pădure.

Markus opri mașina și coborî. Aerul era ca gheața și treptat se întuneca. Până la graniță nu mai erau nici trei mile.

Scoase din portbagaj lucrurile pe care le cumpărase anterior. Bocancii de munte se potriveau. Lanterna mare oferea suficientă lumină. Busola fusese o ofertă specială. Iar geaca vătuită menținea o căldură confortabilă.

Bun. Încuie mașina, se orientă și găsi poteca despre care i se vorbise. Apoi își atârnă de umăr bagajul și plecă.

Descrierea drumului fusese foarte amănunțită și identifică toate punctele de reper. Cam o oră se mergea printre coline de la Lake Champlain. Nici nu se observa unde se termina Canada și unde începeau Statele Unite. Nu existau un gard, un marcaj de frontieră, supraveghere electronică. Poteca umblată era mărturie că această trecere secretă era des folosită.

În sfârșit, se cobora din nou. Colinele rămaseră în urmă, terenul deveni plan. Pădurea se mai rări și apărură primele case ale unei așezări, despre care Markus știa că se chema Highgate Springs și că se afla la trei kilometri sud de graniță.

Nu intră în localitate. Poteca ducea către o pădurice de pini și se termina în parcarea din mijlocul acesteia. În parcare se afla o singură mașină.

Markus se îndreptă către ea, dar, înainte de a ajunge în dreptul ei, geamul din dreptul șoferului coborî.

– Bun venit în SUA, îi ură Keith Pepper.

CAPITOLUL 25

Trecut

Lucrările începură a doua zi după sosirea în Arabia Saudită, dar în condiții care amenințau să le periclitеze. Aveau voie să părăsească așezarea pentru străini de la Dhahran numai însoțiți de o escortă numeroasă, înarmată, care nu se îndepărta o clipă de ei – nici măcar când Block trebui să efectueze cercetările din care totdeauna făcea un secret, cu atât mai mult în aceste condiții. În plus, nu li se permitea accesul pe câmpurile petrolifere deja cunoscute. Block încercă să explice că voia să-și calibreze instrumentele sale pe acestea, în scopul de a le regla pentru condițiile deosebite din deșertul arab, dar se lovi doar de refuzuri însoțite de regrete. Era imposibil, declară neînduplecat reprezentantul Casei Regale.

– Nu știu cum va funcționa asta, îi spuse Block lui Markus seara, după o zi în care doar colindaseră, fără a obține nici cel mai mic rezultat. Trebuie să o iau aproape de la început. Vom avea nevoie de săptămâni, dacă nu de luni.

– S-ar putea să ne convină, răspunse Markus ridicând din umeri. Atât timp cât saudiții plătesc tot...

Thurber reușise să trateze cu beneficiarul mai mult decât dublarea diurnei inițiale pentru fiecare dintre ei; în plus, acesta prelua toate cheltuielile suplimentare, inclusiv deplasări aeriene transatlantice la discreție.

Block dădu gânditor din cap, își frecă buricele degetelor, cum făcea câteodată când se gândea cum să abordeze o chestiune.

– Va trebui să mă ajutați, Markus.

– Nu este nici o problemă. De aceea am și venit împreună.

– Va fi mult de lucru. Va trebui să redescoperim împreună metoda.

– Sunt de acord, răspunse Markus.

Totuși, cineva de la ARAMCO se pare că se mai gândise și le oferi acces cel puțin la câteva dintre documentele solicitate de Block: cercetări seismice, radiologice și magnetice ale solului, pe care austriacul se apucă imediat să le studieze. Pentru aceasta, declară el scurt, nu avea nevoie de nimeni.

– Poate că ar fi bine ca și eu să înțeleg ce faceți, propuse Markus.

– Mai târziu, sună răspunsul. Vă explic totul, dar mai târziu.

Trecu o zi, mai trecu una și apoi încă una, fără ca Block să se arate măcar. Cei trei tehnicieni își petreceau timpul liber la bazin sau în fața televizorului. Pentru Markus asta era prea plictisitor. Se decise să vadă împrejurimile. Însoțit și supravegheat de trei-patru bărbați lați în umeri, se plimbă prin Al Khobar, conceput ca o tablă de șah, care prin splendidele sale amenajări și parcuri te făcea să uiți că te aflai în deșert. Vizită o oază, Hofuf, un oraș cu aspect rustic, în mijlocul a milioane de palmieri, cu o piață acoperită arhaică și pitorească, unde Markus descoperi cadouri originale pentru răsfățata sa prietenă, care costau surprinzător de puțin. Garda lui de corp nu îl mai deranja; în forfota pieței găsea chiar liniștitoare prezența atentă a însoțitorilor săi. Pe de altă parte, avea senzația că prezența lor la tocmeli nu reprezenta un argument de trecut cu vederea în favoarea sa.

Noaptea îi surprinse pe drumul de înapoiere la Dhahran. Șoseaua șerpuia la oarecare distanță de sonde, rezervoare uriașe de petrol și instalații de aprindere a gazelor, ale căror flăcări fumegânde luminau deșertul neted, lipsit de vegetație. Duzini de conducte petroliere și o linie de cale ferată se întindeau paralel cu autostrada, kilometri și kilometri de uniformitate ce te îndemnau la somn.

Când Block nu își făcu apariția nici joi la prânz, Markus îl sună la telefonul mobil și îl întrebă dacă este în regulă ca el să se întoarcă la sfârșitul săptămânii în SUA; fusese invitat împreună cu logodnica sa la o sărbătoare importantă.

– Da, nu este nici o problemă. Duceți-vă liniștit, răspunse Block. După voce părea cam absent. Esențialul este ca săptămâna viitoare să fiți din nou aici. Trecem la treabă.

Chestiunea cu sărbătorirea nu era o minciună sau oricum nu era decât pe jumătate: de fapt, Amy-Lee lua parte în fiecare sfârșit de săptămână la cel puțin două party-uri. La rândul său, nici Markus nu voia să petreacă vreun sfârșit de săptămână fără Amy-Lee pentru că după atâtea zile sub soarele pârjolitor al Arabiei îi fierbeau hormonii în corp. Așa că în săptămânile care urmară deveni pentru el o obișnuință să se urce vinerea după-amiaza într-un avion care îl ducea fără escală la New York, iar duminica să revină la Dhahran cu ultima cursă, bineînțeles pe cheltuiala ARAMCO.

Prima oară, Amy-Lee îl așteptă cu o limuzină-stretch închiriată, din acelea la care spațiul clientului era complet izolat de șofer printr-un geam fumuriu. Markus acționă declanșatorul acestuia când abia părăseau perimetrul Aeroportului JFK și smulse fără menajamente hainele de pe Amy-Lee.

De atunci îl luă mereu astfel și aveau prima partidă de sex, în mod regulat, pe drumul spre oraș.

În apartamentul lui Amy-Lee făcură duș și se pregătiră pentru seară, ceea ce de obicei includea și sexul; apoi plecară la primul party: un vernisaj în Greenwich Village, la un club cunoscut, la o masă cu oameni extrem de importanți. Aici Amy-Lee era tot timpul în formă. Îi plăcea să fie în centrul atenției, emanând energie și fiind bine dispusă până la dezmăț. Markus trebuia să se mobilizeze pentru a-i fi un însoțitor pe măsură și curând descoperi cât de mult îl putea ajuta cocaina ca să fie comunicativ și în formă maximă. Într-adevăr, o substanță de care nu te puteai lipsi, la fel ca de petrol. Doar că era albă. Negru și alb, asta se asorta, evident. Temerile lui de început îi apăreau acum ca mofturi feciorelnice și ceea ce citea mereu, că aceasta ar fi periculoasă și că ar crea dependență – prostii. Puteai să ții ușor totul sub control; în rest, nici o problemă.

Când Amy-Lee și el se întorceau vineri seara – ceea ce de regulă se chema sâmbătă dimineața – încă erau cu atâta chef, că nici nu se gândeau la început să doarmă. Iar în trupurile lor se adunaseră atât de multe orgasme, încât se cereau eliberate.

Pentru somn mai rămase puțin timp. Sâmbăta dimineața de obicei mergeau la cumpărături, la prânz mai era totdeauna un nou restaurant de descoperit. Iar restul zilei decurgea precum seara de vineri. Duminica, după un mic dejun prelungit, în pat, și după sexul de despărțire, care trebuia să ajungă pentru o săptămână, mergeau la aeroport și, imediat după ce avionul se ridica, Markus adormea satisfăcut cu sentimentul reușitei depline. Ducea exact acea viață *high energy* la care năzuise totdeauna: lipsită de plictiseală, cu fiecare minut plin de activități excitante, chiar senzaționale.

Dar niciodată nu își imaginase că această viață ar fi atât de extenuantă.

Odată, sâmbătă seara, din cauza, mai târziu aflată, a unui distribuitor ars și a unei cascade de suprasolicitări ale celorlalte sisteme rezultate de aici, la New York se întrerupse curentul electric. Amy-Lee și Markus tocmai se pregăteau să iasă la petrecerea de inaugurare a unui nou club (doar cu oaspeți invitați), când brusc se făcu întuneric în apartament, pe străzi, peste tot. Orașul se cufundă în haos.

Aprinseră o lumânare și luară din baie radioul care funcționa cu baterii. Un post local transmitea un comunicat de la poliție prin care se recomanda să se rămână acasă dacă era posibil; benzinăriile nu funcționau, toate tunelurile erau blocate pentru că nu se mai putea face aerisirea. Nici telefoane nu se mai puteau da, rețeaua era suprasolicitată, rețeaua de telefonie mobilă căzuse. Reparațiile începuseră, dar nu se știa cât vor dura acestea.

Era de presupus că fără curent electric nu mai aveau loc nici petreceri, așa că rămaseră acasă. Era o noapte fierbinte de vară și bineînțeles că nu mai funcționa nici instalația de climatizare. Curând în locuință se făcu apăsător de cald. Ședeau lungiți în pat, goi, pe întuneric, și își vorbeau, își povesteau copilăria, diverse întâmplări, dintre care unele și le mai povestiseră. Era prea cald pentru sex, în mod bizar. Așteptau ca lămpile și aparatura să reintre în funcțiune, apoi uitară și de așteptare și pur și simplu lăsară timpul să treacă. Totul se opri din mers. Se părea că lumea nici nu se mai învârtea. Niciodată nu va mai fi altfel decât era acum.

Cândva, în noapte, se făcu mai răcoare, și se regăsiră. Fu o întâlnire tăcută, darnică, prudentă, cu totul altfel decât cele de până atunci, fierbinți, cu competiții de orgasme, lupte excitante și întâlniri la vârf ale

plăcerilor. Uitară totul, erau doar doi oameni goi, un bărbat, o femeie și făceau ceea ce bărbații și femeile erau destinați să facă.

Apoi tăcere, o mână umedă pe pielea umedă. În această liniște, Amy-Lee șopti:

– Nu mi-am închipuit niciodată că mă voi îndrăgosti în acest fel. Nu, asta înseamnă să fii mai mult decât îndrăgostit... aproape că mi se face teamă...

În acest moment se aprinse lumina. Totuși, în loc de a distruge farmecul clipei, ea îl amplifică: în dormitor era aprinsă doar o lampă mică, luminând discret. Se priviră unul pe altul direct în ochi, și în acel moment păru că fiecare dintre ei putea citi în sufletul celuilalt până în străfunduri. Nici unul dintre ei nu fu în stare să spună ceva, dar nici nu era necesar. Deodată, Markus își dădu seama că erau destinați unul altuia și acest gând nu i se păru câtuși de puțin caraghios.

Prezent

Keith conducea pe drumurile ce deveneau tot mai înguste, prin noaptea tot mai întunecoasă, povestind despre casa lui de vacanță, când și cum o cumpărase, cum el și prietenii lui traficau totul din Canada astfel, dar lui Markus i se închideau ochii.

Se îndreptă brusc, pentru că deodată se făcuse liniște. Farurile luminau o cabană mică din scânduri groase.

– Te simți bine? întrebă Keith.

Motorul pufăi.

– Da, sunt OK, răspunse Markus.

– Nu arăți grozav.

– Merge. *Trebuie.*

– Cum așa? Ce *trebuie?*

Markus privi cabana, sacii cu gunoi stivuiți lângă scara de la intrare, cele două rezervoare de butan sub un șopron, al doilea automobil, acoperit cu o prelată.

– Dacă aș ști... Probabil să salvez lumea.

CAPITOLUL 26

Trecut

Ce se întâmplase? Se afla în pat, cu cearșaful ud de transpirație lipit de trupul gol. De jur-împrejur noapte. Ferestre deschise, perdele ce unduiau ușor și un curent de aer răcoros, slab, fantomatic... Iar afară stele pe firmament, ca într-o peșteră cu comori din „O mie și una de nopți“. Trebuia să vezi doar acest cer înstelat ca să îți dai seama de ce arabii au fost primii astronomi.

Aici, din nou. Un zbârnâit pătrunzător. De unde provenea? Markus se uită în jur. Cam de la capul patului.

Era un telefon, pe care un designer bolnav îl ascunsese la capătul piciorului veiozei, pe care Markus nu îl observase până acum. Telefonul mai sună o dată, înainte ca el să descopere cum se scoate receptorul din suport.

– Alo?

Era Wang. Dumnezeu știa de unde avea numărul acesta.

– Te mai gândești din când în când la ce am convenit, Mark?

Tatăl lui Amy-Lee era enervant de treaz și plin de energie. La el nu era miezul nopții.

– Ce? gâfâi Markus. Da, sigur.

– Da? Atunci cum se face că nu am mai auzit nimic de la tine? Nici un cuvânt! Săptămânile trec, iar tu te porți de parcă discuția noastră nici nu ar fi avut loc.

Markus clătină capul încercând să alunge somnul.

– Nu, nu. Știu. Mai durează. Nu este totul așa de simplu.

– Pot să te cred, Mark? Îmi spui adevărul? Știi, eu sunt un om suspicios. Îmi spun că tu și așa îmi regulezi fata, poate că ai ajuns la concluzia că îți ajunge asta? Asta mă întreb și de aceea te sun.

– Mister Wang, explică Markus, pot doar să vă spun că sunt pe calea cea bună. Și evident că nu va discuta cu acest om viața lui sexuală. Dar până acum aș putea să vă spun doar generalități. Oricum nu prin telefon. Mai dați-mi câteva săptămâni.

Tăcere. Liniște transatlantică.

– Bine, spuse Wang. Îți propun ca de acum în patru săptămâni să îmi faci din nou o vizită la ranch. Vor fi de față câțiva specialiști care te vor asculta cu interes. Și mai departe vedem noi.

Markus înghiți în sec și speră că discuția nu era interceptată.

– OK.

Wang continuă:

– Știi, Amy-Lee va suferi dacă am să-i interzic să te mai vadă. Dar mă va asculta. În privința asta este o fată cuminte. Gândește-te la asta.

Închise telefonul.

Markus rămase nemișcat în întuneric, cu receptorul în mână. Deci așa stăteau lucrurile. Pentru o viață la turație mare trebuia să fii și pregătit să plătești și un preț mare.

Auzi pe cineva umblând pe undeva, prin casă. Trebuie să fi fost vreo cameristă. Puse și el telefonul în furcă.

Reproșurile lui Wang erau nedrepte. Markus lucra împreună cu Block de săptămâni întregi și acesta se străduia din toate puterile să îl pună la curent cu metoda. Dar ori Block era un profesor slab, ori Markus era un elev slab sau poate că amândouă; în orice caz, Markus încă nu prinsese punctul esențial al metodei lui Block.

Sau altfel exprimat: ca și până acum, ceea ce făcea Block i se părea un fel de voodoo. Asta i-ar fi putut-o explica doar cu greu potențialului său socru.

Fiecare zi se scurgea la fel. Dimineața, Block studia hărțile până ce fixa următoarea destinație a cercetărilor lor, unde se deplasau apoi împreună cu escorta, care se părea că se mărea de fiecare dată. După ce criterii alegea Block aceste locuri? Tocmai asta nu îi era clar lui Markus. Austriacul spunea ceva despre linii de falie, tangente de vârf și

dealuri cu înălțime negativă și, pentru că se comporta de parcă oricine inteligent într-o oarecare măsură ar trebui să le cunoască sensul, Markus se mulțumea să dea doar din cap.

Își spunea că pândește un moment mai liniștit, pentru a-l întrerupe și a-i cere explicații. După care nu va ceda până când nu va pricepe tot.

Imediat ce coloana se oprea în deșert, la poalele vreunei stânci ori în altă parte, cu ajutorul receptorului GPS, Block verifica dacă se aflau la locul stabilit. Suspiciunile sale erau îndreptățite: de două ori până acum coordonatele nu corespunseseră. O dată nu fusese o problemă, trebuiseră doar să mai străbată câțiva kilometri. De cealaltă dată, când Block insistase să ajungă la punctul corect, li se explicase că nu o pot face pentru că nu aveau acces acolo.

După ce se stabilea că se aflau în locul corespunzător, se instala un cort, după care se săpa. Parțial cu simple unelte de mână, parțial cu dispozitive mari, se luau probe de sol, pe care Block le împacheta cu mâna lui, le inscripționa și le cataloga. După ce această activitate se încheia, erau făcute cercetări seismice ample, la care îi implicau și pe arabii ce îi însoțeau. Așezarea încărcăturilor explozive și dirijarea mașinilor cu senzori în zonă erau lăsate de Block în seama celor trei ingineri; insista doar ca pozițiile să fie stabilite simultan prin GPS și prin triangulație.

Cercetările seismice erau simple manevre de derutare – asta înțelese repede Markus. În timp ce deasupra deșertului se auzeau bubuituri și norii de praf ai exploziilor se împrăștiau sub cerul arzător, ei doi rămâneau în cort și verificau împreună probele de sol pe care Block le considera cu adevărat relevante.

– Dacă citiți cărțile de știință popularizată despre petrol, rămâneți cu impresia că un câmp petrolifer ar fi un gen de lac subteran, îi explicase Block. Complet fals. De fapt, petrolul îmbibă un anumit strat geologic, așa cum un burete se îmbibă cu apă. Acest strat este numit rocă de înmagazinare. De cele mai multe ori, este vorba despre straturi de nisip ori de rocă de altfel calcaroasă, dar oricum este o rocă sedimentară. Înțelegeți? Această rocă, pe parcursul a milioane de ani, s-a format prin sedimentare. De aceea ea este poroasă, conținând numeroase canale și bule. Spre deosebire de rocile eruptive, apărute în urma activităților vulcanice – granit, gnais, bazalt și altele. Acestea sunt rocile folosite la pavaje, chenare de ferestre ori pentru monumente – de ce? Pentru că nu permit pătrunderea umezelii. Deci nu pot să conțină nici petrol.

Dar când ele înconjoară un strat impregnat cu petrol, atunci petrolul rămâne acolo unde este. De aceea, conform teoriilor tradiționale, sunt căutate formațiunile geologice în care rocile sedimentare sunt înconjurate de roci vulcanice, în falii, bolte, paturi stratigrafice ori tectonice.

– Înțeleg, spusese Markus, deși nu își putea imagina un pat stratigrafic. Își propuse să se uite într-un lexicon.

– Pentru o resursă de petrol care să merite, joacă un rol și alți factori – stabilitatea purtătorului, vâscozitatea petrolului, presiunea în depozit, conținutul de gaze, aportul de apă marginală, temperatura și altele. Dar, mai întâi de toate, trebuie să găsești un câmp petrolifer, nu? Apoi Block îi explicase că ar exista mult mai multe genuri de rocă decât are în vedere geologia clasică: Iată aceste două bucăți! Amândouă sunt granit, dar acesta este un sortiment căruia eu îi spun granit-1, celălalt este granit-26A. Sesizați diferența? Desenul structural aici este tipic. Până acum, la granit, am sortat 32 de varietăți; trebuie să învățați să le recunoașteți. Este esențial.

– OK, spuse Markus. Am înțeles.

Habar nu avea cum o va face. Privea atent cele două probe de rocă, fără a putea face vreo deosebire între ele.

Pe durata timpului de rugăciune, toate lucrările încetau. Era valabil și pentru ei, pentru „necredincioși". Din escortă făcea parte un bărbat înalt, cu barbișon roșcat, care purta la centură o cravașă și care supraveghea îndeplinirea obligațiilor religioase. Block îi spunea „politrucul".

Arabia Saudită este o țară ciudată, constatase Markus. Un stat religios. Probabil că, dacă ar fi putut să foreze după petrol în Vatican, ar fi văzut că acolo religia nu era atât de severă ca aici. În afară de asta, se părea că în Arabia Saudită existau numai bărbați, ceea ce te ducea cu gândul că pe femei le țineau încuiate. Când se zărea o făptură feminină, aceasta era încotoșmănată de parcă s-ar fi deplasat printr-o zonă afectată de o epidemie.

Deci total contrariul a ceea ce pentru Markus reprezenta țara visurilor sale.

Respira ușurat de fiecare dată când reveneau la Dhahran, în enclava unde putea bea o bere, fără a fi biciuit pentru asta. Cu timpul, abia aștepta ca acel contract să fie dus la capăt și să poată părăsi această țară bătută în cap.

Seara petrecea tot mai mult timp cu Block, în laboratorul amenajat de acesta în pivniță. Îl privea cum sorta probe de roci, cum le răzuia și le examina la microscop.

– Nu trebuie să vadă nimeni ce este aici, spunea Block mereu. O privire asupra a ceea ce fac aici, și devine clar în ce constă metoda mea.

Observația aceasta nu se putea referi și la Markus. El nu pricepea mai nimic din ceea ce îi povestea bătrânul tehnician al petrolului.

– Vedeți sclipirea asta? Este caracteristică pentru gnais-3, spunea Block, dar Markus nu vedea nici o sclipire. Iată aceste structuri în formă de seceră. Cred că sunt antireacții la petroleonți. Sau erau, căci pot fi aici de milioane de ani.

Markus nu vedea nici o structură în formă de seceră. Oricum, înțelesese că petroleonții erau acele ipotetice bacterii producătoare de petrol pe care le căuta Block și despre care presupunea că nu era posibil să fie izolate, pentru că trăiau prea adânc în interiorul Pământului și mureau când erau scoase de acolo.

După ce Block termina cu laboratorul, urcau în camera de zi, pe care acesta o transformase într-o uriașă cameră de lucru. Expediase personalul din casă, pentru că bănuia că printre ei erau spioni, și totul arăta în consecință: praf pretutindeni, nisip, ambalaje goale, rufe nespălate. Ca și în pivniță, Block montase aici detectoare de microfoane, trei tipuri diferite, pe care le adusese din America, și nu îngăduia nimănui să se apropie de ele. În plus, punea muzică, ceea ce în afara enclavei Dhahran era faptă infracțională.

Aici, în baza datelor obținute, el marca cu linii hărți mari: câmpuri corelate, cursuri de acoperire și, mai ales, posibile microcanale de aerisire. Markus află că era vorba despre legături foarte fine, de genul capilarelor, în interiorul pământului, care ajungeau la adâncimi incredibile.

– Nici pe acestea nu le cunoaște geologia clasică, explică Block, eu le-am descoperit. La început nu eram lămurit ce semnificație au. Dar, dacă unul ca mine ar scrie un asemenea articol și l-ar trimite la o revistă științifică, materialul ar ajunge la coșul de hârtii. Dacă înaintea numelui nu ai scris profesor doctor, poți să o lași baltă.

– Și ce semnificație au? La microcanale mă refer.

Block se aplecă în față, ca să poată vorbi mai încet.

– Secretul este că petrolul rezultă în urma unui circuit. Prin procese bacteriene – deci descompunere, putrefacție, bacterii din sol și altele

asemenea – procesul începe la suprafaţa solului şi coboară tot mai mult în adâncime. Nu există un loc în care procesul să se oprească, în orice caz, în acest mod carbonul ajunge permanent înapoi în pământ, unde este transformat în petrol nou. Şi, bineînţeles, înmagazinat. Treaba cu CO_2 v-am explicat-o. Problema este de ce petrobacteriile care fac treaba aceasta se află la adâncimi enorme. Procesul producerii petrolului, care are loc acolo, are nevoie de temperaturi enorme. Pe care i le furnizează nucleul Pământului. Cu alte cuvinte, nu corespunde ceea ce se spune mereu, şi anume că petrolul ar fi energie solară fosilizată – dimpotrivă, el este energia transformată a nucleului Pământului. Şi prin asta el este inepuizabil.

– Eu credeam că nucleul Pământului se răceşte în permanenţă.

– Eroare. Căutaţi o carte bună şi citiţi-o. Temperatura nucleului Pământului, în cele patru miliarde de ani pe care îi are Pământul de când există, a scăzut cu aproximativ o sută de grade. Nucleul globului pământesc are o temperatură de 4 000–7 000 de grade. Să fie clar, este la fel de fierbinte ca suprafaţa Soarelui.

– Chiar aşa?

Markus era uimit.

– Nu este nevoie să mă credeţi. Verificaţi. Aşa susţine ştiinţa.

Markus verifică ulterior. Aşa era. Ce îl surprindea era temperatura suprafeţei Soarelui. Reţinuse de undeva o temperatură de milioane de grade, dar aceasta era temperatura în interiorul Soarelui, unde aveau loc procesele de fuziune nucleară, de unde Soarele îşi procura energia.

Se pricepea prea puţin la toate aceste chestiuni legate de ştiinţele naturale. Chimia, fizica şi celelalte de genul acesta nu fuseseră pasiunea lui în şcoală. Şi se dovedea că o asemenea rămânere în urmă era mai greu de recuperat decât îşi închipuia Block ori el.

Mai ales când erai veşnic obosit, ca el.

Block, dimpotrivă, părea că nu oboseşte niciodată.

– Microcanalele transportă petrolul din adâncimi către suprafaţă, explică Block şi desenă şi o schiţă. Prin efectul capilar, sau osmoză, asemănător cu modul în care suge lichidul hârtia filtrului de cafea, înţelegeţi? Apoi acesta se adună în straturile sedimentare, prin propriul efect de sugere.

– Dar atunci câmpurile petrolifere ar trebui să fie tot timpul pline, gândi Markus.

Block confirmă:

– Așa se și întâmplă. Fenomenul se numește refilling. A fost observat în Golful Mexic, la exploatările din Oklahoma și din Orientul Mijlociu. Până acum, știința nu are o explicație, dar, din motive pe care eu nu le înțeleg, nu mai este preocupată de acest fenomen. Făcu cu mâna un gest ca și cum ar fi vrut să anuleze totul. Nici eu nu știu încă exact ce se petrece. Se poate ca la forarea într-un asemenea câmp să se greșească ceva; ceva care închide microcanalele, le blochează, le colmatează sau mai știu eu ce. Dar nici nu are mare importanță, căci refillingul are loc oricum mult prea încet pentru a prezenta interes economic. Nu, eu vreau să ajung mai adânc, la petroleonți. Ei sunt sursa.

– Asta înseamnă că trebuie forat mai adânc în câmpurile petrolifere epuizate? vru să știe Markus. Nu poate fi atât de simplu.

– Nici nu este. Aici intră în joc microcanalele. Ele se pare că sunt în stare să transporte petrolul la mari distanțe. Chiar și un unghi mic către verticală înseamnă o depărtare importantă, dacă este raportată la adâncime. Gândiți-vă la diamante. Ele sunt cristale din carbon pur, pentru a căror producere este necesară o presiune ce se înregistrează la minimum o sută patruzeci de kilometri adâncime. Ceea ce demonstrează că trebuie să existe carbon la această adâncime în manta – teza mea de plecare, dacă vă amintiți. Dar pe academicieni nu îi interesează.

Markus începea să înțeleagă în linii mari teoria lui Block. Ceea ce îi crea dificultăți era punerea ei în practică.

– Deci este vorba de a găsi microcanalele și traseul lor? întrebă el.

– Exact.

Block dădu din cap ca un profesor mulțumit.

– Și cum se face asta?

Privirea lui Block se întunecă.

– Mda... Aceasta se face în cea mai mare măsură intuitiv. La asta m-am referit când am zis că metoda mea nu este definitivată. Cu siguranță că în curând veți pricepe cum merge treaba, dacă veți fi alături de mine suficient de mult timp... Dar intuiția, asta este ceva ce nu se poate patenta. Privi fix un punct aflat în cel mai îndepărtat loc al camerei, ca și cum nu ar fi vrut să îl piardă din ochi nici o secundă. Desigur că există o formulă concludentă. Sunt sigur că există. Dar nu am găsit-o. Dar când o vom găsi... atunci vom stăpâni tot. Totul. Lumea ne va aparține.

În cele din urmă, Block luă o hotărâre și fixă trei locuri pentru primele forări de probă.

Sosiră echipe de la ARAMCO, cu utilaje grele și specialiști – predominant filipinezi, indieni și pakistanezi, ca și câțiva arabi din alte țări arabe –, iar experiența, rutina și profesionalismul lor respirau prin toți porii. Ei se purtară de la început cu condescendență sesizabilă față de Block și Markus, dar, când bătrânul austriac le aprecie mașinile, discută cu ei chestiuni profesionale și le povesti despre experiența dobândită la forările din Java, care făceau parte din primele deschideri *off-shore,* le câștigă simpatia și respectul.

– Buni oameni, se pronunță Block când se întoarseră seara.

Markus nu avea nimic de povestit și, ca urmare, se limită să asculte și să privească. Remarcă un arab care urmărise totul de la distanță. Asemenea unui om căruia nu îi plăcea ce se petrece și care în taină se pregătea să le comunice asta celor care îl trimiseseră.

Când Markus îi relată cele observate, Block ridică doar dezinteresat din umeri.

– Nu știu la ce vă referiți. Mie nu mi-a sărit nimic în ochi.

Dar în ziua următoare totul era altfel. La locul forajului găsiră complet alte echipe, care continuară lucrările; toți erau oameni care vorbeau exclusiv araba. Bărbatul remarcat de Markus în ziua precedentă funcționa ca traducător. Acesta explică rece că tehnicienii ceilalți nu erau, din păcate, disponibili.

Această schimbare îl supără pe Block peste măsură.

– Aici ceva nu este în regulă, îi strecură el lui Markus la ureche, când inspectară cea de-a treia instalație de foraj, când soarele urcă la zenit și arșița, ca în fiecare zi, deveni de nesuportat. Oamenii aceștia noi nu sunt buni de nimic. Toți sunt niște cârpe.

Markus aprecie că era neliniștitor felul în care bătrânul colinda perimetrul, cum își rodea unghiile și arunca în toate părțile priviri furioase. Ce îi scăpase? Doar nu era atât de important ce oameni lucrau la forări. Făceau o gaură în pământ, nimic altceva.

– Nu îmi place, îi repetă Block. Aici cineva joacă un joc în care noi suntem doar figuranți.

Markus găsi că se manifesta de-a dreptul paranoic.

Block continuă:

– Trebuie să fim atenți, Markus. Să fim cu ochii-n patru, altfel ăștia ne fraieresc.

Nu sesiza el ceva ce pentru Block era clar ca lumina zilei? Posibil. Markus simțea că devenea el însuși nervos.

Forările rămâneau fără rezultat, oricât de adânc săpau. Block apreciase că vor găsi petrol la două mii de metri adâncime. În ziua în care fu atinsă această adâncime, găsiră la locul forajelor grupuri de saudiți, bărbați îmbrăcați cu burnusuri albe, subțiri, pe cap cu acele bucăți de pânză care lui Markus îi aminteau totdeauna de șervetele de bucătărie. Nu lucrau, doar priveau, discutau între ei și păreau că se amuză pe seama rezultatelor.

Markus bănuia că erau geologi de la ARAMCO, care acum mulțumeau Dumnezeului lor că le dăduse lor dreptate și că nu le era demascată neștiința.

Bock luă la cunoștință de existența lor fără a i se citi nimic pe față, dădu scurt ordinul de a se fora în continuare și îi ceru șoferului să îl ducă înapoi la Dhahran.

– Trebuie să revăd totul, îi spuse lui Markus. Cred că de vină este deșertul. Arșița, seceta milenară... aici guvernează alte legi.

– Vă pot ajuta?

– Nu. Dădu negativ din cap cu putere. Trebuie să fiu singur, singur cu gândurile mele. Să mă îngrop în ele. Vă voi explica totul, dar mai târziu. Când voi pune ordine în gândurile care mi se bulucesc în minte... Dumneavoastră fiți atent la foraje.

Și plecă.

Markus rămase, fără să știe ce voise Block să spună cu asta. De ce cineva trebuia să fie atent la foraje? Nu avea idee. Îi privea pe oamenii care manevrau prăjinile, cum zburau cifrele pe afișajele computerelor, cum urlau motoarele, cum se ridicau norii grei de gaze de eșapament spre cer. Nisipul se pulveriza când perforatoarele se roteau și vântul îl purta departe. Era plictisitor și incitant în același timp – plictisitor pentru că putea doar să privească, înțelegând prea puțin din ce se petrecea în fața lui, și incitant pentru că propria soartă era legată de ce se întâmpla.

Seara, când revenea la locuință era epuizat de căldură, dar mai ales de inactivitate. Block nu se arătă, iar la telefon fu atât de laconic încât Markus nu mai insistă. Devenea tot mai puternică senzația că lucrurile

erau pe cale de a-i scăpa de sub control, totuşi căută să o ignore şi se duse să facă un duş.

Tocmai terminase, când cineva sună la uşă. Una dintre servitoare deschise şi dispăru urgent când Markus apăru numai cu un prosop în jurul coapselor. Nu era Block, ci un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată. Un american care îi întinse mâna, fără a fi deranjat de ţinuta lui.

– Jim este numele meu, spuse acesta. Suntem vecini. Purta un tricou fără mâneci, care lăsa să i se vadă braţele tatuate; cu această excepţie, arăta ca un contabil cu început de chelie. Bărbatul continuă: În fine, am reuşit să vă găsesc. Sunteţi mai tot timpul plecat, nu? Eu organizez astă-seară, pentru nişte prieteni, un grill şi v-aş întreba dacă nu doriţi să veniţi şi dumneavoastră. Este ceva lipsit de pretenţii; vom pune pe grătar nişte fripturi de vită, câteva soţii vor aduce salate...

„Asta mai lipsea!", fu primul gând al lui Markus. Nu avea nici un chef. De fapt îl durea capul, era îngrijorat ca nu cumva cariera sa de miliardar aflată la început să fie distrusă de intrigile din deşertul arab şi, în plus, îl dărâmase ziua categoric ratată.

Şi totuşi plăcerea de a trăi consta, în mare parte, în a nu rata nimic.

Poate că petrecerea îl va face să gândească altfel.

– Cu plăcere. Mulţumesc pentru invitaţie. Din păcate, nu am nimic la îndemână cu care să pot participa...

Jim îl opri cu un semn.

– Eu am năvălit la dumneavoastră, *sorry*. Participaţi cu bună dispoziţie şi cu poftă de mâncare şi este suficient. Să zicem, pe la ora nouă?

– La nouă, confirmă Markus. Este în regulă.

Când la ora nouă fix, proaspăt ras şi echipat prezentabil părăsea casa şi traversa gazonul, fu martor la o scenă care părea desprinsă dintr-un film: bărbaţi în jurul grătarului, cu mâneci scurte, râzând cu poftă, femei în haine lejere, zâmbind bine dispuse, o masă care se îndoia sub cantitatea de sosuri, pâine şi boluri cu salate, farfurii din plastic, dar cuţite pentru steak normale. Cu făclii înfipte în pământ, care pâlpâiau în amurg. Markus îşi aminti involuntar de flăcările gazelor din deşert.

I se puse în mână o cutie de bere minunat de rece şi se trezi rapid implicat în conversaţii lejere, întrebări nevinovate, de cât timp se afla aici, cât va mai rămâne, ah, şi vremea asta incredibil de călduroasă, nu?

Câteodată tânjești după o ploaie, dar merge. Apoi veni vorba despre baseball. Într-o asemenea discuție Markus nu se descurca și își dădu seama că era în dezavantaj. Se decise să își aleagă în cel mai scurt timp posibil o echipă favorită, căreia să-i urmărească meciurile. De exemplu, New York Yankees. Cel puțin de la ea avea un tricou.

Între timp, adia minunat a friptură. Una dintre femei îi puse lui Markus în mână o farfurie și îl conduse la grătar.

– Ca oaspete de onoare, veți primi prima friptură, decise ea cu amabilitate. Așteptați aici, gustați și apoi ne spuneți dacă merge.

Omul din spatele grătarului zâmbi. Era înalt, ciolănos, avea ochi adânciți în orbite și vârsta cam de cincizeci și cinci de ani. Trăsăturile lui aveau ceva melancolic.

Reluară ritualul conversației. Da, era aici de șase săptămâni. Dhahran era un oraș încântător, aproape ca în America, exact. Arșița, OK, cumplită. Insuportabilă de dimineața devreme și așa era tot anul. Da, era pentru prima dată în Arabia Saudită. El era vecinul din dreapta. Jim îl invitase, absolut spontan.

Bărbatul testă cu furculița o bucată de carne.

– Pare să fie gata, ce părere aveți?

– Să îi dăm drumul, spuse Markus, ridică farfuria și privi în jur.

Erau singuri.

– Unde sunt ceilalți?

Bărbatul îi puse friptura în farfurie.

– S-au retras decent.

– De ce?

– Ce vedeți aici, de fapt, nu este un grill oarecare. A fost regizat pentru ca noi doi să ne întâlnim fără să batem la ochi. Îi întinse mâna lui Markus. Eu mă numesc Charles Taggard. Lucrez pentru CIA.

CAPITOLUL 27

Ce spui atunci când faci cunoştinţă cu cineva de la CIA? Markus se strădui să nu scape farfuria din mână și spuse:

– CIA? Ce incitant. Ia spuneţi-mi, cum este să lucraţi pentru un serviciu secret?

Taggard refuză tonul glumeţ.

– În cea mai mare parte este o treabă de birou, explică el calm, nici pe jumătate atât de spectaculoasă cum se crede în general.

– Şi, dacă îmi permiteţi să întreb, cum aţi ajuns să o practicaţi?

Markus simţea impulsul de a pune întrebări şi de a păstra astfel iniţiativa în discuţie până când depăşea surpriza.

– Într-o modalitate absolut profană. Studiasem ştiinţele economice la Ohio State University, pe urmă am mai făcut ceva şi, când a sosit timpul unei slujbe liniştite, am dat de o ofertă a CIA. Întoarse relaxat fiecare friptură pe grătar, una după alta. O carieră pe care cred că nici un autor de thriller nu ar prelucra-o într-o carte. De fapt, este mai curând regula decât excepţia.

Markus trase adânc aer în piept.

– OK. Şi acum? Bănuiesc că vreţi să mă recrutaţi ca agent.

– Mai întâi vreau doar să vorbesc cu dumneavoastră.

– Mai întâi? repetă suspicios Markus.

– De la economist la economist. După câte ştiu, aţi studiat şi economia. Taggard îşi puse şi el o friptură pe farfurie şi continuă în germană: Putem discuta în limba germană. Am lucrat timp îndelungat în Europa şi am avut mult de lucru în Germania.

Markus era impresionat. Taggard vorbea cea mai fluentă germană pe care o auzise vreodată la un american.

– În ce mă priveşte, nu e absolut nevoie.

Bărbatul cel suplu insistă:

– În orice caz, cred că serviciul secret saudit are cu germana considerabil mai multe probleme de cât cu engleza. Agăță furculița pentru grătar într-un cârlig și arătă către un grup care se afla ceva mai departe. Haideți să mergem acolo, pentru ca și ceilalți să se bucure de grătar. Altfel ar fi păcat de fripturi.

Friptura era excepţională, salata la fel, doar sosurile ar fi putut fi ceva mai picante. Berea era americană, deci o zeamă amăruie, subţire, care unui german i-ar fi putut provoca doar o toleranță politicoasă, dar, dată fiind situația, lui Markus îi convenea. Va avea nevoie de un cap limpede.

– V-aţi întrebat vreodată, reîncepu Taggard discuţia după ce se servi din friptură, de ce este petrolul atât de ieftin?

Markus ridică privirea.

– Ieftin? Toată lumea se plânge că ar fi scump.

– Vă rog, ripostă dur Taggard. Această masă de oameni are cunoștințe jalnice de economie și are necazuri și cu nota de plată de la o lăptărească, știți la fel de bine ca și mine.

– Aici socoteala nu este complicată. Suma apare la pompa de benzină și an de an este mai mare.

– Bine. Pot să vă arăt cum se calculează, da? Taggard luă în mână o cutie de bere neîncepută. Să zicem că aici ar fi un litru de petrol. Cât costă acesta acolo unde este scos din pământ? Un baril – în jur de doi dolari. Un baril are 159 de litri, deci cam 1,2 eurocenți costă litrul nostru de petrol când ajunge într-un rezervor de petrol pe pământ saudit.

Markus privi gânditor doza verzuie de bere. Ceva mai mult de *un cent?* Era puțin.

– OK, spuse el. Și mai departe?

Taggard împinse cutia ceva mai departe pe masă.

– Litrul nostru este pompat printr-o conductă, de exemplu în portul Ras Tanura. Acolo, la terminal, este conectat un vas petrolier, un VLCC, cum i se mai spune, *adică very large crude carrier.* El poate să transporte 300 000 de tone, iar litrul nostru face parte din ele. Trecu

berea dincolo de o crestătură mică în masă. În acest moment litrul nostru costă, să zicem, 18 eurocenți. La acest preț plătește petrolul cu câteva luni înainte firma comercializatoare care a luat în charter tancul. O afacere legată de termen. În funcție de cum evoluează prețul petrolului la bursă, ea este o afacere bună sau proastă.

Markus confirmă:

– Clar.

Auzise sau citise despre toate aceste chestiuni, dar nu se interesase de amănunte. Negocierea prețului petrolului nu era treaba lui. Treaba lui era să îl găsească.

Taggard împinse cutia mai departe, cu mișcări ușoare, unduitoare.

– Acum petrolul nostru navighează din Golful Persic în Marea Roșie. Charterul unui asemenea tanc petrolier costă între 18 000 și 23 000 dolari pe zi, traversarea Canalului Suez înseamnă o taxă de 305 000 dolari. Călătoria până la Rotterdam durează 25 de zile, combustibilul mai costă 315 000 dolari, iar ca taxe portuare se mai adaugă cam 130 000 dolari. În total, puțin peste un milion de euro, ceea ce pentru micul nostru litru din uriașul tanc înseamnă 0,3 cenți.

– Deci acum costă 18,3 cenți, concluzionă Markus, care începea să se întrebe unde voia să ajungă de fapt Taggard.

– Exact. La Rotterdam tancul este golit, ceea ce durează treizeci și șase de ore. Litrul nostru ajunge în rezervoare cu capacitatea de patru milioane metri cubi, iar ulterior în conducta care pleacă de la Rotterdam și să zicem că merge la rafinăria din Wesseling, lângă Köln. Conducta aparține unui consorțiu format din Shell, BP și Texaco, care încasează pentru transport între trei și patru euro pe tonă. Adăugând asta, când litrul nostru ajunge patru zile mai târziu la rafinărie, costă cam 19 cenți.

– Încă nu este mult, îi dădu dreptate Markus.

Taggard dădu din cap și deschise cutia de bere.

– Acum țițeiul este rafinat, fiind descompus chimic în gaz lichid, petrol ușor, petrol mediu, petrol greu, benzină, combustibil pentru încălzire, kerosen, benzol, propilenă și așa mai departe. Acest lucru decurge relativ repede, doar câteva minute. Mai mult decât îți trebuie ca să calculezi. Căci dintr-un litru de țiței bineînțeles că nu se obține un litru de benzină, ci aproximativ o treime. Douăzeci de procente revin combustibilului de încălzire, șase procente kerosen și așa mai departe.

Dar, oricum ai socoti, nu ajungi la prețul de 1,30 sau 1,40 euro cu care se vinde litrul de benzină la pompă.

– Pentru că se mai adaugă impozitul, fu de părere Markus.

– Da. V-ați gândit vreodată ce înseamnă asta? Taggard se lăsă pe speteaza scaunului și sorbi din bere. Cele care câștigă cel mai mult de pe urma petrolului sunt guvernele țărilor consumatoare. În Germania impozitul reprezintă 75 de procente din prețul benzinei, peste un euro pe litru, față de câștigul firmei petroliere, care este de numai patru până la cinci cenți pe litru. Mai luă o gură de bere, ceva mai scurtă. Nu din cauza aceasta concernele petroliere ar fi cele mai sărace firme; multe dintre ele se numără printre cele mai profitabile din lume. Dar, spuneți-mi acum, cum de se mulțumesc saudiții cu atât de puțin? Pe piață se obțin fără probleme 1,40 euro pe litru, atât plătiți deseori în Germania, și când la pompă apare 1,20 exclamați: „Oh, ce ieftină este astăzi!". Totuși, saudiții dau litrul cu nici 20 de cenți – de ce? Doar prăjitura este atât de mare! De ce saudiții se mulțumesc cu o bucățică atât de mică din ea?

– La ei se exclud transportul, rafinarea, distribuirea. Care costă ceva.

– Dar nu atât de mult, tocmai v-am prezentat socoteala. În afară de asta, a planta meri, a recolta merele, a scoate din ele sucul, a ambala sucul și a-l duce la supermarketuri, toate acestea nu se fac gratis. Totuși, sucul de mere este mai ieftin decât benzina. De ce?

Markus se gândi. Treptat începea să înțeleagă unde voia să ajungă Taggard. Răspunsul simplu la întrebarea lui ar fi că sucul de mere nu se impozita, dar nu aceasta era problema. Se ridica întrebarea cum *era viabil* din punct de vedere economic ca benzina să poată fi mai scumpă decât sucul de mere.

Îl privi pe interlocutor. Pe agentul CIA, care nu arăta nici pe departe cum își închipuise el.

– Poate că saudiții sunt obligați să-și vândă petrolul atât de ieftin.

– Obligați? De către cine, de exemplu?

– Eu nu cunosc ce se petrece în culisele politicii externe americane.

Taggard se sprijini de masă, apoi izbucni în râs.

– Dumnezeule mare, dacă mai aud o dată asta... Chiar credeți asta? Că guvernul saudit menține prețul atât de scăzut pentru că se teme că altfel vor fi ocupați de SUA? Mister Westermann, prin anii '70 regele Faisal a naționalizat societățile petroliere americane din țară. Ceea ce

înseamnă că pur şi simplu el şi-a însuşit, contrar voinţei SUA, cu plata unei despăgubiri, hai să îi zicem simbolice, toate clădirile, aparatura şi instalaţiile făcute de americani pe banii lor. A păstrat până şi denumirea, ARAMCO este prescurtarea de la Arabian – American Company, înfiinţată iniţial de Chevron, Texaco, Mobil şi Exxon. Şi pe vremea aceea America era deja cea mai mare putere militară din lume. Nu, teoria aceasta nu se poate susţine.

Markus se încruntă.

– OK, atunci poate că saudiţii vând şi ei pielea ursului din pădure?

Taggard deveni din nou serios.

– La început aşa a fost, cu siguranţă. Dar nu mai este cazul de mult timp. Generaţia de astăzi a studiat la cele mai bune şcoli din lume şi se pricepe.

– Bine, renunţ. Spuneţi dumneavoastră.

Tăcut, Taggard îl măsură un moment cu privirea, termină de băut berea şi în final deformă cu zgomot doza, strângând-o în mână.

– Dumping, spuse el.

– Dumping?

– Când cineva practic dăruieşte propriile produse aceasta se cheamă dumping şi, când cei de la Wal-Mart sunt prinşi cu aşa ceva, sunt puşi să plătească o sancţiune consistentă. Dumpingul se practică în scopul înlăturării concurenţei nedorite. Dar situaţia nu mai este ca la Wal-Mart, pe saudiţi nu îi poţi amenda, iar saudiţii pot susţine dumpingul, pentru că dispun de departe de cele mai mari rezerve de petrol de pe planetă. În prezent sunt cotaţi cu peste 260 miliarde de barili şi nici o altă ţară nu are atât de mult petrol, nici măcar pe undeva pe aproape. Arabia Saudită este o superputere a petrolului, singura care există. Taggard se aplecă în faţă. Şi noi nu vorbim de roşii, tricouri ori DVD-playere. Vorbim de petrol, o substanţă care a schimbat profund economia mondială. O substanţă de care economia mondială este *dependentă* şi va fi mereu dependentă, pentru că toate procesele industriale vor deveni tot mai energofage. Dacă sunteţi atent nu la ce *spun* saudiţii, ci numai la ce *fac*, atunci veţi vedea că pentru ei mai important decât orice este să aibă oarecum la mână lumea şi, mai ales, vestul. Sau conducta cu petrol, în acest caz. Ei se tem – şi celebrul fost ministru al energiei Zakhy Yamani este neobosit în a declara public cu fiecare

ocazie – că prețurile la petrol ar putea crește chiar și peste un anumit nivel destul de jos, ceea ce ar însemna ca astfel să devină rentabile câmpuri petrolifere situate în afara zonei lor de influență. Ceea ce după embargoul petrolului din 1973 chiar s-a și întâmplat; prețurile au crescut așa de mult încât a devenit rentabilă exploatarea petrolului din Marea Nordului. Iar dacă prețurile vor crește mai departe, ei se tem că se vor impune energiile alternative.

Markus ridică neîncrezător din sprâncene.

– Energiile alternative?

– Nimeni pe lume nu crede atât de puternic ca șeicii petrolului în aplicabilitatea energiilor alternative, spuse Taggard. Nici măcar fratele dumneavoastră.

Frieder. Care dădea dovadă de o perseverență ce în oricare altă ramură economică ar fi făcut din el un om putred de bogat.

– Sunteți bine informat.

– Asta îmi este meseria.

Markus se lăsă pe speteaza scaunului și își încrucișă brațele.

– Și în ce scop îmi relatați mie toate acestea? Până acum nu prea am luat la cunoștință de o asemenea atitudine din partea serviciilor secrete.

– Vreau să vă fac părtaș la două concluzii ce vă privesc. Mai întâi, vă faceți socotelile în continuare. O las în seama dumneavoastră. Prețurile le puteți procura de oriunde și este mai convingător dacă calculați dumneavoastră. Veți stabili că, dacă puneți la un loc rezervele mondiale de petrol cunoscute și dacă aveți în vedere rata exploatării fiecăreia, peste zece, cincisprezece ani va mai avea petrol doar Golful Persic. Taggard împreună mâinile și îl privi pe Markus. Și pe urmă? Pe urmă țările de aici vor deține o poziție de forță fără egal. Nu ar fi posibil ca actuala strategie a petrolului să țintească tocmai asta?

Markus îl măsură cu privirea pe bărbatul uscățiv din fața sa. Nu spunea prostii. Și convingător.

– OK, înțeleg. Dar nu văd de ce mă privește asta tocmai pe mine.

– A doua concluzie lămurește chestiunea asta. Acum intră în joc partenerul dumneavoastră. Dacă ipoteza mea corespunde aproximativ, Block reprezintă o amenințare masivă pentru această strategie. În principiu, sauditii ar trebui să mobilizeze totul pentru a-l înlătura și, mai ales, pentru a scăpa de metoda lui. Și, culmea, dumneavoastră sunteți aici amândoi și lucrați pentru guvernul saudit! De ce?

– Pentru că era un contract lucrativ. Markus desfăcu larg brațele. Și pentru că șeful dumneavoastră suprem a insistat să îl acceptăm.

– Șeful meu suprem?

– Președintele. S-au făcut presiuni asupra noastră de la Casa Albă.

Afirmația părea să îl consterneze pe Taggard.

– Ah, da? Se gândi. Asta complică chestiunea. Știu că există o mulțime de legături de afaceri foarte apropiate între americani și saudiți și că mulți dintre acești oameni au, la rândul lor, legături apropiate cu guvernul... Totuși, nu se schimbă nimic. Atât timp cât numai dumneavoastră doi cunoașteți metoda Block, viața amândurora este în cel mai mare pericol.

Markus privi în gol, în direcția străzii aparent pașnice sub cerul minunat al nopții. Acum erau deja doi care voiau de la el ceva ce el doar pretindea că are. Iar față de Taggard nu putea nici măcar să mărturisească faptul că nu era inițiat.

– Și ce propuneți?

– Trebuie să renunțați la menținerea secretului metodei. Calea corectă este să o patentați și să o faceți publică.

– Și pe urmă?

– Prin licențe veți lua parte la toate câștigurile. Acesta este sensul unui patent. Mai precis, probabil că ar însemna mai puțină muncă și mai mult câștig decât dacă ați merge în continuare pe calea urmată acum. Dar, înainte de toate, ar fi înlăturat pericolul ca metoda să se piardă. Taggard își scărpină bărbia. Sau să cadă în mâinile unei puteri în a cărei posesie nu doresc să o văd. Privind din perspectiva profesiei mele, este un punct de vedere tot atât de important.

Un patent. Frumos. Era tocmai ideea care *nu* trebuia să-i treacă lui Block prin minte. Deoarece în acest caz nu ar mai fi avut nevoie de el, Markus Westermann. Dacă Block prezenta ideea spre patentare, el ieșea din joc.

– De ce vorbiți cu mine? De ce nu vorbiți cu Block?

– S-a încercat, dar el se arată nereceptiv la aceste considerații.

Chiar așa? Block nu scosese o vorbă despre așa ceva. Ciudat.

– Trebuie să mă gândesc, spuse Markus.

– Gândiți-vă. Aveți în vedere că aici nu este vorba doar despre bani, ci, în funcție de circumstanțe, de război ori de pace. Taggard scoase o carte de vizită, conform căreia era Sales Manager la American

Agrofood Trading Company. Este o firmă de acoperire, bineînțeles. La acest număr mă găsiți la orice oră, dacă vă spuneți numele. În caz de nevoie, insistați ca respectiva telefonistă să verifice. În ultima vreme sunt angajați oameni cu salarii mai mici, care nu totdeauna sunt pe fază. Trist, dar și serviciile secrete trebuie să facă economii.

Markus privi cartea de vizită. Un număr american de telefon, dar adresa era din Riad. Interesant.

– De unde știu că lucrați cu adevărat la CIA? Poate chiar sunteți Sales Manager, ați mirosit ceva și încercați să dați marea lovitură?

Taggard dădu din cap.

– Bine pusă problema. Scoase din buzunarul pantalonilor câteva hârtii pliate de mai multe ori, le desfăcu, le netezi cât putu de bine și i le întinse. Această este o listă cu telefoanele purtate de dumneavoastră, de când sunteți în Arabia Saudită, pe telefonul mobil. Data, ora, numărul de telefon al interlocutorului, o scurtă notă privind conținutul discuției. Interceptarea convorbirilor purtate pe telefonul mobil o putem face doar noi, clar?

Markus privea fix paginile mototolite. Parcă fusese lovit în cap.

– Îmi interceptați convorbirile telefonice?

– Da. Dar ce credeați?

Totul corespundea. Văzu numărul lui Amy-Lee, pe care practic îl forma zilnic.

– Trageți cu urechea la șoaptele intime cu logodnica mea?

– Logodnica dumneavoastră? Taggard ridică din sprâncene a mirare. Miss Wang este logodnica dumneavoastră?

– Dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Eu nu am, dar... Bărbatul șovăi, apoi continuă: Domnule Westermann, nu îmi face plăcere să vă spun, dar miss Wang nu ne este tocmai o necunoscută. Ea inițiază permanent contacte cu oameni influenți, pentru a-i descoase. Un timp am considerat-o agentă, până când a rezultat că lucrează pentru tatăl ei. Acesta folosește în afacerile lui informațiile primite de la ea.

Markus rămase cu ochii pe interlocutor și simți în față o senzație de căldură, ca și cum acesta tocmai l-ar fi pălmuit.

– Asta nu este adevărat.

– Ieri am avut o lungă convorbire telefonică cu un coleg competent. Noi nu o mai supraveghem pe miss Wang, dar pariez pe ce doriţi dumneavoastră că întâlnirea cu ea nu a fost o întâmplare.

– Nici nu vreau să aud aşa ceva.

– Aţi vrut să ştiţi dacă lucrez cu adevărat pentru CIA.

Markus se ridică, puse pe masă lista cu interceptările, aruncă deasupra ei cartea de vizită şi spuse:

– Mulţumesc pentru invitaţie.

Plecă. Suprapunându-se peste bubuitul bătăilor inimii provocat de sângele care i se urca la cap, îl mai auzi pe Taggard strigând după el:

– Gândiţi-vă la asta din perspectiva a ceea ce v-am spus *înainte!*

Dar făcu doar un gest de mânie cu mâna, fără să se mai întoarcă, şi îşi continuă drumul. Fierbea de furie. Ar fi vrut să urle ori să distrugă ceva. Trebuia să se stăpânească pentru a nu face ceva ce ulterior ar fi regretat.

Nici vorbă nu putea fi de somn. Umbla prin încăperi şi de un milion de ori puse mâna pe telefon, pentru ca tot de un milion de ori să îl repună în furcă. Nu, nu o va suna pe Amy-Lee. Nu, nu va permite unor ochelarişti palizi dintr-un buncăr situat pe undeva în lume să tragă pe ascuns cu urechea cum o întreba el pe Amy-Lee dacă îl iubea cu adevărat sau dacă se culca cu el numai la ordinul tatălui ei, cu speranţa că va ajunge prin el la metoda Block.

În afară de asta... Nu, nu putea fi adevărat. Era o minciună odioasă. Se ştie doar cum lucrează aceste servicii secrete. Fără scrupule. Minciuna era cel mai nevinovat lucru; ăştia nu se dau înapoi nici de la crimă, şantaj şi droguri.

Totuşi, învinuirea îi stătea ca un ghimpe în carne. Un ghimpe cu cârlig în cap. Şi durea ca şi cum ar fi fost real. Pentru că îşi amintea bine cât de repede se întâmplase totul. Ca şi acum.

Era clar, trăise *one-night-stands* fără să fi şovăit prea mult. *Whamm, bam, thank you, M'am.* La multe serbări de vară la universitate, acesta fusese sportul preferat al ambelor sexe.

Dar se putea asta compara cu o angajată a unei bănci care se culcă, de exemplu, cu un client în devenire?

Fir-ar să fie! Stătea la fereastră, respirând cu greu, cu ochii închiși, cu pumnii strânși. Era infam. Știuseră exact cum să îl ia ca să îl doboare. Voiseră să îl facă docil!

Trebuia să vorbească cu Block... *Nu!* În nici un caz. Dacă acesta ar auzi că CIA a fost aici, s-ar pierde complet.

De nu ar mai auzi-o! Vocea lui Taggard îi răsuna în urechi, frazele acelea lucide și cum se purtase, ca un unchi grijuliu!

Și amintirea zilei când fusese prezentarea. O vedea din nou și din nou în fața ochilor. Fir-ar să fie, parcă ea venise glonț către el. Și lui, însetat de sex cum era, nu îi picase fisa...

După un timp înghiți câteva tablete ca să se liniștească. Părea că acestea acționaseră mai rapid decât de obicei, deși rămăsese cam la aceeași doză. Dar era bine.

O va întreba. Simplu. La sfârșitul săptămânii viitoare, când va pleca la New York, o va întreba.

Se aruncă în pat, închise ochii și simți că îi era teamă. Nu știa exact de ce: teamă de adevăr? Sau teama de fi mințit încă o dată?

Următoarele zile le petrecu ca în ceață. Efectul pilulelor părea că nu mai dispare orice ar fi făcut, și așa bâjbâia prostește printr-o lume puțind a rahat.

Două mii cinci sute de metri forați fără rezultat. Trei mii. Geologii arabi nu se mai opreau din glume.

– Suntem la o adâncime mai mare decât Arab-D-Formation, unde practic se găsește petrol oriunde în estul Arabiei Saudite, îi explică lui Markus Jim Angles, unul dintre tehnicieni, un bărbat îndesat, cu mâini păroase. De aceea se amuză.

– Înțeleg, răspunse Markus, care nu înțelegea nimic.

Dar cum era posibil? Metoda lui Block nu era infailibilă?

Block dispăruse fără nici un comentariu. Așa cum i se mai întâmpla, Markus bătu ore de-a rândul la ușa laboratorului până când, în sfârșit, putu să intre.

Austriacul era turbat de furie. Totul era clar, se lămurise acum care era jocul; geologii saudiți îi sabotau munca, adunătură de studioși, lepădături academice, îi schimbaseră probele de rocă, putea să dovedească.

– Trebuie să refacem totul, absolut totul, fiecare cifră, fiecare valoare măsurată.

Era imposibil să discute acum cu el despre întâlnirea cu omul de la CIA.

– Sunați-l pe Thurber! Avem nevoie aici de oamenii noștri. Specialiști și tehnicieni de foraj exclusiv ai noștri, dacă este necesar să mai facă angajări. Trebuie să avem totul sub control, să facem singuri totul. Block strângea pumnii. Nu o să îmi vină ei de hac. Nimeni nu mi-a venit de hac până acum, și așa va rămâne.

Markus clătină din cap:

– Karl... Pentru ce? Hai să încetăm. Spunem că cercetările au arătat că nu există alte câmpuri petrolifere în Arabia Saudită. Punct. Ghinion pentru șeici. Contrariul nu îl poate dovedi nimeni, nu?

– Să plec cu coada între picioare, ca un câine bătut? Block îl privi indignat și adăugă: Ăștia asta așteaptă!

– Ei, și? Ne este indiferent cât petrol au saudiții.

– Și eu? După asta se va spune că metoda mea nu funcționează. O zi mai târziu, orice gură-mare va spune că nici nu putea să funcționeze din moment ce era a unuia care nu are studii, nu are o diplomă, o patalma, nimic. Nu. Nu intră în discuție. Nu mă dau bătut.

În ciuda stării de buimăceală în care se găsea, Markus avu o adevărată revelație. Înțelese brusc ceea ce Taggard nu înțelesese: de ce erau ei aici.

– Karl, spuse el calm, eu cred că acest contract a fost gândit de la început ca o manevră de diversiune. Saudiții vor să ne țină ocupați ca să ne împiedice să găsim petrol undeva *în altă parte* a lumii. Căci asta ar periclita supremația lor pe piața petrolului.

Dar Block nici nu îl auzi, repeta mereu că el trebuie să îl sune pe Thurber.

– Propriii oameni, propria aparatură. Altfel nu merge. Și toate cheltuielile să fie trecute în factură, mă ascultați? Riguros.

Markus își privi dezamăgit partenerul. În această luptă Block se va epuiza, la nevoie va pieri, dar nu va ceda niciodată.

Drăcia dracului, în ce nimerise de fapt?

Sfârșit de săptămână. Pentru prima oară Markus părăsea aeroportul din Dhahran fără să se bucure anticipat. Urcă în avion pe drumul ce îi

devenise deja bine cunoscut, deplasându-se ca un automat, cuprins de o durere indesctiptibilă. Ca pe pilot automat urcă în limuzina în care Amy-Lee, într-o rochie subțire de vară, care nu îi ajungea nici măcar până la genunchi, stătea tolănită și susură:

– În grabă am uitat să-mi pun chiloțeii, închipuie-ți...

Markus arăta de parcă trăsese aer în piept în această zi abia acum.

– Trebuie să discut cu tine.

Amy-Lee îl măsură cu privirea parțial neliniștită, parțial nemulțumită că el îi stricase buna dispoziție:

– S-a întâmplat ceva?

– M-am întâlnit cu cineva care mi-a relatat că tu te-ai fi dat deseori la bărbați ca să îi spionezi în folosul tatălui tău.

Îl durea să spună așa ceva. Era ca și cum și-ar fi smuls un cârlig din carne. Concomitent se simțea nerod, pueril, jalnic de gelos, imatur. În timp ce vorbea, își dădea seama cât de neîntemeiată era această acuzație și cât de transparentă era intenția din spatele ei. Doar că vorbele ce îi ieșiseră din gură nu mai puteau fi oprite. Adăugă:

– De atunci m-am tot întrebat dacă este și cazul meu.

O privi. Probabil că ea îl va pălmui pe loc, iar el va trebui să-și petreacă sfârșitul de săptămână în genunchi în fața ei, rugând-o să îl ierte.

Amy-Lee se așeză și își îndreptă rochia cu o expresie impenetrabilă. Privirea îi alunecă de la el la strada pe care circulau.

– *Oh, shit!* murmură ea.

Markus o privi uluit. Bubuiturile din urechile lui erau de la motor? Sau de la sângele care îi zvâcnea în cap?

Afară soarele ardea deasupra orașului, de parcă ar fi vrut să îl facă scrum.

Cu el a fost altceva, susținea repetat Amy-Lee, în timp ce ședeau amândoi pe covorul din camera ei de zi, el ascultând, ea povestind. Despre copilăria ei izolată. Despre sex, regatul ei fermecat în care ea era regină. Despre profesorul de engleză cu care se culcase când avea șaisprezece ani deoarece știa că el râvnea la ea. Și cum, mai târziu, cu toate că avea note proaste, promovase.

– Prostituție, deci, spuse Markus pe un ton neutru.

Amy-Lee făcu un gest de respingere cu mâna. Cuvântul părea că se scursese pe lângă ea.

– Totdeauna a fost o chestiune de reciprocitate. Bărbații își primeau ceea ce cuceriseră, eu primeam ceea ce voiam. Iar pentru tata era doar o bună posibilitate de a face bani din informații.

– Și el consideră asta OK?

– Chinezii văd altfel sexul decât îl văd occidentalii. Ea privi un timp în gol. El nu a spus niciodată: Culcă-te cu acesta, ori cu celălalt. Chiar dezaprobă asta. Dar totuși nu lasă să îi scape un avantaj, așa este el. Despre prezentarea voastră și despre ce era vorba am aflat de la un bărbat de la PPP, cu care avusesem ceva odată, OK. Mi-am pus în mișcare toate pilele ca să pot fi de față. Acolo am avut de ales între Block și tine...

– Credeai că amândoi cunoaștem metoda.

Ea oftă.

– Da. Dar asta a devenit ulterior neimportant, crede-mă!

– Tatăl tău mi-a cerut să îi dau metoda. Numai după aceea va fi de acord să ne căsătorim.

Fața ei deveni impenetrabilă. Arăta mai chinezoaică decât oricând.

– Despre asta nu am știut nimic.

– Să te cred?

– În orice caz, m-am gândit la așa ceva. După ce a aflat de metodă și eu nu am putut să îi fac rost de ea, era complet... cum să zic...? Dădu din cap. A fost o greșeală, acum văd. Nu trebuia să fac ceea ce am făcut, dar asta am sesizat abia pe urmă. Am fost lașă, da, recunosc. M-am gândit că ștergem totul cu buretele, ce a fost a fost, important este numai ce urmează... Am sperat că am să pot trece peste asta. Dar se pare că nu este așa de simplu. După cât se pare, odată și odată suporți consecințele a ceea ce faci.

Markus ar fi preferat să poată urla ca un taur înjunghiat. Dar trebuia să se controleze și să vorbească calm, deși simțea că se sufocă.

– De unde știu că acum tu nu îmi povestești ceva ce te-a instruit tatăl tău? Ca să mă păstrezi.

Ea își trecu degetele prin păr din nou și din nou.

– Oamenii mai fac și lucruri prostești. Acționează fără să se gândească la consecințele pe termen lung. Încetă să vorbească, cu privirea pierdută în gol. Apoi adăugă: Când eram la colegiu, un băiat a pariat pe

un butoi cu bere că o va seduce pe o anumită fată. A reușit, dar apoi s-a îndrăgostit cu adevărat de ea. Când ea a aflat de pariu, băiatul stătea în fața ei la fel de tâmp cum stau eu acum.

Părea atât de vulnerabilă, atât de răscolită, atât de plină de căință... Markus era captivat. Sufletul îl îndemna să o creadă. Dar mai tare era temerea de a se lăsa folosit, de a se lăsa manevrat.

– Eu nu cunosc metoda lui Block, spuse el. Și treptat încep să cred că sunt prea prost ca să o înțeleg.

Ei îi apărură lacrimi în colțul ochilor.

– Mark, îmi este indiferent. Te iubesc. Cu adevărat.

– Atunci căsătorește-te cu mine. Acum.

Amy-Lee tresări.

– Nu, Mark, nu, nu este posibil.

Markus simți că se întâmpla ceva în el. Ceva amenințător.

– Atunci ce înseamnă că mă iubești? întrebă el. Ce înseamnă?

– Tatălui meu i s-ar rupe sufletul dacă l-aș nesocoti în acest fel.

– Preferi să îmi frângi mie inima, da? Ceea ce îl cuprinse deodată fu o mânie cumplită. Părea că tot sângele din el îl lovea în spatele globului ocular, de parcă ar fi vrut să țâșnească pe acolo. Am priceput.

Se ridică, își luă geanta de voiaj și se duse către ușă.

Amy-Lee se agăță de el.

– Mark, nu!

El se întoarse cu o mișcare sălbatică.

– Tu ai prioritățile tale, eu le am pe ale mele. Și evident că ele nu corespund așa cum crezusem. Este totuși bine că am clarificat asta la timp, nu crezi?

Ieși înainte de a o podidi lacrimile. Pentru prima oară era sătul de armele femeilor.

Prezent

Keith insistase să îi pregătească o cină pe cinste, înainte ca Markus să plece la drum. Amestecă șuncă, porumb, cartofi, ouă și mirodenii într-o tigaie grea, din fontă, în timp ce din automatul pentru cafea picura cafeaua tare. Un termos era deja plin.

– Mașina este a unui prieten care nu are nevoie de ea câteva săptămâni, spuse Keith. Este pe motorină.

Markus dădu din cap.

– Și unde să o alimentez? La McDonald's?

– Nu, nu, a comutat-o la loc pe motorină normală. Piesele schimbate se află în portbagaj, într-un pachet mic, în folie de plastic. Să nu le arunci, le vrea înapoi.

– Clar.

– Așa, acum iată... Keith îi puse în față tigaia aburindă. Arăta... ciudat, dar mirosea ademenitor. Gustare specială Keith Pepper pentru forță și rezistență. Vrei lapte și zahăr la cafea?

– Nu, mulțumesc. Prefer neagră. Markus scormoni cu furculița după prima înghițitură. Mulțumesc pentru tot.

– Cu plăcere, răspunse repede Keith. Era puțin emoționat, ceea ce, tipic american, nu voia să fie remarcat. Este o onoare să ajuți un salvator al lumii. Aș face același lucru pentru Bruce Willis, sincer.

– Știu să apreciez. Și cu siguranță că știe și Bruce Willis.

Cina nu era rea. Era chiar bună, ca să fim mai exacți. Mai ales că i se făcuse foame după marșul lung efectuat pe jos.

În cele din urmă tigaia era goală, mașina încredințată, ruta până la primele drumuri mai importante fusese explicată pe hartă, iar termosul își găsise locul în compartimentul pentru mănuși al mașinii. Keith îl lăsă în sfârșit să plece, nu fără a-l bate prietenește pe umăr, lucru resimțit de Markus încă vreo cincizeci de kilometri.

Conducea cât mai mult posibil în limitele legale. Respecta fiecare limitare de viteză, deși îi era greu. Dar americanii erau conducători auto inimaginabil de grijulii; cineva crescut în Germania trebuia să conducă aici ca și cum ar fi avut pe bancheta din spate examinatorul pentru examenul de conducere, pentru a nu ieși în evidență în mod neplăcut.

Și Markus nu voia să iasă în evidență. Încă mai era căutat în SUA de către poliție. Dacă era oprit pentru control, drumul lui lua sfârșit.

Totuși, la un moment dat îi trecu durerea de umăr, găsi tempoul potrivit, iar zumzăitul regulat al motorului deveni monoton. Deschise radioul tocmai când se transmiteau știrile.

Președintele dăduse ordin de deplasare trupelor staționate în Qatar și mai ordonase ca două portavioane din Oceanul Indian să se deplaseze

în Golful Persic. Misiunea lor ar fi fost de a proteja industria petrolieră saudită de atacurile al-Qaeda.

– Din datele deținute de serviciile secrete, spunea crainicul, rezultă că teroriștii dispun de rachete cu care vor să lovească rezervoarele de petrol din Ras Tanura. Un asemenea atentat nu ar fi doar nimicitor din punct de vedere economic, ci ar reprezenta și o catastrofă ecologică de prim rang. Incendiul ar putea fi văzut din spațiul cosmic, iar fumul rezultat ar acoperi cerul deșertului arab săptămâni de-a rândul.

CAPITOLUL 28

Prezent

Trezitul decurse cu mare dificultate. Un colț din partea dreaptă îi puse probleme, până când, în cele din urmă, se dovedi a fi o fereastră. Un tapet înflorat, pe care nu îl mai văzuse niciodată, deși era îngălbenit de vreme. Și un televizor. Arăta nou-nouț.

Markus se ridică în capul oaselor. Era un motel, corect. Nu își mai amintea nici măcar numele, prin fața ochilor îi treceau doar imagini întunecate, din care reieșea că aseară, târziu, se oprise pentru că îl doborâse oboseala.

Mai era și un ceas deșteptător. Uitase pur și simplu să îl programeze. Era trecut de opt. Fir-ar...!

Făcu un duș și se duse să servească micul dejun. La cafeneaua din clădirea principală găsi ce căuta; nu aveau doar obișnuita cafea lungă, ci și un espresso veritabil, iar el nici nu voia mai mult. Dar pentru că simțea un gol în stomac, mai luă doi covrigi.

Televizorul funcționa. CNN anunța deplasarea trupelor americane, care fuseseră împiedicate de către islamiștii iritați și nu puteau face mare lucru pentru că li se ordonase să nu folosească forța împotriva populației civile. Imaginile arătau tineri mascați aruncând cu pietre, dar și ofițeri americani care discutau cu purtătorii de lozinci. *Hands off!* era scris pe banderole: *US Invasion – No!* De fiecare dată când apărea în imagine un comentator, pe fundal se puneau înregistrări cu filmări

aeriene ale tancurilor petroliere de la Ras Tanura, de al căror conținut era însetată întreaga lume.

– Ar fi trebuit să facem asta demult, i se adresă lui Markus bărbatul care strângea vesela folosită, să le ocupăm rahaturile alea de câmpuri petrolifere și gata.

Markus îl privi mirat. Oare nu înțelesese că nu mergea așa?

– Dar cu ce drept? Părerea mea este că acele câmpuri petrolifere sunt ale lor, nu?

Bărbatul se uită la el cu ochii mijiți.

– Sunteți unul dintre cei de stânga, nu? Oameni ca dumneavoastră poartă vina că țara asta e pe ducă, dacă vreți să știți și părerea mea.

Zece minute mai târziu Markus era pe drum.

Trecut

Camera de zi a lui Block arăta de parcă un autocamion cu articole de birou suferise acolo un accident. Toți pereții erau acoperiți de mai multe rânduri de diagrame, schițe, liste și calcule, la fel pe fiecare masă, pe fiecare piesă de mobilier, pe ușă și chiar pe ferestre. Block însuși era palid ca o stafie.

– Dumnezeule! exclamă involuntar Markus. Măcar ați și dormit între timp? Sau ați mâncat?

Block păru că nu îl aude, era adâncit în gânduri.

– Sunt pe cale să dau de urma chestiunii. Trecu pe lângă diagrame, aproape mângâindu-le cu mâna întinsă. O concurență fatală între ultimele lacune ale teoriei mele și încercarea saudiților de a mă induce în eroare. Dar rocile nu pot minți și nici bacteriile nu o pot face. Trebuie doar să perseverezi. Se opri în fața unei hărți a lumii, lipită pe un cuier, pe care erau marcate toate marile câmpuri petrolifere cunoscute. Greșeala mea a fost că am crezut că microcanalele s-ar afla în zonele fierbinți mai sus decât în alte părți. Dar lucrurile stau invers, aici sunt la adâncimi mai mari. Căldura a împiedicat formarea lor. Ele pot să apară doar acolo unde căldura de la suprafața solului devine egală cu cea din straturile inferioare și se echilibrează. După ce îți dai seama, este foarte simplu.

Sub niște hârtii mari, acoperite cu schițe de neînțeles, Markus descoperi mai multe termosuri și cești cu cafea uscată. Și o farfurie. Poate că totuși Block mâncase ceva.

– Uitați-vă aici! Bătrânul austriac bătu cu degetul pe hartă, într-un punct din Canada. Nisipurile gudronate din Athabasca-River. Nouăzeci și cinci mii de kilometri pătrați de mâl cu țiței. Atât de mult țiței încât Canada ar fi a doua după Arabia Saudită dacă ar fi simplă exploatarea acestuia. Și nimeni nu știe de unde a apărut acest petrol.

– Adevărat? îi scăpă lui Markus.

Block făcu un gest dezaprobator.

– Desigur că există teorii. Care spun că s-ar fi strecurat către suprafață din niște rezervoare subterane. Dar unde se află aceste rezervoare? În care ar trebui să existe încă petrol. Și nimeni se pare că nu gândește mai departe! Judecați și dumneavoastră: dacă petrolul ar fi apărut așa cum afirmă geologii titrați, lumea ar trebui să fie plină de nisipuri gudronate. După teoria clasică, straturile de petrol cu suprafața curată ar fi trebuit să reprezinte excepția. Se întoarse către Markus și ridică degetul, ca un profesor. Continuă: Vă spun eu că elementul decisiv este faptul că în Canada este *frig*. Pariez că sub Athabasca-River eu aș găsi microcanale, și anume la o adâncime atât de mică cum n-au mai fost observate niciunde.

Se întoarse, începu să răscolească documentele de pe o masă și scoase dintre ele o foaie de hârtie.

– Sau uitați-vă aici. Recunoașteți regiunea? Desenul este cam grosolan.

Markus se aplecă deasupra hârtiei. Erau niște linii de coastă trasate cu un pix cu pâslă, câteva pete negre, nimic mai mult. Dar stai, parcă arăta ca...

– Este zona de aici. Este Arabia Saudită, Golful Persic, iar asta... Turcia?

– Exact, iar aici se află Siria, Irak, Iran, mai departe Kuweit, Oman, Emiratele... Practic, Orientul Apropiat. Block arătă către petele hașurate. Am marcat toate câmpurile existente aici. În mare, dar este suficient. Vedeți desenul rezultat?

Markus privi atent hârtia. Câmpurile petrolifere păreau a fi componente ale unei regiuni continue, de circa trei mii de kilometri, care începea în estul Turciei, mergea în linie dreaptă prin Irak, pentru ca apoi să

difuzeze ușor sub Golful Persic, pentru a redeveni mai îngustă în capătul sud-estic al peninsulei arabe.

– Este ca... o bandă sau așa ceva. Ca și cum în subsol ar exista un uriaș lac, din care pe ici-pe colo s-ar strecura ceva către suprafață.

– V-ați exprimat corect. Sunt sigur că exact așa și este. Block părea entuziasmat. Plin de vervă, scoase o pagină dintr-un atlas, care reprezenta aceeași zonă, dar în culori și cu multe detalii: evident era harta după care își realizase schița. Apoi continuă: Șmecheria este că zonele aparținătoare acestei regiuni nu au nici o caracteristică geologică sau topografică comună. În Turcia: munți, rezultat al cutării extreme. În Irak, de-a lungul Tigrului: câmpie aluvionară. Golful Persic: o denivelare prăpăstioasă. În Oman: zonă deluroasă și muntoasă. Deșert neted în Arabia Saudită. Petrolul se găsește în roci de naturi diferite, de vârste diferite, sub diverse straturi suprapuse. Aceste regiuni sunt atât de diferite una de alta, încât și în trecut – când petrolul a apărut din sedimentări – trebuie să fi beneficiat de condiții de climă și vegetație complet diferite. Și, cu toate acestea, dacă îl studiezi chimic detaliat, tot petrolul aflat în aceste regiuni este asemănător. Ciudat, nu credeți?

– Așa este, confirmă Markus învins de torentul verbal al partenerului său. Era și impresionat. Treptat, începea să-și dea seama cum trebuie să fi fost atunci când Block, pe vremuri, forase la el acasă după petrol, cu toată opoziția de care avusese parte, imperturbabil și cu o perseverență vecină cu nebunia.

– Încă ceva... Block coborî vocea, încă ceva ce ar trebui să știți. Nu știu dacă am amintit, când am detectat petrol pe terenul meu am ținut și un jurnal zilnic. Era prima încercare de a fixa în scris principiile metodei mele, de a le exprima în formule și reguli și așa mai departe. Totul ar fi trebuit să fie deja finalizat, dar... Arătă către haosul ce domnea în jur. Ne aflăm în fața finalizării. O simt. În datele de care dispunem este ascuns un model și mă aflu pe punctul de a-l descoperi. Strânse pumnii și îl privi triumfător pe Markus. Dar faptul că metoda funcționează în principiu am dovedit-o definitiv în South Dakota, nu este așa? Aceste valori nu trebuie să se piardă. Și adăugă insistent: Chiar dacă mie mi s-ar întâmpla ceva...

– Dar... începu Markus.

– Nu, opriți-vă. Vă amintiți de ziua de după prelegerea mea de la conferința cu idioții aceia de la Chicago? Seara, la motel, am convenit

asupra colaborării noastre și o zi mai târziu v-am rugat să intrăm în Cleveland. Nu-i așa?

Markus confirmă:

– Da. A trebuit să rezolvați o chestiune misterioasă.

– La agenția aceea turistică m-am interesat de o firmă care închiriază seifuri. În SUA există mai la tot pasul. Mi-am depus acolo documentele. Ridică brațele într-un gest de dezvinovățire. Recunosc, pentru că eram suspicios. Dar acum, pentru orice situație, vreau să vă încredințez ascunzătoarea mea.

– Oh! exclamă Markus.

Block se aplecă spre el.

– Trebuie să îmi promiteți că, dacă eu nu voi mai putea, veți salva documentele și veți finaliza metoda prin eforturile proprii.

Markus îl privi zguduit. Pricepu brusc că pentru bătrânul din fața lui el trebuia să însemne foarte mult. Se simți vinovat pentru că fusese pe punctul de a-l înșela.

– Vă promit că metoda dumneavoastră nu se va pierde, spuse el încet. Era ca și cum ar fi jurat. Că voi face totul ca să nu se întâmple așa ceva.

Chiar în timp ce spunea asta simțea că și pentru el încrederea lui Block însemna mult. El era nu numai fiul pe care Block nu îl avusese niciodată, Block îi devenise și tatăl pe care și l-ar fi dorit: cineva care îl lua în serios, care făcea ceva împreună cu el, care își punea speranțe în el. Spre deosebire de tatăl său natural, care întotdeauna era cu gândurile aiurea, prea preocupat să salveze o „omenire" abstractă, care nici nu observa cât de mult suferea propria familie...

– Bine, spuse Block, care se apropie de el și mai mult. Deci, rețineți denumirea firmei, numărul seifului și, mai ales, cifrul...

Prezent

Markus ajunse la Cleveland după-amiaza târziu. Căutând locul de parcare spre care îl dirijase odată Block, Markus trecu pe lângă terenul firmei SecureBox și observă că exact în fața clădirii amintind de o fortăreață se afla un șir de locuri de parcare pentru clienți, toate libere.

Parcă, opri motorul și examină fațada cenușie din dreptul său. Două luni. De atât avusese nevoie pentru a parcurge distanța New York–Cleveland. În timpul zborului socotise că rezulta o viteză de un kilometru și jumătate pe oră, chiar dacă socotea doar opt ore de mers pe zi. Ar fi putut să meargă pe jos și ar fi ajuns mai repede.

Privi ferestrele crenelate, prea înguste pentru ca cineva să poată intra prin ele, totuși asigurate și cu gratii. Zidurile păreau a fi din beton masiv. Cu alte cuvinte, un buncăr.

OK. Markus coborî din mașină.

CAPITOLUL 29

Trecut

La următoarea discuție cu oamenii de la Saudi-ARAMCO, Block apăru cu niște hărți pline de semne și linii misterioase și descifră din ele cinci noi locuri pe care trebuiau făcute foraje. Cele trei foraje deja începute ceru să fie continuate până la adâncimea la care se putea ajunge.

– El spune că nu are sens, traduse interpretul obiecția ridicată în arabă de un geolog. Acolo nu există petrol.

– De unde știe?

Un scurt schimb de cuvinte.

– Rezultă din natura formațiunii geologice.

– Vom fora dincolo de această formațiune.

De data aceasta, după cum remarcă Markus, arabul cu privirea neprietenoasă nu mai așteptă traducerea, ci se adresă imediat interpretului.

– Spune că nu are nici un sens. Mai jos de șase mii de metri nu poate exista petrol, zise interpretul.

– De unde știe asta?

– Rezultă din modalitatea în care apare petrolul. Adâncimea cuprinsă între două mii și șase mii de metri este denumită „fereastra petrolului".

Block se aplecă în față.

– S-a forat vreodată în locurile pe care vi le-am numit?

– Nu.

– Deci nu se știe, da? Doar se bănuiește pe baza unor teorii. Iar eu am altă teorie. Din acest motiv mă aflu aici.

În cele din urmă oamenii nu mai insistară, murmurând cu scepticism.

Markus îl puse la curent pe Block cu ceea ce observase, iar acesta doar zise:

– Bineînțeles că înțeleg toți engleza. Universitatea de aici cu specialitatea petrol are cursurile în limba engleză; nimeni nu o poate termina fără să știe engleza. Înfășură hărțile și continuă: Îmi este indiferent. Cred că de data aceasta reușim. Trebuie să fim atenți ca ei să foreze exact în locurile indicate. Cel mai bun lucru este să meargă cineva cu ei și să se asigure de acest lucru.

– Bine. Le spun tehnicienilor noștri.

– Poate că ar trebui să facem asta noi înșine. Block scoase un plic. Thurber v-a trimis și dumneavoastră prostiile astea? Dezgustător. Reporteri de doi bani.

Markus nu primise așa ceva. Erau copii după niște tăieturi din ziare. Presa comenta negativ cu privire la „guru petrolului" și insuccesele lui.

– De fapt, de unde știu acestea? se miră el.

Saudiții insistaseră asupra păstrării confidențialității.

– Se găsește întotdeauna câte un șmecher să vorbească.

– Sau este o campanie. Se vrea discreditarea dumneavoastră.

Block rupse copiile și le înghesui înapoi în plic.

– În Brazilia am fi găsit de mult. În Atlantic, în dreptul orașului Rio de Janeiro, se află un uriaș câmp petrolifer, sunt absolut sigur. Și noi pierdem timpul aici...

Discutaseră de câteva ori cu constructorii din SUA, prin sistemul de telefonie prin satelit protejat împotriva interceptării, și noutatea era că două prototipuri erau pe punctul de a fi finalizate și cel târziu la sfârșitul lunii septembrie vor fi trimise în Brazilia cu vaporul.

– Ar fi trebuit să insist să refuz acest contract. De la bun început. Nu a fost bine că nu mi-am ascultat instinctul.

Markus avea senzația chinuitoare că se afla foarte aproape de a pricepe ce se întâmpla.

– Poate că totuși a fost o capcană. Adică saudiții au vrut să vă împiedice să găsiți petrol în altă parte.

Block împinse bătăios bărbia înainte.

– Și se vor minuna.

Dar noile foraje nu găsiră petrol. Nici unul din cele cinci. La fel ca primele trei, care între timp atinseseră adâncimea de șapte mii de metri.

Block insista ca în fiecare zi să meargă personal la câte unul dintre foraje. Călătoria dura mai multe ore. În arșița prânzului, care îți fierbea creierii în cap, urca pe instalația de foraj, controla starea perforatorului, roca extrasă, reziduul de spălare.

La una dintre aceste inspecții, Markus remarcă un saudit, pe care nu îl mai văzuse până atunci, față de care ceilalți manifestau respect, dacă nu chiar frică. „Un prinț", îi explică în șoaptă interpretul, atunci când îl întrebase. Îi spusese și numele – Said sau Zaid ori ceva asemănător – și mai murmură că ar fi asistentul personal al ministrului petrolului. În orice caz, acest prinț Said sau Zaid urmărea agitația lui Block cu o mină serioasă, părea chiar să spere ca forajele să aibă succes.

Acolo erau din nou câțiva geologi de la Saudi-ARAMCO, dar acum nici unul dintre ei nu mai rânjea superior.

Lui Markus îi dădea târcoale un sentiment ciudat. Aceștia nu arătau ca cineva căruia îi reușise pozna. Arătau ca și cum căutaseră cu adevărat petrol și erau disperați că nu îl găsiseră.

Block tocmai încheia inspecția platformei, cu cămașa leoarcă de sudoare, cu fața de un roșu nesănătos. Spuse:

– Nu mă simt bine. Arșița. Plec înapoi.

Cu asta se duse la mașina care îl aștepta, fără să îi mai învrednicească cu vreo privire pe muncitori și pe geologi.

Markus plecă cu el, mai întâi pentru că nu voia să fie bombardat cu întrebări în locul lui Block și apoi pentru că era îngrijorat de sănătatea bătrânului.

În timpul drumului, Block răspundea doar laconic prin „Hm..." sau „Eh..." la întrebările lui Markus, la ce descoperise el, privind doar fix înainte. Pentru prima oară de când îl cunoștea Markus, părea cu adevărat bătrân.

Ajunși la Dhahran, opriră în fața casei lui Block. Markus îl întrebă, înainte ca acesta să fi coborât, dacă nu ar fi mai bine să cheme un medic.

Austriacul îi aruncă o privire obosită.

– Credeți că nu pot să îl chem singur? Nu. Am nevoie doar de liniște. Trebuie să mă gândesc. Luă din nou mâna de pe clanța portierei și privi în gol fără să clipească. Cunoașteți senzația pe care o aveți când sunteți *atât* de aproape? Când vă stă pe limbă?

– Da, răspunse Markus.

Îl privi cu atenție pe Block. Partenerul lui părea a fi la capătul puterilor. Vorbele lui nu prea corespundeau cu felul în care arăta.

Block se aplecă și deschise portiera.

– Deja îmi trece ceva prin minte, spuse el și coborî. Mie totdeauna îmi trece ceva prin minte. Rămâneți pe poziție, da?

Apoi dispăru în casă, fără să mai privească înapoi.

A doua zi dimineață, Markus se duse să vadă cum se mai simțea Block, dar acesta nu deschise și nici nu răspunse la telefon. Markus mai lăsă să treacă o oră. Când nici atunci nu reacționă nimeni, chemă pe cineva de la service și îi ceru să deschidă ușa.

Block nu era acolo.

Dispăruseră și cea mai mare parte a documentelor din camera de zi. Mesele erau răsturnate, un scaun era sfărâmat, iar la una dintre ușile interioare era scos un geam. Dedesubt, pe gresie, erau pete închise la culoare, iar când Markus se aplecă și trecu cu degetele peste una din ele, văzu că era sânge.

– Nu atingeți nimic, le strigă oamenilor de la service. Chemați poliția.

Block fusese răpit, nu era nici o îndoială. Și, după cum părea, nu le cedase ușor răpitorilor.

Cei de la service se retraseră cu atâta grijă către ieșire, de parcă ar fi călcat pe ouă. Unul dintre ei telefonă apoi, agitat, în arabă. Trebuiau anunțați cei de la poliție, respectiv serviciul de securitate al Saudi-ARAMCO, care o reprezenta aici, în enclava Dhahran.

Markus scoase din buzunar propriul telefon și formă din memorie numărul aflat pe cartea de vizită a lui Taggard.

Îl reținuse corect. O voce de bărbat răspunse:

– American Agrofood Trading Company. Cu ce vă pot ajuta?

Markus spuse că dorea să vorbească cu mister Charles Taggard, interlocutorul îl întrebă de nume și îi făcu legătura imediat.

– Taggard.

– Westman. Dumneavoastră ați fost?

– Să fim *ce?*

– Cei care l-au răpit pe Block.

– Răpit? Pe naiba!

Reacție naturală. Sau Taggard era în stare să mintă la telefon mai bine decât oricine altul care-i debitase gogoși pe când era angajat la Lakeside and Rowe, în departamentul vânzări sau chiar nu avea nici o tangență cu treaba aceasta. Oricum, nu el personal; dar CIA era chiar extinsă.

Markus îi relată ce se întâmplase. Taggard îi mai puse niște întrebări privind câteva amănunte, din care rezulta că nu era la prima experiență de acest gen – vru să știe dacă ușile din spate fuseseră încuiate, dacă răpitorii lăsaseră un mesaj și așa mai departe – și în încheiere promise că se va ocupa de această problemă.

Markus se simțea ca în mijlocul haosului, neajutorat și pierdut. Nu știa ce trebuia să facă. Și ce era mai penibil: el era vicepreședintele firmei Block Explorations și o mulțime de oameni așteptau de la el să le spună ce să facă.

Măcar de ar fi știut ce indicații trebuia să le dea.

Trase aer în piept. Să se liniștească. Aceasta era fără îndoială proba competenței lui și era decis să o treacă. Ce era de făcut? În orice caz, va rămâne pe poziție. Va face presiuni la poliția saudită. Poate că răpitorii lui Block își făcuseră cunoscute condițiile; atunci cineva va trebui să negocieze cu ei...

Deși... răpitorii lui Block și-ar face cunoscute condițiile direct victimei lor. Metoda, despre ea era vorba. Nu bani sau solicitări politice. De aici s-ar putea pleca.

Markus traversă întreaga casă și ieși prin ușa din spate, care dădea spre o mică terasă protejată de ziduri. Într-un colț era un butoi vechi, cu inscripțiile de pe el aproape cojite, în care era cenușă.

Era proaspătă. Ce însemna asta? Markus extrase din resturile incomplet arse o bucată dintr-o hartă ce reprezenta o parte din Arabia Saudită, plină de o mulțime de liniuțe împletite amețitor, simboluri și numere scrise de mână, se pare în mare grabă.

Markus examină nedumerit hârtia. Nu regăsea pe ea nimic din ceea ce Block încercase să își dea silința să îl facă să priceapă: liniile nu erau ca acelea cu care Block desena problematicele lui „câmpuri relaționale",

simbolurile nu le mai văzuse niciodată, iar numerele nu îi spuneau nimic. Totuși aspectul lor era impresionant; de aici izvora o energie trepidantă. Putea să și-l imagineze pe Block, târziu în noapte, aplecat deasupra hărții și desenând febril...

Cineva arsese totul. De ce?

Ieși și ocoli casa cu hârtia găsită ținută cu vârfurile degetelor. Pe stradă sosiseră câteva mașini. Niște bărbați împrejmuiau locul cu benzi de marcaj și cineva târa spre casă o valiză grea, cu instrumente criminalistice.

– Mister Westman?

Un saudit se opri în fața lui, îmbrăcat cu acea *dishdasha*[1] albă, asemănătoare unei cămăși și purtând pe cap cu o *kafiya*[2] albă-roșie. Părea obișnuit să dea ordine.

– Da, răspunse Markus.

Celălalt își spuse numele mult prea repede să-l poată reține Markus sau măcar să îl fi putut înțelege. Doar un „Abdul" fu inteligibil, după care sauditul continuă:

– Vin din partea Saudi-ARAMCO pentru a vă comunica încheierea misiunii dumneavoastră cu data de astăzi. Diurnele convenite, ca și decontul cheltuielilor suplimentare făcute vă vor parveni în următoarele zile. Făcu un gest de invitare către o mașină ce aștepta cu portierele deschise. Am să vă însoțesc până acasă și am să vă ajut să vă faceți bagajele.

Ulterior

Taggard rămase în Arabia Saudită pentru a lua urma lui Block și pentru a cerceta secretele metodei lui. Informațiile erau puține și era dificil să îți formezi o imagine pe baza lor. Interesul șefilor lui pentru acest caz scăzu rapid, iar dintre oamenii care activau în industria petrolieră în scurt timp nu mai găseai pe nimeni care să afirme că ar mai fi interesat de Block.

Totuși Taggard continuă investigația. Completa puzzle-ul piesă cu piesă. Solicită favoruri, își folosi relațiile, chiar cerși când fu necesar.

---

[1] În lb. arabă, în original

[2] În lb. arabă, în original

Treptat se constitui o imagine care nu îi plăcea. Singurul lucru necunoscut rămăsese răspunsul la întrebarea: de ce fusese adus Block în Arabia Saudită?

Probabil că era singurul care își punea această întrebare. De mult timp investigațiile în cazul Block deveniseră o plăcere personală. Cererea lui Taggard de a i se prelungi misiunea în Riad fu respinsă; se aștepta de la el să revină la vechiul post, unde să se ocupe în continuare de economia europeană.

Cu două zile înainte de data pentru care i se reținuseră bilete de avion pentru întoarcere, avu loc explozia ce avariase portul Ras Tanura atât de mult încât timp de câteva luni nu se mai putu încărca aici petrol. Atunci când în ziua următoare se duse să își ia la revedere de la familia prietenului său Hamid Al-Shamri, Taggard constată pe străzile din Riad o atmosferă de neliniște.

Când sosi, tatăl lui Hamid, Musaed, avea deja o vizită: pe fratele lui mai tânăr, Tareq, care lucra în industria saudită a petrolului, un bărbat suplu, mustăcios, care părea de-a dreptul răscolit. La solicitarea fratelui său, acesta îi explică lui *amrikani,* în care fratele avea încredere, ce se ascundea de fapt în spatele celor petrecute în port. Cu fiecare frază rostită de Tareq, se întregea imaginea la care lucra Taggard. În sfârșit, înțelese.

La despărțire îl durea sufletul. Nu îi va mai revedea pe acești oameni niciodată, era conștient de acest lucru.

În timpul zborului de întoarcere își scrise demisia. După ce lipi plicul cu demisia și scrise pe el destinatarul, imediat după ce ateriza în SUA avea să îl timbreze și să îl trimită, se așeză pe locul său, închise ochii și se gândi cum ar putea ca pentru un timp să dispară din radarul viitorilor săi foști furnizori ai pâinii zilnice. Știa că nu va fi ușor. Pe de altă parte, cunoștea tainele meseriei. Ar fi de ajuns câteva luni.

CAPITOLUL 30

Trecut

Markus nu își îngădui mai multă odihnă decât cele câteva ore de somn neliniștit din avionul cu care zbura către New York. Pe Aeroportul JFK îl așteptau o limuzină și doi tipi cu umeri largi, a căror atitudine nu lăsa nici o urmă de îndoială că politicoasa lor invitație era de fapt un ordin.

Fețele palide de teamă ale funcționarilor din birou și tensiunea din aer, ca și aparatele din metal de pe mese păreau că vor produce în orice clipă o descărcare electrică. În sala de discuții era adunată aproape întreaga echipă de la PPP. Fălci încleștate, priviri fulgerânde, pași răsunând pe podea, asta remarcă Markus când intră. Era ca înaintea unei execuții.

Fu ascultat cu privire la ce se petrecuse în Arabia Saudită. Markus relată despre forajele nereușite, despre suspiciunea lui Block că sauditii manipulau cercetările lor și în cele din urmă despre răpirea acestuia.

– Pe drumul de înapoiere am mai discutat încă o dată cu poliția saudită. Ca și până acum, nu există nici o urmă, nici o informație, nici o cerere a răpitorilor. În acest moment nu se știe absolut nimic.

Tăcere confuză o fracțiune de secundă. După care purtătorul de cuvânt al PPP își drese gasul și spuse:

– Este trist. Dar, oricum se va termina, noi nu vom fi acolo. Mâinile îi răsfoiau niște hârtii, în timp ce îl străpungea cu privirea pe Markus. Mister Westman, prin aceasta facem uz de dreptul stabilit contractual

de a desființa firma Block Explorations în momentul stabilit de noi dacă nu mai vedem asigurat succesul investiției noastre. Ceea ce se întâmplă acum. Deci, din acest moment considerați-vă concediat; același lucru este valabil pentru mister Block și pentru toți angajații, bineînțeles pentru ultimii cu respectarea prevederilor legale în vigoare. Își împreună mâinile și adăugă: Asta ar fi totul.

Omul poseda arta de a spune ceva în așa fel încât îți crea senzația că te lovise cu un baros. Dar Markus prevăzuse asta și se pregătise. Era o luptă, o chestiune absolut arhaică. El contra căpeteniei lor. Și adversarul lui avea la cingătoare o mulțime de scalpuri sângerânde.

– Asta este tot ce vă trece prin cap? ripostă Markus sperând că suna condescendent, ba chiar arogant.

Sprâncene ridicate.

– Dacă dorești succes economic, trebuie din când în când să iei decizii dure. Ne asumăm consecințele pe termen lung.

– Nu. Faceți o gravă eroare.

– Am făcut-o atunci când am investit primul dolar în dumneavoastră, ripostă și interlocutorul.

Touché. Îl făcuse să riposteze. Îl mânca pielea.

– Faceți eroarea, repetă Markus, de a intra în panică și prin aceasta cădeți victima unei campanii direcționate. Contractul cu saudiții nu a reprezentat nimic altceva. Scopul lui era de a contracara amenințarea reprezentată de Block și de metoda lui pentru monopolul saudit de pe piața petrolului.

O privire ucigătoare.

– Dumneavoastră ați petrecut aproape patru luni în Arabia Saudită. În această perioadă nici un foraj de probă nu a fost urmat de succes. Nouă ne este cunoscut că aceste foraje s-au făcut în zone despre care se știa că nu puteau conține petrol.

– Acum mai faceți încă o greșeală de logică, decretă Markus. Deoarece este cunoscut că metoda Block dă posibilitatea găsirii petrolului acolo unde teoria tradițională nici măcar nu îl bănuiește. Logic trebuie, dacă se aplică această metodă, să forezi tocmai în astfel de zone.

– Dar nu ați găsit petrol.

– Pentru că cercetările noastre au fost sabotate, după cum a descoperit Block. Markus se adresă acum tuturor: Doamnelor și domnilor,

gândiți-vă, sauditii nu pot fi interesați să-și piardă poziția datorită căreia ei fixează prețul petrolului.

– Această poziție nu ar fi fost periclitată prin descoperirea de noi câmpuri petrolifere pe pământ saudit, interveni o blondă mignonă cu ochi verzi, reci.

Markus confirmă:

– Corect. Dar ar fi fost periclitată de către cineva care poate descoperi petrol oriunde în lume.

– Mister Westman, își reluă rolul în discuție purtătorul de cuvânt, noi nu mai suntem convinși că mister Block este sau a fost acel cineva.

– Atunci campania saudiților a avut asupra dumneavoastră exact efectul scontat.

Bărbatul își plecă un moment capul într-o parte.

– Este dreptul dumneavoastră să priviți astfel lucrurile, dacă vreți. Dar asta nu schimbă cu nimic decizia noastră.

Markus avea de-a face cu un dur. Dacă mai voia să câștige, nu îi rămânea decât să riște tot. De ce nu? Se apleacă în față:

– Scuzați-mă, sir, vreți să îmi faceți cunoscut numele dumneavoastră?

Purtătorul de cuvânt se încruntă.

– George Gardiner, răspunse el ezitant.

– Mulțumesc. Markus se ridică, se îndreptă cu pași înceți către fereastră, unde erau câteva pixuri și notesuri și consemnă ceva sub privirile uluite ale celor de la PPP. Gardiner cu „i“? Deci nu ca la garden, ci...

– Cu „i“, da, răspunse posomorât purtătorul de cuvânt. Mister Westman, trebuie acum să vă rog...

– Imediat. Plec imediat. Am vrut doar să fiu sigur că am să scriu corect numele dumneavoastră în autobiografia mea. Știți, eu socotesc că dumneavoastră beneficiați de un loc aparte în galeria deciziilor greșite celebre. Cunoașteți cazul producătorului de discuri care i-a refuzat pe Beatles. Al editorului care nu l-a vrut pe *Harry Potter.* Al directorului de programe care l-a trimis pe Bill Gates la IBM. La acest gen de decizii mă refer.

Gardiner căzu rapid în cursă. Un zâmbet batjocoritor îi apăru pe buze.

– Vă scufundați cu drapelul ridicat, treaba dumneavoastră, Westman!

– Nu mă scufund, abia acum încep să urc, ripostă Markus fără a-l privi. Vă veți minuna. Căci, la drept vorbind, eu duc mai departe metoda Block, de la punctul în care el a trebuit să o lase, și de investitori, credeți-mă, nu se duce lipsă...

– Bun, răspunse Gardiner, atunci propun să vă adresați lor, și pe noi, în viitor...

– George, îl întrerupse un bărbat slab, cu părul alb, care era evident mai în vârstă decât acesta. Markus știa că acesta se numea John Hay Aldrich. Totdeauna bănuise că el era cel de care ascultau toți în PPP. Un moment. Tinere, se adresă el lui Markus, până acum *modus operandi* era ca metoda să rămână o vreme secretul profesional al lui mister Block. Din câte îmi amintesc, el a pus mare accent pe chestiunea aceasta. Pot să iau cele spuse de dumneavoastră în sensul că între timp ați intrat în posesia secretului metodei?

Markus confirmă fără să șovăie.

– Mi l-a încredințat mie.

Aldrich îl privi pe Gardiner și spuse:

– Am investit atât de mulți bani, încât ar trebui să îi mai dăm o șansă chestiunii, ce părere aveți?

La care fața purtătorului de cuvânt se schimonosi involuntar.

În acel moment Markus își aminti ce îi spusese unul dintre reprezentanții cu care călătorise în primele lui luni de muncă la Lakeside and Rowe Deutschland, un vechi combatant pe frontul negocierilor: „Dacă vrei să obții ceva, cere dublul celui mai mare preț". Își spuse că în nici un caz nu trebuia să se mulțumească doar cu ceea ce erau gata să îi ofere ei. Era în ofensivă și trebuia să rămână în ofensivă.

– Opriți-vă, ceru el cu toată hotărârea. Nu așa, vă spun eu imediat cum facem. Acum, după ce am văzut cât de nehotărâți sunteți, cât de puțină încredere se poate avea în dumneavoastră și cât de lipsiți de compasiune sunteți, contractul trebuie fundamental extins dacă vreți să lucrez în continuare cu dumneavoastră. În timp ce vorbea, se deplasase puțin de-a lungul ferestrei. Una dintre draperii îi permise să se sprijine ușor de polița ferestrei cu umărul stâng. În spatele draperiei, abia vizibil, se afla un telefon. Insist asupra unor garanții. Termene minime. Prevederi concrete de investiții. Chestiuni din acestea.

Îi observă pe cei de la PPP schimbând priviri între ei. În mod normal astfel de priviri însemnau că ar vrea să fie lăsați imediat să discute doar între ei.

Acoperită de draperie, întinse mâna stângă spre telefon. Ridică receptorul, îl lăsă să alunece numai puțin mai jos, în așa fel încât la o privire neatentă să pară totul în ordine. Apoi apăsă pe tasta corespunzătoare biroului său pentru formarea rapidă a numărului.

Aldrich spuse:

– Vă mulțumim pentru precizarea poziției dumneavoastră, mister Westman. Aș putea să vă rog să ne lăsați un timp singuri, pentru a ne pune de acord noi între noi asupra procedurii...? Vă vom suna ulterior.

Markus se desprinse de canatul ferestrei.

– Cu plăcere. Dar nu mă faceți să aștept prea mult.

Ieși. Admirabilă disciplina în colectivul PPP. Nimeni nu scoase un cuvânt până când Markus nu trase după sine ușa groasă, izolată fonic.

Angajații de la Block Explorations mai aveau încă priviri de iepurași îngroziți.

– Cum stau lucrurile, mister Westman? întrebă Lynn Ayers, secretara-șefă. Buclele ei totdeauna țepene acum atârnau lipsite de vigoare, iar nuanța de mahon a părului bătea acum într-un maro spălăcit.

– Înțeleg să salvez ce este de salvat, se auzi Markus spunând.

Să nu se oprească. Lupta nu era încă încheiată. Oamenii formară un spalier, prin care trecu el, zâmbind încurajator, în timp ce îi venea să urle, îi îmbărbăta, deși el însuși ar fi avut nevoie de cineva care să îl încurajeze, îi bătea pe umăr pe oamenii care erau cu toții mai în vârstă decât el. Cel puțin calendaristic. Trăia senzația că în ultimele zile îmbătrânise cu ani.

Telefonul din biroul lui mai era încă pus pe sonerie minimă și prin ușa capitonată nu pătrundea sunetul ei, o știa din proprie experiență. Deoarece apelul făcut din sala de conferințe era un apel intern, nu era nevoie să mai apeleze la telefonistă. Era suficient să ridice receptorul și putea să asculte discuția privată a celor de la legendarul Peak Performance Pools.

Nu își putut reține un zâmbet când, în sfârșit singur, ridică receptorul la ureche și auzi voci. Se gândi la lozinca atârnată pe un perete de

acești oameni în propria sală de ședințe. Numai că de data aceasta nu fuseseră suficient de paranoici.

– ... Nici un cuvânt, îl auzi el pe Gardiner. Westman este un mincinos. Vrea să ne tragă pe sfoară și numai pentru acest lucru ar trebui scalpat, dacă mi-ați cere părerea.

Se suprapuseră mai multe voci deodată și se puteau înțelege doar fragmente de fraze.

– ... risc... decisivă metoda... piciorul în ușă... resurse financiare de război... deja am aruncat în vânt sume mai mari... beneficiul posibil depășește tot ceea ce noi...

Suna bine, își spuse Markus. Poate că reușea să le ia mințile și să îi tragă pe sfoară.

Nu pentru o veșnicie, bineînțeles. Dar tot ce îi trebuia era un spațiu de manevră financiară, pentru ca pe baza documentelor să reconstituie metoda lui Block. După care vor curge atâția bani – și petrol – încât i se vor ierta toate păcatele.

– Vă spun eu ce vom face, auzi el vocea lui Aldrich, pe care nimeni nu îl întrerupse. Acest geolog, Quinton, ne va procura câteva file cu date privind forajele cu și fără succes. Date de la forajele din South Dakota, unde Quinton a fost de față majoritatea timpului. I le vom pune în față lui Westman. Eu cred că, dacă este la curent cu metoda, va deosebi, cel puțin, locurile cu rezultate pozitive de cele soldate cu insuccese.

Markus îndepărtă receptorul de la ureche. Brusc i se făcu cald. Drace! Dacă va admite asta, va fi pierdut.

Și la fel dacă nu va admite.

Simți o apăsare pe piept. Documentele lui Block. Înainte de toate, trebuie să le pună la adăpost. Ultima lui șansă de a ieși din încurcătură erau cele depuse de bătrân în seiful din Cleveland.

Lăsă ușurel receptorul în furcă. Exact. Să ia documentele și să spere că va deveni mai dibaci astfel. La asta se gândise și Block când îi destăinuise ascunzătoarea.

Trase un sertar al biroului. Cheia mașinii era acolo unde o lăsase. Ceea ce însemna că mașina se mai afla încă în garajul de la subsol. Luă cheia și, înainte de a părăsi biroul, luă câteva faxuri la nimereală, doar pentru a avea ceva în mână și să pară preocupat.

– Miss Ayers, se adresă el nonșalant secretarei-șefe, doamnele și domnii de la triplu P vor mai avea nevoie de ceva timp. Mă duc să rezolv câteva chestiuni urgente; dacă întreabă cineva de mine, revin peste vreo patruzeci de minute.

Știa din experiență că cifrele rotunde sună mai neconvingător. Dacă cineva spune că are nevoie de zece minute, i se va acorda lejer o jumătate de oră, dar, dacă spune că are nevoie de unsprezece minute, probabil că problema respectivă este rezolvabilă chiar în șapte minute.

Secretara își privi ceasul și, așa cum proceda întotdeauna, își aranjă părul, dădu din cap și confirmă:

– Este în regulă, mister Westman.

Markus răspunse și el cu un gest al capului și încercă să lase impresia că totul era cât se poate de bine. Nu îl văzu nimeni altcineva când se îndreptă către ușă. Nu îl opri nimeni. Intră în lift, apăsă pe buton, motorul ascensorului zbârnâi și, când ușa se deschise, se afla la intrarea în garaj.

Era încântător de pașnic și chiar banal să te urci în mașină, să răsucești cheia în contact și să pornești. Cotidian. Urcai rampa ieșeai, și... la drum.

Ca întotdeauna, circulația era intensă, dar reuși să se încadreze. La un stop scoase harta din compartimentul pentru mănuși al bordului. După patruzeci de minute era pe punctul de a intra pe Freeway 80, care îl va scoate din oraș.

Apucă telefonul și sună la birou.

– Westman. Care mai este situația?

Un oftat de ușurare.

– Mister Westman! Ce bine că ați sunat. Cei de la PPP întreabă de dumneavoastră din cinci în cinci minute, îl anunță secretara. Deși le-am spus când reveniți. Tot timpul întreabă, nu a trecut nici un minut de când au ieșit, acum au venit din nou...

Markus expiră profund. Mai avusese o dată noroc.

Dacă într-o situație ca aceasta se mai putea numi ceva noroc.

– Expediați-i, spuse el.

Secretarei îi pieri respirația.

– Poftim?

– Pentru astăzi... programul meu s-a modificat, explică Markus. Nu mă mai întorc astăzi la birou. Doamnele și domnii de la PPP sunt liberi astăzi; spuneți-le că voi lua legătura cu ei zilele următoare.

Un moment de liniște plină de reproș.

– Nu cred că are să le placă.

– Știți, nici mie nu îmi plac multe. Puteți să le transmiteți și asta. *Bye!*

Întrerupse legătura și închise complet telefonul. Trebuia să mediteze mai temeinic decât oricând în viața lui. Va ieși pe Freeway, va accelera și se va gândi.

Două ore mai târziu, se instală treptat sentimentul liniștitor că toată chestiunea era rumegată bine, descompusă în părțile componente și recompusă în ordine.

Afacerea stătea în felul următor: Block dispăruse, probabil era mort. Dacă nu, în acest moment oameni răi erau pe punctul de a-i smulge secretul, pentru ca apoi să îl folosească neadecvat. El, Markus Westermann, era singurul om din lume care avea acces la documentele originale ale lui Block și deci șansa de a reconstitui metoda pierdută odată cu Block.

Dar, pentru a încerca asta, avea nevoie de mijloace de care nu dispunea, de exemplu de posibilitatea de a face foraje de probă. Pentru că despre acestea se putea spune orice numai că ar fi ieftine nu, iar în clipa aceasta nu ar putea să finanțeze nici măcar o țeavă de alimentare. Dimpotrivă, imediat ce veniturile lui regulate vor dispărea, First Atlantic Bank îl va căuta și îl va întreba cum crede el că va rezolva impresionantul deficit din contul său.

Deci trebuia să facă rost de bani. De avut în vedere că documentele lui Block, nota bene, reprezentau doar o *șansă.* Garanții nu existau. Poate ceea ce va găsi la Cleveland va fi de neînțeles. Dar, pentru moment, documentele acestea erau singurul lui atu și ar face bine să nu le dea din mână fără să cumpănească. Cu alte cuvinte, ar fi necesar să cam joace totul pe o carte.

Ajuns în acest stadiu cu meditația, Markus luă telefonul, formă un număr și așteptă până când se auzi sunând la apelat.

– Da, auzi imediat vocea lui Hung Wang.

Markus își spuse numele, la care tatăl lui Amy-Lee răspunse bănuitor.

– De unde aveți acest număr?

– Același lucru m-am întrebat când m-ați trezit din somn la Dhahran, ripostă Markus. Să nu discutăm despre sursele noastre.

Bineînțeles că avea numărul din agenda lui Amy-Lee.

– Ce vreți?

Markus zâmbi. Șoseaua tocmai traversa Pocono Mountains, priveliștea era fantastică.

– Vă mai interesează metoda Block?

– Hm... Ca să fiu sincer, am renunțat. Și, din ceea ce se aude, se pare că nu dă rezultatele promise.

– Propagandă. Dacă vă referiți la rezultatele din Arabia Saudită, aceasta a fost o campanie destinată să îl discrediteze pe Block.

– Asta spuneți dumneavoastră.

Markus simți că începea să se tensioneze. Ce se întâmpla? Că doar Wang fusese mort după metodă! Ce posibilitate mai avea dacă tatăl lui Amy-Lee era pierdut ca investitor? Trase adânc aer în piept. Undeva, în față, începuse să plouă. Un perete întunecat, gros, de nori se înălța la orizont... Trebuia să dea dovadă de stăpânire de sine. Să ceară ceva pentru a face problema interesantă.

– Dacă nu vă mai interesează, spuneți-mi deschis. Oricum, condițiile s-au schimbat, nu mai sunt aceleași.

– Și anume? vru să știe Wang. Pentru orice eventualitate.

– Am nevoie de sprijin financiar sigur. După cum ați auzit, Block a dispărut fără urmă și, dacă nu reapare, singura șansă este reconstituirea metodei după documentele originale.

– Pe care le posedați dumneavoastră?

– Exact.

Se părea că Wang se gândea.

– Despre asta putem discuta.

– Ocazie cu care îmi închipui că vom fixa în scris câteva înțelegeri.

– M-ați dezamăgi dacă nu ați face-o, spuse Wang și izbucni în râs. Bine, și? Asta este tot?

Markus se gândi la Amy-Lee, pielea lui își aminti de pielea ei moale ca piersica și electrizantă și crezu că îi simte izul în nări. Totul a trecut. Pe viitor va separa strict chestiunile private de afaceri.

– Da, spuse. Pentru moment este tot.

– Atunci aveți acceptul meu. Ce se va întâmpla mai departe?

Expiră. Se simți de parcă ținuse aerul în piept kilometri întregi.

– Trebuie să rezolv câteva chestiuni, după care vă caut din nou, spuse Markus.

– Să nu mă lăsați să aștept prea mult, altfel s-ar putea să cred că această convorbire am purtat-o doar în vis. Nu sunt un om răbdător, știți asta, nu?

Asta ce a fost? Oh, nu, mister Wang, ați mușcat din nou. Veți aștepta, veți aștepta și veți rămâne așa, dacă va trebui, până când va îngheța iadul.

– Știu, răspunse Markus și întrerupse legătura telefonică.

Ah, ce bine e să fii de data aceasta cel care pune capăt convorbirii!

Era din nou adrenalina, sentimentul de mult dorit de a fi învingător. Reușise din nou. Wang înghițise momeala, îi va impune un contract foarte lucrativ, un contract astfel conceput încât să câștige în orice situație. Va dura un timp și nu va fi simplu, pentru că Wang era vulpoi bătrân, dar îi lăsa gura apă de poftă. Dorea atât de mult metoda Block, că în cele din urmă ar accepta aproape orice clauză, atât timp cât se temea că în caz contrar Markus se va ridica de la masă și se va duce la altcineva.

Dacă nu lucra de mântuială, va fi un om făcut, indiferent de cum evoluau lucrurile.

Clipe ca aceasta cereau un soundtrack corespunzător. Markus deschise radioul, căută posturi cu muzică tonică. Găsi un rock dur. Nu cunoștea nici piesa și nici formația, dar suna bine; bateria funcționa, basul bubuia, iar chitara era electricitate la cel mai înalt voltaj.

„Și să o ia dracu' de *speed limit*[1]*!*" Markus trecu pe banda de depășire și acceleră. Cu cea mai mare plăcere ar fi ridicat capota și ar fi strigat cât putea de tare, dar primele picături de ploaie se prelinseră pe parbriz și îl mânjiră împreună cu praful de pe el.

Ah, *shit!* Ce se petrecea cu această lume, care încerca mereu să îl frâneze?

Deci, din nou la dreapta și slăbește accelerația. Ploua cu găleata. Neobișnuit pentru acest anotimp. Se opri și muzica, interveni un

[1] Limitare de viteză (în lb. engleză, în original)

crainic. Se părea că erau știri. China declarase din nou că Taiwanul este o provincie rebelă și își rezerva dreptul de a pune capăt acestei situații imposibile la momentul potrivit, relata crainicul, care pe această temă avea pe cineva la telefon, un anume Bill. Da, comenta acesta calm, afirmația ar trebui interpretată ca o atitudine amenințătoare la adresa SUA.

– Republica Populară Chineză se consideră viitor adversar al Americii în politica mondială și cu astfel de declarații ia poziție ideologică. Interesant este momentul. Economia Chinei este în expansiune, propriile câmpuri petrolifere nu mai ajung să asigure aprovizionarea cu energie. Chinezii sunt în măsură tot mai mare orientați spre import, dacă dezvoltarea nu va fi redusă. Ultimul lucru de care ar putea fi interesați sunt acțiunile războinice care ar atrage după ele un boicot.

– Știu chinezii ceva ce noi nu știm? întrebă crainicul radio.

– Se poate, nu? Va trebui să așteptăm.

– OK. Mulțumesc, Bill. Continuăm cu...

Markus închise radioul. China! Wang era chinez. Nu numai atât, dar averea o făcuse din comerțul cu China. Să fi fost asta ceea ce nu știa Bill, un târg pe care guvernul chinez se baza pentru a primi metoda Block? Wang le-o și vânduse și din această cauză era presat să le-o livreze?

Iar el, Mark S. Westman, era pe punctul de a face ceva ce ar dăuna intereselor Statelor Unite ale Americii? Țării al cărei cetățean spera să fie într-o zi?

Poate că afacerea cu Wang nu era o idee chiar așa de bună.

În acest moment sună telefonul mobil. Cum naiba, că doar... Ah, nu, nu îl închisese. După discuția cu Wang uitase să îl închidă.

Privi displayul: un număr care nu îi spunea absolut nimic. Să îl decupleze? Pe de altă parte, era destul de departe, pentru ca la nevoie să poată simula o legătură proastă... Apăsă butonul verde.

– Da?

– Mister Westman, slavă Domnului că v-am prins, răsună vocea lui Lynn Ayers. Poliția este aici! Au un ordin de perchiziție pentru biroul dumneavoastră.

– Cum? Cum adică?

– Sunteți suspectat că l-ați fi omorât pe mister Block. Un zgomot puternic pe fundal. Vă telefonez dintr-o cabină telefonică; ei nu știu de

asta. Cartela mea se epuizează din moment în moment... Ce să le spun, unde sunteți?

– Ce le-ați spus până acum?

– Că nu știu unde sunteți.

– Țineți-o așa. Asta explică tot. Markus habar nu avea cum, dar el era șeful și trebuia să inspire siguranță tuturor. Bineînțeles că acuzația este absolut neîntemeiată, este aberantă.

– Bine. Atunci nu știu nimic. Mult noroc și...

Convorbirea se întrerupse cu un zgomot neplăcut.

Markus ținea telefonul în mână și își dădu seama că șofase întreaga porțiune fără să vadă ceva pe drum. Ce o mai fi însemnând și asta?

Inima îi bătea cu putere, se părea că spaima apărea cu întârziere. Poliția îl bănuia pe el?

Proastă treabă. Foarte proastă. Să fii nevinovat era una, dar să dovedești că ești nevinovat era cu totul altceva. Și mai ales atunci când ai de-a face cu intrigi ascunse.

Avea nevoie de ajutor.

Taggard! Trebuia să ia legătura cu el. Numai el îl putea ajuta acum. Dacă cineva chiar îl putea ajuta.

Trebuia să asigure documentele lui Block înainte de a fi împiedicat să o facă.

Ridică iarăși telefonul. Care era numărul? Să nu mai facă greșeli. Formă cifrele cu degetul gros, privind în același timp și la drum. În față circula un camion mare, unul dintre acele gigantice autoutilitare, cu marfa acoperită cu o prelată albă ca zăpada.

„*Sorry,* mister Wang. Dar noi doi nu vom cădea la învoială."

Suna. La nesfârșit. Și autocamionul din fața lui abia se târa.

Răspunse în sfârșit o voce de femeie, rutinată și, evident, plictisită:

– American Agrofood Trading Company, bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

– Westman este numele meu, Mark Westman. Aș vrea să vorbesc cu Charles Taggard.

O scurtă pauză. Tonul nu se schimbă câtuși de puțin.

– Îmi pare rău, mister Taggard nu se află astăzi aici. Vă rog să sunați altă dată.

Suna de parcă ar fi vrut să încheie discuția.

– Stați, stați, ascultați-mă! Nu închideți.

Shit! Fiecare om de pe această planetă se părea că voia doar să îl oprească, să-i pună frână sau să îl împiedice. Telefonista. Și camionul din față... Markus se săturase. Trecu cu mașina pe banda din stânga.

– Credeți-mă, mister Taggard așteaptă apelul meu telefonic, continuă el.

Și acceleră cu ultimele picături de benzină.

CAPITOLUL 31

Prezent

În fine, ajunsese. „SecureBox“ era scris cu litere de granit masiv, într-un strat de flori aflat în fața intrării. Un camion le-ar fi putut zdrobi.

Avea o durere de cap ascuțită, ca și cum cineva i-ar trage sârme subțiri prin pielea și oasele feței. Cicatricea. De când nu mai era vizibilă, o simțea. O amintire a accidentului de care nu își mai amintea.

I-ar fi făcut plăcere să aibă ceva material în mână când intra prin ușa din sticlă blindată – un atestat, o împuternicire, o legitimație de client. Cu nimic altceva decât cu pașaportul, se simțea ca aproape gol.

Sala de primiri era îmbrăcată de jur-împrejur în oțel și era atât de rece aici încât te lua cu frig. În spatele unei tejghele și al unui geam de sticlă blindată stătea o negresă cu aer matern, în uniformă, care îl salută cu atâta amabilitate de parcă venea zilnic, iar o dată pe săptămână îi aducea un buchet cu flori.

Probabil că se plictisea și era bucuroasă de schimbare.

Dar Markus nu se plictisea în nici un caz. Trebui să se legitimeze. El, care se afla pe lista de urmăriți a poliției americane. Se sili să afișeze un zâmbet plin de încredere când prezentă permisul de conducere pentru Uniunea Europeană. Oricum, era o dublură cu un alt număr, poate că acesta nu ajunsese până în SUA.

Privea cum i se introduceau datele într-un computer. Nu porni nici o alarmă, nu se blocară intrările cu grilaje. În loc de asta, cu un bâzâit

ușor se ridică o parte a blindajului de oțel de lângă recepție. Apăru o nișă în perete, în care se afla o tastatură. I se explică faptul că acolo trebuia să introducă numărul seifului și parola, ultima de două ori, una după alta.

Ingenios. Markus se destinse în privința a ceea ce urma. Probabil că se va crea imediat o nouă deschidere, prin care va avea acces direct la seif. Pregătit să aștepte, formă numărul și parola, „Turnul de fildeș". Ultima de două ori. Se auzi un „bip" și nișa dispăru încet.

Totuși, când se întoarse către tejghea, remarcă faptul că femeia privea monitorul cu o privire îngrijorată.

– Parola este în regulă, spuse ea, dar seiful este gol. A mai fost cineva aici ca să ridice conținutul.

Markus o fixa cu privirea cu senzația bruscă, arzătoare, că se vor petrece lucruri neașteptate. Block. Doar Block putuse să fie. Reapăruse? Dar cum fusese posibil? În ziarele pe care le citise în spital nu se pomenise nimic și nici oamenii pe care îi sunase în acest scop nu aveau informații noi despre dispariția austriacului.

– Când a fost asta? întrebă el.

– Pe șaptesprezece septembrie.

Trei zile după accident. Era și mai ciudat.

– A lăsat vreun mesaj?

Ea dădu negativ din cap.

– Nu, îmi pare rău.

În Markus se trezi un sentiment de singurătate.

– Și printre datele pe care le cereți dumneavoastră nu există nimic în baza căruia să pot da de respectivul? Sau să i se poată transmite un mesaj?

Femeia își împreună mâinile.

– Sir, erau doi. Acum îmi amintesc, eram de serviciu în ziua aceea. Au venit doi bărbați de la o autoritate federală, au prezentat o hotărâre judecătorească valabilă și au confiscat conținutul seifului.

– De la o autoritate federală? repetă Markus uluit. De unde?

– Îmi pare rău, nu pot să vă spun.

Își trecu mâna prin păr și încercă să se liniștească. Calm și siguranță.

– OK. Ascultați-mă, este cam... problematic pentru mine. Desigur că nu vreau să vă conving să spuneți ceva ce nu aveți voie să apuneți, dar... El zâmbi și încercă să facă pe neajutoratul irezistibil. Dar puteți să

mişcaţi doar puţin din cap, vă rog. Oamenii erau de la Central Intelligence Agency?

Ea strânse buzele, îl privi fix şi dădu din cap afirmativ aproape imperceptibil.

Deci Taggard le interceptase discuţiile în Arabia Saudită. Cu toată aparatura lui Block. În ciuda paranoiei. Ce fel de joc este acesta, fir-ar să fie?

– Mulţumesc, spuse Markus. Mulţumesc mult. Nu este ceea ce speram, dar... mulţumesc.

Plecă. Simţi privirea ei în timp ce trecea de uşă, dar nu se întoarse.

Afară începuse să plouă, o ploaie măruntă şi rece, care promitea ce era mai rău. Fugi până la maşină şi plecă grăbit. Pentru cazul în care oamenii omniscienţi de la CIA lăsaseră vorbă să fie anunţaţi dacă apare cineva interesat de seiful lui Block.

Opri la următoarea parcare mare, ca să se gândească. La drept vorbind, oamenii lui Taggard furaseră documentele pe care Block i le destinase. Ceea ce nu trebuia să accepte fără să reacţioneze. Cel puţin putea să întrebe ce se petrece.

Scoase telefonul din buzunar şi îl privi. Ultima oară când îl sunase pe Taggard, se întâmplase o nenorocire. Asta s-ar putea repeta, chiar dacă de data aceasta telefona dintr-o maşină oprită. Văzuse deja că CIA putea intercepta convorbirile purtate pe telefonul mobil.

Manifesta CIA interes dacă o persoană de contact era căutată de poliţie? Habar nu avea. Markus lăsă telefonul, coborî şi se duse la o cabină telefonică singuratică, de lângă locul de parcare.

La numărul format răspunse tot American Agrofood Trading Company. Era din nou o voce de femeie, dar nu aceeaşi. Îşi spuse numele şi ceru să vorbească cu Charles Taggard.

– Aţi spus Mark S. sau Markus? întrebă telefonista.

– Markus, răspunse el în silă.

Pauză, zgomotul unei tastaturi pe care se umbla.

– Îmi pare rău, mister Westermann, dar Mister Taggard nu mai lucrează pentru firma noastră.

Zi a surprizelor.

– Scuzaţi-mă, dar ce înseamnă asta mai exact? OK, nu mai lucrează pentru American Agrofood, dar pot da de el altundeva în concern?

– În concern?

Femeia nu înțelegea.

Să-l ia dracu' de joc idiot.

– Mă refer la CIA, fir-ar să fie!

Auzi o respirație accelerată.

– Un moment.

Fu trimis pe un fir mort, cu muzică clasică, dar numai pentru câteva secunde, după care femeia reveni.

– Vă pot spune doar că mister Taggard și-a dat recent demisia.

– Și acum unde se află?

– Cu toată bunăvoința, nu vă pot spune.

– Poate altcineva?

– Mă tem că nu.

Rămase perplex în cabina telefonică, asculta picăturile de ploaie lovind nerăbdătoare geamul și privea la circulația mașinilor aducând cu un râu nesfârșit. Prin cap gândurile îi umblau cu o viteză pe lângă care cea a mașinilor părea de melc ce abia se târa.

Prea târziu. Accidentul îl costase mult mai mult decât două luni de timp pierdut.

Taggard demisionase? Ce însemna asta? Că pusese mâna pe documentele lui Block și lucra acum pe cont propriu?

Deschise ușa cabinei telefonice, ieși și se duse la mașină, pășind încet pe pământul american. Ce să facă acum? Simți dorința arzătoare de a discuta cu Taggard. Dar cum? Cum să dea de urma lui? Nu știa nimic despre el. Iar dacă lucrase pentru CIA, putea fi sigur că numele lui real era Charles Taggard?

Da. O amintire.

„Am studiat științele economice la Ohio State University..."

Așa spusese. Putea să fi mințit, dar de ce să mintă? Ar fi putut să nu amintească de universitate.

Ar putea pleca de aici? Trebuia. Era tot ce avea.

De vină pentru durerile de cap erau orele de privit la televizor sau imaginile prezentate? Abu Jabr nu ar fi putut să răspundă. Tancuri americane pe străzile din Al Khobar sau Dammam! Comentatorii posturilor de televiziune americane declarau neobosiți că nu era o invazie, dar totuși părea că este!

În mass-media germană măsurile luate de SUA erau dezaprobate în mare măsură. Mulți făceau chiar o paralelă cu „primăvara din Praga“ și cu intrarea trupelor sovietice în Cehoslovacia. Despre acestea îl informase Wasimah, care urmărea programele de televiziune și cumpăra zilnic un ziar german. Ea îi mai spunea că toată lumea spera, în adâncul sufletului, că trupele americane vor pune capăt în curând crizei petrolului și că se vor reinstaura relațiile obișnuite. Aceasta era opinia unanimă, dacă trăgeai cu urechea la discuțiile din clinică.

Deci una spuneau și alta credeau. Pe Abu Jabr îl durea capul tot mai tare.

– De parcă m-ar fi cuprins depravarea occidentală, îi spuse el nurorii sale. De parcă ar fi molipsitoare...

Ce era asta? Își dădea ochii peste cap? Sau suferea și ea?

– Abu, ar trebui pur și simplu să mai ieșiți pe afară, spuse Wasimah. Să faceți o plimbare lungă. Parcul din jurul clinicii este chiar frumos.

Abu Jabr îi urmă sfatul, pentru că îi repugna să roage doctorii să îi dea un medicament și conchise că Wasimah avea dreptate. Aerul proaspăt îi făcea bine. Să aibă spațiu în jur, să privească plantele, colinele, lacurile sau soarele palid, lipsit de putere de pe cerul cenușiu, câteodată noros. Era frig, deși se spunea că acestea erau zile frumoase, probabil ultimele zile cu soare din acest an. Eh, nu era obișnuit cu condițiile din Europa; lui i se părea că se afla în apropierea Cercului polar.

Dar durerile de cap îi trecură. Ajunse la concluzia că nu avea sens să-și bată capul cu lucruri asupra cărora nu avea nici o influență. Era voia lui Allah ca el să se afle în aceste zile aici, departe de casă, și, în loc să se mâhnească, era mai bine să încerce să înțeleagă motivele. De acum nu va mai deschide televizorul. Sau îl va ține majoritatea timpului închis. Nici nu va mai încerca să îl sune pe Zayd. Cu siguranță că, aceasta fiind situația, fiul său avea mai mult de lucru decât el.

– Mă bucur să vă întâlnesc aici, afară, înălțimea voastră, îi întrerupse cineva gândurile. Era directorul clinicii.

Abu Jabr se întoarse, îl măsură cu privirea pe bărbatul rotofei, bondoc și încercă să își amintească numele lui. Degeaba, ca de cele mai multe ori când avea de-a face cu occidentali.

– *As-salaamu 'alaikum*[1], spuse el cu modestie.

---

[1] Pace ție! (în lb. arabă, în original)

Asta se potrivea mereu.

– *Wa'alaikum as-salaam*[1], răspunse aproape perfect bărbatul cu părul alb și înclină capul.

Încă de la sosire îi fusese spontan simpatic lui Abu Jabr: amabil, diplomat și deschis.

– Sunteți mulțumit?

Abu Jabr schiță o plecăciune.

– Mă simt agreabil.

– Am văzut că tratamentul nepotului dumneavoastră face progrese.

– *Alhamdullah*[2], murmură Abu Jabr și continuă: În mod excepțional ceea ce mă apasă pe suflet nu este sănătatea nepotului meu, ci sunt evenimentele de acasă. Ați auzit despre ele.

Directorul clinicii – cum îl chema de fapt? – dădu din cap cu convingere.

– Oh, desigur. Ascult știrile din oră în oră. O treabă urâtă. Sper că situația se va destinde curând.

– Cu voia lui Dumnezeu. Abu Jabr arătă către o instalație ciudată, strălucind argintiu pe unul dintre acoperișuri, a cărei întrebuințare rămăsese un mister pentru el. Spuneți-mi, ce fel de dispozitiv este pe clădirea aceea?

Bărbatul rotofei privi în direcția arătată.

– Aceasta? Este mica noastră centrală solară. Ne încălzește bazinul secției de recuperare. Funcționează bine, deși aici, în Germania, nu avem atâta soare ca la dumneavoastră, în Arabia. Râse. Dar nu vă faceți griji, rămânem în continuare dependenți de petrolul dumneavoastră.

Abu Jabr dădu din cap a mirare.

– Am mai văzut instalații solare, dar aceasta arată altfel.

– Da, funcționează pe un alt principiu, confirmă directorul clinicii. Dar iată, se apropie chiar cel care a construit această instalație și a montat-o la noi. El vă poate spune despre ea tot ce doriți.

Abu Jabr se întoarse. Pe poteca dinspre parcare venea către ei, cu pași măsurați, un bărbat suplu, aproape ascetic. Când văzu că directorul îl remarcase, ridică mâna scurt.

– Instalația este defectă? întrebă Abu Jabr.

---

[1] Și ție pace! (în lb. arabă, în original)

[2] Mulțumesc lui Dumnezeu (în lb. arabă, în original)

– Nu, nu, funcționează ireproșabil. El... Directorul tuși. El vine ca să ia lucrurile unui pacient care ne-a părăsit surprinzător acum câteva zile. Întinse mâna celui care se apropia. Frieder! Ce plăcere să vă văd. Ce mai faceți?

Abu Jabr remarcă îndatorat că, din politețe, medicul-șef se adresase tot în engleză. Fără ezitare, nou-venitul făcu același lucru.

– Bună ziua, doctore Rugland. Îmi pare rău că nu am putut să vin mai devreme...

– Nu este nici o problemă. Îmi permiteți să vă fac cunoștință? Alteță, dânsul este Frieder Westermann, producătorul instalației solare care v-a trezit interesul. Frieder, dânsul este Abu Jabr Faruq Ibn Abdulaziz Ibn Saud – sper că am pronunțat bine?

Abu Jabr zâmbi.

– Da. Strânse mâna întinsă de bărbat. Mă bucur să vă cunosc.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse Frieder Westermann. Cred că v-ați mirat de ce instalația strălucește argintiu.

– Da, confirmă Abu Jabr. Exact.

– Este de mirare pentru cei mai mulți. Dar vă pot explica...

Dorothea îl urmărea pe Julian, care scria sârguincios la masa din bucătărie. Nu prea reușise să ascundă de el faptul că avea probleme cu magazinul și de câteva ore acesta făcea fluturași-reclamă, afișe și altele pentru ea. Era emoționată. L-ar fi îmbrățișat, dar cu siguranță că el nu ar fi știut să aprecieze gestul.

– Am terminat de calculat, anunță el. Cu regula de trei simplă. Dacă o mașină consumă opt litri de benzină la suta de kilometri, pentru un kilometru are nevoie de 0,08 litri. Până la supermarket sunt cincisprezece kilometri, prin urmare, dus-întors – treizeci de kilometri. Așadar, de treizeci de ori 0,08 – în total sunt 2,4 litri. Dacă litrul costă 1,42 euro, cumpărând în magazinul tău, economisești 3,41 euro. Trebuie să le explici asta oamenilor! Ceea ce înseamnă că și dacă pentru ceea ce cumpără de la tine plătesc trei euro mai mult tot fac economie.

Dorothea rămase cu gura căscată. Atât de mult costa drumul la supermarket? Nici ea însăși nu știuse asta.

– Ai dreptate, spuse ea. Așa am să fac.

Julian îi întinse cu generozitate foaia de hârtie.

– Uite, poți să verifici, dacă vrei.

– Oh, cu notele tale, am deplină încredere.

– Tatăl lui Simon – îi trecu prin minte fiului ei, la care profesorul de matematică ținea mult – știi ce mașină are? Consumă doisprezece litri la sută. Simon mi-a spus. El ar economisi și mai mult. Și, în plus, nici nu locuiește la noi în sat. Stă la Blaukirch.

Dorothea întorsese foaia de hârtie. Pe verso era faxul unui text mai lung, un articol sau ceva asemănător, în limba engleză.

– Ia spune-mi, întrebă ea cuprinsă brusc de o senzație neplăcută, ce hârtii sunt acelea pe care desenezi? De unde le ai?

Julian o privi speriat.

– De ce?

– Ei, pentru că... Luă alte hârtii și le întoarse. Formule. Diagrame. Fraze ca: *Super-K-zones have often been described as horizontal lenses*[1]. Par a fi ceva important. Sper că nu le-ai luat din biroul tatălui tău!

– Nu. Le-am găsit în pivniță.

– În pivniță?

– Da, când au fost acolo Simon și Oliver. O cutie plină. Era într-unul dintre dulapurile vechi din spatele instalației de încălzire, acolo unde pereții sunt din cărămidă, iar tavanul este rotund, știi?

– Da, știu la ce te referi.

Era vechea pivniță boltită. De când se mutaseră, tot amâna să facă curat acolo.

– M-am gândit că de hârtiile acelea nu mai are nevoie nimeni, așa că le-aș putea lua, spuse Julian și împinse în afară buza inferioară.

– Cine te aude ar zice că în casă nu avem destulă hârtie.

Iată, pe o coală părea să fie titlul articolului. *The imminent collapse of the Ghawar oilfield as a result of long-term overproduction*[1].

– Acum unde este cutia?

– În camera mea.

Sub titlu se afla numele autorilor: David Burns. Giorgos Leftakis. Și Achim Anstätter.

Deodată Dorothea se simți rău.

– Adu-o aici.

---

[1] Zonele Super K au fost adesea descrise ca având forma unor lentile orizontale.

[2] Colapsul iminent al câmpului de petrol Ghawar ca urmare a exploatării intensive îndelungte.

– Evident probe de fax, își dădu cu părerea Werner. Răsfoi încet teancul de hârtii din cutia cenușie, mucegăită. Paginile se repetau; pagina-titlu era tipărită de șase ori. Diverse versiuni ale unui studiu, sau cam așa ceva, aș zice. La care a lucrat și Anstätter.

Dorothea se rezemase de chiuvetă, cu brațele încrucișate.

– Care este inginer petrolist sau ceva de genul acesta.

– Așa se pare.

– Un studiu care prevede epuizarea unui câmp petrolifer, dacă înțeleg eu bine.

– Hm... da.

Dorothea trase adânc aer în piept.

– Ai văzut data imprimată pe fax?

– Natural.

– Am făcut o socoteală. A scris studiul și apoi și-a pus imediat casa în vânzare. Casa asta, care consumă atât de mult combustibil de parcă rezervoarele ar fi găurite.

Werner se uită la ea cu acea privire pe care o avea totdeauna când considera că ea reacționa exagerat.

– Știu la ce te gândești, spuse el prudent. Cu calm subliniat. Ca la psihiatru. Tu te gândești că Anstätter era inginer petrolist și a descoperit că petrolul se va epuiza în curând, motiv pentru care a căutat repede un prost care să îi cumpere casa. Dădu din cap rapid, înainte ca ea să fi apucat să riposteze. Dar, Doro, este un nonsens. Aici este vorba doar despre un singur câmp petrolifer. Câmpuri petrolifere există cu miile. În fiecare săptămână iese unul dintre ele din producție. După care se forează la un altul. Este complet nespectaculos. Ridică foile pe care le ținea în mână. Rapoarte de acest gen facem și noi. Să zicem, ce știu eu, despre tendințele de uzare a anumitor componente ale motoarelor și, dacă le citești tu, ca nespecialist, rămâi probabil cu impresia că noi construim motoare care în orice moment pot sări în aer. Dar astfel de rapoarte privesc probleme de amănunt ca printr-o luptă – și trebuie să fii de specialitate pentru a le înțelege corect. Iar în ce privește industria petrolului, nici unul dintre noi doi nu este specialist.

Totul suna rațional. Problema era că senzația neplăcută care o stăpânea rămânea neschimbată.

– Toată copilăria mea am auzit că petrolul va ajunge doar până în anul 2000. Și asta se susținea de mult. Puteam foarte bine să îmi închipui că acum era epuizat.

Werner ridică îngăduitor sprâncenele.

– Ei, da, scuză-mă, dar tatăl tău era în această materie... cum să zic...?

– Nu doar tatăl meu spunea asta. Toți spuneau. Am învățat asta chiar și la școală. Ea se decise să spună ceea ce și așa plutea în aer. Apelul acela telefonic, îți amintești? În ziua în care am aflat despre accidentul lui Markus. Omul voia să vorbească cu Anstätter. Și când i-am spus că noi suntem noii proprietari...

– Doro, dar asta este...

– *Dar repede a reacționat.* Asta a spus. Se potrivește al naibii de bine, nu crezi?

– Ca să fiu cinstit, mi se pare puțin cam paranoic.

Dorothea îl privi fix.

– Să mergem la Anstätter și să îl întrebăm.

– Dar nici adresa nu i-o știm.

– Asta nu va fi o problemă. În definitiv, bărbatul care le-a vândut casa este bun prieten cu tine, nu?

Werner puse la loc, cu grijă, teancul de hârtii.

– Mâine am să umblu puțin pe internet, să verific cum stau lucrurile. De exemplu, ce înseamnă prescurtările. O privi și bineînțeles că nu îi scăpă nemulțumirea ei. Ei, doar pentru că prețul la benzină crește un pic, nu înseamnă că mai este puțin și se sfârșește lumea, OK?

CAPITOLUL 32

Circulaţia era de groază. Markus avea senzaţia că juca un joc deosebit de complex pe computer, la care sancţiunea în caz de accident nu îl costa doar o amendă, ci închisoare. Conducea cu cea mai mare atenţie, preferând să şofeze prea încet în loc de a conduce prea repede. De groază. Şi, ce era mai rău, nu scăpa de senzaţia că el era de vină.

Cu o zi înainte, la un internet café din Cleveland, accesase site-ul Ohio State University. Elegant, cuprinzător, *state of the art*[1], cum era de obicei la universităţile americane. Practic, tot ce privea administraţia se putea obţine online şi exista şi o listă a foştilor studenţi, dar aveai acces la ea doar dacă te numărai printre absolvenţii ei. Încercase timp de o oră să obţină accesul, după care renunţase. Unele lucruri nu se pot face online. De exemplu, a-ţi pune în joc şarmul pentru a obţine o informaţie nu tocmai legal.

Deci în aceeaşi seară se dusese la Columbus, o călătorie de două ore şi jumătate. Înnoptase la un hotel ieftin, din afara localităţii, şi de aceea îşi potrivise alarma să îl trezească. Devreme. Acum, pe drumul către oraş, se întreba dacă era doar obosit sau, mai rău, nu era complet sănătos.

Campusul Ohio State University din zona Upper Arlington era un teren vast, pe care nu îl puteai rata. Conform unui indicator pe lângă care trecu, trebuia să existe pe undeva, la nord, şi un Ohio State University Airport. Găsi un loc de parcare şi plecă pe jos, în jurul lui roind biciclişti sau tineri pe role, peste un oval cu gazon, străbătut de poteci şi înconjurat de cele mai importante clădiri ale universităţii. Administraţia era în cea mai mică şi

[1] Ultimul răcnet (în lb. engleză, în original)

mai veche dintre ele, dar abia când, punând mai multe întrebări, ajunse la ușa registraturii, își dădu seama că astăzi era sâmbătă și, normal, la administrație era închis.

Chiar că nu își revenise.

Și acum? Studia structura liniilor de pe lambriurile din lemn prețios, vechi, de pe culoar și se gândea. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să aștepte până luni. Era deschis începând cu ora opt.

Două înnoptări mai mult decât planificat. Treptat, resursele i se diminuau. Dar, pentru moment, mai bine nu se gândea la asta. Dintr-un impuls apăsă clanța și, ca să vezi minune, ușa nu era încuiată.

În încăpere se părea că avea loc fie un gen de inventar, fie se făcea curățenie totală. Erau turnuri de acte, scoase din dulapuri și așezate în cutii, cineva număra ceva și făcea note pe o listă, altul nu făcea altceva decât să construiască noi cutii...

– La dracu', cine a lăsat ușa deschisă? strigă o femeie într-un costum cu pantalon roz bombon, în timp ce se îndrepta către Markus. Tinere, am închis. Suntem din nou aici pentru dumneavoastră luni, de la ora opt.

– Am o singură întrebare, la care cu siguranță că mi-ați putea răspunde fără cel mai mic efort, spuse repede Markus.

– Ah, da? Și anume?

– Caut un bărbat, despre care știu doar cum se numește și că trebuie să fi studiat aici în urmă cu aproximativ treizeci de ani și...

– Înțeleg, îl întrerupse ea scurt. Da, aveți dreptate, vă pot răspunde fără cel mai mic efort: nu dăm nici un fel de informații despre foștii studenți fără o ordonanță judecătorească. În consecință, nu va mai trebui ca luni să vă dați osteneala să veniți. Iar acum, vă rog, avem treabă, doar vedeți. Se adresă unui tânăr cu groaznic de multe coșuri, care împingea spre ușă un cărucior încărcat cu cutii pline: Isaac, ia-l cu tine afară și încuie ușa după tine, da?

Dorothea urmărea știrile, deși ura să facă acest lucru. Dar acum nu reușea să se desprindă de televizor.

Ieri-seară, după rugăciunea de vineri, se agravaseră protestele contra tancurilor americane care înaintau cu precauție, iar în timpul nopții se trăsese pentru prima dată și se înregistraseră primii morți. Astăzi tocmai se desfășura o adevărată luptă de stradă, transmisă live de unul din-

tre posturile de televiziune. Acțiunea americanilor se transformase astfel într-o adevărată campanie de război.

Din când în când se difuzau alte știri, dar toate acestea – sport, marote ale celor bogați și celebri, alte evenimente politice – erau secundare.

Un reportaj amplu se ocupa de China. Ambasadorul chinez la ONU, într-un discurs ținut în fața Consiliului de Securitate, calificase acțiunea Statelor Unite ca „invadarea mascată a unui stat suveran" și drept imperialism. La Beijing, șeful statului și al partidului asistase la cea mai mare paradă militară din ultimii douăzeci de ani și se testase cu succes și o rachetă nouă cu rază mare de acțiune. Se știa că ministrul de externe chinez efectuase o călătorie prin diverse state arabe. Nu se aflase conținutul exact al discuțiilor, dar, conform zvonurilor, China făcea demersuri să devină noua putere protectoare a statelor arabe. Un comentator explica logica tentantă a acestui aranjament: China nu se afla doar geografic mult mai aproape de aceste state decât SUA, dar și raporturile sale cu ele erau afectate de experiențe conflictuale în trecut. Or fi fost chinezii necredincioși, dar niciodată nu întreprinseseră o cruciadă împotriva arabilor.

Vicepreședintele american comentase acest zvon astfel: „Mare lucru, și pe chinezi îi interesează petrolul!", stârnind indignare prin cuvințelele „și pe". Era adevărat: China avea nevoie de petrol tot atât de presant ca și SUA, țara posedând puține zăcăminte proprii. Puternicul avânt economic chinez sporise necesarul de petrol al Chinei; în anul 2004, China luase locul Japoniei ca al doilea consumator de petrol. Și China nu era numai o putere nucleară, cea de-a treia din lume, ci întreținea de departe cea mai mare armată din lume.

Și iarăși tancurile petroliere din Ras Tanura. Două sute de milioane de barili de țiței. Aceștia vor fi încărcați pe petroliere imediat ce instalațiile portuare respective vor fi reparate; expedierea întregii cantități de țiței va dura mai mult de o lună.

Werner coborî scara cu câteva pagini printate în mână.

– Uite, am găsit câteva informații...

În acest moment postul de televiziune transmitea imaginea unui tânăr cu fața acoperită, ghemuit pe un acoperiș, țintind cu un lansator

de proiectile antitanc un Bradley american. Acum. Exact în acest moment, doar că la mii de kilometri distanță.

Ea îl auzi pe Werner șoptind:

– Vai ce e acolo! Cu ce *arme* sunt dotați...?

Proiectilul lansat din țeava de pe umăr plecă spre tanc, lăsând în urma lui o dâră de fum. Aproape în același moment ceva zvâcni dintr-un aparat din partea superioară a tancului și în clipa următoare proiectilul explodă departe în fața țintei sale.

Markus îi ținu tinerelului ușa deschisă pentru ca acesta să poată trece cu căruciorul. Apoi îl urmă afară.

Isaac zâmbea stingherit.

– Din păcate trebuie să încui.

– Clar, spuse Markus. Fiecare cu obligațiile lui.

– Adevărat.

În timp ce Isaac își făcea de lucru la o impresionantă legătură cu chei, Markus privea cutiile din cărucior și se întreba dacă nu cumva documentele privitoare la Taggard se aflau într-una din ele. Uneori soarta făcea asemenea glume.

– Isaac, ia spune-mi, tu arăți ca cineva care se pricepe până la amănunt cam la toate pe aici. Pot să te întreb ceva?

Isaac zâmbi măgulit. Nu numai că era plin de coșuri ce te scârbeau, dar mai avea și dinți strâmbi. De fapt, arăta din toate punctele de vedere *respingător.*

– Ca să fiu cinstit, nu cunosc chiar totul...

– Dacă eu caut pe cineva care a studiat aici cu mult timp în urmă, ce posibilitate am să îl identific și să descopăr cu cine a mai fost coleg?

Isaac rânji.

– Este absolvent?

– Da.

– Păi atunci există o posibilitate foarte simplă.

Și îi dezvălui care era aceea.

Douăzeci de minute mai târziu, Markus se afla în biblioteca deschisă sâmbăta până la ora zece seara și îi explica unei bibliotecare ce căuta.

Ea era o făptură eterică, gingașă, cu ochi mari și păr blond deschis; cu siguranță reprezenta visul a două treimi dintre studenți.

– Albumele cu promoțiile? întrebă ea. Care dintre ele, mai exact?

– Toate.

După ce televizorul fu închis, în încăpere se așternu liniștea, o liniște apăsătoare, prevestitoare de nenorociri.

– Deci, spuse Werner în timp ce împrăștia printurile pe masă, în fața Dorotheei, hârtii acoperite de lungi coloane de cifre, SPE reprezintă prescurtarea de la Society of Petroleum Engineers. Aceasta este o organizație internațională a specialiștilor din industria petrolului, cu sediul în Richardson, Texas. După cât se pare, Anstätter este și el membru, ceea ce poate fi de bine; SPE are 60 000–70 000 de membri, dintre care jumătate nu sunt americani. Hârtiile găsite de Julian provin foarte probabil dintr-o prelegere ținută sau pe care voia să o țină Anstätter la o ședință a acestei organizații. Sunt sute de astfel de documente, la care ai acces numai dacă ești membru. Iar acest Ghawar este un mare câmp petrolifer din Arabia Saudită. Unul din cele șaptezeci–optzeci aflate în exploatare. Puse palma pe foile cu cifre și continuă: Și ca să nu îți mai faci griji, am mai procurat câteva date care conduc la o concluzie liniștitoare. Datele de aici reprezintă rezervele asigurate și producțiile tuturor țărilor ce exploatează petrol, la nivelul anului 2004. În a patra rubrică sunt rezervele, împărțite pe cantități anuale extrase; iar aici se află anii până când, în mod logic, ajung acestea. În rubrica cealaltă am adunat datele la nivelul anului 2004, în așa fel încât să se vadă când se termină petrolul în fiecare țară. Uite, de exemplu aici, în primul rând. Egiptul. Producție anuală: 274 milioane barili. Rezerve asigurate: 3 700 milioane barili. Rezultă că rezervele se epuizează în 13,5 ani. Așadar, dacă nu mai găsesc alte zăcăminte, rezervele ajung până în anul 2018. Deci trebuie să se gândească treptat la ceva. Dar țări precum Arabia Saudită, privește, nu trebuie să își facă încă griji. Producție anuală 261 000 milioane barili, ceea ce le oferă siguranța pe mai mult de o sută de ani. Acestora nu li se termină petrolul înainte de 2108, vezi? Sau Kuweit – aici petrolul se va epuiza în anul 2174.

Suna atât de liniștitor... atât de calm... Dorothea privi coloanele cu cifre și își dori ca puțin din această liniște, din acest calm, să o cuprindă și pe ea.

– Jos de tot, am mai adunat încă o dată totul, continuă Werner. Rata de exploatare mondială anuală a petrolului este de 22 693 milioane de barili, rezerve sigure – 1 079 247 milioane de barili, adică peste 170 bilioane de litri. Rezultă posibilități de exploatare pentru 47,2 ani, ceea ce înseamnă că, dacă nu vor fi identificate noi rezerve, petrolul va ajunge până în anul 2052. Aș zice că nici unul din noi doi nu ar trebui să își mai facă griji.

O privi ca și cum s-ar fi așteptat să i se răspundă la cele spuse cu o aprobare entuziastă. Dorothea își încrucișă brațele și zise:

– Te-am rugat să îi telefonezi prietenului tău Volker și să îl întrebi de adresa proprietății rurale pe care i-a vândut-o lui Anstätter.

– Bine, dar de ce? După părerea mea, nu este necesar.

O privi. Și ea îl examina cu privirea. El înțelese că era necesar. Nu mai putea să o sucească.

Un plafon ornamentat acoperea sala de lectură, iar prin ferestrele înalte lumina filtrată în mod plăcut de coroanele arborilor cădea asupra rândurilor de mese; totul părea vechi de o sută de ani. Totuși, biblioteca fusese construită de curând.

Markus pusese lângă el primele volume legate în piele ale albumelor cu absolvenții fiecărui an și începuse să le studieze cu o atenție încordată. Pagină după pagină examina fotografiile mici ale fețelor de tinerei imaturi, le citea numele, puținele date biografice și observațiile în parte serioase, în parte glumețe privind hobby-urile, planurile de viitor, glume devenite probabil legendare printre cei inițiați, schițate criptic. Nu putea trece peste nici o pagină. Trebuia să vadă fiecare figură bărbătească, albă și să se gândească dacă mai târziu aceasta nu ar putea arăta ca a bărbatului în fața căruia mâncase la o masă de camping, în Arabia Saudită.

Începuse cu promoțiile care după aprecierea sa corespundeau vârstei lui Taggard. Dacă nu îl va identifica în aceste volume, va lua, pe rând, albumele din anii imediat anteriori sau posteriori.

Era o muncă herculeană. În curând, micile fotografii-portret începură să îi danseze în fața ochilor și nu îi rămase decât să mai iasă, să mai ia o gură de aer și o cafea de la automat. Și să se întoarcă. Să continue.

În sfârșit...

Acesta. El era. Numele adevărat era Vernon J. Smith şi era mai tânăr decât se aştepta Markus. Munca la CIA părea să îl fi consumat.

Se duse la toaletă, cafeaua îşi cerea tributul. Dar când reveni la masă nu mai era sigur.

Răsfoi în continuare volumul şi după trei pagini mai descoperi pe cineva care arăta ca o versiune mai tânără a lui Charles W. Taggard. Un anume Adrian Wheaton.

Şi acum? Puse benzi de hârtie la paginile respective şi continuă. Va răsfoi toate volumele existente, simplu. Avea timp până la ora zece seara. Şi, dacă nu era suficient, biblioteca era deschisă şi duminica.

Eroicei hotărâri luate de Markus îi puse capăt faptul că în următorul volum figura un Charles Walker Taggard. Compară fotografia cu cea a celorlalţi candidaţi şi remarcă diferenţele. Acesta era cel pe care îl întâlnise în Arabia Saudită, fără nici o îndoială. Agentul CIA. Era *mai în vârstă* decât apreciase el.

Markus scoase agenda şi îşi notă numele colegilor de promoţie ai lui Taggard şi tot ceea ce îl putea ajuta să dea de urma lui.

Actele de violenţă şi luptele din Arabia Saudită se amplificară. Conducători şi predicatori islamici chemau la luptă nu numai împotriva „agresorilor americani", ci şi împotriva Casei Regale, care vânduse „necredincioşilor" ţara şi bogăţiile ei. Poliţia izolase toate palatele, dar, pentru că acestea erau atât de numeroase, forţele existente se diluau şi mobilizarea forţei statului părea mai puţin impresionantă. Ceea ce se petrecea pe străzile oraşelor saudite nu mai lua sfârşit pe ecranele televizoarelor. Dezordine. Răniţi. Morţi. Bărbaţi care agitau pumnii. Oameni mascaţi, cu arme enorme. Se aruncau pietre, explodau sticle de cola umplute cu benzină. Şi, printre toate acestea, blindatele Diviziei 3 a infanteriei americane înaintau cu insistenţă.

La început fu doar un zvon, pe care reporterii occidentali şi-l relatau unul altuia, dar pe care nu cutezau să îl dea la ştiri, atât de incredibil li se părea. Apoi apărură imagini, pe care, mărite, le transmiteau toate posturile, chiar şi Al-Jazeerah: familia Saud, Casa Regală aşadar, fugea din ţara care le purta numele.

Era prezentat regele urcând în avion şi părăsind Riadul spre o destinaţie secretă. Îl urmau alţi membri proeminenţi ai familiei, unii în mici avioane business cu reacţie, alţii cu avioane Boeing de cursă lungă,

care, așa cum se descoperi cu această ocazie, le *aparțineau* respectivilor. Nici un reporter nu reuși să se apropie la mai puțin de cincizeci de metri, iar de la oficialități nu se primi nici un comentariu.

– Jalnic, spuse Abu Jabr. Propagandă josnică a occidentalilor. Absurd. Absolut de neimaginat. Cum își pot imagina că cineva poate să creadă ceva atât de ridicol?

Tăcu în cele din urmă. Zguduit, pentru că imaginile nu mai conteneau.

– Zayd m-a avertizat, zise încet Wasimah. A spus că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Abu Jabr o măsură din priviri pe nora sa.

– Ce? Că se vor răspândi asemenea minciuni despre noi?

Wasimah coborî privirea.

– Nu. A spus că s-ar putea ca familia noastră să fugă. A spus chiar că acest lucru este foarte probabil.

– Cum? Dar... cum de a ajuns să spună așa ceva?

– De ani de zile spune că domnia familiei regale nu va mai dura mult. Ea îi văzu privirea și continuă: Majoritatea gândesc ca el, Abu. De aceea au și trăit așa, de parcă nu ar fi existat ziua de mâine.

Abu Jabr tuși.

– Cum de a ajuns Zayd să gândească astfel?

– Spune despre casa Saud că își cumpără puterea. Scuză-mă, Abu, dar sunt cuvintele lui. Aruncăm poporului câți bani putem, dar poporul este tot mai nemulțumit, este convins că noi nu suntem demni să conducem țara care adăpostește locurile sfinte. Le dăm bani și ei tac, dar când petrolul va înceta să mai curgă, de unde vor proveni atunci banii?

– Petrolul? Dar... încă mai curge.

Wasimah scoase o cheie și i-o întinse lui Abu Jabr.

– Este cheia de la o proprietate din Maroc. Zayd îi spune „cuibul șoimilor". A spus... că dacă se petrec evenimente neașteptate, lucruri care împiedică întoarcerea noastră, să ne ducem acolo.

– În Maroc?

– Este în munți. Foarte agreabil, spune Zayd. Eu nu am fost acolo niciodată.

– Un... refugiu?

– Da.

Abu Jabr luă cheia și strânse metalul rece în mână.

– Deci asta a făcut petrolul din noi. Oameni fără scrupule, zdrențe posedate de lux. Fugari jalnici, care trebuie să se refugieze din propria patrie.

Markus își petrecu restul zilei într-un internet café, unde existau și cabine telefonice cu uși pe care le puteai închide după tine.

Multe dintre numele notate nu mai puteau fi de folos, dar totuși găsi câțiva dintre colegii de studii ai lui Taggard. Povestea debitată de Markus pentru a-și justifica telefonul era următoarea: un bărbat, căruia el îi cunoștea doar numele, Charles Taggard, și despre care știa că studiase la Ohio State, îl ajutase când rămăsese cu mașina în pană, într-un loc izolat, când se ducea la o întâlnire. Mulțumită acestui ajutor, reușise să facă afacerea vieții lui și acum voia să-l găsească pe acest om și să-i propună să îi fie partener.

Doar unul dintre interlocutori își manifestă îndoiala, declarând că nu vede nici un motiv să-i răspundă la telefon unui necunoscut, într-o chestiune personală, și închise. Toți ceilalți găsiră povestea grozavă, își scormoniră cu amabilitate în memorie sau în agendele mai vechi, da, Charles Taggard fusese totdeauna gata să ajute.

– Fără el aș fi fost exmatriculat în anul întâi, afirmă unul dintre ei.

Da, un om plăcut. Și deștept, obținea note remarcabile. Doar la femei avea mereu ghinion, era tragic. Un blestem pe capul lui.

Dar nimeni nu știa unde ar putea fi găsit. La respectiva întrebare toți răspundeau că, din păcate, nu au mai avut contact cu el.

Unul știa că Charles Taggard, după terminarea studiilor, lucra la o firmă, Eurocontact sau așa ceva. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Dar, în cele din urmă, unul dintre interlocutori își aminti că părinții lui Taggard locuiseră în statul vecin, Illinois.

– Natural că nu știu dacă mai trăiesc, spusese acesta în timp ce răsfoia un carnet cu adrese. Cred că acum ar trebui să fie în vârstă de optzeci de ani sau mai mult. Dar, pe de altă parte, cine știe? Tatăl meu încă trăiește și are nouăzeci și unu de ani. Aha, aici... din păcate doar adresa.

– Mă poate ajuta pentru a continua, spuse Markus.

– Bine. Aveți ceva de scris?

– Sunt gata să notez.

După acest telefon, Markus se întoarse la computer și căută cartea de telefoane a Illinoisului. Da, adresa exista și avea și un număr de telefon.

Sună, dar nu răspunse nimeni.

Îi era indiferent. Se va duce acolo. Se interesă cum ajungea. Călătoria ar urma să dureze șapte ore. Bun, deci mâine după-amiază ar putea să fie acolo. Exact la timp pentru a fi invitat la o cafea și o prăjitură, dacă avea noroc.

CAPITOLUL 33

Călătoriră două sute de kilometri până la proprietatea lui Anstätter, care se afla la nord-est de Stuttgart, în mijlocul unui ținut păduros surprinzător de inaccesibil. Descrierea drumului, pe care Volker, prietenul lui Werner, i-o trimisese prin mail, conținea pasaje ca: „În dreptul tăbliței care indică ieșirea din localitate, pui kilometrajul la zero; la indicatorul 2,1 al acestuia faci dreapta pe drumul vicinal, pe care îl urmezi circa 2 kilometri".

Găsiră drumul vicinal, dar nu existau nici o tăbliță indicatoare, nici un alt indiciu sau măcar o cutie poştală. În timp ce treceau peste șanțuri, crengi și bolovani, Dorothea se întreba cum primea corespondența poștală cineva care locuia atât de izolat. Familiei Anstätter i-ar fi fost imposibil să se aboneze la un cotidian.

– Bine că am luat mașina de teren, oftă Wener.

– Da, confirmă Dorothea. Mă întreb cum se duc zilnic la școală copiii lor.

După vreo doi kilometri, pădurea se rări brusc. Drumul mergea printr-un câmp mare, desțelenit, pe care nu creștea nimic, în afară de un strat subțire de buruieni. O ceață ușoară plutea peste tot. Se cobora lin într-o vale formată de un pârâu îngust. La jumătatea înălțimii pantei, înconjurată de ziduri și garduri se afla proprietatea.

Ea se compunea din mai multe clădiri, câteva colibe joase din piatră nefasonată, străvechi, cu ferestre minuscule, acoperite cu șindrilă, o casă mare, după toate aparențele nou construită, o magazie din lemn și, în măsura în care se puteau vedea, cel puțin două sere. În afară de acestea...

– Ia privește, spuse Werner, a trecut pe autogospodărire.

Acoperişul casei şi al magaziei erau acoperite complet cu panourile unei instalaţii solare. Nu de tipul celor produse de Frieder. Având în vedere cerul acoperit, instalaţia era ineficientă în acest moment şi întărea într-un mod propriu impresia de respingere pe care o degaja proprietatea. Aici totul părea să spună: „Lasă-mă în pace, rest al lumii! Nu am nevoie de tine!"

Opriră în dreptul porţii gospodăriei, construită din buşteni masivi, având pe muchia superioară ghimpi din metal. Când coborâră din maşină, mirosea a gunoi de grajd. Solul era murdar. Un porc guiţa pe undeva şi, când Werner trase de frânghia care acţiona un adevărat clopot vechi, câteva găini cotcodăciră îngrozite.

– Rustic, bărbate! îl auzi Dorothea murmurând pe soţ.

Părea indispus.

Pe drum discutaseră asupra modului în care să înceapă discuţia. Werner propusese căi complicate de a motiva prezenţa lor aici – căci, la dorinţa hotărâtoare a Dorotheei, nu se anunţaseră anterior – şi de a atinge chestiunea ce îi interesa: care era motivul *real* pentru care familia Anstätter îşi vânduse casa? Dimpotrivă, Dorothea era de părere să procedeze fără menajamente. De aceea ea ţinea sub braţ cutia cu hârtiile găsite de Julian.

Hârtiile nu erau complete. Păstraseră filele pe care Julian le scrisese deja şi mai aveau o copie completă a contractului.

Se auziră paşi. O clapă din lemn fu ridicată şi în deschizătură se ivi capul lui Achim Anstätter, tuns atât de scurt că mai rămăsese doar cu o urmă de păr pe scăfârlie.

– Oh, dumneavoastră? spuse el.

– Am găsit în pivniţă ceva ce vă aparţine, spuse Dorothea şi arătă către cutie. Am vrut să vi le aducem.

– Aşteptaţi, deschid acum.

Nu părea însă prea fericit.

Când deschise poarta, aceasta scârţâi din balamale. În curte se afla un automobil obscur, cu platformă pentru marfă, alături de un car vechi. Peste tot bâzâiau muşte. În spatele unui gard din stinghii rumega o vacă şi privea către ei, ca şi cum abia ar fi aşteptat să fie înjugată. Un plug stătea pe un suport, cu cuţitele strălucind ca noi, orientate în sus.

Şi butoaie pentru apa de ploaie. O mulţime de butoaie. La fiecare colţ era câte unul.

– V-ați organizat aici ceva cam autarhic, își dădu cu părerea Werner, în timp ce Anstätter îi strângea mâna în semn de salut.

Bărbatul suplu, care purta o salopetă murdară, zâmbi strâmb.

– Înapoi la natură. Cunoașteți motto-ul meu.

Conversația amenința să se transforme într-una ușoară. Era timpul să afișeze și puțină lipsă de amabilitate.

– Domnule Anstätter, începu Dorothea, fiul meu a găsit această cutie în vechiul beci boltit. Ne-am uitat prin hârtii și ne-ar face plăcere să aflăm ce înseamnă ele.

Anstätter făcu un gest vag.

– Eh, nu sunt sigur despre ce fel de hârtii este vorba.

– Sunt studii pentru o prelegere privind un câmp petrolifer. Ne-am uitat prin ele. Și de atunci părerile mele și ale soțului diferă. Impresia mea este că dumneavoastră, fiind inginer petrolist sau ceva de acest gen, ați descoperit că petrolul va deveni foarte scump și din acest motiv ați căutat un prost care să vă cumpere casa extrem de costisitoare din punctul de vedere al încălzirii. Adică noi, cu alte cuvinte.

– Doro... murmură Werner jenat.

Bărbatul ezita.

– Nu doriți să intrați? Discutăm mai bine înăuntru. Este puțin cam complicat de explicat.

– Noi dispunem de timp, răspunse Dorothea.

– Cum doriți dumneavoastră, spuse Anstätter.

Îi însoți într-una dintre colibele din piatră, un fel de bucătărie sau spațiu pentru menaj. Butoaie întunecate, cu iz de mucegai erau depozitate lângă un perete, deasupra unei mese lungi, fixate în perete, atârnau mănunchiuri de plante prinse de o sfoară, iar pe un spălător din piatră erau puse la uscat borcane pentru dulceață. Banca și masa de lângă peretele din spate erau din lemn noduros și, fără îndoială, cioplite de mână cu mult timp în urmă.

– Așa este, am fost inginer petrolist, confirmă Anstätter, după ce Dorothea îi înmână cutia cu hârtii.

– Și din cauza asta știți că petrolul se va scumpi?

Se vedea că tema îl indispunea.

– Să spunem că eu am o teorie. Care m-a determinat să îmi schimb viața... viața noastră, pentru că privește și familia mea... În orice caz, am decis să risc și să duc un alt gen de viață.

Dorothea avea o senzație neplăcută. Bărbatul bătea câmpii!

– Domnule Anstätter, de ce ați vândut casa?

– Acolo nu ar fi mers. Vedeți și dumneavoastră.

– Pentru că este nevoie de uriașe cantități de combustibil pentru a fi încălzită?

– Acesta a fost un motiv. Pământul nu este potrivit, cu excepția ierbii, acolo nu crește mai nimic. Și nu puteți nici să cumpărați pământ în plus, pentru că în jur este rezervație naturală. Puse cutia pe masă, se uită în ea și coborî tonul: Aveam nevoie de bani ca să cumpăr ceva de genul acestei gospodării de aici. I-am cerut agentului de vânzări să îi pună la curent cu dezavantajele casei pe toți cei interesați. M-a asigurat că a făcut-o în ce vă privește.

– Da, spuse Werner. A făcut-o.

– Dar ar fi sunat altfel dacă ar fi spus că petrolul se va scumpi, adăugă Dorothea.

Doar să nu alunece discuția din nou în banal. Werner avea tendința de a nu supăra pe nimeni.

– Mă îndoiesc că l-aș fi putut determina să facă și asta. După cum am spus, este numai o teorie. Noi, autorii, nu am fost niciodată de acord în unanimitate asupra seriozității situației. Anstätter aprinse becul chior ce atârna deasupra mesei și scoase capacul cutiei. Ultima oară am lucrat în Arabia Saudită, pentru Saudi–ARAMCO, societatea regală de petrol. Acolo se câștigă bine. Dar trebuie să semnezi un contract conform căruia îți este interzis să divulgi informații despre câmpurile petrolifere. Statisticile sunt secrete de stat. Dacă vrei să ții o prelegere, să scrii un studiu ori altceva asemănător, trebuie să prezinți textul unui comitet din ARAMCO și unei alte oficialități din ministerul saudit al petrolului, iar ei hașurează tot ce ar putea să reprezinte indicii privind detaliile geografice. Când am refuzat să șterg numele câmpului petrolifer despre care era vorba, s-a iscat scandal și, în final, am hotărât să plec.

– Ghawar, spuse Werner.

Anstätter confirmă și adăugă.

– Deși nu se pronunță așa. Combinația celor două litere „gh“ în transcripție arabă se pronunță „r“ gutural. Exemplifică rostogolind sunetul adânc în faringe. Nu întrebați de ce, sistemul provine de la englezi. În orice caz, câmpul se cheamă Rawar.

În momentul în care pronunță acest cuvânt, Dorothea își aduse aminte.

– Oh, apelul! îi scăpă fără să vrea.

Cei doi bărbați o priviră, ambii la fel de surprinși.

– Poftim? întrebă inginerul petrolist.

– În urmă cu ceva timp, un bărbat a sunat la noi, voia să vă vorbească. Vorbea stricat limba germană. Nu a spus nici un nume, ci doar că trebuie să vă transmit ceva. Ar fi trebuit să vă spun că ați avut dreptate. A mai spus că un anume Rawar este pe moarte. La câmpul petrolifer se referea, nu?

Îl privea pe Anstätter.

– Da, răspunse acesta.

– Am crezut că ar fi vorba despre o persoană. Și nu aveam nici un număr de telefon de la dumneavoastră, nimic.

Anstätter se scărpină pe gât.

– Nu putea fi decât Giorgos. Unul dintre coautorii mei, un cipriot. A rămas în Arabia Saudită. Considera afirmațiile noastre simple speculații. Vă mai amintiți când a sunat?

– Da, era în ziua în care am aflat de accidentul fratelui meu. Paisprezece septembrie.

Anstätter privi gânditor în podea.

– Nu mai este o teorie. S-a întâmplat ceea ce m-am temut eu, spuse el.

Trecutul îndepărtat

Ideea că petrolul va trebui să se epuizeze odată și odată nu este nouă. De fapt, ea l-a însoțit pe om de când a fost găsit petrol pentru prima dată.

Primele surse exploatate industrial din Pennsylvania s-au epuizat rapid. Oamenii de știință care au prelucrat rezultatele experienței primelor decenii și le-au comparat cu rezervele relativ limitate cunoscute

în jurul anului 1920 au făcut previziuni extrem de pesimiste în ce privește viitorul petrolului ca sursă de energie.

Totuși, discuțiile asupra subiectului abia începuseră, când în estul Texasului și mai târziu în Golful Persic au fost descoperite câmpuri petrolifere atât de gigantice încât toate previziunile s-au dovedit ridicole. Industria petrolieră s-a extins, a crescut consumul de petrol și totuși în această epocă de aur s-a descoperit în fiecare an mai mult petrol decât posibilitatea de exploatare a lui. Că odată va exista un sfârșit se pierdea din vedere.

Omul care va descoperi cum trebuie privit viitorul petrolului s-a născut în octombrie 1903, în mica localitate San Saba din centrul Texasului, în apropierea centrelor industriei petroliere de atunci. Numele lui era Marion King Hubbert. De copil îl fascinaseră lucruri ca telefoanele sau mașinile cu aburi, așa că s-a decis pentru o carieră științifică. A studiat geologia, matematica și fizica la Chicago și prin anii '30 a predat geofizica la Columbia University din New York. Totodată lucra și pentru institutul american de geologie USGS[1], până când a preluat în anul 1943 conducerea laboratoarelor de cercetare de la Shell. În 1964 a revenit la USGS, într-o funcție de conducere, pe care a părăsit-o abia la vârsta de 73 de ani.

Prima dintre numeroasele lui contribuții în geofizică a fost, în 1937, confirmarea matematică a faptului că orice rocă, și cea mai dură și casantă, în condițiile unei presiuni suficient de mari, poate deveni moale și plastică, prezentând aproximativ caracteristicile nămolului sau lutului, putând deci și să curgă. Prin aceasta rezolva un paradox privind rigiditatea pietrei din care se compune scoarța terestră, care fusese mult timp subiect de dispute. În anii '50 a descoperit conexiuni geologice necunoscute până atunci, care puteau include fluiditățile din interiorul pământului, ceea ce a condus la noi proceduri de căutare a petrolului și de exploatare a lui.

Cea mai importantă descoperire a sa își are totuși începuturile încă din anul 1926. Pe atunci student la Chicago, lucra pentru depozite de petrol și gaze și a remarcat că exploatarea unui câmp petrolifer tipic părea să urmeze totdeauna o curbă în formă de clopot. Deci lucrurile nu se petreceau așa: forai într-un câmp petrolifer, un anumit timp pompai

[1] United States Geological Survey

din el o anumită cantitate de petrol și totul se termina când nu mai exista petrol. Dar un câmp petrolifer nu era un rezervor petrolier.

De fapt, exploatarea unui câmp petrolifer se desfășoară în felul următor: mai întâi trebuie identificat și prin foraje de probă productive poți scoate la iveală doar o cantitate limitată. Totuși, în acest timp se cartografiază întregul câmp petrolifer și se forează alte surse, așa că exploatarea crește rapid; și pentru că sursele cel mai ușor accesibile sunt primele exploatate. De la un anumit punct, apar greutățile. Cantitățile extrase încep să se reducă, deși sunt forate noi surse. Cândva exploatarea va înceta, deși se mai găsește petrol în pământ, pentru că nu ar mai fi economic sau chiar este tehnic imposibil ca să mai fie pompat petrolul. Există de fapt zăcăminte din care se pot exploata doar patruzeci de procente din petrolul conținut sau chiar mai puțin.

Curba descoperită de M. King Hubbert era asemănătoare la toate câmpurile petrolifere pe care acesta le-a studiat. Desigur că ea era mai mare la câmpurile petrolifere mai bogate; dura mai mult și ajungea la niveluri mai înalte decât la câmpurile mici. Dar forma principial descriptibilă matematic era totdeauna aceeași.

El a mai constatat că maximum de exploatare se realizează, de regulă, imediat după ce este scos aproximativ jumătate din petrolul exploatat aflat în câmpul respectiv.

În anul 1949 i-a atras atenția faptul că descoperirile de petrol urmează o curbă foarte asemănătoare. A luat statisticile existente privind rezervele cunoscute de petrol și gaze ale lumii și consumul ce crește abrupt ca bază pentru calculele sale și la întâlnirea organizată de American Petroleum Institute în 1956, la San Antonio, Texas, a prezis lumii că exploatarea petrolului în SUA, pe atunci cel mai mare producător de petrol, va ajunge la valoarea maximă între anii 1966 și 1972, după care se va reduce.

Previziunea s-a lovit de o contestare puternică. Cei mai mulți specialiști în economie, firme petroliere și chiar autorități guvernamentale ca USGS au contestat ideea că asemenea previziuni ar fi posibile.

Dar ar fi trebuit să i se dea dreptate lui M. King Hubbert. În anul 1971 s-a observat că extracția petrolului în SUA atinsese valoarea maximă în decembrie 1970, iar de atunci era în scădere. În ciuda tuturor eforturilor, această tendință s-a dovedit ireversibilă; câmpurile care încă mai existau

au devenit tot mai mici, la fel și cantitatea extrasă, dar au crescut costurile extracției. În 1975, National Academy of Sciences confirma previziunea lui Hubbert și și-a retras propriile prognoze mai optimiste.

Hubbert era preocupat între timp de calcularea momentului de maximă extracție și pe plan mondial.

Acest proiect era marcat de o nesiguranță mai mare decât cel al maximului pentru SUA, pentru că restul lumii nu era nici pe departe atât de studiat ca SUA și nu este nici acum. Hubbert a ajuns la concluzia că punctul culminant al extracției petrolului pe plan mondial, așa-numitul *peak oil,* va fi atins între 1990 și 2000. Hubbert a murit în anul 1989.

Această previziune nu s-a adeverit. În toamna anului 2000 extracția petrolului a crescut și, sub influențe politice, dictate de crizele bursei și de alți asemenea factori, urmează o curbă care numai pentru cei cu multă fantezie amintește de curba Hubbert.

Totuși, fapt este că în anul 2001 totalul cantității de petrol extras s-a aflat sub nivelul anului anterior. Iar în anul 2002 s-a extras mai puțin decât în 2001.

În anul 2003 a avut loc războiul din Irak, a fost răsturnat dictatorul Saddam Hussein și accesul, blocat până atunci, la rezervele irakiene de petrol de 115 miliarde barili a mai detensionat situația.

Ca și până acum, consumul de petrol crește an de an. Nu a existat nici un an în care acesta să se fi situat sub nivelul anului anterior.

Prezent

Anstätter adusese pahare și două ulcioare de piatră, din care le oferi vin alb limpede și rece și apă.

– De ce v-ați temut de fapt dumneavoastră? întrebă Dorothea.

– Că va intra în colaps câmpul Ghawar.

– Și asta ce ar fi însemnat?

Inginerul petrolist scoase câteva hârtii din cutie și le puse la loc.

– Ar trebui să vă explic mai întâi cum se extrage petrolul în Arabia Saudită. Îmi imaginez că știți cum arată o pompă care extrage petrol, acest

saurian de fier permanent somnolent. Așa ceva se găsește și în Germania, pe ici-pe colo, în Pădurea Neagră. Oricum, ați văzut în filme.

Werner confirmă:

– În filmul „Giganții“, cu James Dean.

– Este un exemplu, spuse Anstätter. În Arabia Saudită nu există nici o asemenea pompă.

– Aha, și cum scot petrolul din pământ?

– Acesta este sub presiune și țâșnește de la sine. În Arabia Saudită, o sursă de petrol este de fapt o țeavă înfiptă în pământ și închisă în cap cu un ventil. Nici nu sunt extraordinar de multe surse, eu cred că ar fi mai puțin de două mii care să fie în prezent active. Toate sunt legate la un sistem de conducte lung de 17 000 de kilometri, prin care petrolul este transportat direct la instalațiile de separare, la rafinării sau la porturi.

Dorothea vru să obiecteze că se intră mult prea adânc în detalii, dar Werner, complet fascinat – doar era tehnician – i-o luă înainte:

– Dar presiunea de unde provine? Trebuie să fie gaze. Cum se face că se menține? Mi se pare că multe câmpuri petrolifere arabe sunt exploatate deja de mult timp.

– De mult timp este o expresie bine aleasă. Nouăzeci la sută din extracția de petrol saudit provine din doar șase câmpuri, toate exploatate de cel puțin treizeci de ani. De fapt, în Arabia Saudită, după 1967, nu s-a mai descoperit nici un câmp petrolifer semnificativ. Pentru a se menține presiunea în zăcăminte, se pompează apă sub presiune.

– Apă?

– Apă de mare. Din Golful Persic. Instalația de pe coastă se numește Qurayyah și este cea mai mare de acest gen din lume. Pompează din mare peste un miliard de litri de apă pe zi, pentru a fi injectată în zăcămintele saudite de petrol. Niciunde nu mai este instalat un sistem comparabil cu acesta.

Werner era entuziasmat. Mult prea entuziasmat pentru gustul Dorotheei.

– Și funcționează? întrebă el.

– Sub straturile care conțin petrol, de regulă există apă care presează către suprafață. De aici provine o parte a presiunii. Gazele aflate deasupra petrolului exercită de asemenea presiune.

– Scuzați-mă, interveni Dorothea, dar până acum înțeleg doar că Arabia Saudită se pricepe fantastic la chestia asta cu petrolul.

Anstätter confirmă:

– Toţi cei de acolo sunt profesionişti, nici o îndoială. Problema este că nu sunt profesionişti cei care conduc ţara.

– Conducătorii rareori sunt specialişti, spuse Dorothea.

Werner puse mâna pe prima hârtie din cutie. Pe ea se afla titlul prelegerii: *The imminent collapse of the Ghawar oilfield as a result of long-term overproduction,* citi el. Ce înseamnă exact asta? „Iminentul colaps“... bun, spuneţi că dacă a sunat prietenul dumneavoastră, înseamnă că s-a şi întâmplat. Dar ce înseamnă ca rezultat al „suprasolicitării de lungă durată“?

– La sfârşitul anilor '90 am trecut printr-o perioadă de cădere bruscă a preţului la petrol. Pentru că astăzi şi Arabia Saudită este un stat care nu poate renunţa la nici un dolar din încasări, este extras mai mult petrol decât ar fi fost bine pentru câmpurile petrolifere. Anstätter îşi împreună mâinile. Vedeţi, un câmp petrolifer nu este un rezervor petrolier. Nici un lac subteran. Petrolul se găseşte într-un strat de rocă poroasă şi cantitatea exploatabilă depinde de penetrabilitatea acestui strat; deci de cât de rapid poate înainta prin el petrolul. Noţiunea de specialitate pentru aşa ceva este *permeabilitate*. Cu cât un strat este mai permeabil, cu atât mai mult permite trecerea petrolului.

– OK, spuse Werner, dar, presupun, câmpurile saudite nu sunt speciale în această privinţă.

– Dimpotrivă. Inginerul petrolist reprofilat în ţăran căută câteva file cu ilustraţii şi le puse în faţa lui Werner, apoi continuă: Câmpul Ghawar constă într-un strat originar din jurasic şi denumit Arab-D. Acesta este subîmpărţit în patru zone, dintre care cea relevantă este Zona 2-B. Ea conţine nu numai petrol Arab-Light-Crude de cea mai bună calitate, ci este în acelaşi timp şi extraordinar de poroasă şi extraordinar de permeabilă – o mică minune geologică. Permeabilitatea este notată cu litera K în formula corespunzătoare. În zona 2-B există locuri cu asemenea înaltă permeabilitate, pentru care s-a folosit denumirea de Super-K. Aceste straturi de rocă sunt de zece ori, de o sută de ori, de până la o mie de ori mai permeabile decât ar fi trebuit să fie de fapt. De treizeci de ani, geologii şi experţii în zăcăminte încearcă să înţeleagă mai bine aceste zone Super-K şi printre ei mă aflu şi eu. Dar, ca şi până acum, acestea au rămas formaţiuni geologice misterioase. Ceea ce se ştie cu certitudine este că lor le datorează câmpurile saudite proprietăţile lor excepţionale.

Dorothea își frecă tâmplele și se gândi cum ar putea să îi oprească pe cei doi bărbați din debitarea prostiilor lor profesionale. În această situație, ele nu conduceau către nimic bun.

– O zonă Super-K este aproape un rezervor de petrol, continuă Anstätter. Petrolul poate curge din ea cu orice viteză – încet sau rapid, cum vreți dumneavoastră. Puteți chiar să închideți pentru un timp robinetul, dacă aveți destul petrol, și puteți să îl deschideți iarăși când aveți nevoie de noi cantități. Este ceva ce nu vă este permis la majoritatea câmpurilor petrolifere. Iar Ghawar este câmpul petrolifer cu cele mai mari și mai bune straturi Super-K. Numai de-asta au putut saudiții să urce producția în toți acești ani și să o mai și gâtuiască atunci când a fost necesar.

– Atunci nu văd care este problema.

„Și nici eu", gândi Dorothea.

– Coautorii mei și cu mine intenționam, explică grav Anstätter, să dezvoltăm o procedură pentru a descrie zonele Super-K din zona 2-B cu ajutorul cercetărilor seismologice, al computerului, al vizualizării și așa mai departe. Dar ne-am lovit de faptul că în câteva locuri apa era pe punctul de a pătrunde în zonele Super-K.

Se opri, ca și cum ar fi așteptat aplauze.

– Apa, repetă Werner fără să înțeleagă.

– Da. Apa de mare injectată. A fost evident presată mai puternic decât înainte în straturile purtătoare de petrol, pentru a ridica producția. Iar acum era pe punctul de a ajunge la zonele superpermeabile.

– Ceea ce nu este bine.

– Deloc nu este bine. Dacă zonele Super-K sunt ultrapermeabile pentru petrol, normal că sunt și pentru apă. Dar pentru că apa este mai puțin vâscoasă, în mod obligatoriu va depăși petrolul pe calea către gaura de foraj și, dacă se întâmplă asta, petrolul rămas va fi inaccesibil. Apa va bloca drumul.

Werner dădu încet din cap.

– Înțeleg. Dar la nevoie se pot face foraje noi, nu?

– În practică este puțin mai complicat decât am explicat eu, răspunse Anstätter. Depinde de faptul că straturile Super-K sunt permanent traversate de roci normale... În orice caz, petrolul rămas se adună în nenumărate bășici minuscule. Aici câțiva litri, dincolo un butoi și ar trebui

să forezi pentru fiecare dintre aceste rezervoare. Vă puteți lua gândul de la așa ceva.

– Și ceea ce spuneți dumneavoastră s-a întâmplat? interveni Dorothea ca să pună definitiv capăt acestei discuții.

Anstätter dădu din cap.

– Noi i-am sfătuit să stopeze urgent injectarea apei de mare și să micșoreze producția. Asta ar fi permis petrolului, care are o coeziune mai puternică decât a apei, să se adune și să formeze un gen de strat protector. Ca atunci când ungi cu ulei lemnul, pentru a-l face impermeabil. Dar nici nu au vrut să audă.

– Nu ar fi trebuit să apară ceva din asta la știri? întrebă Werner. Că tot se vorbește atât de mult acum despre Arabia Saudită.

– Îmi închipui că au încercat cât a fost posibil să ascundă lucrurile. Inginerul petrolist își privi palmele bătătorite. Această fugă a familiei Saud... ciudat.

Dorothea dădu enervată ochii peste cap.

– Doamne Dumnezeule! Aș putea să vă rog ca cineva să îmi explice într-o frază ce înseamnă practic toate astea?

Anstätter o privi.

– Într-o frază? Înseamnă că a început sfârșitul epocii petrolului.

În vocea lui era ceva ce o îngrozi pe Dorothea.

– Și *asta* ce înseamnă?

– Nu este cam exagerat? murmură Werner.

– Gândiți-vă singur. Brusc Anstätter păru foarte obosit. Petrolul ne încălzește locuințele. Benzina ne pune în mișcare automobilele, autocamioanele ce aduc în supermarketuri alimentele, tractoarele care contribuie la producerea lor. Din petrol se fac îngrășăminte, medicamente. Plastic. Economia noastră funcționează numai pentru că există petrol și pentru că acesta este foarte ieftin. Dacă se schimbă aici ceva, totul se prăbușește. Și asta se va întâmpla. Este sfârșitul lumii, așa cum o știți.

– Nu are sens ceea ce spuneți, interveni Werner. Scuzați-mă, dar există mii de surse de petrol pe pământ, fiecare dintre ele în alt stadiu de extracție. Petrolul nu *poate* să se termine de azi pe mâine.

– Nu vorbesc despre petrol. Vorbesc despre petrolul *ieftin*. Este o deosebire ca de la cer la pământ. Petrolul ieftin se poate termina foarte bine de astăzi pe mâine. Dar într-un fel aveți dreptate: există mii de câmpuri petrolifere pe lume. În jur de 43 000. Dar nici unul dintre ele

nu se poate asemui cu Ghawar. Ghawar este cel mai mare câmp petrolifer descoperit vreodată. Este atât de mare, încât la început s-a crezut că era vorba de mai multe câmpuri petrolifere. Câmpurile Fazran, 'Ain Dar, Shedgun, Uthmaniyah, Hawiyah și Haradh sunt în realitate toate componente ale lui Ghawar. Ghawar este de două ori mai mare decât Saarland și aproximativ șaizeci de procente din totalul petrolului extras în Arabia Saudită provin din câmpul Ghawar. Îl privi pe Werner și continuă: Înțelegeți? Nu este un câmp oarecare. Fără Ghawar Arabia Saudită este terminată.

Werner se sprijini de speteaza scaunului.

– Bine. Și? Scoase din haină câteva file împăturite. Cu ce schimbă asta imaginea generală? În orice caz, nu atât de mult ca să intrăm imediat în panică. Desfăcu hârtiile. Iată! Ieri am făcut și eu niște calcule. Acestea sunt statisticile privind situația petrolului în 2004. Conform lor, petrolul ne ajunge până în anul 2052. Fără Ghawarul dumneavoastră ne ajunge poate până în 2050 sau 2048, OK. Nu este un motiv să ne pierdem capul acum.

Anstätter aruncă doar o scurtă privire asupra coloanelor cu cifre.

– Puteți să nu le luați în seamă. Sunt date ireale. Afacerea cu petrolul nu este atât de simplă.

– Aha! Dar cum este?

– De exemplu, toate datele care provin de la statele membre OPEC și privesc rezervele existente sunt îndoielnice și exagerate cu siguranță. Statele OPEC s-au zbătut la conferințe să obțină cote cât mai mari posibile, pentru că vor să câștige cât mai mulți bani. Criteriul cel mai important pentru repartizarea lor în cartel este cel al rezervelor de care dispune fiecare țară. Cu cât rezervele sunt mai bogate, cu atât este mai mare participarea sa la exploatare per total. Astfel, aceste state au raportat sârguincioase descoperiri de rezerve, care nu prea există în realitate. Din 1983, Irakul, de exemplu, enumeră de două ori același mare câmp petrolifer de la est de Bagdad ca fiind descoperit – o creștere de 11 miliarde de barili. Din păcate, doar pe hârtie, dar pe cine interesează asta? În 1985, Kuweitul și-a dublat rezervele totale pur și simplu. Nu veți găsi nici un inginer petrolist care să știe pe unde ar fi acest nou supercâmp. Același lucru se petrece în Venezuela, în Emirate, Iran, Arabia Saudită... Trebuie să scădeți cel puțin trei sute de

miliarde de barili din suma dumneavoastră. Este vorba despre petrol care nu a existat niciodată.

Werner privea consternat cifrele.

– Nu mai spuneți!

– Pentru a masca această practică, din 1983, OPEC nu mai publică nici o informație referitoare la fiecare câmp petrolifer în parte. Altfel i-ar putea veni cuiva ideea să adune cantitățile respective. Totdeauna m-am mirat de ce acest lucru nu a reprezentat niciodată o temă pentru știri.

Dorothea își menținea calmul, dar resimțea o senzație amenințătoare, sub a cărei povară inima îi bătea cu greutate. Sperase să primească o explicație candidă. Se temuse că va afla ceva neplăcut. Dar acum își dădea seama că în realitate lucrurile erau mult, mult mai grave decât ar fi putut ea să-și imagineze.

– Totuși, îl auzi ea protestând pe Werner, care își scosese calculatorul de buzunar de care nu se despărțea niciodată și la care țăcănea de zor. Dacă acceptăm că Ghawar al dumneavoastră a căzut și mai acceptăm că el chiar producea șaizeci de procente din petrolul saudit, atunci avem de-a face doar cu o restrângere de șase procente a cantităților disponibile de petrol. Vă rog, șase procente!

Anstätter clătină din cap.

– Nu are importanță câte procente sunt. Hotărâtor este faptul că, imediat ce Arabia Saudită cade din poziția de *swing producer,* peak oil este atins, deci maximumul de extracție al petrolului este depășit. În ultimii ani, toate țările petrolifere au produs la maximum, cât au putut de mult. Cu excepția Arabiei Saudite. Saudiții au furnizat doar cât era necesar pentru a menține prețuri stabile. Dacă nu mai pot să facă asta, extracția va descrește, în timp ce necesarul de petrol va crește permanent. Vă puteți închipui ce se va întâmpla cu prețurile? Pentru petrol? Pentru tot? Ne îndreptăm spre criza crizelor.

– Alte țări își vor mări producția. Dacă prețul petrolului va crește, vor deveni rentabile zăcăminte care până acum nu erau rentabile.

– În SUA s-a făcut deja asta. Totuși, nu s-a mai extras niciodată atât de mult ca în decembrie 1970.

Werner dădu din cap și lovi cu palma rândurile de cifre.

– Cum așa? Doar mai există petrol acolo. Chiar dacă ar crește necesarul, OK, există totuși orice cantitate – miliarde de litri!

– Nu este așa. Da, am epuizat deja cam jumătate din petrolul care exista. Dar acesta era cel mai accesibil. Jumătate. Ceea ce a mai rămas se află la mare adâncime, este mai dificil și mai costisitor de extras, se găsește în locuri greu accesibile. Este clar că se va mai extrage petrol din pământ. Dar va fi mai puțin decât până acum, va fi mai scump. Limita finală se va atinge când pentru a scoate la lumina zilei un litru de petrol, va fi nevoie de mai multă energie decât se poate obține dintr-un litru de petrol. Din acest moment, petrolul nu va mai fi sursă de energie.

Werner îl privea consternat.

– Așa este, da. Nu am privit niciodată chestiunea din acest unghi.

– La fel ca majoritatea oamenilor, spuse inginerul petrolist. Dar partea cea mai rea este că se va prăbuși totul. Nu numai că acum suntem mai dependenți de petrol decât oricând, dar fără el nu ar fi existat mulți dintre noi. Această planetă a fost în stare să suporte până acum șase miliarde de oameni numai pentru că a existat petrol. Dar acesta se va termina. Cum vor mai fi hrăniți acești oameni? Ca să nu mai vorbim despre îmbrăcăminte, medicamente, instalații de climatizare, avioane, toate comoditățile cu care s-au obișnuit!

Brusc se făcu liniște, o liniște rece, înghețată, ca ecoul unei spaime prea mari pentru a fi resimțită.

– Dumnezeule! abia șopti Werner.

Dorothea îl privea pe omul care îi vânduse casa visurilor ei.

– Toate acestea sunt într-adevăr serioase, nu? întrebă ea. De aceea ați... construit fortul acesta. Pentru că vă așteptați la vremuri grele.

Anstätter confirmă abătut:

– Da, aveți dreptate. Mă aștept la vremuri grele. Cel mai rău este că sauditii au trecut sub tăcere adevărata situație. În alte condiții, ar fi fost dificil să te descurci cu peak oil, dar măcar te puteai pregăti. Aceasta este tehnologia în acest moment. S-ar fi putut face o trecere, dacă ar fi fost pregătită din timp. Dar acum este prea târziu. Acum Peak ne va lovi ca un baros.

Dimineață Markus se gândi să dea un telefon acasă. Înainte de a părăsi camera de hotel, o sună pe Dorothea. Dar îl găsi doar pe Julian, care îi spuse că părinții plecaseră; unde plecaseră nu știa exact. Erau cam agitați la plecare.

– Din cauză că am dispărut atât de brusc? presupuse Markus.

– Nu, răspunse cu nepăsare Julian, cu asta deja s-au obișnuit.

– Ah, da?

Era greu de spus dacă ceea ce auzise îi făcea plăcere.

– Unchiul Frieder este de părere că oricum tu faci mereu ce vrei. Iar tata zice că ești în stare să ai grijă de tine, nu trebuie să ne facem griji. Băiatul își drese glasul și continuă: Totuși, mama este îngrijorată.

Cel puțin atât.

– Spune-le că mă descurc. Le poți transmite?

– Evident. Unde ești de fapt?

– În America.

– Aha, păru el dezamăgit. Ar fi putut să îmi treacă prin cap. L-ai găsit pe tipul care intercepta telefonul?

– Nu, răspunse Markus, din păcate nu l-am găsit.

– Și acum ce faci?

Da, de fapt ce făcea?

– Să zicem că sunt pe urma documentelor care mi-au fost furate.

– Adevărat? Julian fu uimit. Cool! Ce fel de documente sunt acestea?

– Nu îți pot spune la telefon. Dar, dacă am să le găsesc, am să ți le arăt într-o zi.

– Promiți?

– Promit. Dar rămâne între noi, da? Părinților să le spui doar că sunt în SUA, că îmi merge bine și că nu trebuie să își facă griji.

– OK, am să le spun.

Markus știa că în privința asta putea avea încredere în nepotul său. Închise telefonul și își făcu bagajul. Era vremea să plece.

Era după-amiaza târziu când ajunse la Bloomington, Illinois. Conducea pe străzi căutând Sunset Road, sub cerul acoperit de nori de deasupra orașului. Pomii de pe marginea străzii păreau uzi și reci. Din hornurile caselor ieșea fum gros și alb.

În cele din urmă, găsi adresa, era o casă mai veche, cu un singur etaj, îmbrăcată în plăci de lemn. Dar pe cutia poștală era scris un alt nume, iar când sună, ușa fu deschisă de un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, care în timpul discuției nu încetă să ronțăie din conținutul unei pungi cu chipsuri. Taggard? Da, așa se numeau foștii proprietari, dar nu

îi cunoscuse, știa doar că ei muriseră la scurt timp unul după altul, el de cancer, ea de inimă.

– Dacă mă gândesc, în ultimii ani au cam fost schimbări pe această stradă, adăugă el în timp ce mestecа. Vecinii care mi-au relatat astea despre familia Taggard nu mai trăiesc. Asta este...

De fapt îl căuta pe fiul acestora, spuse Markus. Charles Taggard.

Omul se gândi vreme de trei chipsuri și spuse:

– Da, numele îmi spune ceva. I-am văzut semnătura pe contractul de vânzare. Totul s-a făcut prin agentul imobiliar. Firma Black Bird Property. Oameni cumsecade. Pentru cazul că vreți să vă interesați acolo.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Markus.

De data aceasta bărbatul gândi atât de profund, încât trebui să se oprească din mestecat.

– În 1999, decembrie. Atunci am cumpărat casa, iar agentul imobiliar mi-a spus că locatarii muriseră în vara acelui an.

– Și nu știți unde ar putea fi fiul?

– Nu. Regret. Nici nu l-aș putea recunoaște. Râse. He-he, ați putea fi chiar dumneavoastră, nici nu aș observa.

Speranțele lui Markus se prăbușiră.

– OK, spuse el. Mulțumesc și mă scuzați de deranj.

– Nici o problemă. O zi bună.

Nici vecinii nu știau nimic. Cei mai mulți se mutaseră aici în ultimii ani, doar o femeie scundă, cu părul alb, locuind la trei case distanță, își mai amintea de tânărul Charles Taggard.

– Un lungan, tot timpul prea slab pentru vârsta lui. Saluta de fiecare dată cu respect, asta îmi amintesc.

Unde ar putea fi acum?

– Asta nu știu, îmi pare rău. Ar putea fi la, așteptați un moment... la Washington, cred. Am auzit odată că ar locui acolo.

Markus mulțumi, se întoarse la mașină și când se așeză la volan se lovi cu palma peste frunte. Washington, bineînțeles! Logic, acolo locuia un agent CIA care își descria postul ca o muncă de birou.

Chiar că nu era în formă!

În centru găsi o cafenea cu internet. Până să sosească un cappuccino comandat, aflase deja adresa și numărul de telefon de la Washington al lui Taggard. Ceru să i se dea ca rest un număr suficient de fise și se duse la cea mai apropiată cabină telefonică.

După al treilea sunet de apel receptorul fu ridicat, dar cel care o făcu nu spuse nimic.

– Alo? spuse Markus.

– Cine sunteți, vă rog? întrebă o voce gravă, care nu era a lui Charles Taggard.

Markus își aminti de o scenă dintr-un film văzut de mult. Un film de spionaj, în care asasinul aștepta în casa victimei sale. Acela se comportase la telefon în același mod ciudat.

Markus închise și abia după ce făcu asta îndrăzni să respire din nou.

CAPITOLUL 34

La întoarcere, în mașină domni o tăcere încărcată de emoție. Abia după ce ajunseră pe drumul asfaltat și lăsaseră în urmă câțiva kilometri, Dorothea fu în stare să întrebe:

– Crezi că are dreptate?

Werner se gândi mult înainte de a răspunde. Și, când o făcu, răspunsul fu doar:

– Nici eu nu știu.

Din nou, tăcere. Pentru prima dată Dorothea băgă de seamă ce zgomot era în interiorul unei asemenea mașini de teren. Se simțea motorul lucrând. Literalmente se simțea arzând benzina, care în curând va atinge prețuri exorbitante. Care era posibil ca după aceea nici să nu mai existe.

De neimaginat.

Și când? îl întrebase ea pe Anstätter. Când se va întâmpla asta?

În curând, răspunsese el.

Ce înseamnă în curând? Zece ani? Cinci? La anul?

El dăduse din cap. A început deja, spusese el. Doar că lumea nu știe.

– Nu știu, repetă Werner. Mă cam depășește. Este cumva... fantastic. Mă gândesc că, OK, acest uriaș câmp petrolifer își dă duhul și că ne aflăm în fața unei crize a petrolului. Dar crize ale petrolului au existat mereu. Oare când a fost prima? Pe la începutul anilor '70. Pe atunci aveam cinci ani sau cam așa ceva. Mare lucru nu am priceput, dar totuși îmi amintesc că stăteam la o coadă lungă ca o veșnicie la benzinărie și că tata devenea tot mai nervos. Cred că eram cu toții în concediu, pentru că spunea

mereu: „Ce o să facem dacă nu mai prindem, cum o să ajungem acasă?“ Râse scurt și sec, apoi continuă: totul trece.

– Era interdicție de circulație duminica, își aminti Dorothea. Acasă la noi, pe coridor, era o fotografie care îi reprezenta pe părinții mei plimbându-se pe B14 complet liber. Mama tocmai era gravidă cu Frieder.

– Da, exact. Celebrele interdicții de duminică. Și noi am fost o dată să ne plimbăm pe o șosea federală. Erau mulți oameni pe drum. Găseam că era grozav.

Amintirile o năpădiră pe Dorothea.

– Tatăl meu denumea mereu B14 cu expresia „pedeapsa sorții“, pentru că Gottlieb Daimler descoperise motorul în patru timpi la Cannstatt. Acesta era în apropierea noastră și de multe ori circulația era atât de intensă încât abia mai puteai respira.

Își amintea de discuțiile din jurul mesei, care de multe ori se transformau în prelegeri ținute de tatăl ei. Privind istoria tehnicii. Despre modul în care oamenii distrug lumea. Continuă:

– Mai știu că tata ne povestea de Bertha Benz și cum a avut loc pentru prima dată cu adevărat o călătorie cu mașina. În 1888, de la Mannheim la Pforzheim. Eram atât de mândră că o femeie a fost aceea care a cutezat să o facă! A trebuit ca pe drum să cumpere benzină cu sticla de la farmacii. Nu existau benzinării. Benzina se folosea numai ca substanță pentru curățat.

Un timp domni o liniște visătoare, în vreme ce mașina, o succesoare perfecționată a acelei prime trăsuri acționate de motor, rula pe o stradă lată, solidă, cum de asemenea nu exista pe atunci.

– De atunci lumea s-a schimbat în frumos, fu Werner de părere.

Dorothea confirmă:

– Și totul datorită petrolului.

Îi depăși o mașină care gonea nebunește.

– Dacă Anstätter are dreptate, izbucni supărat Werner, în curând nu vor mai exista asemenea turbați. Și nu ar fi o greșeală.

Se mai lăsă o perioadă în voia gândurilor.

– Trebuie să vedem dacă nu am mai putea face ceva în privința izolării casei. Mă gândesc că dacă se va scumpi mult combustibilul pentru încălzit... Am putea să ne punem o instalație solară de la fratele tău, pentru bazin, de exemplu. Ca la clinica unde era Markus. Desigur

că bazinul nostru nu este nici pe departe așa de mare ca acela, deci ne-ar mai rămâne câte ceva și pentru restul casei.

Numai că momentan nu își puteau permite așa ceva nici măcar la un preț preferențial, pe care li l-ar cere Frieder. Iar când totul va deveni mai scump... Dorothea se gândea la magazinul ei. Trebuia să renunțe. Trebuia să îl închidă cât mai repede posibil.

– Dacă benzina se scumpește, raționă Werner, în curând poate că străzile nu vor mai fi așa de aglomerate. Și dacă te gândești că în ziua de azi un pahar cu iaurt este transportat peste o mie de kilometri până ajunge în magazin... Nu se poate. Iar conservele sunt duse de la un capăt al Europei la altul doar pentru că într-o țară de acolo costă mai puțin lipirea etichetelor. Este o nebunie. Pentru noi oricum nu contează, eu fac alimentarea cu combustibil la firmă, unde nu mă costă nici un cent...

Dorothea întoarse capul și îl privi pe Werner cu o senzație de deplină irealitate. Ca și cum totul nu ar fi decât un vis urât. Nu spusese el așa ceva, nu? Nu se căsătorise ea cu un bărbat care în perspectiva unui asemenea pericol nu gândea mai departe de vârful nasului.

Totuși. El o spusese. Și chiar credea ceea ce spusese.

– Werner Utz, zise ea, asta este tot ce îți trece prin cap? Dacă petrolul se epuizează cu adevărat, cred că, dacă într-adevăr se sfârșește și toată lumea este afectată de acest lucru, tu nu poți să faci excepție: „Eu alimentez la firmă". Nici firma nu poate face minuni dacă nu are cu ce, Dumnezeule!

– Ei, da, atunci..., murmură Werner jenat.

– Gândește-te că totul se face din petrol. Plasticul. Toate ambalajele. Practic tot ceea ce cumperi din supermarket este împachetat într-o folie, în ceva, ce știu eu în ce, care este totdeauna din plastic. Gustarea lui Julian i-o pun zilnic într-o pungă de plastic. Și dacă totul se scumpește, se vor scumpi și mașinile. Mașini mai scumpe, benzină mai scumpă, asta înseamnă că oamenii nu vor mai cumpăra atâtea mașini. Și pe urmă? Din ce vei mai primi salariul, de exemplu?

Werner păli.

– Fir-ar... murmură el. Fir-ar să fie, ai dreptate! Nu am privit așa lucrurile. Aș putea să îmi pierd slujba.

Parcurseră kilometru după kilometru mai departe, în tăcere. Teama părea că se împrăștia în interiorul mașinii ca un miros urât. Acul indicator al rezervorului cobora ca o piază rea.

– În Germania fiecare al doilea loc de muncă ține de industria automobilului, spuse cândva Werner. Nici nu mă pot gândi la asta. Dacă ceea ce spune Anstätter este corect, ne îndreptăm spre catastrofa absolută.

Dorothea ascultă atentă aceste cuvinte. Afară, în mod ciudat, peisajul părea că ia o nuanță tot mai cenușie.

– A nu te gândi la asta... spuse ea. Poate că asta a fost greșeala.

Stăteau în salonul pentru VIP-uri al aeroportului din Frankfurt. Mandhur strângea cu putere în brațe un animăluț din stofă, cu picioare ciudat de mari, pe care i-l făcuseră cadou surorile de la clinică, la despărțire. Wasimah ținea o geantă din piele cu medicamentele pe care i le dăduse doctorul Rugland împreună cu indicații detaliate și sfaturi. Nu dăduse geanta la bagajele pentru cală. Explicase că bagajele se puteau pierde și, până când reapăreau, fiul ei se putea sufoca.

Purta încă basmaua. Evident nu se gândea să își pună din nou vălul. În Maroc nu va avea nevoie de el.

– Occidentul ne-a subminat și ne-a corupt, declară plin de amărăciune Abu Jabr. Dacă au eșuat cruciații, afaceriștii americani cu banii lor nu au dat greș. Ne-au cumpărat morala, credința...

Tresări când, lângă el, cu un oftat din tot pieptul, Wasimah izbucni:

– Abu, vă rog, nu mai pot să aud!

– Wasimah!

Ea închise ochii și spuse:

– Eu-nu-mai-pot-să-aud. Apoi deschise din nou ochii și îl privi iritată: Nu mai pot să aud cum noi, arabii, ne văităm continuu. Că totdeauna, dar totdeauna venim rapid cu explicația că alții sunt de vină. Da, cruciadele. Este clar, au fost o catastrofă, o porcărie clasa întâi, dar, Abu, sunt o mie de ani de atunci. O mie de ani. Nu este o justificare pentru faptul că astăzi nu ne mai revenim.

– Nu ne mai... Femeie, ce spui?

– Încercați măcar o dată să găsiți la Riad un meseriaș și atunci veți ști la ce mă refer. Chiar de veți găsi vreunul, va fi un pakistanez, nu un arab. Făcu un gest, ca și cum ar fi vrut să șteargă totul cu mâna, și continuă: Noi controlăm petrolul, totuși suntem lipsiți de putere. Ne certăm unul cu altul. Trebuie să facem față unui raport al Națiunilor Unite, conform căruia în domeniul educației ne situăm în coada lumii și nici

măcar nu putem să ridicăm vocea pentru că așa este. Atunci când Mohammed – Domnul să îl binecuvânteze și să îl ajute – a primit scrierea sfântă, Europa era un continent obscur, sângeros, iar în America indienii vânau bizonii cu lănci cu vârf din piatră. În perioada de înflorire a imperiului arab, pe vremea unora ca Saladin, Al-Biruni sau Ibn Hazm, orașele arabe erau citadele ale culturii și științelor, nu exista localitate fără bibliotecă, Arabia era lumina libertății și a toleranței într-o lume barbară. Pe atunci nimeni nu ar fi crezut că Europa își va recăpăta importanța.

Vorbea ca un cadru universitar. Abu Jabr recunoscu impresionat că nora sa era o erudită.

– Știți de unde provine diferența? Europenii au învățat. Au învățat de la noi bazele medicinii, ale astronomiei, ale matematicii. Ei le spun numerelor lor până în ziua de azi „arabe", deși nu mai arată de mult a așa ceva. Ei mai vorbesc încă despre algebră, algoritm, cifre și așa mai departe – toți aceștia fiind termeni arabi. Majoritatea stelelor importante de pe cer mai poartă numele date de astronomii arabi. Înțelegeți că au învățat de la noi, de la noi și de la alții, și ceea ce au învățat au dezvoltat mai departe, în timp ce arabii au rămas pe loc. Niciodată nu ne-a interesat ceva ce am fi putut învăța de la europeni. De o mie de ani fierbem în suc propriu. Iar dacă astăzi un arab ia Premiul Nobel, garantat acel arab este cetățean american. Noi...

Wasimah se opri îngrozită, își duse mâinile la gură și îl privi cu ochii mari.

– Iertați-mă, Abu, nu am vrut să fiu necuviincioasă cu dumneavoastră, iertați-mă. Allah îmi este martor că vă respect...

– Bine, spuse încet Abu Jabr, tu ai dreptate. Să lăsăm asta.

Tăcură. Prin ferestrele mari se vedeau avioane manevrând, luându-și zborul, aterizând. Prin acest aeroport treceau milioane de pasageri. Zi de zi. Era greu de înțeles pentru Abu Jabr cum de era totul astfel organizat, încât fiecare să ajungă acolo unde voia. Era limpede că tot ceea ce vedea aici reprezenta o manifestare a culturii dominante în prezent în lume, o cultură la care nici un arab nu contribuise cu ceva relevant.

Simți un gust amar la acest gând. Dar se lăsă și pătruns de adevărul acestei constatări. Să învățăm, da. Asta era esențialul.

Fu anunțat zborul spre Marrakesh. Încă o constatare amară: să fii apatrid, fugar într-o țară străină, depinzând de mila unui rege străin.

Dar totul decurse normal. Locurile erau comode, Mandhur, ca întotdeauna, era entuziasmat să zboare, deși aproape imediat după decolare adormi cu fruntea lipită de micul hublou.

După ce Wasimah îl întinse pe fiul ei și îl acoperi cu o pătură, Abu Jabr spuse:

– Fiica mea, spune-mi, este vorba despre ceva ce m-ar interesa...

Ea îl privi.

– Da?

– Tu ce părere ai despre energia solară?

– Este mult mai rău decât ne-am gândit noi, spuse Werner după ce petrecuse două ore căutând pe internet informații competente.

Julian se culcase deja; când Dorothea îl sărutase de noapte bună, el o întrebase dacă se certaseră, pentru că de la revenirea din vizită se instaurase o atmosferă ciudată.

Ea îl liniștise cât putuse. Nu, nu se certaseră. Dar erau îngrijorați. Julian nu mai întrebase despre ce griji era vorba, remarcase doar că știa că griji are toată lumea. Câteodată o speria cu maturitatea lui. Sosise timpul pentru frățior. Dar, pe de altă parte, dacă acea chestiune cu petrolul se adeverea, era prea riscant...

Și Markus sunase tocmai astăzi! Dar, era duminică. Cu siguranță că se gândise că acum era cel mai potrivit moment pentru a o căuta. Deci era în SUA. Se gândise la posibilitatea asta. Păcat că nu putuse să vorbească cu el; ar fi vrut să știe ce însemnau toate astea.

Apoi Werner coborî scările cu un vraf de hârtii în mână, iar ea uită de grijile pentru fratele ei.

– Anstätter are dreptate, din petrol se fac și îngrășăminte. Se prăbuși cu notițele pe canapea. Și produsele contra dăunătorilor. Ogoarele care sunt lucrate convențional, fără aceste substanțe, produc doar o optime din recoltă, dacă nu mai puțin. Pentru a aduce o singură vită la greutatea de tăiere, este nevoie în total de o mie de litri de petrol – pentru producerea hranei, acționarea mașinilor și așa mai departe. Dacă se epuizează petrolul, înseamnă că și în Europa procurarea hranei va putea redeveni o problemă. Ca să nu mai vorbim de lumea a treia; acolo unde hrana populației nu este nici astăzi asigurată, se va produce o foamete de neimaginat. Privea îngrozit în gol. Și valurile de refugiați. Vor încerca să ajungă la noi, în țările bogate. Când nu mai ai nimic de pierdut...

Este de înțeles. Dar asta va însemna că lumea se va prăbuși. Va fi război... Deși, cum să porți război fără combustibili pentru tancuri, nave, avioane?

Părea că o boare rece pătrunsese brusc prin ferestre. Dorothea privi afară, unde în întunericul nopții, mai jos de ei, sclipeau mii de luminițe. Luminițe ce mai târziu se vor stinge, dacă totul era adevărat.

– Nu pot să îmi imaginez, șopti ea. Este ceva... dincolo de orice închipuire.

Dar se întâmpla ceea ce prezisese tatăl ei. „Într-o zi, toată această civilizație tehnică se va sfărâma din pricina suprasolicitării“, spusese el.

Werner continuă:

– O altă problemă o constituie medicamentele. Am găsit o informație conform căreia, la unul dintre marile concerne farmaceutice, care produce 150 000 de diverse articole, singurul dintre ele, la care petrolul nu joacă nici un rol, este aspirina! Imaginează-ți – foamete, nu există combustibil pentru a transporta nici măcar câteva alimente în zonele respective și nici medicamente contra bolilor care vor apărea. Se va ajunge la epidemii, posibil la pandemii...

– Nici măcar o injecție, completă Dorothea. Nu vor fi tuburi pentru perfuzii. Nu vor mai exista mănuși de plastic...

– Și se continuă la nesfârșit. Vopsele, lacuri, dizolvanți, toate se produc din petrol. Rășini sintetice. Fibre sintetice pentru îmbrăcăminte ori covoare – nailon, perlon și cum se vor mai fi numind. Conservanți. Chimicale foto. Detergenți. Explozivi. Cerneală de tipar. Lubrifianți. Materiale izolatoare contra umidității. Cosmetice. Îndulcitori. Să nu uităm asfaltul pentru străzi! Werner se descheie la gulerul cămășii. La noile noastre modele de automobile, peste patruzeci de procente din piese sunt din materiale plastice. Indiferent dacă cineva le va mai cumpăra sau nu, noi nu vom mai fi în stare să le producem.

– Și cum vor mai fi aprovizionate supermarketurile? Fără combustibili pentru camioane?

– Se va ajunge la cumpărături pentru depozitări personale, la adevărate jafuri. Era înfiorător ce îmi povesteau bunicii despre perioada de după război. Dar toate astea, față de ceea ce se va petrece după epuizarea petrolului, vor fi floare la ureche.

Se priviră în faţă. Nici unul nu spunea nimic, dar Dorothea ştia că în acel moment amândoi se gândeau la acelaşi lucru: ceea ce urma putea să fie sfârşitul omenirii.

Werner sări în picioare şi începu să umble prin încăpere ca un leu în cuşcă.

– Trebuie să ne gândim cum ne vom pregăti. Cum am putea să ne autoaprovizionăm la nevoie. Mai este loc mult în pivniţă, cel puţin acesta este un avantaj. Am putea stoca o rezervă pentru câteva luni, poate chiar pentru câţiva ani. Făină, ulei, zahăr, conserve – chestiuni din astea. Care se pot păstra mult timp. Prima perioadă va fi, în orice caz, cea mai rea; dacă o vom depăşi... Brusc îi trecu o idee prin cap şi continuă: În cărţile de telefoane era un ghid privind cum să te aprovizionezi pentru catastrofe. Era conceput de Serviciul pentru Protecţie Civilă sau aşa ceva. Semnale de sirenă, ce documente să pregăteşti şi cum să-ţi formezi o rezervă pentru situaţii excepţionale. Ghidul era la început, cred că la capitolul cu prefixele. Nu mai ştiu dacă şi la cărţile actuale mai există.

Dorothea clătină din cap.

– Noi dispunem doar de un CD.

– Grozav! O să ne şi folosească, în cazul în care cade curentul... Werner îşi reluă cursele prin cameră. Lumânări. Ne trebuie o rezervă de lumânări şi chibrituri. Rezervor de apă avem, dar ne-ar mai trebui ceva care să filtreze clorul şi celelalte. Întinse degetul arătător către ea. Începem chiar de săptămâna viitoare. Ia să ne gândim... Se opri în faţa calendarului de perete. Mâine am şedinţă cu conducerea compartimentului, marţi avem team-meeting... Miercuri, da, aş putea să o şterg, vom face nişte cumpărături mai mari. Până atunci ne putem gândi mai bine. Va trebui să procedăm în aşa fel încât să aducem treptat lucrurile, în caz că totul este o alarmă falsă...

O pală bruscă de vânt făcu să tremure geamurile. Werner se opri şi îşi trecu palmele peste faţă. În ochi i se citea perplexitatea când o privi pe Dorothea.

– Oare exagerăm?

Ea ridică încurcată din umeri.

– Nu ştiu.

– Mă cuprinde panica aceea ce domnea când s-a trecut în anul 2000. Se spunea şi atunci că va fi sfârşitul lumii. Şi suna groaznic de logic.

Că se vor bloca computerele, pentru că până atunci memorau anii cu două cifre, că vor întrerupe curentul, că vor șterge toate situațiile conturilor, vor băga sistemul financiar internațional în colaps ori vor porni rachete atomice. Și de fapt ce s-a întâmplat în realitate? Câteva persoane care erau în vârstă de 106 ani au primit înștiințări că trebuie să se înscrie la școală și alte chestiuni de genul acesta. Iar toți cei care își cumpăraseră generatoare Diesel și echipamente de supraviețuire erau priviți pe 2 ianuarie 2000 ca niște idioți.

– Și noi am vrut atunci să cumpărăm o rezervă de alimente, își aminti Dorothea, dar nu am mai ajuns să o facem, pentru că tu a trebuit să faci atunci multe ore suplimentare.

Werner rânji strâmb.

– În seara de Revelion am umplut cada cu apă.

– Da, am folosit-o apoi la stropitul florilor.

El își frecă bărbia.

– Poate că totul nu va fi nici pe jumătate atât de grav. Categoric. Știi, totdeauna există cineva care vestește sfârșitul lumii. De exemplu, în timpul studiilor am avut drept coleg un astfel de țăcănit, care le avea cu Nostradamus. Era convins că va avea loc sfârșitul lumii înainte ca el să ajungă la absolvire, motiv pentru care a depus și eforturi corespunzătoare, așa că prin semestrul trei l-au și exmatriculat.

Dorothea se ridică și trase perdelele. I se făcuse frig.

– În orice caz, să cumpărăm combustibil pentru încălzire. Să mai umplem o dată rezervoarele.

– Asta ne costă acum mai mult decât oricând, ripostă Werner.

– Totuși, să cumpărăm, îl rugă Dorothea.

Luni dimineață Markus luă micul dejun la un internet café. Mâncă o porție de ouă jumări cu șuncă, adăugă la ea o cafea, după care răscoli o bancă de date, din care află că vecinul din stânga al lui Charles Taggard se numea Al-Shamri, iar cel din dreapta Keith Snow. Notă telefoanele acestora.

Căută o cabină telefonică. Keith Snow. Nu ridică probleme.

La aparat răspunse soția acestuia, care se dovedi îmbucurător de vorbăreață, chiar fericită că a găsit pe cineva care să o asculte. Markus îi spuse că era un prieten al lui Taggard și că încerca de zile întregi să

dea de el; nu răspunsese niciodată nimeni şi nu ştia ce se întâmplase. I-ar putea spune ea ceva?

Aceasta nu întrebă nici măcar de unde avea numărul ei de telefon – poate că ştia de posibilităţile oferite de internet –, îi dădea înainte cu vorbitul. Ea nu îl mai văzuse pe mister Taggard de o veşnicie, dar era ciudat că de câteva săptămâni tot intrau şi ieşeau oameni străini de la el.

– L-au întrebat pe soţul meu, închipuiţi-vă, dacă ştie unde este mister Taggard. Iar pe celălalt vecin, care este medic pediatru în Beltsville, un om foarte paşnic, l-au luat cu ei. Şi l-au tratat şi cam ostil, după cât am văzut eu de aici.

– Asta sună într-adevăr neliniştitor, spuse Markus, doar ca să contribuie şi el cu ceva la discuţie.

– Da, lasă impresia că mister Taggard a făcut ceva pentru care este acum căutat. Ceva ce, cu toată bunăvoinţa, eu nu îmi pot imagina.

„Nici eu“, îşi spuse în gând Markus.

– Peste paisprezece zile veţi regreta, fu de părere şoferul cisternei, în timp ce petrolul se scurgea în rezervor. Poate chiar săptămâna viitoare.

– Nu face nimic, ripostă Dorothea dorindu-şi să fi îmbrăcat jacheta tricotată.

Vântul bătea tot mai tare, de parcă pornea din interior, şi era aşa de frig încât aveai impresia că te tăia.

– Cel mai târziu poimâine americanii vor prelua controlul, adăugă şoferul.

Era acelaşi care venea mereu, un bărbat cam din topor, cu obrajii plini de vinişoare roşii şi cu barbă blondă, care îi părea Dorotheei un marinar rătăcit. Acesta cunoştea drumul către casa lor şi în somn, doar îl făcuse de atâtea ori. Continuă:

– Probabil că preţul petrolului o va lua imediat în jos, cum s-a întâmplat şi cu bursa astăzi. Mă aştept ca acolo să nu mai fie nici un litru de petrol în tancurile petroliere. Dar va merge repede. Dacă americanii preiau controlul, va fi doar o chestiune de zile până când va curge iar lichidul.

Pompa se opri, rezervoarele erau pline. Bărbatul îşi făcea de lucru cu recuperarea furtunului; le spusese de la început că nu era momentul acum, toată lumea aştepta ca preţurile să revină la normal.

Rămase fără aer când văzu factura pe care trebuia să o plătească. Mai mult decât dublu față de ultima dată!

– Vă spun eu, o să vă pară rău, repetă omul.

– Astăzi îți pare rău după atât de multe, spuse Dorothea, că nici nu mai contează.

După ce puse telefonul în furcă, Markus privea prin geamul cabinei telefonice, gândindu-se la ce avea de făcut. Privirea îi rămase pe o tăbliță atârnată deasupra unei mici vitrine. Black Bird Property. Nu amintise bărbatul cu punga de chipsuri această denumire? Exact aceasta. Agenția imobiliară care îi vânduse casa familiei Taggard.

Poate că îl puteau ajuta cei de aici.

Bărbatul aflat în micul birou din spatele geamului se numea Peter Gwin. Avea o față lungă, ca de cal, era bine îmbrăcat și răspândea în jur un aer de bunăvoință.

– Taggard, da, îmi amintesc. Chiar îmi amintesc bine. Cu casa părinților săi totul a decurs fără probleme, iar acum câteva luni m-a căutat din nou.

Trase un sertar și scoase de acolo o fișă împăturită, ca aceea folosită de medici. Biroul său era impresionant de bine organizat, deși părea că nu posedă nici măcar un computer. Cel mai modern aparat zărit de Markus era un fax grosolan.

– Exact, continuă el. M-a sunat și m-a întrebat dacă îl pot ajuta. Dorea să cumpere o casă de vacanță în Montana, în sălbăticie, așa cum s-a exprimat el.

– Ceea ce nu este în competența dumneavoastră teritorială.

Markus își imagină harta SUA. Încă de pe băncile școlii se străduise să învețe pe dinafară statele federale și localizarea lor. Montana era aproape în celălalt capăt al continentului.

Gwen zâmbi ca un învingător. Era genul de zâmbet profesional pe care însuși Markus îl studiase odată.

– Black Bird Property este un lanț de francize. Ne cunoaștem între noi bine. L-am predat pe mister Taggard unui coleg din Idaho, care mi-a povestit că i-a vândut o căsuță situată la capătul lumii.

– Întâmplător nu știți denumirea acestui capăt de lume?

– Ba da. Se uită pe notițele lui. Locul se numește Bare Hands Creek. Dar nu mă întrebați pe unde vine asta.

Ca să afle acest lucru se dovedi neașteptat de dificil. Pe internet nu apărea așa ceva, nici măcar vreun nou număr de telefon al lui Taggard. Taggard trebui să răscolească două librării până să găsească o hartă a statului Idaho la o scară la care să apară și locuri precum Bare Hands Creek.

Într-adevăr, se afla în plină sălbăticie. O liniuță subțire și apoi un minuscul punct în Payette National Park, la marginea unei rezervații ce se numea River of no Return Wilderness Area.

Cu ajutorul atlasului său rutier, Markus calculă distanțele. Trei zile bune cu mașina.

Se decise să plece imediat.

CAPITOLUL 35

Era aproape ora douăsprezece când Markus reuși în cele din urmă să plece. Socotise că pentru o călătorie de aproape trei mii de kilometri nu te poți urca pur și simplu în mașină, așa că își mai cumpărase câte ceva – o pătură călduroasă, un termos, o lopată pliantă şi, bineînțeles, provizii, deși își dădea seama că ultimele nu erau necesare într-o țară în care pe orice drum la fiecare câțiva kilometri se găsea câte un bistro ori ceva asemănător, care își aștepta clienții. Se mai jucă și cu gândul de a cumpăra un dispozitiv de navigare, dar nici unul dintre cele pe care le probase nu îi putuse identifica un loc numit Bare Hands Creek, așa că renunță la idee. Se va descurca foarte bine cu harta.

Pe la ora două și jumătate ajunse la granița cu Iowa, o oră mai târziu era în Iowa City, unde făcu o scurtă pauză ca să pună benzină şi să bea o cafea.

Față de porțiunea de drum pe care o avea de străbătut, cele mai plictisitoare şosele din Pennsylvania sau Illinois erau de-a dreptul atrăgătoare. În principiu, acum rula drept înainte, având la dreapta ogoare până la orizont și la stânga ogoare până la orizont. Ar fi putut să fixeze cu ceva volanul și să tragă un pui de somn, fără să se întâmple cine știe ce.

Când ajunse la Des Moines, era deja întuneric și începuse să plouă. Rată intrarea în drumul Interstate 80 situată dincolo de oraș, rămase pe şoseaua 35 şi merse o bună bucată de drum către sud, fără să își dea seama.

Se întoarse şi relua corect drumul. Trecu pe lângă un panou care, fără vreo motivaţie anume, informa că într-un clasament al statelor federale

americane Iowa se situa ca suprafață pe locul 23 cu circa 143 000 kilometri pătrați, dar era mai mare decât Grecia.

Puțin înainte de Council Bluffs, aflat încă în Iowa, Markus cedă, căută un motel, renunță la o jumătate din cină, se culcă și dormi dus, fără vise.

Marți dimineață se trezi devreme și totuși odihnit. Se simțea în cea mai bună formă, termină rapid micul dejun și plecă cât putu de repede. În sfârșit, era în Nebraska. Lăsă în urmă Omaha și se îndreptă spre Lincoln.

În Nebraska limita de viteză era mai generoasă decât până aici, 75 mile pe oră, ceea ce corespundea cu 120 kilometri pe oră. Din păcate, viteza maximă admisă rămase doar în teorie, pentru că începu să ningă și, deși ninsoarea nu se prindea, nu era bine să exagerezi cu viteza.

Trecu pe lângă Grand Island. Cu siguranță că peisajul din Nebraska era de vis, dar Markus nu văzu nimic din el, doar șoselele. Mai bine spus, numai una dintre ele, Interstate 80, care treptat i se păru că reprezenta însăși soarta lui, că rula pe ea de la începutul timpului și că era condamnat să o urmeze până când piereau stelele.

După-amiaza ajunse în Wyoming, cu dureri de cap și de gât și cu tuse. În apropiere de Cheyenne – de fapt, în apropiere de un panou pe care scria această denumire, care, ca și el, ca și șoseaua, plutea într-un gen de ceață lipsită de forme, amestecată cu zăpadă și lapoviță – găsi o farmacie de unde cumpără medicamente împotriva răcelii, cele mai tari care se puteau lua fără rețetă.

Lângă Laramie, puse capăt călătoriei în această zi. Era de mult întuneric, condusese peste douăsprezece ore și se simțea terminat. De ore întregi avea la volan trăiri febrile, care se învârteau toate în jurul documentelor lui Block. Nici măcar nu îi mai era foame. Închise după el ușa camerei de motel, luă doza maximă de medicamente, se urcă în pat și adormi înainte de a atinge perna cu capul.

Dorothea nu mai suporta frigul din casă și dădu drumul la încălzire. Consumul mare făcut de arzător îi provoca spaimă, dar în același timp era așa plăcut să poată sta din nou în camera de zi fără să înghețe!

Werner veni mai devreme decât de obicei, pentru că ședința se anulase. Urmăreau împreună știrile și emisiunile speciale care pe toate canalele aveau o singură temă: haosul din Arabia Saudită.

Apăruseră între timp o jumătate de duzină de lideri religioşi şi nu numai care revendicau conducerea statului din deşert. Fiecare dintre ei avea proprii adepţi care îi combăteau pe adepţii celorlalţi. Se ajunse la incidente sângeroase până şi în Mecca, determinând reacţia celorlalte state islamice preocupate de siguranţa Locurilor Sfinte.

Autointitulaţii conducători erau însă unanimi în a respinge acţiunile militare ale SUA. Americanii trebuiau să părăsească imediat ţara, fără întârziere, şi să nu se mai amestece în treburile interne ale poporului saudit. China susţinea această poziţie şi promova permanent noi rezoluţii în Consiliul de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite, blocate prompt de vetoul SUA. Preşedintele american declarase într-o cuvântare televizată că nici unul dintre cei care revendicau acum puterea în Arabia Saudită nu era legal îndreptăţit să acceadă la ea şi că, dacă atacurile asupra industriei petroliere saudite se intensificau, SUA, ca putere protectoare tradiţională, era chemată să reinstaureze liniştea şi ordinea şi să apere de sustrageri şi distrugere bogăţia poporului saudit, petrolul. În definitiv, petrolul era o materie primă prea importantă, iar economia mondială depindea prea mult de petrol pentru a permite ca el să devină obiect de dispută al unor clici care se combăteau reciproc.

Imediat după transmisia televizată a acestei declaraţii, forţele armate americane din Arabia Saudită comunicară prin radio, televiziune, fluturaşi şi prin difuzoare cererea ultimativă de a nu se mai opune nici o rezistenţă forţelor de securitate care înaintează. Din acest moment, rezistenţa va fi reprimată prin toate mijloacele existente.

Markus se trezi în patul care era ud de parcă cineva golise deasupra lui o găleată cu apă. De fapt era doar transpiraţie.

Semn bun, consideră el. Se simţea chiar bine. Nu mai era foarte devreme şi cei mai mulţi dintre clienţii motelului erau plecaţi deja când Markus intră în salonul pentru micul dejun, în care domnea o linişte plăcută. Televizorul părea a fi defect; în orice caz, un bărbat ursuz îl demontase şi şurubărea la el. Singurul inconvenient al acestei dimineţi de miercuri neaşteptat de însorite era că în întreaga clădire mirosea puternic a benzină.

Spre prânz, Markus ajunse în Utah, urmând să parcurgă doar extremitatea nord-estică a acestui stat. Trecu pe Interstate 84, îndreptându-se

spre nord, și două ore mai târziu se afla în Idaho. Știa că mai avea de parcurs încă cinci sute de kilometri, dar avea senzația că va ajunge curând acolo.

Conducea, conducea, conducea. Rafale de ploaie alternau cu cele de zăpadă și uneori printre rafale i se dezvăluia un peisaj atât de natural și măreț, încât lui Markus i se tăia respirația. Ce țară! Chiar dacă nu l-ar găsi pe Taggard...

Nu. Respingea asemenea gând. Îl va găsi...

Twin Falls. Era deja întuneric când ajunse la Boise. Pentru prima dată apărură indicatoare pentru Payette National Forest.

Se gândi să umple rezervorul. Ar fi trebuit să o facă, dar la două stații de benzină pe lângă care trecu erau cozi absurd de lungi, așa că merse în continuare. Dacă stătea la coadă, pierdea ore întregi, timp de care nu dispunea.

Acum trebuia să fie atent. Iată, Cascade. Se apropia de țelul călătoriei sale. Era pe direcția bună, către McCall. Dar trebuia să cotească la locul potrivit.

Conducea ca sub hipnoză, dirijat parcă de o forță supranaturală. Coti, se orientă, citi indicatoarele, controlă harta – totul era corect. Șoselele principale deveneau treptat simple drumuri înguste cu niște curbe dese, nu totdeauna îngrijite, dar mergea mai departe, prin întuneric, lapoviță și ceață. La intersecțiile fără nici un indicator, o luă într-un sens fără să se mai gândească, pentru a-și da seama mai târziu că procedase corect. Nu mai era surprins. Așa trebuia să fie. Indicatorul de combustibil era de mult pe rezervă, dar nici asta nu îl mai neliniștea. Îl va găsi pe Taggard, era sigur că așa va fi. Pe Taggard și documentele.

Fruntea îi ardea, părând că lumina suplimentar drumul asfaltat și îngust pe care urca.

Și iată: un indicator din lemn, pe care scria: BARE HANDS CREEK. Literele erau sculptate în lemn și vopsite în negru. Ajunsese. Din întuneric începură să se ivească neclar căsuțe povârnite din lemn, arbori și magazii.

Coborî geamul și se adresă celor doi bărbați care cu glugile trase pe cap și cu arme în mâini mergeau pe drum. Îl căuta pe Charles Taggard.

Unul dintre cei doi arătă în continuarea drumului și spuse:

– Mergeți până la intersecție, casa este a doua pe partea dreaptă.

Celălalt bărbat îi dădu un pumn dintr-o parte primului și îl trase înainte.

Nici asta nu îl mai miră pe Markus. Conduse mai departe, opri în fața casei, coborî și bătu la ușă. Cel care deschise fu chiar Taggard.

– Dumneavoastră?

Ridică din sprâncene.

– Aveți documentele lui Block, spuse Markus.

Bărbatul uscățiv îl măsură din priviri.

– Intrați.

Când intră în casă, Markus fu covârșit de căldură. Mirosea a stătut, a carne friptă, a sudoare, a rufe care ar fi trebuit să fie de mult spălate.

– Știu ce joc faceți, îl avertiză Markus.

Taggard arătă către canapea.

– Dar luați loc.

Markus se lăsă pe tapițeria roasă. Pereții erau îmbrăcați în lemn. Din loc în loc, atârnau câteva afișe îngălbenite, reprezentând femei îmbrăcate sumar, care probabil că acum erau deja bunice, și imagini cu peisaje montane sălbatice.

– Ne-ați interceptat convorbirile, mie și lui Block. În Dhahran. După răpirea lui Block ați pus mâna pe documentele lui și v-ați dat demisia din CIA pentru a continua singur afacerea.

Taggard se așeză pe singurul fotoliu din încăpere, pe a cărui rezemătoare atârnau tot felul de haine.

– Mă vedeți aici făcând cine știe ce afaceri?

– Trebuie să vă ascundeți. Vă caută foștii colegi. Deja vă pândesc în locuința dumneavoastră din Washington.

Taggard zâmbi ușor.

– Vor avea altceva de făcut decât să mă caute. Dacă ar fi făcut-o serios, m-ar fi găsit de mult. Dumneavoastră m-ați dibuit în definitiv.

Arăta schimbat. Era posibil ca impresia să fie de la jeanșii și de la cămașa cu carouri roșii vânătorească sau de la barba rară pe care și-o lăsase să crească.

– Stați în expectativă, spuse Markus, urmăriți cum evoluează situația din Arabia Saudită...

– Asta Dumnezeu știe, spuse fostul agent CIA.

– ... Și când lucrurile se vor încinge, când prețul petrolului va ajunge la cifre astronomice și economia mondială se va afla în pragul prăbușirii, veți apărea dumneavoastră cu metoda Block. Și veți băga la teșcherea de Bill Gates va părea pe lângă dumneavoastră un caz pentru ajutor social.

De ce îl privea omul atât de ciudat? Poate pentru că se știa cu musca pe căciulă. Nu expunea un rânjet triumfător și nu era nici expresia cuiva care se vede demascat...

Taggard îl privea cu tristețe.

– Pot să vă ofer ceva? întrebă el. Tocmai am făcut un ceai, este ideal pe o vreme ca asta. Sau vreți să mâncați ceva?

Markus simți că se sufocă de furie.

– Nu divagați!

– Arătați rău, dacă îmi pot permite să spun așa. Păreți aproape bolnav.

– Documentele lui Block îmi aparțin. A bănuit el că se va întâmpla ceva. A presimțit o mulțime de lucruri. Markus se sprijini de speteaza canapelei. Îi făcea bine să stea jos. Și că era cald în încăpere. Chiar mă întreb dacă nu aveți de-a face cumva și cu răpirea lui.

Taggard se ridică scurt, se duse alături și reveni cu patru caiete de notițe groase, cu coperte din carton negru. I le aruncă pe canapea lui Markus.

– Poftim, documentele lui Block.

Markus îl privi iritat pe interlocutor. Ce însemna asta? Luă în mână primul caiet, pipăi legătura uzată și îl deschise. Paginile erau atât de strâns scrise, că foșneau când le răsfoia. Block folosise pixuri cu pastă de diferite culori, înghesuise tabele uriașe pe pagini, cifre, simboluri, semne de plus și de minus. Liste cu sortimente de roci ușor diferențiate între ele. Schițe de sonde, mașini, straturi geologice. Schițe de hărți pline cu observații scrise mărunt, greu lizibil. Așa că la prima vedere Markus nu înțelese nimic, dar fără îndoială că ținea în mâini o comoară de cunoștințe deschizătoare de drumuri.

Apoi, brusc, aproape dureros, înțelese.

– Nu mă veți lăsa să plec cu astea. Nu cu caietele acestea în bagaje.

Cum de putuse să fie atât de naiv? De vină era doar răceala de care era afectat.

Taggard ridică brațele.

– Aveți dreptate, astăzi nu vă las să plecați. Iar mâine vă las doar dacă aveți lanțuri pentru zăpadă. Căci în noaptea asta, aici, totul va fi troienit.

Markus închise caietul, îl puse lângă el și luă altul.

– Desigur că ați făcut copii. Totuși, de ce m-ați lăsa să plec cu ele?

– De ce nu?

– Cum spuneați odată dumneavoastră? Nu este vorba doar de bani, ci, în funcție de împrejurări, de pace și război. Puse palma pe teancul cu cele patru caiete. Foștii mei parteneri de afaceri de la firma Peak Performance Pool au reclamat de la mine acoperirea de pagube în valoare de o sută de miliarde dolari. Reprezintă valoarea minimă a acestor documente.

Taggard oftă.

– Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc. Dar aceste documente nu au nici o valoare.

– Frumoasă încercarea!

– După ce le-am confiscat... Da, v-am ascultat convorbirile. Eforturile partenerului dumneavoastră de a ne împiedica au reprezentat doar o încercare frumoasă. Am prezentat aceste documente experților. Multor experți. Nici unul nu a putut să scoată ceva de aici. Aceste patru caiete, de la prima până la ultima pagină, sunt umplute cu nonsensuri.

Acum zâmbi Markus. Taggard chiar credea. Îi rămânea doar speranța ca el însuși să poată scoate ceva de acolo. Că puținul cu care putuse să îl familiarizeze Block îi va fi de ajutor să descifreze sistemul.

Taggard continuă:

– Apoi le-am prezentat acestor experți redarea convorbirilor dintre dumneavoastră și Block interceptate de noi. Știți, despre bacteriile care produc petrol. *Petroleonții.* Acest simpatic cuvânt reprezintă singura noutate adusă teoriei.

Markus înghiți în sec.

– Ah, da?

– Este o variantă a teoriei privind apariția petrolului care era teoria dominantă în Uniunea Sovietică. Fără îndoială că Block a luat contact cu ea în timpul acțiunilor sale diverse. Era o teorie motivată ideologic, ca multe altele în comunism. În industria petrolului nu veți găsi nici un specialist care să o susțină, nici măcar în Rusia. Această idee a decedat

cel mai târziu când, cu ajutorul izotopilor din petrol, s-a putut analiza cu precizie proveniența lui.

Markus tuși. Sănătos. Rămânea un mister pentru el cum se putea încălzi o încăpere atât de mult.

– Dar... Block a găsit petrol. A forat pe proprietatea tatălui său și a găsit.

– Asta v-a povestit el. Este adevărat, dar nu este nici pe departe atât de spectaculos cum credeți. Dacă v-ați fi dat osteneala să pierdeți puțin timp consultând alte surse, ați fi stabilit rapid că în Austria, și în special în zona Steyr, s-a exploatat petrol încă prin anii '30 ai secolului trecut. În 1906 se descoperise deja în apropiere de Schärding un zăcământ de petrol greu, la doar câteva sute de metri adâncime. În timpul celui de-al treilea Reich, câmpurile petrolifere ale Austriei au fost exploatate sălbatic, iar până în 1960 Austria își producea singură petrolul necesar. În Austria se mai extrag și astăzi până la opt sute de mii de tone de petrol pe an, în special în bazinul vienez, dar și în zona Molasse, o formațiune care se întinde aproape de Alpi, din care făcea parte și mica sursă de petrol a lui Block. Probabil unul dintre zăcămintele cunoscute de o jumătate de secol, dar a cărui exploatare nu era rentabilă economic. Nici Block nu a câștigat mai nimic. Nici eu nu am știut aceste lucruri. Mi le-au relatat experții pe care i-am consultat.

Markus îl privea consternat. Asta ce mai era? OK, era penibil că nu verificase chestia cu petrolul din Austria, dar cumva nu fusese vreme pentru asta...

Nu. Stai. Nonsens.

– Dar experții dumneavoastră au fost siguri și că nu exista petrol în South Dakota. Și totuși Block a găsit.

– South Dakota?

– Exact, triumfă Markus. Este dovada că metoda Block funcționează. Indiferent de ceea ce spun unii experți. Sau de ceea ce cred comuniștii.

Taggard oftă compătimitor.

– OK. South Dakota. O poveste bizară. Poate că vă amintiți că, în timp ce forați, toate mijloacele mass-media relatau despre cercetările geologice ample ale unui anume Ford Raymond Jasper?

Markus confirmă:

– Care forase în zona pe care o cunoștea ca pe propriul buzunar?

– Pe care, înainte de toate, *a iubit-o.* Văduva lui – el a murit în anul 2000 în White River – ne-a spus în cele din urmă că cercetările lui Jasper au fost falsificate.

– Falsificate?

Dumnezeule, cum putea să fie așa de cald aici?

– Pe la începutul anilor '60, Jasper trebuie să fi descoperit de unul singur indicii ale existenței unui mare câmp petrolifer în South Dakota. Dar, pentru că din proprie experiență cunoștea cum pot distruge peisajul firmele petroliere când forează după țiței, nu numai că a tăinuit această descoperire, dar a efectuat timp de ani de zile cercetări care păreau atât de cuprinzătoare și de temeinice, că nimănui nu i-a trecut prin cap ideea de a-l contrazice. Unul dintre foștii lui șefi mai trăiește; el ne-a relatat că Jasper venea mereu la el ca să obțină bani pentru noi măsurători – un adevărat teatru ieftin. Dorea ca toată lumea să-l creadă obsedat de această idee. De fapt a vrut doar să protejeze frumusețea locurilor natale. Ulterior am aflat că Jasper și Block au locuit împreună în Nigeria, în timpul lucrărilor de foraj efectuate acolo.

Markus îl fixa cu privirea pe interlocutor și brusc avu senzația ciudată că mintea lui, care întotdeauna zbârnâise, dădea din colț în colț. Fu năpădit de amintiri care se pierdură iarăși, îi trecu prin față o horă de imagini interioare... Încercă să înțeleagă, să le ordoneze, să găsească contraargumente. Dar nu găsi.

– Adică dumneavoastră sunteți de părere că Block i-a... secretul?

– I l-a cumpărat? L-a furat? Nu am idee. Poate că Jasper a vorbit în somn, cine știe?

Markus coborî privirea asupra caietelor cu notițe pe care se odihnea mâna lui. O ridică.

– Atunci totul a fost... escrocherie?

Fostul agent CIA se lăsă pe spate, rezemându-se de speteaza fotoliului.

– După reconstituirea făcută de mine s-au întâmplat următoarele: la scurt timp după ce dumneavoastră și Block v-ați întâlnit, în Arabia Saudită a existat un prim semnal conform căruia câmpul petrolifer Ghawar era în pericol să cadă din cauza pătrunderii apei. S-a cerut restrângerea drastică a extracției, totuși Ghawar este cel mai mare câmp petrolifer descoperit și dă cam o jumătate din producția Arabiei Saudite, iar statul se baza pe venituri constant mari din afacerile cu

petrol, așa că extracția s-a redus doar la limita zonei roșii, metaforic vorbind...

– Dar Arabia Saudită este fantastic de bogată, interveni Markus.

– A fost așa în anii '70. Dar din acea bogăție nu a rămas nimic. Familia regală a tocat banii și, pentru ca poporul să nu reacționeze violent, a primit și el câte ceva – pomană, ca oamenii să stea liniștiți. Dar perspectivele nu erau tocmai roze, deja înregistrându-se mișcări populare. Arabia Saudită are cea mai mare natalitate din afara Africii, datorii de miliarde și o rată a șomajului extraordinar de mare. Produsul național brut pe cap de locuitor abia ajunge la jumătatea celor mai sărace țări OECD. În toate aceste decenii nu s-a reușit ca alături de industria petrolieră să se dezvolte măcar o altă ramură economică într-o măsură acceptabilă. În plus, instituțiile de învățământ sunt strict în mâna clerului. Din trei absolvenți de universitate, doi sunt de teologie islamică și, dacă aveți nevoie de un electrician, sunteți pierdut.

– Datorii? Șeicii petrolului?

– De ani de zile țara este pusă cu spatele la zid. Și ați apărut dumneavoastră.

– Noi?

– Lovitura dată de Block în South Dakota a coborât foarte mult prețul petrolului. În mod ireal, căci practic nu se extrăgea mai mult țiței decât înainte. Dar așa funcționează astăzi prețurile pe piața materiilor prime. „Mareea petrolului“ de pomină la sfârșitul anilor '90 a fost la fel un mit, căci s-a bazat doar pe zvonuri. În orice caz, sauditii erau la strâmtoare. Block reprezenta un pericol, dar și o șansă. Au decis să joace pe cartea șansei și să îl angajeze.

– Ca să descopere noi câmpuri petrolifere.

– Exact. Care să înlocuiască de fapt câmpul Ghawar aflat în primejdie. Așa cum partenerul dumneavoastră a subliniat mereu, pentru el asta nu era o problemă. ARAMCO saudit a investit în ultimii ani enorm în efortul de a descoperi noi zăcăminte. Dar a făcut-o în secret; noi dispunem doar de date parțiale despre aceasta. Informațiile privind fiecare câmp petrolifer sunt considerate secrete de stat. Dar, din câte cunoaștem noi, aceste acțiuni de căutare nu s-au soldat cu descoperiri pe măsură. Ultimul cu adevărat mare câmp petrolifer descoperit în Arabia Saudită a fost Shaybah. Se întâmpla în 1967.

– Noi am avut senzația că eram sabotați de sauditi.

– Ei voiau doar să se asigure că nu veți afla situația precară în care se găseau. Geologii de la ARAMCO cu siguranță că vă priveau cu ochi răi, dar probabil că ministrul petrolului s-a rugat pentru dumneavoastră.

– După care a pus să fie răpit Block.

Taggard dădu dezaprobator din cap.

– Mai întâi s-a întâmplat evenimentul de care le era teamă: a căzut Ghawar. Timp de câteva zile, din toate țevile-sursă a ieșit numai apă amestecată cu petrol. Iar forajele realizate de Block au rămas uscate precum nisipul deșertului. În graba mare v-au expediat din țară și au început să foreze câmpurile nedeschise încă. Pentru a câștiga timp, ministrul petrolului a dispus aruncarea în aer a portului Ras Tanura...

– Ce? exclamă Markus. Au făcut-o ei înșiși?

– S-a vrut să pară accident. La Ras Tanura se încărca exact cantitatea de petrol furnizată de câmpul Ghawar. Dacă reparațiile erau tărăgănate suficient, așa cum prevedea planul, s-ar fi putut găsi un înlocuitor fără ca cineva să bănuiască blocajul.

– În loc de asta, președintele s-a gândit că era vorba de un atac terorist și a pus armata în marș.

– Asta nu intra în calculele lor. Taggard îl privi cu seriozitate. Nici pe Block nu l-au răpit. El a întins-o când a văzut că ceea ce considera a fi metoda lui nu a funcționat. În ziua dispariției lui, dimineața devreme s-a dus la Aeroportul Dhahran și a luat avionul de Frankfurt. Noi i-am dat de urmă în Austria. Se încuiase în casa tatălui său și era complet debusolat când l-au găsit colegii mei. Acum este în secția de psihiatrie a spitalului din landul Steyr.

– *Unde?* gemu Markus.

Taggard arătă către caietele cu însemnări.

– Block era în cel mai adevărat sens al cuvântului stăpânit de ambiția bolnavă de a le demonstra „celor cu studii“ că se putea ridica la nivelul lor. O personalitate borderline, care poate prezenta o charismă surprinzătoare. Și îi poate convinge pe alții, pentru că un astfel de om crede cu toată tăria în ceea ce spune.

Markus îl privea pe bărbatul uscățiv cu senzația că din moment în moment globii oculari îi vor lua foc. Căldura asta...

Și mai era ceva. O mică nepotrivire la ceea ce părea atât de logic. Cugetă. Îi venea greu, era obosit, îi era foame, era la capătul puterilor.

– Un lucru nu înțeleg, făcu el un efort să spună. Explozia de la Ras Tanura doar a avut loc mai târziu. Eu deja mă aflam de mult în Germania. Dacă câmpul Ghawar a cedat înainte de plecarea mea din Arabia Saudită, cum s-a acoperit cantitatea de petrol până la explozie? Că saudiții trebuiau să încarce zilnic petrol.

Taggard dădu încet din cap.

– Ah, asta este. Chiar nu știți.

– Ce nu știu?

– Când ați alimentat ultima dată mașina?

Markus strânse din ochi încercând să își amintească.

– Cred că astăzi pe la prânz. Eram încă în Wyoming.

– O bucată bună de drum.

– Practic rezervorul meu este acum gol.

– Proastă treabă. Nu ați remarcat cozi la benzinării?

– Ba da, recunoscu Markus, în timp ce îl cuprindea un sentiment tot mai tulbure. Ce este cu asta?

– Petrolul pe care îl încărcau saudiții nu mai provenea din câmpul Ghawar, ci din tancurile de rezervă. Taggard se ridică, deschise televizorul și dădu puțin înapoi înregistrarea de pe videorecorder. Asta se transmitea acum trei ore pe CNN. Dumneavoastră treceați probabil atunci prin Boise.

Era o transmisiune live a intrării trupelor americane în Ras Tanura. În Arabia Saudită era puțin după miezul nopții. Luna aproape plină, proiectoare și trasoare luminau în noapte, din când în când se vedeau imagini verzui difuze provenite de la aparatura pentru vizualizare nocturnă. Când în imagine apărură șirurile fără sfârșit ale tancurilor de petrol gigantice, crainicul comentă scurt:

– Iată și prada!

Nu se ajunse la schimburi de focuri. Comandantul armatei saudite fu suficient de deștept ca să le ordone oamenilor săi să se retragă. Trupele americane reușiră să înainteze fără probleme și să ocupe instalațiile portuare de încărcare a petrolului.

Cameramanul Glenn Freeman Schwartz, aflat pe primul tanc din coloana trupelor americane, surprinse imagini menite să facă istorie.

– Acum o acțiune simbolică, obligatorie în astfel de situații, comentă el în timp ce camera era orientată către un soldat în uniforma armatei

americane, care, fluturând un drapel cu stele, se cățăra pe scara unuia dintre rezervoarele de petrol.

După cum se află mai târziu, era vorba despre sergentul Rusty Shelton, din Divizia 3 Infanterie, de 31 de ani, căsătorit, tatăl unei fetițe de doi ani. După câteva zile, acesta va spune într-un interviu că urcatul scării de oțel fusese mult mai obositor decât s-ar crede, pentru că rezervoarele erau mai înalte decât păreau, erau chiar gigantice.

În cele din urmă, ajunse pe acoperișul ca o cupolă și, în entuziasmul frenetic al trupei, porni către vârful acestuia. Deasupra lui apărură elicoptere care îi luminau calea cu proiectoare puternice. Milioane de telespectatori îi auziră respirația grea prin head-setul pe care îl avea asupra lui. Drapelul flutura în vânt. Cu mâna liberă împinse capacul gurii principale de întreținere și lumină interiorul cu lanterna de campanie. Minute în șir.

După care se întoarse și strigă surprins:

– *It's all empty!*[1]

Totodată lăsă din mână drapelul la fel de involuntar, pe cât de simbolic.

Era imaginea perfectă.

---

[1] Este gol! (în lb. engleză, în original)

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 36

Venind dinspre Oldenburg pe autostrada A29 în direcția Wilhelmshaven-Rüstringen și luând-o pe ramificația Coldewei, ajungi la unul din cele patru rezervoare amenajate în caverne subterane ale firmei Nord-West Kavernengesellschaft, în care sunt depozitate aproximativ 450 000 tone de țiței într-un masiv de sare, la o mie de metri adâncime. Depozitarea se face pentru Erdölbevorratungsverband, o corporație înființată de stat, cu sediul într-o splendidă clădire din Hamburg, pe strada Jungfernstieg, a cărei destinație este, în conformitate cu prevederile legii asigurării rezervei de petrol, să stocheze permanent rezerve de benzină, produse medii de distilare și combustibil greu pentru încălzit, necesare pentru cel puțin nouăzeci de zile. Aceste rezerve se ridică pentru Republica Federală Germania la ceva mai mult de 23 milioane tone, păstrate în teritoriul federal, cantitate din care, din motive tehnice, cam jumătate este adăpostită de grotele din Wihelmshaven-Rüstringen, Bremen-Lesum, Heide și Sottfort în apropiere de Hamburg. Toate firmele petroliere sunt obligate să participe în cadrul acestui sistem, susținut dintr-o cotă obligatorie de circa 0,005 cenți pe litru.

Din aceste instalații nu se vede mare lucru. De la distanță ele par a fi un mare depozit, dar de aproape sar în ochi țevile, manometrele, regulatoarele și distribuitoarele, deseori năpădite de vegetație, care le maschează.

Terenul este înconjurat de un gard masiv de oțel, iar noaptea patrulează agenți de pază cu câini. În noaptea în care forțele americane ocupară Ras Tanura, unul dintre agenții de pază era Karl Petersen.

Ca vârstă bătea spre cincizeci de ani, din splendoarea părului său blond din tinerețe nu rămăsese mult, cu anii i se deformase și abdomenul, digestia nu mai funcționa nici ea perfect, dar mușchii lui erau în formă – constatare la care ținea.

Stătea în ghereta pazei și urmărea transmisiunea la micul televizor aflat pe masă. Era mereu vorba despre evenimentele din Arabia Saudită. Comentatorul nu mai venea cu noutăți; dacă nu repeta lucrurile pe care le mai spusese și cu zece minute mai înainte, descria pur și simplu ceea ce se vedea oricum. Era plictisitor, fiind același lucru de peste o oră: un depozit petrolier.

De afară se auziră câinii, apoi se deschise ușa. Colegul său Heiner Steffens se întorsese din patrularea efectuată timp de o oră. Heiner era mai tânăr cu zece ani, avea fața plină de cicatrice și îi plăcea să se lanseze în aluzii secretoase privind viața lui tumultuoasă de până atunci. Care desigur că nu putuse să fie atât de plină de aventuri cum voia să pară, pentru că altfel nu ar fi primit această slujbă.

– Ei? întrebă el.

Petersen ridică din umeri.

– Sunt tot acolo. Dar, după cum se pare, toate rezervoarele sunt goale până la fund.

– Omule, asta înseamnă necazuri, spuse Heiner.

Și necazurile nu se lăsară mult timp așteptate. Brusc câinii începură să latre ca turbați. Un zgomot înfundat, pe care Petersen își dădu seama că îl auzise și până atunci, deveni mai puternic. Raza unor proiectoare zbură prin încăpere, luminând ceasul de perete, calendarul și telefonul pentru situații de urgență. Apoi în dreptul ferestrei se opri un tanc verde, imens, pe care Karl Petersen citi: POLIȚIA DE FRONTIERĂ.

– Paza polițienească a instalațiilor care țin de rezerva strategică de produse obținute prin distilarea țițeiului este doar o măsură preventivă, explică purtătorul de cuvânt al guvernului federal și zâmbi degajat. Pentru a stăvili reacțiile de panică. Pentru care, aș dori să subliniez, nu există motive.

„Nu există nici un motiv de panică“, notară cei mai neexperimentați dintre ziariștii prezenți. Vulpile bătrâne strânseră între dinți capetele creioanelor, întrebându-se cât de gravă putea fi situația dacă purtătorul de cuvânt subliniase asta.

– Pentru informarea dumneavoastră, continuă bărbatul pe care un ziar de bulevard îl desemnase nu de mult ca fiind unul dintre primii zece cel mai bine îmbrăcați bărbați din Germania, vă prezint câteva date statistice. În Germania, în producerea energiei electrice petrolul nu joacă practic nici un rol; aportul lui este de mai puțin de o treime de procent. Furnizorii principali de energie sunt, ca și până acum, huila și lignitul, parțial și energia atomică, apoi gazul, apa și altele, de exemplu, energia eoliană.

Un reporter care stătea în primul rând și, evident, făcea parte dintre cei auziți de purtătorul de cuvânt atrase atenția că nu era vorba doar de producerea curentului electric. Mult mai critică era situația în transporturi și circulație; în afară de asta, eram în prag de iarnă: cum se va încălzi populația germană în următoarele luni?

Purtătorul de cuvânt răspunse:

– Lucrurile stau astfel: oricum Germania a importat până acum doar în mică măsură petrol din Arabia Saudită. Cea mai mare parte a petrolului utilizat la noi provine din Marea Nordului, precum și din Rusia, respectiv statele CSI. Petrolul pe care îl luăm din Golful Persic provine din Kuweit.

Altcineva întrebă dacă se putea vorbi despre o criză a petrolului.

– Criză a petrolului? Dacă vreți, da. Dar, așa cum v-am spus la început, deja au loc consultări la cel mai înalt nivel pentru a se aplana cât mai repede posibil problemele rezultate din situația din Golful Persic. Concernele energetice ne-au asigurat că dispun de rezerve suficiente, care sunt mobilizate rapid. Își strânse palmele cu unghiile degetelor frumos îngrijite. O criză, doamnelor și domnilor, reprezintă totdeauna și o șansă. În scrierea chineză se folosește același semn atât pentru „criză", cât și pentru „șansă". Răsfoiți cărțile de istorie, consultați arhivele proprii: prima criză a petrolului din anul 1973 s-a încheiat după câteva luni, dar a condus la exploatarea a noi zăcăminte – de exemplu, petrolul din Marea Nordului – la dezvoltarea de noi tehnologii, la modificarea în general a conștiinței oamenilor. Am învățat să fim mai economi cu energia, să o întrebuințăm mai rațional. Da, eu cred că și din această criză putem să învățăm, da, *vom* învăța.

În ziua următoare, pentru prima dată, prețul litrului de benzină depăși doi euro.

În timp ce Consiliul de Securitate al ONU se întrunise în încercarea de a găsi o soluție pentru Arabia Saudită, lăsată baltă de casta ei conducătoare, o mulțime de specialiști americani în petrol zburau într-acolo. Sarcina lor era de a cerceta sursele de petrol saudite și de a le activa pe cele părăsite.

Dură mai puțin de douăzeci și patru de ore până când primul convoi de acest gen, însoțit de soldați, zbura deja spre sursele de petrol din Safanya. Conducerea militară americană din Arabia Saudită introdusese interdicția de ieșire, totuși în fiecare noapte și în fiecare oraș aveau loc ciocniri violente. Unii predicatori îndemnau la dinamitarea conductelor petroliere, pentru ca economia Occidentului să fie definitiv îngenuncheată, alții cereau să se ia capul oricui aproba astfel de atingeri la adresa celei mai valoroase proprietăți a poporului saudit. Fu zădărnicită o tentativă de aruncare în aer a unei stații de pompare din Munții Aramah, care aproviziona conducta ce traversa de la est la vest Peninsula Arabă, între Abqaiq și portul Janbu. Totuși, cei răspunzători nu se puteau bucura pe deplin de succes. Prin această conductă lungă de mai mult de o mie de kilometri se scurgeau zilnic un milion de barili de țiței superlight. Chiar și în locurile în care era subterană, conducta se afla la mai puțin de un metru adâncime. O cazma și un perforator cu acumulator, ca și o cămilă care să le transporte pe primele două erau suficiente pentru un sabotaj.

Cu toate acestea, specialiștii obținură relativ repede o privire generală asupra situației. Câmpul Ghawar era aproape complet pierdut, ceea ce se știa deja de la câțiva angajați din conducerea Saudi-ARAMCO, care se arătaseră cooperanți. O noutate era că și câmpul Abqaiq dădea puternice semne de diminuare a producției. Descoperit în 1940, fiind prin urmare unul dintre cele mai vechi câmpuri petrolifere ale Arabiei Saudite, acesta fusese până acum o sursă de petrol intens exploatată de Saudi-ARAMCO, unul dintre cele șase mari câmpuri petrolifere din care proveneau nouăzeci de procente din producția saudită.

– Tehnicile moderne ale exploatării terțiare, declara unul dintre specialiști la televiziune, sunt costisitoare și poluante și totuși în cele din urmă reprezintă doar un pai. Știți asta? Introduci un astfel de pai într-o doză cu băutură, tragi și tragi din el – este OK până la un punct. Exact

la fel se petrec lucrurile cu câmpurile petrolifere. Cu cât utilizezi mai multă tehnică, cu atât mai repede lichidezi zăcământul.

Nici un post de televiziune nu mai respecta programul anunţat anterior şi publicat în reviste. Cum deschideai televizorul dădeai doar de talk-show-uri, toate învârtindu-se în jurul temei prin care unul dintre aceste posturi pusese punctul pe i cu titlul: Panică neîntemeiată sau sfârşitul civilizaţiei?

– Ce oare nu *s-a susţinut* atunci când anul 2000 ameninţa să paralizeze toate computerele?! se amuza un publicist bine-cunoscut pentru optimismul lui de nezdruncinat. Şi ce s-a întâmplat? Nimic.

– Pentru că avertismentele au fost luate în serios şi *au fost* făcute pregătiri! ripostă o femeie slabă şi fragilă, cu bucle castanii, care afişa o vehemenţă de care nu ai fi crezut-o în stare. Era conducătoarea unei asociaţii ce adusese pe ordinea de zi tema *peak oil* cu ani în urmă. Comparaţia cu Y2K şchioapătă. Deoarece chiar şi în cel mai rău caz – deci dacă toate computerele ar fi căzut – lucrul acesta ne-ar fi dus cel mult înapoi la anul 1965. Dar fără petrol, domnul meu, omenirea va fi catapultată direct în secolul al XVIII-lea! Cu o populaţie mult prea numeroasă şi cu diferenţa că pe atunci urma să se descopere petrolul, care astăzi nu mai există. Ceea ce se petrece cu noi astăzi este temuta aterizare forţată. Este o lovitură din care nu ne vom mai reveni.

Optimistul zâmbi imperturbabil.

– Draga mea, exageraţi ca întotdeauna. Este vorba de, hai să zicem, şase procente cu a căror pierdere trebuie să ne consolăm. Dacă aveţi o sută de euro în portofel şi pierdeţi şase dintre ei, nu intraţi în panică, nu?

Femeia îşi împreună mâinile cu o expresie resemnată.

– Mereu acelaşi lucru. „Titanicul“ se scufundă, dar orchestra cântă mai departe. Numai că de data aceasta chiar nu există nici o barcă de salvare.

Căile ferate germane anunţară cifre-record de călători.

Poşta germană anunţă creşteri de tarife. Un purtător de cuvânt puse sub semnul întrebării distribuirea zilnică a corespondenţei în zonele rurale; având în vedere cheltuielile de transport în creştere, s-ar putea ca într-un timp previzibil aceasta să nu mai poată fi realizată.

Preţul pentru un litru de benzină ajunse la trei euro.

CAPITOLUL 37

Primii care protestară împotriva prețurilor mari ale benzinei fură pescarii francezi.

– Împotriva a ce vor mai protesta? se vorbea că ar fi comentat un membru cu rang înalt al guvernului. Împotriva vremii proaste? Împotriva atracției universale?

Totuși, protestele se amplificară rapid; micile firme de expediții, cărora costurile tot mai mari cu benzina le devoraseră câștigurile și așa mici, li se alăturară, la scurt timp, și navetiștii. La începutul lunii decembrie, oamenii ieșiră în stradă și în majoritatea celorlalte state europene. Cereau desființarea impozitului pe produsele petroliere.

În curând se găsiră în toate partidele politicieni care își însușiră aceste solicitări. Nu era nevoie ca impozitul respectiv să fie desființat imediat. Dar, cel puțin, el ar putea și ar trebui suspendat pe durata actualei crize.

Existară economiști care avertizară că asta nu va duce la nimic, dar aceste voci amuțiră. Guvernele se plecară în fața presiunilor și emiseră reglementări corespunzătoare. Pentru că mai peste tot impozitul era de peste un euro litrul de benzină, la benzinării prețurile scăzură prompt cu această valoare, în unele locuri chiar cu mai mult; la unele stații de benzină apăru din nou cifra 1 în fața prețului, un semnal optic ce le aduse mai mulți clienți decât puteau să servească.

Prețurile crescură peste tot, mai ales în supermarketuri. Comercianții preconizau că vânzările de Crăciun din acest an vor fi mai puțin profitabile decât în anii precedenți.

– În aceste zile bursa este ocărâtă vârtos, spunea moderatoarea cu păr negru care obişnuia să îşi intervieveze invitaţii într-o liniştită şi concentrată singurătate în doi şi care îşi lua pentru fiecare invitat o oră întreagă. Se spune despre ea că ar fi cazinoul economiei mondiale, că de toate ar fi vinovat liberalismul şi aşa mai departe. Ce este adevărat aici? Sunt vinovate bursele materiilor prime pentru preţurile pe care le plătim în acest moment la benzinării?

Invitatul era profesor de economie, conducător al unui institut de cercetări economice de prestigiu. Purta o barbă îngrijită, iar ochii lui albaştri precum cerul aveau o strălucire ironică atunci când vorbea.

– Aşa este, de ani de zile este aşa. Preţurile pentru ţiţei sunt fixate la bursă, mai exact la Nymex din New York, la SGX din Singapore şi la IPE, adică International Petroleum Exchange din Londra.

– Un deputat a propus ca bursele materiilor prime să fie supuse controlului de stat, iar preţurile materiilor prime să fie stabilite prin decret.

Profesorul zâmbi indulgent.

– În mod evident, acest deputat se bucură de o totală ignoranţă în materie de relaţii economice. Natural că toate bursele sunt de când lumea controlate de stat; este jenant că nu ştie. Dar fixarea preţurilor prin decrete înseamnă economie planificată şi ştim cu toţii unde duce asta.

– Dar bursele nu pot reacţiona exagerat?

– Răspunsul depinde de cel întrebat. Se poate susţine cu oarecare dreptate că un preţ negociat la bursă este mereu cel corect. Economistul avea mâini înguste, îngrijite, pe care le agita moderat în timp ce vorbea. Continuă: Vedeţi dumneavoastră, când un bun se găseşte cu greutate, nu foloseşte nimănui stabilirea unui preţ mai mic. Din asta nu ar rezulta o cantitate îndestulătoare din acele bunuri.

– Dar nici din preţuri mari.

– Bineînţeles că nu, dar prin asta îl obţine cel pentru care acel bun rar este mai necesar.

– Sau cel care îşi poate permite să îl plătească, interveni moderatoarea.

Invitatul emisiunii clătină dezaprobator din cap.

– De fapt, acum suntem pentru prima dată în situaţia existenţei unui preţ real de piaţă, de când se extrage petrolul. În primii ani ai epocii petrolului, Standard Oil Corporation al lui John D. Rockfeller, ca deţinător al monopolului, fixa preţurile după bunul său plac, deci cât

mai mari posibil. Pe la începutul anilor '20, acest monopol a fost ridicat cu mai mult ori cu mai puțin succes, totuși firmelor apărute ca urmare li s-a reproșat, deseori și probabil nu pe nedrept, că au alcătuit un cartel. În ultimele decenii, sauditii au fost aceia care prin adecvarea producției lor de țiței la necesarul de petrol au stabilit de facto prețul acestuia. Acum nu o mai pot face. Iar altcineva, care să poată, nu există. Toți ceilalți producători de petrol extrag de ani de zile cantitatea pe care le-o oferă câmpurile lor petrolifere. Cu alte cuvinte, în clipa de față pe piață se află o cantitate determinată de petrol și cei care vor să o aibă trebuie să se păruiască pentru ea. Pe piață lucrul acesta nu se face cu pumni, ci oferind mai mult decât ceilalți. Pentru prima oară în istoria lui, prețul petrolului este determinat de cerere și ofertă și, pentru că oferta este mai mică decât cererea, el oscilează la un nivel foarte înalt.

– Nu ar trebui căutate căi pentru a mări oferta?

– Firește că prețul mare reprezintă un puternic imbold pentru așa ceva. Da, fără îndoială, așa se va proceda. Dar ar trebui să vă gândiți că nu este atât de simplu pe cât sună. Un zăcământ de petrol trebuie exploatat cu grijă pe parcursul deceniilor de producție, pentru a nu-i tulbura echilibrul interior dintre petrol, gaze și apă, ceea ce ar putea să îl distrugă. Dar și pe parcursul a ceea ce se întâmplă ulterior se pot ivi piedici. Diametrul conductelor transportoare limitează fluxul de petrol, capacitățile de depozitare sunt limitate, numărul tancurilor petroliere care pot să treacă zilnic prin Canalul de Suez este și el finit și se mai duce și lipsă de posibilități de rafinare.

Moderatoarea interveni brusc:

– De treizeci de ani, în SUA nu s-a mai construit nici o rafinărie. Cum așa? Că doar creșterea necesarului era previzibilă. Multinaționalele petrolului au evitat construirea pentru că știau că se apropie sfârșitul petrolului?

Această replică îl zgudui vizibil pe savant.

– Este normal că aceste concerne nu joacă având cărțile pe masă... Părerea mea este că o rafinărie nu se construiește peste noapte, ea reprezintă o investiție enormă...

– Ne aflăm în fața epuizării petrolului? Suntem din acest punct de vedere pe o pantă descendentă?

Profesorul ezită cu răspunsul.

– Este posibil ca pe viitor să ne aşteptăm la o reducere a producţiei de petrol, da.

– Reducere? Ce înseamnă asta în cifre?

– Între unu şi jumătate şi trei procente pe an.

Interviul fu difuzat de un post de televiziune cultural, care beneficia în mod normal de o slabă audienţă. Totuşi, a doua zi, afirmaţiile făcute aici figurau în toate ziarele.

Se ajunse la căderi de curent, pentru că oamenii începură să resimtă creşterea preţului la combustibilul pentru încălzire şi folosiră în schimb mai mult curent electric. Pe piaţă se ofereau calorifere electrice la preţuri rezonabile şi magazinele nu mai pridideau cu vânzarea lor. Distribuitorii de energie electrică trimiteau circulare prin care avertizau să nu se supraîncarce reţelele. Când acestea se dovediră ineficiente, se hotărî schimbarea siguranţelor electrice la locuinţe, pentru a limita creşterile de consum. Când s-a început această acţiune, vestea s-a răspândit rapid prin internet şi pe calea zvonurilor, iar instalatorii se treziră pretutindeni doar în faţa uşilor încuiate.

Imediat ce temperaturile coborau, pe străzi întregi se stingeau luminile.

În zonele rurale se raportau furturi de lemne din păduri, magazii şi depozite, un fenomen destul de răspândit. Se dovedi ulterior că făptaşii nu erau, aşa cum se crezuse la început, şomeri şi beneficiari de ajutor social – ei locuiau de cele mai multe ori în locuinţe sociale situate în apropierea oraşelor conectate la sistemele de încălzire centralizate –, ci cetăţeni bine situaţi, cu venituri medii, care dispuneau în vilele lor de cămine sau de sobe de teracotă.

Pe 1 decembrie, Werner veni acasă vizibil neliniştit. Cel mai rău lucru era că încerca să se comporte în aşa fel de parcă nimic nu se întâmplase. Nu era un semn bun.

– Au fost retrase multe contracte de vânzare. Acum conducerea a decis să îngheţe proiectul nostru de dezvoltare, răspunse el când Dorothea îl întrebă ce se întâmplase.

– Şi ce te îngrijorează *de fapt?*

El privi în podea, își mușcă buzele fără să își dea seama de asta, examină cu privirea muchiile și sertarele dulapului de bucătărie, ca și cum l-ar fi văzut abia acum pentru prima dată, și în cele din urmă zise:

– Au anulat și aprovizionarea noastră gratuită cu combustibil auto. Din cauza unor abuzuri, spun ei.

– Oh!

Din el izbucni teama pentru ziua de mâine.

– Doro, înțelegi că eu fac zilnic o sută de kilometri până acolo și înapoi? Cu o mașină care consumă zece–doisprezece litri la suta de kilometri? La prețurile de acum aceasta înseamnă treizeci de euro doar ca să ajung la serviciu. O sută cincizeci euro pe săptămână. Peste șase sute pe lună doar pentru benzină!

Dorothea înghiți în sec.

– Atât plăteam noi chirie la vechea noastră locuință.

O altă emisiune TV, un alt profesor, de data aceasta de matematică.

– Oamenii nu își dau seama ce înseamnă aceasta: o reducere anuală a extracției de petrol între 1,5 și 3 procente, explică el și desenă rapid pe tabla din spatele său o diagramă. Dacă avem în vedere în continuare această rată, înseamnă că în zece ani vom avea la dispoziție de la treizeci până la șaizeci de procente mai puțin petrol decât astăzi, iar în cincisprezece ani vom dispune de petrol cu nouăzeci la sută mai puțin!

– Nouăzeci? vru să se asigure moderatorul, un tânăr curățel, care până acum se ocupase în emisiunile sale preponderent de cuplarea amatorilor de dragoste.

– Da, nouăzeci, confirmă matematicianul. Iar peste douăzeci de ani...

– Înseamnă că ne mai rămân zece procente?

Profesorul îl privi de parcă l-ar fi considerat bun de sancționat cu o temă suplimentară pentru că pricepea greu.

– Exact. În cifre reprezentând sfârșitul erei petrolului.

Moderatorul afișă zâmbetul lui ștrengăresc, care altădată făcea să se topească fanii lui de orice vârstă, preponderent publicul lui feminin.

– Bună sentință, spuse el. Păcat că de data asta nu mi-a aparținut.

CAPITOLUL 38

După șocul referitor la Ras Tanura, Markus zăcu cu febră mare pe canapeaua din camera de zi a lui Taggard. Dormea, se trezea, bea din ceaiul răcoritor care i se oferea, adormea din nou. I se spunea că s-ar fi suprasolicitat și el considera că era adevărat.

Uneori se întreba cine era acel bărbat ciolănos care turna ceai în el și îi punea comprese răcoritoare pe frunte, alteori îl recunoștea pe Charles Taggard și se întreba de ce fostul agent CIA avea grijă de el.

Parcă mai trăise o dată toate acestea. Iarăși un pat, în care vegeta. Iarăși o fereastră prin care se vedea un pom. Alb, plin de zăpadă. De fapt, când priveai afară se vedea doar alb. Un cer alb, fără forme, fără contururi.

Din nou somn, din nou cineva care îi spunea „aici, luați astea". Pilule. Le lua, le vâra în gură și le înghițea cu puțină apă.

Una dintre fetele de pe afișe avea ochi oblici, ceea ce îl făcea să viseze la Amy-Lee atât de intens, că un timp rămânea cu convingerea că ea trebuia să fi fost acolo. O dată căută peste tot în jur, pentru că totuși trebuia să existe ceva de la ea, o scrisoare sau altceva! Dar nu era nimic.

Cândva se trezi în momentul în care Taggard tocmai îi spunea cuiva:

– Și eu am terminat combustibilul. Trebuie să trec la încălzirea cu lemne.

– Vă arăt cum se procedează, îi răspunsese o voce ca un mormăit. Numai să îmi aduc sculele.

Prin ușa rămasă deschisă îi auzi mai târziu pe amândoi umblând la cazanul de încălzire. După care celălalt bărbat întrebă:

– Ce aveți de gând cu acea inutilă gură de hrănit din față?

Întrebarea suna neplăcut, periculos chiar, și Markus simți inima bătându-i mai repede când înțelese că despre el era vorba.

– Este oaspetele meu și chiar mi-aș dori să poată mânca odată, răspunse Taggard.

În seara pe care o bănuia ca fiind a aceleași zile, Markus îi mulțumi lui Taggard pentru găzduire și pentru îngrijire și promise că va pleca imediat ce va putea.

– Asta nu va fi prea curând, spuse Taggard. Rezervorul mașinii dumneavoastră este ca și gol. Nu avea combustibil nici cât să o duc în garaj. A trebuit să o împingem. Câțiva kilometri dacă mai mergeați, rămâneați în mijlocul pădurii.

Markus clipi din pleoapele grele și fierbinți.

– Nu aș putea să fac plinul pe undeva?

Bărbatul cu ochi adânci și barbă rară clătină cu regret din cap.

– Așa cum stau lucrurile, nu puteți alimenta nicăieri.

În dimineața următoare, Markus fu trezit de zgomotul făcut de cineva afară, care spărgea lemne. Se ridică în capul oaselor și privi pe fereastră. Era desigur Taggard, deși trebui să își arunce privirea de două ori asupra lui, pentru a-l recunoaște în scurta groasă, vătuită și cu căciula de blană îndesată pe cap.

Mânuia toporul cu stângăcie, la fiecare lovitură săreau așchii, pe care le culegea din când în când și le arunca într-un coș, scoțând aburi pe gură.

Partea din așezare pe care Markus o vedea prin fereastră era îngropată în zăpadă: case mici, simple, din lemn, înconjurate de pomi, care păreau că se lipesc de sol. Se întrebă dacă așezarea ar fi putut să fie recunoscută din văzduh.

Își ridică privirea către munți. Erau gigantici, acoperiți de păduri nesfârșite, ninse, o priveliște de o elementară vigoare. Markus nu mai trăise niciodată cu atâta putere senzația că se afla pe o altă planetă.

– De ce aici? întrebă atunci când ușa se deschise, și Taggard intră însoțit de un val de aer rece ca gheața. De ce aici o localitate ca Bare Hands Creek?

Taggard atârnă căciula într-un cârlig și își dezbrăcă scurta.

– Se pare că vă merge mai bine, constată el.

Așa era. Abia acum sesiză Markus cât se simțea de bine.

– Așa se pare, recunoscu el.

– Mă gândeam eu. În noaptea asta ați respirat altfel decât în nopțile precedente. Taggard traversă încăperea cu pași mari, îndreptându-se către bucătărie, unde turnă cafea dintr-un termos. Vreți și dumneavoastră? întrebă el și ridică ceașca.

Markus confirmă:

– Dacă aveți.

– Am destulă. Taggard scoase o ceașcă din dulap. Încă.

Cafeaua era grozavă, curat elixir al vieții. Markus simțea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să iasă afară și să smulgă copaci din rădăcină.

– Bare Hands Creek, repetă Taggard în timp ce se așeza. Da. Desigur că numele nu este întâmplător. Satul a apărut cam acum patruzeci de ani, întemeiat de oameni hotărâți să supraviețuiască pieirii civilizației. Când am înțeles că exact asta ne așteaptă, mi-am asigurat un loc aici, ca să zicem așa. Din păcate, abia acum câteva săptămâni. Arătă în jur și continuă: Vedeți, cam nimic nu este terminat.

Markus cuprinse ceașca în palme, ca să se încălzească.

– Pieirea civilizației? întrebă el prudent. Nu este puțin cam... exagerat?

– Da, și eu am gândit așa. Dar acum... Se opri brusc. Va trebui să vă spun povestea de la început. Se ridică, se duse în bucătărie și luă ceva de pe o etajeră, o prăjitură sau așa ceva. Vreți și dumneavoastră? Nu este tocmai proaspătă, dar este posibil să fie ultima prăjitură pentru o lungă perioadă de timp.

– Cu plăcere, mulțumesc.

– Deci, a început când în urma unor, să le zicem, lovituri din partea sorții, am reînceput să mă duc la biserică. Cum uneori se întâmplă. Comunitatea religioasă din localitatea de lângă Washington unde trăiam organiza din când în când conferințe și într-una din zile am participat și eu. Vorbea reverendul Small, fondatorul lui Bare Hands Creek. Taggard reveni în încăpere, îi oferi farfurioara cu două prăjiturele și continuă: Atunci am considerat ceea ce a spus el ca fiind deplasat. Dar când, la scurt timp, am ajuns în Arabia Saudită, priveam totul cu alți ochi. Am remarcat lucruri pe care fără acea conferință nu

le-aș fi băgat în seamă. Și treptat am înțeles pe ce picioare de lut se sprijină monocultura noastră energetică. Și am început să gândesc. Să îmi pun întrebări.

Markus luă una dintre prăjituri. Era cam veche, dar totuși o mâncă.

– Întrebări, repetă el mestecând. Ce fel de întrebări, de exemplu?

Taggard se așeză mai bine în fotoliu și întinse mâna după cana cu cafea.

– Știți cum trăiesc oamenii în această țară. Duceți-vă în orice orășel: ce veți găsi acolo? O stradă principală lungă de câteva blocuri, pe care se află de obicei o frizerie, un magazin, o prăvălie cu articole second-hand, o pizzerie și un local chinezesc. Și, pe toată lungimea străzii, locuri de parcare. Veți vedea oameni coborând din mașini sau urcând în mașini, dar nu veți vedea pe nimeni făcând pe jos mai mult de zece metri. Casele în care trăiesc locuitorii sunt toate undeva afară și nu se poate ajunge la ele fără mașină. În localitățile mici este și mai rău. Cele mai multe centre urbane americane sunt practic moarte. Populația trăiește în suburbii uriașe, cu șiruri nesfârșite de case ieftine identice, care împânzesc zona ca ciupercile de mucegai. Iar acum întrebați-vă cum vor mai funcționa toate acestea dacă nu va mai exista petrol ieftin. La periferie sunteți pierdut fără mașină; fiecare membru al familiei are nevoie de o mașină proprie. Mulți dintre acești oameni sunt astăzi deja înglodați în datorii, sunt șomeri sau pentru o slujbă prost plătită sunt obligați să parcurgă zilnic cincizeci, optzeci sau o sută cincizeci de kilometri. Ce se va întâmpla cu ei dacă benzina va deveni cu adevărat scumpă? Și mai gândiți-vă la ceva: chiar dacă vor să facă numai cumpărături, trebuie să călătorească cincizeci, optzeci sau mai mulți kilometri. Cum vor proceda când benzina va avea un preț exorbitant? Ce le-ar mai rămâne de făcut? Mulți vor încerca să vină în orașe, dar unde acolo? Blocurile vechi de locuințe sunt în mare măsură dărăpănate și ridicarea unora noi cere timp de care nu se dispune, presupune bani care nu vor exista și necesită, bineînțeles, combustibil pentru mașinile folosite în construcții, care de asemenea va lipsi, ca și asfaltul pentru drumuri și mii de alte materiale de construcție obținute din petrol utilizate în mod curent. Dar, chiar dacă ar exista asemenea locuințe, cine și le-ar permite? Oamenii deja au cheltuit mulți bani pe casele lor, economii de o viață, și-au amanetat chiar veniturile pe decenii de acum înainte – pentru case care vor deveni de nevândut

pentru că nu va mai exista benzină ieftină. Supermarketurile ieftine, la care ei nu vor mai putea ajunge, vor înceta să mai fie ieftine și în marea lor majoritate vor înceta chiar să mai existe. Și atunci cum va mai fi aprovizionată populația? Cei care până acum au lucrat în domeniile acestea unde vor mai lucra? Cum își vor încălzi oamenii locuințele iarna, fără combustibil la preț accesibil, cum le vor răcori vara, când curentul electric va fi atât de scump, încât nu și-l vor mai putea permite – în unele cazuri acesta nici nu va mai fi distribuit în mari părți din țară? Cum vor mai ajunge copiii la școli? Ce perspective vor avea după terminarea școlii? Fără îndoială că nimeni nu se va mai orienta către profesii ca designer ori manager, dar din ce vor trăi cei care *sunt* astăzi designeri sau manageri? Vor începe să-și cultive propriile grădini?

Markus se simți doborât sub torentul de cuvinte al lui Taggard.

– Sună de parcă nici nu le-ar rămâne altceva de făcut, spuse el în timp ce se gândea că nici profesia de specialist în software pentru servicii financiare nu va mai avea căutare.

– Corect, îl aprobă Taggard, dar nu este așa de simplu cum sună. Gândiți-vă că actuala generație este crescută cu convingerea că laptele provine de la supermarket. Ce știu acești oameni despre felul în care se combat mucegaiul, mana sau păduchii de frunză? Știu ei când, unde și cum se fac însămânțările? Când și cum se face recoltarea? Pot ei să-și apere culturile de animalele sălbatice și de păsări? Sunt ei în stare să înalțe măcar un gard în jurul grădinii, cu mâinile obișnuite doar cu lucrul la tastatură? De unde își vor procura materialele necesare, când cea mai apropiată piață pentru materiale va fi la șaizeci de kilometri? Știu ei cum să îngrijească păsările, oile sau vacile? Știu ei cum se procedează la fătarea unui vițel?

– Dar poți ține într-o grădină animale atât de mari? întrebă Markus.

– Dar chiar *posedă* astfel de oameni o grădină? întoarse întrebarea Taggard. Ce vor face cei care ocupă doar o locuință socială, o pivniță?

Markus privi în jur. Canapeaua, cearceaful mototolit de sub el, perna modest îmbrăcată.

– Eu nici măcar așa ceva nu am.

– Puteți rămâne aici, spuse Taggard și se ridică. Să vă faceți întâi bine, pe urmă se găsește o soluție.

Spre seară, Taggard plecă „pentru o oră-două“, cum spuse el. Afară era deja întuneric și în partea aceasta a lumii însemna întuneric beznă. Trebuia să ai un felinar asupra ta ca să te poți orienta afară.

O vreme, Markus rămase pe locul în care era, auzi pașii gazdei sale îndepărtându-se și revăzu în minte ceea ce tocmai văzuse: cât era de dificil să aprinzi un felinar ce funcționa cu ulei vegetal. Și cât de anemic lumina.

Așa să arate viitorul în care el își va petrece restul vieții?

Deschise televizorul. Pe toate canalele era doar un foșnet pe fond alb. Se uită la cablul coaxial, dar acesta era în regulă și părea a fi foarte nou. Fir-ar... Nu că ar fi dus dorul știrilor sau al grupajelor de reclame, dar l-ar mai fi liniștit să vadă ceva.

Se ridică, se duse la geanta sa de voiaj aflată lângă canapea și scotoci după telefonul mobil. Îl deschise, îi formă codul PIN. Indicatorul acumulatorului arăta două treimi. Dar, oricât așteptă, oricât se apropie de fereastră, nu avu nici urmă de semnal.

Bare Hands Creek se afla într-adevăr la capătul lumii.

Lăsă aparatul. Nu exista pe undeva un telefon normal? În încăpere nu se vedea așa ceva. Ușa de la dormitor era închisă, dar nu era încuiată. Când să apese clanța se opri. Ar fi însemnat abuz de încredere. Nu, se decise el, nu era chiar atât de presant.

Era ora zece când se întoarse Taggard, gânditor și închis în sine. Precum cineva care se întorcea de la biserică, apăsat de conștiința păcătoșeniei sale. Markus îl întrebă dacă există vreun telefon fix.

Taggard se frecă pe frunte și căscă.

– Aveam unul, dar l-am dus în garaj. Rețeaua telefonică a căzut de mult. Aruncă o privire plină de nemulțumire către televizor. Iar dacă vă referiți la el – aș putea de fapt să îl scot afară. Chiar dacă cineva mai transmite, oricum nu bate până la noi.

Două zile mai târziu, Markus era din nou pe picioare. După un duș fierbinte, se simțea perfect. Se apucă să scoată așternutul impregnat de transpirație și se duse cu el către garaj, unde bănuia că se află mașina de spălat rufe.

Garajul era imens, mașina lui aproape că se pierdea în el. Ar mai fi intrat ușor încă una-două mașini.

Ah, da. Unde era mașina lui Taggard?

– Am vândut-o, îi răspunse acesta când fu întrebat despre ea. Am dat-o pe unelte și provizii, ca să zic așa. Cei mai mulți din sat și-au dat mașinile: mai avem doar câteva mașini, proprietatea comunității. Pentru cazuri speciale.

Cu uneltele încropise un mic atelier, iar proviziile erau depozitate în dulapuri și pe numeroase rafturi. Cutii cu carne, pește, legume sau fructe, saci cu făină, porumb, orez, linte uscată, zahăr, sare, fulgi de ovăz și paste făinoase. Mai erau canistre cu oțet și apă. Ulei pentru prăjit. Cutii cu fructe uscate, condimente, cafea. Cantități mari de hârtie igienică, detergenți, saci de gunoi. Și altele. Cantități enorme. La prima vedere, păreau cantități necesare pentru tot restul vieții unei familii de patru persoane, dar de fapt reprezentau rezerve pentru o singură persoană pe timp de un an.

În doi, bineînțeles că ajungeau doar pentru jumătatea acestei perioade.

Instalația de încălzire era despărțită de restul printr-un perete îngust din bârne, la intrarea în spațiul locuibil, iar de cealaltă parte a acestui perete erau mașina de spălat și un bazin din piatră pentru spălat.

Asta dacă obiectul se putea numi mașină de spălat. Produsele americane îi păruseră totdeauna stranii lui Markus; dar acest aparat părea mai curând o construcție proprie.

– Aici lucrurile stau puțin altfel, explică Taggard. Generatorul satului nu produce destulă energie pentru funcționarea tuturor mașinilor de spălat de aici. Aparatul acesta conține doar un motor care pune în mișcare cuva și o comandă pentru ea. Una simplă, mecanică. Trebuie alimentată cu apă caldă din cazanul centralei și mai trebuie să adaugi manual detergentul necesar.

– Satul are un generator propriu?

– Desigur. Așezarea se află pe un râu de munte viguros; ceva mai sus este un lac de baraj, cu pești, care la vărsare acționează două generatoare. Suficient pentru a ilumina electric toate casele, pentru frigidere și pentru alte câteva utilități.

Cu mașina aceasta, spălatul rufelor devenea o ocupație greoaie; Markus trebuia să dea drumul mereu la apă, să o umple la loc și să ia programul de la cap. Din când în când, mai trebuia să pună și lemne pentru arzătorul cazanului. Și bineînțeles că centrifugarea era defectuoasă, astfel că la

sfârşitul spălării rufele erau ude bine şi trebuiau atârnate în dreptul instalaţiei pentru încălzire, în locul cel mai călduros din garaj.

Tocmai terminase când apăru Taggard.

– Este un exemplu de ceva la care m-am gândit prea târziu, spuse el. Ar fi trebuit să înlocuiesc vechea instalaţie de încălzire cu petrol cu o sobă de teracotă. În acest fel combustibilul pentru ardere ar fi fost cel mai bine folosit. Apropo, ştiaţi că Benjamin Franklin a fost cel care a descoperit soba de teracotă? Unul dintre părinţii declaraţiei de independenţă americane? Mi-a spus de curând cineva. Fascinant.

Markus se încruntă.

– Cum de s-a construit o casă cu încălzire bazată pe petrol într-un sat destinat supravieţuirii?

– Bună întrebare. Motivul este acelaşi care ne-a dus la pieire: preţul de nimic al petrolului de până acum.

– Şi când detergentul se epuizează, ce faceţi?

Taggard îşi încrucişă braţele şi se sprijini de perete.

– Câteva femei au obţinut deja ceva asemănător din materii prime naturale. Normal că la spălat albul nu va fi mai alb, dar va fi totuşi curat.

– Oh, exclamă Markus şi privi rufele agăţate la uscat.

Şi cârligele erau tot din plastic. Era cel mai bine să nu adâncească subiectul.

– Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să ni le producem singuri, continuă Taggard. Va trebui şi dumneavoastră să participaţi la această muncă, dacă vreţi să rămâneţi aici.

– Eu nu vreau să rămân, spuse Markus.

– Vă cred. Dar va trebui.

Markus agăţă pe frânghie ultima rufă spălată, pantalonii de la pijamaua sa, puse deoparte coşul pentru rufe şi se duse la maşina lui. Deschise portiera, răsuci cheia şi urmări indicatorul de carburant. Acesta nu se deplasă nici măcar un milimetru.

Grandios. Coborî, închise portiera, se duse în spatele maşinii şi cu piciorul pe bara antişoc încercă să balanseze autovehiculul. Se auzi zgomotul făcut de rămăşiţa de motorină din rezervor: un plescăit slab, jalnic. Nu putea fi mai mult de o ceaşcă plină.

– Aveți dreptate, acceptă Markus. Nu îmi rămâne nimic altceva de făcut.

Taggard zâmbi cu blândețe. Markus remarcă faptul că barba i se îndesise.

– Oricum, stratul de zăpadă este prea mare. Nu ați fi putut să răzbiți.

Treptat, Markus își recăpăta și orientarea în timp. Astfel, află că astăzi era duminică și când se lăsă înserarea Taggard îi explică faptul că i-ar face plăcere să meargă împreună la oficierea serviciului divin.

– Aha, spuse Markus, de ce nu?

Nu se considera un om religios, în nici un caz pios, dar probabil că nu era momentul acum să facă tam-tam.

– Slujba de duminica seara reprezintă un fel de întâlnire a întregii comunități, explică fostul agent CIA. Cred că a sosit clipa să fiți văzut și de ceilalți. Înainte de a începe să circule zvonuri; știți cum se întâmplă.

– Sună... rezonabil, acceptă Markus.

„Zvonuri. Aha, asta mai trebuia."

Nu se bătură clopotele și nici altceva nu se auzi; oamenii porniră pur și simplu pe la ora șaptesprezece spre biserică. Casa lui Taggard se afla în cel mai îndepărtat punct al satului. După ce trecură dealul și drumul începu să coboare, casele deveniră mai mari, apărură brusc hambare, grajduri și sere. Markus se simțea ca într-o așezare a Amish People, pe care o cunoștea doar din filmul cu Harrison Ford; cum se numea filmul...? Ah, da, „Ultimul martor".

Îi împărtăși impresia lui Taggard. Acesta dădu din cap aprobator.

– Da, și ei vor supraviețui fără probleme. Amish People în Pennsylvania, noi aici, în Idaho, o comunitate sau alta din Montana... și canibalii din Papua-Noua Guinee, aceștia vor avea și cele mai puține probleme.

Era frig. Cizmele pentru iarnă pe care Markus le cumpărase din Canada nu erau de cea mai bună calitate; în orice caz, după primii pași simțea deja frigul până la genunchi. Dar nu o să întrebe acum de unde va lua perechea de cizme de care avea nevoie. Probabil că i se va pune în mână o pușcă și i se va cere să vâneze un animal cu blană.

Nici nu își terminase gândul, când apărură doi bărbați cu armele pe umăr, care păreau că patrulau. Da, își aduse aminte; o astfel de patrulă întâlnise și la sosire.

Biserica era încăpătoare, o construcție fără ornamente, simplă, având în partea frontală o cruce modestă din lemn. Când intrară, locurile erau deja în mare parte ocupate; Markus simţi îndreptându-se către el privirile a sute de ochi, în timp ce străbătea culoarul spre altar. Găsiră locuri în prima treime a șirurilor de bănci.

Taggard indică spre primul rând, unde preotul discuta încet cu un bărbat și cu o femeie.

– Acesta este. Reverendul Edward Small. El împreună cu ceilalţi doi cu care vorbește au fost aleși în consiliul celor trei, care ia toate deciziile, cu excepţia celor pentru care este necesară adunarea generală.

– Se pare că aici aveți o constituţie proprie.

– Avem și o declarație de independență.

Edward Small? Un nume incredibil de nepotrivit. Cu umerii lui largi şi cu faţa colţuroasă aducea mai curând cu un combatant din junglă în haine preoţeşti decât cu un adevărat om al Bisericii.

Bărbatul cu care discuta acesta avea părul lung pieptănat pe spate și ochelari cu ramă îngustă. Era dr. James Heinberg, medicul. Făcea parte din consiliul celor trei de la înființarea comunităţii. Femeia de alături era soția lui, o matroană cu privire severă, cu trăsături ușor negroide, vizibil mai tânără decât el. Markus află că se numea Alice și era profesoara satului.

Serviciul divin începu cu intonarea de către întreaga comunitate a unui cânt. Textul era în engleza medievală, pe care Markus nu o înțelegea, dar melodia transmitea o suferință tragică, chinuitoare, exprimată de sute de voci puternice.

După care reverendul Small se adresă cu brațele larg deschise comunității sale:

– Să ne îndreptăm gândul către oamenii pe care șocul petrolului i-a surprins nepregătiți, să ne îndreptăm gândul către oamenii nebinecuvântați de grația divină care i-ar fi condus la timp spre locurile de refugiu. Să ne îndreptăm gândul către oamenii aflați în această vreme în grea suferință, loviţi de nefericirea pe care noi am putut să o prevedem. Scoase din veșminte un bilețel și continuă: Din câte am aflat, în Phoenix, Arizona, în Albuquerque, New Mexico și în unele zone din Los Angeles alimentarea cu apă a fost întreruptă. În locurile amintite a fost declarată starea de alertă. Lăsă bilețelul jos și cuprinse cu privirea

mulțimea tăcută din biserică. Toate acestea sunt orașe ale deșertului, unde până acum s-a putut trăi doar datorită aprovizionării cu apă adusă de la sute de kilometri distanță, mulțumită instalațiilor de climatizare și mijloacelor de transport. Acum peste tot lipsesc benzina și curentul electric, pentru că patruzeci de procente din curentul din Statele Unite era produs prin arderea petrolului.

Taggard se aplecă spre Markus.

– James Heinberger are o stație de recepție pe unde scurte, șopti el. Acum aceasta reprezintă unica noastră legătură cu restul lumii.

– În orașele menționate, continuă reverendul cu voce tunătoare, se spune că este un noroc că ne aflăm în iarnă, pentru că altfel nenorocirea ar fi fost mult mai mare. Dar eu vă spun vouă: asta este o nenorocire! Pentru că mulți oameni vor cădea victimă încercării de a rămâne în aceste nefericite orașe, ca urmare a manifestării acelei grandomanii umane izvorâte din credința că totul poate fi rezolvat cu ajutorul tehnicii. Și pe urmă? Ce se va întâmpla? Cum va lua sfârșit starea excepțională, dacă petrolul este pe cale să se epuizeze? Va sosi vara. Și apoi? Până atunci vor fi alții în acele locuri unde acești oameni ar fi putut pleca acum. Vor trebui să rămână acolo unde sunt, vor muri de sete, de căldură, iar cei în viață nu vor mai fi destui pentru a-i îngropa pe toți. Vor izbucni molime care nu vor putea fi controlate din cauza lipsei de medicamente, a imposibilității de a transporta aceste medicamente în locurile unde sunt necesare. Se opri pentru a se uita din nou pe bilețel și spuse: Am mai aflat că în Mexic s-a ajuns la tulburări și crește de la oră la oră numărul refugiaților care trec granița. Își împreună mâinile și înclină capul greoi. Să ne rugăm!

Această solicitare conduse la o rugăciune generală plină de ardoare, la care întreaga sală participa pe mai multe voci, care lui Markus i se părea insuportabil de sentimentală. Respiră ușurat când se trecu din nou la cântat.

Urmară îndemnuri. Reverendul sublinia că era necesar să fie uniți, să rămână izolați de restul lumii și să respecte toate regulile elaborate în deceniile anterioare pentru această situație.

– Nu deznădăjduiți! strigă el cu glas răsunător. Chiar dacă uneori vă va cuprinde sentimentul zădărniciei privind în jur; nu vă lăsați! Gândiți-vă la faptul că ultimei glaciațiuni i-au supraviețuit nu mai mult

de două mii de oameni. Întreaga nouă omenire s-a refăcut din acești străbuni și străbune. Acest lucru se mai poate repeta, iar asta depinde de noi, de fiecare dintre noi.

Urmă o lecturare a Bibliei. Corespunzător momentului, desigur, fu vorba de istoria lui Noe, citită cu voce sonoră de doctorul James Heinberg. Fără voie, Markus fu cuprins de emoție auzind din nou această poveste străveche despre arcă și potop, despre animalele-pereche aduse la bord. Se părea că încă nu înțelegea ce noroc avusese să se afle aici la momentul decisiv.

CAPITOLUL 39

Un bărbat cu părul roșu și cu barbă, cu numele de Jack, cu palmele cât lopata, se ocupa de repartizarea unor munci lui Markus.

– La ce vă pricepeți? vru el să știe.

Markus ridică neajutorat din umeri.

– Eu... acum...

– Ce ați lucrat înainte?

– Cu computere. Vânzare etc.

– Deci nu vă pricepeți la nimic, rezumă Jack situația și apucă un creion care părea o jucărie în mâna lui. (Cu ce vor mai scrie peste zece ani?). O să începeți cu fânul. Aici nu prea aveți ce greși.

Ceea ce însemna ca la ora șase dimineața să fie lângă marele stog de fân din mijlocul satului, pentru ca, folosind o furcă grea cu trei dinți, să răscolească grămada de iarbă uscată, să o întoarcă și iar să o întoarcă, pentru a rămâne proaspătă.

Trebuia să recunoască faptul că, de mirosit, mirosea frumos, a vară, a coline înflorite, a fânețe, timp liber și lipsa grijilor. Dar nici nu se apropia bine amiaza că, din cauza efortului cu care nu era obișnuit, îl durea fiecare părticică din corp.

– Păi atunci hrăniți animalele de dincolo, din grajd, spuse Jack care trecu pe acolo în control și își dădu seama cum stăteau lucrurile. Nu este atât de solicitant.

Asta însemna să care cu o roabă un balot de fân prin curtea ninsă, până la grajd, pe care să îl împartă în locurile pentru hrana animalelor adăpostite acolo. Erau în principal vaci, vite uriașe, care se holbau la el cu ochi imenși. Cât ar putea cântări un asemenea animal? Tone?

În viața lui nu mai văzuse de la distanță așa de mică o vacă, cu atât mai puțin să o fi mirosit.

În mai multe boxe se aflau cai. Aceștia îl înspăimântau, deveneau mereu nervoși când se apropia, tropăiau pe loc și păreau gata să sară să îl calce în copite. Le arunca cât de repede putea fânul în jgheab și se îndepărta.

Din fericire, nu trebuia să se apropie mai mult de aceste animale. Venea o fată care îi peria și îi țesăla.

Lui Markus îi trebui mai mult de o săptămână pentru a-și da seama că ea venea intenționat când el avea treabă în grajd.

Nu încăpea nici o îndoială. Doar modul în care se uita spre el era foarte grăitor.

Markus o urmări cu coada ochiului. Era încă tânără, o fetișcană, care fremăta pentru misteriosul străin. Avea ochi mari, negri și buclele părului negru îi ajungeau până la mijlocul spatelui. Pielea îi era atât de curată, încât părea că sclipește în lumina palidă din staul întreținută de două becuri chioare. Era îmbrăcată decent, totuși nasturii pieptarului ei stăteau să sară în dreptul sânilor ascunși dedesubt și nici coapsele late nu se ascundeau. Un bazin gata să rescrie de la început istoria omenirii, dacă se cerea.

Senzualitatea răzbătea din modul în care se purta cu caii, Markus privea cum ea se întindea pentru a țesăla puternicele trupuri ale animalelor și simțea un fior. Tânăra emana poftă de viață, curiozitate, nerăbdare. Era... *dispusă.*

Munca la stoguri mergea mai ușor și mai repede când aveai la ce să te gândești, iar Markus avea la ce gândi. Acesta îi era viitorul? Aceasta era viața pe care i-o pregătea soarta? O muncă fizică, integrarea în Bare Hands Creek. Să meargă în fiecare duminică la biserică, ca toți ceilalți, și să pară pios pentru a nu trece drept un izolat? Să parcurgă o nouă carieră, cu alte reguli, dar cu același țel pe care îl au toate carierele, în toate vremurile, și anume de a urca tot mai sus, indiferent de locul unde se afla și cât de lungă era scara?

Și, în cele din urmă, să se căsătorească cu una dintre fiicele satului, să aibă copii și să uite că odată existaseră computere, mașini rapide, telefoane de ținut în buzunarul cămășii, o stație spațială și roboți trimiși pe Marte, zgârie-nori și autostrăzi peste prăpăstii înfricoșătoare?

Să uite că odată avusese viziunea unui turn din sticlă, purtând numele lui și pe care l-ar cunoaște toată lumea?

Cu fiecare zi ce trecea se făcea tot mai frig și aproape în fiecare noapte ningea. Micul lac de baraj începu să înghețe. Deoarece din această cauză capacitatea lui de a produce curent scădea, se trecu la raționalizarea energiei electrice. Exista curent dimineața, o oră, la trezire, ca să nu se piardă timpul cu aprinsul felinarelor și bărbații să se poată bărbieri (Markus se întreba de unde își va procura lame de ras peste doi-trei ani), și seara încă o oră. În restul timpului, cine voia să aibă lumină trebuia să aprindă lumânări.

– Măcar creează o atmosferă meditativă, fu de părere Taggard, când seara stăteau față în față la o bere și lumânarea pâlpâia pe măsuța din bucătărie.

„S-ar putea spune și primitivă", gândi Markus, dar zise:

– În orice caz, am scăpat definitiv de blocajele de circulație.

– Și de e-mailuri.

– De reclamele care umpleau cutiile de corespondență poștală.

– Și chiar de fisc, zâmbi strâmb Taggard. Fără formularele sâcâitoare. Este ceva, nu?

Li se ceru apoi să facă economie și la lemne. Din acel moment, se putea face duș fierbinte doar o dată pe săptămână, în rest puteai să te speli cu apă neîncălzită, respectiv rece ca gheața.

– Te revigorează, spunea Taggard.

– Da, confirma Markus.

– Te menține sănătos.

– Așa se spune.

Dar era adevărat, se simțea grozav. Mai sănătos ca niciodată. Efortul fizic îi făcea bine, noaptea dormea buștean și, cu toate că prânzurile nu erau deloc *haute cuisine*, rareori în viață îi plăcuseră atât de mult ca acum. Și nici munca nu mai era așa de grea ca la început; avea chiar impresia că devenise mai musculos.

Într-una din zilele următoare vorbi cu fata. Nu despre ceva deosebit. Îi spuse simplu „Bună" când el intră, și ea tocmai își făcea de lucru cu calul cu coama neagră.

Ea zâmbi. Încurajator. Tulburător. Provocator.

– Este mult de lucru la un cal ca acesta? continuă Markus.

Mergea ca de la sine. „Ce expresie idioată!“ se admonestă singur.

Ea zâmbi.

– Mie îmi face plăcere.

– Se vede.

Ea păru că voia să adauge ceva, dar în loc de asta își mușcă buzele și continuă cu viteză dublă periatul. Semăna cu calul. Într-un fel. Erau la fel... șoldurile. Plină de energie. Neliniștitoare.

„OK, își spuse Markus după un timp, când nu mai primi nici un răspuns. A fost bine.“

Se dedică deci vacilor, umplându-le jgheaburile pentru nutreț. Între timp, Jack îl promovase până într-atât că îi permitea să curețe bălegarul din spatele vacilor și să îl înlocuiască cu fân curat. O treabă neplăcută, dar cineva trebuia să o facă și pe asta. Cineva trebuise să o facă și înainte de criza petrolului. Că doar nu merseseră vacile singure nici la toaletă și nici la tăiere când atingeau greutatea corespunzătoare.

Înainte nu se gândise nici măcar o secundă la lucrurile acestea. Carnea se găsea în raftul frigorific al magazinului, ambalată în plastic, purtând eticheta cu prețul și cu termenul de valabilitate. Dacă nu cumva era oferită direct gătită și pusă pe masă cu o farfurie sub ea.

Asta este, nu știm să prețuim lucrurile decât atunci când nu le mai avem! Ce viață comodă, plină de bucurii, excitantă și privilegiată dusese fără să fie conștient de acest lucru! În loc de aceasta, folosise aceste vremuri minunate pentru a fi nemulțumit și pentru a-și imagina ce grozav va fi când o să fie președinte al consiliului de administrație. Miliardar. Posesor de Ferrari, vilă de lux, avion.

Și acum era ajutor la grajduri în primul său an de ucenicie. De la milionar la spălător de vase, cum s-ar zice.

Terminase treaba la vaci și tocmai voia să plece, când ea îl strigă:

– Hei, tu!

Markus se opri.

– Hm...

– Vrei să iei prânzul cu mine?

Până acum Markus mânca de prânz doar două chifle, pe care și le lua la pachet dimineața.

– Da. Unde?

– În casa principală.

Habar nu avea ce era „casa principală".

– OK. Dacă mă iei cu tine.

Ea ieși din ultima boxă a cailor și o închise.

– Vino!

Se spălară pe mâini unul lângă celălalt, la spălătorul mare al grajdului. Două fire subțiri de apă se scurgeau pe tablă, reci ca gheața, de nici săpunul nu făcea spumă, și mâinile li se înroșiră de frig. Când plecară, Markus încă mai avea impresia că puțeau.

– Cum te cheamă? întrebă ea și adăugă: Trebuie să știu, ca să te pot prezenta.

– Mark, răspunse Markus.

– Pe mine mă cheamă Rebecca.

– Frumos nume.

Replica îi scăpă automat. Un reflex din perioada studenției? Nu, pe atunci oricum replica nu ar fi funcționat.

– Crezi?

Ea se bucură cu adevărat. Traversară strada unul lângă altul și, luptându-se cu zăpada până la genunchi, se îndreptară către o clădire mare, aflată lângă biserică. Mersul era dificil, dar ea aproape că sălta. Rebecca adăugă:

– Știi, eu cred că nu ești așa cum spun toți.

Markus ciuli urechile.

– Ah, da? Și ce spun toți?

– Eh, că ai venit pur și simplu, nu ai trăit aici, nu ai achiziționat un loc aici, nu te pricepi la nimic deosebit. Și totuși ai voie să supraviețuiești împreună cu noi. Mulți gândesc că nu este corect.

Markus judecă puțin cele auzite.

– Nimeni nu se gândește că ar putea fi voia Domnului?

Ideea părea să o fi surprins și pe ea.

– Nu, răspunse ea râzând.

Markus se gândi că probabil *fiecare* frecventa biserica numai ca să se arate pios.

Casa principală era prima casă din Bare Hands Creek la care vedea un al doilea nivel. Îl izbi un miros plăcut de friptură, cartofi și verdețuri, când Rebecca deschise ușa care dădea într-o mare sală de mese. Pe mese se aflau coșuri împletite, tacâmuri și șervete din pânză; se ședea pe bănci.

– L-am adus cu mine pe Mark, îi informă Rebecca pe toți cei prezenți. Lucrează la grajduri.

Toată lumea salută cu o mișcare a capului, urmată de priviri curioase, dar și de unele critice, însă Markus nu putu să își dea seama cui aparțineau acestea.

Se așezară la capătul unei bănci. Markus aruncă o privire scurtă împrejur. Prezente erau doar femei, majoritatea mai în vârstă. Unele dintre ele nu fuseseră tinere nici la întemeierea satului, dacă luaseră parte la ea. Ședeau pe scaunele puse de-a lungul pereților și tricotau. Ciorapi, dar și lenjerie de corp. În fața ochilor, cu groază, îi apăru viziunea unor indispensabili tricotați, din lână groasă și își jură să învețe cât mai curând posibil să cârpească și să țească, să aibă cea mai mare grijă de puținii lui indispensabili.

– Aici mănâncă doar femeile? o întrebă în șoaptă pe Rebecca.

– Bărbații vin imediat.

Primul apăru pe ușă imediat ce termină ea de vorbit. Avea rumeguș pe salopetă. Glumi cu câteva femei la intrare, se așeză și apoi veniră și ceilalți. În mai puțin de cinci minute, sala era plină.

De la bucătărie veniră patru femei cu cărucioare pentru servit și puseră în fața fiecăruia câte o farfurie plină.

Mireasma care se ridica din farfurie îl făcu pe Markus să amuțească preț de o clipă. Incredibil. Pentru prima dată în viață simțea pe pielea lui cum este să salivezi.

Încă nu mânca nimeni, așa că Markus așteptă, deși îi venea greu.

După ce terminară cu împărțitul farfuriilor, cineva rosti o scurtă rugăciune, în care erau pomeniți iarăși oamenii care după „prăbușire", cum se zicea, nu o duceau așa de bine ca ei, după care fiecare puse mâna pe furculiță și cuțit.

Era o simplă bucată de carne friptă, cu cartofi, diverse legume și un sos alb deasupra, dar avea un gust fantastic. Dacă se dovedea necesar să porți izmene tricotate pentru a te bucura în continuare de asemenea bucate, Markus găsea că merita, cel puțin în acest moment, să se mai gândească.

Primele minute ale mesei se scurseră în tăcere, apoi ici-colo se închegară conversații și, după scurt timp, în întreaga sală domnea atmosfera obișnuită într-un asemenea loc. Rebecca îl întrebă:

– Îți plac caii?

– Ca să fiu sincer, mă înspăimântă.

Ei nu i se păru o tragedie.

– Mie îmi plac caii. Vara călăresc mereu. Știu să călăresc bine. Dacă vrei, te învăț.

Pentru un moment Markus avu în fața ochilor o ieșire în doi, vara, un acoperiș de frunze verzi protejându-i de arșiță, un culcuș în crâng, două corpuri goale, transpirate... Trase puternic aer în piept, imaginea dispăru și își zise prozaic și la obiect că era necesar să învețe să călărească pentru a fi pregătit în fața viitorului.

– Da, spuse el. Mi-ar face plăcere. Ar fi grozav.

Pe fața ei apăru un zâmbet luminos. Cu o mișcare scurtă a capului aruncă o șuviță rebelă de păr la locul ei și în acest moment, în această mișcare, Markus pricepu ce îl atrase la ea: pofta ei fascinantă de viață, disponibilitatea ei sexuală necăutată îi aminteau zguduitor de Amy-Lee! Cu deosebirea că la Rebecca acest convențional al comunității și al religiei își pusese adânc amprenta. Dar sub acesta totul fierbea!

Era timpul să facă ceva. Totul se petrecea într-o altă lume, în adevăratul sens al cuvântului.

– La ce te gândești? îl întrebă Rebecca.

– La cineva care... cum să zic...

– Care a fost surprins de prăbușire.

– Da.

– O femeie?

Instinctul sigur al vânătorului.

– Da, spuse Markus, o femeie.

Rebecca privi în farfurie și mestecă ușor sosul cu lingura.

– Nu toți cei de afară vor pieri. Tata așa spune. Poate că a avut noroc și îi merge bine.

– Tatăl tău?

– Reverendul, răspunse Rebecca.

A doua zi Jack îi luă furca din mână și îi spuse că îl va învăța să tragă.

– Să trag? repetă uluit Markus.

– Ai mai tras cu arma? îl întrebă Jack.

– Nu.

– Nu-i nimic.

Se îndreptară către casa principală, dar de data aceasta folosiră o altă intrare. Coborâră în pivniță, într-o încăpere în care de-a lungul pereților se aflau dulapuri din oțel masiv. Jack scoase o cheie pe care o avea prinsă de un lanț, la gât, și deschise unul dintre ele. În spatele ușii atârnau cinci arme, iar jos erau cutii cu muniție. Jack ridică o cutie.

– Cincizeci de cartușe, spuse el și i-o puse în mână lui Markus. Reprezintă cota pentru instruire. După cinzeci de cartușe trase trebuie să te descurci singur.

Pentru început, Jack preferă să ducă el arma. Încuie totul, apoi ieșiră afară, în frig. Străbătură tot satul în partea opusă casei lui Taggard, până într-o poiană din pădure, unde era improvizat un poligon. Pe o grindă se aflau cinci cutii de conserve într-o stare jalnică.

– Deci, regula numărul unu, spuse Jack și ridică arma. Cu o armă te porți mereu ca și cum ar fi încărcată. Regula numărul doi: când ții o armă, totdeauna țeava trebuie orientată către sol. Regula numărul trei: cu excepția cazului în care intenționat ochești pe cineva, cu scopul de a-l amenința ori de a-l ucide...

Markus resimți ca un șoc electric nonșalanța cu care roșcovanul vorbea despre uciderea unui om.

– ... țeava nu trebuie îndreptată niciodată către un om. Clar? Dacă te surprind greșind, pedeapsa este de zece lovituri de baston.

– Lovituri de baston?

– Crede-mă că ajută uimitor la reținerea regulii numărul trei.

Apoi îi explică ce trebuia știut despre armă. Cum se încarcă. Cum se ține. Cum se țintește.

– Ridici piedica numai în momentul în care tragi, insistă el. Arătătorul rămâne în afara apărătorii trăgaciului până în momentul în care tragi.

– OK.

Jack îi întinse arma încărcată. Markus o luă cu atenție și se strădui să respecte regulile de bază, luă poziția de tragere, ținti prima cutie de conserve și...

Când trase, simți ca și cum un elefant l-ar călca pe umăr. Glonțul șuieră printre ramurile arborilor din față și țeava puștii săltă aiurea.

– Greșeală tipică de începător, spuse Jack. Trebuie să fixezi *mai bine* patul puștii în umăr. Ai încercat să amortizezi lovitura – ceea ce

este imposibil. Dar, cu cât patul puştii este mai bine fixat pe umăr, cu atât va fi mai mic şocul pe care îl resimţi. Clar? Tu şi arma trebuie să deveniţi unul singur. Reculul trebuie să acţioneze în centrul de greutate comun al tău şi al armei, atunci este corect.

Markus avu nevoie de nouă cartuşe ca să înţeleagă. Pentru prima oară lovi cutia de conserve cu cel de-al douăzeci şi unulea glonţ, iar după al treizecilea foc o nimeri de fiecare dată.

– Este bine, spuse mulţumit Jack. Se pare că ai un talent natural. Poţi intra în patrulă chiar de mâine.

Când Markus se întoarse seara, Charles Taggard pusese deja deasupra focului friptura care mirosea ademenitor. După cum aflase între timp Markus, el lucra la abator şi, din când în când, primea câte o bucată mai bună.

– Vreţi să îmi ţineţi companie? îl salută el stropind friptura cu sosul propriu. Am decis să destup una dintre puţinele sticle de vin care mi-au mai rămas. Este un Syrah californian. Nu din cele mai grozave, dar provine dintr-un an bun. Cu condiţia să mă ajute cineva să golesc sticla, de-asta vă întrebam.

– În astfel de situaţii ajut totdeauna cu plăcere, răspunse Markus.

Mâncarea bună, vinul şi lumina lumânărilor îl făcură vorbăreţ pe Taggard. Povesti despre munca la abator, îi spuse cum se omora un viţel – este ameţit cu o puternică lovitură de ciocan în moalele capului, i se despică gâtul în lung, fără a-i vătăma beregata, i se retezau arterele în stânga şi în dreapta şi animalul era lăsat să sângereze – şi cum era la sfârşit tranşat.

– Este de necrezut cum se poate valorifica totul de la un animal. Chiar totul. De la blană şi oase până la intestine şi vezică...

– Îţi taie apetitul, nu? spuse Markus şi mai luă o bucată de friptură.

Cu prune era foarte gustoasă.

– Groaznic, da, zise Taggard. Cel puţin la prima vedere. După prima zi eram complet terminat, credeţi-mă. Şi asta deşi în profesia mea am văzut de toate... Gânditor, îşi mai turnă vin. Se încearcă să se facă în aşa fel ca animalul să nu sufere. Oricum, să nu sufere inutil. În măsura în care noi ne putem da seama de asta. Dar este clar că îl omori. În final este tranşat. La început este o fiinţă vie, la sfârşit – doar carne. Hrană. Indispensabilă în situaţia noastră. Luă o gură de băutură şi o degustă

dus pe gânduri. Ce ciudat este organizat totul pe lumea asta, nu credeți? Pe măsură ce îmbătrânesc, înțeleg tot mai puțin.

Mai târziu povesti despre familia lui și despre modul în care o pierduse.

– A fost o criză vitală. Și, așa cum se întâmplă, unii aleg calea psihoterapeutului, alții scot Biblia din dulap. Eu am ales Biblia. Nu vreau să zic că în acest fel l-am găsit pe Dumnezeu. Nu. Dar îl caut. Taggard privea pierdut în gânduri în paharul în care mai erau doar urme de vin pe fund. Și iată-mă aici. Ciudat și că ați apărut aici, în ultimul moment. Dar, cum se zice? Necunoscute sunt căile Domnului.

Bărbatul împreună cu care patrula Markus avea spre cincizeci de ani și se numea Bruce Burgess. Avea o față ca o lună plină, nas borcănat și privirea unui om dezamăgit de lume.

Fiecare patrulă trebuia să se prezinte la începutul turei și la încheierea ei la un bărbat corpolent căruia toți îi spuneau doar Kane. Fiecare lua în primire o pușcă încărcată și asigurată, plus un încărcător. Bruce primi un binoclu, lui Markus i se încredință un walkie-talkie. Kane insistă ca toată lumea să-și potrivească ceasurile, notă într-o listă ora plecării în patrulare și le preciză ora la care îi aștepta să revină.

Bruce cunoștea drumul. Erau repartizați pe ruta sudică, pe unde, printre altele, trecea și șoseaua 55, pe care venise Markus. În urmă cu o sută de ani, i se părea lui Markus.

– Nu vom întâlni suflet de om, prezise Bruce. Nimeni nu vine aici, cu atât mai puțin iarna. Majoritatea nici nu știu că existăm.

Markus încuviință, în timp ce se deplasau cu pași măsurați de-a lungul pădurii.

– Cu alte cuvinte?

– Totuși ne facem datoria. Trebuie să rămânem vigilenți. Ți-o spun doar ca să nu te apuci să tragi inutil prin zonă.

– Nu am să fac așa ceva.

– Va fi cel mult un urs foșnind pe undeva. Sau un lup. Nici un emigrant ilegal mexican cu cei șaptesprezece copii ai săi în rucsac, cum își închipuie unii pe aici.

– Există urși și lupi aici?

– Foarte mulți.

La ei se gândea Markus în timp ce își continuau drumul. Zăpada scârțâia sub pașii lor; patrulele anterioare bătătoriseră bine calea. Astăzi nici nu era prea frig, căciula de blană cumpărată în Canada îi prindea bine și chiar și cizmele țineau la umezeală.

Bruce era din New York, îi povesti el lui Markus, lucrase ca agent de bursă și fusese coleg de școală cu James Heinberg, medicul. Păstraseră contactul și, în cele din urmă, Bruce devenise locuitor al Bare Hands Creek. Împreună cu soția, care cu puțin înainte de izbucnirea crizei plecase la aniversarea zilei de naștere a mamei ei care împlinea optzeci de ani și de atunci nu mai știa nimic despre ea.

– Îmi pare rău, spuse Markus întrebându-se în sine dacă Bruce îi purta pică, deoarece oarecum preluase locul lăsat liber de soția sa.

Pădurea părea inofensivă. Doar arbori; nu se vedea sfârșitul lor, pe undeva privirea se pierdea printre trunchiuri și crengi. În zăpadă se vedeau urme, dar toate aparțineau unor animale mici. Poate că Bruce a vrut doar să îl înfricoșeze.

– Ia spune, reluă Bruce discuția după un timp, se spune că ai avea ceva cu fiica reverendului.

– Nu.

Continuară drumul, dar era limpede că tema nu fusese epuizată.

– Cum apar astfel de zvonuri?

– Nu am idee. Amândoi lucrăm în același grajd. Ea la cai, iar eu curăț prin spatele vacilor.

– OK. Nu te-aș sfătui să o faci. Problema este prea sensibilă. Reverendul nu ar permite, înțelegi?

Markus confirmă:

– Îmi imaginez.

La fiecare cincisprezece minute erau apelați de Kane, care le cerea să confirme apelul și să comunice locul în care se aflau.

– Spune-i că suntem la vizuina iepurilor, îi suflă Bruce.

Markus se conformă, iar după ce Kane încheie mulțumit dialogul, zise:

– Unde este vizuina?

Bruce clătină din cap.

– Dacă mergeam acolo trebuia să facem un ocol, să coborâm *mult* și apoi să urcăm *abrupt*. Nu mi-ar face bine la inimă. Știu eu o scurtătură care reduce mult efortul.

– Eu execut tot ce mi se spune, spuse Markus ridicând din umeri.

Scurtătura ușura drumul. Kane mai făcu un apel, la care Bruce îi suflă lui Markus să răspundă:

– Punctul 15 pe hartă.

Când Markus vru să pună stația înapoi în buzunar, aceasta îi scăpă dintre degetele înmănușate și alunecă pe povârnișul din dreapta lui.

– OK, oftă Bruce și se așeză pe un ciot. Pauză pentru cei cu binocluri. Ceilalți se duc să-și caute stația radio. Dacă vrei, lasă-ți arma la mine.

Nici nu putea face altceva. Markus așeză pușca lângă cea a lui Bruce, apoi coborî prin alunecare.

Bineînțeles că aparatul se oprise exact pe marginea unei gropi, o gaură care, după toate aparențele, apăruse prin dezrădăcinarea unui arbore. Markus întinse cu grijă mâna, dar când atinse stația, aceasta alunecă în groapă.

– Minunat, șopti Markus cu necaz în timp ce cobora după ea și simțea zăpada pătrunzându-i pe sub îmbrăcăminte.

Restul patrulării va fi evident mai neplăcut.

Aparatul se afla într-o adâncitură rotundă, în zăpadă. Când Markus întinse mâna, scutură și puțină nea de pe marginea adânciturii. De sub zăpadă apăru un plastic negru.

Ce era? Markus asigură stația radio, apoi îndepărtă restul zăpezii de pe obiect. Nu făcu mai mult ca să nu își ude și mai tare mănușa.

Era un cablu. Negru și rulat. Îl întinse și citi ce scria pe el: *Property of AT&T.*

Cablul telefonic. Îi examină capătul. Tăiat. Cineva retezase cablul cu o sculă corespunzătoare și, judecând după strălucirea suprafeței tăiate, nu trecuse mult timp de atunci.

La o jumătate de metru distanță, sub marginea opusă a gropii, Markus găsi continuarea cablului. Era cablul telefonic al satului.

CAPITOLUL 40

– Ca să fiu sincer, nu știu de ce prețul petrolului este atât de mare, declară ministrul economiei la conferința de presă.

Era un tip îndesat, chel, un palid soldat al partidului, care în toată viața lui nu ieșise în evidență prin vreo inițiativă proprie deosebită. Promovarea lui fusese o soluție impusă de circumstanțe; o știa toată lumea, inclusiv el. Continuă:

– De fapt, în prezent pe piață nu se află mai puțin petrol decât înainte de incidentul de la Ras Tanura.

– Dar de la distrugerea portului lipsesc zilnic cele cinci milioane de barili, interveni un reporter din primul rând.

– Este adevărat, confirmă ministrul. Dar această cantitate este suplinită în fiecare zi de către țările membre ale IEA, din propriile rezerve. Am semnat dispoziția ministerială corespunzătoare două zile după explozia de la Ras Tanura.

Trecutul îndepărtat
1937-1947

Regele Ibn Saud s-a arătat permanent îngrijorat de planurile privind înființarea unui stat evreiesc în Palestina. Într-o discuție purtată cu un trimis britanic în 1937, a afirmat că sprijină continuarea ocupării și administrării Palestinei de către Marea Britanie încă o sută de ani dacă

este nevoie; oricum, soluţia era mai bună decât împărţirea teritoriului şi formarea unui stat evreiesc.

Şi-a reconfirmat obiecţiile într-un interviu acordat în 1943 revistei americane *Life Magazine.*

În 1945, la întâlnirea cu preşedintele american Franklin D. Roosevelt, a spus că atunci când, la sfârşitul războiului, se va restabili pacea, evreii trebuie să revină în ţările din care s-au refugiat, iar dacă vor un stat propriu – o dorinţă pe care în principiu o înţelegea –, acesta trebuie creat în Europa, de exemplu, ajustând teritoriile statelor învinse. Dorinţa de a crea un stat al evreilor în Palestina, a avertizat el, va conduce la conflicte cu lumea arabă, la tulburări şi posibil chiar la război. Într-un astfel de război, el, ca un credincios musulman, va trebui să lupte de partea fraţilor arabi. Deoarece, pe de altă parte, el căuta prietenia Statelor Unite ale Americii, era previzibil un conflict de loialitate.

Roosevelt l-a ascultat şi i-a promis regelui saudit că ţara lui va avea asigurat locul la masa la care se va decide problema Palestinei.

Această promisiune a fost încălcată deja de către Harry Truman, succesorul lui Roosevelt. Când acesta şi-a informat cabinetul că intenţionează să sprijine rezoluţia ONU privind crearea statului Israel, se spune că ministrul său de externe, George Marshall, iniţiatorul a ceea ce ulterior s-a chemat Planul Marshall de reconstrucţie a Europei, i-a spus:

– *Mr. President,* nu puteţi face aşa ceva. Arabii nu ne-o vor ierta niciodată.

– Arabii nu participă la alegerile din America, a ripostat Truman. Dar evreii votează.

Pe 14 mai 1948 a fost creat statul Israel şi s-a dovedit că Marshall, care în 1953 a primit Premiul Nobel pentru Pace, avusese dreptate.

1973

Regele Faisal, care conducea Arabia Saudită din 1964 şi care de la încetarea conflictului saudito–egiptean, la care avusese un rol considerabil, găsise recunoaştere ca importantă personalitate politică inter-

națională, amenințase de mai multe ori pe parcursul anului 1972 cu reducerea livrărilor de petrol sau chiar cu un embargou dacă SUA vor continua să se situeze de partea Israelului în conflictul din Orientul Apropiat.

Pe 6 octombrie 1973, când evreii sărbătoreau Jom Kippur, trupele egiptene și siriene au atacat Israelul, pentru a recuceri teritoriile pierdute în urma Războiului de Șase Zile din 1967. În ciuda succeselor inițiale, datorate surprizei, acțiunea a eșuat; armata israeliană a respins atacul și, în plus, a cucerit teritorii noi.

Când președintele Richard Nixon a solicitat Congresului American aprobarea pentru livrările de armament către Israel în valoare de 2,2 miliarde dolari, regele Faisal a cedat presiunilor președintelui egiptean Anwar El Sadat: „A ridicat sabia petrolului", cum spun metaforic istoricii, urmând ceea ce mai târziu avea să intre în istorie ca prima mare criză a petrolului.

În mod concret s-au întâmplat următoarele: la zece zile după începerea campaniei, în Kuweit s-au întâlnit zece miniștri arabi ai petrolului, au ridicat prețurile cu șaptezeci la sută și au convenit să reducă producția de petrol cu cinci procente pe lună până când conflictul din Orientul Apropiat va fi soluționat mulțumitor pentru ei, cu alte cuvinte, până când Israelul se va retrage din toate teritoriile ocupate. La o zi după propunerea lui Nixon, Arabia Saudită a anunțat reducerea producției de petrol cu zece procente pe lună; pe lângă aceasta, pe durata embargoului nu vor mai fi încărcate petroliere pentru SUA și Olanda. Menționarea Olandei țintea Rotterdamul, principalul port petrolier al Europei, de importanță centrală pentru aprovizionarea continentului.

Deci de pe piață lipsea doar o cantitate mică de petrol. Apoi Iranul, care pe atunci încă mai purta denumirea de Persia și era condus de șahul Reza Pahlewi, a început imediat să crească producția proprie de petrol, pentru a echilibra deficitul de pe piață pe cât putea. În plus, embargoul a luat sfârșit după câteva luni, fără a se obține ceva.

Totuși, pentru țările implicate a fost un șoc. Toate națiunile industriale au recunoscut cât fuseseră de orbite crezând că importurile de petrol vor fi permanent îndestulătoare și vor decurge fără probleme. Nu existau rezerve. Nu existau informații referitoare la cantitățile depozitate

disponibile. Și nu exista o alternativă reală. Economia devenise dependentă de petrol.

A fost o trezire urâtă la realitate. Deși lipsea doar puțin petrol, prețurile au luat proporții. Dacă până la sfârșitul anului 1970 prețul barilului fusese relativ stabil la 1,90 dolari, OPEC ridicase prețul la început la trei dolari și, puțin timp înaintea introducerii embargoului, îl fixase la cinci dolari. Până la începutul anului 1974 prețul petrolului ajunsese la 11,65 dolari barilul.

În anii 1974 și 1975 întreaga lume a cunoscut cea mai abruptă prăbușire de după război a activităților profesionale. Alimentele și bunurile de consum s-au scumpit rapid, au dat faliment firme, s-au prăbușit bănci și întregi ramuri industriale, cum ar fi cea a oțelului, a construcțiilor navale, industria chimică, au pierdut teren, situație din care nu și-au putut reveni repede. În Germania și-au pierdut locul de muncă din cauza crizei petrolului cam o jumătate de milion de oameni. Termeni prea puțin cunoscuți până atunci, ca „muncă pe durată scurtă", „datorie publică" și „rata șomajului" au pătruns în vocabularul uzual.

„Sabia petrolului" ridicată de Faisal a afectat mai grav țări neimplicate în conflict, state în curs de dezvoltare ca India, Filipine, Thailanda, întreaga Africă și America Latină. Creșterea prețului petrolului a înăbușit începuturile foarte promițătoare din agricultură și dezvoltarea industrială. Scumpirea îngrășămintelor, a oțelului de construcții și a produselor chimice au reîntors țări în starea precară din care tocmai începuseră să se desprindă.

Criza petrolului a condus la reacții din partea statelor industrializate, devenite acum conștiente de dependența lor.

Mai întâi, s-au întreprins eforturi pentru a deschide noi zăcăminte de petrol, care în multe cazuri au devenit rentabile tocmai ca urmare a creșterii prețurilor. Cele mai mari astfel de proiecte au fost exploatările *offshore* din Marea Nordului și din Alaska.

În al doilea rând, s-au căutat alternative. Aici cel mai important element l-a constituit exploatarea masivă a energiei nucleare. Guvernul Republicii Federale Germania, cancelar fiind Helmut Schmidt, a aprobat un program nuclear care prevedea ca până în anul 1985 patruzeci și cinci la sută din producția de energie electrică să se obțină în centrale atomice. Spania, Italia și Franța au întocmit programe asemănătoare,

cel francez fiind şi mai ambiţios decât cel german şi aplicat cu şi mai multă hotărâre.

În al treilea rând, s-a decis crearea de rezerve de petrol.

1974

Pe 18 noiembrie al anului următor embargoului, reprezentanţii celor mai importante şaisprezece ţări industrializate au semnat International Energy Program, o convenţie care avea drept scop să evite daunele datorate dificultăţilor temporare din aprovizionarea cu petrol. Cea mai importantă măsură era obligarea fiecărui stat să prezinte rezerve de petrol pentru şaizeci de zile în care nu se importă ţiţei, un nivel care după puţini ani a fost ridicat la nouăzeci de zile. A mai fost înfiinţată o autoritate, International Energy Agency, IEA, cu sediul în Rue de la Fédération, Paris, care dispunea de un sistem informaţional la nivel mondial pentru a se pune la curent cu rezervele existente ca şi cu pericolele la adresa aprovizionării energetice.

Cea mai mare unitate de rezervă pentru caz de necesitate a acestui sistem se află, bineînţeles, în SUA. Este vorba despre Strategic Petroleum Reserve (SPR), aflat în cinci masive din sare, şi anume în Bryan Mound şi Big Hill din Texas, ca şi în West Hackberry şi Bayou Choctaw din Louisiana. Prin spălarea sării, aici au fost create caverne de depozitare atât de mari încât în oricare dintre ele ar încăpea fără efort Chicago Sears Tower – şi există şaizeci şi două de asemenea rezervoare, toate pline cu petrol. Este suficient petrol pentru îndeplinirea obligaţiei faţă de IEA şi, în plus, pentru satisfacerea nevoilor de apărare naţională.

Cu excepţia testelor şi a controalelor de rutină, sistemul IEA pentru caz de necesitate a fost solicitat de două ori: prima dată în 1991, în timpul războiului din Golf, în ziua declanşării atacului denumit Desert Storm, vizând Irakul, şi a doua oară în septembrie 2005, după ce uraganul Katrina distrusese rafinăriile şi porturile de descărcare a petrolului din Louisiana, iar aprovizionarea cu petrol a SUA era în acest fel puternic periclitată.

Competent pentru toate problemele de necesitate privind petrolul este Standing Group on Emergency Questions, SEQ. Acesta s-a întrunit și, imediat după explozia din portul Ras Tanura, a hotărât că se afla în fața unui caz de necesitate care justifica aprovizionarea cu petrol din rezerve a piețelor în cantități echivalente cu cele lipsă în perioada lucrărilor de reparație din Golful Persic.

Deci, în prezent nu exista o penurie de petrol.

Totuși prețurile creșteau.

Înainte, Dorothea, după ce îl ducea pe Julian la autobuzul pentru școală, trecea încă o dată pe acasă, pentru a lua micul dejun cu Werner, și abia după ce acesta pleca se ducea și ea la magazin. Hotărâseră să facă economie la fiecare kilometru parcurs cu mașina. Deci luau micul dejun, după care ea pleca imediat la magazin.

Oricum nu-l va mai avea mult timp.

O cuprinse tristețea când deschise ușa albastră. Se obișnuise deja cu această atmosferă, îi plăcea liniștea în care se integra, în care nu se auzea altceva decât zumzăitul dulapului frigorific, îi plăcea izul care o întâmpina, de fructe, mirodenii, de praf și de detergent... de magazin. Mirosul micului ei imperiu. Al hobby-ului ei, pe care nu și-l mai putea permite, pentru că era prea costisitor. În loc de a-i cheltui aici, banii vor fi cheltuiți pe benzină.

Dacă se gândea mai bine, era trist. Și era nedrept că visul ei durase atât de puțin.

Deschise oblonul vitrinei. În lumina ce abia se înfiripa, rafturile păreau pline de mister. Era mult prea devreme. Înainte de ora opt nu avea voie să deschidă; trebuia să se mai învârtă pe aici ceva mai mult de o oră.

Timp pentru a-și lua rămas-bun.

Făcu un ocol al interiorului. Nu mai era nimic de făcut, aranjase totul cu o zi înainte, măturase, fiecare lucru era la locul lui. Doar cumpărătorii mai lipseau. Acceptaseră fluturașii lui Julian, pe care el îi distribuise împreună cu câțiva prieteni, pentru câțiva euro, bani de buzunar, dar acțiunea nu dusese la nimic.

Privirea îi căzu pe ușa care dădea către interiorul casei. Dacă tot era acolo, să mai arunce o privire. De exemplu, ca să vadă dacă mai trebuia să facă din nou curățenie acolo. Mai ales că după preluarea magazinului

nu se ocupase decât superficial de asta; avea chestiuni urgente ce trebuiseră rezolvate. Pe vremea când încă visele ei nu se ciocniseră cu realitatea.

Care era cheia? Desigur că aceea cu aspect demodat. Dorothea descuie. Oh, mirosea a stătut. Era mai bine să revină mâine, cu tot arsenalul de aparate pentru curățenie. Fiul doamnei Birnbauer, care se ocupa de tot ce avea legătură cu închirierea, venea imediat când era nevoie de ceva, chiar și când ea nu găsea vreun contor pentru curent ori vreun robinet. Dacă rezilia contractul, voia să lase casa în ordine.

Camerele erau slab luminate prin fereastra micuță. Parcă ar fi pătruns în casa unei vrăjitoare. De fapt, locuința era bine gândită. Detalii simple, pentru o locuință practică.

Fiul doamnei Birnbauer nu luase încă toată mobila. Multe piese arătau groaznic, dar erau și câteva bijuterii printre ele, adevărate antichități. De exemplu, cele două noptiere. Polița de pe coridor. Să-l roage să i le vândă?... Nu avea sens. Nu mai aveau bani, cu atât mai puțin pentru mobilier inutil.

Din bucătărie, o ușă dădea într-o curte interioară micuță, cu o terasă din plăci de piatră veche, împrejmuită cu un gard din cărămidă. Bineînțeles că acum totul era desfrunzit, neîngrijit și înghețat, dar i-ar fi făcut plăcere să vadă cum arăta curtea vara. Desigur că era un vis să stai aici în mijlocul satului și totuși separat de întreaga lume.

Și bucătăria arăta aranjată practic. Cu o vatră mare, din fier forjat, încălzită cu lemne. Doamne, cum găteai la ea?

Cu toate că, cine știe, dacă nu trebuia să învețe asta curând... Dacă se continua în același fel cu petrolul și curentul electric.

În mijlocul bucătăriei se afla o masă albă de bucătărie cu patru scaune în jurul ei. Clasic. O năpădiră amintirile. Și bunica ei avusese o astfel de masă. Nu își amintea mult, dar încă se vedea stând la masă și pe bunică punându-i în față un castron din sticlă cu budincă de ciocolată... Bătrâna spunea: „Și acum ai să-ți iei uneltele din sertar". Voia să zică tacâmurile, iar Dorothea râdea. Avea părul alb, ridicat în coc. Și la gât o cruciuliță de aur, pe un lănțișor. Și ochi albaștri.

Avea sertar și masa asta? Da, avea. Dorothea îl trase, dar în el nu se aflau tacâmuri, ci un carnețel care părea străvechi. Doar atât.

Caraghios. Ce o fi cu el? Probabil notițe privind încasările. Îl scoase cu atenție și îl deschise.

Nu conținea socoteli. Era un manual despre cum se administrează un magazin. Toată experiența Amaliei Birnbauer, pusă pe hârtie cu un scris îngrijit, regulat.

Dorothea închise sertarul și se așeză pe un scaun. Era de neimaginat. Un amestec de jurnal zilnic și checklist, cu aspect mișcător de demodat, dar și surprinzător de modern. Fiecare notiță avea o dată și un număr, prima era din anul 1957 și suna astfel: „A conduce un magazin nu este simplu, dacă vrei să o faci cum trebuie. Învață! Tot ce învăț scriu!".

La sfârșit era un gen de cuprins, consemnat începând cu ultima pagină către început, fără nici o regulă. „Cum se negociază prețurile", scria acolo, după care urma: „Mărfurile se mențin proaspete", „Cum se face reclamă corect" și „Cantități de comandat". După fiecare titlu se aflau un număr sau mai multe, care făceau trimitere la numerele notițelor. Pe de altă parte, unele dintre ele erau hașurate; pe ele era scris, de exemplu: „Până acum am procedat greșit! Vezi nr. 214".

Dorothea răsfoia fascinată paginile. O mulțime de adrese, care cu siguranță nu mai erau relevante, dar și sfaturi de întreținere, îndrumări cum se pot reîmprospăta chiflele vechi (se scufundă scurt în apă rece, după care se țin zece minute în cuptor la 200 de grade Celsius) sau cum se păstrează legumele proaspete. Doamna Birnbauer păstra totdeauna morcovii într-o ladă cu nisip. Interesant. Cele mai fascinante notițe priveau modul în care să te descurci cu furnizorii și cum să te porți cu clienții. Fii sigur de tine, scria ea. Nu ești un supermarket, deci nu încerca să concurezi cu un supermarket. Forța ta constă în cu totul altceva...

Dorothea se îndreptă. Bătuse cineva la ușă? Se ridică și se duse în față, cu carnețelul în mână.

Într-adevăr, era cineva la ușă. Și era deja trecut de ora opt! Dorothea descuie. Avea în față două femei din sat, din care una spuse:

– M-am gândit eu că trebuie să fiți aici pentru că este și mașina dumneavoastră...

– Eu... nu m-am uitat la ceas. Poftiți înăuntru.

– Fluturașii de ieri au fost încântători, turui cealaltă. Cine i-a desenat? Fiul dumneavoastră?

– Da, răspunse nedumerită Dorothea.

Ieri? Oh, ștrengarul acela! S-a străduit deci să împartă fluturașii. Ieri la prânz îl întrebase dacă totul decursese bine și el îi răspunsese: „Da, da!". Apoi, brusc, plecase...

– Dar aveți perfectă dreptate, continuă femeia, nici nu știi cât te costă un drum până la supermarket...

– Aveți doar două sortimente de ulei de măsline? strigă cealaltă din spate.

– Ah... da, răspunse Dorothea și strânse cu mai multă putere carnețelul bătrânei doamne Birnbauer. Aduc totdeauna două sortimente din fiecare produs: cel mai bun și cel mai ieftin. Cred că nimeni nu are nevoie de mai mult.

Femeia o privi surprinsă.

– Cam așa este.

Luă o sticlă cu ulei din cel mai scump, mai bun, și o puse în coșul ei. Până la ora douăsprezece nu trecu nici un minut în care să nu fie cel puțin un client în magazin.

Când se întoarse acasă, Werner era bine dispus.

– Nu este chiar atât de rău, îți spun eu, zise el și o sărută apăsat.

Apoi spuse că trebuia să telefoneze. Werner al ei, în carne și oase.

Îl auzi plimbându-se încoace și încolo pe coridor.

– Da, numele meu este Werner Utz. V-am trimis astăzi un mail și am încercat să vă sun... Da, exact. Mergi cu mașina și economisești. Ah, deci domnul Schneider a vorbit deja cu dumneavoastră? Atunci știți deja... da, exact, mâine la ora șapte patruzeci, la parcarea Untere Buche. Clar.

– Suna de parcă voiai să pui bazele unei asociații pentru transport economic la serviciu, spuse Dorothea când Werner reveni în bucătărie.

– S-a și făcut, zâmbi el. La noi, în birou, toată lumea aplică acum sistemul. Pe internet sunt o mulțime de adrese, te anunți, plătești taxă cinci euro, îți dai datele, respectiv când și unde vrei să mergi și serverul îți caută partenerul potrivit, cu rută, puncte de întâlnire și tot ce mai este necesar. Noi suntem patru, tu ce părere ai? Dimineața trebuie să mă duc doar la parcarea Park & Ride, după Duffendorf, de acolo plec cu cineva care trebuie să meargă la Stuttgart și care ne lasă pe noi ceilalți în Sindelfingen. Programul a socotit exact și cu cât trebuie să participăm. În acest fel economisesc o mulțime de bani și, cine știe, poate este chiar

plăcut să nu umbli singur de dimineață cu mașina. Un licăr melanolic i se ivi în ochi. Dacă mă gândesc bine, ar fi putut să îmi vină ideea mai demult. Păcat că abia lipsa banilor îți prilejuiește astfel de gânduri.

Reporterul care transmitea pentru știri de la Bursa din Frankfurt comenta cursul ei tot mai agitat, cu un ton neutru, preconizând viitorul:

– Este adevărat că, în ciuda reducerii drastice a exporturilor saudite, pe piață există destul petrol, dar desigur că punerea în circuit a rezervelor nu este o soluție de durată. Dacă se dovedește a fi corect faptul că am depășit maximul de extracție a petrolului – și indiciile care conduc spre această concluzie se înmulțesc –, atunci este clar că un baril scos din depozitele de petrol de rezervă nu poate fi repus la loc. Și bursa știe acest lucru. Cu alte cuvinte, timpul se scurge. Trecerea la alte surse de energie trebuie realizată înainte ca rezervele să se fi sfârșit. Direcția în care se îndreaptă economia va fi decisă de modalitatea în care bursa apreciază perspectivele acestei întreprinderi.

Știrea de top imediat după Crăciun: regele saudit, despre care se pretindea că din motive de sănătate se retrăsese la o proprietate din apropiere de Nisa, fusese asasinat.

Congresul American emise o ordonanță de urgență care anula statutul de rezervație naturală al Arctic National Wildlife Refuge din Alaska. Ordonanța avea aplicare imediată și permitea să se înceapă forările pentru deschiderea câmpurilor petrolifere. Sondajele arătară că majoritatea copleșitoare a americanilor sprijineau această inițiativă. Acoperirea necesarului energetic, considerau ei, avea prioritate față de protecția, și ea importantă, a naturii și a mediului. Dar nouăzeci și opt la sută din cei consultați în cadrul sondajului nu știau că petrolul aflat în aceste câmpuri acoperea necesarul SUA doar pentru aproximativ șase luni.

Financial Times, în baza unor surse interne, preciza: concernele petroliere câștigă mai mult decât oricând. Pentru că petrolul pe care îl vindeau acum fusese cumpărat înaintea tulburărilor din Arabia Saudită, deci mult mai ieftin, ele realizau beneficii fără egal în istorie.

Conducerile acestor concerne respinseră afirmațiile, dar, cu toate acestea, cotațiile la bursă ale tuturor concernelor petroliere crescură.

Totodată crescu din nou și prețul benzinei. Dacă, după eliminarea impozitului, acesta pendulase în jurul a 2,10 euro pe litru, la începutul noului an crescu continuu până la valorile anterioare reducerii.

Diferența era că de data aceasta statul nu câștiga nici măcar un cent și întreaga sumă o încasau concernele. Ministrul finanțelor tuna și fulgera:

– Eu nu văd cum am reintroduce impozitul pe combustibili. Doar nu putem suplimenta prețul și așa exorbitant al benzinei!

Mai adăugă faptul că pierderile la buget vor atinge probabil 42 miliarde euro pe an. Cum va suporta bugetul de stat rămânea de văzut.

Taz[1] aflase că aceasta era o strategie convenită de concerne. Ceea ce nu fu comentat niciodată.

Se ajunse la dispute între firmele americane implicate în deschiderea zăcămintelor petrolifere de la Marea Caspică și guvernul rus. Un purtător de cuvânt al Ministerului Energiei de la Moscova reclamase că americanii ar fi încălcat regimul fiscal de stat. Partea adversă contestase; se respectaseră întocmai prevederile contractuale. Spre surpriza generală, președintele rus menționă acest incident într-un discurs televizat și amenință cu escaladarea lui. Dacă cineva credea că se poate sustrage autorității statale doar pentru că dispunea de capital, acest lucru nu putea fi acceptat.

[1] Die Tageszeitung – cel de-al șaptelea ziar supraregional ca mărime din Germania (n.red.)

CAPITOLUL 41

Seara, la biserică, în timp ce încerca să miște buzele ca și cum ar fi cântat din tot sufletul, Markus încă nu știa ce să creadă despre descoperirea sa din acea după-amiază.

Primul impuls fusese de a-l striga pe Bruce și de a-i arăta cablul secționat. Senzațional! Revoltător! Sabotaj! Totuși, înainte de a trage aer în piept pentru a striga, simțise un al doilea impuls, mai puternic, care îi spunea: „Atenție!“ Era o bănuială nefastă că se băgase în ceva cu care mai bine ar fi fost să nu aibă nici o legătură.

De unde această senzație? Cu respirația tăiată, ținea capătul cablului în mână, în timp ce se străduia să priceapă ceea ce se pare că subconștientul lui înțelesese imediat: cineva secționase cablul telefonic al satului. Cineva care știa bine ceea ce face. Era exagerat să creadă că și stâlpii pentru comunicațiile prin telefonul mobil fuseseră scoși din funcțiune într-un mod asemănător?

Cine putuse să fie? Și în ce scop? Markus nu știa, dar avea senzația că răspunsul la întrebare nu avea să îi placă.

Deci nu spusese nimic. Reținu locul, urcă și contină patrularea cu Bruce.

Era sigur că undeva, în depărtare, urla un lup.

Seara așteptă până când Taggard se duse la culcare și, apoi, încă o oră în întuneric. De fapt nu era complet întuneric; razele lunii luminau chiar ceasul de perete cu cuc, aducând cu cele din Schwarzwald, pe care Taggard spusese că îl luase pentru că nu funcționa cu baterii, ci cu greutăți. Îl cumpărase dintr-un magazin din Boise, nu din Germania.

Sforăitul ușor care se auzea prin ușa dormitorului trăda un somn adânc. Markus dădu deoparte pătura, puse pe el pantalonii, se încălță, luă scurta din cui și deschise cu grijă ușa garajului.

Era frig, focul de sub cazanul pentru încălzire abia pâlpâia. Se îndreptă către mașina lui, care era rece ca gheața. Când deschise portiera, lumina interioară licări slab. Mai era foarte puțin curent în baterie, gândi el. Dar, din câte știa, un radio nu avea nevoie de prea mult curent.

Doar că nu mai exista nici un radio.

Markus se holba la locul gol din dreapta bordului. Visa? Cablul de alimentare ieșea totuși în afară. Întinse mâna, atinse suportul și constată că acesta era prea real pentru un vis. Trebuia să plece de aici. Urgent. Oriunde l-ar fi dus viitorul, numai nu în Bare Hands Creek.

– Cineva mi-a demontat radioul din mașină, spuse el a doua zi dimineață la micul dejun.

Taggard îl privi.

– Ah, da. Am uitat să îți spun. Acum câteva zile, James a fost din nou la vânătoare de radiouri.

– James? Markus se gândi un moment. Eh, da, Heinberg.

– Da. Lucrează la amplificatorul instalației lui și are nevoie de piese de la alte aparate. Ridică din umeri. Ca să fiu sincer, eu habar nu am de electronică. Dar, mai nou, se pare că a reușit să prindă știri tocmai din Asia, nu ai reținut? Când în ultima duminică reverendul a vorbit despre foametea din Malaezia și Filipine?

Markus sorbi din cafea. Taggard începuse să amestece cafeaua veritabilă din stocul lui cu cafeaua locală, făcută din cereale: avea un gust neobișnuit.

– În acest fel el deține monopolul informațiilor în sat, nu găsești? La Heinberg mă refer. Nu avem telefon, nu avem televizor, iar acum nu mai avem nici radio...

Taggard ridică obosit din sprâncene.

– Ei, da. Și?

– Îți poți închipui că poate noi nu aflăm tot ce se petrece afară?

De fapt vru să îl întrebe dacă zgomotul de fond prezentat de televizor nu putea fi indus de un dispozitiv de bruiaj. Dar întrebarea îi ieși de pe buze sub o altă formă.

– Oricum nu afli asta. Nici înainte nu era altfel. Totdeauna știrile reprezentau o selecție făcută de cineva.

– Dar guvernarea și mass-media nu erau în aceeași mână.

– Markus, cea mai mare parte a vieții m-am ocupat de culegerea de informații. Sau, mai bine spus, mi-am irosit-o. Și așa oamenii din serviciile secrete sunt pasionați de informații, dintotdeauna. Te molipsești. Informațiile sunt cea mai importantă materie primă, armele cele mai teribile, decid totul etc. etc. Vorbăria de rigoare. Am crezut asta și acum am obosit, Markus. Am aflat despre lume mai mult decât aș fi vrut. Îmi ajunge. Nu trebuie să aflu în amănunt cum se duce totul de râpă. De fapt, puteam foarte bine să renunț la știrile proaste pe care le tot citește reverendul.

Markus privea în ceașca sa.

– Înțeleg.

Cu alte cuvinte, Taggard nu îi va fi de nici un ajutor.

– Te cheamă reverendul, îi spuse Jack câteva zile mai târziu.

Markus tocmai terminase treaba la vaci.

– De ce?

– Îți va spune el. Aranjează-te puțin. Îi întinse un pieptene. Te poți spăla înăuntru, la mine; acolo ai apă caldă.

Ce putea să vrea reverendul de la el? Cu siguranță era vorba despre zvonurile referitoare la el și la Rebecca. În ultimele zile, din cauza lor, o evitase pe fată.

Se apropie temător de casă, o clădire ștearsă, în spatele bisericii, înconjurată de un gard din șipci, cu o grădină îngropată sub zăpadă și gheață. Auzise că soția reverendului murise demult, în timpul unei călătorii misionare în Asia de Sud-Est, de friguri galbene. De atunci el trăia aici, în Bare Hands Creek, singur cu fiica lui.

Aceasta explica ceva.

Small îi deschise el însuși. Părea să fie singur în casă. Din imediata apropiere făcea o impresie mai impozantă decât în timpul serviciului religios; părea că umple încăperea cu statura lui, luă loc în spatele unui birou imens, lăsând impresia că atunci când se va ridica va trece cu capul prin tavan.

– Așezați-vă, spuse reverendul și îi indică un scaun în fața biroului.

Markus se așeză. Era un scaun îngust, cu speteaza înaltă, care te obliga la o poziție umilă. Evident, trucurile psihologice ale puterii. Le cunoștea din birourile cât se poate de laice.

– Vă numiți Markus Westermann? vru Small să se asigure.

– Da.

– Numele ni l-a făcut cunoscut gazda dumneavoastră. El a și garantat pentru dumneavoastră. Noi îi datorăm mult lui Charles, trebuie să știți asta. S-a aflat în perioada critică în Arabia Saudită, a urmărit evenimentele din imediata lor apropiere și ne-a avertizat la timp că lucrurile se precipită. Că urmează marea prăbușire. Cu toate că, bineînțeles, noi eram pregătiți în principiu pentru tot, ne-a fost de mare ajutor.

– Înțeleg.

– Cu toată această intervenție a lui, continuă reverendul, trebuie să vă cer ca, dacă doriți să trăiți aici, să vă integrați comunității noastre. Aceasta înseamnă în special să trăiți conform regulilor pe care noi ni le-am impus. Reguli care, printre altele, prevăd buna-cuviință, decența și da, abstinența celor necăsătoriți.

„Cu alte cuvinte, gândi Markus, jos labele de pe fata mea.“ Poate că era un punct de care se putea agăța. Dacă reverendul își făcea astfel de griji legate de fiica sa în călduri, poate că o fie dispus să plătească pentru a se descotorosi de el...

– Domnule reverend, ca să fie clar: nu am venit aici cu intenția de a rămâne. S-a întâmplat așa fără ca eu să știu ce se află în acest loc. Pur și simplu îl căutam pe mister Taggard...

– ... și am ajuns în acest loc la timpul potrivit, îl completă reverendul.

– Da, se poate spune așa, cedă Markus. Dar ceea ce voiam eu să spun este că sunt pregătit să plec. Practic îmi lipsesc doar câțiva litri... adică galoni de carburant... motorină mai exact... Deci, dacă rezervorul mașinii mele nu ar fi gol, aș fi plecat de mult.

Reverendul îl măsură cu privirea. Ochii din căpățâna lui păreau de sticlă.

– Să plecați... repetă el împreunându-și mâinile. Unde vreți să plecați?

– Nu știu. În altă parte.

– Lumea acolo, afară, se prăbușește, Markus.

– Cred că am să-mi găsesc undeva un locșor.

– Cu siguranță că nu vă este clară situația, Markus. Sigur, este doar începutul. Pot exista locuri unde totul pare să fie în regulă. Să pară că mai merge, că nu este așa de grav. Dar ceea ce se va întâmpla se va întâmpla.

– Da, dar...

– Desigur că ați auzit de Malthus. Sporul exponențial al populației, susținea el, va depăși cândva creșterea lineară a resurselor de hrană. Este o lege a matematicii și nu există îndoială asupra faptului că este corectă. Tehnica și economia bazate pe petrol au reușit doar să amâne această ecuație și să ne pricopsească cu cea mai mare creștere de populație din istorie. Numărul oamenilor pe această planetă, față de momentul nașterii mele, s-a triplat – o rată imensă, nemaiînregistrată niciodată până acum. Mulțumită așa-zisei „revoluții verzi“, s-a reușit și hrănirea acestor șase miliarde, măcar parțial. Dar pe ce se bazează „revoluția verde“? Doar într-o măsură minoră pe crearea de noi sorturi, genetică și alte metode științifice. Cea mai mare parte a succeselor economiei moderne are la bază îngrășămintele și pesticidele produse din petrol și masive irigații realizate prin intermediul pompelor care funcționează cu benzină. Acesta este adevăratul secret: agricultura secolului douăzeci nu a fost nimic altceva decât arta transformării petrolului în hrană. Dar petrolul este energie solară înmagazinată milioane de ani. Ceea ce se întrebuințează din ea se pierduse pentru totdeauna. Nouă ne-au fost de ajuns o sută de ani pentru a devora această rezervă uriașă – și acum? Acum, când acest suport se năruie, se constată incontestabil că lumea cuprinde mai mulți oameni decât poate hrăni natural. De aici se poate trage doar o singură concluzie: numărul oamenilor se va reduce. Cu alte cuvinte: vor muri oameni. Un număr imens de oameni şi nimic din ce se mai poate face acum nu va împiedica asta. Unica dumneavoastră șansă de a supraviețui se află aici.

Suna impresionant ceea ce spunea și cum o spunea. Inspira teamă. Era aproape convingător.

Markus își drese glasul.

– Sir, spuse el cu greutate, eu nu am contribuit cu nimic la satul dumneavoastră. Nu am contribuit la ridicarea lui, nu m-am integrat, sunt aici doar accidental. Și tare mă tem că în timp nu veți fi mulțumit de mine. Consider totuși că mai bine ar fi să plec imediat ce drumul va

fi practicabil. Singurul lucru care v-aş ruga ar fi câţiva litri de motorină, în cazul că dispuneţi de aşa ceva.

În bărbia reverendului Small tresăriră câţiva muşchi.

– Mă tem că nu este posibil.

– Nu dispuneţi de rezerve.

– Ba da, fireşte. Dar nu vă pot lăsa să plecaţi. Nu pot risca să relataţi cuiva despre noi, zvonul să se răspândească şi să se năpustească mii de refugiaţi asupra noastră.

Markus încremeni. Asta însemna, pe şleau, că era captiv aici!

– Sir, vă promit...

– Cred că ne-am înţeles. Vă puteţi întoarce la muncă.

După câteva zile de ger cumplit, când asupra satului bătuse un vânt rece ca gheaţa, că la un moment dat Markus crezuse că îi va cădea nasul – scurta de la supermarketul canadian nu prea era de folos pe o asemenea vreme – ningea din nou. Cu fulgi mari, rotindu-se deasupra caselor și pomilor, într-un văzduh care părea aproape cald.

Fiecare pas prin această minunăție albă era dificil. De dimineață, toți bărbații, timp de două ore, se ocupară de eliberarea căilor de acces, dar ningea în continuare; a doua zi se va proceda la fel.

Cu roabele nu se mai descurca. Fânul se uda până ajungea cu el la grajd, deși se grăbea cât putea.

Tocmai trăsese poarta după el, când ea răsări din întuneric, se precipită către el, suflându-i printre buzele umede respirația caldă în față.

– Unde ai fost?

Rebecca.

Markus se retrase, dar avea în spate doar poarta de lemn.

– Păi unde să fiu?

– Te-am așteptat.

Emana unde de foc.

– Cum așa?

Îi căuta fața cu privirea. Mâinile i se mișcau fără încetare, dar nu se hotăra să îl atingă. Din fericire.

– Ți-ar plăcea să mă săruți? întrebă ea și întinse buzele flămânde întredeschise.

Markus înghiți în sec.

– Știi, cred că ar fi mai bine să o lăsăm.

– Oh, hai!

– Taică-tău o să-mi ia capul.

– Nu ne vede.

– Mai ești și prea mică pe deasupra.

– Nu sunt. Am aproape șaisprezece ani. Tocmai bine.

– Deci ai paisprezece.

– Dacă nu mă crezi, va trebui să stabilești singur dacă sunt o femeie adevărată.

I se rupea inima. Niciodată nu îi mai fusese dat să audă într-o voce atâta dorință, nici măcar când Amy-Lee și el... Nu îi ușură situația nici faptul că o anume parte a corpului său absolut lipsită de conștiință, aflată în pantaloni, reacționă.

– Rebecca, las-o moartă! Tu ești o fată drăguță, dar aparții acestui loc, iar eu nu... Între noi nu poate fi nimic. Înțelegi?

Privirea ei începu să tremure.

– Nu mă poți respinge, șopti ea. Te vreau, auzi? Și te *iubesc*...

Singura posibilitate de a-i potoli libidoul pubertar era dureroasă pentru ea.

– Dar eu nu te iubesc.

Ea se retrase de parcă ar fi pălmuit-o. Un moment văzu în ochii ei o străfulgerare de care nu își dădu seama dacă era de groaznică durere sau mânie amară, apoi ea se întoarse și fugi fără să mai spună un cuvânt.

După aceea nu o mai văzu. De cai se îngrijea altcineva, un tinerel de nouăsprezece–douăzeci de ani, cu privire rătăcită. Avea maxilarul mare, păr blond ca fânul și nu te privea atunci când îi vorbeai.

Considera această problemă ca rezolvată.

Într-o seară, după patrulare, mai trecu pe la stogul de fân, pentru că rămăsese cu impresia că uitase să agațe furca la locul ei. Lui Jack nu i-ar fi plăcut să constate așa ceva.

Intră în fânar pe ușa laterală și imediat auzi niște zgomote în întuneric. Un înăbușit „Hmmf, hmmf“, ca și cum cineva era strangulat și se apăra.

Markus se ghemui. Ce să facă? Să cheme ajutoare, ar fi durat prea mult. Puse mâna pe cel mai apropiat obiect care putea sluji ca armă, o bucată de lemn lungă cât brațul, și se îndreptă către locul de unde se auzea sunetul înăbușit.

Zgomotul venea de sus, de pe prima platformă cu fân. Urcă încet scara, despre care știa că era stabilă și nu scârțâia, privi peste grătar...

Doar o rază a lunii pătrundea printr-o mică fereastră din acoperiș, de aceea îi trebuiră câteva secunde să deslușească ceva: îmbrăcăminte răvășită, coapse dezgolite depărtate și deasupra lor un fund păros, care pompa vârtos în sus și în jos.

Markus întoarse capul cât putu. Rebecca. Pe bărbat nu îl recunoscu, reținu doar că îi apăsa gura cu mâna, pentru a-i înăbuși strigătele.

Ce preocupare ciudată era sexul văzut de altcineva! Bine, cu asta chiar că problema era închisă. Markus coborî cu grijă și plecă. În ceea ce privea furca... Jack putea să înjure liniștit.

CAPITOLUL 42

Dorothea își spunea că aproape trebuia să se bucure de scumpirea benzinei, pentru că în primul rând ea era aceea care îi trimitea clienți. Repetase acțiunea cu fluturașii, ceea ce se dovedise eficient, iar desenele adăugate de Julian la text păreau că plăcuseră oamenilor – totuși nu trebuia să își facă iluzii: cei mai mulți veneau pentru a economisi benzina pe care ar fi consumat-o până la supermarketul din Duffendorf.

Ca mereu în ultimul timp, vânzarea la micul ei magazin mergea strună. Acesta era chiar prea mic. În fiecare dimineață era animație; abia făcea față cu completarea stocurilor. Tot mai des era întrebată dacă nu ar putea să deschidă prăvălia și după-amiaza. Poate că acesta reprezenta următorul pas. Un pas pe care îi era încă teamă să îl facă. Să angajeze pe cineva era foarte complicat. Se interesase oarecum, i se trimiseseră câteva broșuri, dar după ce le citise se simțise amețită. Trebuiau respectate atât de multe norme! În plus, nici riscul financiar nu era neglijabil; dacă angaja pe cineva care se îmbolnăvea imediat ori rămânea gravidă – fără ca ea să se poată interesa de aceasta; era ilegal! –, trebuia să-i plătească angajatului salariul în continuare, fără să se aleagă în schimb cu nimic. Dacă se întâmpla așa ceva, mica ei întreprindere era ca și ruinată.

Urmărind știrile despre numărul tot mai mare de falimente și șomeri, privea acum chestiunea cu alți ochi. Se și mira că cineva mai făcea angajări.

Continua să citească sârguincioasă carnețelul bătrânei. Aici se menționa că o bună parte din câștig rezulta din a cumpăra cât mai ieftin

posibil și a vinde totdeauna peste prețul curent. În această privință discutase din nou cu câțiva țărani, iar unul dintre ei, un tânăr simpatic care îi plăcea, îi destăinuise că supermarketurile plăteau prost și erau și clienți aroganți, antipatici. Dorothea stabilise că ea nu putea să achiziționeze mult, dar pentru ce lua plătea mai bine și, în plus, gospodăriile acestor țărani se aflau în apropiere, ceea ce reprezenta un alt argument. Așa că între timp încheiase convenții pentru livrări de cartofi, ceapă și diverse legume din rezervele pentru iarnă. La primăvară va achiziționa și salată verde, din care putea să restituie o parte din marfa nevândută și alterată, fiind despăgubită; acestea deveneau nutreț pentru animale.

Mai aflase ceva din trucurile Amaliei Birnbauer și montase lângă intrare un afișier, o tablă neagră. Tabla cea veche se mai afla în magazie, doar o spălase și o fixase în perete cu două șuruburi. Aceasta slujise ca panou prin anii '60 și '70, dar bătrâna o îndepărtase când clienții se împuținaseră, pentru că nu o mai băga nimeni în seamă. O regulă a bătrânei: tabla nu trebuia să stea goală. Demontarea ei fusese prilej de lungi considerații filosofice asupra prostiei oamenilor, care pentru câteva mărci acordau încrederea lor marilor lanțuri comerciale, lăsând astfel pradă unei morți lente însăși viața satului, unde magazinele, cârciumile și piața constituiau puncte de întâlnire. Concluzia ei fusese: „Oamenii au prea multe mașini".

Panoul nu trebuia să stea gol: Dorothea sunase la o asociație sportivă, organizatoare de drumeții, și se oferise să îi afișeze anunțurile pentru a lua cunoștință de ele mai mulți oameni. Jenant era că la această asociație conducerea nu știa că exista un magazin în sat.

Dorothea mai pusese lângă casa de marcaj bilețele special tăiate, un pix și scotch, pentru ca oricine avea de oferit ori căuta ceva să poată completa un anunț. Primul ei anunț propriu avu succes rapid: căutase pe cineva să îi transforme șopronul într-un depozit mai încăpător. Se prezentară trei tineri, care promiseră că vor face ei treaba și se declarară mulțumiți de plata oferită.

– Nici nu știu dacă este legal ceea ce am făcut, îi spuse ea la cină lui Werner.

Locuința era încălzită cu combustibil afurisit de scump, dar priveliștea oferită de peisajul de iarnă înghețat era magnifică.

– Poate că este muncă la negru. Nu am idee. M-am hotărât să fac pe naiva și să nu mă gândesc mai departe.

Werner încuviință mestecând.

– Nici eu nu știu. Astăzi nimeni nu mai știe ce urmează.

Răspunse de parcă ceea ce îi spusese ea îi intrase pe o ureche și îi ieșise pe cealaltă. Era preocupat de ceva.

– Știi pe cine am întâlnit astăzi? Pe Margit!

Dorothea se gândea.

– Margit...?

– Margit Müller. Soția lui Siegmund. Cel care a făcut infarct în Dubai. De fapt văduva lui.

Acum își dădu seama și Dorothea despre cine era vorba.

– Cei care au fost aici.

Parcă trecuse o veșnicie de atunci, parcă se petrecuse în altă lume. Dorothea adăugă:

– Ce mai face?

– Bine. Este incredibil. Aproape că nu am recunoscut-o... De fapt nici nu am recunoscut-o, ea m-a recunoscut. Arăta șic, îmbrăcată după ultima modă. Mi-a spus că muncește din nou. Oficiul de plasare a forței de muncă i-a plătit un curs de web-design și, acum ține-te bine, site-ul web pe care am organizat eu transportul la serviciu îi aparține! L-a deschis când a început să se întrevadă chestiunea asta cu *peak oil*. Cu programarea băncii de date a mai ajutat-o fiul ei, restul l-a făcut singură. Și cu asta câștigă o groază de bani. Doar din reclamele care apar pe el. Pe lângă asta, a mai câștigat un premiu de promovare la Ministerul Economiei landului Baden-Württemberg, iar când am întâlnit-o, tocmai venea de la un interviu la radio. Radioul are o emisiune, „Oameni", în cadrul căreia sunt intervievate tot felul de personalități timp de două ore. Werner bătu entuziasmat din palme. Este o lovitură, nu crezi? Mă gândeam că ideea putea să îmi vină și mie. Benzina se scumpește, asocierea pentru transportul economic este o cale de a face față scumpirii, dar intermedierea prin internet este o soluție practică – și țac, afacerea! Și totul decurge complet automat! Dibaci, pur și simplu dibaci. Așa trebuie procedat!

Dorothea îl ascultase cu un sentiment de exasperare crescândă. Mai întâi, se bucurase pentru femeia care găsise un drum propriu după moartea soțului ei, dar pe urmă se gândise la lăzile cu gulii și varză albă

pe care le ridica zilnic pe rafturi, pentru a vinde bucata cu optzeci de cenți sau cu un euro și douăzeci de cenți, și avu senzația că se prăbușește.

– Ce este? întrebă Werner.

– Eu stau în magazin o jumătate de săptămână, la prânz mă doare mijlocul și mă bucur când la sfârșit îmi rămân o sută de euro, spuse sugrumat Dorothea. Și vii tu și îmi povestești că cineva cârpește câțiva biți și câștigă cu asta de nu știu câte ori mai mult. Ba devine și vestită. Și mai găsești toate astea grozave! Își sprijini capul în mâini. Mă descurc așa de prost, ca o proastă de la țară.

Câteva zile în familia Utz domni o atmosferă apăsătoare. Dorothea era acră și deprimată. Werner își dădea toată silința să îi ridice moralul, asigurând-o mereu că nu asta voise să spună și că era grozav cum conducea ea magazinul, în care nimeni nu ar fi crezut, cu atât mai puțin experții. Că, oricum, ea era propriul ei șef. Și că acum avea contactele pe care și le dorise.

Și așa era. În doar câteva zile aflase mai multe despre viața satului, despre relațiile dintre oameni, cancanuri, despre gelozii și amoruri și altele decât în toate lunile anterioare, când trăise doar în casă. Mai găsise și o femeie cam de aceeași vârstă cu ea, simpatică, arătându-se interesată să lucreze după-amiaza în magazin. Monika Wiesner se numea. Aceasta avusese ideea de a se ocupa împreună de copii – avea și ea o fiică, Maia, puțin mai mică decât Julian – și în acest fel de a împăca munca și familia. Dorotheei i se părea cea mai accesibilă cale pentru a putea ține magazinul deschis și după-amiaza, iar asta îi readuse în cele din urmă buna-dispoziție: sentimentul că mergea înainte în ciuda tuturor greutăților.

Dar nu o părăsea bănuiala că Werner încă mai visa în secret să întreprindă „ceva dibaci“, cum spunea el. Și că asta avea legătură cu faptul că invitase după scurt timp la cină o cunoștință, un coleg din firmă, care lucra în departamentul organizatoric și care – așa cum aflase după plecarea lui – mai avea o slujbă, consilier în investiții.

Acesta se numea Eberhard Krahn, avea un nas coroiat, mâini cu oase lungi și un fel de a vorbi flegmatic, atotștiutor. Cel puțin așa i se părea Dorotheei. După prezentarea casei, făcută totdeauna de Werner, acesta decretă:

– Grozav. Fabulos. De necrezut. Sper că știi ce capital incredibil reprezintă casa ta.

Werner zâmbi măgulit.

– Nu intenționez să o vând.

Krahn agită degetul arătător într-un gest repetat de mai multe ori în acea seară.

– Eroare de gândire, Werner. Greșeală de amator. Nu trebuie să o vinzi, trebuie doar să îi faci lichidă valoarea. Orice bancă îți va săruta și mâna pentru o ipotecă. Și este vorba despre bani, care pot fi investiți.

– Frumos, dar pentru moment deja există o ipotecă asupra ei. Casa nu este nici pe departe plătită.

– Ipotecile pentru finanțarea cumpărării nu epuizează niciodată valoarea obiectului, peroră Krahn.

– Dar prin asta am pune totuși casa în joc, interveni Dorothea.

Krahn o privi foarte surprins că o femeie are păreri în materie de chestiuni bănești.

– Asta nu este permis, bineînțeles, recunoscu el în final. Dar există suficiente instrumente financiare lipsite de risc. Trebuie doar să le cunoști.

Ceea ce îi plăcu lui Werner, constată Dorothea privindu-l. Deci nu fu de mirare că pe timpul cinei discuția se cantonă rapid pe plasamente de capital și teme asemănătoare. Altfel spus, ea fu acaparată de Krahn. Werner îi sorbea cuvintele cu lăcomie, în timp ce Dorothea nu știa dacă trebuia să se plictisească ori să se teamă că Werner se va lăsa convins să se implice în cine știe ce.

– Regulile jocului tocmai se schimbă, explică el, răsturnând din neatenție vinul bun. Criza petrolului își croiește drum pe piețele financiare și răscolește totul.

– Cu toate rezervele de petrol existente? întrebă Werner. Adoptase tonul „și eu am ceva de spus“, care pe Dorothea o făcea să ofteze când discutau în doi.

Krahn îi făcu semn să se oprească.

– Chestiunea nu este de durată. Fapt este că extracția petrolului va continua să scadă; a face apel la rezervele de petrol doar amortizează șocul. Nici nu se poate face asta timp îndelungat; rezervele nu pot fi epuizate complet. Trebuie să rămână ceva pentru cazuri excepționale, pentru poliție, armată și altele – poți pleca de la premisa că tot ceea ce

se dă din rezerve trebuie în curând pus înapoi. Asta anticipează desigur piețele financiare.

Werner îi aruncă o privire Dorotheei.

– La bursă se negociază, înainte de toate, preconizări, se spune.

Ea făcu un efort ca să își înăbușe un oftat.

– Reculul extracției petrolului va fi resimțit îndeosebi de dolarul american, perora Krahn, făcând iarăși uz din belșug de degetul arătător. Până acum, țițeiul a fost plătit în lume în special în dolari, ceea ce însemna că permanent exista un necesar de dolari și banca americană putea tipări într-o veselie hârtii verzi, putând să facă și cumpărări cu ele în lumea întreagă. Este ceea ce se cheamă petrodolarul, dar care într-o perioadă mai lungă ori mai scurtă nu va mai funcționa. Va scădea cursul dolarului, ceea ce înseamnă că, invers, euro va crește, situație care va afecta importurile americane, pe lângă continua creștere a costurilor transporturilor. Bla, bla, bla. Deja efectele se observă. Capitalul este retras din ramurile producătoare pentru export și cursurile se prăbușesc. Inclusiv ale prețuitei noastre firme.

Werner dădu din cap cu îngrijorare.

– Crezi că vor fi probleme?

– Poți paria că așa va fi. Dacă merge prost, ne cumpără chinezii și mută totul în China.

– Chinezii?

Acum Werner chiar era uimit.

Krahn zâmbi superior.

– China aprovizionează jumătate de glob cu îmbrăcăminte și cu bunuri de consum ieftine. Lanțul comercial american Wal-Mart, cel mai mare concern comercial din lume, cumpără de miliarde din China. Chinezii au acumulat imense cantități de dolari și, dacă până la urmă cursul de schimb coboară, vor prefera să cheltuiască valuta americană înainte de a nu mai reprezenta nici o valoare. Ceea ce va face ca dolarul să coboare mai jos, nu încape îndoială. Perspectivele economiei americane nu arată bine deloc. Acum se răzbună întregul deficit din comerțul exterior și îndeosebi incredibilul *outsourcing* practicat în ultimele decenii de americani. Imaginează-ți că dispar Hollywoodul și cele câteva fabrici de cipuri pentru computere – în care *summa summarum* lucrează câteva mii de oameni – și ce mai rămâne din economia americană de astăzi? De prin anii ’90 nu s-a mai făcut în esență altceva

decât să se construiască suburbii, acestea să fie mobilate și să se administreze finanțarea lor. Și să se construiască drumurile aferente. Iar celor care locuiesc acolo să li se vândă automobilele suplimentare corespunzătoare, o afacere la care am participat și noi. În rest, o mulțime de pseudoprestări de servicii și *internetbubbles*, dar celelalte – industria grea, chimia, mineritul, industria textilă, *you name it:* practic totul vine din afară, este cumpărat și transportat încoace. Ce se va întâmpla, dacă aceste căi de aprovizionare încetează să mai funcționeze? Sau dacă fie și numai o mică parte nu mai sunt viabile? Asta se cheamă *hasta la vista, baby.*

Werner îl ascultase încruntat.

– Nu cumva se cam exagerează? Americanii dispun de o mulțime de tehnici de vârf – genetică, navigație spațială, construcții de aeronave...

– Toate sunt ramuri în care ai nevoie de oameni cu înaltă calificare. Pe care nu îi întâlnești la fiecare colț de stradă. O economie sănătoasă are nevoie de locuri de muncă rezonabile pentru întreg spectrul, de la genii la până la capete seci. Doctul profesor Krahn ridică din nou arătătorul și continuă: Și asta nu este totul. Chiar și domeniul construcțiilor și al imobiliarelor se prăbușește cu zgomot. De ce? Pentru că prețurile benzinei mereu în creștere și, în primul rând, perspectiva că această situație nu se va îmbunătăți au stopat mișcarea către mediul rural. Dimpotrivă, cine își permite se trage cât mai aproape de oraș. Prețurile imobiliare cad liber, o casă la periferie nu mai are valoare. Adaugă asta la îndatorarea extraordinară a cetățeanului american și ai graficul prăbușirii. Deja primele credite explodează, băncile clachează una după alta și bineînțeles că au parte și de un val de falimente.

– Dar băncile dispun de un fond de siguranță sau cum îi spune?

Krahn își mai luă o felie din friptura de vițel, a treia după cum reținu Dorothea.

– Un asemenea fond este util când la strâmtoare se află *o* bancă. Dar când *toate* încep să se clatine... La asta se mai adaugă o altă dificultate picantă. După cum cu toții am recepționat, inclusiv cu imagini neapetisante de la locul faptei, regele saudit este mort. Succesorul lui desemnat a dispărut. Întreaga clasă dominantă a părăsit țara și, după cât se pare, va trăi restul vieții din economii. O parte considerabilă a acestor economii, apreciată la circa un bilion de dolari, este plasată în security markets americane. Este un fel de sabie a lui Damocles: este vorba de

bani pe care prinții saudiți îi pot retrage oricând și, dacă ei fac asta dintr-o bucată, sistemul financiar american este îngenuncheat. Și, odată cu el, cel global.

Dorothea mai remarcă faptul că degetele lui Krahn tremurară nițel când acesta apucă sticla de vin și își mai turnă în pahar.

– Nu îmi pot imagina cum, în aceste condiții, mai poți investi undeva bani și pe urmă să dormi liniștit.

Krahn zâmbi atotștiutor.

– Așa gândesc toți. Exact asta este șansa. Dacă utilizezi rapid capitalul greu de obținut, poți negocia cele mai favorabile condiții. Fără a ține cont că există o mulțime de instrumente pentru diminuarea riscului. Cu opțiunile de vânzare, poți să obții câștiguri și pe o piață în cădere, poți opera cu capital de risc... sunt în curs de elaborare noi concepte. O mare criză este în același timp o mare șansă, aici avea perfectă dreptate frumușelul nostru purtător de cuvânt al guvernului.

Seara, târziu, după ce Krahn plecase, în timp ce se pregăteau de culcare, Dorothea spuse:

– Mie îmi este antipatic.

Werner nici nu vru să audă așa ceva.

– Trebuie să fii de acord că nu a încercat nici măcar o dată să ne vândă ceva. Ba, dimpotrivă, am învățat o mulțime de lucruri de la el.

Dorothea se examină în oglindă și întinse o ultimă urmă de cremă pe față.

– Să sperăm, murmură ea atât de încet încât Werner nici nu o mai auzi.

Câteva zile mai târziu, ziarele publicau pe prima pagină știrea că unități ale armatei ruse ocupaseră instalațiile petroliere de la Marea Caspică, în urma unei acțiuni nocturne surprinzătoare. Nu se înregistraseră răniți. Ambasadorul american la Moscova prezentase deja un protest președintelui, care luase cunoștință de el cu o mină impasibilă. Președintele SUA vorbise despre o „împovărare“ a relațiilor dintre cele două state.

Zayd nu își făcuse apariția în Maroc. După câteva zile, fură informați că se afla în Singapore.

– Acolo are o metresă, explică Wasimah, și Abu Jabr sesiză că ea era puternic afectată.

În ziua următoare el abordă din nou tema, iar Wasimah îi spuse Zayd avusese mai multe aventuri – în definitiv era bărbat, mereu pe drumuri, expus multor tentații. Dar de fiecare dată se reîntorcea la ea. De fiecare dată. Că tocmai acum, într-o situație atât de grea, el nu era alături de ea o rănea adânc.

Totuși, săptămânile treceau fără vreo veste de la Zayd.

Cu excepția acestui fapt, era plăcut să își petreacă iarna în casa de la poalele Munților Atlas. Aerul era proaspăt, dinspre coastă adia o briză permanentă, binefăcătoare, care aducea o căldură catifelată în toate încăperile. Camerele erau pline de o lumină clară, care favoriza gândurile limpezi. Abu Jabr gusta liniștea degajată de acest loc.

Liniștea îi fu tulburată când într-o zi cineva deschise ușa camerei sale, dar nu ca atunci când un servitor îi aducea ceaiul proaspăt sau altceva. Era Wasimah, care îl anunță:

– Au venit trei bărbați care vor să vă vorbească, Abu. Americani.

Abu Jabr ridică privirea din cartea pe care o citea.

– Ce vor?

– Spun că vin partea guvernului.

Bărbații, cu care se întâlni puțin mai târziu în încăperea destinată primirilor, semănau între ei uimitor. Toți erau voinici, de vârstă mijlocie, purtau costume de culoare închisă, aveau în priviri o nerăbdare ascunsă cu efort și păr rărit.

– Venim din însărcinarea președintelui american, spuse unul dintre cei trei, care se prezentase drept Miller, și vă transmitem salutul său.

Abu Jabr înclină capul.

– Mulțumesc. Ce mai face?

Întrebarea păru că îl irită pe Miller.

– Bine, răspunse el repezit, el... da, este bine.

Un altul, care avea ochi de o nuanță deschisă, aproape ca apa, spuse:

– Președintele este îngrijorat de situația din patria dumneavoastră. Lucrurile au evoluat acolo într-un mod imprevizibil.

– Este adevărat, spuse Abu Jabr.

– De facto, Statele Unite reprezintă forța de ocupație din Arabia Saudită, spuse Miller nu în largul său. Este un rol pe care am prefera să nu îl jucăm. De aceea, președintele intenționează să retragă forțele

noastre armate cât mai curând posibil. El dorește restaurarea prieteniei dintre națiunile noastre, a cărei temelie a fost pusă de tatăl dumneavoastră, regele Ibn Saud, și de președintele Roosevelt.

Abu Jabr îi invită cu un gest să se servească din ceaiul aflat pe măsuța joasă decorată cu mozaic și din curmalele de pe platourile din argint. Cei trei trimiși se conformară supuși, dar mai curând din obligație diplomatică decât ca urmare a propriului apetit.

– Fără îndoială că ar fi bine ca trupele să fie retrase, spuse Abu Jabr. Poporul nu este de acord cu prezența lor.

Miller puse la loc ceașca cu ceai.

– Noi totuși ne temem că fără existența unei alte forțe de ordine va izbucni un război civil.

– Credem, adăugă bărbatul cu ochi apoși, că țara are nevoie de un nou rege.

Abu Jabr încuviință din cap.

– La fel gândesc și eu. Din păcate, nici eu nu știu unde se află prințul moștenitor Muhammed.

– Noi credem că toți cei care au părăsit țara în momente de criză, lăsând-o de izbeliște, s-au descalificat oricum, explică bărbatul cu ochi apoși. Inclusiv prințul moștenitor.

– Părerea noastră este că noul rege ar trebui să fiți dumneavoastră, spuse Miller.

Abu Jabr îl privi surprins pe american. Fără îndoială, el manifesta o atitudine plină de respect, dar cuvintele lui exprimau o ciudată politețe rece. Ca și cum totul s-ar putea ține sub control, cum le plăcea americanilor să procedeze; să rezolve fiecare problemă, condiția fiind să depună efortul necesar.

El... rege? Cel mai tânăr, ultimul fiu al lui Ibn Saud? Mulți dintre nepoții tatălui său erau mai în vârstă decât el și mai curând ei aveau dreptul la succesiune.

– Nici eu nu am fost în ceas de nevoie acolo, spuse el calm.

– Dumneavoastră ați fost amăgit să plecați. Fiul dumneavoastră, Zayd, a fost organizatorul exploziei din portul Ras Tanura. El știa cât de riscant era acest plan și a vrut să își știe familia în siguranță.

– Eu am puțină experiență în astfel de lucruri, spuse Abu Jabr.

– Dar vă bucurați de mare respect din partea populației țării dumneavoastră. Oamenii au încredere în dumneavoastră, ca și înainte. Asta

este mult mai important decât experienţa, răspunse Miller. Şi sunteţi fiu al lui Ibn Saud.

Da. Dar procreat cu o sclavă. De aici până la revendicarea tronului era ceva... îndrăzneţ.

Abu Jabr luă o curmală, o mestecă şi puse sâmburele alături.

– Trebuie să mă gândesc la asta, explică el.

Miller se înclină şi ceilalţi doi însoţitori îl urmară.

– Înţelegem acest lucru şi îl respectăm, Înălţimea Voastră. Dar nu ar trebui să meditaţi prea mult asupra hotărârii. Situaţia nu evoluează într-o direcţie bună.

Cel cu ochii apoşi adăugă:

– Cea mai urgentă măsură ar fi ca un guvern saudit legitim – de exemplu, al dumneavoastră – să blocheze conturile externe înainte ca ele să fie golite de către fugari.

Abu Jabr îl privi şi încuviinţă din cap. Înţelese cum trebuia să decurgă totul. El ar fi regele, dar consilierii lui americani i-ar spune ce decizii să ia.

– Am să mă gândesc, le aduse el la cunoştinţă vizitatorilor şi se ridică. Mâine, la această oră, am să vă comunic hotărârea mea.

Într-un discurs televizat, preşedintele american anunţă reintroducerea serviciului militar general obligatoriu. Motivă această decizie foarte amănunţit. Necesităţile prezentului şi rolul deosebit al Statelor Unite ale Americii făceau necesară mobilizarea tuturor rezervelor. Cei care îşi executau serviciul militar obligatoriu vor fi mobilizaţi îndeosebi în situaţiile de necesitate din propriul stat, pentru asigurarea stării de drept şi a ordinii, ajutorarea celor slabi şi a suferinzilor şi pentru apărarea proprietăţii ameninţate.

Criticii explicau decizia aceasta în alt mod. Ei spuneau că Statele Unite ale Americii se pregăteau să lupte pentru fiecare picătură de petrol rămasă.

CAPITOLUL 43

„Război pentru petrol între SUA și Rusia?“ era titlul articolului dintr-un ziar de stradă, ilustrat cu o fotografie a câmpurilor petrolifere kuweitiene în flăcări din timpul ultimului război din Golf, în care se introdusese și un bombardier B2.

Tonul notelor diplomatice devenea zilnic tot mai dur. Americanii făceau referiri la acorduri, rușii... ce-i drept, nimeni nu înțelegea la ce anume. În orice caz, se părea că ei ajunseseră la concluzia că era de preferat să-și păstreze petrolul de la Marea Caspică.

Un consilier bine-cunoscut din industria petrolului declara că oricum nu erau zăcăminte de negociat. Era vorba doar despre un mic câmp petrolifer, a cărui deschidere făcea necesară și o conductă pentru transport – pe scurt, nu merita. Nici măcar această constatare clară nu schimbă nimic în atmosfera politică mondială la nivel înalt.

În acest context, se reduse brusc presiunea în conducta de gaze care pleca din Rusia către Vest și ajungea în Germania. Centralele electrice alimentate cu gaz rusesc căzură, rețelele electrice cedară una după alta. O treime din Germania rămase fără curent câteva ore. Dură aproape o jumătate de zi până când, mulțumită importului masiv de energie electrică din Franța, totul fu readus la normal.

– O greșeală regretabilă din partea noastră, dădu asigurări un purtător de cuvânt pocăit de la Gazprom, concernul energetic rus. O sursă de gaz se epuizase, iar tehnicianul competent întârziase să efectueze cuplarea corespunzătoare din cauza unei reparații la dispozitivele de măsură.

Astfel află opinia publică, cu această ocazie, că zăcămintele de gaz, în alt mod decât cele de petrol, nu cedează treptat, ci practic fulgerător.

Din câteva surse de petrol texane, din care în urmă cu cincizeci–șaizeci de ani petrolul țâșnea ca niște fântâni necontrolate, o pompă tihnită scotea și astăzi din pământ două butoaie de țiței pe zi. În cazul gazelor, lucrurile nu stăteau astfel. O sursă de gaz, care astăzi era viguroasă, putea să fie mâine complet secată. Uneori se întâmpla așa, alteori nu.

Totuși, independent de acest lucru, nimeni nu crezu un cuvânt din ceea ce spusese reprezentantul Gazprom. Toată lumea era de acord că fusese o demonstrație de forță. Gazprom, cea mai mare întreprindere din Rusia și cel mai mare producător de gaze naturale din lume, dispunea singur de cel puțin o șesime din zăcămintele de gaze naturale existente în lume. Prin intermediul unei rețele de conducte cu o lungime totală de 150 000 de kilometri, uriașul concern energetic exporta gazul, la prețuri moderate, în celelalte state CSI și la prețurile pieței mondiale în Europa.

Și, în mod deosebit, așa cum o demonstrase și acest incident, Germania era de mult timp complet dependentă de gazele rusești. Dacă escalada conflictul ruso–american, nu se îndoia nimeni că Rusia ar închide robinetul de gaz dacă Europa se situa de partea SUA, în conformitate cu obligațiile asumate prin tratatul NATO. Rezervele de gaze naturale erau ca și inexistente; și, din punct de vedere tehnic, depozitarea gazului natural era mult mai complicată decât cea a petrolului.

Dacă în trecut vecinul francez fusese deseori privit chiorâș din cauza politicii sale nucleare, acum privirile aruncate peste Rhin erau tot mai invidioase. Franța producea 81% din electricitate în centrale atomice, mult mai mult decât oricare țară din lume. Și din punct de vedere tehnic nu era nimic de reproșat reactoarelor nucleare: în cele din urmă, viitorul aparținea energiei atomice? Partidul Verzilor din Germania luă net poziție împotriva acestei idei și, în preajma alegerilor, pierdu drastic din voturi. Celelalte partide preferară să nu se pronunțe.

Tânărul care îl machia pentru apariția la televiziune era nervos. A șterge cu un tampon fața viitorului rege îi depășea evident rezistența nervoasă. Abu Jabr îi zâmbi încurajator în oglindă. Sau măcar încercă să facă asta; el însuși era tensionat.

Pipăi foaia de hârtie împăturită în buzunar. Știa că nu o va putea scoate și între timp învățase textul pe dinafară, totuși ducea din când în când mâna la ea. Se gândi că, în definitiv, această hârtie era o armă. O sabie a cuvântului.

Sau cel puţin aşa spera.

Fusese zguduit de amploarea distrugerilor din Riad. Magazine incendiate, case distruse, faţade mutilate, şi, în plus, imaginea tancurilor americane care patrulau! Totul trebuia schimbat cât mai repede posibil. Cel mai mult îl impresionase letargia care domnea în oraş şi în întreaga ţară, în măsura în care putuse el să vadă. *Inshallah*[1]*!* Acesta nu reprezenta un răspuns. Nici nu era ceea ce aştepta Dumnezeu de la oameni. Luptele încetaseră de câteva săptămâni, dar nu punea nimeni mâna pe lopată ca să înlăture dărâmăturile.

Miller băgă capul pe uşă.

– Intraţi imediat în emisie, Înălţimea Voastră.

Între timp, Abu Jabr aflase de la Miller că acesta era căsătorit, avea trei copii şi locuia într-o suburbie a Bostonului. Şi îşi făcea probleme cum vor putea păstra casa dacă benzina se termina.

– Aveţi discursul? întrebă Miller.

– Nici o grijă.

Abu Jabr se ridică având manuscrisul în mână.

De fapt era discursul lui Miller. Sau, în orice caz, îl discutaseră împreună, acceptase câteva modificări şi exersase pe baza lui. Miller era un om de presă cu experienţă, şi araba lui era acceptabilă, chiar dacă prefera să vorbească engleza. Îl anunţase că îl va consilia atât timp cât dorea.

Nu suna ca şi cum alegerea i-ar aparţine într-adevăr lui Abu Jabr.

Abu Jabr nu fusese niciodată la o şcoală, aşa cum astăzi se întâmpla cu copiii. Mama sa îl învăţase cititul şi scrisul cu ajutorul Coranului. El ar fi preferat să meargă la şcoală. Şi era decis să facă în aşa fel încât şi în viitor copiii să frecventeze şcoala.

Deşi mai fusese în studiourile de televiziune, de fiecare dată era surprins de luminozitatea acestora şi de dogoarea degajată de reflectoare. Chiar erau necesare? Cu toate progresele făcute de tehnică?

În timp ce Miller vorbea cu directorul de imagine, Abu Jabr scoase din buzunar biletelul, îl despături, îl netezi şi îl intercală cu grijă între foile discursului. După care, condus de un asistent care îl trata de asemenea deosebit de respectuos, se îndreptă către locul în care va sta în timpul discursului său.

---

[1] În lb. arabă, în original

Ultimele corecturi. Cineva îi mai aranjă barba, altul se ocupă de felul în care cădea *ghutra*, verifică *agal*-ul, șnurul simplu pentru care insistase el. Încă nu era rege.

Începu ca la probe. Miller dădea încurajator din cap, directorul care număra timpul rămas, pe degete, în sens descrescător, apoi se aprinse lumina roșie deasupra camerei.

Discursul era bine scris, atât din punctul de vedere al rezonanței cuvintelor, cât și în ce privește conținutul. Bineînțeles, era vorba despre evenimentele din ultimele luni: accidentul de la Ras Tanura, o încercare de acoperire a altui accident, anume pătrunderea apei în câmpul petrolifer Ghawar. Despre cum situația scăpase de sub control. Abu Jabr simți cum vocea lui deveni mai aspră când citi pasajele care criticau fuga guvernanților în fața mâniei poporului.

– Aceste persoane nu mai pot pretinde să guverneze țara noastră. Luă bilețelul cu textul asupra căruia cugetase ore întregi și continuă: Totuși, nu vreau să fac apel pur și simplu la descendența mea, citi el și îl văzu pe Miller încordându-se. Tatăl meu a întemeiat această națiune, dar pot eu să ridic vreo pretenție pe această bază? Nu știu. Știu însă că această țară trebuie să își regăsească unitatea. Eu sunt gata să devin regele vostru, dar voi trebuie să fiți gata să mă acceptați ca rege al vostru. Pretind să știu dacă vreți asta. Pretind să știu asta de la fiecare dintre voi. De aceea cer un scrutin, în cadrul căruia fiecare cetățean major al Arabiei Saudite, fiecare bărbat și fiecare femeie dispune de un vot pe care trebuie să îl dea în solitudine, răspunzător doar în fața lui și a lui Allah, fie el lăudat. Hotărăsc această consultare a poporului, care va trebui să se desfășoare în următoarele două săptămâni, și sunt invitați să ia parte observatori din toate țările care doresc acest lucru. Numai dacă majoritatea este de acord ca eu să vă fiu rege voi accepta aceasta. *Ma'a as-salaama*[1].

Directorul, care se aștepta la o cuvântare ceva mai lungă, nu știa ce trebuie să facă și îl privea nedumerit. Ar fi trebuit să îi vină o idee. Abu Jabr strânse filele cu scris de mână, se ridică calm și ieși din cadru. Văzu cu coada ochiului că cineva făcea gesturi elocvente prin care cerea încheierea transmisiei.

---

[1] Mergeți în pace! (în lb. arabă, în original)

– Nu așa am convenit, spuse Miller, care veni în camera de demachiaj.

– Ei, da, ripostă Abu Jabr, pentru că este vorba, în cele din urmă, despre un pas către democrație, am fost sigur că nu ați fi avut nimic împotrivă.

Între timp, vânzarea de autoturisme încetase aproape complet. Nici măcar nu mai visa cineva să-și cumpere o mașină, decât dacă era absolut necesar. Începea luna martie, și industria germană de automobile se afla „în cea mai dificilă criză a istoriei“ ei, cum se spunea. Toți producătorii de automobile introduseseră program scurt de muncă și în aer pluteau concedieri masive.

Se zvonea că era posibil să fie mai mult decât o criză. Putea fi agonia.

Criza lovi și alte ramuri industriale. „În Germania, fiecare al doilea loc de muncă este dependent de mașină“ se auzea pretutindeni. Pentru furnizorii direcți ai industriei automobilului, care ca urmare a optimizării prețurilor pe parcursul multor ani oricum nu se bucurau de câștiguri mari și deci nu dispuneau nici de rezerve, falimentul era doar o chestiune de timp. Întreprinderi din rândul al doilea, ca din industria de mașini-unelte de exemplu, trebuiau și ele să strângă cureaua, dar socoteau că aveau șansa de a supraviețui, deoarece mașinile-unelte germane reprezentau totuși ceva în lume, ca și până acum. Cei care își pierdeau cel mai rapid locurile de muncă erau cei cu înaltă specializare, companii promovând noile tehnologii: firme înființate recent încă în curs de a se stabili pe piață și care acum umpleau de săptămâni listele de insolvență. „Topirea high-tech-ului“ boteză un ziar acest fenomen manifestat prin criza fundamentală a unei tehnologii al cărei sfârșit era și așa previzibil – cea a motorului Otto acționat cu benzină – și care conducea la pierderea know-how-ului tocmai în cazul tehnologiilor care promiteau o alternativă și soluții cu viitor.

– Singurele care mai merg sunt autobuzele, spunea Werner.

Era seara, târziu, și stăteau unul lângă altul în camera de zi. Julian, în prezența căruia ei hotărâseră să nu discute nici o veste rea, se culcase de mult.

– Se fac comenzi pentru autobuze într-o nebunie. Nici nu ai crede că americanii cumpără tocmai autobuze. Astăzi, la cantină, l-am întâlnit pe unul care se ocupă de afacerile cu America; mi-a spus că nu mai fac

față cu documentele pentru export. După cât se pare, acum își organizează rețele de transport în toate suburbiile lor uriașe.

– Dar în SUA nu se mai construiesc autobuze? se miră Dorothea.

– Ba da. Dar se pare că nu sunt suficiente.

Conducerea hotărâse să se renunțe definitiv la proiectul de construire a unei mașini noi, la care lucra Werner, și care fusese înghețat la începutul lunii decembrie. Deci nu va mai exista un succesor la actualul model din clasa mijlocie.

– Cu alte cuvinte, rezumă Werner, am aruncat pe apa sâmbetei două-trei sute de milioane de dolari.

– Nici nu avea sens să se cheltuiască alți bani pentru o mașină pe care nu o va mai cumpăra nimeni, fu de părere Dorothea.

Werner privi în gol.

– Asta nu pricep. Bun, avem o criză. Dar o criză se sfârșește cândva. Și atunci?

Un moment de tăcere păru că îi soarbe cuvintele. Timp de o bătaie a inimii, părea că nu spusese nimic. Dorothea își aruncă privirea prin camera de zi elegantă și vastă, privi ferestrele înalte, căminul zidit din piatră plată, cenușie, și pentru prima oară se gândi că era frumos, dar nu tocmai comod. În definitiv, fusese făcut să arate frumos în fotografii.

– Și dacă nu se întâmplă așa? Dacă nu se sfârșește? întrebă ea încet.

Werner trase adânc aer în piept, scoase un sunet ciudat și îi aruncă o privire scurtă, caustică. Aproape ca și cum ea nu ar fi spus nimic, continuă:

– Noua direcție impusă de conducere este: concepte alternative! Mașini cu celule combustibile. Electromobile. Hidrogen. Există o mulțime de astfel de proiecte, dar în laborator. Experimentale. Va mai dura cel puțin zece ani până să apară ceva pe stradă, aprobat de TÜV. Asta gândind optimist. Pentru că nu trebuie să dai greș. Cred că hidrogenul este cel mai exploziv din cât cunoaștem. Ca să folosești așa ceva pentru acționarea mașinii... Doamne! Nu aș vrea să fiu pilot de încercare!

– Și electromobilul? întrebă Dorothea.

– Este clar, acesta ar fi grozav. Electromotorul este visul unei mașini. Dar la așa ceva ai mereu probleme cu bateriile și nu cred că vreodată se va rezolva asta. Mai curând ar fi realizabil un model cu acționare hibridă. Cum japonezi au făcut deja de ceva timp. Pe vremea aceea conducerea a spus că nu ar fi de noi. Dar, în cele din urmă, este

doar o soluție tranzitorie și ne mai lipsește experiența. Teoretic se știe cum funcționează. Înhami alături un electromotor și un motor pe benzină și combini avantajele fiecăruia. O soluție veche, s-a încercat acum o sută de ani. Dar în practică totul arată altfel. Detaliile. Ar trebui să luăm totul de la început. Se opri, înghiți în sec și continuă: Dacă nu decid să angajeze specialiști în materie și să îi dea afară pe cei ca mine.

Dorothea întinse mâna și o puse peste a lui. El tremura în interiorul lui și ea simțise asta toată seara.

– Nu este atât de simplu să concediezi pe cineva.

El dădu din cap și ea sesiză că se mai liniștise.

– Cum merge magazinul? întrebă el cu un zâmbet silit.

– Bine, răspunse Dorothea. Este remarcabil că acum avem deschis și după-amiaza. Merge bine cu Monika și cu copiii. Julian și Maia se împacă bine.

– Cu banii care este situația?

– Nu atât de bine ca pe anumite pagini de internet, dar în ultima săptămână erau vreo patru sute de euro, cu toate că a trebuit să plătesc și reparația lăzii frigorifice.

Abia acum își dădu seama că în întrebarea lui Werner vibrase un ton ciudat. Ea îl privi și întrebă:

– Dar de ce întrebi?

El privi în podea.

– Ni se vor reduce salariile. Înștiințarea am primit-o astăzi. Aprobată de consiliul de conducere.

Le va merge mai bine, pentru că între timp magazinul Dorotheei prospera. Faza în care orice câștig mai mare era anulat de reparații ori de amenajări necesare era depășită. Acum, la sfârșitul fiecărei săptămâni rămânea câte ceva; în plus, putea să asigure necesarul de alimente al gospodăriei din produsele al căror termen de valabilitate tocmai expira, ceea ce însemna economii suplimentare. De când avea deschis și după-amiaza, veneau tot mai mulți copii care își cheltuiau banii de buzunar pe dulciuri, benzi desenate sau mici imagini de colecție. Magazinul devenise un punct de întâlnire în sat, o poziție pe care se gândise să o promoveze. Intenționa ca vara să organizeze o sărbătoare a pieței, așa cum fusese obiceiul aici cu douăzeci de ani în urmă. Se

interesase și de persoana din cadrul primăriei pe care trebuia să o contacteze în acest scop.

De câteva zile, urmărea o femeie care venea zilnic, căuta timp îndelungat prin rafturi – trecuseră prin mâna ei cu siguranță fiecare cutie și fiecare borcan –, pentru ca, atunci când la casă era coadă, să se așeze și ea în rând cu coșul în care era marfă de zece–doisprezece euro. Dorothea avea senzația că femeia îi supraveghea fiecare mișcare. Era neliniștită. Femeia avea părul scurt, negru, aproape că nu avea sâni și era cam grăsuță. Arăta normal, nu ca cineva cu probleme psihice ori așa ceva.

Dorothea începu să o urmărească prin fereastră, după ce femeia ieșea din magazin. Aceasta urca într-o mașină cu un număr de înmatriculare care nu era local. Bun, asta nu era nimic anormal, putea fi o mașină de firmă, înregistrată cine știe pe unde. Dar cumulat cu comportamentul ei... Și nu pleca niciodată imediat. Întâi nota ceva într-un carnețel. Poate câți euro cheltuise? Nu, pentru asta îi lua prea mult timp.

În cele din urmă, când erau doar ele în magazin, o întrebă direct dacă este de pe aici, pentru că nu o mai văzuse prin sat.

– Nu, răspunsese femeia, vin din Buchfeld.

– Buchfeld? Dorothea auzise de această localitate, dar nu putea spune în ce direcție se afla. În orice caz, nu era prin apropiere. Și cum se face că veniți tocmai la magazinul meu?

Femeia păru că se hotărăște să vorbească:

– Da, sinceră să fiu, ca să învăț.

– Să învățați?

– Nu vreau să vă fac concurență, nu vă faceți griji, spuse pripit femeia. Intenționez să deschid și în localitatea noastră un magazin. Cum ați făcut dumneavoastră aici. Cred că ne lipsește așa ceva. Și m-am gândit că o dată, de două ori pot să trag cu ochiul la dumneavoastră...

Dorothea o măsură surprinsă pe femeie, neștiind ce să facă într-o asemenea situație. Apoi își aminti un pasaj din carnețelul Amaliei Birnbauer. Zâmbi.

– Puteți să-mi puneți întrebări pur și simplu. Nu cred că am ceva de ascuns. Pe mine mă cheamă Dorothea Utz, continuă ea și îi întinse mâna.

Cealaltă i-o strânse, vizibil destinsă.

– Gabriele Elser. Mai simplu, Gabi.

– Mai bine să ne întâlnim la o cafea, unde vom discuta despre tot, propuse Dorothea. Dacă suntem două, putem face o societate de achiziții. Am putea comanda cantități mai mari, în condiții mai favorabile, iar marii comercianți ne vor băga în seamă.

Se întâmplă într-o zi în care oricum totul mersese prost. Werner trebuia să facă pe neașteptate ore suplimentare la birou. Șeful îi restituise prezentarea la care migălise de mult: conținutul era în regulă, dar nu corespundea noilor cerințe privind aspectul. Și era nevoie de ea mâine. Lui Werner i se plânseseră unii oameni că cei de la departamentul organizatoric nu aveau în aceste vremuri grele altceva de făcut decât să producă o mulțime de directive și formulare. Acum îi venise lui rândul. În întreaga prezentare trebuiau utilizate alte fonturi, alte fundaluri, alte combinații de culori etc. Trebuia să rămână mai mult peste program, nu avea ce face. Dar asta era o problemă de când cu asociația pentru transport economic la și de la birou.

Le telefonă celorlalți. Dacă nu ar putea să întârzie și ei, el o făcuse când fusese rugat, pentru că fiecare avea probleme... Nu. Doi dintre colegi aveau treburi urgente și trebuiau să plece la fix.

Intră pe site-ul lui Margit și căută la rubrica „Transport ocazional și în caz de urgență“, găsi doi oameni care conduceau pe traseul lui și care din când în când erau de acord să mai ia și pe altcineva cu ei, dar nu reuși să-l contacteze telefonic pe nici unul dintre ei.

Și timpul trecea. În loc să se ocupe de prezentare, stătea de o oră cu telefonul în mână. Nici nu se punea problema ca prezentarea să rămână în starea în care era. La nevoie, trebuia să înnopteze într-un hotel.

Apoi îi veni ideea să o sune chiar pe Margit Müller și să-i spună direct ce problemă avea.

– Da, se întâmplă tot mai des, oftă ea, și aș vrea să știu cum se poate rezolva. Dar știi ceva? Sună-mă când termini și te duc eu.

– Chiar așa? întrebă surprins Werner.

– Doar ești clientul meu preferat, răspunse ea.

Era seara târziu când ea îl lăsă în parcarea Park & Ride din Untere Buchen. Werner era impresionat de mașina pe care o conducea ea; un automobil de lux, cu siguranță având un consum dureros de mare. Era bucuros că ea îl adusese și în același timp se simțea penibil. Avea senzația că nu va putea să îi mulțumească suficient, așa că rămase

făcându-i semn cu mâna până când aceasta dispăru, apoi înjură din toată inima.

Mașina lui se afla pe ultimul loc din parcare și încă de departe avu presentimentul că ceva nu era în regulă. Era singur în întuneric. Din cele două felinare cu care era dotată parcarea, funcționa doar unul, din cauza economiei de curent, care pâlpâia sporindu-i neliniștea. Tufișurile din jur erau cufundate într-o ușoară pâclă, trezindu-i amintirea unor scene de film cu asasini și nebuni care se furișau nevăzuți.

Apoi observă ce nu era în regulă. Fir-ar să fie, rezervorul era deschis. Ceva ce nu era normal, pentru că ar fi trebuit încuiat.

În timp ce se grăbea către mașină, i se părea că bătăile inimii îl sugrumau. Nu putea fi ceea ce...

Ba da. Hoții de benzină. În ultimul timp se transformase într-o adevărată epidemie; aproape zilnic apăreau în ziare astfel de știri. Îi forțaseră brutal capacul rezervorului, tabla era deformată, vopseaua era zgâriată. Capacul rezervorului era pe jos. Werner deschise maşina și încercă să o pornească, dar degeaba. Indicatorul de combustibil nici nu se clinti.

Werner își duse mâna la ochi, îi blestemă pe hoți, pe șeicii petrolului și pe toți cei ce puteau fi făcuți vinovați de această situație împuțită! Scoase telefonul mobil din buzunar, se gândi la Margit și la mașina ei cea mare, la lucrurile ei scumpe și își spuse că făcea o greșeală, da, *o greșeală.*

În aceeași zi, târziu după-amiaza, puțin înainte de ora închiderii magazinului, intră un bărbat care purta un costum scump și niște ochelari ultimul răcnet. Contrasta cu locul, iar Dorothea își zise că probabil se va interesa de drum sau ceva asemănător. Totuși acesta întrebă:

– Întâmplător sunteți doamna Utz?

– Da, răspunse Dorothea.

El îi întinse mâna, pe care ea o simți rece și oarecum brutală.

– Eberfeld. Aș vrea să vorbim un moment.

Un reprezentant de firmă? Cineva de la primărie, pentru festivalul de vară?

– Da, despre ce este vorba?

Bărbatul își puse mapa subțire de piele pe măsuța pe care se afla casa de marcat.

– Știți că ademeniți clienții supermarketurilor Fixkauf și EuroCenti din Duffendorf, ceea ce este contrar legii concurenței?

Dorothea fu străbătută de un fior rece. Simți că i se face rău.

– Poftim?

– Determinați tot mai mulți oameni să cumpere de la dumneavoastră, în loc să cumpere de la supermarketurile de unde se aprovizionau până acum.

Era avocat? O amenința. Era incredibil. Ce își închipuiau aceștia? În Dorothea se trezi spiritul de contradicție. Dar pe undeva era măgulitor că aceste magazine mari vedeau în ea concurența.

– Da, și? Este cel mai normal lucru din lume. Eu ofer marfă, dumneavoastră oferiți marfă, iar oamenii decid de unde cumpără. Ce înseamnă asta? Eu nu mă plâng că Fixkauf vinde laptele mai ieftin decât pot eu să îl cumpăr.

Bărbatul o privi impasibil.

– Există ceva ce se numește drept concurențial. Legi care reglementează ce este permis și ce nu este permis.

– Nu am știut să fi făcut ceva nepermis.

– Atunci v-aș putea ajuta eu. Avocatul deschise mapa, scoase din ea o hârtie verzuie și i-o vârî sub nas. Era unul din fluturașii ei. Aici le calculați oamenilor câtă benzină economisesc dacă în loc să meargă la Duffendorf vin la dumneavoastră. Îi numiți explicit pe clienții mei. Aceasta este reclamă comparativă și nu este permisă în această formă.

Dorothea simții că genunchii începeau să îi tremure.

– Dar...

– Puteți citi chiar dumneavoastră textul de lege corespunzător. Scoase un plic și continuă: În mod normal v-aș fi trimis avertismentul prin poștă, dar la dorința clienților mei vi-l înmânez personal, pentru a vă asigura cu această ocazie că toți clienții mei sunt dispuși să discute.

Îi întinse plicul.

– Asta ce înseamnă?

– Dacă dumneavoastră vă închideți magazinul – care oricum pare puțin rentabil –, clienții mei vor renunța la a continua procedura în instanță. Îi mai dădu o carte de vizită. Mă găsiți oricând la acest număr. Bună ziua.

Plecă. Dorotheei îi trecu prin cap că pe undeva era iritant faptul că acesta nu lăsase în urmă o dâră cu iz de pucioasă. Așa ar fi trebuit. Sau avea ea guturai?

Pe urmă i se făcu teamă și trebui să se așeze. Fusese totdeauna coșmarul ei. Să nu încalce vreo prevedere legală – care erau atât de numeroase, încât pentru a le citi pe toate aveai nevoie de o slujbă cu timp normal de lucru – și pe urmă să aibă necazuri.

Îi tremurau mâinile atât de tare, că sfâșie plicul când îl deschise. Despături scrisoarea. O parcurse în grabă. Jargon juridic, din care nu înțelese mai nimic – cu excepția cifrelor aflate în treimea de jos a filei mari, groase și centrate. În ce le privea, era exclusă neînțelegerea.

Concurența îi solicita plata unei taxe care era mai mare decât tot deverul înregistrat până acum. Altfel o vor aduce în fața instanței.

Când și când, Markus avea sentimentul că pierduse noțiunea timpului. La Bare Hands Creek toate zilele decurgeau la fel. Dimineața se scula când Taggard își târa picioarele prin camera de zi până la baie, se spăla apoi cu apă rece ca gheața, cu care niciodată nu se obișnuise, în timp ce Taggard făcea cafeaua. După încă o zi de muncă tâmpă, la fel ca toate celelalte, seara, frânți de oboseală, mâncau împreună, rar schimbând câte un cuvânt, după care el se culca pe canapeaua ce îi pricinuia dureri de spate și îl lipsea de orice senzație de intimitate.

Nu mai lucra la grajd, ci la „siloz“, cum era denumită masiva, posomorâta construcție, care în interior arăta ca un labirint de mici cămări, coridoare și rezervoare. Aici se păstrau proviziile de grâu, orz și mei, iar sarcina lui era să aereze cerealele și să le cearnă permanent, și de asemenea să pună curse pentru șoareci și să le controleze. Din când în când, putea să macine grâu, cu un aparat de măcinat, care, spre surprinderea lui, era acționat electric. Mai exista, ca rezervă, un astfel de aparat, dar acționat mecanic, îi explicase Abigail, o femeie înaltă, tristă, de cincizeci și ceva de ani, care se ocupa de siloz. Ea purta pulovere pe care și le tricota singură și avea un păr lung, ondulat, care probabil nu văzuse vreodată un salon de coafură.

Între timp se intrase în luna martie, vestea calendarul lui Taggard din bucătărie. Zăpada dispăruse, ploua mult și drumurile din sat erau pline de noroi. Oamenii spuneau că o lună februarie atât de caldă nu mai apucaseră.

În lipsa zăpezii, pădurile păreau sinistre, întunecate, se umpluseră brusc de zgomote. Cei care patrulau auzeau animale, iar trosniturile neașteptate îi făceau să tresară.

În siloz era uscat, dar era întuneric și răcoare. Uneori, Markus deschidea ușile ca să vadă ce se afla în spatele lor. Găsea lăzi cu nuci de exemplu, sau un îmblăciu, sau saci plini cu semințe mici cu dungi negre și albe.

– Sunt semințe de floarea-soarelui, îi explică Abigail atunci când o întrebă.

– Se mănâncă? întrebă din nou Markus înainte de a-și aminti că în Germania văzuse deseori pâine cu semințe de floarea-soarelui.

– Se pot mânca, răspunse Abigail. Dar trebuie decojite. Merg prăjite, la salată. Dar noi facem, în principal, ulei din ele.

– Ulei?

– Ulei de floarea-soarelui. Cu o presă.

Ulei. Markus privea semințele din palmă și pentru prima oară după mult timp se gândi la Keith Pepper. Cum i-o merge? Oare o mai trăi? Parcă trecuse o veșnicie de când văzuse în garajul acestuia cum funcționa un motor cu ulei vegetal.

Aceasta să fie soluția? Avea în mână biletul de călătorie datorită căruia putea pleca din Bare Hands Creek?

Își aminti și de pachețelul din portbagaj, în care se aflau niște obiecte colțuroase, învelite în folie de plastic. Erau componentele ce trebuiau înlocuite pentru a trece motorul la combustia cu ulei vegetal. Înainte nici prin cap nu îi trecuse că vreodată va șurubări la vreun automobil, dar, după toate cele câte trebuise să facă aici, nu mai găsea de neimaginat măcar să încerce. Tatăl său fusese totdeauna un meșteșugar pasionat, fratele lui meșterea și acum, așa că trebuia să posede și el niște gene corespunzătoare. Și, pentru că tot ajunsese aici, mai trebuia doar să...

Să fure. Un sac cu semințe de floarea-soarelui.

În același moment știu că nu o va face. Era exclus.

În timp ce se întorcea către depozit, pentru a pune înapoi în sac cele zece semințe din mâna sa, încercă să își dea seama clar ce anume îl consterna mai mult: faptul că în Bare Hands Creek era practic captiv sau că, cu toate acestea, se integrase aici și nu își mai imagina că va mai pleca vreodată.

CAPITOLUL 44

– Regele Faruq, murmură Abu Jabr Faruq Ibn Abdul-aziz Al-Saud în fața oglinzii, în timp ce își aranja *ghutra*. Trebuia să se obișnuiască.

În spatele lui, prin ferestrele hotelului, se profilau siluetele clădirilor futuriste din Kuwait City. Întâlnirea conducătorilor țărilor arabe exportatoare de petrol era prima lui ieșire în afara țării după urcarea pe tron.

La scrutin, peste șaptezeci la sută din populație se pronunțase în favoarea sa. Rezultatul se previzionase încă de timpuriu și după numărarea tuturor voturilor el avea 71,3% din votanți de partea sa.

– O mișcare inteligentă, confirmase acru Frank Miller. În nici un alt mod nu v-ați fi putut întări atât de mult poziția.

– Da, spusese Abu Jabr și abia atunci își dădu seama ce voise să spună reprezentantul guvernului america: și față de SUA.

De asta era atât de acru.

Cineva bătu ușor la ușă.

– Este vremea, Înălțimea Voastră.

Se auzise vocea lui Ahmad, asistentul său. Da, era vremea. Vremea să apară în adunare.

Până la centrul de conferințe erau doar trei sute de metri, dar distanța trebuia parcursă în automobilul de lux aurit, cu un convoi de motocicliști drept escortă. De-a lungul străzii atârnau drapele, erau postați oameni de ordine, iar în spatele lor copii agitau stegulețe. Abu Jabr le făcea semn cu mâna, fără să știe dacă putea fi văzut în interiorul automobilului.

În fine, păși în sala de conferințe care, ca de obicei, era un amestec de tradiție beduină imortalizată în beton și tehnică occidentală în

materie de conferințe. Când îl întâlni pe primul dintre ceilalți monarhi, remarcă faptul că una era să revendice puterea argumentând prin descendență, tradiție sau recurgând la loialitatea armatei și cu totul alta era să simtă în spatele său majoritatea celor pe care îi guverna.

Privirile care îl întâmpinară erau grăitoare. Bineînțeles nu se îndoia că se vorbea pe seama lui că ar fi rege grație americanilor. Totuși, prin consultarea populației se eliberase tocmai de această menghină. Americanii nu i se mai puteau opune, pentru că era evident că s-ar fi opus poporului saudit. Și ceilalți conducători știau asta. Citea în privirile lor neîncredere, dar mai ales teamă, o teamă jalnică și nedemnă. Nimeni dintre ceilalți nu știa cu adevărat câți dintre supuși îl urmau. Și nici unul dintre ei nu ar fi cutezat să încerce să afle.

Desigur că datora mult evenimentelor tulburi din ultimele luni. Noua conjunctură îi dăduse posibilitatea să ajungă acolo unde conducători străluciți ca regele Faisal sau regele Abdallah eșuaseră: tăierea radicală a privilegiilor familiei regale, chiar suspendarea lor. Averile din străinătate ale fugarilor fuseseră sechestrate, apanajele celor rămași, reduse la minimum. Prin acestea nu se pusese capăt doar unui lux privit cu crescândă nemulțumire de către popor, dar și finanțele statului fuseseră reglate, chiar și în noile condiții.

Așa că, atunci când îi veni rândul, Abu Jabr putu să vorbească cu o încredere în sine surprinzătoare și pentru el.

După partea introductivă, conformă uzanțelor, așa cum se obișnuia și cum se aștepta din partea lui, și după o retrospectivă cuprinzătoare asupra evenimentelor petrecute, regele Faruq trecu la subiectul petrol.

– Arabia Saudită este încă o țară cu mari rezerve de petrol și cu una dintre cele mai înalte rate de exploatare din lume. Totuși, trebuie să ne luăm adio de la pretenția de până acum de a produce oricât de mult petrol dorim. Dimpotrivă, Arabia Saudită va reduce mai întâi producția. Am discutat îndelung cu experții societăților noastre petroliere și m-am convins că multe dintre vechile câmpuri petrolifere au fost suprasolicitate în ultimii ani. Dacă dorim ca ele să nu aibă aceeași soartă ca Ghawar, acum este momentul să reducem extracția. Ceea ce înseamnă că prețurile la petrol vor crește în continuare.

Îl salută cu o mișcare a capului pe bătrânul fost ministru saudit al petrolului și inițiator al primului embargou al petrolului Ahmed Zaki Yamani, invitat de onoare la conferință, și continuă:

– Știm că *sheikh*[1] Yamani a avertizat permanent să nu lăsăm prețul petrolului să crească prea mult, deoarece petrolul și-ar pierde importanța predominantă în producția globală de energie. Această îngrijorare poate fi îndreptățită sau nu, fapt este că nu mai avem nici o influență în acest sens. De asemenea, sunt convins că ar trebui să privim cu ochi buni majorarea prețului petrolului. Și petrolul scump este o materie primă prețioasă și căutată și va rămâne așa și în viitor. Zăcămintele de petrol sunt averea cea mai de preț a țărilor noastre și trebuie să încetăm să o risipim cât mai rapid și cât mai ieftin posibil. În loc de asta, trebuie să tindem să o administrăm înțelept, ceea ce înseamnă: cu economie. Scopul nostru trebuie să fie ca și copiii noștri, copiii lor și copiii copiilor copiilor noștri să beneficieze de acest petrol.

Cuvântarea fu tradusă și transmisă în toată lumea. Tuturor le deveni clar că vechile timpuri nu se vor mai întoarce.

– A venit momentul să se asigure prioritate acestei chestiuni.

Vorbele aparțineau unui bărbat bondoc, cu o coamă cu greu stăpânită, care își pipăia permanent nodul cravatei. În mod evident, nu era obișnuit să poarte cravată.

Ceilalți participanți aflați în jurul mesei dădură din cap aprobator și câțiva priviră ceasul pe furiș. Trecuseră deja zece minute peste ora înscrisă pe invitații. Care le fusese comunicată și la sosire. *Cum tempore*. Sfertul de oră academic. Oamenii de știință din rândul invitaților luară lucrurile mai degajat decât patronii din economie, printre care reprezentanți ai concernelor energetice sau ai producătorilor de automobile.

Oricum, priveliștea oferită din sala de conferințe de la ultimul etaj al clădirii cancelariei federale era impunătoare. Grădina zoologică dezvăluia cele dintâi semne ale primăverii, iar cupola Reichstagului strălucea proaspăt curățată în lumina soarelui.

– Vine, spuse cineva, apoi ușa se deschise, și doamna cancelar intră cu pași grăbiți.

Înconjură masa, dădu mâna cu fiecare, era, așa cum se știa din emisiunile televizate, scundă, prietenoasă, hotărâtă. Doar expresia dură reprezenta o noutate pentru invitați.

---

[1] Șeic (în lb. arabă, în original)

I se expuseră diverse concepte, iar ea puse întrebări pertinente, cerându-le vorbitorilor să fie concişi. De unde îşi va procura în viitor Germania energia necesară pentru industrie şi economie, pentru uz gospodăresc şi transport? Aceasta era întrebarea şi ceea ce nu era un răspuns la ea nu era bine-venit.

La început se discută despre energiile alternative. În nici cinci minute, deveni clar că hidroenergia, o sursă aproape ideală de energie, era practic deja valorificată peste tot în Germania unde condiţiile o permiteau. Energia solară? Preşedintele consiliului de administraţie al unui concern energetic admise că, în ciuda iluminării solare moderate în Europa Centrală, exista un potenţial nefolosit. Dacă pe fiecare ţiglă de pe acoperişuri ar fi câte o celulă solară, ar însemna ceva. Dar ar fi două probleme: prima, deoarece energia solară se formează mai totdeauna când nu ai nevoie de ea, sunt necesare investiţii mari nu doar în celule solare, ci şi în dispozitive de acumulare. Şi în special ultimele sunt scumpe. A doua, bilanţul ecologic al celulelor solare este foarte discutabil.

– Asta este o grijă reală sau un pretext? întrebă reprezentantul unei asociaţii pentru protecţia mediului.

– Eu am nepoţi, ripostă preşedintele consiliului de administraţie, şi nu aş dori ca ei, cândva, să trăiască numai la lumina opaiţelor.

Doamna cancelar ridică mâna pentru a pune capăt disputei.

– Poate fi luată în considerare?

I se răspunse cu clătinări din cap. Un om de ştiinţă îşi expuse opinia:

– În perspectiva deceniilor, s-ar putea discuta. Dar în situaţia actuală capitalul necesar ar fi exorbitant. Pe lângă aceasta, lipseşte în mare măsură infrastructura necesară pentru producţie, întreţinere şi aşa mai departe.

– Dar cu energia eoliană cum stăm?

Cum i se explică, existau puţine posibilităţi de a valorifica energia eoliană în spaţiul rural, fără a deteriora peisajul pentru un câştig de energie minor.

– Dacă insistăm ca o turbină eoliană să nu funcţioneze doar ca un mod de obţinere a energiei scutit de impozite, ci să se ia în calcul doar producţia lor reală, explică şeful unui parc eolian, atunci au sens doar parcurile eoliene *offshore*. Proiectă pe perete imaginea realizată pe computer a unei platforme de rotoare de la Marea Nordului şi continuă:

Ne-ar putea sări în ajutor cu știința lor colegii de la firmele petroliere, care au experiență de decenii cu platformele marine.

– Veți râde, dar deja avem la sertar proiectele corespunzătoare gata pentru construcție, spuse zâmbind șeful cercetării dintr-un concern petrolier.

Despre el se știa că fusese rechemat după o pensionare înainte de termen.

– Cât de repede poate merge? întrebă doamna cancelar.

– Cinci-șase ani, dacă lucrăm susținut.

– Atât de mult?

– Vă atrag atenția, zise antevorbitorul cu nepoți, că energia eoliană poate contribui la necesarul nostru energetic doar în măsură limitată. Caracteristicile acestei surse de energie își spun cuvântul. Vântul nu suflă după plan. Dintr-un kilowatt producție eoliană trebuie să oprim ca rezervă 0,9 kilowați. Altfel nu se garantează funcționarea fără dereglări. Este din nou o problemă de conservare a energiei. Noi avem nevoie de energie la cerere. Orice altceva reprezintă doar un supliment.

– Ce produce energie la cerere? interveni doamna cancelar.

Bărbatul cu părul ca o coamă de leu enumeră pe degete:

– Petrolul și gazele naturale, pe care trebuie să le excludem din considerentele noastre. Cărbunele – tot un purtător fosil de energie, care în mod natural va avea și el *peak*-ul lui, ceea ce se va întâmpla în o sută de ani sau mai mult... Privirea lui se opri pe cei de la asociațiile pentru protecția mediului, după care continuă: Este un lucru cert, nu?

– Da. Chiar dacă *peak*-ul cărbunelui se va apropia mai repede, în cazul în care toată lumea s-ar orienta spre cărbune, spuse o femeie cu părul cărunt.

– Ceea ce pentru noi, cei din Germania, nu ar fi problematic, pentru că dispunem de mari zăcăminte de cărbune de bună calitate.

– Utilizarea cărbunelui pentru producerea de energie se reflectă negativ asupra calității aerului, obiectă un bărbat, singurul care purta pulover.

– Actualele instalații de purificare a gazelor de ardere vor rezolva problema.

– Însă nu și pe cea a bioxidului de carbon. În afară de aceasta, o mare parte a rezervelor de cărbuni din Germania este reprezentată de lignit. Exploatarea lui ar deteriora masiv peisajul și spațiul vital.

– Deci în orice caz cărbunele, rezumă situația bărbatul cu coamă leonină și adăugă atingându-și al doilea deget al mâinii: Și, firește, energia nucleară.

– Să o lăsăm pe aceasta, spuse doamna cancelar.

– Nu veți putea.

În jurul mesei se iscă un murmur, care de această dată putu fi potolit doar cu greu.

– Cu privire la energia nucleară există controverse, ştiu, continuă bărbatul după ce doamna cancelar îi dădu din nou cuvântul. Dar este singura sursă de energie care, fără a produce gaze cu efect de seră, poate înlocui eficient combustibilii fosili și acoperi întregul necesar de energie.

Un timp se purtară discuții aprinse. Doar o persoană care se ținea deoparte nu participa la acestea; chiar așa, în afară de „Bună ziua" la intrarea în încăpere nu mai spusese nimic. Era un cunoscut profesor de filosofie din sudul Germaniei, care din când în când modera un talk-show la televiziune și care, la dorința personală a cancelarului – și spre propria lui surprindere –, fusese invitat la Berlin. Ședea pe scaun, un bărbat cu fața rotundă, cu mustață pleoștită și cu părul cam încâlcit, cu mâinile încrucișate pe abdomenul voluminos ca al unui Buddha, privind fără interes agitația.

– Domnule profesor, i se adresă doamna cancelar direct, aș dori să cunosc părerea dumneavoastră.

Bărbatul dădu aprobator din cap, aşteptă până când toate privirile se îndreptară spre el și își drese glasul.

– Eu mă pot înșela, dar impresia mea este că până acum discuția a ocolit adevărata problemă. Întrebarea cum trebuie să producem curent nu este pentru moment cea mai arzătoare. Problema este cum vom pune în viitor în mișcare autovehiculele, cum vom încălzi locuințele. În ultimul caz văd, chiar dacă nu cu plăcere, o anumită utilizare a curentului electric și a cărbunelui. Dar la automobile și la avioane, îmi pare rău, aici suntem la strâmtoare. Și dacă dumneavoastră nu ne veți scoate din această strâmtoare, toate celelalte nu vor folosi la nimic, căci ca să construiți centrale nucleare sau turbine eoliene aveți nevoie de mașini, pe care nu le veți putea pune în mișcare nici cu uraniu și nici cu forța vântului.

Preț de o clipă domni tăcerea. O tăcere plină de spaimă.

Werner stătea mut la masa din bucătărie, recitind la nesfârșit scrisoarea avocatului, iar Dorothea observă că fața îi lua o nuanță roșiatică, foarte rară la el.

– Când citesc așa ceva, aș vrea să arunc o bombă, își ieși el în cele din urmă din fire. Numai tonul acesta arogant... disprețuitor... Blestemații ăștia de avocați ar trebui expediați toți pe Lună. Fără costume de cosmonauți.

De alături, din camera de zi, se auzea televizorul. Julian se uita la vreo emisiune de știință, noua lui pasiune. Era tocmai vorba despre intenția actuală a guvernului federal de a construi mai multe instalații de lichefiere a cărbunelui, pentru a putea asigura cândva combustibilul și fără importuri de petrol. Comentatorul relata că tehnologia respectivă fusese descoperită în 1913 de către chimistul german, laureat al Premiului Nobel, Friedrich Bergius și întrebuințată prin anii '30 pentru producerea de benzină sintetică din cărbune. Procedeul nu mai fu privit cu ochi buni deoarece combustibilul obținut în acest fel pusese în mișcare în primul rând mașina de război a lui Hitler.

– Julian, strigă Dorothea, nu se poate puțin mai încet?

Cu o întârziere plină de nemulțumire se auzi și un „Da, da..." Sonorul televizorului coborî aproape insesizabil. Reportajul se referea acum la completarea și ea planificată a rețelei de termoficare. Construcția de centrale–bloc, adică de mici centrale termice, a căror căldură radiată, în loc să se piardă în mediu, să fie folosită la încălzirea locuințelor din cartierele din jur trebuia favorizată prin politica de impozite.

Ceea ce lor, aflați departe de oraș, nu le-ar folosi la nimic.

– Întrebarea este, zise Dorothea, ce facem concret. Să închid magazinul?

Werner nu spunea nimic, privea doar fix scrisoarea.

Dorothea trase aer în piept cu putere. O durea și numai exprimarea în cuvinte a acestui gând. Adăugă gesticulând:

– Nu vreau asta. Pur și simplu nu vreau.

– Aici este mârșăvia, spuse Werner cu voce gâtuită. Firmele acestea mari pot să te amenințe cu procesul, după care tu în orice caz ești ruinată doar în urma cheltuielilor cu avocatul. În timp ce ei îl plătesc din banii pentru corespondență. Râse amar și adăugă: Cam atât despre tema „egalitatea în fața legii".

Dorothea avea impresia că în orice moment va fi doborâtă de zbuciumul din sufletul ei.

– Mă simt atât de neajutorată... șopti ea.

În fine, el lăsă blestemata de scrisoare, se ridică și veni să o îmbrățișeze. În fine. Chiar dacă el însuși era tot atât de neajutorat.

– Mai întâi vom consulta un avocat. Îl sun pe Volker, el sigur cunoaște unul bun. Și care nu prezintă imediat și o notă de plată aberantă. O mângâie pe spate. Iar eu... eu am să caut căi de a ne descurca cu banii puțin mai bine decât până acum.

Dorothea ar fi vrut să se lase pradă doar îmbrățișării și mâinilor lui, dar gândurile i se învârteau în jurul acestei ultime afirmații a lui Werner. Ce o fi vrut el să spună cu asta?

În seara următoare, când Werner veni din nou cu acel consilier de plasamente, Krahn, Dorothea începu să priceapă. De data aceasta el avea și o mapă mare, plină cu documente.

– Desigur că voi ați urmărit ce se transmite la știri, nu? începu el.

Dorothea înregistră enervată că o tutuia așa din senin.

Krahn continuă:

– Acum a recunoscut și guvernul nostru că nu folosește la nimic să ai electrocentrale. Cu ele poți să asiguri traficul feroviar și poate și circulația troleibuzelor, mai mult nu. Pentru toate celelalte este nevoie de combustibil cu care să umpli motorul. Oamenii tocmai înțeleg acest lucru. Ceea ce încă nu le este clar, continuă el și ridică iarăși arătătorul uscățiv, dar le va fi foarte curând este că nu se poate renunța la bătrâna noastră benzină.

Dorothea împinse tava cu sendvișuri în mijlocul mesei. Werner vorbise atât de mult la telefon, că apucase să ia numai câteva înghițituri.

– Dar se vorbește atât de mult astăzi despre hidrogen, interveni ea, că ar trebui să fie combustibilul viitorului.

Înainte de a merge la culcare, Julian îi ținuse o lungă prelegere despre asta. Se părea că era o temă discutată și la școală.

Krahn dădu din cap cu un surâs subțire.

– Trebuie să clarificăm ce substanță incredibilă este de fapt petrolul. Conține o enormă cantitate de energie pe kilogram sau pe litru. Este ușor de transportat, poate fi pompat prin conducte simple pe mii de kilometri, dacă trebuie; poate fi încărcat în trenuri, în vapoare sau

camioane-cisternă; poate fi transportat chiar și cu avioane care alimentează în zbor alte avioane. Petrolul este și ușor de depozitat, la presiune normală și la temperatura camerei, în tancuri metalice fără pretenții, nu se strică, nu se alterează, nu se evaporă. Și se manipulează fantastic de ușor. Da, este inflamabil, dar așa și trebuie. Totuși, manipularea lui este suficient de simplă ca să se descurce cu ea și idioții. Depărtă mâinile, după care continuă: Nimic din toate acestea nu se întâlnește la hidrogen. Sau la altă substanță pe care o cunoaștem. Nimic nu depășește petrolul în ce privește densitatea energetică, manevrabilitatea, posibilitatea de transport și de depozitare. Și, în plus, până acum era chiar ieftin și disponibil în mari cantități. Avea toate aceste calități, nu? Dacă mă gândesc bine. Și nici măcar nu ne-am dat seama de calitățile lui.

Dorotheei îi displăcea ca acesta să i se adreseze cu „draga mea". Era evident că nimic nu îl depășea pe acest bărbat în antipatie și grosolănie.

Și mereu acel arătător ridicat atotștiutor.

– Frații Wright, perora el, nu au realizat primul zbor cu motor pentru că s-ar fi priceput mai mult decât alții la aerodinamică. Meseria lor era de mecanici de biciclete. Au reușit pentru că dispuneau de un motor cu benzină suficient de puternic și suficient de *ușor*. Aceasta este chestiunea care în prezent se trece cu vederea când se discută despre circulație. Mereu în atenție se află autoturismele și autocamioanele, dar ce se întâmplă cu avioanele?

– Așa este, confirmă Werner vizibil impresionat. Acestea nici nu se iau în discuție.

Krahn mai devoră cu lăcomie o felie de pâine cu somon.

– Toatele firmele de transporturi aeriene se află mai mult sau mai puțin în cădere, anunță el cu gura plină. Ele se luptau cu situația și înainte de Ras Tanura, dar acum lupta are loc pe viață și pe moarte. Înainte, cheltuielile pentru kerosen reprezentau un sfert din cheltuielile de exploatare, dar între timp acestea depășesc orice închipuire. Și încă există combustibil din rezervele de țiței. După ce și acestea se vor termina, noapte bună! Nu va mai urma nimic în curând.

Urmă un sendviș cu salam, iar vorbitorul continuă:

– Este o spirală a morții. Prețurile călătoriilor cu avionul cresc, numărul călătorilor scade. Imediat ce cetățeanul obișnuit nu își va mai permite zborul cu avionul, fie și doar o dată pe an în concediu, se prăbușește toată șandramaua. Branșa navigației aeriene are nevoie de acest

rulaj mare, totul este construit în acest sens – aeroporturile, avioanele, chiar și orarul de zbor. Aceste companii aeriene nu supraviețuiesc pe socoteala câtorva călători de la clasa business. Pentru că prețurile biletelor de zbor, indiferent de mărimea lor, sunt prețuri de discount. Firmele de transporturi aeriene nu obțin deloc profituri, situație la care nu pot face față pe termen lung. În momentul de față toacă rezervele de capital, amână investiții necesare – ceea ce se reflectă din nou asupra industriei aeronautice – și așa mai departe. Este o spirală ucigătoare în jos. Deja rutele cu deficit de călători au fost anulate, lucru care face și mai neatractive călătoriile cu avionul. În cele din urmă, vor mai rămâne doar câteva avioane particulare pentru cei bogați, dar pentru care nu vor mai exista aeroporturi la standardele actuale. Va urma întoarcerea la pistele cu pietriș.

Werner părea zguduit.

– Deci totul are la bază combustibilul, spuse el și o privi pe Dorothea. Ar trebui să recunosc că până acum niciodată nu mi-a fost atât de clar.

Dorothea se rezemă de pernele de pe canapea și își încrucișă brațele.

– Bun, spuse ea, și ce este de făcut? Petrolul se termină, acesta este un fapt. Și, odată cu el, benzina, kerosenul și așa mai departe.

Cu un rânjet triumfător, Krahn se aplecă asupra mapei aduse cu el și extrase din ea un prospect gros.

– Își face apariția *depolimerizarea termală,* anunță el cu tonul unui director de circ care prezintă atracția atracțiilor. Cunoscută pe scurt și ca DPT.

Desfășură prospectul și îl puse pe masă. Erau vizibile diagrame în culori, ce ar fi trebuit să facă înțeles un proces chimic complicat, alături de fotografii de clădiri într-o zonă industrială, mașini sclipitoare și, în sfârșit, un robinet din care curgea o masă fluidă neagră, petrol după cât se părea.

– Ideea de bază este de a imita ceea ce face natura, explică el. Cu alte cuvinte, să ne facem singuri petrolul de care avem nevoie. Numai că să o facem ceva mai repede, pentru că nu dispunem de milioane de ani. Căci, nu-i așa, astăzi se poate produce artificial totul. De exemplu, diamante. Natura are nevoie de mii de ani și de presiunea exercitată de munți uriași, iar noi construim o mașină care în câteva minute presează dintr-o bucată de cărbune un diamant. Deci, de ce nu și petrol?

Werner arătă către fotografii.

– Unde este asta?

– Fotografiile sunt făcute la o fabrică din Canada, mai exact din Ontario, acolo unde a fost dezvoltată tehnologia. DPT omoară – de aici, atractivitatea acestui procedeu, ceea ce este foarte important – două muște dintr-o lovitură: transformă gunoiul în petrol. Singura condiție este ca gunoiul să conțină și carbon, așa cum se și întâmplă în cele mai multe cazuri oricum cu gunoiul. Bătu darabana cu degetele pe hârtia desfășurată. Pot să facă petrol din anvelope vechi, sticle din plastic, computere învechite, gunoaie de grădină, hârtie veche, gunoi provenit de la spitale, noroaie de la rafinării și așa mai departe; mai precis, această uzină se află lângă o fabrică prelucrătoare de curcani pentru șnițele și utilizează deșeurile de acolo.

– Și funcționează? se miră Dorothea.

Krahn rânji din nou.

– Petrolul nu este o substanță fermecată. Petrolul este un amestec complex de hidrocarburi și atâta tot. Bătu iarăși cu degetele în fotografii: dacă eu aș cădea într-o asemenea mașină, ar rezulta în final cam douăzeci de litri de petrol, ceva gaze, trei kilograme de minerale și șaizeci de litri de apă distilată.

Lucru pe care Dorothea l-ar fi considerat o evoluție către mai bine. Își stăpâni cu greu un zâmbet.

Krahn scotoci prin mapă și, șovăind puțin, extrase câteva documente, simple faxuri capsate într-un colț.

– Ceea ce fac acum este un adevărat serviciu ca între prieteni. În Baden tocmai se proiectează o asemenea instalație, numai că este mai mare, mai modernă, mai eficace. Preluarea deșeurilor și producerea de petrol sintetic simultan este un proiect-pilot pentru o întreagă serie de alte instalații planificate pe tot cuprinsul Germaniei. Îi întinse documentele lui Werner. Totul va fi finanțat de un fond de investiții cu circuit închis, la care eu vă pot încă intermedia achiziționarea de cote-părți, dacă vă decideți repede să participați.

– Hmm... mormăi Werner și răsfoi filele pline de cifre.

– Eu însumi am băgat bani acolo, adăugă Krahn. Altfel nici nu v-aș fi recomandat. Sunt sigur că este cea mai bună investiție. Va aduce beneficii amețitoare. Râse. Dar cel mai bun lucru este că investitorii vor

primi combustibil pentru încălzire la prețuri speciale, imediat ce instalația va începe să funcționeze. Venit privat, avantaj fiscal.

Dorothea îl privi pe Werner, îi văzu expresia feței și putut doar să își spună în gând: „Oh, Doamne, nu!"

– Trebuie să îmi mai explici cum funcționează chestiunea cu ipoteca pe casă, i se adresă Werner lui Krahn.

Pe la ora două noaptea, cu pătura trasă până sub bărbie, obosită, Dorothea cedă în sfârșit. La argumentul ei repetat neîncetat cum că i se părea suspect Krahn și pe deasupra era antipatic, Werner riposta spunând că nu trebuie să se mărite cu el. Ea mai întreba dacă, luând un credit suplimentar, nu ar putea mai bine cu banii respectivi să instaleze un nou sistem de încălzire? Care, de exemplu, să ardă lemn brichetat, un combustibil acum ușor de obținut oriunde? Sau proiectat pentru diverși combustibili?

– Tu crezi că lemnul sau altceva va rămâne la fel de ieftin dacă petrolul se epuizează? riposta Werner. Nu, toate astea sunt mărunțișuri. Șansa noastră este acea instalație DPT, participarea la ceva grandios! Chiar dacă am reduce câștigurile prezentate în prospect la jumătate, totuși vom face un pas cu adevărat mare. Doro, voi scăpa pentru totdeauna de grija asta veșnică a banilor!

Ea oftă.

– Bine, din partea mea...

Un zvon circula prin Bare Hands Creek. Rebecca, fiica reverendului, ar fi însărcinată. Nimeni nu știa cine era tatăl copilului, căci fata nu-i dezvăluia numele.

Markus ignora bârfa. Nu îl privea, el avea alte planuri. Aflase de la Abigail că pentru sfârșitul lunii aprilie era planificată un fel de expediție cu două autocamioane, la Yellow Pine, poate chiar și mai departe. Scopul era de a descoperi cum și cu cine se putea negocia cu restul lumii pentru a se obține ceva medicamente, în măsura în care s-ar mai fi produs așa ceva, sau piese de schimb.

Markus voia să participe la această călătorie. Dar nu știa cum. Dar era convins că va descoperi o cale. Mai era timp.

Până când Bruce, într-o seară, îl acostă pe drum, îl strânse de braț și spuse:

– Prietene, am să îți pun o întrebare și te rog să îmi spui adevărul: ești tatăl copilului Rebeccăi?

Markus îl privi cu ochii mari.

– Poftim? Nu!

– Dar ea afirmă altceva.

– Ce? Este o minciună.

Bruce îl strânse și mai tare de braț.

– Până acum i-a spus doar doctorului Heinberg. Bineînțeles că acesta nu mi-a zis mie, dar am văzut-o pe fată plecând de la el, iar James m-a descusut despre tine, pentru că știe că noi am fost deseori împreună în patrulare. Eu am legat datele între ele.

Markus avu senzația că un laț îi strângea gâtul.

– Nu am avut nimic cu ea, clar? Doar am discutat și ea m-a invitat la prânz, în casa principală.

– Doar ați discutat?

Markus îl măsură cu privirea pe bărbatul cu ten palid.

– Ea era... înfierbântată. Asta am văzut. S-ar putea spune că cerea... Dar nici nu am atins-o. Din cauza asta era chiar supărată pe mine.

Bruce îl privi scrutător și păru că îl crede, pentru că îi dădu drumul.

– Problema este că era minoră când s-a întâmplat. Ceea ce va crea necazuri. După părerea mea, James îi va spune reverendului în seara asta, când după slujbă se vor întâlni în sfatul celor trei. Și, dacă eu am interpretat bine ceea ce am observat, s-ar putea să te aștepte un proces în fața tribunalului satului.

– Tribunalul satului? repetă Markus.

Bruce îl privi grav.

– Dacă a fost viol, noi dispunem pedeapsa cu moartea.

CAPITOLUL 45

Îl cuprinse disperarea. Dacă se confrunta mărturia lui cu a altcuiva, ce se va întâmpla? Pe cine vor crede? Pe el, fugarul, străinul, comeseanul bun la nimic?

Markus privi în jur. Parcă se trezea dintr-un vis urât. Acolo, casele parcă intrate în pământ. Cerul, care prin norii negri ca noaptea vestea apropierea unei furtuni. De jur-împrejur pădurea întunecată, necunoscută, amenințătoare, o pădure neagră, în fața căreia arborii străjuiau ca santinelele. Ce făcea el aici? Nu, sosise vremea să plece. Chiar dacă fuga sa va fi interpretată drept recunoașterea vinovăției.

Avea mașina. Nimeni nu ridicase până acum pretenții asupra ei; mai era în garaj. Nu avea nevoie decât de combustibil.

Se gândi. Aflase că rezervele de benzină și motorină erau într-o grotă, la marginea localității. Terenul era îngrădit, accesul interzis și în interiorul împrejmuirii trăia un cârd de gâște, care, când se apropia cineva, făceau un scandal de se auzea în jumătate de sat.

Acolo trebuia încercat mai întâi. Dar nu, ideea cu uleiul vegetal era mult mai bună. Cam cât i-ar trebui? În caz de nevoie, trebuia să ajungă măcar până la Yellow Pine. Cât era până acolo? Patruzeci-cincizeci de kilometri? De cinci-șase litri de ulei putea să facă rost.

Neplăcut era că Charles Taggard era un adept al uleiului de palmier. Keith Pepper și prietenii lui ar fi luat cu siguranță asta drept o provocare, dar, în ce îl privea, nu îi era de folos. Trebuia să procure ulei de floarea-soarelui.

În bucătăria casei principale. Era sigur că văzuse acolo, odată, o canistră cu ulei.

Repede. Trebuia ca înainte de orice să se grăbească. Începea slujba imediat și se va observa că nu era prezent... Porni pe căi lăturalnice, prin tufișuri, pe ulițe laterale, întunecoase. Ajunse exact când femeile care lucrau la bucătărie tocmai părăseau clădirea sporovăind șoptit.

Putea să își închipuie ce șușoteau.

Ușa nu era încuiată. În Bare Hands Creek nimeni nu încuia ușa casei. Markus se strecură înăuntru și trase cu urechea. Nu mai era nimeni în interior. Deschise ușa bucătăriei.

În întuneric, doar o diodă roșie de la frigider împrăștia o lumină difuză. Nu îi putea folosi decât să recunoască principalele contururi. Markus pipăi suprafețele de lucru din lemn unsuros sau crăpat, mânerele unor cuțite, firimituri de pâine, până când își dădu seama că oricum ar fi trezit suspiciuni dacă intra cineva și îl surprindea. Mai bine ar fi să aprindă lumina și să găsească o motivație credibilă.

Răsuci întrerupătorul și tubul de pe tavan scăldă bucătăria într-o lumină de spital. Mai exista totuși lux. Fu suficientă doar o privire ca să găsească ceea ce căuta: raftul de sub vatră.

Acolo erau două canistre neinscripționate, una albă, cealaltă albastră. Cea albastră era plină. Markus o ridică, îi deșurubă capacul și mirosi: oțet. Nu avea la ce să-i folosească.

În canistra albă era ulei, dar numai pe fund. Nu era un litru, poate nici o jumătate. Cu acesta nu va ajunge prea departe.

Ce era de făcut? Nu avea idee unde ar putea fi depozitat uleiul. Ar fi putut să caute în alte case... sau să meargă la gâște... Ambele soluții erau riscante și disperate.

Parcurse în grabă bucătăria, uitându-se pe toate policioarele și sub toate mesele.

Aici... ce era asta? Un fel de presă? Un aparat demodat, masiv, cu un arbore rotativ, cu ajutorul căruia un piston presa într-un lăcaș de captare. Markus pipăi marginea jgheabului de scurgere și mirosi degetele: ulei.

Fulgerător pricepu ce avea de făcut. Parcă planul fusese pregătit de subconștientul lui, pentru ca la momentul potrivit să poată fi scos din sertar. Va lua cu el presa, canistra aproape goală și o pâlnie în siloz, unde știa în ce încăpere putea să stea nestingherit cu aceste obiecte și cu un sac de semințe de floarea-soarelui.

Trecutul îndepărtat
1913

Pe 29 septembrie, inginerul de 55 de ani Rudolf Diesel se afla la bordul vasului poştal *Bremen*. Ţelul călătoriei sale era Londra, unde voia să participe la o adunare a Consolidated Diesel Manufacturing Ltd.

Rudolf Diesel, inventator al motorului care-i purta numele, era un om cunoscut. În urmă cu șaisprezece ani, motorul lui funcționase pentru prima dată cu succes; de aproape cincisprezece ani, era produs în serie la Augsburg. Nave cu motor, camioane și locomotive erau deja acționate prin intermediul lui.

Rudolf Diesel, gânditor genial, nu prea avea talent de om de afaceri. Anii lungi de procese pentru patentarea invenției lui îi slăbiseră sănătatea. Totuși, ceilalți călători relatau mai târziu că Diesel era binedispus seara, când revenea în cabina lui.

Apoi Rudolf Diesel nu mai fusese văzut. Într-o noapte dispăru de pe vaporul în care naviga spre Londra.

Pe 10 octombrie, echipajul pilotinei olandeze Coertsen zări în apă un cadavru. Marea era atât de agitată, încât acesta nu reuși să îl scoată. Fură recuperate doar câteva obiecte din hainele mortului – un etui de ochelari, un portmoneu și un flacon cu pastile. Eugen Diesel, fiul inventatorului, identifică mai târziu aceste obiecte ca fiind ale tatălui său.

Împrejurările exacte ale morții sau dispariției lui Rudolf Diesel nu fură clarificate niciodată. Nici până astăzi nu fu înlăturată bănuiala că ar fi fost asasinat din dispoziția unor mahări din industria petrolului, care câștiga tot mai mult teren. În acea vreme Diesel lucra la un motor acționat cu ulei vegetal. După moartea sa, cercetările lui fură abandonate și aproape tot restul secolului fu dezvoltat numai motorul pentru combustibil fosil.

Prezent

Markus tresări. Ce? Ce? Adormise pe scaun, cu capul rezemat de perete...

Ah, şi totul îl durea. Avea și amețeli. Iar brațele... oh...!

Încă pe jumătate ameţit, privi în jur şi încercă să înțeleagă. Cât de târziu era? Habar nu avea. Iată și presa... da, și uleiul.

Acum, când văzu masacrul din fața lui, își aminti totul. Podeaua era plină de semințe presate. Sacul se golise pe jumătate. Și în borcanul în care strângea uleiul lichidul urcase doar de două degete.

Își aminti cum intrase la un moment dat în transă: pârghia se rotește la stânga, resturile afară, se pun noi semințe, pârghia se roteşte la dreapta, mai tare, mai tare, până când iese o picătură, două... Mai departe și mai departe. Fără să gândească, fără să numere. Tot ce făcea era să preseze semințele cu toată puterea.

Și cândva uitase ce însemna asta și de ce o făcea.

Nici nu își imaginase cât efort era necesar. Cât de seci erau semințele astea. Nu avea nici o șansă; ar avea nevoie de un milion de ani și de recolta pe un an pentru a umple rezervorul mașinii lui.

Și cât gunoi făcuse!

Da, un zgomot. Un zăvor deschis. Pași. Era iarăşi ziuă? Petrecuse toată noaptea aici?

Nu era posibil! Sau poate că da? De aici, dinăuntru, nu se vedea nimic, nici întuneric, nici lumină.

Se ghemui și se apucă frenetic să facă ordine. Cu mâinile, pentru că nu se gândise la obiecte precum mătura și făraşul, iar acum era prea târziu să le mai aducă.

Pașii se apropiau. Markus înțepeni, încercând ca prin proprie voință să devină invizibil.

Ușa fu deschisă brusc. Normal, Abigail, cine altcineva?

– Bună, Abi, zise Markus și încercă să schiţeze un zâmbet. Ce este pe aici arată mai rău decât...

Ea nici nu îl ascultă. Îl privi cu ochii larg deschiși, apoi se întoarse și o luă la fugă țipând.

– *Aici! El este aici!*

Suna de parcă el o așteptase cu cuțitul ridicat.

Markus lăsă totul și fugi după ea, dar era deja prea târziu.

Săriră pe el și îl puseră jos. Îl apucară de brațe, de picioare, de păr, de gât și cineva strigă ceva despre proviziile la care el ar fi atentat. Acuzația părea brusc mai gravă decât violul din cauza căruia era căutat și ațâță la culme mânia bărbaților. Îi răsuciră brutal mâinile la spate

trosnindu-i încheieturile, îi legară mâinile smucind dureros de ele. Procedară la fel și cu picioarele. Îl târâră prin noroiul drumului plin de băltoace și mizerie, până la piața din fața bisericii. Acum înțelese Markus la ce folosea parul înfipt acolo. De când venise în sat se întrebase care era rostul lui, și acum...

– Aduceți-l pe reverend! strigă cineva, în timp ce el era legat de par, sângerând și murdar.

Un altul strigă:

– Făceți-i proces!

– Spânzurați-l!

– Să nu mai lungim vorba!

Strigau la el, îl loveau atât bărbații, cât și femeile, toți turbați de furie, îl urau, se temeau de el. Frică îi era și lui, gâfâia, inima i-o luă razna și el nu se putea împotrivi în nici un fel.

– Unde este reverendul? auzi el strigându-se în vânzoleala din jurul său.

– I-am spus, vine imediat!

– Nu o mai lungiți! Spânzurați-l!

Lovituri. Și de picioare. Scuipături în față. Pentru că umblase la rezerve. Să lași o fată însărcinată – se mai văzuse, să o violezi – se mai întâmplă, dar să atentezi la rezerve...

Era mai simplu să se fi dus în pădure. Nici un urs nu ar fi fost atât de rău față de ceea ce se întâmpla aici...

Apoi o voce răsună din senin, acoperind totul, o voce pe care o cunoștea:

– Stați!

Era Taggard.

Toți se dădură într-o parte, lăsându-l să se apropie. Ceva i se scurse lui Markus peste ochi, flegmă ori sânge, dar își dădu seama că zâmbea. Căuta privirea protectorului său și zâmbea.

Taggard nu răspunse zâmbetului, îl privea doar grav.

– Are dreptul la un proces corect, strigă el. Are dreptul să fie auzit. Are dreptul...

– Hei, Taggard! strigă cineva. Nu mai face pe grozavul!

– Exact. Aici nu deschizi gura.

Taggard privi în jur, încercând să îi identifice pe cei care strigaseră.

– Nu are nici o importanță dacă eu am sau nu am ceva de spus. Noi încă suntem în America. Aici există dreptate și lege...

– Tipul a furat! Și a violat-o și pe fata reverendului! Ce să-i facem unuia ca el?

– Acuzațiile nu sunt dovedite, strigă Taggard. Până la dovedirea vinovăției lui, orice om este socotit nevinovat.

Cineva strigă cu o voce care se frânse:

– Dar am văzut ce a făcut! Am văzut cu propriii noștri ochi că stătea între sacii goi!

– Unde este reverendul? se șoptea împrejur.

Brusc apăru un bărbat cu un pistol, care zise:

– Dați-vă la o parte. Rezolv eu problema acum.

Toți se retraseră. Toți, cu excepția lui Taggard, care rămase unde era, clătinând dojenitor din cap.

– Nici nu se discută asta, Joe!

Joe respira zgomotos.

– Poate cineva să îl tragă deoparte pe idiotul acesta?

Taggard fu apucat de niște mâini și fu scos din dreptul liniei de tragere.

Markus privea gura neagră și rotundă a țevii. Se părea că gândurile i se blocaseră. Cu excepția unuia: „Deci așa este, așa este când mori“, gândi el calm.

Apoi se întâmplară simultan două evenimente. Taggard se smulse cu un strigăt de mânie și o detunătură asurzitoare străpunse aerul, lumea, pădurea.

Soarele se ivi dintre nori, făcând coroanele ude de ploaie ale arborilor să strălucească precum diamantele. Urmele reliefate în noroiul drumului păreau opere de artă modernă. După care o liniște profundă se așternu peste pădure, peste lume, în aer.

„Chiar nu simt nimic“, gândi Markus.

Îl văzu pe Taggard, care, cu spatele la el căzu în genunchi, își duse mâinile la piept și se prăbuși într-o parte.

Dispoziția de a ucide se spulberase. Oamenii îl înconjurară îngroziți pe Taggard, îl întoarseră pe spate, îi pipăiră cămașa îmbibată de sânge, se cerură o pătură, apă, se strigă după doctor.

– Mai trăiește!

– Repede, chemați-l pe doctorul Heinberg!

Apăru doctorul însoțit de reverend și îngenunche lângă rănit.

– Trebuie să îl ducem în casă, îi spuse reverendului.

– Duceți-l înăuntru, ceru reverendul și arătă spre propria casă. Apoi făcu un semn către Markus: Dezlegați-l!

Privirea pe care i-o aruncă lui Markus fu rece.

Ziua se dovedi lungă. Markus stătea în biroul reverendului, păzit de un bărbat înarmat, care nu scotea un cuvânt. Se scurgeau oră după oră. I se aduse ceva de băut, iar un alt bărbat, tot atât de tăcut, schimbă garda.

Camera avea un aer sever. Pereții erau albi, iar plantele de pe pervazul ferestrei reprezentau singurul ei ornament.

Și cărțile. În trei dulapuri, în spatele geamurilor, și Markus își petrecu timpul încercând să descifreze titlurile. Desigur că erau multe cărți religioase. Cea mai frecventă temă se pare că era cea a sfârșitului lumii. Reverendul mai avea multe cărți despre ecologie, politică și agricultură. Pe un pupitru se afla un volum gros, purtând titlul *Cultura biblică a ogorului*.

Prin ușa întredeschisă lua la cunoștință câte ceva din ceea ce se petrecea în casă. Prosoape pătate de sânge și strachini erau duse de colo-colo. Mirosea a dezinfectante. Uneori se auzeau voci înăbușite.

– ... Nu e bine...

– Poate să...?

Se deschideau uși și erau închise cu grijă. Pași. Apă care curge.

Între timp, Markus obosi; ar fi putut să adoarmă. O femeie îi aduse un măr și un colț de pâine, care îl mai înviorară.

Îl auzi pe reverend.

– Da, vin, spuse acesta.

O ușă se închise, apoi din nou liniște.

Probabil că îl vor expedia de aici, gândea Markus. Surghiunul era o pedeapsă potrivită pentru cei care atentau la rezervele unei comunități. Cu siguranță că așa se va proceda.

Cândva observă că soarele ieșise dintre nori în cealaltă parte a casei. Stătuse toată ziua aici?

– Trebuie să mă duc la toaletă, i se adresă el paznicului său.

Acesta îl privi ciudat și Markus înțelese că iarăși dăduse greș. În America nu se ducea lumea „la toaletă“, ci la „baie“. Niciodată nu va învăța asta.

Paznicul îl însoți la locul nenumit. La ferestre erau gratii, nici vorbă să poată evada. Doar urină, se spălă pe mâini și, când reveni pe coridor, îl văzu așteptând pe reverend. O siluetă masivă în semiîntuneric.

– Trebuie să intri la el, spuse acesta.

– OK, încuviință Markus, înghițind în sec.

Îl urmă încet pe reverend, conștient că în spatele lui se aflau paznicul și arma acestuia. Arătă către ușa în dreptul căreia se oprise reverendul.

– Aici?

Small îi făcu semn să se apropie și șopti:

– Nu va supraviețui acestei nopți. Știe. A vrut să mai vorbească cu tine încă o dată, între patru ochi. Poartă-te corespunzător.

Markus înghiți în sec.

– Așa voi face.

Intră, auzi ușa închizându-se după el, fu înconjurat de mirosul de spital și de moarte și îl privi pe bărbatul întins pe spate, în pat, cu pieptul bandajat, cu un prosop peste umeri, palid, cu ochii și mai adânciți în orbite decât până acum.

– Ah, Markus, vorbi el cu greu. Sunteți aici. Bine.

Markus se apropie mai mult.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. A fost o prostie din partea mea să apelez la rezerve.

– Dar de ce ați făcut-o?

– Am vrut să obțin ulei pentru mașina mea. În loc de motorină. Și să o șterg înainte de a fi făcut răspunzător pentru chestiunea aceea cu fata reverendului.

Taggard îl privi gânditor.

– Da, într-adevăr a fost o prostie, spuse în cele din urmă.

– Îmi pare rău, zise Markus strivit.

Taggard făcu semn către un scaun.

– Trebuie să vă mai spun ceva. Așezați-vă, va dura puțin.

Markus trase scaunul aproape și se așeză în așa fel încât el și interlocutorul lui să se poată privi cu ușurință.

– OK.

Fostul agent CIA părea că își aduna forțele. Era ca un decatlonist, care, după ce concurase la nouă discipline sportive, mai avea de dat o singură probă, cea mai grea.

– Trebuie să știți, începu el, că l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră.

CAPITOLUL 46

Markus se simţi ca lovit în cap cu o măciucă.

– Adevărat?

Ca şi cum unui muribund i-ar mai fi ars de basme.

Fruntea lui Charles W. Taggard se îmbrobonase de sudoare. Discuţia îl obosea, îi era greu să vorbească. Mai târziu, Markus avea să înţeleagă că acesta retrăia evenimentele ca o persoană care destăinuia un secret pe care îl purtase în sine mult timp.

– Ce ştiţi despre afacerile tatălui dumneavoastră, Markus?

Markus îl privi şi trebui să se gândească.

– Mai nimic. Eram încă un copil când a murit. Pentru că Taggard tăcea, aşteptând, continuă: Ceea ce ştiu este că în cele din urmă a încheiat un contract pentru una dintre descoperirile lui, care ne-a adus mulţi bani. După moartea lui. Se opri, ca şi cum ar fi înţeles acum ceva. Bani fără de care nu aş mai fi aici. Toată această aventură, firma cu Block, nu ar fi fost niciodată posibilă fără...

– ... fără aceste două milioane de euro, completă Taggard. Îl urmărea pe Markus, părând că ştie că acesta se întreba cum naiba... Omul cu care tatăl dumneavoastră a negociat contractul eram eu.

– Dumneavoastră?

Taggard zâmbi cu greu.

– Mărturisesc că m-am mirat de coincidenţă când am văzut în ziar numele şi fotografia dumneavoastră... Dar probabil că în viaţă există mai puţine coincidenţe decât credem noi.

Markus se aplecă spre interlocutor.

– Atunci trebuie să ştiţi ce fel de descoperire era! Noi nu ştim.

Taggard dădu din cap a confirmare şi păru că luptă pentru a mai putea respira o dată.

– Nici nu trebuia. Nimeni nu trebuia să afle.

– Dar...

– Toate se leagă, Markus. Descoperirea, contractul, banii. Efracţia. Şi accidentul.

„Nu, îşi spuse în gând Markus, nu!“

– Înainte de a lucra la CIA, am lucrat la o consultanţă managerială, Eurocontact. Nimic deosebit la prima vedere; mulţi absolvenţi din promoţia mea au intrat în branşa consultanţei. Pe vremea aceea era în mare ascensiune. Se câştiga incredibil de bine, dar se şi muncea pe măsură. Firmele de consulting puteau să îi aleagă pe cei mai buni. Era şi un fel de evidenţiere. Inspiră horcăind, dar adăugă: Era normal.

– Pot să fac ceva? se interesă Markus îngrijorat. Să deschid fereastra? Să chem medicul?

Taggard dădu negativ din cap.

– Continuaţi să mă ascultaţi atât timp cât plămânii mei nu intră în colaps. Trebuie să mă eliberez, asta este tot ce mai contează.

– OK.

– Deci... Privită din exterior, Eurocontact era o firmă de consultanţă managerială, dar de fapt lucram în strânsă colaborare cu NSA, National Security Agency. Făceam spionaj economic. Sarcina noastră era de a asigura supremaţie economiei americane în lume cu mijloace ilegale, dacă era nevoie. Tuşi cu un zgomot înăbuşit, care nu prevestea nimic de bine, dar continuă: Atunci eram mândru de ceea ce făceam. Credeam cu adevărat că era o cauză bună.

Markus îl privi neliniştit cum se chinuia la fiecare frază.

– Descoperirea tatălui meu...

– Imediat. Nu merge chiar atât de repede. Este timp pentru mai mult decât câteva cuvinte şoptite. Îşi umezi buzele cu limba. Primeam informaţii de la NSA dacă în Europa se iniţia ceva alarmant. Ştiţi că NSA dispune de un sistem de ascultare la nivel mondial, care interceptează toate convorbirile telefonice, faxurile, e-mailurile şi aşa mai departe, indiferent unde au loc. Acest sistem se numeşte ECHELON; în ultimii ani a transpirat câte ceva despre el. Este un sistem uriaş; computere care pot recunoaşte limbile şi reacţiona la anumite combinaţii de cuvinte piaptănă toate convorbirile telefonice; alte computere

decriptează informațiile codificate, NSA are tehnici de decodare care, față de ceea ce este cunoscut public, au zeci de ani avans... În orice caz, primeam informații dacă undeva în Europa cineva făcea o descoperire ce reprezenta o amenințare potențială a intereselor americane. Atunci ne puneam în mișcare pentru a îndepărta pericolul.

Markus simți o bănuială crescându-i în suflet.

– Și pe respectivii îi...

– Nu. Asta mă fascina pe mine. Noi eram luptători care ieșeau învingători fără a ucide. Armele noastre erau șiretenia, inducerea în eroare și trucurile juridice. Și, bineînțeles, banii. Pipăi cu băgare de seamă un loc de pe piept și zâmbi când observă privirea lui Markus: Mai merge... După care se pierdu din nou în trecut: Totuși, nu era o plăcere să intri pe mâna noastră. Nu am omorât, dar am ruinat destine. Deseori mituirea era suficientă. Ori șantajul. De, exemplu o vizită la un bordel, care se lăsa cu fotografii compromițătoare. La nevoie, falsificam materialul compromițător, cel vizat riscând să-și piardă slujba sau încrederea unui creditor. Dispuneam de cele mai bune posibilități de falsificare din lume, înțelegeți? Și regizam scenarii pe care victimele noastre nu *puteau* să le întrezărească. Experți mituiți, notari care sub presiunea noastră mințeau – făcusem un sport din a face ca totul să pară legal, din a-i îmbrobodi pe cei lucrați în așa fel, încât atunci când semnau un contract nu știau la ce se obligau de fapt și la ce renunțau. Asta o denumeam „execuția“. Cazul se punea în mișcare. Pentru partea cealaltă urma trezirea, care de cele mai multe ori însemna falimentul. Câțiva perdanți în plus, care umblau peste tot și îi călcau pe toți pe nervi, cum că nu era vina lor, că ar fi fost înșelați – orice. Ulterior, realizam vânzarea către o firmă americană, făceam o afacere bună și protejam de dușmani *american way of life.*

Markus simți că îi ard ochii.

- Totdeauna am considerat poveștile acestea absurde. Teorii ale conspirației, știți despre ce vorbesc.

Taggard închise ochii. Vorbea încet, ca pentru sine.

– Pe atunci luptam contra comunismului. Împotriva asupririi și pentru libertate. Și, din cât puteam vedea, noi, America, eram singuri în această luptă. În mod deosebit nu prea te puteai baza în această privință pe statele europene. Iar Europa ne înfricoșa. Eram oameni de știință în domeniul economiei, nu uitați. Puteam evalua. Vedeam ce gigant

economic era Europa. Dacă nu aveam grijă ca America să domine economic, libertatea noastră era în pericol.

Markus îl examină cu privirea pe muribund și se întrebă dacă nu cumva era lipsit de sensibilitate să încerce să readucă discuția la tatăl său.

Taggard păru că îi citise gândul. Deschise ochii.

– Tatăl dumneavoastră s-a apărat. Nu a vrut să se supună regulilor jocului.

Trecut

Jim Doonan, descumpănit, intră în cameră, închise ușa în urma sa și se sprijini de ea.

– Charly, Westermann al tău ne face probleme.

Charles Taggard, care la cei aproape patruzeci de ani ai săi era cel mai tânăr din echipa South Germany și ca urmare cel se ocupa de detaliile mai neplăcute, privi absent lista.

– Westermann?

– Stuttgart. Inventatorul.

– Ce este cu el?

– Amenință că se va adresa presei.

Charles se frecă la ochi.

– Asta nu se poate. Paragraful nr. 32 al contractului. Dacă deschide gura, intră în acțiune partea punitivă prevăzută în contract și este ruinat.

– Se pare că nu îl interesează. Intelectualii noștri ne-au trimis câteva fragmente din convorbirile lui telefonice. După cum se vede, Westermann deja pregătește ceva.

– *Fuck.* Charles Taggard căzu pe gânduri. Poate că nu a fost o idee bună să îl despărțim de avocatul lui. Acesta i-ar fi putut cel puțin explica acum în ce rahat intră.

– Șeful a hotărât să intre în acțiune echipa MIKADO. Există deja un plan; ei sosesc în seara aceasta.

– Ah, bine.

Grupul MIKADO era echipa care prelua cazurile cele mai dificile. Exact ca în joc, ei erau specializați în îndepărtarea a ceea ce era nedorit,

fără ca întregul să sufere. Strategia preferată era compromiterea respectivului în așa hal încât acesta să nu mai fie crezut de nimeni.

Taggard nu înțelegea cum o vor scoate la capăt cu Alfred Westermann. Omul era smintit. Cu excepția descoperirilor sale, nu avea practic nici un punct slab. Puteai să îi vâri sub nas o femeie goală, că tot nu îl sustrăgeai măcar un moment de la formulele sale.

– Eu am de făcut ceva în treaba asta?

Jim confirmă:

– Tu îi telefonezi lui Westermann, îi explici că totul a fost o neînțelegere și îl rogi să vină mâine-seară la Karlsruhe. La restaurantul Oberlandstuben. Deja s-a rezervat o masă pentru trei persoane. Îi spui că acolo îl va întâlni pe reprezentantul unei firme americane care vrea să îi producă la scară industrială invenția și să o desfacă în întreaga lume.

– OK.

– Dar lucrurile se vor desfășura puțin altfel. O regizare amplă. Bineînțeles că reprezentantul era un om din grupa MIKADO, care îi va promite inventatorului câte în Lună și în stele.

– La ce oră?

– La ora nouă seara. Douăzeci și unu, cum se spune pe aici.

Prezent

– Tatăl dumneavoastră a fost punctual, povesti cu efort Taggard. Dar suspicios. Omul de la MIKADO nu a venit. Am încercat să îl mai rețin, convins că ceva trebuie să fi mers prost. Am telefonat, dar nu am dat de nimeni de la ei. În cele din urmă, tatăl dumneavoastră a ajuns la capătul răbdării și a plecat.

– Și a avut un accident mortal, spuse Markus, cuprins de mâhnire.

– Și a avut un accident mortal. Eu am aflat abia în dimineața următoare. Fusese prezent acolo un om de la MIKADO, dar se dusese în garajul subteran al restaurantului pentru a umbla la mașina tatălui dumneavoastră. Nu știu exact ce a făcut. Desigur că nu ceva simplu, ca tăiatul tuburilor de la frâne, pentru că poliția ar fi constatat așa ceva. Când MIKADO făcea așa ceva, era vorba de high-tech. Cu siguranță că

locul accidentului fusese calculat cu o toleranță în plus sau în minus de zece metri.

– Și o altă echipă a pătruns în laborator.

– Da.

Markus se sprijini cu coatele de genunchi, își împreună palmele și îl privi pe fostul agent CIA și luptător pe tărâm economic.

– Și de ce toate acestea? Ce naiba a descoperit tatăl meu?

Taggard oftă.

– Aș vrea să vă pot spune, dar nu am văzut niciodată documentele respective. Așa erau regulile, înțelegeți? Nu aveam voie să încercăm să dezvoltăm afaceri proprii cu ceea ce experții din spatele nostru considerau a fi invenții importante. Ceea ce mai știu este că era vorba despre un procedeu pe care tatăl dumneavoastră îl denumea *ostracțiune*.

– Ostracțiune?

Markus nu mai auzise niciodată cuvântul.

– În raportul grupului de experți era cotat cu trei stele. Cel mai înalt grad de clasificare.

Markus își storcea creierii.

– Fratele meu mi-a povestit odată despre convingerea tatei că va revoluționa economia mondială cu această descoperire.

– Fără îndoială. În nici un caz tatălui dumneavoastră nu îi lipsea conștiința de sine. Ce-i drept, această caracteristică se întâlnește în general la descoperitori.

– Cu documentele ce s-a făcut?

– Markus, zise apăsat Taggard, nu sunteți într-un roman de Michael Crichton. Orice ar fi fost ceea ce a descoperit tatăl dumneavoastră, nu va salva lumea.

– Spuneți-mi totuși.

Taggard respira iarăși cu greutate.

– Dacă îmi amintesc bine, documentele au plecat către un anume Farsight Institut din Crooked River Pass, Oregon. Ce s-a făcut cu ele după aceea nu știu. Lucruri de acest gen nu le aflam niciodată.

Oregon. Stat vecin cu statul Idaho. Acum o jumătate de an ar fi fost la o aruncătură de băț. Între timp, documentele puteau fi la fel de bine pe fața nevăzută a Lunii.

– Deci așa au stat lucrurile, constată amar Markus.

– După aceasta am părăsit Eurocontact. Pentru o muncă de birou la CIA, cum v-am mai spus. Dar în toți acești ani am fost marcat de participarea mea la un complot soldat cu o crimă. Nu sunt chiar atât de abrutizat cum am crezut... Vocea lui Taggard slăbi și se părea că puterile îl părăseau definitiv. Am vrut să îmi iau revanșa față de dumneavoastră, Markus. De aceea am fost puțin mai atent în ceea ce vă privește. M-am ocupat ca, după accident, fratele dumneavoastră să vă poată scoate din țară. Mă gândeam că, poate, în acest fel voi obține iertarea... Închise ochii și horcăi. Ei, ce credeți?

Markus înghiți în sec, se gândi la săptămânile, la serile trecute... Discuții ca de la bărbat la bărbat, fără importanță în sine, dar pe de altă parte...

– Categoric, zise el, categoric că așa este.

Nu găsea cuvintele prin care să îi spună muribundului că el îi era recunoscător.

Taggard redeschise ochii și ridică cu greu mâna făcându-i semn să se apropie. Murea, vocea îi devenise doar ca o adiere.

– Mai trebuie să vă spun ceva...

Când Markus părăsi încăperea și ușa se închise încet în urma lui, reverendul mai era pe coridor, un munte de om în înserarea care se lăsa.

– Cum se simte? se interesă acesta.

– A spus că vrea să doarmă acum.

Reverendul încuviință din cap.

– Bine. Ați stat acolo o veșnicie. Cu siguranță că asta l-a obosit.

– Nu a vrut să mă lase să plec mai repede.

Un moment domni liniștea, resimțită ca o apăsare în urechi.

– Probabil că nu se va mai trezi, zise reverendul Small. Părea că se închisese în sine. Domnul să îl odihnească.

Markus tăcea. Îl jelea deja în sufletul lui pe omul care îi salvase viața. Care îl primise și împărțise cu el bucata lui de pâine în cel mai adevărat sens al cuvântului.

– Veniți, i se adresă Small și arătă spre ușa casei.

Ieșiră afară. Începea să se însereze. Markus nu putea înțelege. Ziua trecuse ca un fâlfâit de aripă.

În fața ușii, Small îi puse pe umăr mâna lui grea.

– Acum, dumneavoastră.

Mâna era grea de o tonă.

– Nu am fost eu acela, spuse Markus. Mă refer la fiica dumneavoastră.

– Știu. Rebecca nu mă putea minți mult timp. Deși, din păcate, încearcă mereu să o facă.

Îl privi de sus pe Markus.

– Dar ați atentat la rezervele comunității. Lucrul acesta nu poate rămâne nepedepsit. Luă mâna de pe el și continuă: Vom lăsa lucrurile să se liniștească până când soarta decide asupra lui Charles Taggard. După care vă vom aduce în fața judecății și vom decide pedeapsa, așa cum prevăd legile noastre. Până atunci vă pun sub arest la domiciliu. Acum vă întoarceți la casa lui Charles și rămâneți acolo până când veți fi luat.

Pădurea înconjura satul, întunecată și mută, și arăta mai mult decât oricând ca un zid de apărare fortificat. Markus simți că îl podideau lacrimile.

– Am să mă duc, spuse el.

Lacrimile însă nu voiau să vină. Poate pentru că nu știa de ce trebuia să plângă. Pentru tatăl său? Pentru Taggard? Pentru el însuși?

Stătea la masa din bucătărie, la lumina unei lumânări, în timp ce se lăsa noaptea, atent la durerea care îl răscolea.

Revedea imagini, amintiri. Teancul de reviste *Life* pe care, copil fiind, le găsise la gunoi; reviste în format mare, cu fotografii uriașe ale unor peisaje splendide și cu orașe la care visa... Un adevărat tezaur, remarcase el mai târziu – complet, bine păstrat, numere din anii ’50!

La un coleg de clasă dăduse peste niște numere vechi din Reader’s Digest, le obținuse și le devorase. În atmosfera apăsătoare a casei părintești, unde erau conjurate neîncetat apropiatul sfârșit al lumii, catastrofa economică și prăbușirea, aceste reviste reprezentau refugiul, barca lui de salvare, a sa arcă a lui Noe sufletească. Revenise cu adevărat la viață cu ajutorul istorioarelor din ele, care povesteau cum oamenii, prin inteligență și hărnicie, reușesc să învingă piedici și greutăți. Prinsese curaj citind că alții reușiseră să ajungă din spălători de vase, milionari, din lustragii – industriași, din curieri – senatori. Și astfel America devenise pentru el prototipul libertății și al nădejdii. Țara în care, fără opreliști, puteai să te iei la întrecere cu lumea și să te

realizezi. Nu „totul“, cum se simplifică mereu, nu la asta se așteptase. Căpătase încredere în sine, țesuse visuri grandioase, sălbatice și nemăsurate, cu încrederea că putea, *trebuia* ca un vis în care credeai cu adevărat să îți dădea forța ca, în cele din urmă, să îl realizezi. Cu asta se hrănise el din acele articole, istorisiri, mărturii; era nectarul cu care se desfătase, care îl eliberase de frica interioară trăită de tatăl lui, de toată țara. Pentru a trece de la libertatea interioară la cea exterioară nu găsise altă cale decât cea către America. Doar acolo, gândise, ți se acorda libertatea de a învinge ori de a eșua. Acolo, crezuse el, nu exista teama care te împiedica și să învingi, și să eșuezi.

Și acum, asta. Confesiunea unui om care crezuse că apăra America și idealurile ei trădându-le. Care, condus de o frică colectivă, crezuse că salva libertatea.

Iar tatăl său trebuise să moară pentru asta.

La fel și descoperirea care ar fi fost probabil revoluționară.

Poate că în realitate din această cauză era îndurerat. Din pricina unui vis al adevăratei vieți.

Pe la ora unsprezece lumânarea se topise. O stinse, luă lanterna și se apucă de treabă.

– Ați fost nebun, îi șoptise Taggard la ureche, printre altele. Aveți nevoie de motorină? Combustibilul pentru încălzire nu este altceva decât motorină. Acasă la mine este o instalație de încălzire cu petrol, vă amintiți? Desigur că rezervorul este gol, dar asta numai în ceea ce privește cantitatea de combustibil necesară încălzirii. Totdeauna un rezervor cu combustibil pentru încălzit se reumple înainte ca tot conținutul său să scadă la o zecime din capacitate, nu știați? Nu poate fi lăsat complet gol, pentru că ultima zecime este cu depuneri de tot felul. La mine încălzirea este blocată, de aceea am și decuplat-o, dar ultima zecime a rămas totuși în rezervor. Cred că mai sunt o sută douăzeci de litri. Va trebui doar să îi scoateți și să îi filtrați...

Rezervorul era în spatele garajului, fără a respecta normele care prevedeau să fie amenajat cât mai departe posibil de casă. În partea inferioară avea chiar un robinet de scurgere.

Markus strânse toate filtrele de cafea existente prin dulapuri, apoi se duse în spate cu lanterna, cu filtrele, o cratiță și câteva canistre pentru apă goale.

Era o treabă de durată: scurgea o jumătate de litru de combustibil pentru încălzire în cratiță, pe care apoi îl turna prin hârtia-filtru în canistră, reținând murdăria neagră și grasă. Arunca hârtia-filtru folosită, o înlocuia și o lua de la cap. Mirosea, dar după un timp nu îi mai simți izul.

Pe la ora patru dimineața alimentase mașina și mai avea în portbagaj două canistre pline. Își strânse lucrurile în geantă, luă cu el și rufele murdare, toți banii pe care îi găsi și din provizii ce era utilizabil. Și niște scule, nu prea multe, ca să nu îngreuneze suplimentar mașina. Greutatea costa combustibil.

La sfârșit împachetă și notițele lui Block, aflate de la sosirea lui pe un teanc de ziare vechi, acoperite de praf. Chiar dacă nu mai aveau nici o valoare, venise totuși aici pentru ele.

Își spusese asta cel puțin o dată. În această clipă nu știa de ce era aici. Știa doar că trebuia să plece.

Venise timpul. Deschise ușa garajului încet-încet, cu nesfârșite precauții. O fi fost acum noaptea cea mai adâncă, dar și zgomotele ajungeau departe.

Liniște. Nimeni nu striga „Alarmă!“. Era doar întunericul.

Markus urcă în mașină și lăsă portiera deschisă. Înainte de a fi ieșit din garaj, decuplase preventiv lumina interioară a mașinii și lăsase deschisă portiera, pe care nici acum nu o trânti, ci o trase ușor spre el. Duse mâna la cheia de contact, efectuă preîncălzirea. De-ar pleca...

Cui îi era adresată această rugăminte? Cu siguranță că nu Dumnezeului reverendului. Markus răsuci cheia, demarorul urlă ca o sirenă și motorul porni. Accelerație. Trebuia pur și simplu să plece, fără lumini, la nimereală, cel mai important era să ia suficient avans ca ei să nu îl mai poată opri.

Dar nici nu încercă nimeni să-l oprească. Pe drum aprinse luminile de poziție, se orientă și goni afară din satul Bare Hands Creek, prin pădure, pe drum, unde aprinse și farurile cu faza lungă și conduse cât de repede putu.

CAPITOLUL 47

Era frig, lumina îi pătrundea printre pleoapele, iar el stătea ghemuit și oarecum chinuit. Se afla pe bancheta din spate a mașinii, află el când deschise ochii. Da, corect. Nu era chiar atât de rău. Avea impresia că nu se va mai putea ridica niciodată, dar cel puțin era liber.

Era prea frig. Pătura cu care se acoperea nu era destul de călduroasă. Fir-ar... Ce efort să se ridice! Geamurile erau înghețate; nu vedea decât că se luminase deja. Își aminti că oprise pe un drum de pădure îngust, în spatele unor tufe.

Deschise ușa. Aerul rece intră curat și umed. Ieși în patru labe și, în fine, se ridică... Deci, putea să stea totuși în picioare. De jur-împrejur, arbori înălțându-se spre cer și păsărele care fluierau strident spre el.

Urcă din nou în mașină deschizând, de data aceasta, portiera șoferului. Trebuia să verifice imediat dacă mașina mai pornea. Timpurile în care putea suna la service trecuseră probabil pentru totdeauna, se gândi el în timp ce acționa preîncălzirea. Douăzeci și nouă, treizeci... răsuci cheia de contact și motorul porni.

După o jumătate de oră pădurea rămase în urmă, iar Markus intră într-o așezare. Nu era mare, două duzini de case înșirate de-a lungul drumului, una dintre ele fiind un mic magazin, o drogherie sau așa ceva. Opri în fața lui. Localitatea părea moartă, dar pe ușa magazinului atârna o tăbliță pe care scria: „We're open".

Ușa se deschise cu un zgomot ușor. Undeva în spatele harababurii care îl întâmpină pe Markus, se auzi un clopoțel.

Lângă casa de marcat era o tejghea, cu trei scaune înalte, de bar. Unul dintre ele avea tapițeria crăpată. Pe peretele din spatele tejghelei

erau un filtru de cafea, cu un steag american deasupra, și un televizor răpciugos. Promițător. Mai existau și ziare, chiar multe, chiar dacă erau răvășite și cam îngălbenite.

Markus găsi un *Washington Post* de la începutul lunii februarie, toate celelalte ziare erau fie mai vechi, fie publicații locale, neinteresante pentru el.

– Nu mai vin noi, se auzi o voce spartă.

Markus se întoarse. Din spatele rafturilor se apropia o bătrână, care se sprijinea într-o cârjă roz-bombon.

– Ziare, continuă ea. Lipsește mașina. Nu știu de ce. Am telefonat, dar nu am înțeles ce mi-au explicat.

Markus ridică ziarul.

– OK. Îl iau pe acesta.

Era bun și un ziar mai vechi ca să afle detalii despre ce se mai întâmplase în lume. Arabia Saudită avea un rege nou, și încă unul ales de popor. Știrea aceasta, de exemplu, era interesantă.

– Vi-l dau pe un dolar, pentru că nu mai este nou.

Markus scoase o bancnotă de un dolar și o puse lângă casă.

– Spuneți-mi, pot lua și o cafea?

– Proaspăt preparată. Șaptezeci de cenți ceașca.

– OK.

Ea luă un filtru dintr-o cutie și îl puse în aparat.

– Lapte? întrebă ea, în timp ce aparatul șuiera, și ridică o sticlă de lapte în care mai era o substanță brânzoasă, decolorată. Oh, dar nu mai este bun.

– Oricum o beau neagră, spuse repede Markus.

– Nici zahăr?

Ea luă ceașca și o vărsă pe jumătate până ajunse în fața lui, la tejghea.

– Nu, mulțumesc. Markus arătă către o cutie din sârmă în care erau prăjiturele ambalate. Pot să iau din acelea?

– Prețul se află acolo.

Se hotărî pentru o prăjitură cu nu prea multă glazură din zahăr. Avea gust de paie. Căută perioada de valabilitate pe ambalaj și constată că prăjitura era expirată de o jumătate de an.

– Au plecat cu toții, spuse femeia. Au vrut să mă oblige să plec cu ei, imaginați-vă. Dar i-am întrebat: atunci de pisici cine se va ocupa? Și

de magazin? Trebuie să aibă cineva grijă de magazin. Își privi marfa și adăugă: Eh, da. Acum nu vine mai nimeni. Aș fi putut probabil să plec și eu.

Markus o examină cu privirea. Părea să aibă cel puțin optzeci de ani. Avea părul alb, nepieptănat, era slăbită și de-a lungul figurii se vedeau linii albe. Probabil cicatrice de la liftinguri. Emana un iz de parfum dulce, amestecat cu urme de alte izuri neplăcute.

Va trebui să convingă pe cineva din localitatea următoare să se ocupe de femeie. La poliție nu putea să se ducă. Cel mult, să dea un telefon anonim.

Atunci îi veni o idee.

– Spuneți-mi, telefonul dumneavoastră mai funcționează?

Ea îl privi cu suspiciune.

– Cum adică să nu mai funcționeze?

Gura ei scotea un zgomot ca un plescăit.

– Douăzeci de cenți unitatea. Dar trebuie să-mi iau întâi ochelarii, altfel nu pot citi contoarul.

Într-adevăr, telefonul funcționa. Se putea telefona fără probleme chiar și în străinătate. În timp ce suna, Markus socotea cam ce oră ar fi acum în Germania. După miezul nopții, nu? Nu, dacă aici era cam ora zece, acolo era... ora optsprezece? Oricum era seară.

– Westermann, se auzi vocea sonoră a lui Frieder.

– Alo, frate mai mare! Eu sunt!

Drept răspuns urmă un oftat.

– Are nervii tari tipul! Dispare pentru un sfert de an și pe urmă spune simplu „Alo".

– Ce altceva să fi spus?

Frieder șovăi.

– Bine.

Părea că fusese cu adevărat îngrijorat. Nu era de mirare dacă te gândeai că de atunci civilizația se ciocnise de un aisberg numit *peak oil* și era pe punctul de a se scufunda. Întrebă:

– Unde ești? Și cum îți merge?

– Sunt pe undeva prin Idaho și îmi merge... da, nu bine, dar nici prost. Markus își drese glasul. Uite de ce sun... Ai avut dreptate. Tata a fost asasinat. Am întâlnit un bărbat implicat.

– Cine?

– Între timp a murit.

– Nu a fost vorba despre CIA?

– Ceva de genul acesta. Îi povesti pe scurt ceea ce aflase de la Taggard, după care întrebă: Îți spune ceva termenul „ostracțiune"?

– Ostracțiune? Frieder se gândi un timp. Nu, nu l-am auzit niciodată.

– Despre ea este vorba. Era un procedeu.

– Nu îmi spune nimic. Nu știu decât că tata o considera cea mai importantă descoperire a sa.

– Evident că nu o considera doar el.

Frieder oftă.

– Celelalte descoperiri ale lui erau nimic pe lângă ea. Știi...? Nu, nu știi. Deci: s-ar putea ca instalația solară a tatei să își găsească acum valorificarea.

– Nu a făcut-o demult? Vreau să spun, firma ta...

– Părerea mea este că principiul de funcționare este conceput pentru țări cu climă fierbinte. Frieder râse sarcastic – asta se auzi și la telefon. De altfel și tu ai o contribuție.

– Poftim?

– După ce tu ai întins-o, a trebuit să ridic de la clinică lucrurile tale. Cu această ocazie am cunoscut un arab care a manifestat interes pentru instalația solară de acolo. Și – oh, ce căi minunate oferă soarta – între timp omul a devenit noul rege saudit și vrea o instalație de probă în deșert. De la mine.

– Felicitări, spuse Markus și își coborî privirea pe ziar.

Acolo era o fotografie a regelui. Un om în vârstă cu acoperământ alb pe cap și trăsături distinse.

– Din cauza asta, aici toate sunt cu susul în jos, asta pot să ți-o spun, zise Frieder.

– Grozav.

I-ar mai fi spus ceva, dar se gândi la sistemul ECHELON, ale cărui computere interceptau toate convorbirile telefonice din lume și decise să renunțe. Promise că va mai suna cât putea de curând și așa mai departe. După care Markus scotoci fără mari speranțe prin standul cu hărți și, spre surprinderea sa, găsi ce căuta. Desigur că harta Oregonului nord-estic pe care o cumpără nu era prea nouă, dar asta nu mai avea nici o importanță. Mai luă două plicuri cu hârtia de scris corespunzătoare, plăti și plecă.

America în care intrase acum nu mai era cea pe care o cunoștea.

Șoselele, chiar și autostrăzile cu patru până la șase benzi de circulație erau libere de parcă avea loc finala campionatului de baseball sau ca și cum o epidemie secerase populația. Când se vedeau mașini, acestea erau de cele mai multe ori autobuze sau autocamioane; Markus nici nu văzu autoturisme.

Era neplăcut pentru că toți îl urmăreau cu privirea. Când trecu pe lângă un autobuz, călătorii întoarseră capetele; dacă la marginea drumului erau oameni, aceștia își întrerupeau discuția și priveau după el. Și nu puțini dintre acești oameni purtau centuri de piele cu revolvere.

În multe localități străbătute de el se găseau numeroase tăblițe cu „For Sale" pe casele părăsite. În zonele industriale era și mai rău; acestea păreau ca pustiite de vreo catastrofă naturală necunoscută: schelete de grajduri carbonizate, acolo unde se dăsuse foc halelor, fațade în care nu mai era întreg nici un geam, automobile prădate în fața unor barăci comerciale în ruină. Pe multe clădiri ale căror uși și ferestre erau barate cu scânduri atârnau plăcuțe roase de intemperii cu inscripția „Sell Out".

La McCall găsi o cabină telefonică încă în stare de funcționare. Sună la poliție. Bărbatul cu care vorbi oftă, dar promise că se va ocupa de bătrână.

În Meadows opri, scoase plicurile și scrise două scrisori. Pe ambele i le adresă lui Frieder, amândouă conțineau aceeași relatare scurtă despre pățaniile prin care trecuse și despre ce aflase de la Charles Taggard. Una o puse la poșta din Meadows, unde fu asigurat că scrisorile încă se trimiteau în străinătate, poate cu o întârziere mai mare decât în mod normal.

A doua scrisoare o expedie din Fruitvale. Putea NSA să supravegheze în secret toată corespondența? Mai curând, nu. Asta nu se realiza cu computere, ci ar fi fost necesar un număr uriaș de angajați care să deschidă plicurile, să le citească și să le reînchidă.

Din loc în loc mai erau deschise supermarketuri. Acestea erau asigurate cu grilaje masive din oțel, vizibil montate la repezeală, parcările din fața lor erau în mare măsură goale și, dacă cineva își căra cumpărăturile la mașină, era însoțit de un om în uniformă, cu armă pe umăr, care ducea căruciorul de cumpărături înapoi în magazin. Benzinăriile

atrăgeau cu prețuri mici la benzină, dar aveau căile de acces blocate cu lanțuri și pompele de alimentare decuplate. Pentru a nu se crea neînțelegeri, afișe scrise de mână informau: „NO GAS LEFT“.

Markus trecu pe lângă toate acestea. Avea rezervă în mașină, conducea calm, uniform, economic. Oricum, nu prea repede. Cât mai puțină accelerație. Pe cât posibil mers uniform. Avea senzația că simte cum urca combustibilul în carburator și cum scădea nivelul din rezervor tot mai mult. Era aproape dureros, dar îl ajuta să țină în frâu piciorul de pe pedala de accelerație, să nu cedeze obișnuinței.

Pe străzi erau mulți militari. Trecea mereu pe lângă transportoare kaki, pline cu soldați, care se holbau și ei la mașina lui. Și mereu șiruri de vehicule blindate greoaie, în marș către destinații și misiuni necunoscute.

Odată opri la o benzinărie care funcționa. Terenul pe care se afla era înconjurat cu stâlpi din beton și sârmă ghimpată. Femeia care stătea la intrare, într-o cabină cu gratii, strigă la el printr-o deschizătură îngustă:

– De cât?

– De cincizeci de dolari, strigă și Markus. Motorină!

Ea aruncă privirea pe bancnotele întinse, bătu ceva la casa de marcaj și strigă:

– Numărul doi!

Markus conduse mașina la pompa doi. Barem era servit. Un bărbat cu privire indiferentă se ridică de pe scaun, manevră furtunul pentru alimentare și indicatorul se opri la cantitatea de circa treizeci și cinci de litri.

Puțin înainte de Oregon, motorul tuși pentru prima dată. Trase la marginea șoselei, lăsă mașina să se mai răcească, observă singurătatea prevestitoare de nenorociri din jur. Încercă să pornească, dar zgomotul produs era tot neobișnuit.

Așadar, trebuia totuși să se murdărească pe mâini. Ridică fără nici un chef capota motorului, recapitulă în memorie ceea ce îi povestise Keith despre aceste mașinării urât mirositoare și unsuroase și medită. Acolo trebuia să fie țeava pentru combustibil. Dacă se gândea de unde își umpluse prima dată rezervorul mașinii, avea bănuiala că ceva aici era înfundat.

Scoase sculele. Atent la cele care îi erau necesare. După câteva încercări, reuşi să demonteze ţeava. În ea era un mic filtru, total îmbâcsit cu ceva ce arăta a rugină măcinată mărunt. Îl răzui, dar rezultatul fu minor.

Hmm... O vreme privi elementele componente. Putea scoate filtrul şi să spere că totul va fi bine. Cât mai avea de mers? Cam vreo trei sute de kilometri. Sau putea să meşterească un înlocuitor.

Tăie o bucăţică dintr-un maiou şi o fixă în conductă, în locul filtrului. După ce montă totul la loc, întoarse plin de speranţe cheia de contact. Rezultatul fu încurajator: motorul porni pe loc şi torcea ca o pisicuţă. Ca să vezi! Nu fusese chiar atât de greu.

Entuziasmul îl părăsi după mai puţin de o sută de kilometri. Trecuse de graniţa statului şi mergea cu avânt pe Interstate 84, către munţi, trecu de Huntington, când ceva trosni rău prevestitor sub capota motorului. Luă piciorul de pe acceleraţie – o măsură jalnic de ineficientă – şi lăsă maşina să ruleze la marginea drumului. Prin orificiile capotei ieşea fum.

Lucrurile nu arătau grozav şi nici după ce ridică repede capota situaţia nu se îmbunătăţi. Undeva crăpase ceva, totul era stropit cu o zeamă neagră, uleioasă şi aceeaşi zeamă picura neîncetat pe sol, sub maşină.

Ce să facă acum? De la maşină putea să îşi ia adio. Un camion se apropie în mare viteză şi trecu şuierând pe lângă el, ca un monstru sclipind argintiu. Ar putea încerca să facă autostopul. Privi în jur şi constată că singurul semn de civilizaţie în pustietatea lipsită de prezenţa vreunei fiinţe omeneşti era şoseaua, care se întindea de la un orizont la altul. Chiar că altceva nu putea face.

Coborî capota motorului, se duse la portbagaj şi începu să împacheteze. Nu putea lua totul cu el. Transformă geanta de voiaj în ceva asemănător unui rucsac. Provizii, în măsura în care era vorba despre alimente care nu necesitau cine ştie ce pregătire, deşi cântăreau greu. Haine de schimb. Scule, de care credea că va avea nevoie la capătul călătoriei. Lanterna. Şi, pentru orice eventualitate, telefonul mobil.

Dar cu notiţele lui Block ce să facă? Patru volume pline de însemnări lipsite de sens. Dar nu fu în stare să le părăsească, aşa că le înghesui peste celelalte lucruri.

Mai rămâneau cele două canistre cu motorină mai mult sau mai puțin curată. Era păcat de ele. Un moment îi trecu prin minte să le ascundă; poate că într-o zi se va întoarce să le recupereze. Dar imediat își spuse că era o prostie. Mai bine le dăruia celui care îl lua cu el.

Stătea la marginea drumului, cu două canistre albe la picioare și cu rucsacul plin ochi alături. În prima jumătate de oră trecură vâjâind pe lângă el două autocamioane, dar șoferii nici nu se uitară la el. Ba nu, unul dintre ei îi aruncase o privire bănuitoare. Poate că se temeau de ambuscade. Markus spera că va trece și un autobuz, doar văzuse multe pe drum. Cu siguranță că un autobuz ar opri.

Următorul automobil nu fu un autobuz, ci o mașină mică, de un verde țipător, o marcă japoneză. Care opri chiar lângă el. Șoferul, un bătrânel cu fața ridată, deschise portiera din dreptul scaunului de lângă el și îi strigă:

– Omule! Urcă!

Markus îi spuse ce era cu canistrele, dar bărbatul le privi cu regret și zise:

– Păcat, dar nu am ce face cu ele. Este pe benzină, adăugă el bătând cu degetele în volan.

– Poate pentru acasă? Combustibil pentru încălzire?

– Mulțumesc, dar folosesc numai lemn. Slavă Domnului! Haideți, puneți-vă lucrurile în spate. Următorul se va bucura cu siguranță. Unde mergeți? Eu merg la Portland.

Stivuiră canistrele, apoi Markus își consultă harta.

– M-ați putea lua până la Baker City. Eu trebuie să o iau pe aici, spuse el și arătă către un minuscul punct purtând denumirea de Crooked River Pass.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu v-aș sfătui. Pe acolo nu puteți trece. Este o regiune rea. Se uită pe hartă și continuă: mai bine vă duc până la Pendleton. De acolo încercați pe drumul 395 către sud-vest; traseul este permanent circulat.

Pentru Markus propunerea însemna un ocol de o sută cincizeci de kilometri, dar era mai bine să urmeze sfatul; se părea că omul știa ce spune.

– OK.

Plecară.

– Nu puteam să vă las acolo, explică bătrânul, în timp ce mașina încredințată de Keith dispărea din vedere. Să stați pur și simplu pe drum! S-ar putea crede că ultimele luni le-ați petrecut hibernând!

Markus întrebă de ce spunea asta.

– Să nu îmi spuneți că ați dormit în timp ce se petreceau toate. Tulburările? Toți acești idioți care cred că-și pot însuși orice doresc, cu mâna pe armă?

– Am trăit într-un cătun izolat, fără televizor, fără nimic de acest gen, spuse Markus și se gândi că îngrijorarea reverendului era întemeiată: nu se afla pe drum nici de o zi și începuse să povestească despre sat.

Se hotărî să nu mai spună nimic și îl întrebă pe șofer cu ce se ocupa.

– Sunt tehnician, răspunse acesta și arătă către bancheta din spate, pe care se aflau două cutii mari cu scule și cutii din plastic. Tot timpul pe drumuri. Wayne P. Miller, întreținere mașini tipografice și fotocopiatoare. Acum mă mai ocup și de faxuri, sortatoare de corespondență și alte chestii de astea și, mai nou, repar și câte un bancomat. Mai explicit, toată aparatura care într-o formă sau alta lucrează cu hârtie. Sunt pasionat de hârtii, să știți asta. Hârtia înseamnă civilizație. Excludeți hârtia, și cultura noastră dispare. Știți de ce China a fost șapte sute de ani superioară restului lumii? Pentru că avea hârtia, pe când ceilalți posedau doar acel pergament scump și greu de manipulat. Abia când hârtia s-a răspândit și când i s-a adăugat și tiparul, lucrurile s-au schimbat.

Markus confirmă din politețe:

– Este un adevăr aici.

– Dar cu fiecare săptămână este tot mai greu, continuă Wayne Miller. Avea degetele înnegrite; probabil de la cerneala de tipar. Tot mai greu faci rost de piese de schimb. La ce îți folosește să știi ce este stricat și cum poate fi reparat, dacă nu poți avea piesele de care ai nevoie? Nici nu le poți face singur la nevoie; astăzi aparatura este prea complicată. Un copiator modern, vă spun eu... pe lângă el, un computer este nimic. De internet puteți uita: s-a ales praful. Toată vorbăria cu *Information Super Highway* a fost numai o campanie pentru a vinde o grămadă de computere. Dar știința, domnule, știința, o puteți accesa numai într-o bibliotecă. Din cărți. Hârtie, cum am spus.

Trecură de Baker City și mergeau în continuare pe Interstate 84 printr-o vale tot mai pustie, în timp ce bărbatul cu nas borcănat și față ridată îi explica lui Markus:

– ... De ce se duce această țară de râpă? Pentru că noi, cu toții, suntem o adunătură de tâmpiți, de-aia. Nu vorbesc despre faptul că dumneavoastră vă puteți încheia studiile fără a trebui să învățați o limbă străină. Este jenant, dar asta ne putem permite. Nu, eu mă refer pur și simplu la a citi. Peste patruzeci de milioane de americani sunt practic analfabeți. Iar cei care nu sunt petrec mai puțin de o sută de ore pe an citind o carte, dar pierd două mii de ore holbându-se la televizor. De unde te alegi doar cu balast inutil, idioțenii, absurdități. În acest fel creștem monștri fără creier. Uitați-vă în jurul dumneavoastră. Deja de ani de zile rețeaua electrică din California cade periodic, iar la New York – rețeaua de alimentare cu apă potabilă, și asta se petrecea pe vremea când existau greutățile din zilele noastre. Și ce s-a făcut? Nimic! Vă mai miră că acum în California nu mai este curent electric și că la New York a izbucnit holera? Pe mine nu mă miră. Și lucrurile nu vor sta mai bine, vi-o spun eu. Mă uit la clădirile școlilor pe unde mă duc. Pur și simplu se prăbușesc una după alta, de ani de zile. Am reparat fotocopiatoare în încăperi în care tavanele stăteau să cadă. În școli în care jumătate dintre clase erau impracticabile și cursurile se țineau în sala de sport. Iar bibliotecile, dacă mai existau... Vă zic că uneori îmi dau lacrimile. Cărți vechi, uzate, îngălbenite de vreme. Cărți *lipicioase* din cauza murdăriei. Vreau să zic, ce viitor avem dacă frecventăm biblioteci fără o enciclopedie în care să figureze măcar penultimul președinte?

Drumul cobora treptat; se vedeau pământuri de fermă netede și întinse.

– Uitați-vă la mine. Eu nu am studii și nici nu susțin că sunt o autoritate într-un domeniu. Sunt doar tehnician, mă pricep puțin la mașini de tipărit și care lucrează cu hârtie și am citit câteva cărți. Dar, orice ați zice, a fost suficient pentru mine ca să îmi dau seama încotro se îndreptau lucrurile când a avut loc explozia din Arabia Saudită. Era la fel de limpede pentru mine ca un ghid al străzilor. Puteai să râzi amar de prostovanii de la televizor, care începuseră cu „pentru o națiune ca a noastră, bla, bla, bla, chestiunea cu petrolul este o problemă rezolvabilă. În definitiv dispunem de rezervele noastre, în Texas și Louisiana, nu? Dacă în lume se termină petrolul, chestiunea nu ne privește pe moment, nu-i așa?“ Toți niște idioți! Era clar. Cineva care lucrează pentru un mediu de informare pentru idioți trebuie să fie el însuși idiot, altfel nu are calificarea necesară.

Markus recunoscu faptul că îl uluia priveliştea oferită de străzi şi localităţi.

– Şi încă este bine aici, spuse celălalt cu amărăciune. Ce se aude despre oraşele cu adevărat mari... Şi este doar începutul. Să vină şi iarna viitoare – va fi o catastrofă.

Din sens contrar trecu pe lângă ei un camion care transporta un container inscripţionat în limba chineză.

– Vedeţi? Aveţi în faţă secretul previziunii lui Wayne Prescott Miller. Noţiunea-cheie este bilanţul comerţului exterior. Jumătate din populaţie nu poate nici măcar să o spună pe litere. Iar cealaltă jumătate, inclusiv tipii de la Washington, o consideră un amănunt neesenţial. Aruncă o privire către Markus, şi întrebă: Dar dumneavoastră? Ştiţi ce înseamnă asta?

– Raportul dintre bunurile exportate şi bunurile importate.

– Este corect. Întâmplător aţi aflat că de peste treizeci de ani SUA au un bilanţ al comerţului exterior negativ?

– Da, am auzit.

– Şi ştiţi ce consecinţe decurg din asta pentru evoluţia crizei?

Markus privea fix bordul cojit al maşinii.

– Ăă... nu am idee.

Wayne oftă.

– Poate sunt eu un geniu? Deci: bilanţ negativ al comerţului exterior înseamnă că importăm mai mult decât exportăm. Dacă privim mai atent, importăm nu numai materii prime şi petrol – ceea ce nu ar fi rău pentru o ţară foarte avansată, abstracţie făcând de faptul că noi doar ne imaginăm că am fi aşa ceva –, dar importăm şi bunuri de uz general. Boarfe. Videorecordere. Produse din material plastic. Alimente. În cele din urmă, totul. Asta înseamnă că de treizeci de ani consumăm mai mult decât producem. Cumpărăm din toată lumea ceea ce avem nevoie. Şi acum vă întreb eu pe dumneavoastră: cum ne-am putut permite asta? Cum am finanţat noi asta?

Markus îl privi surprins. Cunoştea situaţia încă din anii când studia; chiar fusese întrebat la un examen despre aşa ceva. Dar nimănui nu îi trecuse prin cap să pună această simplă întrebare.

– Ăă... habar nu am.

– Foarte simplu: pe credit. Bizar este că restul lumii nu numai că ne-a vândut produsele ei, dar ne-a împrumutat şi banii necesari pentru

a le plăti. Nu credeți că este remarcabil? Eu întotdeauna am considerat asta remarcabil. Și totul s-a petrecut absolut de bunăvoie. Și, pentru că economia americană s-a bucurat mereu de un renume atât de bun, în fiecare zi dată de la bunul Dumnezeu, cineva se decidea să-și investească banii greu câștigați în SUA, să îi bage în împrumuturi de stat, în acțiuni ale firmelor americane, și anume într-un ritm mediu de un miliard de dolari pe zi. Un *miliard,* omule! Investiții, nota bene, de la care se așteptau venituri. Dar noi am cheltuit banii pur și simplu într-o veselie, mai mult decât ne permiteam, convinși că în următoarea zi vor veni alții. De fapt, nu am produs mai nimic esențial, doar dolari. Hârtie tipărită. Oftă, și adăugă: Asta mă roade cel mai tare.

Pe măsură ce înțelegea, Markus confirma dând din cap.

– Iar acum asta nu mai funcționează. Pentru că nimeni nu mai are bani.

– Exact. De aceea totul se prăbușește. Pentru mine, asta a fost clar de la început. Atunci când restul lumii trebuie să strângă cureaua, la noi se face întuneric beznă. Ceea ce nu am prevăzut a fost că nici eu nu o să mai găsesc piese de schimb. Nu am idee cum vom ieși din fundătură. Instruire nu este și atunci mașinile de tipărit vor fi bune de aruncat, așa că nu se vor mai putea tipări cărți... O luăm la vale, dacă vreți să știți părerea mea.

Ajunseră în cele din urmă la Pendleton. La intrarea în localitate, Wayne parcă mașina într-un loc de popas, îl trase după el pe Markus în birt și nu se lăsă până când, tot întrebând, nu găsi un camionagiu care mergea spre sud, pe Highway 395, și care nu avea nimic de obiectat în privința celor două canistre cu motorină.

Era un bărbat blond-deschis, a cărui față emana o încredere senină. Încercase evident să-și lase barbă, dar până acum obținuse doar niște tuleie blonde, care îi încadrau linia bărbiei.

– Păreți abătut, stabili el după câțiva kilometri, timp în care fredonase încet o melodie, iar Markus meditase la cele auzite mai devreme.

Markus ridică privirea.

– Da, se poate.

– Există vreun motiv?

– Nimic special. Este... eh, situația în care se află lumea. Faptul că petrolul se termină, că se pare că nimeni nu știe cum o vom scoate la capăt...

– Pentru asta sunteţi abătut? întrebă şoferul pe un ton care dădea senzația că se mira.

Lui Markus i se păru pentru un moment că auzea pe cineva care tocmai fusese la psihoterapeut.

– Dumneavoastră nu credeți că este un motiv pentru a fi abătut?

Șoferul clătină negativ din cap.

– Dumnezeu este păstorul meu, el mă va conduce și nu voi duce lipsă de nimic.

Aha, de acolo bătea vântul...

– OK, răspunse prudent Markus, așa văzând lucrurile...

– Dumneavoastră nu credeți așa?

– Hm... nu știu. Se poate să fie așa.

Ceea ce i se întâmplase putea fi interpretat și în acest sens, constată el spre consternarea lui. Dacă ar fi vrut asta.

Șoferul nu răspunse și drumul continuă într-o tăcere neplăcută.

Brusc bărbatul întrebă:

– Când erați copil, nu ați hoinărit cu tatăl dumneavoastră prin păduri?

– Poftim?

Markus tresări. Cu tatăl lui? El ar fi fost extrem de fericit dacă tatăl său ar fi venit să vadă o singură dată căsuța pe care, împreună cu un băiat din vecini, o amenajase în coroana unui pom aflat în grădina din spatele casei. Răspunse:

– Nu.

– Regretabil. Eu am hoinărit. Tatăl meu și cu mine colindam zile întregi prin păduri, cu un cort, cu provizii și cele necesare...

– Trebuie să fi fost frumos.

– Da. Și din asta am învățat ceva: să nu iei cu tine într-o astfel de călătorie mai mult decât ai nevoie.

– Sună rațional, acceptă Markus. Deși nu prea știi dinainte de ce ai nevoie.

– Dar cu cât ai mai multă experiență, cu atât poţi să apreciezi mai bine.

– Fără îndoială.

– Cineva care ar ști *totul* și-ar putea face rucsacul perfect, nu?

Markus încuviință.

– Dacă ar exista cineva care să știe tot, desigur.

– Dumnezeu, de exemplu, îi sări șoferul în ajutor. Dumnezeu știe totul.

– OK, acceptă Markus. Dacă ai hoinări cu Dumnezeu, ar fi desigur recomandabil să lași în seama lui alegerea celor necesare.

Ce se întâmpla? Tipul era cumva drogat?

Șoferul zâmbi fericit.

– Desigur, este o exprimare metaforică, dar, într-un anumit fel, călătorim toți cu Dumnezeu prin viață. Și el ne face bagajele. Înțelegeți? De aceea nu îmi fac nici o grijă în privința petrolului. Așa este. Se apropie sfârșitul, a venit vremea.

– Vremea?

– Vremea întoarcerii Domnului. El ne-a dat petrolul ca să ne încălzim și ca să ne poată funcționa mașinile. Se termină pentru că în curând nu vom mai avem nevoie de el. Aruncă o privire radioasă și adăugă: Foarte simplu, nu? Un prilej minunat de speranță.

Lui Markus îi căzu falca, ceea ce în sine nu era tragic; oricum nu știa ce să mai spună.

– Dar dumneavoastră nu spuneți nimic, remarcă șoferul după un timp.

– Eu... hm... sunt foarte impresionat de această logică, reuși să spună Markus cu mare greutate.

Pe furiș îl măsură cu privire pe individ. Acestea credea cu tărie în ce spunea, era cert.

– Nu sună ca și cum ați împărtăși această speranță. Tipul cu fața lăptoasă îl privea scrutător. Sunteți cumva unul dintre cei care au a se teme de întoarcerea Domnului?

– Nu, răspunse Markus și tuși. Cu certitudine, nu. Nu există nimic care să mă îngrijoreze mai puțin.

– Asta este bine.

– Totuși, mă întreb de ce Dumnezeu, dacă tot ne-a dat petrolul, a repartizat cea mai mare parte a lui la musulmani?!

Ar fi fost mai bine să înghită aceste cuvinte, gândi el imediat după ce se trezi la marginea drumului, împreună cu rucsacul, având încă în urechi zgomotul portierei trântite și uitându-se lung după autocamion.

CAPITOLUL 48

Era pe un drum greșit. De-a dreptul greșit. Ticălosul condusese pe un cu totul alt traseu decât conveniseră la locul de popas. Doar ca să pună mâna pe canistrele cu motorină. Ei, da, când se va întoarce Dumnezeul lui, o să-i spună el părerea!

Markus luase mai întâi în direcția în care dispăruse camionul, până când ajunsese la o piatră kilometrică, alături de care se afla și un indicator de drum. Pe indicator se afla o denumire greșită a unei localități, consultase din nou și din nou harta, până când să priceapă că se afla pe un drum greșit. Între el și țelul călătoriei mai erau o sută de kilometri în linie dreaptă. Și în lung și în lat nu se vedea nici urmă de autovehicul.

După atâta mișcare i se făcuse sete și îi mai era și foame. Se așeză lângă piatra kilometrică, se rezemă de ea, bău câteva înghițituri de apă și mâncă o bucată de pâine veche și puțin din cârnatul pe care îl luase cu el. Apoi se gândi ce avea de făcut.

Situația era foarte serioasă. Se părea că pe o rază de cel puțin cincizeci de kilometri nu exista suflet de om. Proviziile lui nu erau mari, urma să se înnopteze și nu avea idee dacă aici nu existau cumva animale sălbatice și nici cum ar fi putut să se apere de ele. Nu era vesel defel.

Scotoci în rucsac. Telefonul mobil mai avea curent, dar nu exista semnal. Grozav. Dacă ar fi avut cel puțin unul din acele aparate cu receptor GPS încorporat...

Bine că se gândise să ia cu el busola. Consultă încă o dată harta. Mai întâi va face drumul înapoi până în locul în care fusese lăsat, chiar dacă nu îi convenea, apoi încă o bucată zdravănă de drum de-a lungul

șoselei. Dacă venea o mașină, trebuia să o oprească prin orice mijloc, fie și strigând și făcând semne disperate din mijlocul drumului.

Dar nu trecu nici o mașină. Merse și merse de-a lungul drumului, fără să zărească pe undeva vreo casă sau să audă vreo mașină. Totdeauna când consulta harta, constata că mersese mai încet decât se așteptase. Și se făcea tot mai întuneric. Și mai frig.

Într-o parcare de la marginea drumului găsi o cutie din lemn mare, maro, năpădită de ierburi și cu resturi de material antiderapant, suficiente pentru a acoperi partea de jos.

Da. Se putea dormi în ea. Dacă era și comod, asta era altă chestiune. Mai curând, nu. Dar, înainte de toate, era un loc de înnoptat în care puteai să faci o criză de claustrofobie.

Capacul se putea închide. Era bun contra animalelor sălbatice de orice mărime. Dar va izbuti să îl redeschidă? Și va avea aer?

Markus examină obiectul mai amănunțit. De deschis se putea deschide, atât timp cât cineva de afară nu ar fi pus un lacăt la zăvor. Pentru a evita așa ceva, scoase cleștele din rucsac și îndoi zăvorul de mai multe ori până când acesta cedă. Cu atât mai bine. Probabil că nu va închide un ochi, dar smulse toată iarba din jur pentru a căptuși vizuina.

În ciuda așteptărilor, dormi buștean.

În dimineața următoare se simțea ca tras pe roată, zdrobit și țeapăn. Neplăcut nu era cuvântul potrivit; își simțea fiecare mușchi din corp.

Nu avea cum să se spele. Bun, mergea și așa. Oricum nu era nimeni pe care să îl fi deranjat izul lui. Iar dacă venea vreo mașină, se va mulțumi și cu un loc pe platforma pentru marfă.

Mai mâncă puțin din pâinea coaptă în cuptorul de la Bare Hands Creek, ar fi dat un regat pentru o cafea, dar plecă mai departe. Cu picioare pe care le simțea ca ruginite și cu mușchi care protestau la fiecare pas.

Bifurcația care figura pe hartă se dovedi a fi un drum vicinal. Era posibil? Revăzu cu atenție harta, chiar merse mai departe pe șosea, dar aceasta cotea într-adevăr spre nord-vest... Da, se orientase corect.

Să meargă mai departe pe drumul vicinal? Dacă pe șosea nu trecuse nici o mașină timp de o jumătate de zi, cu atât mai puțin va întâlni una

pe aici. Dacă o lua pe drumul vicinal, se angaja la un marș lung și solitar.

Pe de altă parte, nu vedea nici un alt drum. Dacă voia să rămână pe șosea, trebuia să se întoarcă la Pendleton, până unde mai erau șaptezeci de kilometri buni.

Un timp își mai bătu capul căutând o alternativă, dar nu găsi nici una. Deci va merge pe jos.

Pentru început nu întâmpină greutăți. După un timp își găsi un ritm potrivit de mers, se deplasa uniform, adâncit în gânduri și totul părea în regulă.

Dar urmă prima pantă ascendentă.

Și urcă până când își pierdu respirația. Urmă un drum și mai abrupt. Era un drum pentru automobile ori pentru catâri? Apăru și soarele, iar Markus începu să transpire. Din ce în ce mai des trebuia să se oprească gâfâind, să ignore insectele care roiau în jurul lui, fără să aibă puterea de a lovi după ele. Soarele urca tot mai sus, încălzind tot mai tare. Ar fi preferat să umble cu bustul gol, dar asta ar fi însemnat ca soarele să-i ardă pielea și să se aleagă cu nenumărate înțepături de insecte în plus, așa că păstră pe el tricoul leoarcă de sudoare.

La prânz se goli prima sticlă cu apă și mai rămase doar cu una. Dacă nu găsea apă? Până acum nu trecuse pe lângă nici un izvor sau pârâu. Și, chiar dacă ar fi trecut, nu ar fi știut dacă apa era potabilă.

Curelele rucsacului îi intrau adânc în umeri. Sub ele pielea se înroșise, zdrelindu-se pe alocuri. Nici măcar nu era un rucsac adevărat; avea și asta importanță.

Făcu un popas și încercă să stabilească poziția în care se afla. Acest lucru nu era posibil cu exactitate – harta lui nu avea scara necesară –, dar, în orice caz, avea impresia că înainta prea încet. Prea multe pauze, asta era. Pe de altă parte, avea nevoie de pauze pentru că era epuizat.

Ce obositor putea fi să mergi pe jos! Când parcursese ultima dată o asemenea distanță pe jos? Dar oare chiar mersese vreodată atât de mult pe jos? Când fusese elev, făcuse drumeții, dar niciodată mai lungi de zece–doisprezece kilometri.

Și parcursese toate celelalte distanțe totdeauna cu mijloacele de transport. Rușinos, pe undeva.

La prânz se făcuse atât de cald încât fu nevoit să caute adăpost la umbra unui pom. Era cald și la umbră, dar dormi puțin. Doar pământul rămăsese rece; greu de crezut că era de-abia luna martie.

Înainte de a pleca mai departe, revizui conținutul rucsacului. Era lipsit de sens să care după el notițele lui Block. Le scoase. Apoi sculele. Șurubelnițele nu erau grele, la cleștele combinat nu putea renunța. Levierul era greu, dar nu voia să îl arunce, pentru că îl putea folosi și ca armă de apărare. La ce mai putea să renunțe? Poate la ciocan.

Mai deschise o dată unul dintre volumele cu notițe. De fapt era doar un pretext pentru a putea să mai stea puțin. Constată că în sine nu renunțase la speranța de a înțelege cum găsise Block petrol; de a descoperi că Block avusese dreptate și că Taggard nu avusese. Iar dacă reușea să facă asta aici, în mijlocul pustietății, la capătul lumii, în timpul unui marș prin țara nimănui, ar fi fost cu atât mai merituos spre a fi înălțat în slăvi de viitorii poeți.

Dar și de data aceasta fu la fel ca în alte dăți. Răsfoia tabele cu numere al căror sens nu îl înțelegea, privea diagrame de neînțeles și lua cunoștință de termeni cara nu îi spuneau nimic. Va ști vreodată cu certitudine că tot ce era aici nu însemna nimic? Că era doar produsul unei minți deviante?

Citi o notă din jurnal, scrisă de Block mărunt și energic.

> Nu mă dau bătut. Niciodată, niciodată, niciodată. Astăzi a venit preotul, voia să mă convingă să încetez. Un om pipernicit, care habar n-are ce înseamnă o forare, nu s-a murdărit în viața lui pe mâini. Și, cu toate astea, are reumatism, ca să vezi. Și e și prostănac pe deasupra.

Auzea aievea vocea lui Block, cu accentul ei austriac, butucănos, simțea încrederea nezdruncinată pe care o emana permanent acel bărbat și care îl fascinase.

Brusc, Markus simți că va reuși să parcurgă drumul până la capăt. Ce mare lucru? Trebuia să facă un pas, apoi pasul următor și așa mai departe. Atât timp cât făcea pasul următor, totul era în regulă. Doar de atât era vorba, de pasul următor. Nu era necesar să se gândească la kilometri și mile și la alte unități de măsură greu de imaginat; acestea te îngrijorau inutil. Era suficient să te gândești la pasul următor, să îl faci, și tot așa în continuare.

Se ridică și se simți de-a dreptul înaripat. Nu, nu va lăsa aceste caiete aici. Le vârî din nou în rucsac. Nici nu erau atât de grele. Trecu peste umeri curelele rucsacului și făcu un pas, apoi pe următorul și pe următorul.

La un moment dat, începu să coboare. La început îi fu mult mai ușor, dar curând fiecare pas parcă îi smulgea genunchii, iar picioarele începură să îl doară. Încălțămintea potrivită pentru iarnă devenise prea călduroasă; părea și plină de apă. Avea nevoie de voință spre a face următorul pas.

Acum drumul urca iarăși. Din motive inexplicabile, pe câțiva kilometri era pietriș, pe această porțiune drumul era larg și construit ca pentru circulația auto, așa că Markus speră că se apropia de o zonă locuită, dar porțiunea cu pietriș se termină brusc, drumul se îngustă și o luă prin desiș.

Uneori se împleticea și își păstra cu greu echilibrul. Își pusese pe cap un alt tricou, umezit, totuși sângele îi zvâcnea în craniu. Trecea uneori prin noroaie, apoi era din nou biciuit de ramuri peste brațe și peste față. Înțepăturile provocate de insecte începură să îl mănânce, iar dacă se scărpina era și mai rău. Suflecase pantalonii, avea genunchii zgâriați, pulpele sfârtecate.

Nămol? Se consideră nebun. La următoarea zonă mocirloasă căută sursa umezelii, o luă prin desiș, își făcu loc prin tufișuri până ajunse la o baltă mocirloasă. Scoase sticla goală și o scufundă în baltă, dar apa era maronie și opacă.

Goli sticla, căută o batistă și încercă să filtreze apa prin ea. Umpluse din nou sticla, dar apa arăta respingător.

Se lăsă disperat la pământ. Își spuse că era un idiot. Probabil că se rătăcise de mult și nici nu observase.

Fir-ar să fie! Și înțepăturile astea care îl enervau la culme! Își simțea picioarele ca o rană vie și poate chiar erau așa; nici nu mai voia să știe.

Încă unul dintre acei țânțari mari și insistenți! Încercă să îl strivească, dar îi scăpă.

Era la capătul puterilor. Așa se părea. La ce bun să se gândească doar la pasul următor? O prostie. Automotivarea, acest procedeu psihologic băgat cu pâlnia în cap la seminariile pentru vânzări – totul era o aiureală. La sfârșit constatai că erai singur-singurel în rahat și nu știai ce să mai faci.

Trase rucsacul din spinare, îl deschise și își scoase telefonul. Doamne, Dumnezeule, avea semnal! Pe display scria *Welcome!*

Stai! Începu să tremure. Salvarea era aproape, doar să apese câteva taste, dar... Un mare „dar". Îl vor salva, poate. Dar imediat va fi arestat. Dacă apăsa această tastă, drumul lui se încheia. Totul ar fi fost în zadar. Fiecare pas. Totul.

Pipăi micuțul aparat. Un obiect neînsemnat, în mâna lui transpirată. Taste din plastic, cu cifre pe ele. Chiar în această clipă, între el și o stație radio alergau nebunește date digitale. Îl puteau localiza datorită acestor semnale, cu o marjă de toleranță de câțiva metri.

Dar ce mai însemnau toate astea dacă nu supraviețuia? Poate că una dintre insecte îi injectase de mult o otravă cu care singur nu o va scoate la capăt. Poate că de la o zgârietură provocată de un spin făcuse deja tetanos? Erau multe pericole împrejur și pe cele mai multe dintre ele nici măcar ni le cunoștea.

Era simplu de apăsat pe tasta de urgență. Acum, cât mai avea legătură. Câțiva kilometri mai departe lucrurile puteau sta altfel. Să apese tasta de urgență și totul era bine.

Ei, dar nu era chiar atât de rău. Arestat, și? Pentru intrare ilegală în țară nu îi vor face mare lucru. Și dacă se adunau și celelalte... da, probabil că se vor aduna și ele.

Gândurile se îmbulzeau ca un val care se apropia încet și mii de voci speriate se acopereau unele pe altele, voiau ca el să apese în sfârșit tasta pentru urgențe 911, era așa de simplu...

Dacă făcea asta, nu va mai afla niciodată pentru ce trebuise să moară tatăl său.

Simțea ceva pe obraji, dar nu erau insecte, ci lacrimi. Cu degetele istovite, parcă suferind de artrită, decuplă telefonul. În timp ce o furie sălbatică îl cuprindea, aruncă aparatul departe, printre pomi, pentru totdeauna.

Își duse mâinile la gura din care răzbătu un sunet, jumătate râs, jumătate suspin. Rămase așa până când fu în stare să se ridice și să-și continue înaintarea.

Cândva, soarele apuse la orizont și problema pasului următor nu se mai punea. Picioarele o făceau automat. Gândurile i se șterseseră. Ca în transă, se târa tot mai convins că se îndrepta spre propria moarte.

Se făcu întuneric. Căută un loc unde putea să se întindă. În privința sălbăticiunilor nu își mai făcea de mult griji. Își scoase încălțămintea și ciorapii, își examină tălpile, care erau pline de bășici, arătând totuși mai bine decât crezuse el. Mâncă restul proviziilor, mai bău apă, se întinse și adormi.

Se trezi pentru că lumina îi bătea în față. Se așeză în capul oaselor precum un robot, examină starea picioarelor, puse ciorapii și încălțămintea și se ridică. Nu mai știa de ce mai mergea. Renunțase să se mai gândească la asta. Mergea și asta era destul.

Era ceva mai răcoare decât în ziua precedentă. Ramurile care îi biciuiau fața erau jilave și i-o umezeau. Asta îi făcea bine.

Pas după pas. Găsi un ritm de mers care era mai mult decât simplu pășit, însemna că *înainta*. Simțea în el o senzație ciudată, simțământul arhaic, puternic de a fi parte a unei tradiții străvechi, o tradiție mai veche decât el, decât tot ce cunoscuse până acum. Era de parcă în el urca amintirea epocii primitive, ca și cum celulele lui își aminteau că proveneau din vânătorii care cutreieraseră un milion de ani savanele unei planete tinere.

Degetele lui apucau frunze, muguri mici, verzi, proaspeți, îi rupeau și îi băgau în gură. Mesteca, le simțea gustul amărui, apos, și îi înghițea fără să tresară.

Poteca urca, oferindu-i lui Markus priveliștea întinderii nemărginite a pădurii pe care o străbătea. Vârfuri de munți din granit, cenușii și îndepărtați la un orizont, o bandă gălbuie, neclară la celălalt, iar între ele doar pădure, pădure întinsă pe versanți deluroși, sub un cer nesfârșit, plin de nori plumburii. Nu bătea vântul, era liniște deplină, un ocean de arbori ce îl înconjurau cu calm infinit. O ceață lăptoasă, subțire acoperea văile. O cioară trecu în zbor pe deasupra lui, croncănind. Părea că lumea respira.

Peste vârfuri treceau umbre de nori. Cerul era un tablou, țârâitul cicadelor – un cânt. Fiecare pas pe care el îl făcea sau nu îl făcea reprezenta o componentă a acestui spectacol, o notă în cântul creației, nou în fiecare clipă, veșnic tânăr, cunoscut dintotdeauna, dar în același timp neauzit până acum.

Preț de o clipă înălțătoare, toată osteneala dispăru, toate durerile fură uitate – nu, nu uitate. Acceptate. Într-un mod inexplicabil, înțelese în acea clipă că toate acestea fuseseră necesare și că tot ce vedea merita

eforturile depuse. Și de fapt nu vedea nimic nou, ci recunoștea ceva. Privea natura și se vedea pe sine însuși. Era imposibil să gândească separat de ea. Unde se termina el, unde începea lumea? Aerul din pieptul lui era lumea ori îi aparținea lui? Și cât timp? Cojile moarte de pe pielea lui mai sunt ale lui sau erau deja ceva ce el cedase lumii înconjurătoare? Era imposibil să trasezi limitele. Era o trecere nedefinită, o continuitate, un întreg.

Cum să lupți împotriva lumii, cum să-i smulgi ceva, să o supui, fără a-ți dăuna singur? Nu se putea. Zări o pasăre răpitoare care zbura în cerc și o simți în sângele său. Văzu în depărtare vârfurile coniferelor unduindu-se sub o pală de vânt și le se simți în stomac. Pentru un moment magic, pe care nu avea să îl uite niciodată, făcu parte din tot.

Către seară, ajunse la Crooked River Pass, o mică localitate aflată lângă podul peste un curs îngust de apă. Poteca pe care mersese se termina exact în dreptul lui Farsight Institut.

Tăblițele atârnau de gardul care înconjura întregul teren și îi impuneau celui care le citea: „Farsight Institut. Proprietate privată, accesul interzis. Zonă supravegheată. Atenție – experimente științifice, pericol de moarte!"

Bun... Markus oricum nu intenționa să dea buzna direct înăuntru, mai ales că era încă lumină. Se retrase, căută și găsi un pom de unde avea o perspectivă bună asupra institutului, și se urcă în el, nu fără a se mira de sine însuși.

Apoi așteptă, se mai odihni și supraveghe institutul.

Arealul amplu arăta și nu arăta ca o fermă, pentru că unele clădiri aveau un aspect prea tehnic pentru așa ceva. Existau grajduri, o casă de locuit, iar în colțul cel mai îndepărtat se ridica un val lung din pământ, sub care părea că se afla o instalație subterană. Un accelerator de particule? Un stand de trageri? Sau doar o popicărie? Nu puteai să îți dai seama.

Unde s-ar fi putut găsi o arhivă care să conțină documente tehnice? De exemplu, planuri de construcții furate. Greu de spus. El își imagină o pivniță, aflată cu certitudine sub una dintre clădirile principale.

Poate că toate eforturile fuseseră inutile și documentele tatălui său erau de mult depozitate în altă parte. Lucrurile se petrecuseră acum douăzeci de ani. Între timp, se puteau întâmpla multe.

Dacă nu cumva Taggard se înșelase.

Privirea lui Markus aluneca mereu și mereu peste terenul institutului. Peisajul i se părea oarecum cunoscut. Lanțul de munți din fundal, vârfurile acoperite de gheață... Era posibil să fi văzut pe undeva o fotografie a institutului. Și numele suna familiar, ca și cum l-ar mai fi auzit. Când? Unde? Nu își dădea seama.

Construcțiile păreau cam dărăpănate, chiar părăsite. Iarba era înaltă până la genunchi, prin unele acoperișuri se părea că pătrundea ploaia și peste tot erau răspândite gunoaie acoperite de praf și de vegetație.

Totuși, când începu să se însereze, în casa de locuit se aprinseră lumini. Deci institutul nu era părăsit. Dar nici nu desfășura o activitate de cercetare intensă.

Își încropi un plan, atât timp cât încă mai vedea ceva în jur. Se părea că nu erau câini, nu vedea nici cuști pentru ei. La fel, nu erau de văzut nici instalații de alarmă, sirene, reflectoare. Erau un șir de camere de supraveghere video, la care luminau intermitent diode roșii: era tare înclinat să le considere un tertip menit să descurajeze. Căci, dacă nu era nici o sursă de lumină, ce să vadă camerele? Pe lângă aceasta, nu erau montate în locurile cele mai indicate.

Alese un loc unde putea trece gardul neobservat și fără prea mare efort: un colț ruginit, unde și așa plasa de sârmă era pe jumătate ruptă. Urma să se furișeze de-a lungul valului de pământ și să ocolească magazia din lemn, a cărei ușă era asigurată cu un lacăt mare. Apoi avea o porțiune de câmp liber, până la o anexă lungă aflată lângă casă, perpendiculară pe ea, probabil un atelier mare. O clădire masivă din cărămidă, cu subsol, la subsol ferestrele având gratii. Dacă ar fi fost pus să aleagă un loc pentru arhivă, el ar fi ales acest subsol.

După ce se făcu prea întuneric pentru a-și mai perfecționa în vreun fel planul, mai așteptă o vreme. La început nerăbdător, pentru că timpul nu voia să treacă mai repede, apoi nerăbdarea cedă locul unui calm adânc, ca un ecou al celor petrecute peste zi. Ciudat, nu era obosit. Dar nici nervos. Știa pur și simplu că va intra acolo și asta era tot.

Cândva se stinseră și luminile. Un timp se mai văzu doar o lumină gălbuie la una dintre lucarne, apoi se stinse și aceasta. Oricine ar fi

locuit acolo, se dusese la culcare. Peste o jumătate de oră va dormi profund.

Markus alunecă ușor din pom pe pământ, înconjurat fiind de un întuneric neobișnuit. Pipăi cu mâna după rucsac și în el după lanternă, pe care o aprinse la minimum și și-o fixă între gât și umăr, iar în lumina ei slabă strânse și restul sculelor necesare: levierul pentru forțat, bineînțeles. Șurubelnița și cleștele își găsiră loc în buzunarul hainei. Ar fi fost potrivite niște mănuși, dar nu avea. Nu se gândise la asta când fugise din casa lui Taggard și, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap, nu ar fi găsit ceva corespunzător.

Oricum, îi era indiferent. În această noapte amprentele nu mai contau.

Așteptă trei sferturi de oră, apoi se puse prudent în mișcare, cu lanterna îndreptată în jos. Într-adevăr, gardul nu reprezentă o piedică; tăie doar câteva sârme, apoi restul se rupse de la sine, atât de ruginit era gardul.

După ce împinse cu un ușor zgomot plasa deoparte, trase cu urechea. Nimic. Nici o lumină, nici un sunet. Bun. Mai departe.

Și fără grabă. Împingea un picior în fața celuilalt, își lua măsuri de precauție la fiecare pas, se mișca încet. Mai bine încet decât să dea peste ceva care să facă tărăboi. Nici o măsură de prevedere nu era inutilă; la un moment dat, se prinse într-o sârmă care trebuie să fi căzut dintr-un balot. În orice caz, nu era un laț.

Ajuns la intrarea subsolului, se opri cu spatele rezemat de clădire, până când ritmul bătăilor inimii și al respirației reveniră la normal. Apoi coborî cele câteva trepte până la ușa subsolului și lumină încuietoarea.

Spațiul dintre tăblia ușii și ramă era suficient de larg pentru a introduce levierul. Ușa trosni înfiorător când o forță, după care încuietoarea cedă scârțâind.

Noaptea părea că amplifică toate zgomotele. Se strecură rapid pe trepte din nou până sus și ascultă dacă se mișca ceva. Fusese într-adevăr un zgomot puternic!

În următorul sfert de oră totul rămase liniștit. Evident că din locul în care era nu putea auzi dacă cineva telefona la poliție. Plutea în aer senzația că nu se întâmplase asta. Markus ajunse la concluzia că până acum efracția nu fusese remarcată.

Aprinse din nou lanterna, coborî scările și împinse ușa subsolului. Mirosea a lemn și a rumeguș, a chimicale și a putregai. Era deci un atelier. Cel puțin o parte.

În lumina lanternei descoperi un culoar îngust, cu uși pe dreapta și pe stânga lui. Markus le luă la rând. Nici una nu era încuiată. Prima din stânga dădea într-un fel de compartiment pentru instalația de încălzire, în dreapta erau polițe cu cutii cu vopsea. A doua ușă la stânga era un rezervor, la dreapta era...

În filme, eroii spun: „Bingo!“ când găsesc ceea ce caută. Lui Markus comportamentul i se părea cam prostesc. Acum simțea cât de puternică era pornirea de a spune și el același cuvânt.

În fața sa, într-o încăpere cam de șase pe patru metri, pe lângă pereți se aflau corpurile din lemn masiv ale unei cartoteci.

– Deci asta este, murmură el – o reacție care i se părea potrivită.

Fiecare sertar era inscripționat cu numere care nu îi spuneau nimic.

Și fiecare sertar era încuiat.

Markus închise ușa care dădea spre culoar și se folosi de levier. Fantastic instrument. Un trosnet sec, și primul sertar plin cu mape îi stătea la dispoziție.

Sistemul era cam încurcat. Numerele corespundeau unei ordini cronologice și undeva trebuia să existe un cartonaș sau o bancă de date care să indice locul unui anumit document. Ceva de genul: „Descoperire Alfred Westermann, Germania (furată); vezi nr. 20345“.

Dar acest cartonaș se părea că nu se afla aici. Păcat. Își fixase ca țel găsirea ei.

Dar cam ce conțineau aceste mape? Scoase una și o răsfoi. Coloane de teste cu niște culturi de plante. Data: ianuarie 1988.

Ce însemnau astea nu rezulta, doar o indicație pe...

Markus auzi un zbârnâit undeva și tocmai voia să se întoarcă, dar ceva pocni și îi smulse dosarul din mâini.

Și îl țintui de cel mai apropiat dulap.

Un nit! Suficient de mare pentru a crucifica pe cineva și care apăruse de nicăieri...

– Fără mișcări rapide, vă sfătuiesc! se auzi o voce joasă, răgușită, de femeie. Am în mână un pistol electric pentru nituit. Cu el vă pot omorî la fel de bine ca și cu un pistol obișnuit, dar este cu mult, mult mai dureros.

CAPITOLUL 49

Femeia avea cam patruzeci și cinci de ani și era de statura unui muncitor forestier. Era îmbrăcată cu pantaloni de trening și cu un tricou fără mâneci, care îi punea în evidență brațele vânjoase. Pistolul electric pentru nituit din mâna ei părea greu, pentru că deschizătura în care lui Markus i se păru că distingea strălucirea vârfului următorului nit se mișca mereu.

Iar obiectul avea un cablu pe care ea trebuie să-l fi introdus într-o priză undeva pe culoar. Bizar!

– Cine sunteți? întrebă ea respirând greu. Și ce faceți aici?

Markus schiță un zâmbet liniștitor.

– Eh, într-o oarecare măsură s-ar putea spune că sunt un spărgător. În orice caz, căutam ceva ce îmi aparține, pe care eu, aici...

Fără să vrea lăsă mâna în jos și femeia, tresărind, apăsă pe declanșator. Se auzi același zgomot ca înainte și două nituri îi trecură pe lângă cap.

– Nici o mișcare! țipă ea.

Markus încremenise ca o statuie, deși pornirea era de a vedea dacă cele două nituri se înfipseseră într-adevăr în betonul din spatele lui. Privise cu respect pistolul pentru că era evident că femeia îl manevra. Acum se temea cu adevărat, pentru că se părea că ea *nu* putea.

– Ascultați-mă, nu am intenția să vă fac ceva. Nu ați putea să îndreptați obiectul puțin într-o parte? Pentru orice eventualitate?

Ea încă gâfâia.

– Cu certitudine că nu am să o fac!

Tâmpită situație. Markus dădu din cap resemnat.

– OK. Cum credeți. Ținea mâinile din nou ridicate. Și ce facem?

Ea îl cercetă cu privirea, cu buzele strânse, evident neștiind ce urma să facă. Grozav. Și nu va putea nici să-i spună: „Acum vă deplasați încet, cu mâinile ridicate, în fața mea, până sus, ca eu să pot suna la poliție“, cum se procedează în filmele polițiste, deoarece cablul aparatului din mâna ei nu îi permitea o rază de mișcare mai mare de doi metri.

Pe scurt: era o situație care necesita negocieri.

Markus începu:

– Haideți să discutăm. Doar discutăm. Nu vom găsi nici o soluție, dacă nu vorbim. Și trebuie să găsim o soluție, altfel vom fi aici și la răsăritul soarelui.

– Fără trucuri! șuieră ea.

– Nu îmi arde de nici un truc, puteți să mă credeți, o asigură Markus, convins în mod neplăcut că metodele retoricii și ale artei purtării de discuții cu clienții, așa cum odată fusese dăscălit, puteau fi considerate, bineînțeles într-o anumită măsură, trucuri – și chiar erau privite astfel de către profesioniștii vânzărilor. Spuneți-mi, există ceva care v-ar putea convinge că de fapt sunt un tip inofensiv? Nu am la mine nici o armă. Dacă vreți, fac un pas înainte – cu mâinile ridicate, normal – ca să mă puteți percheziționa.

Pistolul pentru nituri tresări în sus.

– Rămâneți unde sunteți!

– Bine, nu mă clintesc de aici.

Era clar că ea nu avea nici un plan; situația o depășea.

– Am o altă propunere: am să vă spun numele meu. Mă numesc Markus Westermann. V-aș putea arăta pașaportul meu; este în buzunarul de la piept al hainei mele. Delicat loc, evident. Dar, dacă v-aș promite că mișc numai o singură mână, și aceea încet de tot...

În acest moment zumzăitul mașinăriei se opri.

Femeia făcu ochii mari.

– Fir-ar...! urlă ea.

– Totul este în ordine, Bernice, se auzi o voce de pe coridor. Poți să lași obiectul. Îl cunosc pe tip.

Bernice lăsă în jos pistolul și se întoarse, fierbând de furie. Părea să fi uitat cu desăvârșire de Markus.

– Ce *faci* aici? În starea în care te afli...

– Liniștește-te.

Lui Markus nu îi venea să își creadă urechilor. Vocea aceea!

În ușă se ivi mai întâi mâna care ținea ștecherul de la celălalt capăt al cablului și imediat după aceea și posesoarea ei.

Era Amy-Lee.

Gravidă în ultimele luni.

– Tu? exclamă Markus și își dădu seama imediat unde mai văzuse acest peisaj și acel lanț de munți. Nu fusese vorba despre o fotografie. Este ranch-ul tatălui tău!

Dar cum era posibil? Greșise locul? Nu o întrebase niciodată unde anume fuseseră împreună; iar după fuga din Bare Hands Creek nici nu ar fi îndrăznit să viseze că se afla în drum spre...

– Mai exact spus, este micul *meu* ranch, spuse Amy-Lee. Deasupra cămășii de noapte purta doar un halat subțire, roz. Pentru că tata mi-a făcut cadou terenul, da.

– Dar cum... eu credeam că aici este Farsight Institut. Asta este scris și pe gard și...

– Amy-Lee, vei răci aici, jos, interveni Bernice.

– Nu îmi este frig. Amy-Lee o privi pe musculoasa femeie. Ai putea să ne lași singuri un moment?

Acum Bernice îl băgă din nou în seamă pe efractor. Îl ocoli și îl examină supărată.

– Cu individul acesta? Aici, jos? Nu!

– Îți promit că în cel mult cinci minute vin sus.

– În nici un caz.

– Bernice!

Femeia lăsă pe podea pistolul și cablul.

– Cinci minute. Altfel mă întorc.

Amy-Lee se rezemă de cadrul ușii, cu brațele încrucișate pe pântecele proeminent.

– Bernice este moașa mea, explică ea. Vreau, dacă va fi posibil, să aduc copilul pe lume acasă.

Markus dădu aprobator din cap:

– O moașă mai mult decât grijulie, aș zice.

– Așa este. Amy-Lee îl măsură din cap până în picioare. Dar acum, spune-mi... Nu știu ce să zic. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat ar fi fost să dau peste tine la mine în pivniță. Ce naiba *faci* aici? Și arăți îngrozitor.

Markus se uită la el. Nu o putea contrazice.

– Este o poveste lungă. Mă tem că nu ajung cele cinci minute. Dar tu arăți grozav, dacă îmi dai voie să spun.

– Mulțumesc, răspunse ea rece. Dar, ca vânzător, ar trebui să știi că nu există nimic ce nu poate fi explicat în treizeci de secunde. Deci?

Arăta și mai frumoasă decât o păstrase el în amintire. Cu siguranță că avea legătură cu graviditatea. După cum arăta pântecele ei, se pare că după plecarea lui îl găsise rapid pe Mr. Right. Și o rezolvase tot rapid și cu binecuvântarea paternală.

Eh, probabil că era dintr-o familie corespunzătoare. Un Kennedy, un Rockefeller, un Bush sau cam așa ceva.

Markus inspiră adânc.

– Deci, pe scurt: caut ultima descoperire a tatălui meu. Cineva care a participat la asasinarea lui mi-a spus că documentele furate ar fi ajuns atunci la Farsight Institut. Arătă spre cartotecă și adăugă: Poate sunt pe undeva, pe aici. Dacă nu cumva m-am rătăcit.

– Da, se poate. Ea privi îngândurată în jur. Nu, nu cred că te-ai rătăcit. Abia acum încep să înțeleg cum se leagă totul...

– Ce vrei să spui cu asta?

Ea așeză o mână pe burtă și respiră adânc.

– Îți voi povesti totul și, în ce mă privește, poți să cauți ce vrei în vechiturile acestea, dar nu este neapărat nevoie să o faci în miez de noapte... Oh, cerule!

Markus o privi atent.

– Te simți bine?

Ea răspunse:

– Da, merge.

– Hm, spune-mi... Nu este puțin cam riscant să fii aici, în singurătate și sălbăticie, doar cu o moașă? Mă gândesc... cel puțin tatăl copilului ar putea...

Se opri. Asta ce mai este? Un Kennedy, un Bush sau un Rockfeller o lăsase baltă?

– Tatăl copilului meu, oftă adânc Amy-Lee, dă spargeri în case izolate, aflate în sălbăticie. Și, pe lângă asta, pute de parcă nu s-ar fi spălat de săptămâni întregi.

Markus se uită la ea cu senzația clară că nu pricepea.

– Ce?

Ea dădu ochii peste cap.

– Tu ești tatăl, fir-ar să fie!

– Eu? Markus izbucni în râs și adăugă: Cum așa?

Amy-Lee ridică din sprâncene.

– Este o chestie legată de sex. Ceva asemănător cu forajul după petrol. Nu îți mai amintești?

– Mă refer la aspectul temporal. Sarcina durează... sau?

– Nouă luni, exact. Termen care s-a împlinit ieri. Și, pe lângă asta, după tine nu am mai fost cu nimeni. Deci, ori ești tu tatăl, ori se petrece o minune medicală.

Markus se holba la ea, în timp ce socotea.

– Suntem în martie... minus nouă luni... iulie! Așa este.

Atât de recent se petrecuse totul? Lui i se păruse că trecuseră ani.

– Cred că este vorba despre noaptea în care a avut loc pana de curent.

Markus continua să o privească.

– Da.

Pe durata unei bătăi de inimă, în aer plutiră dorul, amintirea dureroasă a unui moment sublim, dincolo de spațiu și de timp, a ceva ce fusese mai nemărginit decât ambele, mai nemărginit decât întreaga lume... Amintirea unui timp despre care atunci nu știuseră cât era de frumos.

Amy-Lee își încrucișă din nou brațele.

– Din această cauză nu trebuie să te simți obligat. După cum vezi, mă descurc. Nu am să pretind nici pensie alimentară, promit.

– Dar eu mă simt obligat, răspunse Markus. Adică eu..., eu... nici nu știu ce trebuie să spun. Tu ai dispărut și...

– Eu am dispărut? Tu ai plecat, dacă îmi permiți să îți amintesc. Iar când am aflat despre accidentul tău, mi s-a spus imediat că nu mai poți fi găsit. Umerii îi tremurau. Totul era clar. În cele din urmă, mi-am făcut-o singură.

– Ce? Nu! Nu așa stăteau lucrurile...

Amy-Lee strânse pe ea halatul.

– Nu trebuie să faci ceva doar pentru că, pe undeva, te simți obligat, este clar? Eu mă descurc. Sunt o femeie bogată; dacă nici eu nu m-aș descurca, atunci cine ar mai putea-o face?

Markus o privea mut, fără să știe ce să mai spună. Ar fi preferat să îngenuncheze în fața pântecului ei, dar când simți această dorință fu mai zguduit decât de orice altceva. Procreaseră un copil. În noaptea aceea magică, atunci când lumea încremenise...

– Acum vino sus, spuse ea. Ai nevoie de un duș și eu de somn. Pe lângă asta, mi se face tot mai frig.

– Trebuie să îi arăt asta soțului meu, spuse Monika atunci când Dorothea îi arătă scrisoarea. El este avocat.

– Oh, ar fi bine.

Prietenul lui Werner, membru al fostului club al celor cu mașini de teren, club care între timp se desființase, promisese că va lua legătura cu ei, dar de atunci nu mai auziseră de el. Werner se săturase să îl tot sune și să se lase aburit de secretara acestuia.

Gabi mai avu o idee.

– Pune-o la afișierul tău. Îi interesează și pe clienții tăi.

La această sugestie, Dorothea fu parcă străbătută de un șoc electric. Era poate vorba despre combativitate?

– Bună idee, spuse ea.

Copie scrisoarea și o fixă în mijlocul afișierului, pe fondul unei hârtii mari, roșii, ca să se vadă mai bine.

– Asta este culmea! spuse prima clientă care o citi.

– Am să le scriu eu o scrisoare, dar una de nu o să-i încânte! se revoltă o altă clientă.

– Îi voi spune și soțului meu, spuse o a treia. Lucrează la un ziar; trebuie să scrie ceva despre asta.

Trei zile mai târziu, în ziarul care practic se regăsea în fiecare casă din zonă pe masa cu micul dejun apăru un articol amplu. Imens, pe o pagină întreagă. Era un reportaj despre magazinul Dorotheei, cu fotografii. Un reportaj despre somația supermarketurilor, garnisit cu fotografiile șefilor de filiale, în care aceștia arătau ca niște boși ai mafiei.

Comentariul sugera pe față boicotul.

Două săptămâni mai târziu, în magazinul Dorotheei apăru un tinerel cu aspect obosit. Se învârti printre rafturi, până când în magazin rămase singur cu Dorotheea.

– Doamna Utz? întrebă el imediat. Vă pot vorbi?

Dorothea, care deja începuse să îl urmărească cu privirea, dădu din cap suspicioasă.

– Deja o faceți.

Nervos, el se apropie mai mult:

– Vin din Duffendorf. Sunt noul șef al filialei Fixkauf și aș dori să vă rog să punem capăt acestei dispute. Bineînțeles că ne retragem acea somație neroadă și, dacă vreți, vă oferim pe tavă și capul avocatului nostru, care ne-a îndemnat să facem asta, dar opriți boicotul. Am ajuns la limită. Costurile cu transportul au crescut atât de mult că înregistrăm doar pierderi... Boicotul ne duce la sapă de lemn.

Apoi totul decurse normal, dar în unele zile Dorothea nu scăpa de pornirea de a se ascunde în magazinul ei, de a se baricada în fața unei lumi care se prăbușea, o lume care îi părea un mecanism căruia din când în când îi mai ceda câte o parte, îi mai săreau câte o roată dințată, câte un ax, câte un arc.

Nu se mai uita de mult la știrile de la televizor. Când începeau emisiunile de știri, ieșea din încăpere. Dar primea ziare de la vecini, ca material de ambalaj. Astfel, știrile zilei se aflau pe masa ei, învelea căpățânile de salată în catastrofe, morcovii în știrile despre prăbușirea lumii.

În fiecare zi dădea faliment câte o firmă de transporturi aeriene. Nici nu știuse că existau atât de multe firme. Agențiile de călătorii ofereau călătorii doar cu autobuzul ori pe calea ferată; cataloagele tipărite toamna fuseseră declarate nule, biletele pentru curse aeriene charter fuseseră stornate. Cine dorea să ajungă în Mallorca lua vaporul. O clientă îi povestise că o prietenă care lucrase pe aeroportul din Palma de Mallorca era acum șomeră. Chiar și aeroportul devenise un loc fantomatic, gol și lipsit de viață.

Se înmulțeau știrile despre țări în care angajații nu-și mai primeau salariile, pensionarii așteptau zadarnic pensiile, ajutoarele de șomaj fuseseră suspendate. În multe țări est-europene economia era la pământ; în Polonia, în Cehia, în Grecia, în țările balcanice, statul nu mai încasa impozite, iar când încerca să facă rost de banii necesari prin majorări de impozite, sugruma și mai mult întreprinderile.

Citind despre așa ceva, Dorothea era cuprinsă de teama că era doar o chestiune de timp, până când și în Germania va fi la fel.

Și Werner anunța că firma urma să procedeze la noi micșorări de salarii. Nu era ceva oficial, dar se profilau. Pe lângă prăbușirea dramatică a comenzilor, firma mai avea probleme cu producția; un anume tip important de motor nu se mai fabrica pentru că lipsea o piesă măruntă. Un fel de duză, dintr-o ceramică specială. Werner îi explicase în felul lui exagerat, cu multe detalii, ce rol avea piesa respectivă, până când ea nu mai înțelesese nimic. În orice caz, fără această piesă motorul nu funcționa. Existase un singur producător al piesei, care deținuse și patentul, și acesta dăduse faliment. Acum departamentul aprovizionare se dădea peste cap să găsească o altă firmă care să accepte și mai ales să poată produce această piesă ceramică, se purtau deja negocieri pentru licență, iar pentru cazul în care aceste negocieri eșuau, se pregătea o cerere pentru radierea patentului din motiv de neaplicare... Și se pare că asemenea lucruri se petreceau acum peste tot.

Totul se lega într-o relație de interdependență. Asta era. Ca un ceas. Dacă scoți o piesă, restul încetează curând să mai funcționeze.

Marea ei grijă era că și magazinului i se putea întâmpla la fel. Dacă nu mai primea marfă, gata! Dacă și clienții ei nu mai câștigau destui bani pentru a face cumpărături la ea, la fel. Fiecare era parte a mașinăriei. Nimeni nu avea un viitor sigur.

Numai că Werner vedea lucrurile altfel. În fiecare seară aducea vorba despre investiția în proiectul DPT. Când sosi o circulară referitoare la stadiul lucrărilor de construcție, o scoase la imprimantă și coborî în bucătărie ca să i-o citească. Mai nou, putea să peroreze ore întregi despre instalații de măcinare, metode de încălzire și așa mai departe. Pe Dorothea o neliniștea că el își punea atâtea speranțe în acest proiect.

În rest, tot ce spunea Werner suna logic. De exemplu, când relata că se încearcă să se iasă pe piață înaintea benzinei obținute din cărbune, pentru a-și asigura la timp locul pe piață. Pentru că benzina din cărbune era deja anunțată, era necesară această grabă, ca și pentru a dispune în casă de primele cantități de combustibil obținute, explicase el.

Era de sperat. Pentru că, dacă ar continua să crească prețul benzinei concomitent cu reducerea salariilor, în curând urma ca Werner să nu mai câștige nici cât să-și asigure transportul zilnic la birou.

După un generos duș nocturn urmă un somn scurt. Când Markus coborî dimineața târziu, cele două femei se aflau deja la micul dejun și

discutau înfocat cu privire la momentul în care să renunțe la ideea născutului acasă, pentru a merge la clinică și a pregăti nașterea.

– Nu a sosit momentul, spunea Amy-Lee. Mai așteaptă, simt eu.

– Așa cum îmi place mie: mama și legătura ei telepatică pe care o are cu fătul, ripostă nesuferita Bernice. Gândește-te că acea clinică nu este după colț!

Markus își făcu simțită prezența și primi imediat omletă și cafea bună în aceleași cantități excesive în care le devorau cele două femei. Bernice se scuză pentru că mai că-l ochise cu pistolul de nituit, Markus se scuză pentru deranjul din timpul nopții, iar Amy-Lee, așa avea el impresia, îl urmărea cu privirea de câte ori nu se uita la ea.

Dar poate că era numai imaginația lui. Pentru că ar fi dorit asta.

Bucătăria era foarte plăcută; îmbrăcată în lemn de jur-împrejur, cu priveliște către pomi și tufișuri, cu dotări vechi, din acelea care devin tot mai frumoase cu trecerea vremii. În jurul mesei ar fi avut loc zece persoane, așa că era loc suficient pentru diverse marmelade, compoturi și siropuri, pe care el trebuia „să le guste neapărat".

Și bineînțeles că nu putu să nu relateze versiunea detaliată a modului în care ajunsese acolo.

– Înfiorător, spuse Amy-Lee după ce el terminase relatarea. Și nu ai idee despre ce este vorba? În ce constă descoperirea?

– Nu am nici cea mai mică idee.

– Atunci să căutăm, zise ea și în ochii ei sclipi ceva din acea dorință arzătoare de acțiune, de care el își amintea așa de bine.

Ea împinse scaunul și se ridică într-o singură mișcare.

– Amy-Lee! țipă ca din gură de șarpe Bernice. Trebuie să te menajezi. Ești gravidă în luna a noua, te rog, gândește-te! În a zecea, dacă te gândești bine.

– Oricum nu va avea loc o naștere prematură, ripostă Amy-Lee.

Două trepte urcau către un coridor, la al cărui capăt era un birou în care nimeni nu mai lucrase de mult: era praf peste tot, iar pe perete atârna un calendar din anul 1992.

– Aici, privește, spuse Markus și arătă către un antet de firmă, pe calendar.

Era un cadou publicitar al firmei Eurocontact. În fiecare lună era câte o imagine reprezentativă pentru câte o capitală europeană.

Amy-Lee privi fix calendarul.

– Treptat încep să te cred.

– Abia mă mai cred eu pe mine, murmură Markus.

Obiectul era atât de obișnuit, atât de nespectaculos. O firmă care media contacte de afaceri în Europa, nimic mai mult.

Amy-Lee trase un sertar care era plin cu chei.

– Poate că vom găsi documentele tatălui tău, spuse în timp ce răscolea în sertar. Ridică o cheie. Iată, „Catalog arhivă".

Nu se lăsă până când nu coborî și ea în subsol. În total erau șase încăperi cu dulapuri cu documente, la una dintre ele potrivindu-se cheia. În sertarul de sus se aflau benzi magnetice și dischete mari, banale, de cinci țoli și un sfert.

– Ei, grozav, murmură Markus. Astăzi nu se mai găsesc aparate pentru așa ceva.

– Începi cu un sfârșit greșit, fu de părere Amy-Lee și trase un sertar aflat jos de tot. Un copil mic nu ajunge decât la rândul cel mai de jos.

– Ce copil?

– Eu. Îți amintești de visul de care îți povesteam? Nu se petrecea în Seattle, ci aici.

Ea îi întinse o fișă de cartotecă, groasă și unsuroasă. De un galben pal, cu marginile pline de praf și rupte, cu linii subțiri, roșii.

Sus de tot scria cu caractere de mașină de scris: „Westermann, Alfred".

– Simt că înnebunesc, exclamă Markus și îi luă fișa din mână.

Pe rândul de dedesubt, după un spațiu, scria: „Ostracțiune (III-2010, sursă: Eurocontact)".

O privi pe Amy-Lee, care reveni cu greu la poziția verticală.

– Trebuie să îmi explici acum.

Ea se sprijini de dulap.

– Da, trebuie. Deci, din câte am înțeles din cele ce-mi povestea tata, a fost cam așa: când mama s-a îmbolnăvit, și-a pus în mișcare toate posibilitățile pentru a o ajuta. Era o boală rară, puțin cunoscută, de aceea a decis să efectueze cercetări pe cont propriu. Mai întâi a căutat o universitate care să accepte banii și să deschidă o linie de cercetare corespunzătoare. Dar nu a găsit. Apoi a încercat să fondeze un institut particular, dar nu a obținut aprobările necesare – era vorba despre bacterii

și alte chestiuni periculoase. În cele din urmă, a ajuns la o construcție a guvernului de care acesta voia să scape.

Markus făcu un semn către podea.

– Adică proprietatea asta.

– Exact. Pe atunci, pe vremea președintelui Carter, aici era un institut de cercetări care se ocupa de energii alternative, de bacterii care trebuiau să descompună nămoluri petrolifere și alte reziduri dăunătoare etc. Administrația Reagan a vrut să scape de chestia asta. Dar, pentru că inițial instalația fusese laborator militar și pentru că întreaga vale fusese blocată, i-au vândut tatei totul la pachet.

O amintire. Wang arătându-i valea.

– De aceea a spus tatăl tău că a cumpărat valea în încercarea de a o salva pe mama ta.

– Nu a folosit la nimic. A murit înainte de a fi începute cele mai importante lucrări de reconstruire.

Markus o privi uimit.

– Și apoi?

– De atunci tata nu a mai intrat în această clădire. A trebuit să o reamenajez eu.

– Incredibil. Nici nu știu ce să spun.

Amy-Lee își duse o mână la spate.

– Hai să terminăm cu vorbăria și să scotocim în fine după descoperirea aceea.

Fu doar o plimbare. Cifra romană III desemna încăperea de vizavi. Markus luă cheia pentru dulapul cu inscripția „1-2999", de unde scoase mai multe mape și o cutie din sertarul inferior, pe care scria mare „Ostracțiune".

Cele mai multe documente erau în limba germană, o parte dintre ele erau scrise de mână de tatăl său, restul erau bătute la mașină. Le împrăștie pe toate pe podeaua bucătăriei, unde cele două femei priveau cum răsfoia grămada de hârtii.

În sfârșit putu să constate că „Ostracțiune" era prescurtarea de la „extracție osmotică".

– Oho, exclamă Amy-Lee, acum știu și eu.

– Descoperirea tatălui meu, spuse Markus fascinat de ceea ce citea, era destinată să servească obținerii alcoolului din resturile vegetale care

rezultă în mari cantități în agricultură. În special în scopul acționării motoarelor.

– Ca înlocuitor al benzinei?

– Exact. Principiul de bază este următorul: resturile vegetale sunt mărunțite și fermentate cu ajutorul bacteriilor. Până aici totul este clasic. Berea se prepară asemănător. Problema a constituit-o totdeauna faptul că bacteriile mor la o anumită concentrație relativ mică de alcool – cu alte cuvinte, se autodistrug. Dacă se dorește obținerea de alcool destinat arderii, el trebuia până acum să fie distilat, ceea ce presupune o cheltuială de energie datorită căreia gradul de eficiență coboară sub unu.

– Adică nu mai este rentabil.

– Până acum cifrele nu au fost încurajatoare. Ca să obții din material vegetal un litru de etanol – așa se numește alcoolul care poate fi băut – ai nevoie, în total, de 36 000 de kilojouli energie pentru cultură, îngrășăminte, recoltare și mai ales distilare. Valoarea energetică a acestui litru este de doar 21 200 kilojouli. Ceea ce înseamnă că avem o pierdere de peste patruzeci de procente.

– Ai spus „până acum“? interveni Amy-Lee.

– Tata s-a gândit așa: dacă utilizezi resturile vegetale inerente agriculturii oricum – cocenii, foile de varză din exteriorul căpățânii, pleava, paiele, tot ce *nu* este comestibil la porumb sau la floarea-soarelui –, nu mai consumi energie suplimentară. Pentru că oricum plantele sunt cultivate în scop alimentar, nu? Mai rămâne distilarea...

– Numai?

Markus confirmă:

– Aici este aici! Tata a găsit o cale de a obține alcool fără să mai fie nevoie de distilare. Întinse mâna spe cutia în care găsiseră o folie groasă, neagră, cam de un metru pătrat, cu o structură ciudată. Ridică folia și adăugă: Aceasta este o... hm... astăzi i s-ar spune folie produsă prin nanotehnologie, care printr-un fel de proces de osmoză extrage continuu alcool din decoct. Ea are două fețe, una striată și una netedă. Decoctul se află pe partea netedă, iar de partea cealaltă, striată, rezultă un amestec de etanol și metanol, ultimul fiind toxic, dar care arde cel mai bine în motoare.

– Iată soluția problemei transportului, constată Amy-Lee.

– Exact. Alcoolul este aproape tot atât de bogat energetic ca benzolul și îl poate înlocui fără probleme. În plus, arde mai ecologic și, dacă este obținut din plante, nu rezultă bioxid de carbon suplimentar.

Bernice își drese glasul și întrebă:

– Poate cineva să îmi explice ce este *osmoza?*

Markus luă o foaie de hârtie pe care erau explicate în limba engleză câteva noțiuni fundamentale:

– Un proces de difuzare între două soluții de concentrații diferite, separate printr-o membrană semipermeabilă, citi el. Totdeauna pare complicat, dar un exemplu este lămuritor: rinichii funcționează pe principiul osmozei. În rinichi se află membrane prin care apa, ureea și alte substanțe nedorite în sânge trec în urină, în timp ce toate celelalte rămân unde sunt. Cam așa trebuie să vă imaginați și ce se petrece aici.

Amy-Lee se încruntă.

– Sună suspect de simplu. Totdeauna este cineva care să întrebe: de ce nu s-a gândit nimeni până acum la asta?

– În realitate nu este simplu, spuse Markus. Aranjă documentele în funcție de problemele pe care le tratau. Procesul are loc de la sine doar când sunt îndeplinite anumite condiții. Și totul depinde de folia asta. Aceasta are o structură foarte complicată, capabilă să separe molecula de alcool, fără a lăsa să treacă molecula de apă cu mult mai mică. Descrierea modului de producere a foliei de ostracțiune este mai pretențioasă.

După-amiaza târziu, Amy-Lee și Markus stăteau pe canapea, cu grămezile de documente la picioarele lor, pe covor. Markus nu știa unde era Bernice, dar nici că îi păsa. Pentru el ajungea că stătea aici și privea soarele, care se apropia roșu-portocaliu de orizont, proiectând o lumină pestriță asupra vârfurilor pomilor. O căldură leneșă se răspândea în camera în care erau plante uriașe.

– Și acum ce ai de gând? întrebă Amy-Lee.

Markus privi gânditor grămada de hârtii, moștenirea tatălui său.

– Cred că acesta este drumul meu. Să desăvârșesc descoperirea tatei. Să o duc la bun sfârșit.

– Dar tu nu ești omul priceput la asta. Iar cu un clic cu mouse-ul și cu vorbe frumoase nu ajungi departe.

– Vremea clicului cu mouse-ul, cred eu, oricum a trecut. Și se poate învăța orice altceva.

– Unde vrei să faci asta? Și cum?

„Aș prefera aici, gândi Markus. La tine."

– Încă nu știu.

– Vei avea nevoie de bani.

– Clar. Nu va fi ușor. Mai ales dacă te gândești că pe mine mă caută poliția, am intrat ilegal în țară și încă datorez cuiva o mulțime de bani.

– Ești nebun.

– Posibil.

Mai bine ar fi îmbrățișat-o. Dar de la revederea lor, ea nu-i permisese nici o atingere. Și acum stătea în capătul celălalt al canapelei, o mamă de pui cu pântecul umflat și în același timp mai frumoasă ca niciodată. Adăugă:

– Am să găsesc eu o cale.

Ea clătină din cap.

– Da, desigur. Ai reușit tu să ajungi aici. Și ai găsit și ceea ce căutai.

„De fapt ce am căutat?" se întrebă Markus.

– Da, spuse el. De necrezut.

Ea trase o pernă lângă ea.

– Vrei să pleci mâine? Pot să îl chem pe Xiao, să te ducă o bucată de drum cu mașina. Dacă vrei.

OK. Voia să scape de el. Dur, dar probabil că va trebui să accepte.

– Mă gândeam...

– Ce?

– Eh, da. Copilul nostru se poate naște în orice moment. Aș putea măcar să îl văd. Să îl salut.

Amy-Lee clătină din cap.

– Nu cred că este o idee bună.

– Eu cred că măcar atât aș putea.

– Nu vreau.

– De ce nu vrei?

– Pentru că asta ar stârni niște sentimente și cine știe ce prostie se poate întâmpla.

În vocea ei se simțea durerea.

Markus privi afară și urmări cu privirea un stol argintiu de păsărele.

– Ce se petrece aici oricum stârnește sentimente. Chiar dacă stăm.

– Uită.

El clătină din cap.

– Nu. Nu am să uit niciodată. Tot atât de puţin pe cât mi te-am putut scoate din cap.

– Încetează, spuse ea tăios.

– Nu doresc ca asta să înceteze. Vrei să ştii ce mi-aş dori? Mi-aş dori să stau aici, lângă tine, până când amândoi vom fi bătrâni şi cărunţi. Asta mi-aş dori.

Amy-Lee întoarse capul şi râse fără pic de umor.

– Bărbaţi... Cum ai văzut pântecul meu mare, ţi s-au trezit hormonii, asta este tot.

– Te văd *pe tine*. Şi nu pot înţelege cum de am fost capabil să plec atunci.

– Aveai dreptate. Eram o prostuţă. O gâsculiţă mândră că toţi bărbaţii se holbau în decolteul ei.

Amintirea uşurinţei cu care cedase în acea zi, la New York, îi tăie respiraţia lui Markus.

– Totul ar fi fost altfel dacă nu aş fi plecat... şopti el. Îşi mai aminti şi despre ceea ce poate mai jucase un rol în asta: Ar fi trebuit să îl trădez tatălui tău pe Block.

Amy-Lee încuviinţă uşor din cap.

– Da, Block. Metoda aceea blestemată.

Câteva secunde domni linişte. De undeva se auzi un pocnet slab, ca şi cum ar fi trosnit un lemn. Apoi Markus o auzi spunând:

– Tata mi-a cerut să avortez.

Îl trecu un fior rece.

– Ce?

– Spunea că... O podidiră lacrimile. Ah, nu mai repet acum ce mi-a zis.

Markus întinse braţul, îi atinse umărul, dar ea se retrase.

– Şi apoi?

Ea ridică din umeri.

– Asta a fost ruptura. Nici măcar nu ne-am certat ca lumea. Am plecat, simplu, la Seattle, unde aveam prieteni. Bernice, de exemplu. Mai târziu tata a convenit cu mine să îmi treacă pe numele meu o parte a averii şi eu, în schimb, să păstrez legătura cu el. Apoi m-am mutat aici. Tremurând trase cu putere aer în piept şi continuă: Poate că va fi mai

bine după ce se naște copilul. Dacă văd că îl acceptă. Dar nu va mai fi niciodată ca înainte... Dar de ce ar mai fi? Dacă mă gândesc acum la cele întâmplate, nu pot să cred cât am fost de proastă. Ce mi-am făcut singură. Mă mai și consideram deșteaptă. Femeia care știe cum să se descurce în viață. Prostii. Am înțeles totul abia când copilul a mișcat prima dată în mine. Asta a schimbat totul.

Markus privea covorul rotund, roșu, modelul lui vag și simțea că acum trebuia să spună, altfel nu ar mai spune-o niciodată:

– Amy-Lee, aș vrea să rămân cu tine. Sau să te iau cu mine. Orice, principalul este să fiu cu tine...

Ea clătină din cap, strângând din buze.

– Nu. Nu va duce la nimic bun.

– De ce nu?

Ea își cuprinse pântecul cu mâinile și spuse încet, ca un jurământ:

– Pentru că tu nu ai să uiți niciodată că eu, în fața ta, nu am interpretat decât un rol, că am fost doar momeala pentru încheierea unei afaceri. Că te-am folosit. Vei ști mereu asta și atunci cum vei mai avea încredere în mine? Iar dacă nu vom avea încredere unul în celălalt, nu vom fi fericiți.

Markus se gândi la prima lor întâlnire, la discuția lor cu două înțelesuri despre sonde și lichidul de spălare.

– Știi ceva? Pe undeva știam. Totul era prea forțat pentru a fi autentic. Dar esențialul era că în favoarea mea nu era nici un argument. Eu voiam pur și simplu să mă culc cu tine. Ca să fiu sincer, pe atunci voiam să mă culc cu *oricare* femeie și tu ai picat la țanc. Nu mai făcusem sex de o veșnicie, eram plin de testosteron... Îmi era absolut indiferent motivul pentru care tu te culcai cu mine. Iar sexul, atunci, era pentru mine un joc care oricum se baza pe amețirea celuilalt. Sexul reprezenta autofolosirea reciprocă.

Cu asta izbucnise totul din el, se mira și el, dar așa fusese. Și nu mai era așa. O privea stingherit.

– Așa sunt bărbații. Mă tem că este reglajul default din fabrică.

Ea îl privi sceptică.

– Nu mai sunt femeia pe care ei cunoscut-o tu.

– Nici eu nu mai sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut tu.

– Probabil că în următorii ani eu voi avea în centrul preocupărilor mele acest copil. Voi deveni o cloșcă. Exact tipul de femeie pe care nu-l

suportam înainte. Nu cutez să îmi închipui ce va face bebelușul din mine. Fără petreceri, fără vernisaje, fără nopți de dans. La toate acestea am renunțat.

– Oricum erau de groază.

– Fără droguri. Fără un dram de cocaină. Nimic mai tare decât un vin roșu.

– Principalul este că ai păstrat vechile tale discuri.

Ea râse.

– Da, le mai am.

– Păi, atunci să ne căsătorim, spuse el cuprins de o încordare demențială și sperând din tot sufletul că ea va accepta.

– OK.

– Acum, imediat.

– Ești nebun!

– Ar fi mai bine să te obișnuiești cu asta rapid.

Bernice căzu pe spate când Amy-Lee îi spuse că se va mărita chiar în această seară. Rapid. Își pierduseră mințile. Și cum vor proceda? În nici un caz ea nu va permite ca Amy-Lee să iasă din casă în această seară, cu atât mai puțin pentru un drum mai lung cu mașina; poate numai trecând peste cadavrul ei.

– Cheamă-l pe Xiao, îi strigă Amy-Lee. Să facă rost de un ofițer al stării civile și să îl aducă aici.

– Un funcționar de la starea civilă? De unde să îl ia la ora asta? Este vineri seara!

– Bine, deci nu are alte programări.

Bernice plecă mormăind supărată și puse mâna pe telefon, în timp ce Amy-Lee se agita frenetic. Puse două sticle de șampanie la rece, băgă pâine în toaster, scoase doze cu băutură și pahare și începu în sfârșit să pregătească gustări. Bernice îi aduse telefonul; reușise să găsească un judecător de pace, care voia să vorbească cu ea.

Ea îi explică situația: graviditate înaintată, tatăl copilului apăruse pe neașteptate, fără să bănuiască, sunt fericiți – doar el mai lipsea pentru a-i acorda copilului statutul de născut din căsătorie.

– Ești nemaipomenită, îi șopti Markus la ureche.

– A spus că legal este posibil, dacă ai pașaportul...

– Îl am în haină.

– ... Trebuie să achităm șaptezeci de dolari...

– Ne putem permite, nu?

– ... și să avem doi martori. Xiao tocmai trebuie să vină, așa că martori vor fi el și Bernice. Este bine?

Markus ridică mâinile.

– Pentru mine totul este în regulă.

– Nu avem verighete, își dădu seama ea.

Markus trase cu putere aer în piept.

– Așa este, nu avem verighete.

Era tensionat, nu știa ce va face ea. Va căuta un bijutier ori va anula totul?

Nici una, nici alta.

– Nu are importanță, spuse ea la telefon. Nu verighetele sunt esențialul, veniți!

Apoi îl trase pe Markus după ea, deschise ușa unei încăperi cu aer stătut și îi spuse:

– Va trebui să o aranjăm puțin.

Așa că el puse mâna pe aspirator, mută mobilier, o masă cu cinci scaune, câte o plantă de o parte și de alta a mesei, un lampadar și mai trebuia aerisit.

Judecătorul de pace sosi puțin după ora nouă și jumătate seara. Intră în casă în mod evident prea puțin binedispus; priveliștea oferită de încăperea destinată cununiei îl mai îmbună doar puțin. Puse servieta roasă pe masă salutând ușor cu o mișcare a capului și scoase obiectele de care avea nevoie, documente, ștampila și altele.

– Dumneavoastră sunteți mirii? îi întrebă scurt pe Amy-Lee și pe Markus și, după ce aceștia confirmară, adăugă: Bun, atunci să începem.

Avea o față strâmbă, era adus de spate și se purta necioplit ca un țăran, dar își stăpânea meseria și în somn. Verifică pașapoartele, nu avu probleme în a descifra pașaportul european al lui Markus, notă datele personale ale martorilor, completă certificatul de căsătorie și în încheiere ținu o cuvântare surprinzător de impresionantă. Markus era luat de val. La un moment dat fu întrebat dacă voia să o ia de soție pe prezenta Amy-Lee Wang, privi în ochii ei tineri și bătrâni în același timp, și spuse „da“, după care judecătorul îi declară soț și soție.

O clipă mai târziu, înainte de a apuca să se sărute, Amy-Lee scoase un țipăt și pe covor sub picioarele ei clipoci un râuleț de lichid limpede.

– Acum! strigă Bernice extrem de satisfăcută. S-a spart punga cu lichid amniotic. O luă de braț pe proaspăta doamnă Westermann şi o scoase din încăpere, vorbindu-i ca să o liniștească.

Xiao își păstră calmul asiatic și îl felicită pe Markus. Judecătorul apucă paharul cu şampanie, îl dădu peste cap și declară:

– Am trăit multe până acum în viața mea, dar nu și așa ceva.

CAPITOLUL 50

Markus se despărţi de Xiao şi de judecătorul de pace şi, când intră din nou în casă, Amy-Lee începuse să simtă durerile facerii, o privelişte care îl impresionă. Părea că de corpul ei trăgeau demoni şi i se păru de neconceput că naşterea putea să aibă loc aşa cum învăţase la şcoală.

Din fericire, Bernice era prezentă, personificarea liniştii, o stâncă de neclintit în calea talazurilor. Îi vorbea mamei în devenire cu blândeţe şi pe viitorul tată tot mai nervos îl ţinea preocupat dându-i diverse treburi de făcut.

Nici nu observă cum se crăpă de ziuă şi cum soarele urca pe cer. În acele ore exista numai Amy-Lee, care asuda, ţipa şi înjura, scuturată de forţe care îi scăpau de sub control. Şi Bernice, care spunea mereu:

– Te descurci grozav, Amy-Lee.

Şi, în cele din urmă, minunea se produse. O fetiţă. Firavă şi mânjită de sânge, boţită şi urâtă şi în acelaşi timp minunată la pieptul lui Amy-Lee, o fiinţă umană în miniatură. Strângea pumnişorii şi protesta din toate puterile, în timp ce uriaşa Bernice îşi făcea de lucru în jurul ei.

Markus remarcă abia acum că plângea, că era la capătul puterilor. Şi doar nu făcuse nimic! Nimic, în afară de a o ţine pe Amy-Lee. Cât de ridicol era să vorbeşti despre bărbaţi ca despre sexul tare, gândi el.

Liniştea de după părea o pace deplină. Stăteau toţi trei în patul curat, copilul era îmbăiat, liniştit şi înfăşurat în prosoape moi, cuprinşi de o oboseală la fel de invincibilă ca gravitaţia.

– Este o minune, murmura Markus admirând degeţelul inimaginabil de micuţ al fiicei sale.

– O spui a douăzecea oară, spuse sleită de puteri Amy-Lee.

– După socoteala mea, a suta oară.

Mirosea a copil mic. A lapte. A felurite creme, pudre și șampoane. Bernice îi arătase cum se îmbăiază copilul și el nu greșise nimic.

– Ce nume îi dăm? întrebă Amy-Lee.

Markus se gândi, apoi zise:

– Joy.

– Eu mă gândeam la Caroline. Ca pe mama.

– Este frumos și așa. El le încercă pe amândouă. Se imagină strigându-și copilul care se juca în grădină și voia să vină la culcare. Adăugă: Ce mai, să-i punem ambele nume.

– Joy Caroline Westermann?

– Cred că sună frumos.

– Da, sună bine.

Hung Wang veni în vizită în a treia zi. Scund și liniștit, rămase în fața ușii până când fu invitat să intre. Arăta mai îmbătrânit, așa i se păru lui Markus. Nuanța pielii sale se mai întunecase și lăsa impresia cuiva care muncea prea mult.

Dar poate că fusese totdeauna așa, dar nu sesizase Markus.

Nu se simțea nici un dezacord între tată și fiică; se salutară reciproc cu acea autostăpânire asiatică, pe care Markus probabil că nu o va înțelege niciodată. Ceea ce remarcă fu faptul că Hung Wang nu scăpă nici un cuvânt despre precipitata căsătorie, deși fără îndoială că fusese informat despre ea de către Xiao.

Totuși vederea nepoatei sale îl mișcă evident și, când îi află numele, cuvintele îi pieiră. Luă loc lângă patul lui Amy-Lee, îi luă mâna, privi mult timp în gol, și apoi spuse încet:

– Știi, în ultimul timp mi-am dat seama că nu am procedat totdeauna corect. Este o constatare total nouă pentru mine. Dădu din cap, adâncit în amintiri. Nu. Am greșit de multe ori. De multe ori.

Markus avu impresia că cei doi ar fi vrut să fie lăsați un moment singuri. Spuse că vrea să facă un ceai și plecă la bucătărie.

După un timp, Wang apăru și el.

– Doarme, spuse acesta și se așeză pe unul dintre scaunele înalte de la barul bucătăriei. Este foarte obosită, nu?

– Da, răspunse Markus.

Turnă ceai într-o ceașcă și i-o întinse.

Wang sorbi din ea.

– Ce este cu descoperirea despre care mi-a povestit Amy-Lee?

Markus îi explică. Bătrânul îl urmărea atent.

– Alcool, zise Wang. Hmm...

Nimic în plus. Sorbi ceaiul cu înghițituri mici, când îl termină îi întinse din nou ceașca și, în timp ce Markus o umplea, îl întrebă cum de a reapărut atât de brusc.

Așa că Markus îi povesti și lui totul, de la început și amănunțit. Wang puse întrebări, interesat în mod special de ceea ce îi spusese Taggard despre activitatea lui la Eurocontact.

În final spuse:

– Da, deci așa a fost. Combat cu tam-tam terorismul în întreaga lume, dar sunt orbi la ceea ce se petrece la ei acasă. Văd paiul din ochiul altuia, dar nu și bârna din propriul ochi.

– Credeți că lucrurile stau chiar așa? vru Markus să știe. Că în spatele a tot se află o conspirație?

Wang clătină din cap.

– Ar fi fost frumos să fie așa. O conspirație poate fi descoperită, complotiștii pot fi aduși în fața instanței de judecată și chestiunea ar fi închisă. Dar mă tem că lucrurile stau mult mai rău. Mai sorbi o gură de ceai, se gândi și continuă: Este vorba de un fel de mafie. Aceasta are o lungă tradiție în această țară. Părinții fondatori și idealurile înscrise de ei în Declarația de Independență – viață, libertate, dorința de mai bine și așa mai departe – reprezintă fața luminoasă a istoriei americane. Din păcate, nu și singura. Mafia, Cosa Nostra, triadele chinezești – acestea sunt fața întunecată. Istoria acestei țări nu poate fi înțeleasă fără acest aspect.

Markus ridică capacul ceainicului ca să vadă cât ceai mai rămăsese.

– Ați avut vreodată... de-a face cu acești oameni?

– Am făcut afaceri cu China, răspunse Hung Wang aproape vesel. Crezi că merge fără mită? Fără câteva cuțite scoase, fără amenințări, fără sânge? Ce este perfid aici este că astfel de structuri iau naștere aproape de la sine. Am descoperit ramificații și la mine. Ai o cunoștință bună, aflată într-o poziție cu influență, căreia poți și chiar îi faci o favoare și, într-o zi, sub presiune, o rogi și tu pe această cunoștință să îți facă un serviciu, unul mic, la marginea legii... Așa începe totdeauna.

– Înțeleg.

– Nu este o conspirație. Este... toți procedează așa. O plagă, care se răspândește peste tot unde oamenii nu au simțul valorii, unde nu au respect de sine. Wang goli complet ceașca. Aș fi vrut să știu cum se poate contracara.

Și cu asta timpul acalmiei luă sfârșit, iar activul Hung Wang, debordând de energie, își făcu din nou simțită prezența. Se ridică, făcu câțiva pași către ușa terasei, se întoarse și spuse:

– Descoperirea tatălui tău... nu va înlocui petrolul. Îți este clar?

Markus ridică din umeri.

– Este suficient dacă înlocuiește benzina.

– Chiar și asta ar fi mult. Nu îți sunt clare cantitățile în joc. Începu să se plimbe încoace și încolo prin încăpere și să gesticuleze, de parcă degetele îi erau un abac, apoi continuă: Acum există în lume cam 800 de milioane de automobile. Pentru simplificare, să considerăm că sunt toate autoturisme, fiecare dintre ele parcurgând, să zicem, câte 20 000 de kilometri pe an. Ceea ce face în total 16 bilioane de kilometri. Să spunem că o mașină consumă doar șapte litri de combustibil la suta de kilometri și ajungem la un necesar anual de ceva mai mult de un bilion de litri. Un bilion, înțelegi? Un milion de milioane de litri!

– Da, înțeleg, răspunse impresionat Markus.

– În urmă cu câțiva ani, m-a bătut gândul să cumpăr o firmă care produce alcool industrial din porumb. Majoritatea folosită drept combustibil. Știi cât alcool se obține dintr-un hectar de porumb? Trei mii de litri. Un hectar are zece mii de metri pătrați. Pentru a obține acești trei mii de litri erau necesari zece mii de litri de benzină pentru însămânțări, îngrășăminte, recoltare; distilarea nici nu am mai pus-o la socoteală.

Markus înghiți în sec.

Wang dădu din cap reținut.

– Cam așa arată realitatea. Clar, tu poți face treaba cu folia aceea, dar va trebui să îți fie clar că întotdeauna vei obține un produs secundar. Adevărata miză este în altă parte.

Lui Markus îi reveni senzația că nu lua parte la viața adevărată. Întrebă:

– Și anume unde?

Wang se apropie de el.

– Ne aflăm într-o criză. Tocmai se spune peste tot că semnul chinezesc pentru criză este același ca pentru șansă. Așa și este. Acum

cărțile de joc se amestecă din nou. Acum se oferă posibilități inexistente în vremuri normale și trebuie folosite! Strânse pleoapele a șiretenie. Eu am investit la timp, înaintea colapsului, în firme care construiesc centrale atomice. Al căror curs a spart plafonul în primele săptămâni, o adevărată plăcere. Și eu am ieșit din afacere înainte ca masa investitorilor să își fi dat seama că nici uraniul nu ajunge o veșnicie. Și acesta va trăi peste treizeci, patruzeci de ani aceeași dramă. Numai că deșeul rezultat va fi mult mai periculos decât cele câteva gaze care rămân de pe urma petrolului. Îl bătu cu degetele în piept pe Markus și adăugă: În ultima jumătate de an mi-am înzecit averea. Un capital enorm pe care îl voi băga în dezvoltarea *fuziunii* nucleare. Transformarea hidrogenului în heliu – aceasta este energia stelelor. La dimensiunile noastre umane, inepuizabilă. Primul care stăpânește această forță are în mână viitorul lumii.

Markus își privi neîncrezător socrul.

– Dar acest proces nu se studiază în zadar de decenii?

– Doar superficial. Câteva milioane aici, câteva miliarde dincolo. S-au băgat mai mulți bani în motoarele de Formula 1, în hrana pentru pisici sau în lame de ras decât în cercetarea fuziunii nucleare. Voi sunteți acum o familie tânără, trebuie mai întâi să petreceți mult timp împreună. Dar peste o jumătate de an sau cam așa... Gândește-te. Sunt deja pe cale să pun lucrurile pe roate. Și știi unde? În China. Acolo nu mai este ca înainte. Vechile capete pătrate au decedat, noii conducători gândesc pur economic. Eu dispun deja de un teren în cele mai bune condiții, plătesc minimum de impozite, am acces la fabrici și la furnizori de tot felul și așa mai departe. Curând voi zbura din nou acolo; mai sunt o mulțime de detalii contractuale de negociat. Dar acesta va fi centrul cercetării mondiale, crede-mă. Acolo vom construi viitorul.

Apoi veni Amy-Lee, și ei discutară doar despre copil, care și el se trezi curând și țipă după sânul mamei. După care Wang își luă la revedere și plecă.

Iar Markus simți din nou cum îi curgea prin vene, ca un drog, vechea, dulcea poftă de a fi printre cei mari, printre giganți.

Prima săptămână trecu, un proces deloc ușor de adaptare. Minunata, dulcea, mica ființă îi trezea fără îndurare noaptea din somn de două, de trei sau chiar de mai multe ori, se împotrivea înfășării și îmbrăcatului,

își umplea scutecele cu produse stranii, negre, lipicioase ca smoala și care se puteau șterge doar cu săpun lichid pentru bebeluși și prosoape de hârtie. Când tocmai o scoteau la capăt, urmară scaune subțiri, care se împrăștiau pe tot corpul, răspândeau un miros de neînchipuit și solicitau îmbăieri imediate.

Iar rezervele de scutece confortabile cu închidere cu arici, zone de absorbție și etanșatoare din material sintetic se epuizau rapid. Amy-Lee spunea că nu se mai găseau nici pe bani mulți. Peste puțin timp vor trebui să se întoarcă la scutecele din textile.

– Am să dau telefoane ca să văd dacă am putea procura măcar materiale din celuloză, spuse oftând Markus.

Erau zile epuizante și părea că un bebeluș dă prea mult de lucru la trei adulți. Și veni și vremea ca Bernice să se întoarcă la Seattle; o călătorie lungă și plină de pericole, deși Xiao o duse până la o stație de autobuz, iar mașinile erau însoțite de oameni de la pază înarmați.

Totuși reușiră să depășească prima zi fără Bernice. Seara, când în sfârșit Joy Caroline adormi, Amy-Lee veni în biroul lui Markus, unde acesta își întinsese planșele și documentele, fără ca până acum să se fi putut ocupa prea mult de ele.

– Bună, soțu'! spuse ea prăbușindu-se în vechiul fotoliu tapițat cu piele.

– Bună, soțioară!

Ea privi agenda din fața lui, telefonul, planurile.

– Asta ai vrut totdeauna, nu? *Other people's ideas,* pe care să le aplici cu *other people's money.*

– De data aceasta nu am să mă descurc fără câteva idei proprii cu adevărat bune. Și tocmai încep să mă îndoiesc că acestea vor fi salvatoare.

Ea se încruntă.

– Cum așa?

El arătă spre telefon.

– Am tot dat telefoane, ai văzut. Și rezultatul este... Deci, folia pentru ostracțiune este un produs high-tech. Și high-tech-ul este acum pe ducă. Lipsă de energie, lipsă de cerere, mereu același răspuns. Trase către el agenda. Firma care produsese bucata aceasta de folie pentru tata nu mai există de mult. Și nici altele în stare să o fabrice. Materialele necesare nu se mai găsesc nicăieri, și, din cât am putut să constat, nu se

mai găsesc nici mașini cu care să poată fi prelucrate materialele odată obținute.

– Nu sună bine.

– Este un concept genial, spuse Markus, dar am ajuns la el prea târziu. Posibilitățile tehnice actuale sunt mult inferioare celor necesare fabricării foliei.

CAPITOLUL 51

Ministrul economiei își apără decizia de a nu se mai atinge de rezervele de petrol până la noi dispoziții. În acest fel se supunea recomandărilor IAE[1].

– Nu are nici un sens, le declară el jurnaliștilor strânși ciorchine, ca prin livrări din rezerve să menținem consumul de benzină la nivelul vechi. Trebuie să ne adaptăm la noile condiții; nu avem altă cale.

Izbucni o furtună de întrebări, din care răzbăteau cuvinte ca „navetiști", „drumul la locul de muncă", „costurile transportului".

– Vă spun ceva: dacă noi continuăm așa, la sfârșitul anului depozitele vor fi goale. Și ce facem pe urmă? Când nici măcar poliția nu va mai avea benzină? Când nici armata nu va mai avea? Când va trebui ridicată o centrală electrică și nu va exista motorină pentru mașinile necesare construirii ei?

El mai afirmă că nu era posibilă completarea rezervelor. Pentru aceasta solicitarea ar fi atât de mare încât prețul petrolului de pe piață ar exploda.

– Acest lucru este valabil momentan, adăugă el. Trebuie să așteptăm, să vedem ce ne aduc diversele proiecte desfășurate în lumea întreagă. Cel târziu în luna iulie va ieși pe piață benzina obținută din cărbune, ceea ce va ușura situația aprovizionării. În Canada se lucrează la deschiderea exploatării industriale a nisipurilor petrolifere din Golful Athabasca...

---

[1] International Applied Engeneering Inc, o societate de consultanță în domeniul energetic (n.a.)

Cel din urmă era, ce-i drept, un proiect contestat. Dacă e să ne luăm după statistici, nisipurile petrolifere din provincia canadiană Alberta ar fi cel de-al doilea zăcământ de petrol din lume, după cel saudit – între timp posibil să fi devenit primul –, dar obținerea petrolului din nisipul gudronat solicita cantități imense de apă curată, chimicale și chiar energie, ceea ce îi făcea pe critici să vorbească despre o catastrofă ecologică la nivel mondial contra unui beneficiu îndoielnic. Privind imaginile imenselor câmpuri de exploatare la suprafață situate de-a lungul fluviului Athabasca, credeai că vezi altă planetă sau că este vorba despre un coșmar.

Prețurile benzinei crescură în continuare, situație pentru care presa de bulevard făcea neobosit răspunzător – alternativ – guvernul, concernele petroliere sau „șeicii". Diverse grupări ale adversarilor globalizării folosiră ca pretext depășirea pentru prima dată a pragului de cinci euro la prețul benzinei super, pentru a organiza un festival cu motto-ul: „Forget Globalisation!" în piața din fața clădirii Reichstagului.

– Creșterea prețului petrolului reprezintă sfârșitul globalizării! declară în fața numeroaselor camere de vederi atractiva purtătoare de cuvânt a festivalului, îmbrăcată corespunzător cu temperaturile unei veri timpurii. Petrolul ieftin a fost cel care a făcut posibil transportul ieftin, care la rândul lui a făcut ca producătorii regionali să nu mai aibă nici un avantaj geografic în fața marilor concerne. Când un măr adus de peste mări poate fi mai ieftin decât cel pe care fermierul îl culege din pomul aflat în fața ușii lui, structurile economice locale sunt periclitate și se întăresc raporturile de exploatare. Câștigătorul în acest caz este cel care dispune de mai mult capital; toți ceilalți au de pierdut.

Cele mai multe echipe mass-media fură mulțumite de această concluzie și de cum arăta în cadru vorbitoarea. Un reporter puse totuși întrebarea cum rămânea cu medicamentele, îngrășămintele și altele, care, odată cu scumpirea petrolului, se scumpeau și ele, devenind inaccesibile pentru țările în curs de dezvoltare.

– Trebuie să vă fie clar cine și pentru ce este răspunzător. Petrolul ieftin împreună cu derivatele lui au condus la o rapidă creștere a populației tocmai în regiunile în care de secole există o rată mare a natalității, dar și a mortalității infantile. În fond, oamenii s-au hrănit cu petrol, sub forma alimentelor provenite preponderent din SUA. Acestea

erau deseori mai ieftine decât ce puteau oferi producătorii locali care au devenit șomeri. Cu alte cuvinte, prin petrolul ieftin și prin politicile corespunzătoare lui, s-a produs o uriașă masă de forță de muncă ieftină, căreia nu i-a rămas altceva de făcut decât să accepte să lucreze pe salarii minime la marile concerne. Aceste țări se aflau la ananghie deja înainte de *peak oil*, dar vina este a acelora care au imprimat cursul acestei evoluții. Iar dacă petrolul tot mai scump le taie posibilitățile de până acum, acesta este primul pas pentru îmbunătățirea situației.

Venise o vară neobișnuit de timpurie și extrem de fierbinte, provocând secetă, recolte compromise și foamete în multe țări aflate de o parte și de alta a ecuatorului, fapt mediatizat de presă și de televiziune. Se solicitară donații, iar sumele donate surprinzător de mari având în vedere propriile probleme.

Apoi izbucni scandalul: o organizație de ajutorare cumpărase din banii donați alimente pentru o zonă afectată de foamete din Sudan, alimente care mucegăiseră apoi în diverse porturi italiene și spaniole, deoarece nu se găsise o cale de a le transporta lor în regiunea respectivă. Șocau imaginile cu sacii de grâne umflați și cu oameni care, cu măști pentru respirație pe față, scormoneau în cutii descompuse și înnegrite.

Inițial, armata promisese că va efectua transportul, dar, fără explicații, își retrăsese oferta, declară șeful organizației găsit de o echipă a unei televiziuni după căutări îndelungate. Nu existau bani pentru a organiza transportul pe cont propriu.

Câteva zile, reportajele se învârtiră doar în jurul acestei teme. Va sări Uniunea Europeană în ajutor și va transporta alimentele în regiunea respectivă? Răspunsul Comisiei fu evaziv. Se va avea în vedere, se va ocupa o comisie de problemă.

Apoi, foametea din Africa dispăru din aria preocupărilor și o altă temă îi luă locul în presă și în talk-show-uri: liberalizarea televiziunilor. Un grup de politicieni influenți declară că nu mai era posibil ca televiziunea, printr-un corset de prevederi, să fie oprită să își adecveze nestânjenită programele la dorințele și la necesitățile publicului ei. În nici o altă branșă nu se mai practica așa ceva.

Ca de obicei, *Bild* rezumă inițiativa într-o propoziție cât un afiș: „Pe viitor programe TV porno după ora 23.00?“

De-a lungul și de-a latul țării nu se mai discuta altceva. Mai multe sau mai puține canale de televiziune? Suprimarea taxelor? Televiziune plătită? Canale cu acces condiționat? Posturile de televiziune porniră o campanie de cumpărări de filme de producție indiană, telenovele braziliene, producții ușoare mexicane și altele, atât timp cât acestea mai puteau fi cumpărate la prețuri convenabile. În timp ce încă se mai discuta, unele posturi îndrăzniră să trateze teme până acum considerate tabu și se confruntară cu acțiunile de protest ale părinților îngrijorați.

În programe nu mai era loc pentru reportaje despre foamete.

Poșta funcționa tot mai prost. Scrisoarea lui Markus avusese nevoie de șase săptămâni pentru a ajunge. Conținea și fotografii frumoase. Dorothea găsi că datele erau ceva cam bizare: se căsătoriseră, iar în ziua următoare aduseseră pe lume un copil. Dacă nici asta nu era rapiditate! Ei, da, pentru Markus totdeauna fusese important să fie unul dintre cei mai rapizi...

Această Amy-Lee era drăguță, judecând după fotografii. Evident, avea trăsături asiatice, dar Dorothea găsea că se potriveau. Se bucura că fratele ei se așezase la casa lui. Îi va scrie și ea. Sau îi va telefona; era cel mai rapid. În scrisoare, fratele ei îi comunica o adresă de e-mail, dar în aceste zile internetul era nesigur; Werner îi spuse că firma lor repusese în funcțiune faxurile pentru documente importante.

Cea mai încântătoare era desigur fotografia micuței Joy-Caroline. Ce bebeluș fermecător! Dorothea fixă fotografia pe perete, lângă casa de marcat, ca să o poată privi toată ziua, iar când cineva întreba pe cine reprezenta, răspundea:

– Nepoata mea. Din America.

Și cum suna!

Magazinul mergea tot mai bine. Mai angajase încă două femei pentru a putea ține deschis toată ziua și a face față chiar și în orele de vârf – căci acum exista și așa ceva! A doua casă de marcat o obținuse convenabil prin internet, pe vremea când acesta încă mai funcționa.

Acum avea în plan următorul proiect. Remarcase că în această primăvară mulți oameni săpaseră straturile ocupate de flori, pentru a cultiva pe ele legume, salată și altele. Acestei observații i se adăuga infor-

mația din ziare conform căreia pe piață se vindeau cantități însemnate de unelte de grădină, semințe și elemente de construcție pentru sere.

Se adresase câtorva proprietari de grădini din localitate, întrebându-i dacă nu ar vrea să vândă prin magazinul ei o parte a recoltei care nu era destinată consumului propriu. Astfel află că mulți oameni nu se descurcau cu înjghebarea unei grădini de legume. Salata căzuse pradă melcilor, morcovii creșteau diformi, pătrunjelul se ofilea, ridichiile erau lemnoase și așa mai departe.

Ceea ce o făcu să se gândească la organizarea unui curs.

Pentru asta trebuia să caute pe cineva care nu numai că se pricepea, dar era și în stare să le transmită altora știința lui, ceea ce știa. Cei mai mulți țărani pe care ea îi cunoștea nu corespundeau; erau cu toții oameni morocănoși, care nu ar fi avut răbdare cu orășenii neîndemânatici.

Tocmai împacheta cumpărăturile unei doamne mai în vârstă, care venea zilnic fără să cumpere mult odată, trei morcovi și un castravete pentru salată, când sună telefonul. În mod normal, în astfel de situații ar fi lăsat telefonul să sune, dar pentru că aștepta răspunsul unui anume Tom Hannen, care îi fusese recomandat ca un tânăr fermier care scria articole despre culturile ecologice, o rugă:

– Scuzați-mă, trebuie să răspund, ar putea fi ceva important.

Doamna în etate dădu aprobator din cap și spuse:

– Răspundeți, eu am să mai gândesc între timp dacă mai iau și o roșie.

Nu era Tom Hannen, ci Gabi.

– Ai auzit?

– Să aud? Ce anume?

– Înseamnă că încă nu știi. Tocmai am în magazin o clientă care mi-a spus că Fixkauf închide la sfârșitul lunii!

– Nu poate fi adevărat! se miră Dorothea.

– Am sunat la primăria din Duffendorf, am întrebat acolo și știi ce mi s-a răspuns? Că și Eurocenti închide. Pe data de întâi totul va fi părăsit, mort. Râse și adăugă: Doro, le-am supraviețuit!

– Dumnezeule! murmură Dorothea.

Ei nu îi ardea de râs. Oamenii vor năvăli în prăvălioara ei.

Făcând abstracție de faptul că pe o rază de treizeci de kilometri nu mai exista nici o benzinărie.

Din săptămână în săptămână era tot mai bine. Senzația de stare excepțională slăbea, epuizarea scădea și ea și, când fiica îi zâmbea, Markus era cel mai fericit om din lume.

Un simțământ pe care nu îl mai trăia când își făcea la un moment dat timp să urce și în birou. De cele mai multe ori doar stătea acolo privind aceleași planuri, schițe și calcule și era orice altceva, numai fericit nu.

Nu mai avea nici o speranță. Făcuse planuri, pusese pe hârtie proiecte, așa cum învățase, cu liste, termene și etape. Să facă rost de cal, plug și grapă și să amenajeze un ogor pe proprietate. Teren aveau destul; un fermier din vecinătate avea să îi arate cum să procedeze. Apoi să cultive tot ce era posibil: porumb, grâu, legume, floarea-soarelui și altele, ca să aibă ceva de fiert. Să amenajeze atelierul. Era ceva urgent, pentru că începuse să fie greu să găsească anumite unelte speciale, chiar și pe bani mulți.

Dar până acum nu transpusese nimic din acestea în practică. Nimic. În atelier nici măcar nu *intrase!*

Clar, micuța. Dar nu era asta. Nu o va mai putea folosi mult timp ca pretext.

Nu, avea senzația că își pierdea timpul cu proiectul acesta. Din nou și din nou se gândea la ce îi spusese bătrânul Wang. Cum calculase ce însemna un bilion de litri de alcool pe an. Absolut utopic. Ar fi trebuit să își dea singur seama.

Apoi era cealaltă chestiune, începută de Wang. Plămădirea viitorului. A beneficia de marea șansă. Să participe alături de cei ce decid. Era ademenitor.

Era ademenitor, dar, pe de altă parte, un simțământ adânc, din interior îi spunea că lucrurile nu stăteau chiar așa. Nu era oare din nou o idee care să îl instige? Să își imagineze că el și cu Wang începeau să răscolească lumea – i se părea o repetare anostă. Avea experiența cu Block. Se simțea ca și cum ar fi încercat să reînvie pofta de viață de mai demult, acel extaz de durată, excitant, acea existență suprasolicitantă, epuizantă, fără de odihnă...

Nu mai mergea. Nu pentru că el gândea așa. Își pierduse naivitatea necesară pentru a trăi astfel. Nu mai credea în ea și această schimbare nu era reversibilă.

Şi totuşi era ademenit. Poate că totdeauna va fi ademenit, cine ştie? Poate că trebuia să se poarte cu aşa ceva precum un alcoolic cu alcoolul: atent, conştient de pericolul de a derapa din nou.

Dar dacă nici asta nu era, ce era de fapt?

Făcu ordine. Reorganiză cartoteca. Şterse tot praful. Puse ordine în hârtiile tatălui său, în propriile notiţe, puse volumele cu notele lui Block într-un sertar...

Block. Luă unul dintre volume, se aşeză în fotoliu şi îl răsfoi până când ajunse iarăşi la o menţiune din jurnalul zilnic:

> Trebuie să fiu atent, să nu mă bazez niciodată pe ceea ce spun experţii. Să-i întreb – da. Dar după aceasta să verific eu însumi. Să calculez eu însumi. Cele mai multe lucruri pot fi descoperite şi fără să ai bacalaureatul. A gândi singur, despre asta este vorba.

Hm... Markus privi în gol. Se gândea la discuţia cu Wang. Cum era? Trei mii de litri de pe un hectar.

Lăsă deoparte însemnările lui Block şi luă calculatorul de buzunar şi câteva file de hârtie. Un hectar... cât avea? Un kilometru pătrat... asta însemna o sută de hectare. Deci dintr-un kilometru pătrat se obţin 300 000 litri de alcool.

Parcă suna altfel.

Calculă mai departe. Pentru un trilion de litri erau ca urmare necesari...

3,3 milioane de kilometri pătraţi. Hm... era mult. Cam de zece ori suprafaţa Germaniei.

Lăsă pixul şi îşi frecă ochii. Probabil că Taggard avusese dreptate. Civilizaţia nu putea fi salvată nici cu descoperirea tatălui său.

Apoi sesiză unde făcea greşeala de gândire.

Sări în picioare, dădu fuga în camera de zi căutând în bibliotecă un lexicon, un atlas, o carte care să conţină date despre ţări şi continente.

Iată. Statele Unite ale Americii aveau o suprafaţă de 9,3 milioane kilometri pătraţi. Aproape de trei ori mai mult. Iar punctul forte al gândirii tatălui său era că nimic nu se cultiva numai pentru obţinerea de alcool. Se cultiva ceea ce era şi de mâncat. Dar partea comestibilă a unei plante reprezenta totdeauna doar o parte mică din ea, cea mai mare reprezentând resturi. Aceasta era până acum acoperită cu pământ, transformată

în compost, arsă sau supusă la ceva asemănător – ideea tatălui său era ca, în loc de toate acestea, să se obțină din ea alcool.

În acest caz cădeau toate calculele privind consumul de energie necesar pentru a cultiva o anume cantitate de porumb sau de altă plantă. Efortul viza obținerea alimentelor, nu a combustibilului. Dacă se ajungea să se obțină alcool fără distilare, acesta nu costa aproape nimic.

Suprafața uscatului, citi el, este de 135 milioane de kilometri pătrați, fără a include Antarctica. Este clar că din această suprafață o bună parte o reprezentau deșerturile, stepa, munții sau alte forme asemănătoare. Dar, chiar dacă ostracțiunea avea jumătate din randamentul procesului de distilare, șase milioane de kilometri pătrați, care *oricum* erau valorificați în agricultură, totul era realizabil.

Cu alte cuvinte, Wang calculase greșit.

– Să gândești singur, asta este, murmură Markus.

Lacătul era mare, greu și ruginit. Dar cheia se potrivea și se răsuci în încuietoare. Lacătul se deschise cu zgomot. Markus împinse ușa cu un huruit, permițând luminii zilei să pătrundă în interior.

Ceea ce se vedea era un tezaur. Se găseau acolo un plug și, de asemenea, o grapă. În spate erau etajere cu lemn, plexiglas, benzi de metal, tablă, țevi. Dulapuri pline cu șuruburi și cuie. Un strung, o freză, o drujbă, diverse mașini de găurit, un suflai de sudură cu butelii de gaz, un banc de lucru la care ar fi putut lucra o duzină de oameni.

– Atelierul pentru obiecte mari, comentă Markus. Nu încape îndoială.

La parterul anexei se afla un laborator în care eprubete, arzătoare Bunsen, cuptoare și diverse aparate de analiză erau înșirate pline de praf, apoi un atelier de mecanică fină impresionant dotat. Sub valul de pământ exista un laborator ermetizat, pentru experiențe cu plante, ciuperci și bacterii. Se intra printr-o ecluză de aer cu duș dezinfectant, aerisirea nu numai că funcționa, dar dispunea și de filtre de înaltă performanță, iar în antreu atârnau șase costume de protecție de mărimi diferite.

Mai erau și o sursă care aducea apa de la peste o sută de metri adâncime, precum și un generator care furniza curent de rezervă.

„Tata și-ar fi dat mâna dreaptă pentru astfel de condiții de lucru“, gândi șocat Markus. Dacă nu reușea nici aici, atunci era un caz disperat.

– Și, în plus, nu scrie niciunde că trebuie să fac totul singur, își mai spuse el.

Telefonul privat al lui Keith Pepper nu mai exista. Informațiile telefonice din Paradise Valley erau depășite de întrebarea privind noul domiciliu al acestuia, dar fu totuși taxat pentru răspuns cu trei dolari și cincizeci de cenți. Markus telefonă în cele din urmă la fosta lui firmă.

– Oh, și Lakeside and Rowe a fost jumulită, ca toată lumea, se văicări bărbatul care răspunse la telefon. A fost concediat peste nouăzeci la sută din personal și cine știe ce ne așteaptă și pe noi... Banii nu mai au valoare, nimănui nu îi mai trebuie consilieri financiari, iar în ce privește sistemele instalate, nici nu o să credeți câte contracte de întreținere sunt reziliate în fiecare lună...

– Asta înseamnă că nu îmi puteți spune unde ar putea fi Keith Pepper? interveni Markus.

– Trebuie să mărturisesc că numele nu îmi spune nimic. Eu lucrez de mult la firmă, dar să-i cunosc pe toți angajații pe nume este totuși...

– Caut pe cineva care m-ar putea ajuta. Este cumva pe acolo vreun coleg din departamentul lui?

– Hm... Da, vă pot da legătura la șef?

– OK.

Cu siguranță că Simon Rowe își va aminti de el. Era altă problemă dacă își va aminti și de Keith Pepper. Dar el ar trebui să știe cum...

– Murray, se auzi o voce posomorâtă, lipsită de umor.

Markus închise involuntar ochii. John Murray era șeful filialei, corect. Era de ajuns doar să îi audă vocea pentru a-i răsuna în urechi fraza: „Nu am încredere în dumneavoastră; știți de ce".

OK, trebuia să treacă și peste asta. Mai mult decât să o dea în bară nu i se putea întâmpla.

„Zâmbește", se îndemnă el. La telefon se aude zâmbetul – fusese avertizat de nenumărate ori la cursuri. Un zâmbet te face simpatic.

În cazul de față cu siguranță că nu.

– Bună ziua, mister Murray, spuse el. Sunt Markus Westermann. Fusese cât pe-aici să pronunțe versiunea americană a numelui. Vă amintiți de mine?

Urmă o pauză cu atâta liniște în ea de parcă fusese secționat cablul telefonic.

– Da. Absolut.

– Mister Murray, am o mare rugăminte. Îl caut pe Keith Pepper, un fost programator din departamentul...

– Îmi amintesc, i-o reteză Murray. Iarăși o pauză. Nu mai lucrează la noi.

Markus confirmă:

– Da, am aflat asta. Am sperat că mă puteți ajuta să dau de el. Este într-adevăr foarte, foarte important.

Murray șovăia. Markus ar fi pariat că se gândea dacă să întrerupă convorbirea sau nu.

– Din câte știu, spuse el în cele din urmă, și se simțea că îi venea greu să o facă, lucrează într-un atelier din Reading. Trece motoare pe combustia cu grăsimi de bucătărie sau așa ceva. Se opri, inspiră adânc și adăugă: Pot să vă dau numărul lui de telefon.

– Ar fi grozav, sir, răspunse imediat Markus.

Firește, Murray trebuia să aibă numărul de telefon al lui Keith. Totdeauna se iveau situații în care trebuia să întrebi ceva un programator, chiar dacă l-ai concediat demult.

Murray îi dictă numărul și spuse:

– Transmiteți-i salutări din partea mea.

– Am să-i transmit, promise ușurat Markus. Cu siguranță îi transmit. Vă mulțumesc foarte mult, sir, și toate cele bune!

– Mulțumesc, fu răspunsul pe un ton nu chiar atât de morocănos ca la început. Și dumneavoastră toate bune!

Keith sosi după o săptămână, cu o mașină imensă, roz, care răspândea în toată valea un iz intens de bucătărie.

Radia de bucuria de a-l revedea pe Markus, l-ar fi strâns în brațe, dar se reținu și îl bătu doar pe umăr de îi trosniră oasele. Lui Amy-Lee îi scutură mâna vârtos și îi făcu câteva complimente confuze, pe care doar un pasionat de tehnică ar fi știut să le aprecieze.

Nu vru să mănânce sau să bea nimic, mai înainte să vadă planurile de care îi vorbise la telefon Markus și să înțeleagă conceptul care sta la baza lor.

– Genial, este genial! Ținea în mână planșa cu desenul structurii moleculare a foliei pentru ostracțiune, care se asemăna în oarecare măsură cu arhitectura unui sistem software complex și urmări cu degetul liniile

acestuia. După care își supse preocupat buzele. Totuși, asta poate funcționa. Un filtru inteligent, ca să zicem așa. Surprinzător. Acesta a fost gândit de tatăl tău? Acum douăzeci de ani?

– Douăzeci și unu, mai exact, confirmă Markus și îi explică problemele legate de producerea foliei.

– Stai ușor! îl întrerupse Keith. Deci cel desenat cu culoarea mov este materialul de bază?

– Da. Pe el trebuie aplicate aceste componente, pe care tata le denumește substraturi moleculare și care astăzi s-ar numi probabil nanoparticule.

– Cum sunt de fapt produse acestea? Mă refer la faptul că sunt doar molecule. Chimic?

– Sau printr-un gen de procedură de litografiere.

– Aha, înțeleg. Atunci trebuie orientate magnetic...

– ... și fixate. Și totul trebuie realizat cândva la scară industrială.

Keith scăpă de emoție un fluierat.

– Băiete, asta este dificil.

– Speram că tu poți să-mi spui mai mult de atât.

Bărbatul roșcovan, care de la ultima lui întâlnire nu mai slăbise, râse.

– Evident. Doar nu părăsesc niciodată o firmă cu mâna goală.

Scoase laptopul, îl deschise, dar nu obținu decât un zgomot neplăcut și ecranul rămase întunecat.

Keith slobozi o înjurătură printre dinți.

– Mă tem că este terminat definitiv tocmai acum, exact când devine mai interesant.

– Am aici ateliere cu cea mai bună dotare, interveni Markus, mândru nevoie mare că poate spune asta.

– Frumos. Dar probabil că nu dispui și de un controler 8219.

– Nu. Dar de fapt ce este acesta?

Keith oftă în timp ce deșuruba capacul inferior al aparatului său cu o șurubelniță cu capete multiple, scoasă din legătura cu chei.

– Ceva foarte nou. Nefinalizat încă. O lovitură puternică, și de atunci obiectul scârțâie.

Prima tentativă de reparare eșuă, așa că optară pentru a doua, în atelierul din anexă. Dar, în cele din urmă, se dovedi că laptopul era bun de aruncat.

– Trebuie să montăm placa de memorie în alt PC, explică acesta.

Găsiră un PC care nu părea prea vechi și erau tocmai pe punctul de a a-i scoate carcasa, când apăru Amy-Lee și întrebă dacă nu ar vrea să bea sau să mănânce ceva.

– Imediat după ce obținem primele date din placa de memorie a acestui computer, răspunse Keith.

Amy-Lee privi grămada de cabluri și de cutiuțe argintii.

– Ce fel de date?

– Fiecare angajat al departamentului tehnic de la Lakeside and Rowe, explică el, a primit dispoziția ca, înainte de a lucra la sistemul unui client, să tragă o copie de siguranță pe propriul computer. La rândul ei, această copie era salvată pe backup-serverul nostru, de pe care mi-am permis să mi-l copiez. Ca să mă consolez de pierderea extrem de plăcutului meu loc de muncă.

Amy-Lee izbucni neîncrezătoare în râs.

– Și a mers? Te-au lăsat să le scoți așa simplu?

Keith zâmbi larg.

– Am băgat totul într-un fișier, pe care apoi l-am șters. Cei de la pază s-au uitat în computerul meu, dar n-au găsit nimic. Acasă am pus în funcțiune *Undelete*. Foarte simplu.

– De necrezut, spuse Amy-Lee. Se auzi telefonul sunând în casă. Vă las, adăugă ea și dispăru.

PC-ul porni, recunoscu placa și se puse pe treabă.

– Arată bine, mormăi Keith mulțumit. Așa... Ce cauți? Nu avem aici toată economia SUA, dar sectorul high-tech este acoperit binișor.

– Mi-ar ajunge o singură firmă care produce ceea ce avem noi nevoie. Markus se așeză lângă Keith și medită. Căutăm firme care fabrică produse nano și care, conform bilanțurilor, stăteau atât de bine încât să existe posibilitatea de a fi rezistat până acum.

– OK. Degetele lui Keith alunecară pe tastatură. Apăru o listă. Iată... sunt douăzeci și două. Pentru început stăm bine, nu?

– Minunat.

În acest moment reveni Amy-Lee, albă ca varul, abia reușind să se stăpânească.

„S-a întâmplat ceva cu Joy“, îi trecu prin cap lui Markus când o văzu. Dintr-un salt fu lângă ea, o sprijini și o privi îngrozit.

– Ce este?

Ea tremura.

– Tata a avut un accident.

– Un accident?

– Avionul cu care călătorea a căzut deasupra Pacificului. El și Xiao sunt... Oh, Dumnezeule!

CAPITOLUL 52

Oamenii bogați și puternici – personalități ale economiei, președinți, șefi de concerne, miniștri și așa mai departe – cad victime ale accidentelor aviatice mai des decât media aplicată populației în general. Explicația aflată la îndemână ar fi că acești oameni călătoresc mult mai frecvent cu avionul decât cetățeanul obișnuit, lucru ce nu poate fi evitat având în vedere sarcinile lor. Ei folosesc deseori în acest scop avioane mai mici, care, în mod inerent, presupun un risc mai mare: cu cât un avion este mai mare, cu atât mai bine se descurcă în vicisitudinile spațiului aerian. Până aici, pare a fi o chestiune de statistică.

Totuși, problema se poate pune și altfel. Reprezintă un exercițiu neliniștitor întocmirea unei liste cu persoanele influente economic sau politic decedate în accidente aviatice, dacă ai în vedere condițiile producerii fiecărui eveniment și dacă îți pui următoarele două întrebări: prima, cui îi folosește cel mai mult la momentul respectiv moartea acelui om? Și a doua, cine ar fi dispus de mijloacele și posibilitățile de a organiza prăbușirea unui avion, făcând ca totul să pară un accident?

Trecutul îndepărtat

Inginerul francez Ferdinand de Lesseps, care concepuse și Canalul de Suez, a realizat și planul de construire în Panama a unui canal care să traverseze fâșia de pământ continuă din America Centrală. Lucrările

au început în anul 1881, au costat viața a 22 000 de muncitori și în anul 1889 au condus la un dezastru financiar. În 1902 proiectul a fost preluat de SUA, pentru 40 milioane dolari.

Pe atunci, Panama aparținea Columbiei mari. Aceasta a refuzat propunerea președintelui american Theodore Roosevelt de a ceda zona canalului unui consorțiu american. În 1903, în zona coastelor respective a apărut nava de război americană *Nashville*, pe țărm au coborât soldați și au format un guvern condus de inginerul francez Philippe Buneau-Varilla. Panama a fost declarată eliberată și stat independent, iar noul regim a aprobat crearea unei zone aflate sub suveranitate americană în jurul canalului. Lucru interesant, tratatul respectiv a fost semnat doar de ministrul american de externe Hay și de Buneau-Varilla, dar de nici măcar un singur panamez.

Din 1906 până în 1914 Canalul Panama a fost terminat.

În 1968, un bărbat cu numele de Omar Torrijos a ajuns la putere în Panama, în urma unei lovituri militare de stat. A fost primul șef de stat în Panama care s-a preocupat de interesele sociale și de problemele săracilor și care astfel prefigura dificultăți pentru numeroasele concerne străine ce până acum profitaseră de împrejurări. El nu a făcut un secret din hotărârea sa de a afirma libertatea și suveranitatea statului Panama, și anume de a nu se ralia nici Statelor Unite și nici Uniunii Sovietice. Și bineînțeles că el considera zona Canalului ca parte inalienabilă a teritoriului statal panamez și tratatul din 1903 nul.

În acea perioadă, când președinte al SUA era Jimmy Carter, Torrijos a început să expulzeze angajați ai diferitelor organizații americane, cărora le reproșa întreținerea în zona Canalului a unor tabere de instruire secrete, în care, printre altele, învățau tehnici de ascultare și metode de tortură în vederea operațiunilor desfășurate de serviciile secrete din America de Sud. Carter nu s-a opus acestor expulzări; ba chiar, spre indignarea opoziției americane, a încheiat în 1977 un tratat cu Torrijos, conform căruia din anul 2000 urma să fie redată statului Panama deplina autonomie asupra Canalului.

Pe 31 iulie 1981, la doar câteva luni de la preluarea funcției prezidențiale de către Ronald Reagan, care, la fel ca vicepreședintele de mai târziu George Bush și ministrul apărării Caspar Weinberger, îl insultase public de mai multe ori pe președintele panamez, Omar Torrijos a

pierit într-un accident de avion, în timpul unui zbor de rutină. Succesorul lui a devenit Manuel Noriega, care astăzi trăiește în Florida, SUA.

În Ecuador trăiesc peste jumătate din speciile de păsări exotice existente și practic în fiecare zi se descoperă noi soiuri de plante până acum necunoscute. Dar, de când concernul petrolier Texaco a descoperit țiței în anul 1968 în zona amazoniană, au fost despădurite mari porțiuni din junglă. Conducta construită peste Anzi a pierdut din cauza spărturilor mai mult petrol decât s-a scurs în apă în urma avarierii petrolierului *Exxon Valdez;* petrol care a contaminat mediul pe o suprafață vastă, a ucis animale, a transformat râuri în canale puturoase. Apele reziduale toxice, pline de metale grele și de substanțe cancerigene, au fost pompate simplu în găuri săpate în pământ sau au fost deversate în râuri.

Dar petrolul a devenit repede principalul produs de export al țării, iar Ecuadorul unul dintre cei mai importanți furnizori de petrol ai SUA.

După ce în 1979 a fost ales președinte al Ecuadorului, Jaime Roldós Aguilera a prezentat un proiect de lege pentru o nouă reglementare a sectorului energetic. El prevedea promovarea construirii de hidrocentrale, soluție favorizată de geografia montană, bogată în ape a Ecuadorului, și așezarea pe baze noi a raporturilor dintre concernele petroliere și statul Ecuador.

Concernele vizate au pornit o campanie ce încerca să îl prezinte pe Roldós Aguilera ca pe un al doilea Castro. Pe de altă parte, Roldós a început să facă publice legăturile dintre politica americană și societățile petroliere, întrebuințând în acest context termenul de „conspirație". A amenințat concernele petroliere că vor trebui să părăsească țara dacă urmăresc proiecte ce nu sunt avantajoase bunăstării poporului ecuadorian și a expulzat americanii căzuți în dizgrație.

A murit pe 24 mai 1981, împreună cu soția sa, cu câțiva membri ai guvernului și cu piloții aflați la bord, în urma prăbușirii aparatului în provincia Loja din sudul Ecuadorului.

Succesor a fost desemnat vicepreședintele Osvaldo Hurtado Larrea. El i-a reprimit pe cei expulzați și, la sfârșitul anului 1981, Texaco a început un gigantic proiect de deschidere a exploatării în Golful Guayaquil.

Sau moartea celui de-al doilea secretar general al ONU, Dag Hamarskjold, pe 17 septembrie 1961, în urma prăbușirii și acum

misterioase a avionului său în Congo. Existau firme britanice, belgiene și americane cărora le stăteau ca un spin în ochi eforturile lui Hamarskjold pentru încetarea luptelor din țara până de curând colonie belgiană....

Sau accidentul aviatic al lui John F. Kennedy jr....

Sau... sau... sau...

Prezent

– Prințul Abu Mandhur Zayd, Înălțimea Voastră, fiul dumneavoastră.

Regele Abu Jabr Faruq luă cunoștință în tăcere de cele spuse. Era adâncit în admirarea unui mozaic – elemente florale împletite din sidef și obsidian, pe un fond de lapislazuli – și reflecta asupra poverii reprezentate de o funcție ca a lui.

Știa de la șeful serviciului său secret că Zayd se întorsese din Singapore. Și-ar fi dorit să poată evita această întâlnire, dar chiar și puterea unui rege avea limitele ei, și aceasta era una dintre ele.

– Să intre, zise regele Faruq.

Ușa se deschise. Bărbatul care își făcu intrarea abia mai semăna cu fiul de care își amintea Abu Jabr. Mai mult se clătina decât mergea. Nici urmă din strălucirea unui prinț. Zayd arăta rău, bolnav, marcat de droguri și de alte excese, a căror descriere îi rămânea străină lui Abu Jabr.

Dar, înainte de toate, era fiul său. Îi ieși în întâmpinare, întinse brațele și îi spuse:

– Fii salutat.

Zayd se opri la o oarecare distanță, îl privi și întoarse imediat privirea. Părea că în el se dădea o luptă.

– Cum ai putut face asta? izbucni în sfârșit, greu de înțeles. Să devii rege grație americanilor?

Abu Jabr clătină tolerant din cap.

– Nu astfel am devenit rege.

Zayd nu spuse nimic, dar păru că nici nu îl auzise. Oare era aici şi în spirit? Devenise o epavă. Ar fi trebuit să stea într-o clinică. Da, va pune să fie internat într-o clinică. Dacă va trece cu bine acest moment.

– Este bine că te-ai întors. Avem nevoie de tine. Am convocat un... *diwaniya*[1], am putea zice, pentru a clarifica ce s-a întâmplat la Ghawar și la Ras Tanura, și dorim ca tu...

– Nu am făcut decât treaba cea mai murdară, șuieră Zayd și îl fulgeră cu privirea. Se clătină. Asta îmi revine totdeauna, rahatul...

Cu o rapiditate de nebănuit scoase din buzunar un pistol și îl îndreptă către pieptul lui Abu Jabr. Apoi înțepeni, ca și cum nu ar fi putut nici să continue, nici să renunțe, iar mâna întinsă în care ținea arma începu să tremure.

Abu Jabr nu se clinti.

– Fiul meu, spuse el calm, în timp ce încerca să prindă privirea cu sclipiri de nebunie a lui Zayd, sunt sigur că nu vrei să faci ceea ce ești pe punctul de a face.

Maxilarul lui Zayd tremura. Îi tremurau și buzele. Spuse ceva, dar neinteligibil.

– Nu trebuie să afle. *Amrikani* nu trebuie să afle ce s-a întâmplat...

Abu Jabr întinse încet mâna.

– Toate astea sunt trecut și nu mai au nici o importanță. Gândește-te la fiul tău, Zayd, şi lasă arma jos. Încă nu s-a întâmplat nimic de neiertat.

În sfârșit, în sfârșit un licăr de înţelegere în privirea lui. Brațul lui Zayd coborî, el însuși se îndoi respirând cu greutate și clătinându-se.

Dar rămase cu pistolul în mână.

– Zayd, zise regele, lasă-l jos. Păstrează-ți onoarea.

Un singur moment de groază, în care capul lui Zayd tresări, privirea sa o întâlni pe cea a tatălui, în ochii lui apăru o fulgerare străină și el ridică arma și trase de două ori, două gloanțe care îl loviră pe rege în piept. Acesta se clătină, apoi căzu pe spate, lovindu-se de o masă. Apărură oamenii care așteptaseră în dosul draperiilor aflate de-a lungul pereților, îl imobilizară pe atentator și îl loviră cu sete.

– Destul! se auzi, tușind, vocea regelui.

---

[1] Consiliu (în lb. arabă, în original)

Se ridica cu greu, ținându-se de piept. Doi bărbați din gardă alergară la el și îl ajutară.

– O vestă antiglonț este un lucru bun, spuse regele respirând greu. Dar nu m-aș fi gândit că ar fi totuși atât de dureros.

– Trebuie să vă consult, Înălțimea Voastră, zise unul dintre bărbați. Este posibil ca unul dintre gloanțe să vă fi rupt o coastă.

Abu Jabr îl opri cu un semn.

– Da, desigur. Dar pe urmă.

Se îndreptă către Zayd, al doilea născut al său, care totdeauna fusese cel mai dificil dintre copii. Acum era trântit la pământ, cu privirea sticloasă, imagine a disperării și a eșecului.

– Acest incident mă doare foarte mult, fiule, spuse încet Abu Jabr. Aș fi vrut să știu cu cine te-ai înhăitat...

Zayd nu spuse nimic. O mică rană de pe frunte îi sângera.

Da, sânge. Îl durea gândul de a-l revedea pe fiul său la locul execuției. Dar așa trebuise să se întâmple.

– Luați-l, ceru el.

Mai târziu, în timp ce șeful serviciului secret îl ajuta să dea jos vesta Kevlar, care nu se vedea pe sub *thoub*-ul său, veni ministrul energiei, pe care el îl chemase.

– Înălțimea Voastră, începu el, nici nu pot să spun cât mă bucur că...

– Da, bine, îl întrerupse Abu Jabr. Mi-au spus destui oameni că mi-am asumat un risc iresponsabil. Îi aruncă o privire șefului serviciului secret. Dar era *fiul* meu.

– Desigur, Înălțimea Voastră, îl liniști acesta.

Abu Jabr își netezi hainele.

– Chemați-l pe tânărul acela german și mulțumiți-i pentru avertizare. Și dați-i aprobarea pentru proiectul pe care ni l-a propus. Regele se gândi un moment, apoi adăugă: Și trimiteți-mi-l pe ministrul de externe. Va avea mult de lucru.

După apelul primit din Riad, Frieder Westermann rămase șocat cu telefonul în mână încă ceva timp. Și dacă te gândești că ezitase ca din ceea ce îi spusese Markus să tragă concluziile inerente și să avertizeze Casa Regală saudită! Iată că indiciul furnizat de el prevenise un atentat asupra regelui Faruq.

Privea pe fereastră în curtea fabricii sale și se întreba dacă era pe punctul de a face istorie ori pe punctul de se nenoroci.

Trase unul dintre sertarele biroului său și scoase scrisoarea pe care fratele lui i-o trimisese cu câteva luni în urmă.

Dragă Frieder,

Îți scriu această scrisoare ca urmare a convorbirii nostre telefonice. Există câteva lucruri pe care ar trebui să le știi, pe care însă nu ți le pot dezvălui la telefon, pentru că am început să nu mai am încredere în rețelele telefonice. Sper că această scrisoare este un mediu sigur de informare.

În esență, vreau să îți relatez cele încredințate mie de către un fost agent CIA, pe patul de moarte, din motive a căror relatare ar lua prea mult timp pentru a fi expuse aici...

Trecut

Charles W. Taggard, atunci când îi trimisese lui Donald R. Hartfield raportul privind Arabia Saudită, anexase și o scrisoare. În felul acesta căzuse în acel umor verbal cultivat pe vremuri de ei la universitate: „Transmite mai departe! Trebuie să se întâmple ceva, altfel se întâmplă ceva".

După o săptămână sună telefonul în apartamentul său. Donald suna, din Riad.

– Trebuie să ne întâlnim. Să zicem, la ora douăsprezece, la Globe? Te invit eu.

The Globe era un restaurant de lux cu trei etaje, aflat la 240 de metri înălțime, în cupola de sticlă din vârful lui Al-Faisaliah-Tower, o clădire ultramodernă din oțel și sticlă, concepută de cunoscutul arhitect englez Norman Foster.

Liftul avea nevoie doar de douăzeci și cinci de secunde pentru a ajunge în vârf. Pe Taggard îl dureau urechile din cauza bruștei diferențe de presiune. Totuși, perspectiva asupra orașului din deșert era spectaculoasă.

În timp ce un chelner îl conducea la masa la care îl aștepta Donald, Taggard remarcă mulțimea meselor pentru două persoane, la care

stăteau perechi al căror comportament avea în el ceva ascuns. Evident că restaurantul era un loc de întâlnire al amanților; și faptul că practic toate femeile nu purtau văl nu putea să însemne altceva decât că polițiștii care supraveghează bunele moravuri nu aveau acces aici.

Donald Hartfield arăta mai îmbătrânit decât îl păstrase el în memorie și totodată mai dur. Fața îi era colțuroasă, părul tuns scurt – cenușiu, ca și ochii, în a căror privire se citea că nu-și făcea era defel iluzii.

Spectaculoase erau și prețurile din lista de bucate. Meniurile începeau de la o sută de dolari, de persoană bineînțeles. Dar predispoziția spre păcat a restaurantului avea limitele ei: aici se putea bea doar suc de fructe sau apă.

– Am primit raportul tău, spuse Donald, după ce epuizaseră partea cu amintirile de la Ohio State. I l-ai mai trimis cuiva?

– Până acum nu, răspunse Taggard.

– Bine.

Veniră antreurile. Bucătăria la The Globe era mediteraneană, cu multe legume și ulei de măsline.

– Îți faci iluzii cu privire la cine are cuvântul în lumea asta.

Taggard luase primele înghițituri.

– Nu suntem noi? Eu așa am crezut totdeauna.

– Și chiar suntem.

– Până la proba contrarie. Saudiții ne pot stinge lumina în orice moment.

Donald clătină din cap rânjind indulgent. După care un timp îl privi pe Taggard, ca și cum s-ar fi gândit cum să îi spună ceea ce avea de spus.

– Ai lucrat odată la Eurocontact, nu-i așa? întrebă el în cele din urmă.

– Da.

– Acolo nu vă ocupați chiar de afacerile menționate în prospectele firmei. Ci preocuparea voastră era ca europenii să nu își bată joc de noi și să nu se urce în pat cu sovieticii.

Taggard luă o gură de apă. Era ceva ce un om din afară nu putea să știe.

– Despre anumite aspecte ale muncii mele de atunci nu am voie să vorbesc, spuse el.

Donald rânji din nou.

– Bine, este clar. Suntem colegi. Eu sunt la Head. Tot o firmă de consulting. Facem același lucru ca și voi, dar în restul sălbatic al lumii.

– Ah, da?

– Normal că în țările sărace jocul se desfășoară altfel. Invenții nu ai de unde să iei acolo, iar boșii economiei pe care să îi sapi sunt rari. Noi construim aceste țări. Specialiști ca mine avizează pentru guverne cât de incredibil de rentabile și de avansate sunt cutare și cutare proiecte de infrastructură – rețele electrice, șosele, baraje, porturi și așa mai departe – și cu cât va crește prin ele puterea economică a țării respective. Imediat după ce îi convingem, le mijlocim și accesul la creditele necesare. Credite avantajoase. Singura condiție de realizare este ca toate contractele să se încheie cu firmele americane.

– Deci banii nu pleacă din SUA.

– Nu. Băncile din Washington îi transferă birourilor de inginerie din Boston sau Los Angeles. Dar, bineînțeles, țările respective trebuie să ramburseze totul, suma întreagă plus dobânzile. Iar noi facem calculele atât de inteligent încât curând ele nu mai pot plăti. Ce ne facem atunci? Atunci se negociază amânarea termenelor de plată. Dar pentru așa ceva vrem contraprestații. Poate o bază militară. Sau acces la resurse. Uneori cerem doar ca ei să voteze la ONU cum ne-ar face nouă plăcere.

– Și funcționează?

– De decenii. Șpilul este să fim atenți ca pătura conducătoare din țara respectivă să nu iasă în pierdere. Facem în așa fel ca ea să înoate în bani. Fonduri suficiente pentru ca aceia de la conducere să poată cheltui o parte din ei spre a obține sprijinul necesar.

Taggard dădu deoparte farfuria golită jumătate. Îi trecuse apetitul.

– Dar asta nu este corect.

– Așa este. Donald mesteca nestingherit mai departe. Dar nu suntem la Jocurile Olimpice. Nu este vorba să jucăm cinstit. Problema care se pune este să câștigăm.

– Nu acesta este genul de politică pe care l-au vrut cei care au scris Declarația de Independență. Acesta este genul de politică împotriva căruia au luptat ei, este politica Imperiului Britanic.

Donald își goli farfuria impasibil.

– Cinste celor care au scris Declarația, dar pe atunci lumea era destul de mare pentru toți. Astăzi nu mai este. Astăzi există doar două căi: ori noi controlăm lumea, ori lumea ne controlează pe noi.

– Deci, noi controlăm lumea.

– Exact. Tu nu ai greșit: ceea ce facem noi este varianta cea mai modernă de a crea un imperiu mondial. Cu mult mai puțin sângeroasă decât cea urmată de vechii stăpâni coloniali englezi. Zâmbi trufaș și continuă: Este o chestiune mentală. Imperiul nostru este atât de abstract, încât majoritatea nici nu sesizează ce se întâmplă.

– Dar cu siguranță că unii remarcă.

Donald izbucni în râs. În acel moment arăta din nou ca tinerelul lălâu cu note excepționale și cu minte brici, care după o noapte de băutură îi mărturisise că la drept vorbind cele mai deștepte minți trebuie să ia deciziile, nu cei care sunt majoritari. „Și ăștia ce să facă, dacă ceilalți nu înțeleg despre ce vorbesc primii?“

Tăcură în timp ce chelnerul luă farfuriile și mai aduse o sticlă cu apă.

– Și ce legătură au toate astea cu mine? întrebă apoi Taggard.

– Am vrut să evităm ca tu să trimiți raportul tău, să zicem, către *Washington Post.* Un agent CIA se destăinuie – așa ceva îi stârnește pe ziariști. Un stres inutil, dacă vrei să știi părerea mea. Își frecă lobul urechii. Știi, MICADO și cei care lucrează pentru el mai există. Dar noi ne simțim de fiecare dată puțin jenați când trebuie să apelăm la ei.

– Și cine va apela la ei, dacă saudiții vor închide robinetul petrolului?

– Nu o vor face niciodată. Niciodată!

Sosi și felul principal. Pește. Ceva absurd în mijlocul deșertului. Probabil că fusese adus cu avionul de pe coastă. Nu ar fi fost o pretenție prea mare la prețurile acestea.

– Ceea ce ai relatat tu nu privește Arabia Saudită. Nici nu cred că au avut nevoie de un credit.

– Așa este. Donald își examină unghiile degetelor și continuă: Aceasta era o problemă. După ce chestia asta cu petrolul va trece, saudiții se vor trezi cu o cantitate imensă de bani, pe care nu îi vor putea administra. O provocare pentru a le întinde momeala, nu? Ne-am oferit să le facem noi managementul.

– Poftim?

– Același joc, prin care noi am putea să cheltuim banii *lor.* Avantajul: Congresul nu a trebuit să voteze și nimeni nu a pretins să ni se uite în cărți. O modalitate mult mai plăcută.

Taggard îl măsură pe fostul său coleg de studii. Abia acum remarcă faptul că îmbrăcămintea lui Hartfield nu atrăgea atenția, dar era scumpă. Costumul părea a fi italian, ceasul de la mână costa cel puțin cincizeci de mii de dolari. „Plăcut“ devenise la Donald Hartfield un sinonim pentru „bani“.

– Le-am spus să cumpere pe banii lor împrumuturi de stat americane. Își stăpâni cu greu un râs mulțumit și continuă: Au găsit bun sfatul. Așa cum știm cu toții, este o afacere sigură și bună. Din venituri au plătit toate șoselele, zgârie-norii, conductele de apă, aeroporturile și orașele din deșert, pe care le-au construit pentru ei firmele americane. Noi am denumit asta *petrodollar-recycling*. Scopul principal a fost bineînțeles de a face Arabia Saudită cel puțin la fel de dependentă de noi pe cât suntem noi de ea.

Taggard clătină din cap.

– Nu pricep cum de au putut admite asta.

– A trebuit.

– De ce?

Donald zâmbi sardonic.

– Pentru că familia Saud trebuie să se teamă că își pierde puterea, după ce a făcut cunoștință cu dulcea viață pe care banii o facilitează. Petrecerile, nopțile petrecute prin cazinouri, orgiile cu prostituate. Avioanele particulare. Alcoolul.

Charles Taggard își privi fostul coleg de facultate. Înțelese.

– Pentru că asta nu este... *wahhabitic!*

– Exact. Până acum baza puterii lor au constituit-o alianța cu puritanii islamici, justificarea dominației lor. Dar, pentru a o păstra, ar fi trebuit să se întoarcă la un stil de viață pe care nu îl mai voiau. Așa că noi am devenit garanții dominației lor. Acesta a fost târgul. America apără țara lui Saud, la nevoie chiar și împotriva altor țări arabe. În schimb, primim garantat petrol la prețurile de care avem nevoie pentru ca totul să funcționeze ca uns. Cu toată modestia, asta a fost capodopera noastră, concluzionă Donald lăsându-se mulțumit pe speteaza scaunului.

Taggard își făcea de lucru la peștele său.

– Dar nu vă este teamă că odată totul se va prăbuși?

Donald Hartfield dădu negativ din cap.

– Pe termen lung noi câştigăm totdeauna. Şi cine ni se opune plăteşte cândva pentru acest lucru.

Charles Taggard privi vesela inscripţionată „The Globe – Al-Faisaliah Tower".

– Regele Faisal s-a opus SUA.

Donald confirmă.

– Tocmai.

– Adică ce vrei să spui?

– Nu ştii cu ce s-a ales?

– A fost asasinat de un nepot, unul suferind de tulburări mintale.

Donald îşi împreună încet mâinile şi zâmbi superior.

– Exact. S-a întâmplat în 1975, la scurt timp după embargou. MIKADO regizează cu plăcere accidente, după cum ştii. Sunt acolo şi câţiva oameni specializaţi în atentatori cu tulburări mintale.

CAPITOLUL 53

Prezent
Aproximativ un an mai târziu

Werner veni târziu, ca întotdeauna. De când făcea drumul cu trenul, timpul se dublase. Trenurile permanent aglomerate și pierderile de timp cu schimbatul lor erau stresante, dar pentru cei mai mulți – și pentru el – trenul rămăsese singura soluție acceptabilă pentru transportul pe distanțe mai lungi.

– Ce mai este nou? murmură el și, epuizat, o sărută pe Dorothea pe obraz.

Mirosea a fum. Nu a fum de țigară, căci nimeni nu își mai permitea tutunul, ci a smogul marelui oraș. De când se ardeau din nou lemn și cărbune, deasupra marilor orașe pluteau nori grei, maronii și crescuse numărul cazurilor de astm și al celor cu simptomele sindromului Krupp. Și benzina din cărbune se dovedise o adevărată sursă de poluare, chiar dacă producătorii promiseseră că finalizarea instalațiilor de producție va schimba situația.

– A venit o scrisoare de la Markus, spuse Dorothea.

Masa era pusă, un singur fel, din legume.

– Ei, și ce mai este nou?

– Joy fuge ca o căprioară, abia o mai stăpânesc. Ar trebui să vezi fotografia. Ce copil drăguț...

Werner deschise ușa frigiderului.

– Mai avem bere?

– Una, în compartimentul de jos.

– O vreau acum, spuse el și înșfăcă sticla maro. Și procesul?

Dorothea luă capacul oalei și mai mestecă încă o dată în ea.

– Da. S-a terminat.

– Și...? întrebă Werner cu deschizătorul de capace în mână.

– Aceeași hotărâre ca în prima instanță. Tatăl amestecat în afaceri frauduloase și așa mai departe.

– Deci Amy-Lee nu moștenește nimic?

– Nici un cent. Iar cheltuielile cu avocații au fost atât de mari încât acum au renunțat la ei. Au ferma, atelierul și puțini bani și cu astea trebuie să se descurce.

Werner deschise sticla de bere cu o mișcare înverșunată:

– Dar probele fuseseră falsificate, a spus fratele tău. Asta ar trebui să se poată dovedi.

– Evident că statul nu are nici un interes să dovedească așa ceva dacă poate încasa în schimb două sute de miliarde de dolari. Făcu un semn cu capul în direcția coridorului și adăugă: Poți citi scrisoarea, am lăsat-o pe măsuța telefonului.

Werner se așeză oftând, îl strigă pe Julian și întrebă:

– Dar cu instalația DPT? Tot nimic?

– Nu. Doar scrisoarea și un prospect de la o firmă care cumpără cu toptanul computere vechi.

– Da, acum asta este marea afacere. Cele noi au devenit așa de scumpe... Din cauza argintului folosit pentru ele. Se pare că obținerea lui se face cu mare consum energetic.

Lucrările de construcție la fabrica DPT întârziau. Se depășise al treilea termen la care *de data aceasta* va funcționa *cu siguranță,* urmând ca prioritate să aibă aprovizionarea cu combustibil pentru încălzire a gospodăriilor acționarilor.

Probleme cu furnizorii, ca pretutindeni. Dar, dacă nu se va rezolva repede, nu le va rămâne altceva de făcut decât să înlocuiască instalația de încălzire. Cu bani pe care nu îi aveau.

Julian veni la masă, se prăbuși pe scaun și strâmbă din nas.

– Iar cartofi!

– Da, răspunse Dorothea, și mâine vor fi tot cartofi. Asta avem.

– Bucură-te că avem ceva, mormăi Werner. Nu ai văzut la știri? Copiii aceia care fac foamea în Bulgaria?

– Nu în Letonia? întrebă Dorothea și începu să servească.

– Nuu... spuse Julian, faci confuzie cu accidentul. Unde demolau instalația pentru hidrați de metan sau cum se numește... Nu se pricep și atunci mereu se întâmplă câte ceva.

– Și jafuri și schimburi de focuri au avut loc pe undeva, interveni Werner. În Mexic? Sau în Canada a fost? Nu mai știu. Peste tot economia a luat-o la vale, statul nu mai încasează impozite, nu mai poate asigura bani pentru șomeri... un cerc vicios.

– Până acum statul s-a îndatorat mereu, spuse Dorothea.

Werner strâmbă din nas.

– Și ar mai face-o, dacă ar putea. Pentru bonurile valorice emise de Trezorerie dobânda este de unsprezece procente. Dar nu cumpără nimeni.

Se așeză și Dorothea.

– Poftă bună!

Alimentele se găseau cu greutate. Iarna fusese grea, iar războaiele și celelalte conflicte din lumea întreagă nu simplificau lucrurile. Nu se spunea niciodată pe față că petrolul era sursa conflictelor, dar realitatea asta era. Despre zonele afectate de foamete doar sporadic se mai auzea ceva; un ziarist spusese odată la televizor că jurnaliștii se autocenzurează, pentru că imaginile sunt deseori de-a dreptul îngrozitoare. Din cauza penuriei de combustibil, reporterii nici nu se mai puteau deplasa peste tot unde se întâmpla ceva.

– Este insuportabil, spuse Werner încet, după masă, când Julian plecase în camera lui. Numai probleme. Astăzi am primit unsprezece avize de faliment de la furnizori. Nici nu mai știm de unde să procurăm anvelope, închipuie-ți. A căzut și contractul cu Madridul pentru cinci autobuze, pentru că nu mai au bani.

Dorothea dădu din cap.

– Am deja o sută de cursanți pentru următorul curs de grădinărit. Cred că anul acesta îl facem. Privi pe fereastră la întunericul în care ardeau mult mai puține lumini decât acum doi ani. Continuă: Trebuie! Curând nu va mai merge altfel.

Urmă un moment de tăcere. După care Werner își sprijini capul în mâini și spuse:

– Mi-au oferit o compensație dacă plec în următoarele patru săptămâni.

Se așteptau la asta. Dorothea privi în gol și revăzu în memorie situația contului. Întrebă:

– Cât?

– Salariul pe un an.

– Mi-ar trebui cineva care să meargă pe la piețele angro, zise Dorothea și abia după ce spuse își dădu seama cât îl rănea pe Werner.

– O frumoasă lume nouă, spuse el mânios. Deci pentru asta mai sunt bun.

Ea se întinse peste masă și îl apucă de braț.

– Scuză-mă, nu asta am vrut să spun. Dar oricum te chinuiai cu serviciul acesta. Nu mai merita, plus distanța pe care zilnic...

– Nu, așa este, se încăpățână el. De fapt nu știu să fac nimic. Programare în Java. Și în Assembler. Pe cine mai interesează asta? Chestii insignifiante. Cunoștințe de lux. Să confecționezi o masă, asta ar trebui să știi. Să mulgi vaca. Să ari un câmp.

Așa că Werner renunță la serviciu. Cu o parte din compensație, cumpărară o camionetă (în timp ce mașina de teren ruginea în liniște, nevandabilă) și de acum se scula zilnic devreme, tare devreme, pentru a fi la timp în piețele angro. Cu această ocazie stabili că era foarte dificil să recunoști o marfă bună și un preț avantajos, să-ți faci relațiile necesare pentru a obține produse chiar și când marfa era limitată. Învăță, uneori în mod dureros, în cine să aibă și în cine să nu aibă încredere și treptat se prinse cum merg lucrurile. În unele zile făcea haz de necaz.

Una peste alta, spunea el, le mergea încă bine. Un comerciant de legume turc îi povesti despre fratele său, care avea un mare hotel la Antalya: va trebui să îl închidă în curând, pentru că nu mai veneau turiști. Practic, turismul se prăbușise, nimeni nu mai avea bani pentru un concediu. În regiunile ținute în viață până acum de către turiști domneau jalea și șomajul, iar oamenii se refugiau pe unde puteau.

– Și fratele meu stă încă bine, continuă comerciantul. Nu ai auzit de Crimeea? De Marea Neagră? Acolo a izbucnit molima.

De fapt se auzea tot mai des că în fostele paradisuri de vacanță epidemiile făceau ravagii, în special difteria și ciuma, boli considerate eradicate.

Pe timpul primăverii se dovedi că în Germania era tot mai greu să faci rost de încălţăminte sau de haine noi. Deoarece în ţară mai că nu se produceau textile, transportul din străinătate costa enorm şi, pentru că marile magazine oricum se luptau cu dificultăţi financiare, se întâmpla tot mai des ca oamenii să se încaiere pe tricouri şi pe lenjerie. Cursurile de croitorie erau la mare cerere, comerţul cu stofe înflorea şi pe piaţă reapărură revistele ilustrate cu modele de croit pe coli de hârtie.

Singura informaţie în oarecare măsură bună era că unele soiuri de peşte considerate a fi în pericol de exterminare se refăcuseră cantitativ, pentru că vasele cu motor ale industriei de pescuit ieşiseră anul trecut rar în larg, iar firmele respective renunţaseră la ele.

Apoi explodă proiectul DPT.

Afară ploua cu găleata, tuna şi fulgera, o adevărată risipă de energie, în timp ce în camera de zi Werner şi Dorothea citeau avizul primit de la bancă, iar ploaia se scurgea în valuri pe frontonul din sticlă.

Randamentul de maximum 85%, se aprecia de către expertiza cerută de către bancă unui expert, nu va fi atins niciodată în practică. Procedeul depolimerizării termale şi calculul rentabilităţii lui se bazau pe presupuneri care în viitor nu vor putea fi realizate niciodată. Astfel, conceptul pornea de la premisa că vor exista din belşug deşeuri de o anumită categorie: plastic, anvelope, resturi organice din crescătorii de animale şi aşa mai departe. Dar acestea erau deşeuri ale economiei de până acum, bazate pe consum intensiv de energie, economie aflată în cădere. Trebuie plecat de la ideea că şi acest sortiment de deşeuri nu va mai fi disponibil într-un timp previzibil. În plus, astfel de deşeuri sunt deja reciclate altfel astăzi, parţial sunt căutate şi cumpărate cu ridicata, deci nu se obţin gratis, iar proiectul nu se poate baza nici pe un beneficiu din taxele de preluare a gunoiului, ceea ce ducea la prăbuşirea definitivă a calculaţiei.

– În concluzie, citi Werner, DPT nu este o sursă de energie, ci doar un procedeu de reciclare şi, având în vedere condiţiile care vor exista în viitor, nu ar fi unul deosebit de bun.

Ca urmare, banca sistase sprijinirea proiectului şi solicita înapoierea creditelor acordate, conform contractului din... paragraful cutare şi aşa mai departe.

Să fi fost de vină lumina slabă pentru paloarea lui Werner?

– Cum să restituim creditul? întrebă el cu voce sacadată. Acum, imediat? Sunt complet nebuni!

Dorothea tăcea. Desigur că nu era momentul să îi amintească faptul că ea de la început nu avusese un sentiment bun privitor la această investiție.

Werner puse scrisoarea deoparte.

– Am să discut cu ei.

Pe Dorothea nu o mai surprinse că de la întâlnirea de la bancă el se întoarse cu umerii plecați și anunțase:

– Vom pierde casa.

– Da, spuse Dorothea și îl îmbrățișă, ținându-l așa de strâns, încât îi simțea bătăile inimii. Dar știu și ce vom face...

Se mutară în cele din urmă în locuința din spatele magazinului. Casa era oricum închiriată, deci nu însemna o cheltuială în plus, iar încăperile parcă se bucurau că vor fi din nou locuite.

Ce este drept, era spațiu mai puțin. Dar asta se traducea și prin costuri mai mici cu încălzirea, mai puțin spațiu de făcut curat. Rămânea mai mult timp pentru altceva.

Scăpară de multe lucruri, pe unele, pe care altădată le-ar fi aruncat, le putură vinde. Primăvara se instalase definitiv, sosiră și primele zile calde, când putură să stea în curtea interioară la o cafea. Bătrânele tufe de trandafiri, intacte de ani de zile, dădură primii muguri.

– Chiar este foarte plăcut, constată Werner.

Să fi fost aceasta lumina? El se purta de parcă dispăruse un nor negru, care îl învăluise și îl afectase ani și ani.

Dorothea zâmbi.

– Nu-i așa?

Werner luă gânditor o gură de cafea. Cafeaua veritabilă era din nou un articol de lux.

– Ce idee bună a fost aceasta, cu magazinul, spuse el.

– Și eu cred la fel.

Se aplecă spre stratul împrejmuit cu cărămizi, năpădit de ierburi.

– Ia spune-mi, a ce miroase aici? A mărar, nu? Apucă din masa verde un firișor, îl rupse și îl mirosi. Bineînțeles, este mărar.

– Ar trebui să sădim ceva, spuse Dorothea. Verdețuri pentru bucătărie, fasole, cam așa ceva.

Werner confirmă cu o mișcare a capului. Luă o prăjitură mare din fulgi de ovăz, mușcă din ea dus pe gânduri și apoi spuse:

– Cursul tău de grădinărit... crezi că aș putea să particip și eu la el?

Tom Hannen era un bărbat înalt, ciolănos, cu bucle dese și negre și cu mișcări calculate. Nici nu puteai să îți dai seama că ținea cinci cursuri de acest gen și că la fiecare dintre ele trebuia să spună cam aceleași lucruri.

În această zi avea douăzeci și doi de cursanți, care, în cizme de cauciuc, îl înconjurau în propria grădină și îl ascultau. Unii dintre ei, de exemplu Werner, aveau carnețele, pixuri și suporturi pentru scris. În ce îl privea pe Werner, ustensilele proveneau de la firma unde lucrase anterior.

– Temenul englezesc pentru prelucrarea pământului, spuse Tom Hannen, este *agriculture*, care conține cuvântul *culture*, deci cultură. Acest lucru exprimă realitatea că agricultura înseamnă în mare parte știință, pricepere, principii și metode, toate evoluate pe parcursul a mii de ani și care ar putea să se piardă dacă nu se fac eforturi permanente de păstrare și a acestei părți a culturii noastre. Trecu la un alt aspect al prezentării: Ați urmărit reportajele din SUA, suburbiile distruse, slumsurile, jefuirea ogoarelor... Poate că unul sau altul dintre dumneavoastră se întreabă dacă și pe noi ne așteaptă același lucru.

– Este doar o problemă de timp pentru ca ceea ce se petrece acolo să ajungă și la noi, murmură unul dintre cursanți.

– Eu cred că în acest caz nu va fi așa, fu de părere Tom Hannen. Spre deosebire de orașele americane, cele europene, deși au suburbii mari, sunt locuite până în centru și nu numai de cei bătuți de soartă, ci aici locuiesc și oameni din clasa de mijloc și chiar dintre cei avuți. Deci un amestec bun. Centrele orașelor noastre nu sunt pline de zgârie-nori ce nu vor mai putea fi locuiți în viitor, de cele mai multe ori clădirile noastre centrale au cel mult șapte etaje. La aceasta se adaugă faptul că mai peste tot există sisteme publice de transport, care prin comparație sunt de excepție. În orașele europene te poți mișca și pe jos, dacă trebuie. De aceea, aici viața se poate desfășura și fără petrol.

O coțofană veni în zbor și se așeză pe o ramură, aplecându-și capul ca și cum ar fi vrut și ea să asculte. Cineva râse și aceasta se uită la el.

– În ce privește agricultura, continuă Tom Hannes, în ciuda tuturor transformărilor, din fericire ea nu a fost subordonată total concernelor și gigantismului industrial, așa cum se prezintă situația din Statele Unite. La noi există o diferență clară între oraș și sat, toate așezările sunt înconjurate de un hinterland agricol, iar economia agrară regională este încă relativ puternică. Cu alte cuvinte, Europa beneficiază de perspective relativ bune de a se putea hrăni singură și pe mai departe.

Bătu din palme.

– Și ca să menținem situația aceasta, începem cu primul strat. Vă rog, luați fiecare dintre dumneavoastră o lopată de acolo...

CAPITOLUL 54

După un an, vara

Șapte bărbați stăteau în mijlocul străzii. Pe cap aveau pălării de soare, în mâini țineau arme, cămășile le erau ude de sudoare și păreau hotărâți să nu se clintească.

Keith Pepper frână în așa fel încât opri aproape de ei, cu ambele mâini la loc vizibil pe volan, în timp ce unul dintre bărbați se apropia. Geamul lateral era oricum deschis din cauza căldurii.

– Dacă o să începeți cu vreo prostie juridică, mârâi omul, rămâneți fără cap pe loc, călătorule.

– Nu am intenția, îl asigură calm Keith.

Bărbatul se lovi peste pieptul slab.

– Noi am însămânțat tot ce este pe aici și tot noi vom recolta. Nu ne vom întoarce în oraș ca să asistăm la cum fac foamea familiile noastre doar pentru că în nu știu ce hârtii sunt înscrise niște cuvinte, înțelegeți?

Keith privi la câmpurile din dreapta și din stânga drumului, care se unduiau sub valul de căldură.

– Mă confundați.

Ochii bărbatului erau adânciți în orbite. Nu se mai bărbierise de mult, dar niciodată nu îi va crește o barbă adevărată. Părul spălăcit îi atârna în șuvițe îmbâcsite de transpirație.

– Veniți de la ei?

– Nu sunt sigur că înțeleg la ce vă referiți, răspunse prudent Keith.

– De la firma imobiliară? Văd că umblați cu o mașină.

– Nu, cu certitudine nu.

Deci oamenii erau dintre cei care ocupaseră terenuri. Se auzea tot mai des despre ei, oamenii plecau din orașe, își însușeau terenuri aparținând marilor firme imobiliare, care odată intenționaseră să ridice pe ele așezări. La început intervenise poliția, ale cărei razii se lăsaseră cu focuri de arme și cu morți, dar ulterior statul intervenea doar foarte rar. Oamenii aveau o șansă.

– Eu sunt doar un gen de reprezentant comercial, zise Keith. Caut un loc numit Piersdale. Mi s-a spus că trebuie să fie pe aici pe undeva.

Omul îi strigă altuia:

– Vrea doar să ajungă la Piersdale.

Nici unul nu făcu vreo mișcare inutilă sub soarele dogoritor.

– Drept înainte, spuse unul dintre bărbați. Cam douăzeci de kilometri.

– Mulțumesc, strigă Keith.

– Mașina dumneavoastră miroase straniu, observă unul dintre ei.

– Circul din când în când cu ulei prăjit. Când fac rost de așa ceva.

Bărbatul ridică uimit din sprâncene.

– Și funcționează?

– Dacă trebuie, merge.

– Aveți dreptate, spuse omul cu amărăciune. Pe vremuri aveam o catedră de inteligență artificială la Universitatea din Chicago. Sunt doctor Robert Kurtzmann. Dar acum, când mă gândesc la asta, mi se pare absolut neverosimil.

Keith confirmă:

– Înțeleg ce vreți să spuneți.

Eliberară drumul și el trecu.

Până la Piersdale erau doar douăzeci de kilometri și, deși localitatea părea părăsită, aici încă mai exista firma Edgar Miller & Son, care de mai multe generații producea textile. Keith Pepper opri în fața clădirii mari, vopsite în verde-închis și intră.

Se întâlni cu un bătrân adus de spate, Edgar Miller jr., șef și proprietar, care abia respirând îi povesti despre onoranta tradiție a casei și despre succesele acesteia: deveniseră cunoscuți pentru materialele speciale de toate genurile, furnizaseră în lumea întreagă, satisfăcând cele mai înalte pretenții.

– Am fost și furnizori ai NASA, tinere, spuse bătrânul cu mândrie. Pentru costumele cosmice ale astronauților. Materialele noastre au fost pe Lună!

– Grozav, zise Keith.

Se vedea, ce-i drept, că acele timpuri trecuseră demult. În fundul halei, Keith reuși să numere trei muncitori, iar într-un mic birou cu pereți din sticlă, o secretară bătea scrisori la o mașină de scris mecanică.

– Și rușii au cumpărat de la noi. Nu mult, dar au cumpărat. Avem în documente facturi de la Roskosmos; cine mai are așa ceva? Și, bineînțeles, am dotat și stația spațială... Oftă și adăugă: Ați auzit, nu? A căzut.

Keith confirmă:

– Da, în ianuarie.

– Este tragic, nu găsiți?

Keith îl aprobă și prinse în sfârșit momentul spre a-i expune și problema sa. Ceea ce auzi după aceasta îl făcu să spere.

– O Kappelling–Supertex? repetă bătrânul. Da, am avut. Un aparat bun. Multe puteai face cu el.

– Spuneți că ați avut...?

– L-am vândut anul trecut. La fier vechi. Îmi pare rău, dar nu puteam face altfel. Nu mai producem toate acestea. Doar foi de cort. Impermeabile. Este mare cerere de foi de cort acum.

Întors la mașină, Keith luă la mână lista și bifă firma Edgar Miller & Son, Piersdale, IA. Pe listă mai rămăseseră două firme.

Se întoarse pe o altă rută. Văzu mașini de poliție îndreptându-se către cei care ocupaseră pământ. Probabil că acțiunea nu va avea un deznodământ bun.

Markus și Keith își petrecuseră anul trecut căutând cele douăzeci și două de firme care se ocupaseră cu producerea de materiale nanotehnic stratificate. Curând își dădură seama că telefonic nu se putea face mare lucru; trebuiau să se deplaseze acolo, să întrebe, să caute. Numai Keith putea face asta, pentru că Markus era încă în pericol de a fi arestat. În afară de asta, Keith, datorită hobby-ului lui anterior, avea cunoștințe peste tot în țară, la care putea găsi nu numai găzduire, dar care știau zona și care, la rândul lor, cunoșteau alți oameni.

Cu o asemenea ocazie Keith află că Bruce, care reușise să pună în mișcare o broască Volskwagen cu kerosen, la una din încercările de a dota o Toyota cu combustie cu hidrogen sărise în aer.

Încercările lor nu se soldară numai cu eșecuri. Majoritatea firmelor nu mai existau, dar putură discuta deseori cu foștii proprietari și învățară o mulțime despre problemele și posibilitățile tehnice de a obține produse nano. În Portland găsiseră un producător care să le furnizese un material-matrice utilizabil – cumpăraseră deja cu altă ocazie niște baloturi, așa că aveau rezerve –, iar la Universitatea din Seattle exista un laborator ce dispunea de aparatura necesară producerii de nanoparticule pentru folia de ostracțiune. Contactul acesta i se datora lui Bernice: cu ocazia unei excursii cu familia la Seattle, la scurt timp după sărbătorirea împlinirii unui an de către Joy Caroline, reieși din discuții că fratele moașei era angajat la universitate și cunoștea pe cineva care lucra în domeniu.

Problema nerezolvată rămase montarea tuturor celor necesare producerii foliei. Din câteva fragmente de notițe și din ceea ce ei înșiși aflaseră despre tehnica de fabricație rezulta că bucata de folie a tatălui lui Markus, pe care o posedau ei și cu care făceau experiențe, fusese produsă de o anumită mașină destinată stratificării textilelor, provenită de la un fabricant de mașini speciale din sudul Germaniei, Kappelling GmbH din Kirchstadt/Solm. Această mașină, o Kappelling–Supertex, era destinată dotării textilelor cu efect de strălucire la modă, pentru a le conferi proprietatea specială de a evita murdărirea ori de a deveni permeabile la vapori sau ceva asemănător. Pentru producerea foliei de ostracțiune era nevoie de ustensile suplimentare, mai ales pentru că „substraturile moleculare“, așadar nanoparticulele, trebuiau orientate magnetic în timpul procesului de fixare. Planurile de construcție ale ustensilelor suplimentare le aveau în notițele tatălui lui Markus.

Singurul lucru care lipsea era o astfel de mașină.

Au descoperit repede că acea Kappelling GmbH nu mai exista de mult. Fusese cumpărată încă de prin anii '90 de către un concurent și, curând după aceea, lichidată. De la fostul reprezentant comercial american aflaseră că acesta importase în total paisprezece mașini de acest tip; el le furnizase lista după care lucra acum Keith.

Și pe listă mai rămăseseră numai două nume.

„În spatele școlii, la dreapta“ era indicația primită de la amicul său Burt. Fusese plăcut să îl revadă pe Burt. Acesta rezistase reparând aparatură de tot felul; clar, era ceva de viitor. Actuala lui prietenă recondiționa îmbrăcăminte, care arăta ulterior ca nouă, și le mergea bine, având în vedere circumstanțele. Oricum, fusese o seară plăcută.

Aha, asta trebuia să fie școala. Clădire tipică, din cărămidă roșie, cu două niveluri, cu un stâlp pentru drapel pe corpul central al construcției, pe care atârna trist steagul cu steluțe.

La etajul superior arsese o încăpere. Ferestre sparte, ramele mistuite de foc, zidul afumat: ca două orbite adânci, negre.

Nici în rest clădirea nu arăta mai grozav. Într-o singură sală mai erau copii, care îl urmăriră cu privirea pe Keith când acesta trecu cu mașina prin dreptul lor, în timp ce profesoara, cu o carte în mână, scria ceva pe tablă.

La dreapta și înainte. Străzi largi, mărginite de arbori splendizi, totuși majoritatea caselor din spatele lor erau părăsite. Ferestre sparte, uși rămase deschise, mobilier distrus pe gazonul din față.

Dar unele mai erau locuite. În grădinile din fața lor pășteau capre priponite grijuliu de țăruși, pe sârme se uscau rufe, iar sub gurile burlanelor erau așezate butoaie în care se strângea apa de ploaie. În dreptul unei case era chiar un cal și alături de el o căruță.

Benzinăria se afla exact acolo unde i se spusese. Trebuie să fi trecut mult timp de când încetase să mai funcționeze. Peste tot erau gunoaie, pompele dispăruseră și, în ușa deschisă a gheretei unde se plătea, stătea o pisică neagră ca și cum ar veghea asupra resturilor.

Probabil că nu greșea oprind într-un loc izolat, unde să golească în rezervor una din canistrele din portbagaj. Era mai bine ca nimeni să nu vadă câtă benzină avea cu el. În zilele acestea, așa ceva trezea pofte ce puteau evolua neplăcut. Benzina se obținea foarte greu, chiar și cu bani mulți. Toți relatau istorii diferite despre locul de unde o procurau. Se spunea că multe câmpuri petrolifere mari căzuseră, deoarece fuseseră exploatate intensiv în încercarea de a compensa productivitatea lor redusă. Totdeauna se întâmpla așa, când ceda ceva urmau să cedeze și celelalte, nu? Când într-o gospodărie își dădea sufletul mașina de spălat rufe, puteai fi sigur că în următoarele două săptămâni frigiderul, televizorul sau un alt aparat va deceda. De ce ar fi altfel cu câmpurile petrolifere?

Din petrolul care încă se mai obținea, armata își punea prima deoparte cantitatea de care avea nevoie. În ultimul timp, se tot zvonea că armele nucleare deveniseră o problemă; dacă nu erau întreținute, încetau să mai fie funcționabile. Această suspiciune nu trebuia alimentată, pentru că altfel efectul de intimidare dispărea, lăsând loc posibilității unui mare război. Deci, indiferent de costuri și de împovărarea restului țării, trebuia ca o parte considerabilă a petrolului să se scurgă în infrastructura armată nucleară.

„După benzinărie, a doua la stânga și apoi înainte până la capătul străzii." Keith mai citi o dată biletelul, apoi privi în jur. Da, acesta era locul, dar în ce privea firma Nu-Chem, furnizoare de folii semipermeabile de toate felurile pentru uzul industriei chimice, Burt nu mai era evident la curent.

Keith coborî din mașină. Încă mai mirosea a fum; incendiul care făcuse clădirea firmei una cu pământul nu se produsese de mult. Trecu de gardul din plasă de sârmă prăbușit. Judecând după starea stâlpilor metalici, avuseseră loc explozii serioase.

Colindă pe teritoriul distrus, în căutarea unei tăblițe cu numele firmei, care să îi dea certitudinea că se afla la locul căutat.

Ardeau suspect de multe firme. În numeroase cazuri, incendiul era menit să acopere încercarea de a smulge ceva bani din asigurări. O acțiune disperată, care de cele mai multe ori eșua.

Keith dezgropă cu vârful pantofului o bucată de metal aflată sub cenușă. Pe ea se afla un semn: un „K" roșu pe fond albastru.

Locul era cel căutat. Doar că venise prea târziu.

Era plăcut să plivești la umbra porumbului. De ar bate și vântul... Markus nu îl simțea, dar acesta făcea să foșnească frunzele arse de soare.

A smulge buruienile dintre căpățânile de varză era o treabă simplă, așa că în timp ce o făcea putea să se și gândească. Și era necesar să gândească. Încă nu era mulțumit de construcția mașinii. Elementele de bază erau clare, dar totdeauna procesul solicita atât de mult efort încât nu putea fi aplicat la scară largă. Nu era o soluție. Aveau nevoie de un principiu aplicabil în practică. O mașină care să funcționeze aproape de la sine. Care să fie robustă, rentabilă și simplă. Și un idiot trebuia să se descurce cu ea.

Cu excepţia faptului că nu găsiseră încă posibilitatea de a mai produce folie, procedeul funcţiona. Pentru început, materialul vegetal era introdus într-un tocător care îl fărâmiţa, aducându-l la mărimea firelor de praf. Din punct de vedere tehnic era simplu şi va fi tot simplu ca procesul să fie optimizat în ceea ce priveşte consumul energetic şi conservarea produsului obţinut.

Peste vegetalele fin măcinate se adăugau apă caldă şi o cultură de bacterii. În ce priveşte bacteriile, găsiseră în arhiva de la Farsight Institut un bogat sortiment, însoţit de descripţia amănunţită a fiecărei specii, rezultatele cercetărilor şi documentarea experimentelor. Aici se lucrase în stil mare la cercetarea bacteriilor şi a aplicaţiilor acestora. În afară de asta, asemenea microorganisme – în majoritate soiuri de drojdii – se găseau la nevoie de la sine; cum se petrecea de regulă la fermentarea vinului.

Acest decoct, care după puţin timp mirosea a must, se ţinea într-un recipient care avea pe fund folia. Trebuia menţinută o anumită temperatură şi amestecat permanent, în aşa fel ca folia să fie clătită, apoi pe faţa de jos acesteia apăreau picături fine, cu miros pătrunzător nu neapărat de whisky Jack Daniels, dar conţinând tot atât de mult alcool. Recipientul stătea uşor înclinat direcţionând picăturile formate. Rezultatul era impunător – pentru moment suficient acoperirii nevoilor de combustibil în vederea deplasărilor curente în oraş –, dar nu corespundea calculelor de pe hârtie. Mai rămânea totuşi prea mult alcool în decoct.

După un anumit timp, când nu se mai obţinea alcool, recipientul trebuia golit şi eliminat prin combustie. Rămâneau resturi granulate, care puteau fi utilizate ca îngrăşământ. Tatăl său se gândise şi la acest aspect, căruia îi revenea un rol esenţial în cazul folosirii la scară mare a procedeului: resturile vegetale din agricultură conţineau minerale care trebuiau redate solului pentru a nu-l sărăci. Alcoolul, C_2H_5OH, se compune doar din carbon, oxigen şi hidrogen; deci ostracţiunea nu deturnează din circuitul natural nici un mineral.

Numai că totul era încă prea complicat. Exista un procedeu, dar nu şi o maşină. Pe lângă aceasta, Markus mai era deranjat că tocătorul, amestecătorul şi mai ales încălzirea decoctului şi a foliei consumau energie. Temperatura trebuia menţinută la patruzeci de grade Celsius, ceea ce înrăutăţea bilanţul.

– *Daddy! Daddy! Daddy!* auzi el vocea cristalină a fiicei sale în spatele lui.

Își îndreptă spinarea, se uită în jur și urmări zâmbind cum Joy Caroline se năpustea spre el, plină de energie ca întotdeauna.

O văzu și pe Amy-Lee în ușa terasei, făcând cu mâna, semn că era căutat la telefon.

– Este Keith! strigă ea.

– Trebuie să vin?

Telefoanele fără fir dispăruseră, pentru că electronica necesară acestora devenise prea scumpă.

Amy-Lee clătină din cap și arătă cu degetul mare în jos.

Deci iarăși nimic. Mai rămânea o singură adresă. Puțin probabil ca tocmai acolo să reușească.

– Ce prostie... murmură Markus. O luă pe Joy Caroline de mână și se îndreptă cu ea spre casă. Este cald astăzi, nu?

– Cald, ciripi ea. Foarte cald. Nu vorbea mult, ceea ce o îngrijora pe Amy-Lee. Soare fierbinte.

– Da, soare fierbinte.

Se opri brusc. Privi sera amenajată lângă construcția-anexă. Mai privi în sus, la cerul de un albastru adânc.

– Soare fierbinte, repetă el. Asta era!

Țara devenise mai mare de la epuizarea petrolului.

Keith trecu din nou pe lângă acele ogoare care se întindeau la nesfârșit, până la orizont și mai departe, și din nou văzu lanțul de oameni gârboviți, aplecați asupra vrejurilor uscate crescute din brazdele de pământ. Erau și mulți copii, care lucrau în loc să meargă la școală, așa cum ar fi trebuit pentru ca noua generație să nu uite chiar tot. Nu puțini dintre bărbați purtau costumele zdrențuite cu care merseseră la birou, dar care niciodată nu le vor mai fi de folos. Și multe femei purtau la spate, în năframe, bebeluși, așa cum înainte vedeai doar în fotografiile din Africa.

Toți aceștia erau orășeni care nu găsiseră altă cale decât să se angajeze la fermieri, ca slugi. Locuiau între câmp și șosea, cei mai norocoși în barăci din lemn, tablă și cartoane, alții sub folii de cort, pe pământul gol. De o parte se găseau două cabine WC mobile și un rezervor din care se putea lua apă, dar totul puțea de îți muta nasul din loc numai când treceai pe lângă ele.

La marginea drumului, ironie a sorții, un panou de reclamă cojit de vânt și de ploi te invita: *Prepare to be impressed!* Era reclama la un nou model de Chevrolet.

Puțin mai încolo, printre pomi tineri, abia plantați, Keith zări din viteză casa fermierului. O locuință princiară, cu terase ample, cu bolți de trandafiri și cu o fântână arteziană sclipitoare, totul înconjurat de un gard înalt din fier. Paza era asigurată de bărbați înarmați.

Apoi trecu pe lângă un șantier, văzu cai trăgând traverse și șine, mulți muncitori cu lopeți și târnăcoape și două excavatoare prăfuite pierdute în peisaj. Era una dintre noile linii de cale ferată pe care guvernul hotărâse să le construiască.

O mașină grea îl depăși pe Keith, o limuzină blindată, strălucind în negru și în crom, cu geamurile întunecate. Existau încă oameni bogați, pentru care nu avea importanță cât costa un litru de benzină și care gustau în sfârșit bucuria de a avea cale liberă.

Totuși drumurile erau în multe locuri în stare proastă, iar aceasta nu se va mai ameliora. Și asfaltul era un derivat petrolier. Deocamdată erau doar denivelări, ici-colo câte o gropiță cauzată de înghețul din timpul iernii.

Asemenea gropi vor apărea în număr tot mai mare și cândva drumul nu va mai fi practicabil. Atunci banii nu le vor mai fi de folos celor bogați.

Atunci țara va deveni mult, mult mai mare.

Keith își încheie raportul astfel: „...Iar ultima firmă era într-o zonă militară. Ca să zic așa, nici nu am putut să deschid gura. Tot ceea ce am obținut a fost un formular prin care puteam face plângere“. Anexă la listă o hârtie împăturită, care purta emblema marțială a unei unități militare.

Markus împreună palmele în fața gurii.

– Hm... Stăm prost.

Lista oferea o priveliște deprimantă. Paisprezece adrese, paisprezece bifări. De paisprezece ori aceeași observație: „Prea târziu, prea târziu, prea târziu“.

Atât de multe începuseră prea târziu! Dacă lumea s-ar fi confruntat mai devreme cu realitatea, epuizarea petrolului nu ar mai devenit o problemă înspăimântător de mare.

După cum stăteau lucrurile, firul de pai salvator exista, dar nu puteai ajunge la el.

Amy-Lee îi umplu farfuria lui Keith și îi aduse la cunoștință că nici ea, în încercarea de a trezi intersul autorităților pentru proiectul lor, nu rezolvase nimic. Toate scrisorile și conceptele elaborate cu grijă ajunseseră nu se știe unde sau fuseseră înapoiate cu aviz negativ. Adăugă oftând:

– Și mai credeam că eu cunosc mulți oameni.

Markus luă o felie de pâine.

– Este adevărat că acum autoritățile sunt copleșite cu cele mai năstrușnice propuneri. Probabil că noi ne încadrăm pe undeva între „energia vidului“, „fuziunea nucleară la rece“ și cei care au redescoperit perpetuum mobile.

Keith luă o îmbucătură bună și zise:

– Și dacă ar veni un funcționar să arunce o privire?

Amy-Lee îi tăie lui Joy Caroline cartofii în bucăți mici.

– Nici nu se pune problema. Deja folosesc scrisori standard de respingere pentru tot ceea ce are legătură cu proiectele de obținere a energiei.

Keith dădu din cap dezaprobator.

– Și acum ce facem?

– Continuăm, decise Markus.

Când se puneau astfel de probleme, se gândea automat la volumele de notițe ale lui Block. În ultimele luni le recitise deseori. Pentru el mai era încă un mister ce voise să spună bătrânul cu cifrele, diagramele și schițele lui, dar când citea însemnările de jurnal precum: „Nu voi ceda niciodată, chiar dacă totul se va întoarce cu fundul în sus“, se trezea în el o îndârjire care îi făcea bine.

– Am dezvoltat un alt concept, continuă el privindu-l pe Keith. M-ar interesa ce crezi tu despre el.

Bărbatul roșcovan, care după periplurile sale nu mai era chiar atât de rotofei, ridică din sprâncene:

– Să vedem.

Markus scoase la iveală schița pe care o făcuse. Ea reprezenta un cilindru în poziție verticală, așezat pe niște picioare scurte. Pe suprafața rotundă superioară era o pâlnie plată, în timp ce o structură conică asemănătoare ieșea din partea inferioară.

– Masa vegetală se introduce pe sus. Tocătorul se află sub pâlnie, aici, vezi?

Keith confirmă:

– Da. Şi mai departe?

– Noutatea este că folosim lumina soarelui. Cilindrul este din sticlă şi imediat în spate are o suprafaţă neagră. În acest fel obţinem un efect de seră care încălzeşte tot ce este în interior. Cele patruzeci de grade necesare le obţinem cu uşurinţă.

– Celsius, interveni Keith.

– Da.

– Am să mă obişnuiesc cu asta. Şi mai departe?

– Folia este desfăşurată în interiorul cilindrului în aşa fel încât să aibă cât mai mult contact cu decoctul, dar în acelaşi timp şi alcoolul extras să se poată scurge. Trebuie să mai experimentăm puţin forma în care decoctul să nu se ducă la fund prea repede. Mă gândesc la o rampă elicoidală, vezi?

Keith examină schiţa dus pe gânduri şi, ca de obicei, uită de mâncare.

– OK. Bun. Şi acolo jos?

– Aici alcoolul curge într-un rezervor. Prin furtunul acesta decoctul folosit este expulzat şi poate fi supus automat unui proces de combustie într-o unitate externă...

Keith arătă către colţul din dreapta.

– Cutia asta de aici?

– Exact. Iar căldura obţinută să poată fi folosită la ceva, de exemplu pentru a acţiona tocătorul sau altceva.

– Bun, îmi place. Keith îi returnă schiţa. Mai lipseşte folia, nu?

– Da. Doar amănuntul acesta minor.

– Grozav.

Markus se jucă puţin cu o bucată de ceapă.

– Ei, ce zici? Cei din baza aceea dispun sau nu de un Kappelling?

– În orice caz, clădirile arătau a fi folosite. Spre deosebire de toate celelalte firme pe la care am fost. E o *mare* diferenţă.

Amy-Lee luă hârtia împăturită.

– Ce este asta?

Keith ridică din umeri.

– O listă cu nume, mergând până la o senatoare care conduce o comisie competentă a Congresului.

– Poate cunosc pe cineva de acolo, spuse ea și despături fila.

Markus privea peste umerii ei. Nu se prea pricepea la toate acele funcții și denumiri de compartimente din armata americană... Dar, stai!

– Îmi dai voie? spuse el, luă hârtia de la Amy-Lee și se duse glonț la telefon.

– Ei, ce se întâmplă? se plânse Amy-Lee. Pe cine suni?

– Pe senatoare, spuse Markus și îi restitui fila.

Ea citi de pe listă.

– Maria Damiano? O cunoști pe senatoare?

– Nu, răspunse Markus.

Suna. Bun. Nici măcar asta nu mai era acum normal.

Keith ridică privirea.

– Doar nu crezi că poți să suni *o senatoare* așa, pur și simplu?

Dar nu îi cunoștea ampla experiență în depășirea anticamerelor. Îi spuse secretarului că vrea să-i vorbească senatoarei și primi după un schimb scurt de replici legătura.

– Bună ziua, doamnă senator, spuse Markus. La telefon este Markus Westermann.

– Bună ziua, mister Westermann. Cu ce vă pot ajuta?

Markus trase adânc aer în piept.

– Mai întâi o întrebare, sunteți cumva rudă cu Silvio Damiano?

O auzi râzând surprinsă.

– Nu, sunt doar soția lui.

CAPITOLUL 55

Silvio îl luă din gara Washington D.C. Nu se schimbase, poate cel mult era ceva mai tras la față, dar în definitiv mai toți erau așa.

– Piciorul primit în fund de la Lakeside and Rowe a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viață, povestea el în timp ce scara rulantă cobora către metrou. Pentru asta și astăzi i-aș pupa picioarele lui Murray. Întâmplător, nu știi ce mai face?

Markus zâmbi.

– Am vorbit cu el la telefon acum mai bine de un an. Era tare pe poziție.

Metroul din capitala SUA funcționa ca și până acum și, spre deosebire de majoritatea celorlalte orașe, stațiile erau generoase, luminoase și curate, vagoanele elegante și orarul clar afișat.

– Îmi rezervaseră un loc la *first class,* pentru că toate celelalte locuri erau vândute și ei voiau să scape de mine neapărat în aceeași zi, relată în continuare Silvio. Aveam locul lângă o femeie care aducea oarecum a italiancă și, cum eram praf, mi-am dat drumul la gură. Nu mai știu cum s-a întâmplat, dar am intrat în vorbă de la sine și am discutat practic fără pauze toate cele opt ore cât a durat zborul. Deși ea avea ceva de lucru.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise Markus. Se numea Maria.

Silvio râse.

– Nu am priceput nimic, înțelegi? Vorbea italiana atât de bine... Nici nu i-am reținut numele de familie. Thompson! Nu era tocmai un nume de familie italian. Oricum, ne-am dat întâlnire în seara următoare la

Roma și abia atunci mi-am dat seama că era americancă. Și mi-a mai și spus că ea candida în New Hampshire pentru senat! Dar deja lucrurile între noi, îmi pare mie, erau clare.

Markus remarcă uimit că nu mai era obișnuit cu agitația dintr-un mare oraș. Toți acești oameni și cum se grăbeau...

– De ce venise în Italia?

– Un deces. Nimic tragic, era vorba despre bunica ei, a murit la o sută unu ani.

– Apoi v-ați căsătorit?

– Trei săptămâni mai târziu, înainte de cea mai fierbinte fază a alegerilor. Zâmbi încurcat. Am vrut să te caut, dar nu am mai ajuns să o fac. Nici nu îți imaginezi cum decurge o astfel de luptă electorală. Se opri, apoi adăugă: Sau cum decurgea înainte. Cred că acele vremuri s-au dus.

Urcară la Capitoliu, care lui Markus i se păru impresionant, chiar dacă neașteptat de mic. Maria, o femeie mică de statură, mlădioasă, cu un surâs care te cucerea, îi aștepta și îi conduse în biroul ei, fără ca Markus să fie pus în situația penibilă de a se legitima cu pașaportul. Statutul lui era încă neclar, iar senatoarea, după ce el îi expusese problema, promise că va lua măsurile corespunzătoare.

– Mașinăria dumneavoastră funcționează? întrebă Maria când se aflau în micul ei birou decorat în galben.

– Este încă un aparat mic, lipsind folia, dar funcționează, confirmă Markus. Când am plecat ieri-dimineață la gară, am mers până acolo cu mașina funcționând cu alcool, alcool provenit din acest aparat.

Ea dădu din cap aprobator și-și împreună mâinile.

– Și aveți tot ce vă trebuie pentru o prezentare?

– Da.

– Bine. Eu am anticipat cine din guvern ar putea fi interesat de acest proiect. Zâmbetul ei era unul de un milion de dolari. Președintele ne așteaptă peste o oră la Casa Albă.

Cu asta începu o acțiune de dimensiuni pe care numai America le putea conferi.

După ce Markus îi explicase președintelui principiul ostracțiunii, acesta își convocă miniștrii, cărora el trebui să le mai explice încă o

dată totul. Aceștia convocară specialiști, duzini, sute de specialiști, în fața cărora Markus își susținu prelegerea încă o dată și încă o dată. Între timp, modelul-test fu adus la Washington, verificat, examinat, expertizat. Fură analizate planurile, se traduse descrierea în limba engleză. Apoi se luă hotărârea de a acționa.

Se puse în mișcare o enormă mașinărie.

În discursul său televizat, printre altele, președintele spuse:

– Reducerea extracției de petrol a creat mari dificultăți economiilor naționale pe tot globul, inclusiv economiei noastre. Acum dispunem de un procedeu care, dacă va fi pus în aplicare suficient de rapid, promite să contracareze această evoluție nefastă.

Prezentă pe scurt despre ce era vorba și ce aveau de făcut Statele Unite ale Americii: nici mai mult, nici mai puțin decât să doteze cât mai repede posibil lumea cu aparate de obținere a alcoolului pe principiul ostracțiunii și astfel să revigoreze transporturile, circulația și comerțul internațional.

Cu această ocazie, președintele întrebuință intenționat o frază, pe care ministrul de externe american George C. Marshall o folosise în 1947 în acea cuvântare de la Universitatea Harvard, în care el contura ceea ce mai târziu va intra în istorie sub denumirea de „Planul Marshall“:

– Este evident că Statele Unite trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a ajuta la redresarea economiei mondiale, fără de care nu pot exista nici stabilitate politică, nici asigurarea unei păci durabile.

În ciuda acestei asocierii intenționate cu Planul Marshall și cu alte acțiuni asemănătoare din trecut – podul aerian de la Berlin, aselenizarea, cei prezenți își amintiră mai curând de Proiectul Manhattan de construire a bombei atomice, căci practic din primul moment toți vorbeau doar despre „Proiectul Westerman“. Numele original al proiectului (o denumire cu „New Fuel“ sau așa ceva) fu uitat.

Asocierea nu se făcuse pe nedrept. Era vorba de o operațiune de enormă amploare. Cu aceeași hotărâre și cu aceleași mijloace organizatorice cu care SUA câștigaseră bătălia materială în cel de-al Doilea Război Mondial și ulterior trimiseseră oameni pe Lună, se pregăti trecerea lumii de la benzină la alcool – un proiect care, având în vedere situația jalnică de la care se pleca, era cu atât mai pretențios.

Mai întâi trebui să fie produsă folia pentru ostracțiune în cantitățile gigantice necesare, apoi să fie fabricate instalațiile respective în număr suficient de mare și transportate la locurile de destinație. Motoarele fură trecute pe combustia de alcool, fermierii fură instruiți cum să manevreze noile aparate. Și, în cele din urmă, trebui să fie creată o infrastructură destinată strângerii, depozitării și distribuirii noului combustibil.

S-a dovedit a nu fi necesar să se demonteze și apoi să se reconstituie ultimele Kappelling–Supertex existente, pentru că un serviciu secret deținea planurile de construcție. Astfel, fu scoasă rapid o serie de zece mii de astfel de mașini.

Pentru câteva componente care nu se puteau procura de nicăieri, se dovedi necesară construirea unor fabrici proprii. Fură construite.

Era necesară îmbunătățirea procesului de producere a nanoparticulelor, pentru a dispune de cantitățile necesare mai repede. Fu îmbunătățit.

Era indispensabilă punerea de acord între guvernele, administrațiile și asociațiile din toate țările care urmau să facă parte din noul sistem. Ajunseră la un acord.

De ingineri și de constructori nu se ducea lipsă. În curând, sute de specialiști se năpustiră peste aparatul lui Markus, cercetându-i fiecare aspect imaginabil, pentru a-l îmbunătăți pe cât posibil. Cei de la administrație contabilizară toate întreprinderile agricole, suprafețele și culturile lor în vederea amplasării optime a mașinilor. Se tipăriră și se distribuiră indicații de utilizare, materiale de instruire și manuale de service în toate limbile, se organizară seminarii, se făcură specializări. Cei de la marketing realizară spoturi TV, tipăriră afișe, planificară și realizară campanii pentru a face cunoscut cât mai repede modul de utilizare a noii tehnologii.

Scrierea greșită trebui să fie respectată peste tot. Aparatele cilindrice apărute în curând peste tot în SUA și care la scurt timp făceau parte din peisajul obișnuit al oricărei întreprinderi agricole din lume fură denumite constant ca Westermans și nimic din ceea ce a întreprins Markus ulterior nu a mai putut convinge pe cineva să adauge încă un „n". El renunță abia când denumirea apăru astfel și în *Webster's*, cel mai competent dicționar al englezei americane.

Westermans nu cuceriră chiar întreaga lume: câteva țări arabe, în frunte cu Arabia Saudită, interziseră categoric întrebuințarea aparatului. Islamul interzicea alcoolul și orice discuție era încheiată.

Dar un alt Westermann cucerea țările arabe...

În sfârșit Frieder își dădu seama ce îl surprindea la desfășurarea acestui moment festiv: lipsea complet muzica. Nici un marș, nici un imn național, nimic. Nu existau muzicanți. Doar corturi sub cerul arzător, incredibil de multe covoare scumpe, șiruri de scaune și stâlpii cu drapelele națiunilor participante la proiect. Și erau o mulțime. Nu doar vecinătatea arabă, ci și toate statele europene, până și Slovenia.

Erau prezente doar foarte puține femei. Dacă văzuse bine, numai prim-ministrul Greciei era femeie de rang înalt. Se comporta de parcă abia ar fi așteptat ca festivitatea să se încheie.

Anterior, musulmanii se adunaseră pentru rugăciunea de prânz într-unul dintre marile corturi, în timp ce europenii, înconjurați de ziariști, așteptaseră gustând din paharele cu sucuri de fructe. Apa stropită cu suc de lămâie și de mere și cu puțină sare reprezenta arma secretă a lui Frieder împotriva arșiței, în anii construcției.

Acum grupurile se amestecaseră din nou, costumele și veșmintele arabe. Scaunele aveau montate tăblițe cu nume, ordinea lor fusese stabilită cu grijă de către diplomați.

În ciuda morții mult regretate a regelui Faruq – acesta se stinsese în pace, la o vârstă înaintată, în urmă cu câteva săptămâni, un sfârșit pe care și-l permiteau puțini suverani –, drapelul saudit nu atârna în bernă. Frieder aflase că ei nu procedau niciodată altfel, pentru că înscrisul de pe el, alb pe verde, reprezenta crezul lor musulman, cuvântul Domnului, care nu se pleacă în fața nici unui muritor, fie el și rege.

Regentul în funcție Talal Al-Rasheed urcă la pupitrul vorbitorilor, așteptă să se facă liniște și apoi îi salută pe cei prezenți la inaugurarea Centralei Solare Regele Faruq.

Probabil că foarte curând el va deveni rege al Arabiei Saudite. Regulile de succesiune nu fuseseră niciodată simple în această țară. De data aceasta se procedase astfel: Majlis al-Shura, un fel de sfat al celor mai bătrâni, căzuse de acord asupra unui candidat care era demn pentru a fi rege. Care decidea dacă va prelua pur și simplu demnitatea

respectivă ori dacă solicita și votul poporului. Până acum mai existaseră doi candidați, unul din interiorul Al-Shura, celălalt din exterior. Ambii solicitaseră consultarea poporului și pierduseră. Dar după Faruq nu se mai putea pune problema unei alte proceduri, așa că și Al-Rasheed optase pentru votul poporului. Consultarea va avea loc peste două săptămâni. Până atunci era doar regent, cu competențe limitate.

– ... Și acum voi da cuvântul arhitectului, constructorului și fondatorului obiectivului, domnul Frieder Westermann, își încheie cuvântarea regentul, cu un gest de om de stat.

Se spunea că avea mari șanse de a fi acceptat. Ar fi fost primul rege care nu provenea din familia Saud.

Frieder se ridică și se duse în aplauze la pupitrul vorbitorilor. Se reculese un moment, privi spre marea de figuri care la rândul lor îl priveau, în spatele cărora se întindeau marea de nisip și, în ea, ca o insulă de lumină, aproape magică, centrala electrică. Sute de kilometri pătrați de oglinzi solare, strălucitoare ca argintul lichid, care de aici păreau o fata morgana.

– Îmi face plăcere să fiu numit arhitect, începu Frieder, și sunt și fondator, dar doar unul dintre cei 36 000 de oameni care au colaborat la acest proiect la care fiecare dintre ei și-a adus contribuția.

Aplauze politicoase. Eh, da, poate că citise prea mult Brecht.

– Iar constructor nu aș fi fost unul bun fără sfatul și ajutorul colegului meu Ahmad Al-Mansour, de la care am învățat multe despre cum să construiești în deșert.

Ciolănosul inginer constructor se afla în al treilea rând de scaune și se înroșise de emoție.

Frieder trecu la explicațiile tehnice, partea cuvântului său gândită în special pentru ziariști. Politicienii prezenți ori îi cunoșteau argumentele de mult, ori erau și astăzi absenți sufletește.

– Înainte de *peak*-ul extracției petrolului, consumul energetic al omenirii se cifra la aproximativ șaisprezece terrawați, adică șaisprezece mii de gigawați sau șaisprezece miliarde kilowați. Cea mai mare parte a acestei energii era produsă cu purtători de energie fosili, ca petrol și cărbune, dar și prin fisiune nucleară și în proporție mai mică de puterea apei, vântului și așa mai departe.

Ia uite, primul și ațipise. Nu era sultanul Omanului?

Frieder continuă netulburat:

– Era ca și cum trăiam din fărâmituri uscate, în timp ce în spatele nostru se afla o masă plină cu bunătăți. Căci ce reprezintă amărâții de șaisprezece terrawați în comparație cu cei o sută optsprezece mii de terrawați pe care îi revarsă Soarele asupra planetei noastre? În mod constant, suntem bombardați cu peste zece mii de ori mai multă energie decât i-o smulgem noi cu greu Pământului și energie, disponibilă veșnic, la scara noastră temporală, și nu va dispărea niciodată. A fost hotărârea regelui Faruq de a accepta acest dar al cerului.

Iarăși aplauze, destul de zgomotoase pentru a-l face pe sultan să tresară speriat.

– Arabia Saudită a plecat pe un drum care face și pentru viitor din această țară unul dintre cei mai importanți furnizori de energie din lume – chiar dacă într-o zi petrolul va fi complet epuizat. Suntem astăzi aici pentru că prevederile capitolului 64 al proiectului s-au realizat conform planificării. Dar cu aceasta lucrurile nu s-au terminat. Centrala electrică poate fi oricând dezvoltată, sau pot fi construite suplimentar astfel de centrale – deșertul este destul de mare.

Era momentul să-i dea cuvântul regentului, care va apăsa maneta. Care în realitate aprindea doar o lampă. Centrala solară era de mult în funcțiune, furniza curent întregii zone a Golfului și exporta și în Europa o cantitate apreciabilă. În ciuda pierderilor inerente din rețea. Cu toate pierderile din hidrocentralele necesare asigurării continuității furnizării curentului. Existau două astfel de centrale în Munții Asir, care în timpul zilei pompau apă în bazinele aflate la înălțime, apă care noaptea se scurgea prin turbine.

Cea mai inteligentă mișcare a lui Faruq fusese negocierea și semnarea înainte de începerea construcției a tuturor asocierilor cu statele vecine și a contractelor de furnizare și de coparticipare cu acestea. Astfel, atacurile – ușor de realizat – asupra centralei deveneau mai puțin probabile, pentru că orice act terorist ar fi fost un atentat contra tuturor acestor state.

După câteva cuvinte în limba arabă, cu conținut probabil religios, regentul acționase marea manetă și se aprinsese o inscripție luminoasă reprezentând titulatura noii întreprinderi de stat Saudi SOLAR.

Markus, treaz, stătea lungit în pat. Era încă întuneric, prin ferestre pătrundeau doar primele nuanțe albăstrui ale dimineții. Amy-Lee dormea adânc, iar Joy Caroline nu se făcea nici ea auzită.

De ce se trezise? Auzise ceva? Trase cu urechea. Nu, nu era nimic. Doar primele păsărele, dar era ceva normal. Și fâșâitul ușor al vântului pe terasă.

Totuși era neliniștit. Se dădu jos din pat și cu picioarele goale coborî treptele. Era liniște peste tot. Chiar și mobila și jucăriile împrăștiate prin bucătărie păreau că dorm în lumina slabă a zorilor.

Deschise ușa terasei și răcoarea dimineții îl înfrigură. Dincolo, în magazie, se afla propriul aparat de ostracțiune. Primit ieri-seară, împreună cu o felicitare conținând salutări prietenești, semnată de însuși președintele.

Poate că asta era. În timp ce oamenii descărcau aparatul și îl transportau pe locul special destinat, își aminti de timpul petrecut la Washington. Cum începuse vârtejul.

Se găsise cumva o cale de a înlătura reproșurile contra lui. Chiar i se acordase fără multe fasoane cetățenia americană: pentru a se spune că acela care găsise soluția era un american, îi explicase sarcastic ceva mai târziu un ziarist.

Era cetățean american. Trăia aici. Exact ceea ce dorise. Dar altfel de cum gândise.

Păși pe piatra rece și umezită de rouă a terasei și apoi se îndreptă prin iarbă către aparat. Într-adevăr, era cam mare pentru ferma lor. Dar ca inventator nu voiseră să i-l ofere pe cel mai mic dintre ele.

Era frumos. Desăvârșit. I se adăugaseră câteva amănunte bine gândite, începând de la modul în care se înșuruba carcasa până la dispozitivul de fixare și mecanismul de transport al masei vegetale și al deșeurilor agricole de orice fel.

Îl cuprinse și o senzație de regret. I se luase totul din mână. Nu mai era aparatul lui. Fapt poate echitabil având în vedere că era vorba despre descoperirea tatălui său.

Bun. Viața avea propria cale.

Se opri, gustă aerul răcoros al dimineții cu iz de rășină și de pământ reavăn. Cât de repede se lumina! Cu ochii mijiți privea munții deasupra cărora se înălța, roșu, soarele. Se putea vedea cum ziua se răspândea în

vale, cum umbrele scădeau, cum lumina caldă cuprindea mai întâi coama magaziei, cum se prelingea pe acoperiș, pe fronton, pe noul aparat...

Brusc realiză ceea ce vedea acum.

Era *viziunea lui!*

Acolo, în fața lui se afla Westermann-Tower! Un cilindru de sticlă, care se înălța spre cer, în care se oglindea soarele la răsărit – era imaginea pe care o avusese tot timpul în fața ochilor, care îl călăuzise mereu!

Se înfioră.

Apoi zări o mică etichetă, jos de tot, pe unul dintre elemenții din sticlă. În locul în care în mod normal apare adresa furnizorului. Dar pe această etichetă scria doar cu litere mari și negre: Westermann.

Când Amy-Lee coborî, îl găsi pe Markus tot în iarbă, râzând întruna. Când ea îl întrebă ce se întâmplase, el o cuprinse de după gât și izbucni:

– Am ajuns! Am ajuns! Mă aflu în locul de care aparțin...

Doi ani mai târziu

Aparatul de zbor sportiv apăru pe neașteptate în spațiul aerian interzis de deasupra Washingtonului și nu răspunse la apelurile radio ale supravegherii aeriene.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplase în urmă cu câțiva ani, acum totul funcționă. Fură respectate procedurile prevăzute. După cel de-al treilea apel la care nu se obținu răspuns și după ordinul ultimativ de a schimba direcția, decolară avioanele de interceptare și se apropiară de aparat, un Piper Saratoga III, pentru a-l sili să își modifice cursul. Sistemul de apărare antiaeriană situat pe acoperișul și în grădina Casei Albe preluă ținta, fiind pregătit ca la depășirea distanței critice să deschidă focul.

– Văd în carlingă un bărbat cu cască de schi, informă unul dintre piloți.

– OK, nu este unul care să fi rătăcit pârtia, spuse corespondentul de la sol. Dă-l jos!

Toată atenția era concentrată în aceste clipe asupra sportivului. Așa că racheta teleghidată tip Cruise Missile, care de asemenea se apropia

în aceste minute de Washington, dar mult mai jos, rămase neidentificată.

Micul Piper roşu îşi continua traiectoria, deşi unul dintre avioanele de vânătoare aproape că îl atinsese cu aripa. Ridicând din umeri, un alt pilot se postă în spatele Piperului şi dădu deoparte protecţia de pe butonul de tragere. Era o treabă urâtă, dar trebuia făcută. Aşteptă până când avionul sportiv ajunse deasupra unei zone mai puţin populate, apoi trase şi micul avion se transformă într-o minge de foc, din care pe pământ mai căzură doar câteva fragmente metalice în flăcări.

– Fir-ar să fie...! exclamă militarul de la sol, gândindu-se la raportul pe care trebuia să îl scrie acum.

În clipa următoare cineva de la monitorul radarului strigă.

Dar era prea târziu. Cruise Missile, cunoscută pentru faptul că până la atingerea ţintei programate zbura cât mai jos posibil, sub raza de acţiune a tuturor sistemelor radar, lovi Casa Albă şi explodă. Preşedintele, familia sa, opt membri ai guvernului, ca şi majoritatea colaboratorilor şi angajaţilor prezenţi fură omorâţi când aripa de vest fu complet distrusă, Oval Office se prăbuşi, iar în restul Casei Albe căzură din tavan blocuri din beton de câte un metru. Cine supravieţui exploziei căzu victimă focului care se extinse rapid.

Fu un atac nimicitor, nereclamat de nimeni. Racheta era de producţie americană, rezultă din cercetări, dar ce dovedea asta? Arme de acest fel staţionau peste tot în lume, furate sau chiar vândute.

Se purtară nesfârşite discuţii dacă să fie Casa Albă reconstruită în forma iniţială sau într-una nouă, fără a se ajunge la un rezultat. Între timp, ruinele fură năpădite de buruieni. Vicepreşedintele îşi amenajase un sediu provizoriu la Philadelphia, oraşul lui natal, şi rămase acolo. După un timp îl urmă temporar şi Congresul, dar rămase şi el acolo.

Washington D.C. deveni un oraş-fantomă. Cel care oferise cele mai multe locuri de muncă fusese Guvernul şi acum, când acesta nu mai era acolo, oamenii plecară şi ei. Casele erau goale, se degradau, şi de aceea plecară şi alţi oameni. În cele din urmă, rămaseră doar cei care nu aveau unde să se ducă şi care creşteau vite în grădinile părăsite.

Într-o zi, Silvio şi Maria apărură la uşa lui Markus cu o remorcă la maşină plină ochi. Ei povestiră la o cafea că se mutau de la Washington

la Vancouver, unde Maria găsise un post de conferențiar pentru politică și istorie.

– Nu am mai vrut să candidez pentru senat, explică ea. Naveta permanentă la Philadelphia devenise tot mai obositoare, drumurile erau tot mai proaste din cauza înghețului și obținerea unui bilet de avion devenise dificilă și pentru un senator. Asta făcând abstracție de starea în care se găseau acum aparatele de zbor...

– Și atunci ne-am gândit că este mai bine să plecăm și din D.C., adăugă Silvio. În plus, a venit timpul să ne gândim și la copii.

Se lăsară convinși să rămână peste noapte și la cină povestiră că după atacul terorist mulți făcuseră același lucru: părăsiseră orașul care nu mai era același.

– O mulțime de oameni cred că Proiectul Westermann a fost o decizie greșită, explică Maria. Ei afirmă că SUA au cheltuit cu acesta peste măsură, dar nu au înviorat suficient economia pentru a ne salva. Că ar fi fost mai bine ca, în loc de asta, să fi ocupat câmpurile petrolifere din Venezuela. Că în cele din urmă nu ar exista înlocuitor pentru petrol.

– Dar Washingtonul mai este totuși *capitala!* izbucni Amy-Lee. Nu o putem părăsi pur și simplu!

Bucata de lemn din cămin trosni sonor. Ceva – probabil un con de brad – se prăvăli de pe acoperiș și de aici pe pământ. Era un an înainte să izbucnească marile tulburări.

Silvio și Maria schimbară priviri între ei. Apoi Silvio, în timp ce își plimba degetul pe marginea paharului cu vin, scoțând în acest fel un sunet trist, ușor, spuse:

– Nu știu. În istorie s-au petrecut multe lucruri ciudate. Hai să luăm Roma, de exemplu. Ea a fost capitala celui mai mare imperiu cunoscut până acum în lume; a unui imperiu bogat, care a durat mai mult decât oricare altul dinaintea lui sau de după el și care a marcat lumea până în prezent. În anul 100, Roma avea un milion de locuitori, ceea ce la nivelul populației de atunci corespunde astăzi unui oraș cu patruzeci de milioane de locuitori. A fost un oraș inimaginabil de bogat și de luxos. Era centrul universului.

Luă degetele de pe pahar și sunetul se stinse.

– În anul 1100, deci o mie de ani mai târziu, Roma avea doar cincisprezece mii de locuitori. Și în secolul al XVIII-lea, când în alte locuri începea epoca industrială, în Forum Romanum mai păşteau vacile.

EPILOG

După treizeci de ani

Urcă pe punte ca să urmărească cum intra vasul în portul Hamburg. Mirosea a alge și cerul era senin. În lumina soarelui la răsărit, priveliștea catargelor și a macaralelor, a depozitelor și a cheiurilor era minunată.

Un velier trecu rapid pe lângă ei; era un cataraman cu pavilion basc la pupă. Pilotina scotea un fum compact, alb, al cărui iz de spirt îl făcea să strâmbe din nas.

Avea totul? Își pipăi haina, simți pașaportul în buzunarul de la piept, etuiul ochelarilor. Spera că, așa cum i se promisese, va reuși chestiunea cu bagajul.

Manevra de acostare. De la bord fură aruncate odgoane, oamenii de pe chei le prinseră și le înfășurară pe baba. Bordajul solid, din oțel, al lui *R.M.S. King William* se lovi de mal, dar marinarii stăpâneau situația. Motoarele huruiau, apa spumega și pasagerii așteptau în liniște terminarea manevrei.

Abia apucase să pună piciorul pe pământul vechiului continent, că Julian apăru în fața lui. Arăta exact ca în fotografie.

– Ah, iată-te! exclamă Markus. Îi întinse mâna. Salut, nepoate!

– Salut, unchiule Markus. Julian zâmbea. Să nu spui că m-am făcut mare!

– Nu aș risca, deși parcă îmi vine. Probabil pentru că odată cu trecerea anilor m-am împuținat.

– Este o chestiune de perspectivă.

Câți ani avea Julian? Trebuie să fi trecut de patruzeci, nu? Era în floarea vârstei, cum se spune. Pentru un profesor de matematică arăta surprinzător de tânăr. Și normal.

Așteptară să se descarce bagajele. Julian se interesă cum decursese călătoria:

– În ultimul timp se aud multe despre pirați.

– Un vas de război ne-a escortat jumătate din drum. Pe noi și un cargou care mergea în Irlanda, relată Markus. Numai că la început vremea a fost proastă.

– M-am mirat că nu ai venit cu avionul. Când am auzit că a fost reluată cursa New York–Paris, mi-am zis că precis vei zbura cu ea.

– Ah, am zburat atât de mult pe vremuri... Și, în afară de asta, nu mai este același lucru, dacă știi vechile avioane. Pentru că unuia ca acela avioanele care se construiesc acum îi vor părea o adevărată aventură. Iată și bagajul meu.

Întinse mâna arătându-l. După ce trecură de vamă, Julian îl conduse în parcare la o mașină de culoare roșu-închis.

– Ai făcut tot drumul cu mașina? se miră Markus.

Julian scoase din buzunar un card cu cod.

– Nu. Am venit ieri-seară cu trenul. Aceasta este o mașină de depozit. Sunt membru al unei astfel de asociații. Este foarte practic.

Înghesuiră bagajul în portbagajul mașinii și urcară.

– Ce este cu această asociație? vru să afle Markus.

În timp ce ieșeau din port și se îndreptau către oraș, Julian îi explică:

– Este o mare întreprindere care dispune de un depozit de automobile în orice punct important. Ca membru, plătesc lunar o cotizație în schimbul căreia pot folosi orice mașină din depozit. Cu acest card codat. Călătoriile sunt decontate în funcție de consum, primești o factură la sfârșit de lună.

– Înțeleg, spuse Markus. Mai de mult asta se numea *car-sharing*.

– Mă tem că engleza mea este groaznică, mărturisi Julian. *To share*... ce înseamnă?

– A împărți.

– Ah, da. Înțeleg. Car-sharing, da. Luă o curbă în viteză și adăugă: Aveți și pe la voi așa ceva?

Markus negă cu o mișcare a capului.

– Pentru așa ceva, țara este prea mare. Privi pe geam. Dar acesta nu este drumul către gară?

– Nu. Julian jubila. Am primit bilete la vasul pe pernă de aer care are ruta pe valea Rhinului. M-am gândit că o să îți placă.

– O navă pe pernă de aer?

– Face zilnic ruta Hamburg–Bremen–Düsseldorf–Koblenz. Și bineînțeles mai departe. Părea că el însuși se bucura cel mai mult de călătorie. Când am fost sigur că vii dimineața atât de devreme, am sunat la ei și uite că am reușit.

De fapt era de-a dreptul plăcut să călătorești cu o navă, deși lui Markus i-ar fi făcut plăcere și să meargă cu un tren european. Pe de altă parte, avea să petreacă în tren suficient timp. Voia să meargă în Austria, între altele la mormântul lui Block, dar bineînțeles că mai întâi la Dorothea...

– Mamei cum îi merge acum, când este singură?

Julian oftă.

– Eh, da... Moartea tatei a marcat-o puternic, îți închipui.

– Câți ani avea?

– De-abia făcuse șaptezeci. Privirea lui Julian oglindea supărarea și durerea. Nu ar mai fi trebuit să lucreze în grajdul porcilor după avertismentele primite. Pentru oamenii mai în vârstă, această epidemie de febră aftoasă este prea periculoasă.

– Da, am auzit. Nu am mai vorbit cu mama ta de o veșnicie. Am sperat mereu că se va repune în funcțiune internetul. În loc de asta, cablurile telefonice se defectează unul după altul.

– Acum vor să mai instaleze câteva, spuse Julian. Zâmbi trist. Îmi mai amintesc oarecum ce era cu internetul. Niște imagini pestrițe pe un ecran. Tata înjura totdeauna când se mai întrerupea; îmi mai aduc aminte de asta.

Se intersectară cu o linie de cale ferată. Markus speră să treacă și un tren, dar nu se întâmplă.

– Și cu calea ferată s-a întâmplat tot așa. Pionierii ei credeau că vor lega toată lumea prin intermediul ei. Pe urmă totul s-a prăbușit, au venit războaiele și așa mai departe... De-abia din asta s-a dezvoltat adevărata rețea feroviară. Privind astfel lucrurile se poate spera.

Stewardul le aduse, în fine, cafeaua.

– Și ziare? întrebă el în speranța unui bacșiș.

Markus se scotoci după bani, până își dădu seama că dolarii lui nu îi vor fi de nici un folos.

– Ce știri mai importante sunt?

Tânărul, care purta o mustăcioară subțire, ridică din umeri.

– Cele obișnuite. Ultimele știri din războiul din Australia, violență și anarhie în America de Sud... și rezultatele meciurilor de fotbal din Cupa Orientului Mijlociu. Israelul a învins Libanul cu unu la zero în prelungiri și întâlnește astăzi, în finală, Siria.

– Adu-ne unul, ceru Julian.

Împărțiră ziarul. Markus începu cu știrile. Din nou hărțuieli între forțele armate chineze și cele australiene, ca în ultimii ani. Iarăși fuseseră internați sute de cetățeni australieni de origine asiatică. Din nou tulburări în Venezuela, care părea că nu-și revine după secătuirea câmpurilor ei petrolifere.

– Nu au nici o șansă în fața Siriei, comentă Julian. Fără Ben Scholem sunt la pământ. Aici scrie că este rănit.

– Eu nu mai sunt la curent cu problemele din fotbal, mărturisi Markus și împături ziarul. Iar regulile fotbalului american nu le voi mai înțelege în viața asta.

Julian lăsă și el deoparte paginile de ziar.

– Ia spune-mi, cum mai este pe la voi, dincolo? Pe aici se aude că Statele Unite nu mai sunt unite, pe urmă se spune că sunt exagerări...

Markus oftă.

– Nu, din păcate. În orice caz, dolarul mai este în uz peste tot. Și încă mai avem un președinte. Dar acesta nu stă deloc bine. Și chiar fără asta...

Privi pe fereastră. Tot mai des se vedeau șiruri de Westermans. Tocmai asistau la o scenă tipică pentru acele zile, dar pe care el nu o mai privise din această perspectivă: o mașină în dreptul unei pompe de

benzină a unei gospodării țărănești care vindea pe cont propriu combustibil. Doi bărbați sporovăiau în timp ce rezervorul se umplea.

– Locul unde trăiesc este astăzi, de facto, un stat cu numele de Northwest Pacific, care cuprinde vechiul Oregon, Washingtonul – statul, nu orașul – și California de Nord. O ducem cel mai bine dintre toți, dar avem probleme cu refugiații din sud. Și, pe coaste, cu pirații din Asia; situația devine tot mai dramatică.

Julian îl privi cu seriozitate:

– Și sudul, el este...

– Pe de o parte, sud-vestul – California de Sud, Arizona, New Mexico, Nevada, Utah, Colorado. Un ținut care astăzi este aproape de nelocuit. Foarte puțină agricultură și, ca urmare, penurie de combustibil. Acolo, fără instalații de climatizare și de aprovizionare cu hidrogen sintetic mori.

În această regiune situația era înrăutățită de conflictele tot mai ample cu Mexicul. O temă fierbinte de când statele Noii Anglii refuzaseră să mai pună la dispoziție mijloace pentru paza militară a acestei granițe.

Markus continuă:

– Apoi sudul, devenit între timp stat religios. Femeile trebuie să umble cu capul acoperit, dacă cineva vorbește despre evoluție ajunge la închisoare, iar serviciul divin este obligatoriu duminica. Sau cel puțin așa se aude. Și High Plains, furnizorul de combustibil, se depopulează tot mai mult. În statul North Mountain mai supraviețuiesc numai vânătorii și păstorii de oi. Și tot așa. Țara mai poate fi traversată cu trenul, în oarecare măsură sigur, numai pe ruta de nord.

Julian oftă adânc.

– Pe lângă ceea ce aud, s-ar zice că noi, aici, stăm încă bine.

Markus îl măsură cu privirea gânditor.

– Este greu de explicat. Pentru că odată a existat o forță în viața mea care m-a împins într-acolo irezistibil. Pentru că acolo am senzația că sunt de-al locului, că îi aparțin. Se gândea la munții și la coasta Pacificului, la câmpiile întinse și la mirosul verii și adăugă: Și pentru că, în ciuda tuturor acestora, găsesc locul acela grandios.

– Am sperat că vei veni cu soția, ne-ar fi făcut plăcere să o cunoaștem.

Markus ridică ceașca și sorbi ultima gură din ea, care se răcise între timp.

– Așa era planificat. Dar a intervenit ceva.

O ceartă, ca de atâtea ori. O ceartă prostească, lașă, dureroasă.

Și căsnicia lui făcea parte din „în ciuda tuturor acestora“. Într-un fel, Amy-Lee și cu el nu se înțeleseseră așa cum își imaginase el.

Călătoria de-a lungul Rhinului fu emoționantă. Bărcile care navigau pe Rhin, vechile burguri, plantațiile de vie... Ajunseră mult prea repede la Koblenz, unde nava acostă în portul Ehrenbreitstein și unde erau așteptați de familia lui Julian.

– Ea este Maia, soția mea, el este Arvin, mezinul nostru, și acesta este Meinhard. Cel mai mare copil al nostru, din păcate, nu este aici; acum se află într-un schimb școlar la Avignon.

– Este mai important decât un unchi bătrân, pe care oricum nu îl cunoaște.

Cei doi băieți îl priviră pentru început curioși pe unchiul din America. Arvin părea să aibă treisprezece ani, Meinhard vreo cincisprezece. Maia, soția lui Julius, era subțirică și ștearsă, până când te fixa cu ochii ei albaștri precum cerul. Ea îl descusu fără frică, scoțând de la el și ceea ce Julian nu îndrăznise să întrebe.

Da, povesti Markus, trăiau tot în Crooked River Pass. Copiii: doi băieți minunați și cea mare, cea mai frumoasă fată din lume. Desigur, căsătorită. Dar până acum nu avea nepoți.

După un timp, băieții deveniră vorbăreți.

– Ce meserie ai de fapt? întrebă Arvin.

Markus zâmbi.

– Conduc un institut care se îngrijește ca metodele și tehnicile să nu fie date uitării. Dacă vrei să știi cum se produce celofanul, ne poți întreba. Dacă dai de o mașină veche, noi este posibil să știm să o reparăm. Iar dacă vreodată îți va cădea în mână o dischetă sau un memory-stick, noi am putea să citim ce se află pe ele.

– Ce este un *memmri*-stick?

– O să vă explice după masă, interveni Julian.

Ajunseră la casa îngustă, situată pe o frumoasă străduță veche, care dinăuntru părea mult mai mare decât de afară. Mirosea plăcut a friptură

și a mirodenii. Markus reținu că în sufragerie, în onoarea lui, se pusese vesela pentru momente deosebite.

Din plastic.

Râse.

– Ah, da.

– Oh, uitasem! Maia se înroși. Și mama râde totdeauna. Mai demult voi aruncați genul ăsta de veselă, nu?

Markus ridică o farfurie. Era ușoară ca o coală de hârtie și albă precum zăpada.

– Este mai stabilă decât vesela de unică folosință de odinioară. Este totuși plastic...

– Plasticul este grozav, strigă Arvin. De ziua mea am primit un pix, complet din plastic! Privi, căutând aprobare, spre tatăl său. Plasticul se face din petrol, nu-i așa?

– Da, confirmă Julian.

În sfârșit, spuse și Meinhard ceva:

– Este adevărat ceea ce spune mereu tata? Că petrolul vostru a fost pur și simplu epuizat prin ardere?

Markus îl privi, privi în ochii care cunoșteau o cu totul altă lume decât cea în care crescuse el. O lume în care se mai descoperea petrol, dar acesta era prețios ca aurul.

– Da, răspunse, pur și simplu noi l-am ars. Și am fi dat foc și ultimilor stropi dacă nu ar fi intervenit ceva.

Maia le spuse că va mai dura puțin pregătitul mâncării și ei nu trebuiau să stea neapărat la masă până atunci, la care Julian îl conduse pe Markus în biroul său de la mansardă, unde mirosea a tabac și unde rafturi din lemn făcute de mână se îndoiau sub greutatea cărților.

– Îți mai amintești? Scoase dintr-o mapă câteva fotocopii îngălbenite. Mi le-ai trimis tu mai demult.

Markus își luă ochii de pe cotoarele cărților îmbrăcate în piele, multe dintre ele purtând titluri în limba rusă, și își aruncă privirea pe filele oferite.

– Le-ai păstrat?

Erau copii ale unor pagini din volumele cu notițe ale lui Block. I le trimisese cu mulți ani în urmă lui Julian, prin poștă; o încercare de a-și

ține promisiunea pe care i-o făcuse odată la telefon: de a-i arăta documentele, dacă le va găsi.

Julian se așeză pe scaunul de la birou, tapițat cu piele verde, și începu să-și umple pipa.

– Nu numai că le-am păstrat, dar le-am și studiat.

– Studiat? Markus privi tabelele impresionante la vedere, dar lipsite de sens. Ce s-ar fi putut studia la ele? Block a murit nebun. Ce este acolo este o pură fantezie.

– Nu este așa, se opuse Julian.

– Poftim?

– Tu ai avut de-a face pe timpuri cu prospectarea datelor, nu? „Data Mining" se chema asta pe atunci, cred.

Pronunță groaznic cele două cuvinte.

Markus confirmă:

– Da, dar eu doar vindeam programe. Nu mă pricep absolut deloc la procedurile ce stau în spatele lor.

Julian scăpără un chibrit și aprinse cu atenție tabacul din pipă.

– În orice caz, metodele matematice fundamentale s-au dezvoltat imens în ultimii ani. La institutul meu nici nu facem altceva. Recunoaștere de modele, clasificare automată și chestiuni din acestea, adăugă el, trăgând din pipă.

– Recunoașteri de modele, repetă Markus plin de presimțiri. Lasă-mă să ghicesc. Ai descoperit în aceste tabele modele.

– Neîndoielnic deosebite de textele așezate arbitrar. Suflă fumul către acoperiș și continuă: Povestea m-a fascinat de când am auzit prima dată despre ea. Știi că forajul lui Block din Steyr mai produce și acum petrol? Am fost acolo. Este adevărat.

Julian scoase din mapă fotografii și i le întinse. Pe ele se vedea o pompă pentru extracția petrolului, singulară într-un peisaj deluros, împrejmuită și înconjurată de tufișuri sărăcăcioase.

– Nu, asta nu știam, recunoscu Markus.

– Extracția nu s-a redus în mai mult de patruzeci de ani. Dar cel mai surprinzător este că nimeni nu știe de unde vine petrolul.

– În acea regiune a Austriei se extrage petrol de peste o sută de ani. Markus încercă să își amintească detalii. Petrolul trebuie să provină fie din zona Molasse, fie din bazinul vienez.

– Greșit. Nici locul și nici adâncimea forajului nu conduc către această concluzie. În afară de aceasta, de curând petrolul a fost analizat biochimic. Nu provine din rezervoarele cunoscute, este clar. Julian se aplecă în față și continuă: De aceea voiam să te rog să îmi pui toate documentele la dispoziție. Desigur că niște copii ar fi suficiente.

Deci asta fusese marea afacere. Şi îi venise momentul.

Markus privea fotografiile ușor șocat. Despre exploatarea petrolieră a lui Block doar auzise, dar nu o văzuse niciodată.

Trebuia să se gândească la promisiunea pe care i-o făcuse lui Block.

Ce suflet mare! Nu se aşteptase că va ajunge într-o astfel de dilemă.

– Julian, spuse el în cele din urmă, ca să fiu sincer, nu știu dacă este o idee atât de bună să continuăm.

Cum suna! Vorbea ca un bătrân care își reglase toate conturile cu viața și nu mai voia să schimbe ceva din ele. Adăugă:

– Block a avut o idee pe care eu atunci am considerat-o foarte surprinzătoare, dar care acum mă înspăimântă.

– Și anume?

– În istoria timpurie a Pământului au existat ere în care conţinutul de bioxid de carbon al atmosferei a fost de cinci ori mai mare decât astăzi. Unde a dispărut acest bioxid de carbon? Sau, mai bine zis, carbonul din el? Conform teoriei lui Block, el a ajuns prin procese bacteriene de descompunere în straturile adânci ale Pământului și acolo s-a transformat în petrol și cărbune. Markus își frecă pieptul, în care pe neașteptate simţi o presiune îngrijorătoare. Continuă apoi: dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că undeva se află suficient petrol și cărbune care să emane în atmosferă o cantitate de bioxid de carbon de cinci ori mai mare decât cea de acum. Îți poți imagina ce va însemna asta? Nu va fi numai lovitura de moarte pentru clima lumii. Va fi sfârșitul omenirii. Vom crea o lume în care nu vom mai putea trăi.

În acest moment se puse în mișcare și răsună un clopot de bronz fixat în lemn, de la care pornea un cablu subţire de-a lungul peretelui și dispărea în podea.

– Este gata masa, zâmbi Julian și își stinse pipa. Ştii, eu nu intenţionez să mă lansez în afaceri cu petrol. Pe mine mă incită provocarea.

– Da, spuse Markus, dar totul începe așa. Mărunt și nevinovat.

SFÂRŞIT

NOTĂ CU MULȚUMIRI

Trebuie să le aduc mulțumiri următorilor:

Dr. Gabriel Frahm, de la Universitatea din Köln, ca și consilierului financiar André Kunze, pentru instruirea detaliată în problemele de investmentbanking.

Vechiului meu prieten Max Gapp, pentru clarificările esențiale din domeniul agricol.

Colegei mele Que Du Luu, pentru consilierea pe tema numelor chinezești.

Lui Olaf Schilgen de la firma AUDI, pentru introducerea în nivelul actual al procesului de producție nanotehnologic.

Lui Mike Schoenefeld, pentru informațiile de amănunt din teoria economiei întreprinderilor.

Și, ca întotdeauna, colegului meu Timothy Stahl, pentru orientările competente privind cotidianul american.

Nici una dintre aceste persoane nu este răspunzătoare de modul în care eu am prelucrat informațiile lor. Greșelile îmi aparțin în totalitate.

*****

Omenirea se află în fața celei mai mari provocări de până acum: sfârșitul erei petrolului!

Markus Westermann vrea să reușească în viață și nu oriunde, ci în Statele Unite, în țara tuturor posibilităților. Vrea să ajungă sus, foarte sus. Prima sa tentativă eșuează, dar apoi cunoaște un om care susține că poate găsi petrol acolo unde specialiștii nici măcar nu bănuiesc că ar exista vreun zăcământ. Petrol, mult petrol. Petrol pentru următorii o mie de ani. Omul cu pricina are nevoie de cineva care să-i fie manager, să-l ajute, iar persoana cea mai potrivită este Markus Westermann. Împreună răscolesc economia mondială, iar industria petrolieră întrezărește luminița de la capătul tunelului. Câștiguri de miliarde se conturează la orizont. Dar sub deșertul Arabiei Saudite, cel mai mare producător de petrol din lume, se preconizează o tragedie geologică. Și o explozie în cel mai mare port petrolier din Golful Persic blochează aprovizionarea mondială cu cea mai importantă materie primă. Când Statele Unite intervin cu forțe militare pentru a proteja sursele de petrol, lucrurile sunt pe cale să scape de sub control...

ISBN 978-973-103-673-1

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com